

Giới thiệu Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, huyền huyễn

Nguyệt Tương Dao lại bị chính sư phụ của mình phong ấn ký ức, cũng vì vậy mà nàng quên đi lý do xuyên không. Khi tỉnh lại lần nữa, nàng phát hiện mình trở thành một tiểu oa nhi bốn tuổi, còn đang ở đâu cũng không biết! Làm sao đây?!!

Mà nàng còn phải thu phục Hắc Báo Vương, lại có Cửu Vĩ Hồ Ly trong truyền thuyết, không gian bảo vật đến tay, Nguyệt Tương Dao đi từng bước đến đỉnh cao của Long Phượng Giới!

Ai ngờ một quyển sách cũ kỹ của sư phụ để lại chính là Long Quyết trong truyền thuyết! Có không gian thần bí, bảo vật nghịch thiên, trên đời này còn ai dám khinh thường nàng?!!

Giờ đây đến Long Phượng Giới, Nguyệt Tương Dao nàng tha hồ khoáng đảo nhân gian, là nữ nhân duy nhất dám giẫm đạp cả thế giới dưới lòng bàn chân!

Thân phận bí ẩn? Định mệnh không tránh khỏi? Ký ức bị phong ấn?

Không sao! Nguyệt Tương Dao nàng chấp hết! Chỉ nghịch thiên sửa mệnh thôi mà, tùy ý phát tay là được!

Nhưng mà năm đó chỉ vì sơ sẩy mà giao tâm cho giặc để đến khi yêu nghiệt trở về thì Nguyệt Tương Dao nàng phải chạy trốn! Vì sao ư? Đơn giản vì nàng không muốn gả cho một tên yêu nghiệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sư phụ! Sư mẫu! Con sẽ báo thù cho hai người!

Năm 2018, tại khu rừng rậm phía tây nam thành phố Y.

Trong giữa khu rừng rậm rạp, là nơi tọa lạc của một ngôi nhà kiểu Trung cổ. Nếu là thường ngày nơi đây hẳn sẽ vô cùng ấm áp, nhưng hôm nay lại đầy ắp thê lương, hoang tàn. Cỏ cây cháy rụi nằm la liệt khắp nơi, ngọn lửa hung tàn phá hủy mọi thứ nó chạm phải giống như không có thứ gì có thể ngăn cản nó được.

"Sư mẫu! Đây là chuyện gì?!" Nguyệt Tương Dao hoảng hốt nhìn mọi thứ trong nhà. Bàn ghế bị chém đứt đoạn, nền, trần còn lưu dấu vết bị lửa đốt. Còn sư mẫu thì bị trọng thương nằm trên sàn! Vậy sư phụ đâu? Sư phụ làm sao để sư mẫu bị trọng thương như vậy! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!!

Bách Lý Di Vân một thân toàn máu khó khăn mở mắt nhìn Nguyệt Tương Dao. Bà đưa tay run run chạm vào mặt cô gái, thì thào: "Dao Nhi... Khụ khụ..." Lời còn chưa nói hết, một ngụm máu ngọt tanh liền dâng lên cuống họng khiến lời nói của bà đứt đoạn.

"Sư mẫu người đừng nói nữa! Con đưa người đi trị thương ngay!" Nguyệt Tương Dao gấp đến mức suýt khóc lên. Tay phải vận nội lực truyền vào trong người Bách Lý Di Vân, sắc mặt cũng dần trầm xuống. Thông qua nội lực, nàng có thể thấy nội thương của sư mẫu không thể dùng hai từ "nghiêm trọng" để hình dung được. Kinh mạch hoàn toàn đứt đoạn, lục phủ ngũ tạng bị trúng độc đã hóa thành một màu đen! Muốn cứu cũng không cứu được, cho dù có kỳ tích xảy ra thì chỉ sợ sau này chỉ có thể làm người thực vật!

Nắm chặt mắt không cho nước mắt trào ra, Nguyệt Tương Dao vẫn kiên trì truyền nội lực cho Bách Lý Di Vân. Dần dần sắc mặt của nàng cũng tái nhợt đi, nhưng hơi thở của Bách Lý Di Vân cũng ổn định lại tuy vẫn yếu ớt như trước.

Được nội lực của Nguyệt Tương Dao giúp đỡ, Bách Lý Di Vân cảm thấy lồng ngực đã không còn bị đè nặng như trước nữa. Bà vội đẩy tay nàng ra, lắc đầu, không cho nàng truyền nội lực cho mình.

Tay Nguyệt Tương Dao run lên, nước mắt trào ra, âm thanh nức nở bị giam trong lồng ngực phát ra tiếng "ư...ư" khó nghe. Tâm nàng như bị cứa xé thành từng mảnh. Từ nhỏ nàng được sư phụ nhận nuôi từ trong cô nhi viện, đối với nàng sư phụ cùng sư mẫu như là cha mẹ. Nay bảo nàng nhìn họ từ từ mất đi sinh khí, làm sao nàng làm được.

Run run lấy trong tay áo ra một quyển sách, Bách Lý Di Vân nhét nó vào trong tay nàng. Ánh mắt nhìn Nguyệt Tương Dao đầy tha thiết cùng hy vọng. Giờ phút này bà như quên đi tiếng bước chân của tử thần đang tới gần, chỉ có hình ảnh của người thiếu nữ phản chiếu trong đôi mắt đỏ đục ngầu. Phi Tuấn, kiếp này ta không thể cùng chàng đi tiếp, nhưng kiếp sau ta muốn làm vợ của chàng. Ta sẽ chờ chàng bên bờ Vong Xuyên, Phi Tuấn...

Nước mắt trong suốt tràn ra từ khóe mắt, Bách Lý Di Vân như trút cả gánh nặng, nặng nề nhắm mắt, cánh tay cũng buông thả. Người... đã chết!

"Sư mẫu!!!"

Tiếng thét thống khổ vang vọng cả tòa nhà cổ kính, Nguyệt Tương Dao đau khổ nắm chặt quyển nhật ký còn dính máu của sư mẫu. Hai mắt nàng đỏ rực, bờ môi bị cắn đến rách da, máu chảy vào khoang miệng làm cho nàng càng điên dại.

Tại sao?!!

Tại sao chỉ mới nháy mắt mà tất cả những gì nàng có đều bị đốt sạch thành tro?!! Tại sao?!!

Chỉ mới ba ngày trước nàng cảm thấy sư phụ có gì đó khác lạ nhưng chính là không để trong lòng, còn vô tư rời khỏi đến thành phố làm nhiệm vụ. Nếu lúc đó nàng ở lại có lẽ sẽ không có kết quả như thế này. Là do nàng vô dụng, không nhận ra ý nghĩa đằng sau ánh mắt của sư phụ, nên bây giờ... Ánh mắt từ thống hận đến hối hận, màu đỏ xen giữa con ngươi màu đen dần khuếch tán như cảm xúc điên cuồng đang lấn át lý trí của nàng. Nàng muốn hủy diệt mọi thứ, muốn phá hủy tất cả, muốn kẻ làm hại sư phụ và sư mẫu phải hối hận vì đã đụng đến họ!

"Aaaaaaaa!!!"

Cả người Nguyệt Tương Dao tỏa ra khí tức tử vong hơn bao giờ hết, xung quanh nàng đều bị hắc khí ăn mòn khiến cho đồ vật bên trong vòng bán kính một mét đều hóa làm tro bụi.

Nhưng lúc này quyển sách trên tay nàng run lên dữ dội như phản ứng với hắc khí. Một luồng ánh sáng màu vàng phát ra từ trong quyển nhật ký bao bọc xác của Bách Lý Di Vân lại, một tia sáng khác ngay lập tức bắn vào mi tâm của Nguyệt Tương Dao. Ngay lập tức Nguyệt Tương Dao ngã xuống đất, mọi thứ xung quanh tưởng chừng như chịu một áp lực vô hình ngay phút chốc được giải thoát, toàn bộ liên hóa thành tro tàn, hoàn toàn biến mất trong không khí.

"Dao Nhi, tỉnh lại đi con."

Nguyệt Tương Dao nằm bất động chợt mở mắt, đôi con ngươi màu máu không kịp thích ứng với cường độ ánh sáng mạnh nên không ngừng nheo mắt khó chịu. Đến khi mắt đã thích ứng, Nguyệt Tương Dao mới quan sát nơi mình ở hiện tại.

Một nơi chỉ có ba màu: xanh của cỏ non, trắng của mây và lam của bầu trời.

Này, đây là nơi nào?

Nàng tự hỏi thầm, chẳng phải mình đang ở nhà của sư phụ sao bây giờ lại ở đây. Còn sư mẫu... Nghĩ đến đây, Nguyệt Tương Dao bừng tỉnh, ánh mắt bi thương, bàn tay nắm chặt đến mức trắng bệch.

"Haiz, Dao Nhi, đừng tự trách mình nữa."

Nguyệt Tương Dao tròn mắt nhìn trước mặt mình dần xuất hiện bóng dáng mặc nguyệt bào, gương mặt hiền từ tuấn tú, ôn nhuận như ngọc của sư phụ.

"Sư phụ! Là người sao? Sư phụ, sư mẫu đã..." Nói nửa đoạn Nguyệt Tương Dao khóc nức lên. Chỉ có ở trước mặt sư phụ nàng mới có thể cởi bỏ toàn bộ nguy trang của mình, chỉ như người con gái đối với cha của mình mà thôi.

"Ta biết." Giọng nói có chút run rẩy. "Nhưng đó là điều không thể tránh khỏi, cả ta cũng vậy."

Không khí rơi vào trầm lặng. Hồi lâu bóng trắng mới mở miệng.

"Dao Nhi, có một số chuyện đã đến lúc cho con biết."

Nguyệt Tương Dao ngược ánh mắt lên nhìn bóng trắng.

Ngay khi nhìn thấy con ngươi màu máu của nàng, bóng trắng hơi giật mình sau đó thì cười khổ, cho dù hấn ngăn chặn cỡ nào đi nữa thì "nó" vẫn xảy ra. Đây có lẽ là vận mệnh.

"Ta và sư mẫu của con không phải là người của thế giới này, kể cả con. Chúng ta đến từ Vô Danh Đại lục."

Tin tức này hoàn toàn làm Nguyệt Tương Dao chấn động. Nghĩ làm sao mà một người sống ở thế giới này hai mươi năm, dùng một cái nói thật ra tôi không phải người của thế giới này, ai mà không chấn động cơ chứ. Cho dù là thần tiên tự nghiệm cũng phải giật mình hoảng hốt chỉ là người thường.

"Dao Nhi, song song với thế giới này là một nơi được gọi là Long Phượng Giới. Nó không tồn tại giống như Trái Đất. Nó là một mặt phẳng trong chiều không gian vô tận." Sống ở thế giới này gần mười tám năm, Lý Phi Tuấn đã học được cách sử dụng "ngôn ngữ hiện đại". Thiết nghĩ một người đã sống trong thế giới hiện đại như Nguyệt Tương Dao đây thì những từ ngữ cổ đại nàng cần phải có nhiều thời gian để tiêu hóa chúng.

"Vậy còn Vô Danh Đại lục? Nó nằm trong thế giới đó sao?" Nguyệt Tương Dao gắt gao nhìn chăm chăm vào sư phụ. Rốt cuộc thế giới kia là sao? Mình là ai? Vì sao đến nơi này? Hàng loạt câu hỏi nảy sinh ra trong đầu nàng.

"Phải cũng đúng mà không phải cũng đúng. Vô Danh Đại lục là một lãnh địa bên trong Long Phượng Giới, chúng nó tách biệt với nhau nhưng không thể

thiếu nhau. Cũng có thể hiểu rằng Vô Danh Đại lục là tầng vi diện cao hơn so với Long Phượng Giới."

"Dao Nhi, chuyện trước kia, vì sao phải đến nơi này thì tạm thời ta sẽ không nói cho con biết. Con nên hiểu có những chuyện nên biết và không nên biết. Biết nhiều chỉ làm hại con mà thôi."

"Con hiểu. Nhưng sư mẫu..."

Đưa tay ngăn nằng nói, Lý Phi Tuấn cuối xuống nhìn đồ đệ như muốn khắc sâu hình ảnh này. Hắn chậm rãi tiếp tục nói.

"Con không cần tự trách, chuyện ngày hôm nay ta và sư mẫu con đã dự đoán được. Những người này đến là vì ta. Là ta đã hại nằng."

Nguyệt Tương Dao trầm mặt, ngược nhìn xung quanh mới chợt nhớ không biết bản thân đang ở nơi nào. Nằng nghiêng đầu hỏi sư phụ.

"Sư phụ, đây là đâu? Tại sao con ở đây? Vì sao sư phụ cũng ở đây?" Theo lời sư phụ thì hẳn người đã bị "bọn họ" bắt đi chứ, mặc dù nằng không biết "bọn họ" trong miệng sư phụ là ai nhưng khẳng định đám người đó đến từ Long Phượng Giới hoặc là từ Vô Danh Đại lục. Nếu thật sự là vậy thì sao sư phụ ở đây?

"Đây là Long Quyển, là một bảo vật không gian trong lúc ta vô tình có được."

Lúc sư phụ nói đến từ "vô tình" nằng thoáng nhìn thấy sự sắc bén trong mắt người. Hẳn là có uẩn khúc gì đi. Sư phụ không nói nằng sẽ không quan tâm, dù sao hiện tại cái Long Uyển này làm nằng hứng thú hơn.

"Bảo vật không gian? Vậy có thể đưa đồ vào trong này chứ?" Hai mắt Nguyệt Tương Dao lấp lánh, mặc dù làm sát thủ nhưng nằng không giống với những người kia, ban ngày nằng sống dưới bộ dạng của một cô gái ngốc nghếch chỉ biết vui đùa vào những bộ tiểu thuyết, ban đêm mới là thời gian cho con quỷ khát máu ẩn sau lớp mặt nạ thức dậy.

"Ta không biết, bởi vì ta không phải là chủ nhân của nó. Ta tồn tại ở đây bởi ta đã đưa một đạo tàn hồn vào nơi này để cho con biết những chuyện kia." Chợt thấy bóng trắng mờ đi, giọng của Lý Phi Tuấn trở nên gấp gáp "Dao Nhi, ta hỏi con, con có muốn trở về nơi đó không?"

"Sư phụ, con muốn đến đó! Con muốn trả thù cho người và sư mẫu!"

"Dao Nhi, con nên suy nghĩ cẩn thận, một khi rời đi con sẽ không có cơ hội quay trở về nơi này đâu. Ở nơi đó, con sẽ xuất phát lại từ đầu. Con sẽ không hối hận chứ?"

"Nhất định không!"

"Được, ta cho con ba ngày, trong thời gian này con hãy đi làm những việc mà con chưa hoàn thành để sau này không phải hối tiếc. Ba ngày sau đến bờ vực Hữu Phong tìm ta. Chăm sóc cho sư mẫu con thật tốt."

Nói xong, đạo thân ảnh liền tan biến mà không gian xung quanh chợt co thắt. Nguyệt Tương Dao chỉ cảm thấy mình như vừa tỉnh ngủ vậy, chớp mắt đã trở lại khung cảnh hoang tàn đổ nát của cánh rừng.

Nguyệt Tương Dao nhìn khắp nơi, nhận ra ngôi nhà của ba người bọn họ đã biến mất. Nếu không phải xác của sư mẫu vẫn còn nằm trên đất, có lẽ nằng vẫn cho rằng mình đang mơ. Hít một hơi thật sâu để kiềm nén cảm xúc, cuối người nhặt quyển sách nằm trên mặt đất.

Sư phụ! Sư mẫu! Con sẽ báo thù cho hai người!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Long Quyển

Trở lại căn hộ chung cư ở thành phố, Nguyệt Tương Dao vẫn như người mất hồn. Chỉ trong một ngày nằng đã tiếp nhận bao nhiêu là thứ. Sư phụ, sư mẫu và cả mình không phải người của thế giới này. Đó không phải một sự thật mà ai cũng có thể chấp nhận được.

Ngả lưng lên giường mềm, Nguyệt Tương Dao liếc nhìn chiếc đồng hồ tích tắc trên bàn. 12 giờ đêm. Nằng cười giễu.

Không tin sao?

Vậy thì làm được gì? Chỉ có chấp nhận đúng không?

Đúng vậy! Nằng, Nguyệt Tương Dao chưa bao giờ biết bỏ cuộc là gì! Thân phận bị giấu kín ư? Bí mật của Long Quyển ư? Nằng sẽ từng bước từng bước đem những thứ đó ra ánh sáng! Nằng không phải là một người dễ chấp nhận hoàn cảnh như thế, cho dù có một cơ hội nằng nhất quyết sẽ vùng vẫy

đến cùng! Nếu không thể thay đổi thì chấp nhận đi, đi đến nơi thần bí kia, phá vỡ từng tầng xiềng xích bí mật của Long Phượng Giới!

Đã ổn định lại suy nghĩ, Nguyệt Tương Dao dần chìm vào trong giấc ngủ. Không hiểu vì sao nhưng nàng cảm thấy cơ thể mệt mỏi vô cùng như đã trải qua rất lâu nhưng không được nghỉ ngơi rồi, có lẽ do có quá nhiều cảm xúc trong một ngày. Trước khi thật sự chìm vào giấc ngủ, Nguyệt Tương Dao thì sau này sẽ không để cảm xúc chi phối nữa.

Căn hộ mà Nguyệt Tương Dao thuê nằm ở góc khuất của khu chung cư vì phía sau nơi này là một khu vườn và bờ sông, vô cùng yên tĩnh, nhưng cũng bởi vậy mà ít ai chọn nơi này. Lúc nàng nói nàng muốn thuê nơi này, chủ chung cư còn nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ buộc nàng phải viện cớ vì bản thân sợ tiếng ồn mới lấy được chìa khóa căn hộ từ tay ông chủ. Phải nói lúc đó làm nàng thật sự quần bách không thôi.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua mảnh cửa chiếu lên khuôn mặt tinh xảo của người con gái. Mày lá liễu hơi nhú, đôi mắt to tròn còn đang nhắm nghiền, cái mũi xinh xắn hơi ươn hồng, gò má tinh xảo trắng thom, đôi môi như cánh hoa anh đào đỏ mọng hơi mím. Cả khuôn mặt bị phủ bởi ánh sáng mặt trời như khoát lên tầng sương mê hoặc thể nhân, phong tình vạn chủng.

Mí mắt khẽ run, dần mở. Con ngươi màu đỏ liên tục chớp mắt thích nghi với ánh sáng bên ngoài. Nguyệt Tương Dao ngồi dậy nhìn căn phòng nhỏ, ánh mắt vốn sắc bén dần nhu hòa trở nên yếu ớt, đơn thuần. Duy chỉ có con ngươi màu đỏ vẫn không thay đổi, ánh sang nhu òa càng làm người khác dễ hút sâu vào bên trong.

Ngắm nhìn bản thân trong gương, Nguyệt Tương Dao hết sức kinh ngạc. Gương mặt vẫn như trước nhưng thu hút hơn là ánh mắt màu đỏ như máu. Nàng chợt nhớ tới cảm giác điên cuồng kia, khi đó nàng cảm thấy mắt đau rất nhưng nàng không quan tâm, chỉ muốn phá hủy mọi thứ. Đầu nàng chợt nhứt nhối khiến nàng nhắm mi. Nhanh chóng thay một bộ đồ mới, tẩy sạch mùi máu trên người nàng mới vừa ý ra ngoài.

Ôm đầu ra khỏi nhà vệ sinh, lần nữa ngã vật ra giường. Tay Nguyệt Tương Dao vô tình sờ trúng quyển sách. Nguyệt Tương Dao nén đau, quan sát kỹ quyển sách này.

Quyển sách có bìa màu ủa vàng, hoa văn cổ kỳ lạ thần bí, toát ra hơi thở tang thương. Trên bìa sách chỉ có hai chữ rồng bay phượng múa: "Long Quyền" nằm ở góc phải trên quyển sách, ngoài ra không còn gì nữa.

Bề ngoài cực kì bình thường, không hề bắt mắt như những quyển sách thời đại. Một quyển sách như vậy mà là bảo vật không gian sao? Thật khiến cho người ta không thể tin!

Nguyệt Tương Dao mở trang đầu của Long Quyền, một chùm sáng màu vàng nhanh chóng phóng ra từ trang sách. Ánh sáng cực mạnh chiếu xuyên qua khe cửa làm cho chim chóc xung quanh bay tán loạn, gây náo động cho không ít người.

Một giọng nói cứng ngắt vang lên trong đầu nàng. "Nhận diện hoàn tất, thiết lập kế ước!"

"Ai?!!!" Đột nhiên nghe một giọng nói xa lạ bất thình lình vang lên bên tay đương nhiên sẽ khiến cho người ta cảnh giác, đặc biệt là một sát thủ như nàng.

Chợt tầm mắt trở nên tối lại, Nguyệt Tương Dao mắng thầm. Một ngày mở mắt chưa được ba mươi phút là đã ngất tiếp, nếu nàng biết ai bắt nàng ngất, nàng nhất định sẽ cho tên đó ba ngày không được ngủ!

- Hắc xì!!! Là kẻ nào dám tính kế ta?!! - Lời suy nghĩ của tác giả.

"Nha nha chi chi!"

"Chi chi nha nha nha!"

Bên tai vang lên âm thanh quái dị, Nguyệt Tương Dao ngay lập tức bật dậy nhìn cái thứ nho nhỏ ngồi trên người mình. Đôi tai xù, mắt đen láy to tròn, tứ chi ngắn ngủn, đệm thịt màu hồng phớt đập lên tay nàng, miệng nhỏ nhắn cùng cái mũi đen thui, phía sau chính cái đuôi không ngừng ve vẩy. Cả người như chìm trong đám bông trắng mịn.

Này, hồ ly? Hôn nữa là cửu vĩ hồ ly đã tuyệt tích!

Mắt to tròng mắt nhỏ, con ngươi màu máu tròng con ngươi màu đen.

Chóp.

Chóp.

Ngươi chóp ta cũng chóp.

Dường như cửu vĩ hồ ly rất thích đôi mắt nàng, nó nâng hai chi trước chạm vào mắt nàng rồi chuyển dời lên mi tâm của nàng, sau đó... nó không do dự cào một nhát lên mi tâm của nàng.

Đau rất đánh tỉnh nàng, liền không do dự ném cái cục bông ấy đi. Con hồ ly chết tiệt, dám cào nàng, còn là nơi có da thịt mỏng nhất! Nàng nhất định phải đem con hồ ly này đi làm cây tơ bẫy mồi!

"Chi chi nha nha, chi chi nha." Cửu vĩ hồn ly giống như chưa nhận ra mình đã phạm sai lầm gì, sau khi bị quăng ra liền lộn một vòng trên không trung sau

đó an toàn tiếp đất, liền như cục nam châm, chạy lon ton đến chỗ của nàng. Dùng cái đầu đầy lông dụi vào tay nàng, tỏ vẻ ủy khuất.

Nguyệt Tương Dao hết chỗ nói, từng gặp qua con vật có linh tính nhưng chưa gặp qua con vật vừa có linh tính vừa vô lại như vậy. Không sợ người có thực lực, chỉ sợ người vô lại. Đây là lần đầu tiên nàng lĩnh hội được chân lý này. Đúng là không sai, nhìn xem bây giờ nàng nên làm gì với con vật này đây.

Dùng tay vuốt chỗ bị thương, nàng méo máo. Vết thương không sâu nhưng lại chảy thật nhiều máu a. Mà lúc này nàng mới có thời gian ngắm nhìn xung quanh, nơi này khác với không gian lần trước, có cây, có một dòng sông nhỏ chảy qua nhưng không rõ đâu là nguồn đâu là cuối. Phía đối diện với nàng có một rừng cây anh đào, hoa đào nở rộ rung rinh trong gió mang một dạng phong tình khác. Giữa rừng đào thấp thoáng có một toàn cung điện nhỏ màu xanh nhạt nổi bật lên trong nền sắc hồng phai.

Đây không lẽ là Long Quyền? Thật sự rất đẹp. Bầu trời xanh trong, vài gợn mây trắng bồng bênh, gió thấm nhuần hương hoa anh đào, thổi lướt qua mặt khiến nàng tâm tình xấu dần tốt lên. Nhưng nếu đây là Long Quyền thì làm sao nàng có thể ở trong đây, lần trước là do sự phụ đưa vào, so với lần này thì không có vật trung gian nào.

Lúc Nguyệt Tương Dao đang rối rắm thì cửu vĩ hồ ly đã chồm lên liếm sạch máu trên trán và trên tay nàng. Một vầng sáng màu đỏ bao quanh hai người. Nguyệt Tương Dao chỉ cảm thấy mi tâm đang trống rỗng đột nhiên bị thứ gì đó lấp đầy, sợi dây liên kết giữa nàng và cửu vĩ hồ ly được hình thành!

"Chủ nhân! Chủ nhân!"

Trong đầu vang lên tiếng nói xa lạ của một tiểu hải tử khiến cho Nguyệt Tương Dao giật mình. Nguyệt Tương Dao nhìn xung quanh, ngoài mình ra thì chỗ này chỉ có một tiểu hồ ly mà thôi, không lẽ do nó nói. Ngay lập tức ánh mắt nàng đảo qua cục bông trắng kia. Y như nàng suy nghĩ, con hồ ly mở miệng gọi một tiếng "chủ nhân" để khẳng định suy nghĩ của nàng.

"Người có thể nói?" Vậy sao lúc này ta toàn nghĩ "chỉ chỉ" với "haha". Nàng nói thầm.

"Là do chúng ta đã ký khế ước đó chủ nhân!" Tiểu hồ ly vui vẻ trả lời.

"Khế ước? Lại là khế ước. Lúc trước khi ta đến nơi này ta cũng nghe được lập khế ước gì gì đó?" Nguyệt Tương Dao nhú mi.

"Cái đó chủ nhân phải xem trong sách a." Tiểu hồ ly nhanh nhẩu trả lời.

Nguyệt Tương Dao nhú mày càng lợi hại. Sách? Ở đâu? Long Quyền? Tâm niệm vừa động một quyển sách màu vàng cổ xuất hiện trên tay nàng. Ngẫm nghĩ một hồi, nếu như giữa nàng và tiểu hồ ly có sự liên kết thông qua ký khế ước thì giữa nàng và Long Quyền có sự tương liên cũng không có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chuẩn bị đến Long Phượng Giới!

Nguyệt Tương Dao đen mặt nhìn trang đầu tiên của Long Quyền. Đây là ký tự gì? Chữ không ra chữ, hình không ra hình, nàng sống hai mươi năm nay đã học qua nhiều loại chữ chưa bao giờ gặp loại ký tự kỳ lạ này. Lật đến mấy trang sau chỉ toàn thấy hình vẽ kỳ lạ với loại ký tự này.

Nguyệt Tương Dao chán nản ném Long Quyền đi, tiểu hồ ly bên cạnh thì giống như gặp đại địch, hoảng hốt chạy đi nhặt nó. Nhưng khổ nỗi, hồ ly chỉ có vuốt nhọn thì làm sao nhặt nó, với lại nó không thể đi bằng hai chi sau. Rồi rầm hồi lâu, tiểu hồ ly liền ngoạm nó vào trong miệng, nhưng nỗi khổ phía trước chưa tan nỗi khổ thứ hai lại tới. Long Quyền có kích thước gần như gấp đôi tiểu hồ ly nên một đường đi phải vấp ngã mấy lần.

Nhìn tiểu hồ ly chật vật như vậy, Nguyệt Tương Dao không thể không thừa nhận nội tâm nàng có chút hả hê. Dám cào nàng bị thương, như vậy đáng đời! Không thể không nói, nàng là một người cực thù dai nha.

"Chủ nhân! Người làm sao vậy?" Hi hục một hồi mới mang được Long Quyền trở về, tiểu hồ ly liền trách mắng chủ nhân vô lương tâm, nói quãng liền quãng, đã vậy còn quãng xa hơn mười thước! Nói gì thì nói, nó chỉ là một con hồ ly con thoi, chiều cao còn không tới một tấc* rưỡi nữa a, chạy một đoạn mười thước đã có chút quá sức vậy mà còn phải tha một vật lớn hơn mình gấp đôi! Tiểu hồ ly vô cùng ai oán trong lòng.

*tấc: 1 tấc = 10 cm, 1 thước = 1 m

"Ta đọc không hiểu." Rất thành tâm nói, Nguyệt Tương Dao liền đen mặt khi nghe tiểu hồ ly nói câu tiếp theo.

"Giữ chứ? Ta chỉ mới ngủ một vạn năm mà loài người lụn bại đến thế! Ngay cả chữ cũng không đọc được?" Tiểu hồ ly không hề biết tai họa ngầm đang dần tới nếu không có đánh chết nó cũng không thêm nói, tuy nhiên đó là chuyện trong tương lai bây giờ tiểu hồ ly rất ngại thơ đã kích thêm câu nữa. "Chữ của Hồ tộc mà cũng không biết đọc. Đúng là lụn bại!"

"Vậy hả? Đó là chữ của Hồ tộc bọn người sao?" Không hề nhìn thấy nụ cười "hiền lành" của nàng, tiểu hồ ly vẫn vô tư nói. "Đúng vậy. Hồ tộc của chúng ta đã biến mất khỏi thế gian một vạn rưỡi năm trước rồi!"

Nguyệt Tương Dao không hề báo trước liền nắm tiểu hồ ly trên tay quay liên tục, vừa quay còn không quên mắng. "Hồ ly thú! Ngươi cho rằng ai cũng hiểu được thú ngữ của bọn ngươi sao?! Huống chi bọn ngươi đã biến mất cách đây mười mấy ngàn năm*!"

*1 vạn năm = 10000 năm. Do ở đây Nguyệt Tương Dao là người hiện đại nên mình đổi ra luôn.

"Á! Á! Chủ nhân, ngừng lại! Chóng mặt quá! Ta sai rồi, ta không nên lấy chủ nhân ra so sánh với ta! Á! Á!" Tiểu hồ ly bị quay đến không phân biệt được trời đất cố gắng chuộc lỗi.

Vốn nghe được tiểu hồ ly cầu xin, Nguyệt Tương Dao đã giảm tốc độ nhưng nghe đến câu sau nàng liền ném ý nghĩ vừa rồi. Tốc độ cánh tay ngày càng nhanh, chỉ thấy một chùm sáng trắng bay theo hình parabol tuyệt mỹ trên bầu trời, tiểu hồ ly đã "an toàn" tiếp đất bằng móng. Tiểu hồ ly "Ồ" một tiếng đã an vị trên mặt cỏ, nhưng không biết có phải Long Quyển cũng có ý trêu đùa hay không mà bãi cỏ nơi nó đáp xuống lại mọc toàn gai nhọn. Vì thế trong Long Quyển diễn ra cảnh tượng một con hồ ly không ngừng xoa móng và mắng chủ nhân vô lương tâm.

Nguyệt Tương Dao như cũ trấn định, nàng là vậy, một người vô tâm vô phé. Đợi tiểu hồ ly hết ai oán, nàng lạnh nhạt hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Ta gọi là Bá vương oai vũ Cửu vĩ hồ ly!"

"Phiền phức! Gọi là Vĩ Hồ đi." Nguyệt Tương Dao phát tay. Vĩ Hồ ừ rừ, tên nó oai như vậy lại bị chủ nhân vô lương đặt một cái tên tầm thường, nghe như một thú sùng! Lúc này Vĩ Hồ hoàn toàn không nhận thức được bản thân mình không hề có công dụng ngoài làm một thú sùng!

"Nếu đây là thú ngữ Hồ tộc của ngươi thì ngươi đọc cho ta nghe." Lạnh lùng ra lệnh, Nguyệt Tương Dao rất có tư thế chủ nhân an vị trên cỏ mềm chờ Vĩ Hồ đọc sách cho mình nghe.

Nghe Vĩ Hồ đọc qua Long Quyển một lần, Nguyệt Tương Dao có thể tổng kết ra được một vài nội dung.

Thứ nhất: Long Quyển là một không gian chứa bảo vật do một vị cao nhân thần bí tạo thành cách đây năm vạn năm. Bên trong Long Quyển chứa cả đời học thức của vị cao nhân đó, từ y thuật, luyện đan, cổ võ,... Những thứ đó được đặt trong tòa cung điện xanh kia nhưng cần đủ yêu cầu mà mỗi cửa đề ra thì mới có thể mở cửa. Nàng suy đoán những thứ mà vị cao nhân kia dành cả đời để nghiên cứu nhất định là mỗi thứ đem ra đều bị thế nhân tranh giành!

Thứ hai: Long Quyển nhận chủ khi người đó có đủ khả năng nhận hết truyền thừa của vị cao nhân kia. Và còn điều quan trọng hơn là phải có đôi mắt màu máu - đặc trưng duy nhất để Long Quyển chấp nhận. Cho dù ngươi có đủ khả năng nhận hết truyền thừa đi nữa nhưng ngươi không có đôi mắt này thì cũng như không. Bởi huyết nhãn là dấu hiệu của đệ tử trực hệ Nguyệt gia - Đại gia tộc đứng đầu Vô Danh Đại lục.

Thứ ba: Long Quyển vốn là một bộ với Phượng Quyển. Khi hai quyển kết hợp lại thì người có được chúng sẽ nhận được toàn bộ lực lượng của vị cao nhân kia. Dám nghĩ một người như thế nào mới sáng lập được một không gian rộng lớn khủng bố này, ắt hẳn thực lực của người đó có thể hủy thiên diệt địa trong nháy mắt! Vì vậy trước khi chết, vị cao nhân kia đã đem Long Phượng Quyển tách làm hai, mỗi quyển phong ấn một phượng, trở thành truyền thuyết trên đại lục. Từ hàng ngàn năm trước con người đã có tham vọng muốn độc chiếm sức mạnh này nên đã tìm cách phá hủy phong ấn của chúng. Tuy nhiên, bọn họ chỉ giải phóng được Long Quyển chứ không giải phóng được Phượng Quyển vì không tìm được nơi mà vị cao nhân đó phong ấn. Nhưng chỉ một Long Quyển thôi, cũng đã tranh chấp nhau suốt mấy ngàn năm qua bởi chưa ai có được đôi mắt màu máu, cho dù là đệ tử trực hệ Nguyệt gia!

Tiếp thu thông tin xong, Nguyệt Tương Dao dành một ngày trong Long Quyển để tìm cách học điều khiển nó, để nó hóa thành một đồ án ẩn dưới lòng bàn tay nàng. Kỳ lạ là sau khi hiện lên lòng bàn tay nàng thì đồ án tự động biến mất không dấu vết. Chỉ khi nàng động tâm kêu gọi nó mới xuất hiện.

Vĩ Hồ cũng ngoan ngoãn không dám ho he gì sau bài học kia, rất an phận. Nhưng khi Nguyệt Tương Dao hỏi nó vì sao nó ở trong đây thì nó ngẫm nghĩ nửa ngày phàn một câu nó không biết khiến cho Nguyệt Tương Dao treo nó lên cây hoa đào một ngày một đêm.

Dùng hai ngày còn lại, Nguyệt Tương Dao đem tất cả tài sản của mình mua rất nhiều thứ ném vào trong Long Quyển, theo như những tiểu thuyết xuyên không thì nữ chính có tùy thân không gian có thể mang đồ ở thế kỉ hai mươi mốt đến thế giới kia, sau này rất tiện dụng. Vì thế ngay lập tức rút toàn bộ tài khoản khổng lồ ra khỏi ngân hàng, Nguyệt Tương Dao vui vẻ ôm tiền đi mua sắm.

Nguyệt Tương Dao không cần xem hàng hóa thuộc loại gì, bất cứ thứ gì có thể mua đều mua, nàng không sợ hết hạn sử dụng, Long Quyển có cách để bảo quản những thứ này, cũng không sợ lừa gạt, đúng thật là nàng giả ngốc nhưng mắt nhìn hàng không phải không có, lựa chọn đều là hàng cực phẩm và cực tốt. Gần như một cái siêu thị đều bị nàng mua sạch sẽ, nàng còn đến trung tâm vũ khí của tổ chức (tổ chức sát thủ) mua hết phân nửa số lượng vũ khí khiến cho quản lý ở đó phải lấy khăn lau nước mắt tiễn nàng đi, không biết là khóc vì tiếc hay xúc động nàng ra tay hào phóng nữa. Nhưng nếu để Nguyệt Tương Dao biết thật ra quản lý khóc là do cuối cùng cũng có thể tổng động rác ấy đi, bên sản xuất vũ khí vẫn liên hệ cho bà ta bảo bà ta nên dọn kho đi để đón lô hàng mới, bà ta vì vui mừng quá mà khóc đấy thì Nguyệt Tương Dao sẽ không do dự bắn hết một trăm viên đạn để xử lý bà ta. Ngoài ra, nàng còn mua xe, dụng cụ làm bếp, nguyên liệu nấu ăn, nhiên liệu đốt, mỹ phẩm, quần áo, được phẩm, thậm chí có cả một số lượng lớn chất hóa học do tổ chức điều chế,... Tất cả đều bị nàng ném vào Long Quyển.

Sáng ngày thứ tư như ước hẹn, Nguyệt Tương Dao đến bờ vực Hữu Phong gặp sư phụ để đến thế giới mà nàng đã rời đi. Mục tiêu là giải cứu sư phụ, báo thù sư mẫu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Xuyên qua! Thu phục Hắc Báo vương!

Mặt trời ló dạng đặng đông, cuộc sống trong khu rừng cũng bắt đầu một ngày mới. Chim chóc líu lo nô đùa, hoa tranh nhau đua nở rộ dưới ánh mặt trời ấm áp. Vực Hữu Phong nằm ở hướng đông của khu rừng, cũng là nơi hẹn của Nguyệt Tương Dao và sư phụ.

Trên đỉnh núi Nguyệt Tương Dao đã đến từ sớm, nhắm nhìn cảnh bình minh, tâm tình của nàng bình tĩnh lạ thường. Không phải nàng là sát thủ tầm qua máu bao người thì mới có thể bình tĩnh như vậy, đứng trước lựa chọn làm thay đổi con đường sau này khó ai mà bình tĩnh được, cho dù là nàng của trước kia cũng thế. Đây không phải là một câu hỏi mà ai cũng chọn đúng, sẽ không dễ dàng gì từ bỏ cuộc sống hiện tại để bắt đầu lại từ con số không cả.

Nguyệt Tương Dao đắm mình vào trong nắng bình minh, nàng thích nhất là cảm giác này, cảm giác ấm áp vừa ảo mộng vừa chân thực. Vì Hồ rất ngoan ngoãn ngồi trên vai nàng cùng nàng ngắm sự kỳ diệu của thiên nhiên.

"Dao Nhi, con đã suy nghĩ kỹ chưa? Con hoàn toàn không biết tình huống ở Long Phượng Giới như thế nào lại cứ đâm đầu vào nguy hiểm?" Không biết từ khi nào Lý Phi Tuấn đã xuất hiện bên cạnh nàng từ tốn hỏi. Thân ảnh của hắn vẫn đơn bạc như vậy, vẫn bi thương.

"Sư phụ, con đã quyết định rồi! Con sẽ đến nơi đó cứu sư phụ, báo thù cho sư mẫu!" Trong con ngươi tràn đầy kiên định, Nguyệt Tương Dao cũng không nhìn sư phụ vẫn tiếp tục nhìn mặt trời đang từ từ nhô lên cao, nhìn sự sống đang dần sinh sôi giống như khắc ghi lại hình ảnh cuối cùng của thế giới này.

"Haiz, Dao Nhi, ta không yêu cầu con đến cứu ta, ta chỉ mong con được sống hạnh phúc." Sống thay cho ta và sư mẫu con. Lý Phi Tuấn không nói câu còn lại bởi vì như vậy thì nàng sẽ càng kiên quyết báo thù cho hai người hơn. "Dao Nhi những lời cần nói cũng đã nói, ta bây giờ sẽ mở cánh cổng đi đến Long Phượng Giới, mọi sự tùy thuộc vào con."

Ánh sáng mặt trời vốn chói lóa bỗng nhiên bị mờ dần, bầu trời xanh thẫm cũng tối sầm lại, chim chóc khắp nơi ủa về tổ, thực vật xung quanh ngừng run rẩy. Rõ là không có chút gió nhưng xung quanh như có một áp lực vô hình làm cây cối run chuyển, cực kỳ khủng bố. Bầu trời bắt đầu găm thét, những tia chớp trắng xanh như cắt ngang cả bầu trời đang không ngừng về loạn trên nền mây đen đục. Gió dần nổi lên mang theo cát bụi bay tung tóe trên bầu trời.

Nguyệt Tương Dao khó khăn nhìn cảnh tượng oai hùng của bầu trời, nào ai nghĩ được khắc trước còn là bầu trời xanh trong, hoa cỏ vui mừng đón nắng khắc sau là cảnh con thịnh nộ của trời đất, sấm vang gió bụi mịt mù! Lần đầu tiên, Nguyệt Tương Dao cảm thấy mình bé nhỏ khi đứng trước thiên nhiên thịnh nộ, một tia sét thôi thì nàng cũng đã tan thành tro bụi dưới uy lực của năm mươi triệu vốn! Đó không phải là thứ con người có thể chạm tới hay có được! Đó là sự mạnh chi thuộc về thiên nhiên!

Trong lúc Nguyệt Tương Dao cảm thán, không khí trước mặt nàng chợt co bóp tạo ra một lỗ hổng tối đen như mực, xung quanh còn có tia sét chớp nhoáng không ngừng. Một cơn gió thổi qua mang theo chiếc lá bay vào bên trong, một tia sét lao nhanh tới liền hóa chiết lá làm tro bụi. Chứng kiến sự hung tàn của tia sét, lưng của Nguyệt Tương Dao chợt lạnh.

"Những tia sét kia có nghĩa vụ phải tiêu diệt những thứ không theo quy luật muốn vượt qua cánh cổng." Thấy Nguyệt Tương Dao nhìn đâm đâm vào trong hố đen, Lý Phi Tuấn nhẹ nhàng giải thích. "Con an tâm, con vốn là người của thế giới bên kia cánh cổng nên nó sẽ không tổn hại con."

Nào ngờ Nguyệt Tương Dao lại lắc đầu "Sư phụ, năm đó người đã phải chịu đau đớn như thế nào để mạng con đến được đây hả?" Lời nàng tựa như sắc bén lại tựa như uất nghẹn.

"..." Lý Phi Tuấn yên lặng không nói, tay chợt động liền đẩy Nguyệt Tương Dao vào hố đen không đáy kia. Tà áo phấp phới giữa trời gió bão dần mờ nhạt, gương mặt tuấn lãng không cảm xúc nhưng ánh mắt sâu sắc đầy áp ôn nhu. "Dao Nhi, sư phụ sẽ phong ấn ký ức hôm nay và ba ngày trước để con không nhớ gì đến nó, không cần phải nhớ mối thù này để chống lại bọn họ. Dao Nhi, đến đó hãy sống cho thật tốt. Vĩnh biệt con, đồ nhi của ta."

Tận mắt thấy sư phụ đẩy mình vào hố đen, tận mắt thấy thân ảnh sư phụ dần tan biến, nhìn từng tia sét bao quanh mình, nhìn ánh sáng dần yếu ớt, một giọt nước mắt lăn từ khóe mắt, Nguyệt Tương Dao lần đầu tiên biết mùi vị của khóc là gì. Nó chất chất, nặn nặn và đau. Cảm thấy trong đầu trống trải, Nguyệt Tương Dao dần mất đi ý thức chìm vào trong bóng đen.

Cái hố đen dần tan biến, bầu trời tối sầm mưa như trút nước, cỏ cây dần an ổn chờ đợi ánh nắng mặt trời sau cơn mưa. Còn người dân trong thành phố sẽ không bao giờ giải thích được hiện tượng sấm chớp vừa rồi vì sao không hề nhận được thông báo. Còn tổ chức sát thủ sẽ mãi mãi mất đi một thành viên kiệt xuất. Con người là vậy, cứ đôi khi nghĩ mình trên đời này không hề có vướng bận gì nhưng khi nhắm mắt lại thì người sẽ thấy bao nhiêu người vì người mà khóc. Chẳng hạn như Nguyệt Tương Dao, nàng không có bạn bè, khi thực hiện nhiệm vụ cũng chỉ có một mình, vậy mà khi nàng rời đi là biết bao nhiêu người tiết nước, tiết nước một thiên tài, tiết nước một cô bé ngốc nghếch...

Rừng rậm nhiệt đới, một nơi hoàn toàn xứng đáng với hai từ "chết chóc". Bởi vì bất cứ một thứ gì trong rừng cũng có thể giết người trong nháy mắt mà không ai biết. Hoa cỏ màu sắc sắc sỡ, kiêu diễm, e thẹn,... Muôn màu muôn vẻ nhưng đó cũng là hàng ngàn cách giết người không tiếng động.

Giữa cảnh vật nguy hiểm, trên một khoảng đất trống, một tiểu nha đầu bốn tuổi đang giằng co với một con báo đen to lớn. Con báo cao gần hai thước, đây chắc chắn là một con báo trưởng thành. Nó có cặp răng nanh dài không bình thường, giữa trán có một vết sẹo dài khẳng định nó đã chiến qua nhiều trận và đó là phần thưởng của những kinh nghiệm chiến đấu đó, khuôn mặt của nó tức giận càng thêm đáng sợ. Con báo gầm gừ hướng con mồi lao tới.

Và con mồi không ai khác là Nguyệt Tương Dao bốn tuổi. Nguyệt Tương Dao tránh né cú vồ của con báo, mắng thăm xui xẻo gặp ngay loài động vật khó chơi nhất trong rừng rậm nhiệt đới. Nguyệt Tương Dao lại né khỏi một cái vuốt của nó, trong tay cầm một thanh gỗ vừa mới nhặt được xoay người nhanh chóng bỏ vào đầu con báo lớn.

Con báo bị đau điên cuồng gầm lên, nhân loại chết tiệt dám làm bốn vương đau, bốn vương phải xé xác ngươi! Báo đen lấy đà nhảy lên cành cây cao sau đó lao xuống như một mũi tên nhắm ngay nhân loại đã làm nó bị thương mà cấu.

Nhưng Nguyệt Tương Dao làm sao để cho nó dễ dàng bắt được, ngay khi nó nhảy lên cây nàng đã hiểu ý đồ của nó nên đã phòng bị sẵn. Khi con báo lao xuống nàng không do dự hướng cây đâm về phía nó.

"Rầm!"

"Grào!!!"

Con báo đau đớn nằm phục ra đất, cành cây lúc nãy được Nguyệt Tương Dao điều khiển rất điều luyện đánh vào chi trước của nó khiến nó không thể đứng dậy nổi. Một con vật nguy hiểm cỡ nào mà chỉ có thể nằm một chỗ thì chả khác nào thịt nằm trên thớt mặc người chém giết.

Nhưng lúc này Nguyệt Tương Dao chẳng có hơi sức đâu mà chém với giết, nàng hiện tại chỉ là một tiểu cô nương bốn tuổi không hề có chút sức lực nào, đối với trận chiến hôm nay với con báo đen này đã làm nàng kiệt sức rồi còn đâu.

Cố gắng lết người ra khỏi tầm tấn công của con báo, Nguyệt Tương Dao nặng nề nằm xuống thở hổn hển. Lúc này Vĩ Hồ từ trong Long Quyển chạy ra, trong miệng còn nhận theo một cái khăn và một túi nước.

"Chủ nhân, người mệt rồi. Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đi." Nhìn xem bộ dáng của Vĩ Hồ có bao nhiêu chân chó thì có bấy nhiêu. "Chủ nhân, để ta đi xử lý con báo này cho. Ai bảo nó bắt nạt chủ nhân của ta cơ chứ!" Từ lúc nàng bị teo nhỏ, con hồ ly này không ngừng phát ngôn kỳ dị, nào là "chủ nhân của ta" hay là "chủ nhân đáng yêu ời",... Làm nàng nổi da gà.

Vĩ Hồ tung tăng đi đến bên cạnh báo đen, không biết nó đã uy hiếp cái gì mà báo đen không ngừng run rẩy bấy giống như chọc vào đại hiểm họa gì mà ánh mắt cứ nhìn nàng rồi đến nhìn Vĩ Hồ. Chốc lát sau Vĩ Hồ chạy đến bên tay nàng cọ cọ nói "Chủ nhân yên tâm, con báo này sau này sẽ trở thành bạn của chúng ta."

"Nga!" Nguyệt Tương Dao kinh ngạc, rốt cuộc tiểu hồ ly này đã nói gì với nó mà nó thay đổi một trăm tám mươi độ thế, phút trước còn hùng hổ muốn ăn nàng, phút sau lại muốn theo nàng, đây là lý luận gì. Ánh mắt hoài nghi lại hướng về tiểu cầu bông bên tay. Tiểu hồ ly này có thân phận không bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Long Phượng Giới

Chuyện là ba ngày trước lúc thực hiện nhiệm vụ, đang phải từ trên một tòa nhà cao ốc toát ra. Vì thế nàng quyết định nhảy xuống, ngay khi nàng còn tự tin với dù lượn trên vai thì phía dưới xuất hiện một cái động không đáy, nàng liền bị hút vào trong*. Khi tỉnh lại thì thấy bản thân nằm vắt vẻo trên cây, suýt nữa là nàng đã toi mạng rồi. Tệ hơn là nàng phát hiện bản thân bị teo nhỏ!!!

* Do sự phụ của Nguyệt Tương Dao đã phong ấn ký ức về việc nàng vì sao xuyên qua nên một ký ức khác sẽ thay thế vào chỗ trống đó.

Ủ rũ treo xuống cây, Nguyệt Tương Dao lần nữa chết lặng khi hiểu ra tình thế của mình. Một tiểu cô nương bốn tuổi đang ở giữa rừng nhiệt đới! Còn gì thảm bại hơn!

Lúc đó nàng đã hối hận bao nhiêu vì ý định táo bạo kia, hại bây giờ ngay cả ở đâu cũng không biết. Cũng may mấy hôm trước sư mẫu đưa cho nàng một quyển sách, bảo là một bí quyết mới nên nàng tận lực tập trung vào nó. Nhưng nhân lúc đó, sư phụ cùng sư mẫu lại... đi du lịch vòng quanh thế giới! Bỏ nàng ở nhà một mình, còn bỏ lại một phong thư làm người khác nghiêng răng nghiêng lợi: Đồ nhi, sư phụ cùng sư mẫu con đi du hành thế giới, con ở nhà phải bla bla... Điều cuối cùng là con không được tìm kiếm bọn ta đâu đấy, nếu con dám giờ trò, ta sẽ đem con ném vào rừng Amazon một tháng!

Trời mới biết khi đọc thư xong nàng đã tức giận tới chừng nào, liền đem cây kiếm mà sư phụ quý nhất bẻ gãy, đem đan dược của hấn ăn sạch sẽ. Nhưng mà dường như ông trời cũng không vừa ý nàng, bởi vì đan dược quá bổ nên nàng đã phun ra một ngụm máu. Mà quyển sách sư mẫu đưa lại hứng trọn búng máu kia. Vì thế... Phía sau hoàn toàn không hề có vì thế!

Nàng đem toàn bộ tài sản của hai người đi mua mọi thứ, bất chấp tất cả thì sau đó phát hiện đồng đồ này không có cách xử lý! Không thể đem đi trả lại

chỉ đành ngậm ngùi nhìn nó, lúc đó quyền sách kia chợt phát sáng. Sau đó nàng và đồng đồ vật bị đưa đến một nơi gọi là Long Quyển, còn có một con cừu vĩ hồ ly tên là Vĩ Hồ. Trải qua một hồi tranh luận, nàng - Nguyệt Tương Dao trở thành chủ nhân của một bảo vật và một con thú trong truyền thuyết.

Đó là chuyện vì sao nàng ở trong khu rừng rậm này, vì sao trở thành một đứa trẻ, vì sao biết con cừu vĩ hồ này. Còn lý do vì sao nàng phải đấu với một con báo đen, đơn giản vì nàng là mối ngon của nó a!

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, thông qua lời phiên dịch của Vĩ Hồ, Nguyệt Tương Dao đã chấp nhận sự thật rằng bản thân đã xuyên không. Xuyên đến một nơi gọi là Long Phượng Giới. Còn bản thân thì ở trung tâm của khu rừng rậm lớn nhất Long Phượng Giới. Nàng khóc không ra nước mắt. Xuyên đâu không xuyên lại xuyên đến rừng rậm nhiệt đới, còn là một cái rừng lớn nhất trong thế giới này! Nàng cực sốc!

Rất qua loa đặt cho Hắc Báo vương một cái tên Tiểu Hắc, Nguyệt Tương Dao tự an ủi mình. Còn Vĩ Hồ đã nằm trên đất cười lăn lộn, Tiểu Hắc, hay gọi là Tiểu Hê* đi! Đã nếm qua tài đặc tên của Nguyệt Tương Dao, Vĩ Hồ rất không phúc hậu cười lên nỗi đau của Hắc Báo vương, à không, phải là Tiểu Hắc.

*Trong tiếng Trung từ "hắc" như phát âm của giọng cười.

Hắc Báo vương vô cùng không cam chịu với cái mũ danh Tiểu Hắc. Một đời nó oai hùng bao nhiêu thì lại bị vui đập bấy nhiêu khi trong tay tiểu ác ma này. Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn mà.

Suốt một tháng, Nguyệt Tương Dao cùng Tiểu Hắc và Vĩ Hồ tìm đường ra bên ngoài. Bởi vì có uy áp của thú vương nên Nguyệt Tương Dao rất nhàn nhã ngồi trên lưng Tiểu Hắc huyết sáo. Tội cho Tiểu Hắc, trong suốt một tháng từ mảnh thú vương oai hùng xuống trở thành tọa kỵ*, không biết bao nhiêu lần nó đã khóc thầm. Uy danh của nó! Tiểu Hắc không ngừng hướng trời gào thét nhưng có vẻ như ông trời cũng không nghe hiểu lời nó thì phải. Cứ mỗi lần nó gào thét thì y như rằng ngay hôm sau liền bị Nguyệt Tương Dao dạy dỗ ra trò.

*tọa kỵ = thú cưỡi.

Tuy nhiên, trong cái hại có cái lợi, suốt một tháng Nguyệt Tương Dao không ngừng tắm bổ cho nó, vốn từ một con báo đen có thân hình hơi ốm yếu sau mấy tuần liền thành một con báo béo tốt, lông đen mượt mà. Có thể nói ngày nào Tiểu Hắc cũng bị ngược đãi nhưng lúc nào cũng được ăn ngon, đều này xoa dịu đi nỗi đau làm tọa kỵ cho Nguyệt Tương Dao, đồng thời làm cho Tiểu Hắc muốn rời đi cũng đi không được, đi rồi thì lấy đâu ra thức ăn ngon? Vì thế Tiểu Hắc mỗi ngày đều vui vẻ chịu ngược để nhận đồ ăn ngon. Điều này làm cho Vĩ Hồ không ngừng khinh thường. Khí tiết của người đầu a!

Nguyệt Tương Dao trong một tháng đã nắm rõ tình hình của thế giới này nhờ lấy thông tin từ những bầy chim di cư ngang và cả chim trú ngụ trên đường đi. Bằng cách nào à? Tất nhiên là do Vĩ Hồ ép cung rồi. Bây giờ Nguyệt Tương Dao mới biết thêm một mặt phúc hắc của con hồ ly này.

Nào có con chim nào không sợ bị trụi lông, vì thế Vĩ Hồ liền hãm dọa chúng, con nào đưa được thông tin hữu ích từ thế giới bên ngoài nó sẽ thả đi, còn không, thì sẵn sàng làm gà trụi lông đi. Thế là bầy chim nhao nhao khai ra những gì chúng biết, từ một đứa trẻ được sinh ra như thế nào đến một cụ già ngày đi được mấy bước, chúng đều khai ra hết không sót một chữ.

Sau đó Nguyệt Tương Dao phải đau đầu tổng hợp tin tức từ chúng. Long Phượng Giới được chia làm hai quốc gia lớn, Lăng Thiên và Phi Thiên. Hai quốc gia chiếm cứ hai khu vực rộng lớn của đại lục, phía tây là Lăng Thiên Quốc, Phi Thiên Quốc chiếm cứ ở phía đông. Ngoài ra còn nhiều tiểu quốc phụ thuộc vào hai nước lớn này.

Thế giới này như thời Trung cổ của Trung Quốc, tu luyện võ công, sử dụng nội lực,... Khiến nòng kinh ngạc là tần số người biết sử dụng nội lực là quá lớn, chiếm đến một phần hai dân số.

Từ nhỏ được sư phụ luyện thiên suốt về nội lực nên Nguyệt Tương Dao hoàn toàn không xa lạ gì với nó. Ở hiện đại, nội lực là thứ bị cho là không có khoa học, là thứ chỉ tồn tại trong phim ảnh. Nhưng thực chất vẫn có một số gia tộc cổ võ còn tồn tại hoạt động trong thế giới riêng của họ. Nàng từng trạm trạm qua một người, thực lực tuyệt đối cao hơn nàng, vì thế sau trận đánh nàng phải nằm viện nửa tháng mới khỏi phục được tám phần. Có thể thấy cổ võ và nội lực mạnh tới cỡ nào.

Nhưng sau đó Nguyệt Tương Dao nhớ tới lời sư phụ nói không phải ai cũng có căn cơ tập võ tốt, và lại nhiều bí quyết tu luyện đã bị thất truyền hay bị thiêu hủy trong Thế Chiến Thứ Hai rồi nên bây giờ con người không còn quan tâm đến cổ võ nữa. Dần dà cổ võ rơi vào con đường tuyệt tích, đi đến kết cuộc biến mất.

Sư phụ cũng nói nàng có căn cơ học võ vô cùng tốt vì thế từ nhỏ đã dạy nàng đủ thứ về cổ võ. Còn sư mẫu nàng, bà là một võ sư hiện đại đã mai danh ẩn tích, bà đã dạy nàng võ học hiện đại, quyết không thua kém sư phụ. Cũng từ đó nàng vô tình gặp được giám đốc của một tổ chức sát thủ - bạn thân của sư mẫu. Ông nhận nàng vào tổ chức, "nổi nghiệp" huấn luyện nàng từ sư phụ và sư mẫu. Nhìn lại cuộc đời, Nguyệt Tương Dao cảm thấy muốn lật bàn. Quá xui xẻo!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ra khỏi rừng, gặp cảnh chém giết!

Long Phượng Giới được chia làm ba thế lực lớn: Vạn Hoa Đảo, Thần Môn và Ma Cung. Cả ba đại thế lực tạo thành thế chân vạc trên mảnh không gian này. Ngoài ra còn có rất nhiều tiểu môn phái nhỏ không đáng nhắc tới tồn tại. Con người nơi này có thể tu luyện nội lực, võ công.... Còn có thể lựa chọn các nghề khác như: đan dược sư, y sư, pháp trận sư,... Nhìn tổng thể cuộc sống nơi đây pha trộn chút huyền huyền, màu sắc vô cùng phong phú.

Vạn Hoa Đảo nằm ở một hòn đảo cách biệt với đại lục. Nơi có sương mù và lốc xoáy bao phủ quanh năm. Một nơi có lá chắn thiên nhiên không thể phá nổi đã góp phần làm cho một Vạn Hoa Đảo nhỏ nhỏ tồn tại hơn ngàn năm! Tuy nhiên từ đời Đảo Chủ thứ năm đã ra lệnh không cho các thế hệ đời sau tham gia vào chuyện thế sự giang hồ, nếu đi ngược với tổ huấn sẽ bị toàn môn đệ tử truy sát, nếu cả môn phái đều tham gia thì sẽ bị thiên lôi trừng phạt! Đến giờ tuy có nhiều người vẫn muốn xông vào Vạn Hoa Đảo để ngắm cảnh đẹp hoặc có ý định muốn cướp đoạt gì đó nhưng đều bị lá chắn thiên nhiên đưa về đoàn tụ với tổ tông.

Thần Môn, môn phái đứng đầu của bọn người tự xưng là chính phái, luôn có ý đồ tiêu diệt tà phái để thống nhất giới giang hồ.

Nguyệt Tương Dao khi nghe Vi Hồ thuật lại lời của một con chim thì kinh hãi. Chính phái? Còn tự xưng mình là chính phái? Nàng muốn hỏi bọn họ thế nào là chính, thế nào là tà? Chính đạo có phải lúc nào cũng treo trên miệng là "hiền lành", "vì mọi người suy nghĩ", "không bao giờ làm chuyện xấu" không? Nhưng họ có dám chắc mình không giết người qua, không chà đạp lẫn nhau để đi đến hôm nay, lúc nào cũng thích lấy lý do "để làm nghiệp lớn, ắt phải hy sinh"? Nàng kinh hãi! Nàng không biết bộ mặt tà phái của thế giới này như thế nào, nhưng nàng dám khẳng định bọn họ chắc cũng kinh hãi thường đám nhân sĩ treo mác danh "chính phái" này.

Giống như để chứng minh bản thân mình không che giấu như Ma Cung, Thần Môn báo cáo cho thiên hạ biết tổng bộ nằm trên Thanh Linh Sơn - nơi có địa thế hài hòa, cảnh đẹp giữa đất trời. Người sáng lập ra Thần Môn là Trúc Cơ Đan, cách đây một trăm năm. Dùng một trăm năm để xây dựng một thế lực nhỏ trở nên lớn mạnh, đáng được xưng danh trên đại lục ắt hẳn các đời Môn Chủ phải phí tâm tư nhiều lắm, thủ đoạn ắt hẳn không tầm thường.

Ma Cung, môn phái thần bí nhất, gần như không rõ ai là Cung Chủ, ai là giáo đồ, bởi vì bọn họ ẩn nấp quá sâu. Cho dù là toàn bộ thế lực giang hồ "chính phái" truy lùng nhưng vẫn không tra ra nơi ẩn nấp của Ma Cung. Giang hồ đồn đại Ma Cung chính là địa ngục, các đệ tử ở Ma Cung là linh hồn người chết từng tắm qua máu người để sống lại, Cung Chủ là một kẻ đã sống hơn ngàn năm nhưng không chết, một kẻ bắt từ nhò phải uống máu của bảy bốn chín người xữ nữ để giữ được tuổi thanh xuân, vân vân và mây mây. Nói chung là chỉ có thể người không nghĩ ra chứ không thể không có, đó là nhận định của Nguyệt Tương Dao về các lời đồn. Nàng cười khẩy, đứng danh bọn "chính phái", đưa "sự thực" ra ánh sáng a.

Vi Hồ bên cạnh nhìn chủ nhân cười mà lạnh gáy, một nụ cười lạnh lẽo đầy khinh miệt, trào phúng!

"Oa!!!"

"Ra ngoài rồi!"

Vi Hồ phô trương "oa" lên, Nguyệt Tương Dao thì thờ hắc ra, phải biết tuy có uy áp của thú vương Tiểu Hắc nhưng cũng có một số con liễu sống chết nhào đến, lúc đó nàng phải phòng bị đủ thứ, từ thực vật đến động vật, khiến nàng mệt mỏi vô cùng, dù sao chỉ mới bốn tuổi không thể như người lớn mà có sức lực duy trì phòng bị suốt một tháng chứ.

Hít thở không khí tươi mới, khác hẳn với loại ẩm ướt khi còn trong rừng, Nguyệt Tương Dao vô cùng thoải mái hưởng thụ. Nhưng thời gian giải lao còn chưa hết, một thứ khác đã hấp dẫn nàng. Trong không khí có mùi máu tươi!

Là ở gần đây!

Nguyệt Tương Dao vỗ đầu Tiểu Hắc, Tiểu Hắc nhanh nhảy ngửi ra trong không khí có mùi máu nên đã chuẩn bị chạy đến nơi đó. Với tính tình thích xem kịch của nàng ắt hẳn sẽ chạy đến xem. Sống với Nguyệt Tương Dao một tháng, Tiểu Hắc đã phần nào nắm được tính cách của nàng, một người rất vô tâm vô phế, rất thích xem kịch, đặc biệt là có sở thích quái dị là thích ngược người khác, còn có tính yêu cầu hoàn mỹ cao nữa chứ.

Nếu không phải vậy thì làm sao khi nàng nghe tiếng gầm giận giữ của gấu đen thì hai mắt phát sáng, sống chết đòi nó mang nàng qua xem trận đánh nhau giữa hai con gấu chỉ vì tranh giành bạn tình. Còn nữa, nếu yêu cầu hoàn mỹ không cao thì tại sao trong một đêm trăng sáng, nàng nói nó dung nhan quá xấu, liền lôi trong nạp giới* ra đủ thứ giúp nó chải chuốt, còn làm lành vết sẹo kia. Nói xem nàng không phải một người kỳ quặc đi.

*nạp giới = không gian chứa đựng đồ.

Chưa đến gần Nguyệt Tương Dao đã nghe âm thanh kiếm va chạm, mùi máu tươi cùng mùi hủ cốt nồng nặc. Trong mắt nàng phát ra tia sáng lạnh, nếu nàng đoán không lầm phía trước có người đánh nhau với tử thi đã qua tôi luyện trở thành tử sĩ đi.

Núp sau lùm cây, Nguyệt Tương Dao quan sát trận chiến. Tuy khoảng cách khá xa nhưng với nhãn lực từng qua tôi luyện và khả năng nhìn chuẩn xác của một đứa trẻ, Nguyệt Tương Dao vẫn xem rõ như đứng gần.

Một đám năm người đang đấu với bọn tử thi. Đám người có ba nam hai nữ, võ công rất tốt đã đánh lui không ít tên tử sĩ nhưng cũng có hai người đã bị thương, nhìn qua một người vô cùng nghiêm trọng, người còn lại thì bị xay xát vài chỗ. Một nữ tử lam y đỡ lấy nữ tử bị thương nặng, tránh toát một đao của tên tử sĩ, thân thể nàng như một con cá trạch, lướt qua đám tử sĩ, lui vào vòng bảo vệ của ba nam nhân còn lại. Mặc dù trên tay còn mang theo một người khác nhưng có vẻ như không hề bị ảnh hưởng. Nguyệt Tương Dao tán thưởng, thân thủ tốt!

Cùng lúc đó Nguyệt Tương Dao nghe được một tiếng tiêu vang lên. Tiếng tiêu không hề hay ho tí gì, chỉ là những tạp âm khó nghe mà thôi. Nhưng nàng biết đây là âm thanh để điều khiển bọn tử sĩ kia bởi vì khi tạp âm này vang lên, bọn tử sĩ vốn đang đánh bình thường thì đột nhiên khí thế tăng vọt, lực đạo mạnh gấp đôi khi nãy, tấn công dồn dập về phía đám người kia.

"A!!!"

"Phí Nhã!!!"

Nữ tử lam y bị trúng một chiêu, thống khổ kêu lên, vết thương trên tay như bị ăn mòn, phát ra âm thanh "sèo sèo" rợn người.

"Ha ha! Hôm nay ta cho bọn người chết ở nơi này! Mãi mãi không ai biết vì sao các người chết!!! Ha ha!" Một giọng nói quỷ dị vang lên, một thân ảnh choàng khoác đen xuất hiện sau bọn tử sĩ.

"Lệ Chu Chu! Người dám?!!" Một nam nhân toàn thân là máu không biết là của mình hay của kẻ khác, rống giận nói, sau đó khinh thường hướng bóng đen nói tiếp "Lệ Chu Chu, bọn tiểu nhân các người đừng hòng đắc ý sớm, sẽ có ngày các người phải trả giá!"

Nguyệt Tương Dao nhìn thế cuộc mà nhin vỗ tay khen thưởng cho vị thúc thúc kia, quá suất! Sau đó hướng người dưới áo choàng khinh bỉ, Chu Chu, tên y như của một con chuột!

"Hừ! Chết đến nơi còn to mồm!" Lệ Chu Chu hừ lạnh sau đó đặt tiêu lên môi thổi, một đàn âm thanh gay gắt vang lên, bọn tử sĩ liền hung hãn hơn trước, đánh cho đám người ai cũng bị thương.

Thầm mắng lão chuột nhất ngàn lần, âm thanh khó nghe như vậy cũng thổi ra được, thật là không biết quan sát ở đây còn có người à. Đúng là thật tội cho Lệ Chu Chu, Nguyệt Tương Dao tuy rình xem nhưng đã bẽ khí, đến rada hiện đại còn không phát hiện ra được hổng chỉ một lão già đã chìm ngập trong điên cuồng.

Ngay lúc đám người kia đang chật vật chống đỡ, một tia sáng trắng từ trong bụi rậm cách đó không xa đã lao ra cắn vào trong cánh tay Lệ Chu Chu. Vì Hồ chán ghét nhe răng cắn thật mạnh vào bàn tay của Lệ Chu Chu, cho người thổi tiêu khó nghe! Này thì khỏi cần thổi!

Lệ Chu Chu bị cắn không hề phòng bị vì thế liền bị nội lực cắn trả, phun ra một ngụm máu tươi. Lão ta tức giận, quăng Vì Hồ thật mạnh xuống đất. "Súc sinh!!! Dám cắn ta!!!"

Nguyệt Tương Dao trong bụi rậm không biết mắng thầm con hồ ly này bao nhiêu lần. Tự nhiên gây họa cho nàng a! Trong đầu chạy qua vô vàn kế hoạch làm sao để thoát khỏi chuyện này. Tiểu Hắc kê bên cũng toát cả mồ hôi, đại vương của ta, ngài đang làm gì a!

Vì Hồ nhe răng lần nữa nhào lên nhưng lần này mục tiêu là đồ vật mà Lệ Chu Chu này cầm. Lệ Chu Chu nhận thấy được ý đồ của Vì Hồ nên đã ôm chặt thanh tiêu vào trong lòng. Nhưng hắn làm sao nhanh bằng Vì Hồ, ngay khi hắn vừa động thì thanh tiêu đã rơi vào trong miệng của Vì Hồ.

Hay lắm! Nguyệt Tương Dao nắm chặt nắm đấm, ánh mắt khen ngợi hướng về Vì Hồ. Vì Hồ mau phá hủy nó đi! Vì Hồ như cảm ứng được lời nói của Nguyệt Tương Dao, nó cắn thật mạnh xuống, răng nanh sắc nhọn liền xuyên qua thanh tiêu.

"Rắc!"

Âm thanh khô khốc vang lên, thanh tiêu trong miệng của Vì Hồ liền nát tan thành từng khúc!

"A!!! Con súc sinh!!! Tao phải giết mày!!!" Lệ Chu Chu gầm lên giận giữ nhưng chưa đi được bước nào thì đã bị một kiếm chém ngang đầu mà chết. Đến chết mà hắn ta vẫn còn chưa chấp nhận được mình đã thua, thua khi chỉ còn một bước cuối cùng. Hắn_không_cam_lòng!

Nguyệt Tương Dao thở dài nhẹ nhõm. Ngày đầu tiên ra khỏi rừng thôi mà tại sao xui xẻo vẫn đeo theo nàng vậy! Ô oa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chỉ Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trở thành nghĩa nữ

Nguyệt Tương Dao thở ra một hơi cũng đồng nghĩa với việc bị phát hiện.

"Kẻ nào?!!!"

Đám người kia ngay lập tức đề cao cảnh giác, phòng bị nhìn vào bụi cây nơi Nguyệt Tương Dao trốn. Nam nhân lúc trước quát với Lệ Chu Chu âm trầm nhìn vào bụi cây, đạo trong tay đã giờ lên, nếu trong đó là một kẻ khác thì ắt hẳn đạo trong tay sẽ không do dự lấy đầu tên kia.

Nhưng cái Nguyệt Tương Dao lo lắng không phải vấn đề nam nhân kia có giết mình hay không mà là lấy lý do gì để xuất hiện đây. Trông mắt nàng đảo lại hai, bỗng nhiên con ngươi nàng phát sáng khi liếc qua Vĩ Hồ. Khóe môi câu lên một nụ cười giảo hoạt, ánh mắt phát ra tia sáng, tình quang sáng chói. Tiểu Hắc bên cạnh run run nhìn nàng. Ánh mắt này, nếu nó không sai thì chuẩn bị có người bị tính kế đi. Vì không muốn bị liên lụy, Tiểu Hắc nhanh chân đào tẩu. Nhưng làm sao nhanh bằng cánh tay của Nguyệt Tương Dao, đừng nhìn nó mảnh khảnh ốm yếu, trong một thoáng không biết bao nhiêu lần Tiểu Hắc phải thua thiệt thật lớn dưới nó.

Nguyệt Tương Dao một tay nắm đuôi của Tiểu Hắc liền nhanh chóng biến hóa ra một khuôn mặt lo lắng, một bộ dạng chực khóc. Đầu tóc nàng hơi rối, ánh mắt hơi đỏ muốn khóc, con ngươi màu nâu đầy nước, nước mắt chỉ cần nói rơi là rơi, quần áo không rõ kiểu cách, bao nhiêu là bụi đất. Nhìn xem một bộ dáng của một tiểu cô nương trong sáng ngây thơ bị bắt nạt! Tiểu Hắc tròn mắt nhìn nàng. Đây, đây, công phu trở mặt quá là nhanh đi! Ngay lập tức Tiểu Hắc bị Nguyệt Tương Dao trừng một cái, ngoan ngoãn đi!

"Vĩ Hồ, ngươi đâu rồi?" Âm thanh yếu ớt của một tiểu hài tử vang lên trong bụi rậm, một cô bé bốn tuổi quần áo xộc xệch bước ra.

Nam nhân kia thấy một tiểu cô nương bước ra liền thu đao lại nhưng vẫn đề phòng nhìn chăm chăm nàng. Còn ba người kia thì nhủ mi. Một nơi hoang dã tận cùng này làm sao lại có một tiểu hài tử ở đây?

Vĩ Hồ đang ngồi một góc liền thấy Nguyệt Tương Dao bước ra với bộ dáng kia thì nó chợt hiểu, liền phối hợp kêu một tiếng chạy về phía nàng.

"Chỉ chỉ"

"A! Vĩ Hồ, ngươi đây rồi!"

"Tiểu muội muội, ngươi vì sao đến nơi này?" Một thiếu niên bước đến gần nàng hỏi, ánh mắt đảo qua trên người Nguyệt Tương Dao vài lần, con ngươi lóe lên nghi ngờ.

Thấy có người lạ đến gần, tiểu cô nương liền đi lùi lại, tay ôm Vĩ Hồ càng chặt, ánh mắt run sợ chân thật vô cùng. "Ta... Ta đi tìm Vĩ Hồ. Nó... Nó bỗng nhiên... Chạy mất."

Thiếu niên kia nhìn về một người nam nhân mặc trường bào đang đỡ lam y nữ tử trao đổi một ánh mắt. Như hiểu ý, nam nhân kia gật đầu một cái, thiếu niên liền quay lại Nguyệt Tương Dao dò hỏi. "Tiểu muội muội đang tìm nó hả? Nó là của muội muội sao?" Chỉ vào cữu vĩ hồ ly trên tay nàng, thiếu niên kia hỏi. Bộ dáng hiện tại của nó khác nào một con thú sùng, nào có bộ dáng đáng sợ vừa rồi.

"Phải." Nguyệt Tương Dao gật đầu, bàn tay vuốt ve đầu của Vĩ Hồ "Không biết vì cái gì... Vĩ Hồ lại chạy đi mất... Ta và Tiểu Hắc tìm nó thật khó." Nói xong như để chứng minh sự hiện diện của Tiểu Hắc, Nguyệt Tương Dao lôi kéo đuôi nó để lộ ra một con báo đen.

Thiếu niên kia khi nhìn thấy Tiểu Hắc thì hít một hơi thật sâu. Là Báo Vương?!! Một tiểu cô nương vậy mà có thể thuần hóa được Báo Vương nổi tiếng hung tàn!

"Tiểu muội muội, xung quanh đây không hề có làng mạc nào. Vậy muội từ đâu đến?"

Cuối cùng cũng tới! Ánh mắt nàng lóe lóe, cái miệng nhỏ vẫn không ngừng nói "Làng mạc là gì? Cái đó ăn được không? Sao Tiểu Hắc không nói cho ta biết có cái đó." Bàn tay nhỏ khẽ lay thân mình dò sộ của Tiểu Hắc, Nguyệt Tương Dao trách móc, đôi mắt ngây thơ nhìn thiếu niên.

"Ngao!" Tiểu Hắc ai oán ngao một tiếng. Nó làm sao biết làng mạc là gì, nó sống sâu trong rừng mà. Với lại nàng đã hỏi nó đâu.

"Tiểu muội muội, làng mạc là nơi có nhiều người sinh sống, có cha mẹ muội, có tỷ đệ muội ở đó." Thiếu niên ân cần giải thích, giọng nói dịu dàng bao nhiêu chỉ có đám người ngoài kia mới biết. Họ đen mặt, sao họ không biết cái tên này còn có một mặt dịu dàng người khác như thế chứ?!

"Cha mẹ? Tỷ đệ? Không có. Ta không có cha mẹ cũng không có tỷ đệ. Tự nhỏ ta chỉ sống với Tiểu Hắc và Vĩ Hồ thôi. Tiểu Hắc còn sai mấy tiểu hầu tử* làm cho ta căn nhà nhỏ đẹp lắm!" Nhắc đến gia đình mình, tiểu cô nương cười tí mắt.

*con khi.

Ánh mắt mấy người từ buông bỏ cảnh giác đến thương cảm. Một tiểu oa nhi đã phải sống trong rừng, xung quanh chỉ có mấy con thú. Đó không phải chuyện dễ dàng gì.

Nữ tử lam y đã được xử lý vết thương, khuôn mặt tái nhợt,

khẽ kéo tay áo của nam nhân trường y. "Hồng Thiên, ta nhận nuôi tiểu cô nương này đi." Ánh mắt nhìn tiểu cô nương có biết bao thương cảm.

Nam nhân tên Hồng Thiên ngẫm một chút rồi gật đầu. Đỡ lam y nữ tử đi đến gần tiểu cô nương. "Tiểu nha đầu, con tên gì?"

"Tên? Mọi người gọi ta là Dao Dao. Đó có phải là tên của ta không?"

"Dao Dao, con có muốn có cha mẹ, có tỷ đệ không?" Lam y nữ tử hiền từ hỏi.

"Ta... Ta cũng muốn có." Giọng nói ngập ngừng của một đứa bé yếu ớt.

"Vậy bây giờ ta và Hồng Thiên là cha mẹ con nhé." Khi nói lời này, lam y nữ tử cực kỳ hy vọng nhìn nàng.

"... Được..." Tiểu cô nương do dự nói. Ánh mắt trong sáng run run làm cho tim người khác mềm nhũn.

"Ngoan, Dao Dao. Tên ta là Lê Phí Nhã. Còn người này là Nguyệt Hồng Thiên, sau này chúng ta sẽ là cha mẹ con."

"Mẹ Phí Nhã... Cha Hồng Thiên..." Nguyệt Tương Dao nhỏ giọng lầm bầm, từ sâu trong lòng, một dòng nước ấm chảy qua.

"Từ bây giờ tên con sẽ là Nguyệt Tương Dao, là con gái của ta." Nguyệt Hồng Thiên cao hứng nghe nàng gọi mình liền không ngại ôm nàng vào trong lòng.

Nguyệt Tương Dao kinh ngạc, có lẽ là duyên số đã quyết định nàng làm con nuôi của họ rồi. Một dòng nước ấm chảy qua, khoe mắt Nguyệt Tương Dao hơi đỏ. Từ nhỏ bên cạnh chỉ có sư phụ và sư mẫu, phần lớn thời gian cũng dành cho luyện tập nên hầu như không có ở bên cạnh hai người. Tình cảm gia đình như thế nào nàng cũng không rõ. Hôm nay có người muốn cho nàng cái gọi là "gia đình", Nguyệt Tương Dao âm thầm thề ở trong lòng: nàng - Nguyệt Tương Dao sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ họ, bảo vệ gia đình mà nàng mới có được.

Bóng tà chiếu lên ngọn cây, phủ lên không gian một màu vàng cam thơ mộng. Dưới bóng chiều, gương mặt non nớt thấm đượm nụ cười hạnh phúc, một hạt giống yêu thương được gieo xuống vùng đất cằn cỗi trong lòng nàng, không lâu nữa nó sẽ trở thành một cây đại thụ chọc trời, đơm hoa kết trái. Kết quả của một tình yêu thương đó là những tâm lòng luôn hướng đến nhau.

Trên bầu trời đen thẫm, một ngôi sao sáng xẹt qua không trung. Phong vân trên đại lục bắt đầu nổi gió, sương mù phủ kín từng tầng bí mật cổ xưa dần tan, sóng gió mang đến những điều kỳ bí. Một vị cứu tinh được sinh ra hay một ác ma sẽ hồi sinh. Hãy đón xem!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bảo vật trong Long Quyển

Trở thành con nuôi hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của Nguyệt Tương Dao nhưng làm cho nàng vô cùng vui vẻ. Kiếp trước nàng cũng là trẻ mồ côi được sư phụ và sư mẫu nhận nuôi, nhưng nàng chưa bao giờ tự ti hay oán hận bản thân mình, thậm chí nàng từng nghĩ sau này sẽ không gặp lại người thân nữa. Sư phụ và sư mẫu cho nàng tình thương, ấm áp của một gia đình, tuy không trọn vẹn nhưng nàng cảm thấy mình cực kỳ hạnh phúc.

Không biết vận may của Nguyệt Tương Dao như thế nào mà cha mẹ nuôi của nàng đều là người có danh tiếng trên giang hồ.

Cha nàng, Nguyệt Hồng Thiên, đại ma đầu người người đuổi giết. Trong tay nắm Phá Thiên Dao tung hoành ngang dọc trên giang hồ, đại danh đỉnh đỉnh "Phá Thiên ma đầu". Tuổi trẻ nhưng là cao thủ trên vạn người, một thân nội lực ngạo thị quần hùng. Nhưng là chuyện xấu không kém. Tỷ như năm mười sáu tuổi đã xông vào Hắc Ám Trại, giết chết Đường chủ sau đó phóng hỏa thiêu rụi toàn bộ tổng bộ của Hắc Ám Trại, thanh danh liền nổi chỉ vì một câu nói "Ta chướng mắt bọn chúng". Hay năm hai mươi tuổi cùng đồng bạn là Lưu Phi Chiến đến Y Dược Cốc bắt cóc con gái lão Y Vương là Lê Phí Nhã mang đi. Nhưng không ngờ Nguyệt Hồng Thiên lại rơi vào bẽ tình, sống chết theo đuổi Lê Phí Nhã. Đến năm hai mươi ba tuổi, dùng trăm dặm hồng nhung cầu hôn Lê Phí Nhã, thành công đưa nàng dâu về sau khi ăn bao quả đắng từ nhạc phụ đại nhân. Có lần còn xông vào Thần Môn để cứu nương tử, giết hơn trăm giáo đồ mà cao tăng Thiên Thanh giáo không làm gì được. Từ đó trở thành đại ma đầu bị người người đuổi giết.

Còn mẹ Phí Nhã là con gái của Y Vương Y Dược Cốc, nàng thừa hưởng toàn bộ dung mạo của mẫu thân, tài năng y bát của phụ thân. Là một tuyệt thế y sư. Diễm vương bảo canh ba, ai dám cãi? Ta liền cho người sống đến canh năm! Giang hồ tranh chấp, sóng gió kéo đến, Lê Phí Nhã liền trở thành một món hàng người người tranh giành chỉ vì tài năng y thuật của nàng. Là thê tử của đại ma đầu, nàng đương nhiên trở thành cái đích chỉ trích của bọn người chính phái nhưng nàng thề sống chết cùng phu quân nàng - Nguyệt Hồng Thiên, mãi mãi không xa không rời.

Chưa hết, người xung quanh cha nuôi Nguyệt Tương Dao cũng không hề bình thường. Đại thúc kia chính là Lưu Phi Chiến năm xưa cùng bằng hữu tốt xông vào bắt cóc người từ Y Dược Cốc. Thân hình vạm vỡ, cường tráng nhưng là một người khéo léo, hiểu tính người, võ nghệ cao cường khó tìm đối thủ. Vốn là một tướng quân nổi danh của Lăng Thiên Quốc nhưng vì tính tình không chịu gò bó liền từ quan, du ngoạn giang hồ.

Còn thiếu niên đã nói chuyện với Nguyệt Tương Dao chính là cửu hoàng tử của Yên Quốc. Nhưng vì báỉ Lê Phí Nhã là sư phụ nên đã rời khỏi hoàng cung trắng lạng sống cuộc sống bốn tầu giang hồ. Cũng là người có tính tình trầm ổn, Lạc Dung Hoa hoàn toàn trở thành một đệ tử đáng tự hào của Lê Phí Nhã. Dung mạo xuất chúng, tài năng kinh diễm, Lạc Dung Hoa rất không may rơi vào hoàn cảnh chung của các soái ca tiểu thuyết - trở thành người tình trong mộng của bao thiếu nữ, một chủ đề bàn tán không ngừng nghỉ của các bà cô.

Một người nữa đó chính là vị nữ tử bị thương trong trận đánh với Lê Chu Chu, Hoa Ân Ân. Một nữ tử có tính tình kỳ quặc nhất mà Nguyệt Tương Dao từng gặp. Một nữ tử giang hồ chính hiệu, nhan sắc thượng thừa nhưng lại có tính tình trái với khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Lúc nào cũng xưng là "lão nương", võ nghệ cũng thuộc hàng cao thủ, nhưng cái cao hơn đó chính là võ mồm của nàng, cực kỳ cao siêu, một nữ tử nhưng lại thích mặc y phục nam nhân, không biết hoàn cảnh như thế nào mới dưỡng ra một cực phẩm như thế.

_____Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon (Akyra-san)_____

Cũng một năm trôi qua, Nguyệt Tương Dao hoàn toàn nắm rõ tình hình của mặt không gian này. Đặc biệt hơn là tình cảnh của gia đình nhỏ mình, một ngày ba bận, đám thích khách như đúng hẹn xuất hiện phá rối, mở miệng ra chính là "Đại ma đầu! Mau chịu trói!" hoặc tương tự như vậy. Lúc đầu nàng còn cảnh giác với đám người này nhưng dần dà đến nàng cũng cảm thấy chán ngấy, mỗi lần chúng đến đều không phải cần hạt dưa xem xiếc thì chính là cùng Ân đi bàn luận xem ai trong đám người cao nhất, lùn nhất, vãn vãn.

Bây giờ gia đình nàng gồm sáu người hai vật mỗi ngày đều nhàn nhả sống vui vẻ bởi nàng biết không lâu nữa, phong vân trên đại lục này sẽ khởi động, đến lúc đó, đừng nói là nhàn nhả, có cười được hay không vẫn chưa biết được.

Hắc nguyệt phong cao, thích hợp cho việc trộm cắp. Gió đêm rít rào qua khe cửa sổ, Nguyệt Tương Dao một mình ngồi thiền trên giường nhỏ. Xung quanh nàng luôn lơ lửng một làn khói trắng mờ nhạt, nếu không để ý sẽ không nhận ra. Làn khói giống như có ý thức, không ngừng xoay tròn quanh người nàng, mấy lần muốn chạm vào nàng nhưng có thứ gì đó đã cản lại khiến nó chỉ có thể bắt lực bay vòng quanh. Lúc này trên trán Nguyệt Tương Dao đã lấm tấm mồ hôi, toàn thân đã ướt đầm. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, miệng anh đào khẽ lẩm nhẩm những chú ngữ kỳ lạ.

Chợt Nguyệt Tương Dao mở mắt, bàn tay nhanh chóng bắt vào không khí, cũng chính lúc đó, làn khói quay đầu dự định tan biến. Nhưng dị biến lại xảy ra, vốn trên tay Nguyệt Tương Dao không hề có gì bỗng dưng phát ra tiếng "rắc" nhỏ, không gian chỗ tay nàng vẩn vèo, một thân ảnh màu đen nhảy ra. Làn nữa, bàn tay còn lại của Nguyệt Tương Dao giơ lên, nhanh chóng bắt gọn thân ảnh đen kìa.

"Hô! Xem người chạy đi đâu?!!"

Một tiếng rít rào vang lên, thân ảnh màu đen bị sức nắm của Nguyệt Tương Dao bóp thành mây khói, mà làn khói trắng kia cũng dần hiện nguyên hình là một dải lụa bạc dài gần nửa thước.

Bên đầu giường, Vi Hồ đã sớm vui đến mặt mày nở hoa, không ngừng chỉ nha nhưng vào tai Nguyệt Tương Dao là những lời hết sức có ý nghĩa.

"Chủ nhân, người đã đạt được Kim Ngân Lụa rồi! Đồng nghĩa với chủ nhân ngài đã giải được phong ấn thứ ba của cánh cửa rồi!"

"Thật nhẹ nhõm!" Nguyệt Tương Dao bắt đầu khởi động tay chân đã tê cứng. Ngồi suốt hai canh giờ không tê mới là lạ. Nói ra mới biết, một năm trước Nguyệt Tương Dao được hai phu thê Hồng Thiên - Phi Nhã nhân làm con nuôi, đồng thời bên trong Long Quyền cũng truyền ra động tĩnh. Theo lời của Vi Hồ, Long Quyền có phản ứng như vậy là cánh cửa thứ nhất đã mở có thể vào tòa cung điện giữa rừng đào kia.

Vào bên trong cung điện, đó là một nơi hết sức xa hoa. Tường, trần, nền đều được chạm trổ hình dáng long phượng. Đá cẩm thạch màu đen lạnh lẽo phối với tường phi thủy xa hoa màu lam nhạt, một không gian thần bí mà quý phái. Lúc đó Nguyệt Tương Dao không khỏi cảm thán rằng chủ nhân sáng tạo ra Long Phượng Quyền thật sự rất giàu có. Trong căn phòng xa hoa chỉ có một chiếc giường, một âm tri*, một kệ sách và một cái bàn. Tất cả đồ dùng đều làm bằng ngọc thạch nguyên chất màu lam nhạt, cực kỳ bắt mắt.

*hồ nước âm

Nhìn qua bố trí căn phòng Nguyệt Tương Dao cảm thấy ngưỡng mộ, vị cao nhân kia rất ưa thích màu lam của ngọc phi thủy. Bởi vì toàn bộ các quyền sách trên kệ đều được gắn vào một viên phi thủy để làm điểm nhấn! Trước không xem những quyển sách nói gì nhưng nàng đã hiểu rõ tác dụng của âm tri - tẩy kinh phạt tủy. Nó giúp nàng loại bỏ tạp chất trong cơ thể, con đường tu luyện nội lực dễ hơn rất nhiều, căn cơ cũng ổn định hơn trước. Đây là một căn phòng dành riêng cho tu sĩ.

Căn phòng thứ hai thì hoàn toàn trái ngược với căn phòng thứ nhất. Không xa hoa bắt mắt, chỉ đơn giản có một cái chậu bằng đất bình thường, bên trong chỉ có một hạt giống. Kỳ lạ thay, khi Nguyệt Tương Dao chạm vào chậu cây thì hạt giống bỗng nhiên đâm trời rồi lớn lên nhưng không hề có một tí nước hay chất dinh dưỡng cần thiết nào xung quanh. Vi Hồ nói nó chưa từng thấy loại cây nào như thế này, không đất không nước nhưng vẫn sống.

Chồi non nhanh chóng lớn lên, thoáng cái đã cao gần nửa thước, thế nhưng nó không động đậy nữa, chỉ im lìm mọc trong không khí. Nguyệt Tương Dao và Vi Hồ vẫn không biết nó là gì, lật hết sách trong căn phòng thứ nhất cũng không biết nó là gì liền gọi nó là Tiểu Đẳng Tử. Bề ngoài của Tiểu Đẳng Tử cực kỳ bình thường, riêng chỉ có phần rễ lơ lửng trong không trung mới bất thường, quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cuộc sống nhàn hạ

Không biết Tiểu Đẳng Tử là vật gì, Nguyệt Tương Dao quyết định vứt nó sang một bên, chuyên tâm mở cánh cổng thứ ba. Yêu cầu của cánh cổng khiến cho Nguyệt Tương Dao giật đến giật chân. Bắt một làn khói?!! Tường nàng là thần chắt, nắm tay là khói mờ ra là vàng?!!

Nếu không phải có Vi Hồ giải thích không chừng Nguyệt Tương Dao đã đem cả rừng đào đồn làm củi nấu cơm hết rồi. Giống như đọc được tâm tình của nàng, trên cánh cửa thứ ba lập tức hiện ra một dòng chữ nhỏ. Nhưng nó lại khiến cho nàng tức muốn lật bàn. Ấy vậy mà dòng chữ kia là thú ngữ của Hồ tộc, lại còn bị Vi Hồ đọc xáo trộn cả lên, loạn thất bát tao! Sau khi giải mã được mấy dòng chữ kia, Nguyệt Tương Dao lần nữa cảm thấy sầm vang trên đầu.

Người từng thấy có người nào bề cong không gian chưa? Đã biết qua loài sinh vật toàn thân là màu đen, sống ngàn năm trong bóng tối chưa? Người đã nghe qua "không gian biệt lập" chưa? Nếu người chưa thấy, thì người chắc chắn sẽ hiểu cảm giác muốn lật bàn lần hai của Nguyệt Tương Dao lúc này. Yêu cầu của dòng chữ hết sức "đơn giản" là bắt một Hắc Thú từ trong không gian biệt lập. Ni mã, bảo nàng là thần tiên sao, bề cong không gian?!!

Sau khi lần nguyên rửa người sáng tạo ra Long Quyển, Nguyệt Tương Dao cũng chú tâm tu luyện, tìm cách hoàn thành yêu cầu. Phải mất hơn nửa năm, Nguyệt Tương Dao mới khám phá ra cách để bề cong không gian. Vì thế mới có cảnh Nguyệt Tương Dao bắt lấy bóng đen kia từ trong không gian biệt lập.

Nguyệt Tương Dao nắm Kim Ngân Lụa trên tay nghi ngờ hỏi Vi Hồ. "Nó có công dụng gì?". Đây nào khác một khúc vải bình thường, có điều nó nhẹ và lạnh hơn mà thôi. Ngắm nhìn mãi mà Nguyệt Tương Dao vẫn chưa phát hiện ra điểm nào hơn người của bảo vật này.

"Dùng nó may Thiên y vô phùng a." Vi Hồ tròn xoe mắt nhìn nàng. Dù qua một năm nhưng bề ngoài của Vi Hồ vẫn y như trước không hề thay đổi tí nào, vẫn như một cục bông tròn mềm mịn. Nhiều lần Nguyệt Tương Dao cực kỳ muốn đổi tên Vi Hồ thành Cục Bông nhưng ý tưởng vừa đưa ra đã bị Vi Hồ sống chết không chịu. Nói thừa! Nó từ một cửu vĩ hồ ly cao cao tại thượng liền trở thành một sủng vật, nếu nó lấy tên Cục Bông, không phải cuộc đời của nó rơi xuống hầm sâu vạn trượng! Nếu để cho đám bắt từ trong tộc biết, còn không phải cười nó thúi mặt?!!

Nguyệt Tương Dao đen mặt, nhìn khúc vải dài không đến nửa thước, rộng không quá ba gang tay. Bảo đem một khúc vải vụn rơi từ đâu xuống may Thiên y vô phùng?!! Đùng gạt người!!!

"Áy áy! Chủ nhân của ta ơi! Phải tập hợp đủ bảy mảnh mới có thể may Thiên y vô phùng! Ngài đừng gấp gáp a!!!" Thấy Nguyệt Tương Dao có hành động muốn xé tấm vải, Vi Hồ nóng vội khuyên ngăn. Tại sao bảo vật khắp thế gian ai ai cũng muốn khi vào tay chủ nhân của nó liền trở thành rác thải muốn quăng là quăng, muốn xé là xé! Ông trời của ta ơi, tại sao bảo vật cho ai không cho lại cho một tên phá gia chi tử chứ?!! Vi Hồ không ngừng gào thét trong lòng nhưng tuyệt đối không dám bày vẽ mặt nào ra bên ngoài, ai biết sau khi Nguyệt Tương Dao biết sẽ hành hạ nó như thế nào.

Nguyệt Tương Dao chỉ có thể nghi ngờ, vút khúc Kim Ngân Lụa vào trong góc khuất của Long Quyển. Tuyệt không thèm nhìn. Thực hiện xong yêu cầu, Nguyệt Tương Dao mệt mỏi nằm vật ra giường, mí mắt nàng rất nặng, nàng muốn ngủ một giấc thật sâu thoải mái nhưng Nguyệt Tương Dao biết, nàng không thể! Không phải vì mùi mồ hôi khó chịu mà do mẹ Phi Nhã của nàng là một người thích phiền* cực kỳ. Chỉ cần trên người có mùi khó chịu liền không đến gần trong vòng năm thước. Lê thân thể mệt mỏi vào trong Long Quyển, Nguyệt Tương Dao tắm cho thật sạch sau đó là ngủ một giấc đến sáng mai.

* ưa thích sạch sẽ

Giữa tháng tám, bầu trời lúc nào cũng âm u tựa như bị thương cùng quẩn. Bầu trời xám xịt muốn mưa bất cứ lúc nào. Cây cỏ xanh tươi cũng có vẻ ủ rũ vì đã lâu không nhận được ánh sáng mặt trời. Khung cảnh không mấy tốt đẹp.

Nguyệt Tương Dao vươn vai chào buổi sáng, gương mặt non nớt động lòng người báo hiệu sau mười năm nữa đây sẽ là một gương mặt khuynh đảo thiên hạ. Mát tròn xoe ngập nước, con ngươi màu nâu tinh ranh giáo hoạt, linh động sáng ngời, cái mũi xinh xắn hồng hồng khẽ hít hương thơm buổi sáng, đôi môi anh đào mấp máy, làn da em bé mịn màng như ngọc. Gương mặt khả ái mà bất cứ ai cũng không thể cưỡng lại được.

Vi Hồ bên cạnh chui rút vào bên trong chín cái đuôi xù của nó mà tiếp tục ngáy o o. Lâu lâu lại phát ra âm thanh chép miệng, dễ dàng đoán ra trong mơ Vi Hồ đang làm gì.

Nguyệt Tương Dao mở cửa đi ra ngoài chạy bộ như mọi khi. Bởi vì còn nhỏ, cơ thể cần phải bồi dưỡng nên Nguyệt Tương Dao không hề gồng ép bản thân phải nhanh chóng khôi phục thân thủ như kiếp trước, nhân hạ luyện tập cho cơ thể dần thích ứng với cường độ cao mà thôi.

Như mọi ngày khi Nguyệt Tương Dao chạy đến sân luyện võ, cha Hồng Thiên, Chiến thúc thúc và Hoa ca ca đang luyện võ. Nguyệt Tương Dao cười tí tít, chào mọi người. "Chào buổi sáng cha Hồng Thiên, Chiến thúc thúc, Hoa ca ca!"

"Ha ha! Dao Dao, đến! Thúc thúc bé con luyện tập!" Lưu Phi Chiến thân người khỏe mạnh, gương mặt chữ điền nghiêm túc phá lệ vui vẻ, hồ hào với Nguyệt Tương Dao. Thân hình cường tráng nhân lúc đó lao qua một bên tránh một quyền của Nguyệt Hồng Thiên.

"Dao Dao, chào buổi sáng, con gái của ta." Nguyệt Hồng Thiên không ngại người mình đầy mồ hôi mà ôm thân ảnh bé nhỏ vào lòng, hôn một cái lên mặt nàng. Nguyệt Tương Dao cũng không keo kiệt hôn thật kêu lên má của hắn.

"Dao Dao, đã nhắc bao nhiêu lần. Không được gọi là Hoa ca ca, phải là Lạc ca ca." Lạc Dung Hoa trừng mắt nhìn tiểu oa nhi ngang thất lưng mình. Đường đường là một nam nhi thân cao bảy thước lại bị kêu một cái tên Hoa ca ca, Lạc Dung Hoa không mấy vui vẻ.

"Không! Muội không thích Lạc ca ca. Muội thích gọi Hoa ca ca hơn! Hoa ca ca! Hoa ca ca!" Nguyệt Tương Dao chu môi anh đào, giọng nói ngọt lịm chọc cười khiến cho Nguyệt Hồng Thiên và Lưu Phi Chiến cười to, riêng Lạc Dung Hoa phải trừng mắt nhìn nàng. Nguyệt Tương Dao cười khiêu khích. Cuộc sống quá nhàm chán nên thú vui mỗi ngày của Nguyệt Tương Dao chính là chọc tức người khác. Luôn cười trên nỗi đau người khác nhưng mất mặt khi thấy họ cười, Nguyệt Tương Dao không hề phủ nhận bản tính xấu xa của mình.

Đến buổi trưa, ánh nắng mặt trời khó khăn len lỏi qua được tầng mây dày đặc, mang đến ánh sáng ấm áp, sức sống cho cây cối hoa cỏ. Nguyệt Tương Dao ngồi trên xích đu chải lông cho Vi Hồ, miệng không ngừng đóng mở, một khúc đồng dao vang lên. Tiểu Hắc lười biếng nằm bên cạnh phơi nắng, trời sinh giống loài họ nhà mèo kỵ nước, mấy ngày nay trời mưa không ngừng khiến cho Tiểu Hắc hết sức khó chịu. Nay được thoải mái khô ráo thì làm sao không thích, vì thế vừa nằm đã ngủ thật sâu.

Lúc này Nguyệt Tương Dao với Vi Hồ mới cời bỏ lớp nguy trang, lộ ra cái đuôi hồ ly không ngừng ngoe nguẩy phía sau. Gương mặt khả ái hiện lên đầy

về tính kế, đôi mắt híp lại như đang suy nghĩ nên làm gì tiếp theo. Vĩ Hồ không ngừng bật miệng cười hiem. Một người một thú trao đổi ánh mắt, sau đó cùng đồng thời leo lên cây cao, cùng lúc đếm nhẩm.

"Một, hai, ba! Ào!!!"

Một lượng lớn nước từ trên trời đổ ào xuống và... Tiểu Hắc lãnh trọn.

"Ngao!" Tiểu Hắc chói với từ trong con mộng tỉnh dậy, tưởng trời sắp ba chân bốn cẳng chạy trốn. Nhưng vừa chạy được ba bước thì "rầm" một tiếng, Tiểu Hắc nằm bẹp dưới đất theo hình chữ đại*, hai tai thấm nước mà rũ xuống, bộ lông mà nó tự hào cũng cuống trời theo làn nước lũ, nhìn qua không ai nhìn cười nổi.

*chữ đại: 大

Vì thế hai giọng cười không khách khí vang lên từ trên cây, Nguyệt Tương Dao ôm Vĩ Hồ cười đến lau nước mắt. Vĩ Hồ luôn miệng "chi chi nha" không rõ tiếng nào là nói tiếng nào là cười.

Tiểu Hắc nghe rặng với Nguyệt Tương Dao sau đó liền đứng dậy nhưng thân mình còn chưa nhấc khỏi mặt đất thì lại ôm trọn đất mẹ lần hai. Hai giọng cười vừa mới giảm phút chốc lại dâng cao hơn. Nguyệt Tương Dao lần này không kiêng dè gì, cười đến đau bụng, đến khi hụt hơi mới nín được cười. Vĩ Hồ càng khoa trương hơn là đem bộ dáng của Tiểu Hắc diễn tả lại, càng diễn càng thêm đến cuối cùng khi rớt xuống đất mới nhìn được cười.

Tiểu Hắc tròn mắt nhìn một chủ một tớ đang cười không có hình tượng kia. Này, xem nó là khi hay sao mà cười như thế? Hai người vô lương tâm đã không giúp còn cười đến té ngang thế kia. Đó mà là chủ nhân của nó sao? Ô ô.

Lúc này từ xa Hoa Ân Ân đi lại với vẻ mặt bí hiểm. Nhìn cũng không nhìn Tiểu Hắc, nói thầm trong tai Nguyệt Tương Dao cái gì đó khiến nàng hai mắt sáng rực, ánh mắt đảo lợi hại. Một chủ ý mà quái hiện ra trong đầu nàng.

"Ân di, chúng ta đến "nơi đó" đi!"

Hai người bí hiểm cười nhưng chính là không biết vì một lần đi chơi mà rước đến tai họa dờ khóc dờ cười cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mưu ma chước quỷ, ai hơn ai?!!

Thành Thanh Dương là thành thị nằm sát biên giới giữa Dực Quốc và Lăng Thiên Quốc, là nơi trao đổi buôn bán sầm uất nhất đoạn biên giới giáp với Dực Quốc của Lăng Thiên Quốc. Nơi đây có đủ sản vật quý hiếm của Dực Quốc từ ngọc trai ở đáy đại dương đến trứng chim Phi Ưng sống trên đỉnh núi tuyết,... Ngoài ra còn có cái nổi tiếng hơn, là nơi của các công tử quần áo lụa là ăn chơi trác táng, Phố Phúc Xuân.

Phố Phúc Xuân nằm ở phía tây thành Thanh Dương, là nơi lúc nào cũng chìm trong hoan ái xa hoa. Dù là ngày hay đêm, nơi này cũng như một, một mảnh náo nhiệt ồn ào. Hương Xuân Lâu là thanh lâu nổi tiếng nhất, không chỉ khu phố mà còn là nhất đối với các thành trong trăm dặm xung quanh bởi Hương Xuân lâu có các cô gái từ bốn phương trên cả đại lục. Từ yếu ớt đến mạnh mẽ, từ ốm đến mập,... Muốn vãn muốn về, đủ tiếp ứng cho các công tử giàu sang có suy nghĩ biến thái từ thẳng đến cong, không nơi nào sánh bằng.

Hoa Ân Ân một bộ dáng lưng hùng vai gấu, gương mặt to vẻ không còn dáng anh khí xinh đẹp mà thay vào đó là bộ dạng tục tằn thô lỗ, bộ râu quai nón hất lên trên, vết sẹo từ mí mắt đến đuôi chân mày bên phải, làn da đen thui sần sùi. Một bộ dạng hung ác vô sỉ, nào có ai tin trước khi cải trang là một cô nương xinh đẹp anh khí mười phần.

Trái ngược với bộ dáng hung thần của Hoa Ân Ân, Nguyệt Tương Dao vẫn giữ nguyên bản thân là một tiểu cô nương năm tuổi khả ái đáng yêu. Mái tóc ngắn ngang vai cột lên thành hai búi tóc nhỏ, hai con bướm dính trên sợi dây buộc tóc rung rinh điệu múa theo bước chân của nàng. Đôi mắt to tròn ngập nước đảo mắt hào hứng nhìn xung quanh, con ngươi màu nâu ngầy thơ tò mò nhìn bốn phía. Cái mũi xinh xắn, làn da như ngọc, cái miệng chum chim ngậm nga bài đồng dao. Một tiểu cô nương hết sức khả ái khiến cho người đi đường không ngừng ngoái đầu xem con nhà ai mà bộ dáng tốt thế. Có vài người cung chiêu, đem bánh trái hướng nàng hết cho lại tặng thì nhận được một nụ cười khả ái mà ngây ngất lòng.

Nguyệt Tương Dao ôm bánh trái đầy tay vui vẻ huýt sáo liếc nhìn Hoa Ân Ân bộ dạng hung thần sát khí bên cạnh. Hoa Ân Ân trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi. Nha đầu chết tiệt, lại mắc bẫy nàng! Buổi trưa hôm nay, vốn rảnh rỗi nên đi dạo ra chán chường, không suy nghĩ mà rủ con hồ ly này đi chơi. Nào ngờ hồ ly này lấy lý do để không bị Chiến thúc thúc và cha Hồng Thiên Phát hiện thì phải cải trang, nàng (HAA) ngây thơ đồng ý, còn cho rằng đây là ý kiến tốt, là nàng (NTD) nghĩ cho mình. Kết quả bản thân còn ngồi yên cho nàng (NTD) về loạn lên mặt, sau khi xong liền hứa cam kết không ai nhận ra nàng là Hoa Ân Ân. Giờ thì sao, đúng là "không ai nhận ra"! Không một ai! Không một ai dám nhìn nàng nên không ai cho rằng nàng cải trang! Lúc đầu còn tưởng con hồ ly này cũng sẽ tự về cho bản thân nó, nào ngờ nó nói dối không nháy mắt, nó nói mực hết rồi! Mực hết rồi?! CMN! Lừa người! Hừ mực đầy vun kia mà dám bảo hết! Hoa Ân Ân kêu gào, không ngờ giây tiếp theo làm cho nàng ta hoàn toàn hóa đá. Nguyệt Tương Dao đem hũ mực ném xuống hồ nước bên cạnh, còn có bộ dạng chân thật nói "ta phải phi tan chứng cứ". Lúc đó Hoa Ân Ân chỉ tròn mắt nhìn hồ nước đang đổi màu đen trong khi Nguyệt Tương Dao đã đi xa.

Đó là toàn bộ lý do vì sao Hoa Ân Ân nhìn chăm chăm Nguyệt Tương Dao như muốn đâm vài lỗ trên người nàng.

Đến trước cửa Hương Xuân Lâu, Nguyệt Tương Dao nhủ mảy, mùi nước hoa nồng nặc đủ vị hòa trộn với nhau tạo nên một hương vị khó chịu. Thân từng là sát thủ, Nguyệt Tương Dao hiểu thế nào là cách quyến rũ người khác, cũng không ít lần phải dùng đến mỹ nhân kế nhưng cho dù là vậy Nguyệt Tương Dao cũng cảm thấy tốt hơn so với nơi tấp nham này.

Về mặt khó chịu thoáng qua trong phút chốc mà không ai bắt được, Nguyệt Tương Dao lại khôi phục về mặt hồn nhiên, thích thú nhìn.

Lộ ma ma đang chào đón từng người khách bỗng thấy một nam nhân to lớn mặt đàng đàng sát khí đi đến, trong lòng bà ta mừng thầm, những người có bộ dạng như vậy ắt hẳn đều là người cần phát tiết, tiền tiêu như nước. Mặt bà ta hồ hởi mời chào. "Ồi, ôi! Vị đại gia này! Đến, đến! Hương Xuân Lâu chúng tôi có nhiều cô nương hấp dẫn lắm. Đảm bảo ngài sẽ được thoãn mãn a!"

Hoa Ân Ân đen mặt nhưng đáng tiếc mặt của nàng ta đã bị một lớp mực tô đen nên cho dù nàng có "đen" đến đâu cũng không ai biết, duy chỉ có Nguyệt Tương Dao là hiểu nên đang cười khúc khích.

Lúc bấy giờ Lộ ma ma này mới nhận ra bên cạnh vị đại hán này có một tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, liền không kiềm được mà nhỏ giọng quan tâm. "A ôi! Vị tiểu muội muội này, làm sao đến đây hả?" Chỉ là một tiểu a đầu lại có vẻ ngoài xinh xắn như vậy, không chừng thêm năm bảy năm nữa chắc sẽ thành một yêu tinh mê hoặc lòng người. Trong lòng Lộ ma ma âm thầm tính toán, một âm mưu hại người bắt đầu hình thành nhưng đáng tiếc kết quả nàng ta nhìn thấy đó chính là một tổ chức tồn tại trên giang hồ hơn hai mươi năm lại một đêm bị tiêu diệt hoàn toàn. Đó là chuyện trong tương lai nhưng rất nhanh sẽ đến, bây giờ vẫn là chuyện mà bà ta muốn dẫn dụ con mồi. Nhưng ai là con mồi vẫn chưa biết.

Nguyệt Tương Dao mỉm cười ngọt ngào, lưu hết sự tính kế trong mắt Lộ ma ma vào lòng, Nguyệt Tương Dao âm thầm ghi một điểm nợ với Hương Xuân Lâu. "Là thúc thúc xấu xa này nói sẽ dẫn ta tới nơi vui về."

Hoa Ân Ân đen mặt càng lợi hại, bị người khác ngầm tính kế vậy mà không quên tính kế nàng (HAA), con hồ ly xảo trá!

Người xung quanh đổ dồn ánh mắt về phía đại hán đang run người, bọn họ đến nơi này chứng tỏ bọn họ chẳng phải người nói nhân nghĩa gì nhưng đứng nhìn một tiểu cô nương bị người khác lừa gạt, còn là một tiểu cô nương khả ái, bất kỳ ai cũng sẽ có ánh nhìn như vậy, như muốn chọc thủng vài lỗ trên người đại hán kia.

"Chết tiệt! Nhìn gì mà nhìn! Còn nhìn nữa lão tử móc mắt các ngươi cho hồ ly ăn!" Hoa Ân Ân thủ thật tốt vai một đại hán thô tục nhưng không quên cần trả Nguyệt Tương Dao một đòn. Hồ ly, đừng tưởng chỉ vài chiêu là đánh bại ta, lăn lộn trên giang hồ sao ngươi có kinh nghiệm bằng ta? Hoa Ân Ân khiêu khích nhìn Nguyệt Tương Dao.

Nào ngờ Nguyệt Tương Dao cũng không giận, ngược lại còn cười càng sâu hơn. "Thúc thúc xấu xa, bộ hồ ly ăn mắt người sao? Sao phụ thân nói tuy hồ ly là động vật ăn tạp* nhưng sẽ không ăn mắt người? Không lẽ phụ thân nói sai sao?"

*cáo (hồ ly) thường săn các loài động vật gặm nhấm, ăn hoa quả và quả mọng.

Lúc này có người đã nhìn không được mà cười rộ lên, phía trước Hương Xuân Lâu vang lên từng trận cười hả hê.

Hoa Ân Ân trừng mắt. Bây giờ nàng ta không thể phản bác lại, nếu nói hồ ly thật sự ăn mắt người thì đám người này chắc chắn sẽ cười nhạo và không ngần ngại sai người đuổi giết mình, tuy nàng ta không sợ bọn tôm ranh nhãi tép này nhưng lộ ra thì chuyện này nhất định sẽ vang đến tai của hai người kia, đến khi đó nàng cũng không thoát khỏi hình phạt a. Nhưng nếu nói đó chỉ là lời nói tức giận thì nàng ta nói không được. Ôi! Hoa Ân Ân đau đầu gào thét sao cùng là đi thẳng vào trong, không thêm đề ý nộ cười thẳng lợi của Nguyệt Tương Dao.

Thấy Ân đi đi vào bên trong, Nguyệt Tương Dao thu lại nụ cười, hô vói theo nhưng bóng dáng của Hoa Ân Ân đã bị đám người khác che mất rồi. Nguyệt Tương Dao sờ mũi, lần này hình như chơi hơi quá tồi. Liên nhắc chân chạy theo nhưng còn chưa chạy được bước nào thì phía sau đã kéo lại.

Lộ ma ma nhìn cười kéo Nguyệt Tương Dao lại, ân cần dụ dỗ. "Tiểu cô nương à, nơi này chỉ nam nhân mới được vào. Muội là nữ tử, không thể vào đâu. Hay để tỷ tỷ dẫn muội đến chỗ có mấy bạn nhỏ cùng tuổi với muội chơi ha?"

Thấy Lộ ma ma đã giờ trò, đám người bên ngoài cũng đành yên lặng, quay trở lại công việc lúc đầu của mình. Người ta có cả một thế lực sau lưng đấy! Dù tiếc thương cho một tiểu cô nương xinh xắn bị rơi vào vuốt hồ nhưng ai cũng không muốn đối nghịch với một tổ chức giang hồ sau lưng Hương Xuân Lâu.

"Không được! Thúc thúc lúc nãy nói sẽ dẫn muội đi tìm ca ca nên muội không thể không đi theo." Bộ dáng do dự trong mắt người ngoài nhưng thực chất là một cái kế hoạch nhỏ để vào trong của Nguyệt Tương Dao. Một cây kim thật nhỏ ghim sâu vào trong bàn tay của Lộ ma ma. Này thì xưng tỷ tỷ với ta! Tuổi đã qua tuổi gia gia ta rồi còn dám xưng tỷ với ta! Ta đâm cho ngươi thành heo.

Lộ ma ma bỗng cảm thấy trên mặt ngứa ngáy sau đó là toàn thân thì hốt hoảng, vội buông tay ra. Nhân lúc đó Nguyệt Tương Dao liền chạy vào bên trong. Lộ ma ma tức giận nhưng cũng nhanh bình tĩnh, vào bên trong cũng chẳng khác nào đã vào miệng cọp, nhãi ranh dám giờ trò với ta, nếu để ta bắt được nhất định ta phải để nam nhân xấu xí nhất ngoạn ngươi trước, cho ngươi biết cái gì nên chọc và không nên chọc! Lộ ma ma ngoạn độc nghĩ sau đó liền đi vào trong chữa trị độc châm nhưng khiến bà ta thét chói hơn đó là gương mặt tự hào của bà ta đã xưng thành đầu heo!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bị phát hiện rồi!

"Hôm nay làm gì mọi người tập nập thế?" Người qua đường Ất nhìn dòng người đông đúc đang chen lấn đi về Phố Phúc Xuân hỏi.

"Người không biết à? Hôm nay là ngày hoa khôi đầu bán Hương Xuân Lâu - Uyên Như Như biểu diễn, đương nhiên là phải đông rồi!" Người qua đường Giáp trả lời.

"Uyên Như Như? Ha ha. Chỉ là một kỹ nữ thôi, đáng giá bỏ ra hơn trăm lượng chỉ để xem nàng biểu diễn?" Người qua đường Ất khinh miệt nói ngay lập tức bị người qua đường Đinh gõ một cái thật mạnh vào đầu.

"Người, đồ không hiểu biết! Uyên Như Như không chỉ xinh đẹp như tiên mà còn có tài đánh đàn hay như thiên âm, đã là nam nhân thì phải nhìn qua một lần, đã là người mê âm nhạc thì càng phải nghe qua!" Người qua đường Đinh tức giận bênh vực Uyên Như Như.

"Hừ! Chỉ là một kỹ... Á!" Người qua đường Ất còn chưa buông hết câu liền bị người qua đường Giáp, Đinh, Mùi đánh hội đồng toi tã bởi vì dám nhục mạ thần tượng của họ Uyên Như Như!

Nghe đồn Uyên Như Như xinh đẹp như tiên, Thái tử Tĩnh Quốc nhìn qua một lần liền nhất kiến chung tình với nàng. Nghe đồn tài đánh đàn của nàng có thể sánh với tài nữ Chu Quốc An Nã Ly, Như Ngọc công tử sau khi nghe qua đã cùng nàng song tấu một khúc nhạc còn lập lời thề non hẹn biển. Nghe đồn...

Nguyệt Tương Dao gấp lại quyển sách giới thiệu mà ngăn ngắt. Ở thế giới này thật ra không giống với thời Trung cổ lắm, bởi vì nơi này có một loại truyền thông thông tin đó là lưu hành tạp san, báo chí hàng tuần. Cũng giống như báo chí ở hiện đại, các tin tức được ghi vào trong một quyển sách mỏng, rồi được bán ra bên ngoài kèm theo phụ kiện là những bức vẽ mô tả,... Cái Nguyệt Tương Dao đang xem là một tờ tạp san nói về sự kiện của Hương Xuân Lâu, buổi biểu diễn của hoa khôi Uyên Như Như.

Nguyệt Tương Dao cười khẩy, dùng tên tuổi của người khác để nâng cao danh vọng của mình, đây là cái Nguyệt Tương Dao ghét nhất. Thái tử Tĩnh quốc nổi tiếng là không gần nữ sắc lại đi nhất kiến chung tình với một kỹ nữ thanh lâu, nói ra không sợ thiên hạ chê cười sao? Tài nữ An Nã Ly thân phận cao bao nhiêu, là công chúa cảnh vàng lá ngọc của Chu Quốc lại bị đem ra so sánh với một nữ tử thân phận thấp kém, hẳn không lâu nữa nơi này sẽ bị quân triều đình bao vây vì tội khi quân cho xem. Lại nói Như Ngọc công tử vốn là một hiệp khách giang hồ, nào có hứng thú với bụi hoa, hơn nữa người ta cũng đã có lão bà rồi, nào dám đến nơi vườn hoa trăm ông mặt này. Lần này Hương Xuân Lâu tự cho là đúng, tự mang họa vào thân rồi.

Nguyệt Tương Dao suy nghĩ không hề sai, đúng là Hương Xuân Lâu sẽ gặp họa nhưng không phải là họa từ người khác mà do chính nàng đem đến.

Liếc mắt qua bên cạnh, Hoa Ân Ân "tay trái ôm tay phải ấp" mỗi bên một cô nương, miệng không ngừng phun ra những ca từ bại hoại, chốc lại hôn lên mặt cô nương này, chốc lại hôn cô nương khác. Một bộ dáng không khác đám công tử quần áo lụa là chỉ biết vui đùa ăn chơi đàng điếm. Nguyệt Tương Dao lần hai lắc đầu.

"Nào! Mỹ nhân rót cho ta ly rượu nữa nào!"

"Mỹ nhân, nàng thật thơm!"

"Ai nha nha! Đại nhân, kỳ quá hà!"

Âm thanh tạp nham cứ rơi vào trong lỗ tai khiến Nguyệt Tương Dao đau đầu. Sao nàng không biết trước nay Ân đi có thói xấu này, chỉ cần uống rượu là mọi thứ đều bị đảo lộn. Nếu nói trước khi uống rượu, Hoa Ân Ân sẽ còn thể hiện chút ý tứ nữ nhân nhưng một khi say rồi thì một móng cũng không còn, hoàn toàn hóa nam nhân.

Mặc kệ bên kia vui vẻ đến quên trời đất, Nguyệt Tương Dao vẫn chưng ra bộ dạng mặt hừng không đúng với tuổi khiến người khác kinh ngạc, không dám tới gần. Ánh mắt Nguyệt Tương Dao vẫn thủy chung nhìn chăm chăm xuống dưới lầu một.

Hương Xuân Lâu có ba tòa viện lớn xếp thành hình chữ tam (chữ tam: 三). Hai tòa viện trước là nơi diễn ra mọi hoạt động hằng ngày của Hương Xuân Lâu, tòa sau là nơi sinh hoạt của các cô nương. Giữa tòa thứ nhất và tòa thứ hai là một sảnh lớn, có một đài diễn cao hơn một thước nằm ở giữa, là nơi diễn nghệ của các cô nương. Nơi Nguyệt Tương Dao đang ngồi là một căn phòng có cửa sổ hướng ra bên ngoài đại sảnh, từ đây có thể thấy toàn bộ cảnh náo nhiệt ồn ào bên dưới.

Nguyệt Tương Dao ngắm nhìn những gương mặt không thể nói là quen thuộc nhưng cũng không hẳn là xa lạ, nàng nhíu mi. Chỉ là một hoa khôi, có gì mờ ám sao? Không thể trách nàng nghi ngờ bởi trong đám người kia có những gương mặt vốn không nên xuất hiện ở đây. Chẳng hạn như Vô Tình - thiếu chủ Vô Môn, Nga Bì Mộc - đại công tử Nga gia, Phong Liên Mạch - Nhị hoàng tử Lăng Thiên Quốc hay Trúc Từ Cơ - Môn chủ Thần Môn, một đám người tai to mắt lớn trong giang hồ tề tựu, muốn gây ra sóng gió gì đây. Nếu để cho bọn người này biết, công sức bọn họ giả dạng mấy canh giờ nhưng đều không qua được đôi mắt của một đứa con nít, không biết bọn họ có muốn trốn xuống gầm bàn hay không? Quá xấu hổ rồi!

Ánh mắt lợi hại lướt qua từng nhân vật, bỗng mắt Nguyệt Tương Dao trừng lớn khi chạm tới một bàn ba người đang ngồi trong góc. Miệng nàng lắp bắp

gọi Hoa Ân Ân. "Ân, Ân di."

"Gi? Hồ ly ngươi gọi ta?" Hoa Ân Ân mắt nhắm mắt mở nhìn qua thân hình đang run lên của Nguyệt Tương Dao mà cười ha hả. "Hồ ly, hôm nay ngươi, hức, cũng biết sợ sao, hức!!?"

Nguyệt Tương Dao không ngừng nuốt nước miếng. "Ân di, không ổn rồi. Họ, họ đang ở đây!"

"Họ? Là ai? Hức!" Đầu óc lúc này của Hoa Ân Ân hoàn toàn chỉ là đồng tàu hủ nhão nhọt, một ấn ý nhỏ của Nguyệt Tương Dao cũng không thấm vào não.

Nguyệt Tương Dao ra hiệu cho đám người kia rồi đi liền dùng cánh tay chỉ về một phía của đại sảnh. Hoa Ân Ân chớp mắt nhìn theo, sau một hồi khi Nguyệt Tương Dao nghĩ Hoa Ân Ân đã nhận ra tình huống của họ lúc bấy giờ thì Hoa Ân Ân lại cười ha hả. "Hả hả. Kia không phải là Lưu Phi Chiến và Nguyệt ma đầu sao? Còn có Lạc Dung Hoa nữa? Hức! Hồ ly, chúng ta đi chào họ đi!"

Nói rồi không để Nguyệt Tương Dao kịp ngăn cản, Hoa Ân Ân đã phi thân xuống. Từ tầng hai của một tòa viện không hề làm khó được cao thủ như Hoa Ân Ân nên vì thế, trong một tư thế đẹp mắt, Hoa Ân Ân đã an vị bên cạnh Lưu Phi Chiến, choàng vai bá cổ hắn, không ngừng nói. "Hào huynh đệ, ngươi cũng tới đây? Hức!"

"Này!" Lưu Phi Chiến nhú mày, đỡ thân thể "cường tráng" của Hoa Ân Ân, cố gắng kéo nàng cách xa hắn. Nhưng Hoa Ân Ân cứ như con bạch tuộc, càng kéo thì càng bám. Vì thế hai người làm ra hành động cực kỳ mờ ám, cũng may chỗ bọn họ là nơi góc khuất, ít người chú ý nhưng không phải không có người thấy. Vì vậy không ít người nhận ra đại ma đầu Hồng Thiên.

"Hắc hắc! Hồ ly, ngươi còn không mau xuống!" Hoa Ân Ân gọi Nguyệt Tương Dao vẫn còn đang núp phía sau cánh cửa sổ. Nguyệt Tương Dao âm thầm hỏi thăm mười tám đôi mắt tông nhà nàng, tuy nhiên cuối cùng cũng phải lộ mặt. Nàng lấp ló cái đầu nhỏ ra ngoài, trưng ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc. "Chào, chào cha."

___ Tiểu kịch trường ___

"Dao Dao! Con làm gì nơi này hả?!" Người cha ma đầu nào đó xách tiểu hồ ly năm tuổi lên, rống thật to.

"Ai nha nha. Cha à, là Ân di đưa con đi đó. Chứ con - một đứa trẻ năm tuổi nào dám đi vào nơi đó!" Tiểu hồ ly bị xách lên như xách một túi đồ cực kỳ ầy ụa cầu xin mẹ cha ma đầu.

Cách đó không xa, Hoa Ân Ân bị Lưu Phi Chiến vác trên vai tức đến xùi bọt mép.

"Còn nữa, cha à. Ân di còn dụ dỗ con phải bôi đen mặt để giấu giếm cha nữa đó. Cha biết không, Dao Dao phải cực kỳ khổ sở mới không bị ma trảo của nàng bôi đen mặt, nếu không, chắc chắn mặt của Dao Dao sẽ hồng thành cục than mất. Ô ô." Tiểu hồ ly dụi dụi mắt, nước mắt như thủy triều tràn lan trong đôi mắt xinh đẹp, bộ dáng như chịu hàng vạn ủy khuất làm cho mẹ cha ma đầu nào đó xiêu lòng.

Mồ cha ma đầu lúng túng chùi nước mắt cho con gái sau đó nghiêng răng nghiêng lợi. "Giỏi lắm! Nàng dám bôi đen mặt con! Ta nhất định sẽ bảo Phi Nhã dạy dỗ nàng thật tốt! Dao Dao của cha ngoan, nín, không khóc, cha dẫn con đi ăn thịt nướng nhé!"

"Dạ!" Tiểu hồ ly cười tí mắt, hôn lên má mẹ cha ma đầu một cái. Hai cha con vui vẻ đi ăn thịt nướng để lại Hoa Ân Ân đã tức đến phun máu và ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đại viện sụp đổ! (1)

Ngay lúc này, một bóng đen không rõ là ai xuất hiện sau lưng Nguyệt Tương Dao. Hắn ta toàn thân hắc y không rõ nam nữ chỉ chứa lại một đôi mắt âm hiểm xảo trá nhìn chằm chằm Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tương Dao nhanh chóng bật người lại, cảnh giác nhìn hắc y nhân. Bởi vì nơi Nguyệt Tương Dao ở có tính đặc thù, có thể nhìn từ trên xuống nhưng tuyệt đối không thể nhìn từ dưới lên, vì vậy một hắc y nhân xuất hiện trong phòng cũng không ai thấy được, kể cả Nguyệt Hồng Thiên luôn nhìn về phía này. Người bên dưới chỉ thấy tiểu cô nương xoay người vào bên trong, hoàn toàn không hề nghĩ là tiểu cô nương đó đang đối diện một hắc y nhân nguy hiểm.

Bình tĩnh quan sát hắc y nhân, Nguyệt Tương Dao nhú mi. Huy hiệu hình hoa lan. Hình như đã thấy ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ là ở đâu, thôi về suy nghĩ tiếp, bây giờ phải đối phó với hắc y nhân trước cái đã.

Cùng quan sát đối phương không chỉ có Nguyệt Tương Dao mà còn cả hắc y nhân. Hắn ta hết sức nghi ngờ nhìn tiểu oa nhi trước mặt. Thái độ trầm tĩnh, tính cách cực cao, phản ứng nhanh chóng khiến hắn hơi suy nghĩ. Hắn chỉ vừa xuất hiện đã biết hắn ở đâu, đều này sao có thể? Hắn tự nhận mình

không phải võ công cao cường nhưng cũng là người khổ luyện mười năm, dù không tài giỏi nhưng không đến nỗi bị một tiểu oa nhi phát hiện. Càng nghĩ càng lạnh, hắc y nhân nhanh chóng ra tay.

Nguyệt Tương Dao tránh khỏi một chương xoay người chạy ra khỏi phòng nhưng là tà áo bị cắt mất một mảnh. Nàng thầm oán, lúc trước không chăm chỉ khôi phục lại thân thủ thành ra bây giờ đến một tên hạ cấp cũng phải chạy trốn. Mất mặt, quá quá mất mặt!

Thân hình nhỏ nhắn tránh thoát vô số đường đao của hắc y nhân, bàn tay nhanh chóng hươu lấy ly rượu trên bàn ném về phía cửa sổ nhằm gây chú ý nhưng hắc y nhân nào để nàng đoạt được như ý. Lưỡi đao vung lên, ly rượu vỡ thành hai mảnh rơi trên sàn. Nguyệt Tương Dao hăm hực, cầm bình rượu, trái cây, bất cứ thứ gì có thể ném đều ném về phía hắc y nhân. Này thì chém! Ta cho ngươi chém!

Tình cảnh trong căn phòng lúc này vô cùng hỗn loạn, bàn ghế la liệt khắp nơi, mành vải bị chém đứt đoạn, thức ăn đồ đầy ra đất, một khung cảnh như vừa trải qua cơn bão dữ dội. Nguyệt Tương Dao lúc này vẫn không ngừng ném liên tiếp trái cây về phía hắc y nhân. Mà hắc y nhân y như một người chơi trò chém trái cây vậy, càng chém càng hăng. Nào ngờ một tiếng "keng" vang lên, một vật có hình thù kỳ lạ màu đen bị chém thành hai nửa rơi xuống chân hắc y nhân khiến hắn giật mình, nhân lúc đó Nguyệt Tương Dao cũng chạy vào trong Long Quyển nắp.

(Chấn mọi người đoán ra được nữ chính ném ra vật gì rồi chứ.:v)

"Oanh!"

"Brầm!"

Liên tiếp từng âm thanh làm rung chuyển cả Hương Xuân Lâu phát ra từ căn phòng trên lầu hai khiến người ta chú ý. Trong ánh mắt trừng lớn của gần trăm con người, căn phòng cứ như vậy sụp đổ kéo theo cả tầng lầu rồi cả đại viện, chỉ trong phút chốc, một đại viện sừng sững, kết hoa treo đèn đỏ thắm liền bị sụp đổ không còn một móng cột. Mọi người chỉ có thể đứng nhìn cả một đại viện đang từ từ sụp đổ nhưng không thể làm gì. Còn có thể làm gì? Không lẽ chạy đến ôm cột không đề cho nó sụp đổ, còn không bị đè bẹp mới là lạ đó!

"Àm!"

"Àm!"

Con chấn động kéo đến liên hồi khiến cho mọi người xiêu vẹo, có ít người mới đứng vững được. Người của Hương Xuân Lâu thì càng thảm hơn, các cô nương la hét không ngừng, quân sự lại cần răng run cầm cập. Lần này có rất nhiều đại nhân vật đến, Hương Xuân Lâu thật sự không đặc tội nổi, để cấp trên trách phạt vậy mạng nhỏ của bọn họ cũng không giữ được.

Nguyệt Hồng Thiên như ngồi trên đống lửa, mấy lần muốn lao vào nhưng đều bị Lạc Dung Hoa và Lưu Phi Chiến ngăn lại, hắn đỏ mặt cố gắng vùng khỏi tay Lưu Phi Chiến muốn lao vào đồng đồ nát tim Nguyệt Tương Dao. Mắt hắn hằn lên từng đường gân máu, cơ bắp toàn thân căng đến đau đớn nhưng có vẻ như hắn không cảm nhận được, chỉ biết gào thét muốn lao vào trong.

"Buông ra! Dao Dao còn chưa ra ngoài! Con bé còn ở bên trong!"

"Phi Chiến! Ngươi cần ta làm gì?!"

"Buông ta ra!!!"

Người xung quanh bị đáng vẻ đáng sợ của Nguyệt Hồng Thiên mà dọa đến lùi xa ra vài thước. Từng có người nhìn thấy đáng vẻ của hắn như vậy vào năm năm trước, khi đó nương tử của hắn Lệ Phi Nhã bị chương môn Thần Môn bắt. Hắn đã đồ sát hơn trăm đệ tử Thần Môn mà vẫn bình yên vô sự đi ra cùng nương tử hắn. Bây giờ chẳng lẽ lịch sử sẽ tái diễn sao?!! Nhóm người giang hồ cầm binh khí thật chặt, sắc mặt ai nấy cũng đều âm trầm.

"Thiên! Ngươi bình tĩnh đi!"

"Sư công, Dao Dao sẽ không sao đâu. Nàng thông minh chắc chắn sẽ tìm được cách thoát mà!"

Lưu Phi Chiến và Lạc Dung Hoa không ngừng khuyên ngăn hắn nhưng vô dụng, không những không dập được lửa mà còn khiến nó bùng thêm. Nguyệt Hồng Thiên nắm áo của Lưu Phi Chiến mà gầm lên.

"Bình tĩnh?!! Làm sao ta có thể bình tĩnh được! Dao Dao dù thông minh cỡ nào thì cũng chỉ mới năm tuổi!" Dù chỉ là con nuôi nhưng Nguyệt Hồng Thiên cảm thấy có một sợi dây liên kết vô hình nào đó gắn liền họ với nhau. Cảm giác đó như là người thân của mình, là một người vô cùng quan trọng.

Hoa Ân Ân vốn say rượu nay bị trận sụp đổ làm tỉnh táo hoàn toàn, đầu óc ngu ngơ nhìn cảnh sụp đổ trước mắt, miệng mấp mấp gọi tên "Dao Dao". Nước mắt nàng chảy dài xuống má, một cô thôn thức trào dâng, lồng ngực phập phồng liên tục, cả thân hình ngời sụp xuống. Nếu là trước kia ắt hẳn ai cũng sẽ thương tiếc cho một cô gái xinh đẹp nhưng giờ Hoa Ân Ân đang trong bộ dạng của một đại thúc hung tợn, hình ảnh một đại thúc hung tợn đau lòng, không phải ai cũng tiếp nhận được.

Không gian trở nên nặng nề, tiếng lách cách của đá vụn và tiếng hít thở nặng nề của đám người, tiếng khóc thút thít của các cô nương, tiếng than vãn ai oán của đám người bị thương thoát ra từ đồng sụp đổ, tiếng người chỉ huy, tiếng người tụ họp nâng bức tượng đã ngã, tiếng người kêu cứu, tiếng người lật đá, tiếng người kêu gọi,... Một mảnh hỗn loạn.

Hoa Ân Ân vô hồn nhìn trong đám người được cứu ra, tìm kiếm thân ảnh nhỏ bé của Nguyệt Tương Dao, tia hy vọng len lỏi rồi dần dần rụi tắt. Không

có! Ở đâu cũng không có! Hồ ly, người ở đâu? Hoa Ân Ân trong vô thức kêu gọi.

Hương Xuân Lâu sụp đổ một đại viện, thiệt hại vật chất đã nặng nề huống chi còn phải bồi thường cho những người bị thương. Lần này Hương Xuân Lâu không thể tồn tại tiếp được, chỉ nói đến đã đắc tội không biết bao nhiêu đại thế gia công tử cũng đủ làm cho Hương Xuân Lâu phải tán gia bại sản, huống chi còn có một đám người giang hồ không thể đắc tội được.

Lộ ma ma mới chữa trị gương mặt xong thì đi ra, còn chưa kịp tiếp đón một vị khách nhân nào thì đã thấy một tòa viện lớn cứ như thể mà sụp đổ, bà ta hoàn toàn chết sững người. Là trời ghét Hương Xuân Lâu bà, vốn hôm nay có thể kiếm vụn lượng vậy mà chớp mắt đã tan thành mây khói. Lộ ma ma bỗng nở nụ cười rồi càng ngày cười càng lớn, vừa cười nước mắt vừa rơi, miệng không ngừng lầm nhảm gì đó. Người ta nói Lộ ma ma đã điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại viện sụp đổ! (2)

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Trong lúc bên ngoài hỗn loạn đến không còn từ mô tả, ấy vậy mà kẻ gây ra hỗn loạn lại vui vẻ cắn hạt dưa, ngồi hóng mát dưới gốc đào, vẻ mặt đáng bị ăn đòn. Nguyệt Tương Dao lười biếng ngáp dài, thuận tay chơi đùa vài quả bom mini. Lúc này trong tình thế cấp bách Nguyệt Tương Dao chỉ còn cách chuẩn vào trong Long Quyển, nằng không tin bị bom nổ ngay dưới chân mà tên hắc y nhân kia có thể sống. Nếu hắn còn sống thì tên của nàng viết ngược đi.

Đội qua nửa canh giờ, Nguyệt Tương Dao mới đi ra khỏi Long Quyển. Vừa ra khỏi Long Quyển, Nguyệt Tương Dao cũng đứng hình trước khung cảnh sụp đổ thê thảm của Hương Xuân Lâu. Nàng âm thầm xem lại, chỉ một quả bom mini mà có thể phá hủy cả một đại viện. Chắc chắn, xây dựng không kiên cố gì hết. Nguyệt Tương Dao nào biết kiến trúc của Hương Xuân Lâu đâu dễ phá hủy như vậy, chẳng qua là lần này nàng vô tình cho bom nổ ngay điểm mấu chốt của cả đại viện nên nó mới sụp đổ. Nói đi cũng phải nói lại, không biết vận may của Nguyệt Tương Dao như thế nào chứ toàn đại viện chỉ có một mấu chốt mà nàng lại may mắn ném bom ngay đó khiến cả đại viện sụp đổ không chừa manh giáp.

Nguyệt Tương Dao khó hiểu nhìn Hoa Ân Ân đang ngồi bệt trên đất, còn cha Hồng Thiên thì điên cuồng tìm kiếm trong đống đổ nát. Họ bị mất thứ gì quan trọng lắm sao? Tô mờ nên nàng hỏi. "Ân đi à, cha đang tìm thứ gì vậy? Còn có sao Ân đi ngồi bẹp trên đất thế, bộ nó ngồi còn êm hơn nệm à?"

Hoa Ân Ân đang chìm trong bể hồi hận bỗng nghe được âm thanh đánh đánh đồn từ phía sau lưng khiến nàng phải quay đầu. Đập vào mắt là gương mặt khả ái với nụ cười hồn nhiên, một Nguyệt Tương Dao không tổn hao lông tóc nào.

"Dao Dao!"

Một tiếng hét lên, vốn Nguyệt Hồng Thiên đang điên cuồng trong đống đổ nát thì ngay phút chốc đã chạy đến bên Nguyệt Tương Dao. Bàn tay hắn đã sớm nhiễm máu của chính mình, y phục đầy bùn đất còn dính ít máu tươi, con ngươi hắn lên từng tầng lằng đờ. Bộ dạng này làm cho Nguyệt Tương Dao sợ khiếp vía, cứ tưởng sẽ ăn một cái cốc đầu thật đau nào ngờ cơ thể lại rơi vào một vòng tay rắn chắc.

"Dao Dao, con làm ta lo quá! Sau này không cho phép đi lung tung nữa!"

Bên tai là lời trách mắng nhưng tràn đầy lo lắng của Nguyệt Hồng Thiên, tận sâu trong đáy lòng Nguyệt Tương Dao chảy qua dòng nước ấm. Họ vốn chỉ là những kẻ xa lạ, máu mủ ruột thịt một chút cũng không có vậy mà khi một người xảy ra chuyện thì bất cứ ai cũng lo lắng. Một kẻ như nàng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình cũng được ném qua mùi vị tình thân, không phải vì nó đơn giản chỉ vì nó quá xa vời, xa vời đối với một kẻ máu lạnh, một người tắm qua máu tanh đi ra như nàng.

Mắt Nguyệt Tương Dao dần đỏ lên, nàng chỉ cảm thấy cái gì đó rất cay, rất khó chịu ở mắt nhưng nàng không lau đi bởi nó cho nàng biết - nàng đang hạnh phúc. Cẩn môi, Nguyệt Tương Dao nương theo nước mắt khóc thút thít.

"Cha... Hức! Dao Dao sợ!"

"Ngaoan! Không khóc, Dao Dao của ta làm sao nhút nhát được như vậy chứ. Nếu cứ nhút nhát như vậy thì làm sao trở thành ma đầu giống cha hả?" Nguyệt Hồng Thiên vỗ vỗ tóc nàng an ủi.

Người xung quanh vốn chú ý bên này cũng bị một câu nói của Nguyệt Hồng Thiên mà trợn mắt. Một mình người làm ma đầu đã làm cả chốn giang hồ rung động rồi, lại còn dám câu dẫn một tiểu oa nhi năm tuổi theo nghiệp người! Người muốn bọn ta sống sao hả?!!

"Dạ! Dao Dao sẽ không khóc nữa! Dao Dao hứa với cha sau này nhất định sẽ trở thành một ma nữ chính hiệu để cho bọn người kia phải ngược mắt nhìn! Con sẽ đâm đạp bọn họ dưới chân con!" Nguyệt Tương Dao "hín khóc" cười tươi, hùng hục khí thế nói một câu oanh tạc đám người đến mảnh xương không còn.

"Tốt! Con của Đại ma đầu ta là phải như vậy! Ha ha!" Nguyệt Hồng Thiên cao hứng tận trời ôm Nguyệt Tương Dao rồi đi.

Đám người đứng nghe chỉ cảm thấy một con gió lạnh lùa qua mang theo vài chiếc lá khô thổi tan tác tâm hồn mỏng manh của bọn họ. Cha con nhà này là quái thai từ đâu xuất hiện thế? Bọn họ (NHT+NTD) xuất hiện là hại đời hay làm đẹp cho cuộc sống bình yên của họ? Một người làm chưa đủ, còn dám trước bàn dân thiên hạ câu dẫn một tiểu oa nhi. Tiểu oa nhi kia hào hứng đã đành, cư nhiên lại đòi đâm đập bọn họ dưới chân! Này! Này! Rốt cuộc họ (NHT+NTD) có xem đám người bọn họ vào mắt không vậy hả?!!

Nếu Nguyệt Tương Dao nghe được tiếng lòng của đám người này nhất định sẽ tặng cho một nụ cười thật tươi, bỏ lại một chữ "không" rồi rời đi.

"Nè nè! Ôi!" Hoa Ân Ân gờm mới chợt tỉnh gọi đám người đã đi xa.

Lưu Phi Chiến nghi ngờ liếc nhìn một "đại nam tử" đang ngồi bẹp trên mặt đất kêu gào với bọn họ. "Dung Hoa, nam nhân kia chúng ta có quen không?"

Lạc Dung Hoa lắc đầu. "Cảm giác rất quen nhưng chưa bao giờ gặp."

"Ồ. Là nh? Thiên người nói chúng ta có quen người này không?" Lưu Phi Chiến hoàn toàn không nhớ ra đã gặp qua ở đâu đành bỏ cuộc hỏi ý kiến hai cha con đang ôm nhau cười vui về phía trước.

"Không biết!" Nguyệt Hồng Thiên không nhìn trả lời. Đối với bọn họ, quen biết một người chính là đem lại tai họa cho kẻ đó vì thế nhưng người họ quen biết đều là nhân vật máu mặt, mà đây là một nhân vật máu mặt sẽ không lời thôi lệch thếch như vậy.

"A! Đó là Ân đi a!" Nguyệt Tương Dao ló đầu nhỏ sau bờ vai của Nguyệt Hồng Thiên kinh ngạc nói giống như bây giờ nàng mới nhớ ra mình còn có một vị Ân đi.

"Cái gì?!" Lần này không cần Lưu Phi Chiến kinh ngạc, Lạc Dung Hoa đã hoảng sợ đến đánh rơi cả hàm. Hắn đi theo sư phụ cũng tròn năm năm vậy mà không nhìn ra Hoa Ân Ân đã dịch dung như thế nào, vậy mà Dao Dao có thể một lần nhìn mà đã nhìn ra. Ánh mắt Lạc Dung Hoa nhìn Nguyệt Tương Dao có phần bí hiểm.

"Là Dao Dao dịch dung cho Ân đi đó! Chiến thúc thúc, thúc thấy sao?" Nguyệt Tương Dao vui vẻ khoe khoang thành tích của mình. Nói đùa, nếu thuật dịch dung của nàng dễ phát hiện như vậy thì đâu thể lẫn lộn trong giới sát thủ được, đến cả công nghệ giải phẫu phân tích hiện đại cũng khó mà phát hiện thì với mắt thường thì làm sao đám người này có thể phát hiện được. Nguyệt Tương Dao rất tự hào về bản thân.

Bị Nguyệt Tương Dao gọi, Lưu Phi Chiến giật mình, hốt hoảng chạy đến kéo Hoa Ân Ân từ dưới đất lên. Lúc hắn muốn nói vài câu an ủi nhưng khi nhìn vào gương mặt "bặm trợn" của Hoa Ân Ân thì mọi cảm xúc đều tiêu biến, chỉ muốn một cước đá phăng đi. Lưu Phi Chiến quay mặt sang một bên tránh ánh mắt ai oán của ai đó. "Khụ khụ. Dao Dao, thuật dịch dung... của con tây như thế nào?"

"Không thể tây a!" Nguyệt Tương Dao hồn nhiên lắc đầu bỏ mặc gương mặt đen lại càng đen của Hoa Ân Ân, bồi thêm một câu nữa. "Con dùng mực của cha Hồng Thiên để tô má, làm sao tẩy được."

Lần này không chỉ Hoa Ân Ân mà những người tại đó đều đen mặt. Có ai nói cho bọn họ biết, thật ra cái tiểu oa nhi khóc thút thít lúc này là một con hồ ly tinh không? Ai thấy dịch dung mà dùng mực đen không? Thâm tâm mọi người gào thét.

"Dao Dao!!! " Ấy là tiếng hét thấu trời xanh của ai đó đã tức đến xì khói đen.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ăn thịt nướng, gặp ám sát! (1)

Theo truyền thuyết, cách đây một nghìn năm Long Phụng Giới đã xảy ra trận đại chiến của Tam Đại Thú vương. Hỏa Phụng Hoàng dẫn đầu cho trăm họ loài chim trên trời, Thanh Long Vương đại diện cho hàng ngàn dòng tộc dưới nước, Bạch Hổ Đế đứng đầu vạn loài sống trên mặt đất. Cả ba vì muốn dành vị trí độc tôn trong thiên địa mà quyết chiến với nhau, tranh giành vị trí duy nhất.

Khi ấy trời chuyển mây mù, đất đai nứt nẻ, sóng dâng tận trời, khắp nơi hoang tàn chìm trong biển lửa. Loài người khốn khổ trốn tránh khỏi cuộc chiến thú vương, âm thầm chờ đợi cuộc chiến đi qua mà không ai ngăn cản được. Kéo dài suốt hai mươi năm, trận chiến ấy cũng kết thúc với sự thua cuộc của Hỏa Phụng Hoàng. Lúc ấy xuất hiện một nhân loại, người này dùng sức mạnh thần bí đã phong ấn Thanh Long Vương và Bạch Hổ Đế lại, giam chúng vào những nơi mà con người không thể với tới được. Trong khi đó, Hỏa Phụng Hoàng vô tình tránh được một kiếp nạn phong ấn nhưng cũng đồng thời biến mất khỏi Long Phụng Giới. Những nơi từng bị trận chiến ấy tàn phá thì không thể phục hồi, cho dù vạn năm sau cũng không dập tắt được ngọn lửa chiến tranh.

Tu La Cốc là một nơi nằm trong số đó. Quanh năm sương mù bao phủ, thực vật xung quanh đều bị ăn mòn phát ra từng trận tanh hôi, không một bóng dáng động vật nào trong bán kính mười dặm, chỉ cần đến gần đều bị trúng độc mà chết. Tu La Cốc hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài, nằm lơ lửng giữa vách đá cao ngàn trượng. Có lời đồn, trong Tu La Cốc có một sinh vật thần bí trú ngụ, mỗi lần hơi thở của nó phát ra đều làm cho thực vật xung quanh bị tàn phá nặng nề, hoặc là bên trong Tu La Cốc có vô vàng kỳ trân dị bảo, mỗi một món đều là bảo vật thượng thừa,... Tuy nhiên chưa ai có thể

xông vào Tu La Cốc mà đi ra được, tất cả đều bật vô âm tín. Vì vậy những lời đồn đó có thật hay không không ai biết được. Nhưng người đời không ngờ tới là Tổng bộ Ma Cung được đặt ngay trung tâm đám sương mù này, Tu La Cốc.

Lúc này trăng đã lên cao, gió đêm rít gào qua khe đá tạo nên âm thanh kỳ dị. Bên trong sương mù Tu La Cốc truyền ra từng trận âm thanh khiến người lạnh gáy.

"Khắc khắc... Khắc khắc..."

"Uuuuuuu..."

Âm thanh ngày càng nhỏ dần và tan biến trong màn đêm u tối, ba đạo bóng dáng xuất hiện bên ngoài màn sương dày đặc. Hai bóng cao một bóng thấp. Ba bóng dáng dừng hồi lâu rồi biến mất khỏi đó trong nháy mắt.

"Haiz" Nguyệt Tương Dao lần thứ n chóng má thở dài. Đã ba ngày kể từ khi sự việc sụp đổ ở Hương Xuân Lâu xảy ra, mọi thứ vẫn bình thường ngoại trừ nàng bị cấm túc. Hôm ấy khi trở về, cha Hồng Thiên cũng không hỏi nàng đã trốn ở đâu, hại nàng còn tưởng cửa ải khó khăn đã qua nào ngờ về đến nhà liền bị mẹ Phí Nhã rầy dạy một phen, sau đó liền cấm túc vì tội lên đi chơi. Nhưng cũng còn may bởi không chỉ có một mình nàng bị cấm túc mà cả Ân di cũng bị, Ân di phải theo mẹ Phí Nhã học nữ công gia chánh, bộ dạng khi đó của Ân di thật giống như bị mắc xương gà thật to vậy, uất hận nhìn nàng.

"Chủ nhân, người đã thờ dài lần thứ hai trăm mười bảy rồi đó." Vì Hồ bên cạnh buồn chán đếm số. Chủ nhân à, người thờ dài mãi thì tai ta cũng sắp mòn rồi nè. Vì Hồ giờ phút này rất muốn đi tìm Tiểu Hắc chơi nhưng lần trước đồ nước lên người Tiểu Hắc khiến nó giận rồi, bây giờ không thêm đề ý hai người chút nào.

"Vì Hồ, người có gì chơi không?" Nguyệt Tương Dao lăn một vòng trên giường hỏi Vì Hồ.

"Không có. Nhưng chủ nhân à, rõ ràng là ngài đã hai mươi mốt tuổi rồi mà, sao còn ham chơi đến thế?" Vì Hồ nào biết quá khứ của Nguyệt Tương Dao. Đó là những ngày đầy áp mệt mỏi mà Nguyệt Tương Dao không muốn nhắc tới, mỗi khi nhắc tới, không hiểu lý do gì khiến cho lòng nàng quặng đau khôn tả. Nàng không thích cảm giác đó tí nào. Mà bây giờ nàng muốn lấy lại những ngày tháng đã đánh đổi với sự giết chóc ở tận đáy lòng.

"Kệ ta." Nguyệt Tương Dao chu môi, chui đầu vào bên trong chăn tìm đến Chu Công để đánh cò.

Nguyệt Tương Dao ngủ một giấc thì cũng đến khi trăng treo ngọn cây rồi. Nguyệt Tương Dao đuổi người ngáp một cái thật to, xoay người xuống giường. Lúc này nàng mới giật mình, xung quanh tối đen chỉ có ánh trăng mờ mờ từ cửa sổ, tiếng côn trùng kêu inh ỏi ngoài sân. Nguyệt Tương Dao hơi ngạc nhiên trong giây lát liền như gặp đại địch. Oh my god! Đã là buổi tối rồi, nàng vẫn chưa có gì bỏ bụng từ trưa đến giờ. Cái bụng nhỏ còn cào không sao chịu nổi, Nguyệt Tương Dao nhăn mặt khóc không ra nước mắt.

Một ý tưởng chợt lóe, con người Nguyệt Tương Dao luân phiên đảo qua lại, trên môi treo lên nụ cười tinh ranh gian xảo.

"Vì Hồ... Vì Hồ." Lây lay thân hình núc ních của Vì Hồ, Nguyệt Tương Dao không ngừng gọi. Sau một hồi Nguyệt Tương Dao cũng thức thủ vô sách, bó tay nhìn Vì Hồ ngủ say như chết, nước dãi trong suốt chảy theo khoe miệng ra bên ngoài. Nguyệt Tương Dao đen mặt nhìn Vì Hồ ôm ngón tay mình không ngừng gặm, trong miệng còn ngân nga "Xúc xích... Xúc xích..."

Không còn cách nào khác, Nguyệt Tương Dao đành dùng thức ăn làm mồi dụ. Một cây xúc xích thịt heo xuất hiện trên tay nàng. Nguyệt Tương Dao tà ác cười, sau khi lột vỏ thì đưa đến gần mũi của Vì Hồ. Vui vẻ nhìn mũi Vì Hồ không ngừng hít hà tìm kiếm nơi mùi vị phát ra. Bàn tay nhỏ tà ác kéo cây xúc xích lại gần rồi đưa xa, năm lần bảy lượt chọc vào cái mũi của Vì Hồ.

Vì Hồ vì tìm kiếm mùi vị ưa thích nên không ngừng lết thân người ra phía ngoài. Cho nên một tiếng "Bịch" vang lên, Vì Hồ đã rớt khỏi giường mềm.

"Chì!"

"Ha ha! Ha ha!" Nguyệt Tương Dao không nhân từ ôm bụng cười nhìn khuôn mặt ngơ ngát của ai đó, bàn tay hươu hươu cây xúc xích trong không trung.

Vì Hồ ngơ ngát nhìn, hoàn toàn không hiểu vì sao chủ nhân của nó cười nhưng giây sau nhìn thấy đồ vật bị hươu trong không khí liền ngồi nghiêm chỉnh lại, hai chi trước đưa về trước, hai chi sau bật mạnh lên, trong nháy mắt đã ngoạm trọn cây xúc xích vào trong miệng, ăn ngon lành.

Nguyệt Tương Dao cảm thấy hết hứng thú liền đổi chủ đề. "Vì Hồ, người có muốn đi ăn đồ nướng không?"

"Có hả!" Vì Hồ ngoác ngoác cái đuôi xù sau lưng, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng.

"Ừ! Chúng ta đi rủ Tiểu Hắc cùng đi."

Một người một hồ hào hứng đi ra ngoài.

Chỗ ở của Tiểu Hắc nằm dưới một gốc cây cổ thụ gần với phòng của Nguyệt Tương Dao, chính tay Nguyệt Tương Dao đã dựng cho Tiểu Hắc một cái nhà nhỏ, nói đúng hơn là một cái chòi có thể sập bất cứ lúc nào nhưng xuyên suốt một năm lại không hề có dấu hiệu muốn sập. Điều này làm cho Nguyệt Tương Dao kiêu ngạo không thôi, dù bề ngoài không được xinh đẹp nhưng độ bền thì không thua một tay chuyên nghiệp nào đâu nha.

Tiểu Hắc đang nằm ngấm ánh trăng thì nghe tiếng động từ phía bên kia vọng lại. Hai tai nó vành lên, lông mao toàn thân dựng đứng, một cảm giác xui xẻo ập tới như mọi khi. Giác quan thứ sáu của một loài thú báo cho nó biết, nguy hiểm đang tới gần. Đúng như nó suy nghĩ, một bóng người mang theo một con hồ ly chín đuôi đi tới gần nó.

Nguyệt Tương Dao mỉm cười nhìn Tiểu Hắc đang nằm trên cành cây. Vì không thể nói chuyện nên Nguyệt Tương Dao đành để cho Vĩ Hồ "khuyên nhủ", mà cách để Vĩ Hồ đi lên đây chính là ném nó! Một đường parabol chuẩn xác rơi trúng Tiểu Hắc, Vĩ Hồ đã an vị trên đầu nó. Tiếp theo đó chính là "công cuộc" rù rê Tiểu Hắc. Và kết quả là thành công.

Tiểu Hắc rất không có khí tiết đuổi người sau khi nghe Vĩ Hồ nói đi ăn thị nướng. Nó cũng rất thích mùi vị đặc trưng đó, mùi thơm nức mũi a.

Một người hai thú lặng lẽ rời khỏi gia trang, đi sâu vào cánh rừng cách đó không xa.

Lúc này trong cánh rừng âm u.

"Chủ tử, chúng ta đã đi ba ngày rồi, lương khô mang theo cũng đã hết. Chúng ta phải tìm một thành trấn gần đây thôi." Giọng nam tử vang lên.

"Ừ."

"Chủ tử, 'người kia' thật quá đáng, ra một điều kiện hoàn toàn bất khả thi!" Một giọng nam khác vang kên, giọng nói đã lộ ra đây là một người trẻ tuổi.

"Ừ."

"Vậy người định bắt đầu từ đâu? Hay đến thành trấn hỏi thăm tin tức đi." Nam tử lúc đầu lại nói.

"Ừ."

"Không thể nào! 'Vật kia' đã mất tích ngàn năm, làm sao đám người ngoài kia biết được. Mà dù có biết được thì họ sẽ nói cho chúng ta biết sao?" Nam tử trẻ tuổi khinh thường.

"Ừ."

"..." Chủ tử, bộ người không có câu gì khác hết sao?!!

"Không." Người được kêu là chủ tử lạnh lùng trả lời sau đó rời đi nhanh chóng chỉ để lại bóng lưng cô quạnh cho hai thuộc hạ đang "chết đứng" phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nửa đêm nướng thịt - Ấm sát! (2)

Bầu trời đêm thánhtám không mây, chỉ chít những vì sao nhỏ, mặt trăng tròn phản chiếu ánh sáng màu trắng bạc, lung linh như một ngọn đèn, lúc bập bùng lúc cháy lớn. Cánh rừng chìm trong bóng tối, chốc lại vang lên tiếng gầm rú của động vật hoang dã. Gió nhẹ thổi qua mang một mùi hương kỳ lạ bay khắp khu rừng.

Mùi hương thịt nướng bắt chợt bốc lên làm hàng trăm con thú rừng rục rịch, nhưng chúng không hề dám lộ đầu ra bên ngoài bởi vì chúng biết kẻ dám vào rừng giữa đêm để nướng thịt chỉ có duy nhất một người, Nguyệt Tương Dao. Chúng không dám lộ đầu ra bên ngoài một phần nhỏ là vì có uy áp của Hắc Báo vương, phần lớn còn lại là do Nguyệt Tương Dao là một kẻ ăn tạp theo đúng nghĩa đen. Đúng vậy, theo bọn chúng, Nguyệt Tương Dao thật sự có thể ăn mọi thứ, từ cỏ dại (theo suy nghĩ của động vật ăn thịt) đến rắn độc, lợn rừng, nàng đều không tha. Tội nghiệp cho cả đám thú, phải nuốt nước miếng mà chui thật sâu vào bên trong tổ, sợ rằng chỉ cần thở mạnh cũng sẽ bị Nguyệt Tương Dao đem ra nướng chui.

Trong khi đám thú rừng có nỗi khổ nhưng không thể nói, thì đám người Nguyệt Tương Dao lại vui vẻ với xâu thịt nướng thơm nức mũi trên tay. Nguyệt Tương Dao chọn một nơi trống trải ở giữa rừng để bày tiệc thịt nướng. Lôi từ trong Long Quyển ra với đủ thứ đồ nghề, Nguyệt Tương Dao vui vẻ bắt tay chế biến thịt nướng thơm ngon.

"Này! Cái đó của ta! Tiểu Hắc trả lại mau!" Vĩ Hồ nhe răng với Tiểu Hắc. Con báo chết tiệt này, ngày thường sợ nó như thế nào mà bây giờ lại dám cướp đồ ăn của nó?!! Nó nhất định phải dạy dỗ lại con báo này thật tốt!

"Xi!" Tiểu Hắc xì một hơi từ mũi làm Vĩ Hồ ngã lẩn quay, còn nó thì tiếp tục tận hưởng hương vị yêu thích của xâu thịt nướng. Gì chứ ăn thì nó sẽ không chịu thua đâu! Qua một năm, cảm giác sợ hãi của Tiểu Hắc đối với Vĩ Hồ hầu như trở về với số không, thậm chí còn đang trên đà tuột xuống số âm.

Nguyệt Tương Dao một bên nướng thịt, đầu đầy hắc tuyến nhìn hai con thú bị nhân cách hóa đang tranh giành một xâu thịt nướng. Chợt bên tai nghe được tiếng động lạ từ hướng đông truyền tới. Hướng đông? Đó không phải từ bìa rừng vào sao? Không lẽ có sói? Bọn chúng từ khi nào gan dạ đến thế,

đám đối đầu với nàng? Hừm, thịt sói? Không tệ. Nhớ mấy năm trước từng làm nhiệm vụ ở vùng biên giới nước Z, nàng từng bị một đàn sói rừng bao vây nhưng cuối cùng vẫn sống, còn tận hưởng được thịt sói nướng nữa. Nhớ lại mùi vị đó, hai mắt Nguyệt Tương Dao tỏa sáng.

Không đúng!

Ánh mắt Nguyệt Tương Dao trở nên sắt bén lạ thường. Nàng âm thầm suy nghĩ. Âm thanh này không phải của sói, là tiếng bước chân của người! Có sát thủ! Tâm niệm vừa động, một cây súng nhỏ âm thầm xuất hiện trong lòng bàn tay. Bàn tay khẽ lật, một hòn đá nhỏ bắn trúng chi trước của Vĩ Hồ, thấy nó chú ý tới mình, Nguyệt Tương Dao ra hiệu cho nó. Vĩ Hồ cùng Tiểu Hắc gật đầu, ăn ý tiếp tục đùa giỡn. Thời gian để Nguyệt Tương Dao trao đổi với hai thú chưa đến năm giây thì xung quanh xảy ra động tĩnh lớn.

"Xoát!"

Không đến một hơi thở, chung quanh Nguyệt Tương Dao đã có hơn mười hắc y nhân đeo mặt nạ quỷ. Trên người những hắc y nhân này mang theo hơi thở tử vong nồng đậm. Một mùi hôi thối truyền ra khiến Nguyệt Tương Dao nhíu mày.

Mùi này có chút quen. Cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ, một loạt hình ảnh ở bìa rừng một năm trước truyền về khiến Nguyệt Tương Dao giật mình. Là từ sĩ của lão chuột nhất Lệ Chu Chu! Nhưng không đúng, Lệ Chu Chu đã chết, mà đám người này có vẻ như còn mạnh hơn hẳn ta nhiều. Nhất là nam nhân đứng giữa, quanh thân hắn tỏa ra khí tức tử thi nhưng hắn là một người sống hoàn toàn! Nguyệt Tương Dao âm thầm tính toán.

Nam nhân dẫn đầu đám hắc y nhân quan sát tiểu cô nương trước mặt hắn. Gương mặt khá ái, đôi mắt to tròn bắt ngờ nhìn hắn, thân người nhỏ nhắn, cái đầu nhỏ hơi nghiêng. Một bộ dáng tiêu chuẩn của tiểu cô nương! Hắn nhíu mày.

"A! Các thúc thúc, khuya thế này còn dự định đi cắm trại đêm sao?" Nguyệt Tương Dao hoàn toàn khẳng định mình bị kẻ thù của cha Hồng Thiên nhắm tới rồi. Nếu không, một đứa con nít như mình thì ai để ý?

"Khụ khụ!" Nam nhân dẫn đầu chỉ cảm thấy muốn té thật mạnh xuống đất mà thôi. "Tiểu nữ oa, nếu không muốn đau thì ngoan ngoãn đi theo bọn ta!" Âm thanh hắn lạnh lẽo làm cho Nguyệt Tương Dao nhíu mi.

"Vây hà!" Ngưng một chút, Nguyệt Tương Dao lại nghiêng đầu nói. Ngay khi tên cầm đầu cho rằng tiểu oa nhi trước mặt này sẽ ngoan ngoãn chịu bắt nào ngờ bị một câu của Nguyệt Tương Dao làm cho té chổng vó.

"Không được! Cha đã bảo đi chơi đêm không tốt! Không được đi theo người xấu, đặc biệt là các thúc thúc có ngoại hình quái dị! Các thúc quái dị như vậy, Dao Dao sẽ không đi theo đâu. Dao Dao là đứa bé ngoan, Dao Dao sẽ nghe lời cha, không đi chơi với người lạ!"

Quái dị muội muội nhà người! Đây là đồng phục có được không?!! Làm như hắn muốn mang gương mặt quái dị này đi rêu rao khắp nơi sao? Ni mã! Đứa bé ngoan mà nửa đêm chạy vào trong rừng nướng thịt?!! Tiểu oa nhi, đừng nói những câu khiến người khác bức xúc được không?!!

Nam nhân dẫn đầu chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng, hắn ta khó khăn lấy lại hình tượng của mình. Ra hiệu cho đám người phía sau, nam nhân dẫn đầu nhanh chóng lùi về sau. "Lên! Đừng khinh thường địch!"

Nháy mắt Nguyệt Tương Dao thay đổi tư thế, gương mặt khá ái thu lại nụ cười, ánh sáng lạnh trong con ngươi màu nâu tăng mạnh, sát khí nháy mắt ngút trời. Tiểu Hắc vốn bộ dáng lười biếng ngay lập tức nhào lên, bắt ngờ giết chết một tên hắc y nhân. Vĩ Hồ nhờ vào lợi thế là tốc độ, không ngừng chạy qua lại trong đám người, tiện tay nó liên cào lên mặt của mấy kẻ đó. Cứ đều đặn hai giây thì sẽ có người hét lên thảm thiết, tất cả đều bị một vuốt của Vĩ Hồ mà chảy máu. Bàn tay Nguyệt Tương Dao chớp lóe, một tiếng động lại lấy đi một mạng người. Chỉ trong vài phút, đám sát thủ hơn mười người đã chết đến năm, sáu người.

Nam nhân dẫn đầu hoàn toàn không tin được vào mắt mình. Thuộc hạ của hắn cư nhiên bị hạ ngay trong một đòn! Còn là từ một tiểu cô nương năm tuổi! Làm sao có thể!!! Tuy lần này nhiệm vụ của hắn là đi bắt một tiểu cô nương năm tuổi nhưng hắn không hề khinh thường, mang theo mười hai người đến đây thực hiện nhiệm vụ. Lúc đầu hắn nghĩ là có người bảo vệ nàng nên không hề tham chiến, chỉ đứng một bên quan sát mà thôi. Nào ngờ, chỉ trong vài phút, người của hắn đã chết hơn phân nửa! Cái này hoàn toàn không có trong kế hoạch!

Nam nhân dẫn đầu ngàn tính vạn tính cũng không thể tính được Nguyệt Tương Dao là một người xuyên không, còn là sát thủ từng qua tôi luyện khốc liệt hơn hẳn biết bao nhiêu lần. Kế hoạch lần này của hắn thất bại hoàn toàn, thất bại ngay từ lúc đầu, hoặc là kẻ đưa ra nhiệm vụ này cũng không thể ngờ, một chuyện vốn không thể xảy ra lại xảy ra trên người của Nguyệt Tương Dao!

Nguyệt Tương Dao bị bao vây bởi ba người nhưng vẫn giữ được nụ cười tươi. Đã lâu rồi không động thủ, hôm nay phải đánh cho thật đã ghiền mới được! Nào ngờ giây tiếp theo thì chân của Nguyệt Tương Dao kéo lên một hồi té dại. Chết tiệt! Chân bị chuột rút rồi! Lúc này không khởi động trước đây mà. Nguyệt Tương Dao ai oán thở dài.

Ngay lúc đó, một hắc y nhân đã thừa cơ hội mà đánh lên Nguyệt Tương Dao.

Ngay khi Nguyệt Tương Dao cho rằng đau đớn sẽ ập lên người mình thì cảm thấy bản thân bay bổng lên một chút. Cả người rơi vào một vòng tay lạ. Một mùi hương có bay vào mũi khiến Nguyệt Tương Dao giật mình.

*P/s: Anh hùng cứu mỹ nhân! Nam chính chính thức lên sàn diễn! *tung bông**

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Công phu sư tử ngọam

Nguyệt Tương Dao tròn tròn mắt nhìn người mới xuất hiện đã cứu mình thoát khỏi một đao. Trong khi Nguyệt Tương Dao vẫn còn trừng mắt thì hai người đã ổn định thân mình trên một cành cây cao.

Nguyệt Tương Dao giật mình, khẽ mắng thầm. Bàn tay nhỏ xô đẩy người bên cạnh ra. Lúc bấy giờ, Nguyệt Tương Dao mới nhìn rõ khuôn mặt của đối phương. Mắt phượng u ám, con ngươi màu tím như hòn ngọc phát ra tia sáng yếu mị, làn da so với nàng còn trắng mịn hơn, cánh mũi cao thẳng tắp, bờ môi mỏng khẽ hở, khuôn mặt non nót hoàn mỹ không tỳ vết, y bào màu đen càng tôn lên khí chất cuồng ngạo khó ai bì được. Không hiểu sao, tim của Nguyệt Tương Dao bỗng nhiên đập mạnh liên hồi, một cảm giác khó tả dâng lên.

"Không sao?" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai đánh thức Nguyệt Tương Dao.

"Không, không." Nhìn lại tình huống lúc này, Nguyệt Tương Dao tạm thời bỏ qua người đang ôm mình, xoay tay cầm súng hướng về phía hắc y nhân mà bắn. Chỉ vài tiếng "pằng", toàn bộ bảy hắc y nhân còn lại đều bị một viên đạn xuyên qua mi tâm mà chết. Duy chỉ có tên hắc y nhân dẫn đầu là tránh được viên đạn nhưng cũng bị viên đạn trượt qua trán lưu lại một đường máu.

"Trở về nói với bọn hắn, Nguyệt Hồng Thiên sẽ sớm đến thăm các ngươi! Hoa Lan Các!" Nguyệt Tương Dao lạnh lùng hướng hắc y nhân cảnh cáo. Sát khí nồng đậm trong con ngươi màu nâu khiến cho hắc y nhân hoảng sợ, vội vàng thi triển khinh công bay đi. Khi trở về nhà, nàng có hỏi qua Chiến thúc thúc có môn phái nào có huy hiệu là hình hoa lan không. Lúc đó Chiến thúc thúc hết sức giận dữ nói với nàng môn phái duy nhất có huy hiệu hình hoa lan là Hoa Lan Các. Vì sao nàng thấy quen mắt là vì từng nhìn thấy nó trên y phục của Lê Chu Chu, chỉ cần nhìn qua một lần là nàng sẽ nhớ, đặc biệt là những thứ có ấn tượng "tốt". Nên khi nhìn thấy đám người này và hắc y nhân ở Hương Xuân Lâu, Nguyệt Tương Dao dám khẳng định bọn chúng là cùng một tổ chức, mục tiêu là gây bất lợi cho cha Hồng Thiên của nàng bằng cách bắt cóc nàng.

Giải quyết bọn hắc y nhân xong, Nguyệt Tương Dao thở một hơi hoàn toàn không ý thức được bản thân đang ngồi trên người của kẻ khác. Đến khi ý thức được, cả khuôn mặt Nguyệt Tương Dao đỏ như quả cà chua chín, cũng may giờ này là giữa đêm nếu là ban ngày thì coi như uy phong của nàng bay hết rồi!

"Cám ơn đại ca!" Nhảy xuống cây, Nguyệt Tương Dao mỉm cười hướng nam thiếu niên vẫn còn đứng ở trên cây cảm tạ.

Mặc Thần Dực nhẹ nhàng tung người rơi xuống đất sau đó nhíu mày nhìn mặt đất đầy máu. "Bản." Nói rồi hướng một chỗ trống sạch sẽ gần đó đi tới.

Nguyệt Tương Dao co quắp khóe miệng, người này cũng quá ưa thích sạch sẽ đi, quay lại nhìn Vi Hồ và Tiểu Hắc đang chơi đến quên trời đất với xác chết. Nguyệt Tương Dao thật muốn bỏ đầu hai con thú ra xem bên trong chúng là gì, là tàu hủ hay là thịt vụn mà lựa chọn chơi với xác chết. Trùng mắt hai con vật, Nguyệt Tương Dao lon ton chạy tới bên đóng lửa ôm mấy xâu thịt nướng rồi chạy đến chỗ Mặc Thần Dực.

Lúc này một giọng nói bốn cột vang lên.

"Thật thơm~"

Một thiếu niên hồng y xuất hiện sau lưng Nguyệt Tương Dao khiến nàng giật mình. Nguyệt Tương Dao âm thầm mắng, hôm nay ra ngoài đúng là không xem lịch rồi, chưa đến một khắc nàng giật mình đã hai lần.

Mặc Thần Dực giương mắt lạnh nhạt nhìn thiếu niên hồng y. Trong con ngươi màu tím là sự tĩnh lặng đến đáng sợ. Bàn tay vung lên, một thanh chùy thủ nhỏ bay về phía hồng y thiếu niên.

"A ui!" Hồng y thiếu niên tránh được ám khí, hai mắt hăm hực nhìn Mặc Thần Dực. "Ngươi thật ích kỷ! Ta chỉ muốn ăn... Á!" Còn chưa nói hết câu thứ hai, hồng y thiếu niên đã phải chật vật né tránh ám khí liên tục từ Mặc Thần Dực.

Nguyệt Tương Dao đứng giữa "trận chiến" mà mò hôi tuôn ra không ngừng. Bộ thời đại này thịnh hành việc mấy thiếu niên có tâm lý quái gở hay bỏ nhà đi đêm sao?! Không gặp thì thôi, đã gặp liền gặp phải hai người! Cái này gọi là "may mắn" hay là "xui xẻo" đây. Mà nàng nghĩ, dù có "may mắn" hay "xui xẻo" thì nó cũng không thể thay đổi sự thật là nàng đang đứng giữa "trận chiến", chỉ cần nhúc nhích không đúng thì sẽ bị đâm thành con nhím cho coi!

Có lẽ đã ném hết ám khí, Mặc Thần Dực cũng thu tay lại, ngoắc ngoắc đối với Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tương Dao bĩu môi, ôm mấy xâu thịt nướng chạy đến bên hắn. "Đại ca, huynh ăn không? Là ta tự nướng đó!"

"Ừ."

"Đại ca, huynh thích ăn vị nào? Cay hay mặn?"

"Cả hai."

"Ngon không?"

"Tạm."

"..."

Nhìn hai người "ngươi hỏi ta trả lời", hồng y thiếu niên cảm thấy bản thân như là một món đồ bị vứt bỏ quên vậy. Trùng mắt nhìn từng xâu thịt nướng cứ lần lượt chui vào bụng hai người kia, hồng y thiếu niên đã không thể nhẫn nhịn được nữa. Ngay khi xâu thịt cuối cùng sắp rơi vào tay Nguyệt Tương Dao thì hồng y thiếu niên chợt động, bàn tay chớp lóe cướp lấy xâu thịt, vui vẻ ăn hết xâu thịt nướng trong ánh mắt giết người của ai đó.

"Ta... Ta là... Phong... Ly..." Phong Ly vừa ăn vừa nói, cái miệng phồng lên cực kỳ chọc tức Nguyệt Tương Dao khiến nàng thật muốn đem một thanh chùy thủ đâm vào đó. Mà lúc này, Nguyệt Tương Dao mới có thể quan sát được người tự xưng là Phong Ly này.

Mái tóc dài như thác đổ, con ngươi màu đen thâm thúy, đuôi mắt hoa đào khẽ híp lại, mũi cao thanh nhã, môi mông đỏ tươi, da trắng như ngọc, gương mặt tuy còn non nớt nhưng đã làm điên đảo không biết bao nhiêu thiếu nữ. Rõ là gương mặt đậm chất nữ tính nhưng ở trên người hắn lại không có chút mềm mại nào mà còn tăng vẻ nam tính vốn có của một nam nhân. Trên người khoác hồng y càng thêm yêu mị bức người. Người này sinh ra đã quyết định làm hại nhân gian rồi. Nguyệt Tương Dao âm thầm bỏ thêm một câu.

"Hai vị đại ca, ăn thì cũng đã ăn rồi, vậy bây giờ có nên tính tiền không nhỉ?" Nguyệt Tương Dao cười tươi, hai mắt lấp lánh nhìn hai người xinh đẹp điên đảo chúng sinh kia.

Mặc Thần Dực không nói gì ném cho Nguyệt Tương Dao một khối ngọc bội. Ngọc bội màu trắng như tuyết, sờ lên không lạnh không nóng, còn có hình một con hồ ly cực kỳ xinh đẹp. Nguyệt Tương Dao bắt lấy ngọc bội mà hai mắt tỏa sáng, chắc chắn, đồ tốt nha! Ngọc này chính là chất lượng cực tốt, giả chắc chắn phải từ liên thành trở lên. Nếu Nguyệt Tương Dao biết vật mình cầm trên tay là thứ mà cả đại lục chỉ có một mảnh, cho dù có dùng hết ngân khố của một quốc gia cũng không mua nổi một góc ngọc bội thì không biết lúc đó có dám cầm súng mà bắn chết Mặc Thần Dực hay không. Dám ném một vật có giá trị bằng nửa đại lục, trên đời này chỉ có một người mà thôi - chủ nhân của mảnh ngọc bội Mặc Thần Dực!

"Này! Ta chỉ ăn có một xâu, vậy cũng tính tiền sao?" Phong Ly tròn mắt nhìn tiểu cô nương ôm mảnh ngọc bội cười như điên.

"Một xâu cũng là ăn. Đã ăn thì phải trả tiền!" Nguyệt Tương Dao cười vô cùng "hòa ái", nếu để cho Vi Hồ ở đây, nó chắc chắn sẽ chạy trốn ngay lập tức vì đây là lúc Nguyệt Tương Dao nguy hiểm nhất. Khi Nguyệt Tương Dao nguy hiểm thì sẽ có một người phải bỏ mạng và người đó không ai khác là Phong Ly đang không biết tai nạn đến gần.

"Được rồi. Bao nhiêu?" Phong Ly thật không đúng lúc lựa ngay người khó chơi nhất mà hỏi giá. Nếu hắn ném cho nàng một vật nào đó ắt hẳn sẽ không bị lột đến mảnh vải cũng không còn.

"Một trăm vạn lượng hoàng kim!"

"Cái gì?!" Phong Ly hoàn toàn bị số tiền nợ dọa đến hết to. "Nha đầu! Sao ngươi không đi ăn cướp đi!" Một trăm vạn lượng hoàng kim?!! Chỉ cần mộ hoàn kim cũng đủ mua hết tất cả thịt nướng trong một thành rồi! Vậy mà nàng dám lấy hắn một trăm vạn! Công phu sử tử ngoạn cũng vừa thôi chứ!

Không ai chú ý lúc này khoe môi Mặc Thần Dực đang run rẩy như thế nào.

"Sai rồi. Ta đang đòi nợ a." Nguyệt Tương Dao lắc đầu, tỏ vẻ "ngươi không đúng rồi, ta mới chính xác" làm cho Phong Ly tức đến thổ huyết. Nhưng ngay lập tức thái độ Nguyệt Tương Dao thay đổi một trăm tám mươi độ. Gương mặt khả ái trầm xuống, con ngươi nheo lại nguy hiểm, cây súng trượt từ tay áo xuống. "Nếu Phong Ly đại ca không trả nợ thì..."

"Pằng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phong Ly tìm đánh

Viên đạn như tên lửa xẹt qua gò má Phong Ly bay thẳng đến cắm sâu vào thân cây phía sau lưng hắn. Phong Ly nuốt một ngụm nước bọt thật lớn. Vừa rồi hắn cảm nhận được sát khí khủng bố như muốn nuốt trôi cả hắn khiến hắn sợ hãi. Lần đầu tiên, Tam hoàng tử Lăng Thiên Quốc tiếng tăm lừng lẫy phải e sợ, còn là e sợ đối với một tiểu cô nương và một vũ khí "không xác định".

Con ngươi màu tím của Mặc Thần Dực khẽ lóe, nếu không lầm thì lúc này tiểu nha đầu đã sử dụng thứ vũ khí kỳ quái này để hạ sát bọn sát thủ kia. Giết người không chớp mắt khi chỉ là một tiểu cô nương, trên tay còn cầm một vũ khí bí ẩn có uy lực ghê ghớm. Từ khi nào thì đến tiểu hài tử cũng có thể giết người không chớp mắt như thế?

"Phong Ly đại ca, ca có phải nên..." Nguyệt Tương Dao kéo từ "nên" thật dài khiến cho Phong Ly rùng mình.

Âm thầm mắng bản thân ngu ngốc, lại đi chọc phải một tiểu sát thần hung hãn như vậy, bây giờ Phong Ly hối hận vô cùng vì thói quen "đi dạo đêm". Trước uy hiếp của Nguyệt Tương Dao, Phong Ly đành phải chấp thuận mang toàn bộ tài sản trên người giao nộp cho kẻ cướp.

Nhìn chồng ngân phiếu ngàn lượng dày một lớp kia, Nguyệt Tương Dao hai mắt tỏa sáng. Hai người này kẻ nào cũng có tiền nha. Thiếu niên bây giờ ai cũng thích mang tiền theo bên người hết a! Chắc chắn, nhiều đó chắc phải hơn hai vạn lượng. Phen này giàu to rồi!

Đang âm thầm tính toán làm sao để sử dụng hết đồng tiền này thì thân thể của Nguyệt Tương Dao bị nâng lên, rơi vào một vòng tay lạ.

"Chắc chắn, tiểu nha đầu này là ai vậy? Bộ đáng thật tốt, đem làm âm giường cũng không tệ." Trên đầu vang lên âm thanh "chắc chắn", Nguyệt Tương Dao nhú mày, bàn tay nhỏ vùng lên, một viên đạn bay ra khỏi súng bắn về phía nam nhân đang bế nâng.

"Keng!"

"Crắc!"

Âm thanh va chạm và rạn nứt đồng thời vang lên, ngay lúc đó thân thể nhỏ bé rời khỏi tay nam nhân, lần nữa rơi vào tay Mặc Thần Dục. Âm thanh trầm thấp vang lên nhưng lần này lạnh thấu xương.

"Thập Ảnh, ngươi dám?!!" Âm thanh rống giận khiến cho nam nhân tên Thập Ảnh xanh mặt, vội vàng quỳ xuống mặc kệ thanh kiếm đã gây làm hai dưới chân, vì thế mùi máu tanh nồng bốc lên, phần đực đôi của kiếm đã đâm vào chân Thập Ảnh.

Mặc Thần Dục sắc mặt tối đen, âm trầm nhìn thân thể của Thập Ảnh run rẩy trong bóng tối, tử mâu nổi sát khí cuồng cuồng. Hắn cũng không biết vì sao khi mà có kẻ khác chạm vào nàng, hắn liền tức giận. Cảm giác này rất quen thuộc, không giống như là lần đầu tiên. Nhìn lại tiểu oa nhi vẫn còn bị mình ôm trong lòng, tâm tình trở nên phức tạp vô cùng.

"Chủ tử!"

Nhất Ảnh vừa trở lại đã thấy Thập Ảnh quỳ trên vũng máu mà nhú mày. Thập Ảnh này ngày thường ngang ngược, lúc nào cũng tùy tiện không xem quy củ ra gì. Khi còn ở Ma Cung đã nhiều lần răn dạy hắn nhưng hắn nào nghe, chủ tử lại mặc kệ hắn muốn làm gì làm. Hôm nay coi như đã học được bài học thích đáng. Suy nghĩ cặn kẽ, Nhất Ảnh cũng không đứng ra cầu tình cho Thập Ảnh.

"A ui! Thật uy vũ a~" Âm thanh đáng đánh đòn của Phong Ly vang lên sau lưng như một cây búa tạ đập vỡ không khí nặng nề đầy máu tươi này. Nhưng cũng vì thế, Phong Ly lần nữa đón nhận ánh mắt giết người đầy uy lực, điều đó chứng tỏ qua hành động lùi lại của Phong Ly.

"..." Cảm thấy không khí ngày càng ngột ngạt, Nguyệt Tương Dao thật sự muốn tìm một cái gì đó phá vỡ bầu không khí này. "A! Vĩ Hồ! Tiểu Hắc!"

Hai con thú đang vui đùa với xác chết nghe tiếng gọi liền chạy đến.

"Chi chi nha nha!" Vĩ Hồ ngồi trên đầu Tiểu Hắc bắt mẫn kêu lên. Nguyệt Tương Dao trừng mắt nhìn nó khiến nó rụt đầu.

"Cửu Vĩ Hồ Ly! Tiểu muội muội à, nó là của muội sao?" Phong Ly không tin được vào mắt mình, trừng lớn hết cỡ nhìn Vĩ Hồ. Ở Long Phượng Giới, Hồ tộc đã sớm tuyệt tích huống chi một con hồ ly chín đuôi bỗng nhiên xuất hiện, điều này sẽ khiến cho toàn bộ đại lục tranh giành đầu rơi máu chảy. Sau đó nhìn đến vật thể đen thùi lùi thì bỗng chốc hốt hoảng lùi về phía sau. "Hắc... Hắc Báo vương! Làm sao có thể?!!"

Sánh sử ghi lại, từ xa xưa có một loài vật toàn thân đen tuyền, nhanh như thiểm điện, kim nhãn sáng như ngọc thạch, toàn thân cao lớn hoàn mỹ, là thú vương của U Âm Sâm Lâm. Hắc Báo vương sống sâu trong rừng rậm, chỉ những nơi có bóng tối bao phủ mới có thể xuất hiện nó. Càng là thần kỳ hơn, sau khi cuộc chiến Tam Đại Thần Thú kết thúc, Bạch Hồ Đế bị phong ấn, Hắc Báo Vương trở thành giống loài đứng đầu cho vạn loài sống ở mặt đất. Không biết bao nhiêu người đã đi vào U Âm Sâm Lâm với mục tiêu thu phục Hắc Báo Vương nhưng đều một đi không trở lại. Trải qua gần ngàn năm, Hắc Báo Vương gần như đi vào truyền thuyết, ít ai cho rằng nó còn tồn tại đến giờ.

"Có gì sao?" Nguyệt Tương Dao nghiêng đầu nhìn thần sắc sợ hãi của Phong Ly và gương mặt kinh ngạc của Nhất Ảnh.

"Thật là nó sao?" Nếu không để ý sẽ không phát hiện ra âm thanh run rẩy của Phong Ly. Chỉ là một tiểu nha đầu lại có thể khiến cho một con vật đã tuyệt tích hơn vạn năm và một con vật trong truyền thuyết đi theo, rốt cuộc nha đầu này có thân phận gì?!!

"Nói thừa! Tiểu Hắc chính là con Hắc Báo vương uy mãnh nhất U Âm Sâm Lâm đấy!" Nguyệt Tương Dao khinh thường, bàn tay vuốt bộ lông mềm mượt của Tiểu Hắc. Ừm, hơi thô, về sẽ chăm sóc lại.

"..." Phong Ly hoàn toàn choáng váng, chỉ cảm thấy hôm nay là một ngày cực kỳ kích thích thần kinh hắn. Hết chuyện vô cớ bị phóng ám khí, đến chuyện một món "họ" từ đâu rơi xuống, Phong Ly cảm thấy mình sắp chóng đờ không được rồi. Thân hình hắn lung lay sắp ngã và cuối cùng đã ôm đất mẹ, Phong Ly Tam hoàng tử đã hoa hoa lệ lệ lằm vào hôn mê.

"Ui! Phong Ly đại ca! Phong Ly đại ca! Ngươi không được chết! Ngươi chết rồi ai trả ta một trăm vạn lượng hoàng kim hả?!! Phong Ly!!!!" Nguyệt Tương Dao hốt hoảng lay động thân thể Phong Ly.

Phong Ly vốn nghe được mấy câu đầu đã dần tỉnh lại nhưng nghe đến câu sau liền tự động cắn lưỡi, quyết chí tự tử. Tam hoàng tử Lăng Thiên Quốc lần hai hôn mê vẫn hoa hoa lệ lệ như lần trước.

Đánh đến sưng đỏ mặt mà Phong Ly không tỉnh lại, Nguyệt Tương Dao trực tiếp buông tha, ném hấn vào góc xó cho Tiểu Hắc và Vĩ Hồ "chăm sóc". Nguyệt Tương Dao quay lại nhìn thiếu niên hắc bào mà mỉm cười.

"Cảm ơn đại ca đã cứu mạng."

"Tiện tay." Mặc Thần Dực lạnh nhạt trả lời một câu nhưng cũng đủ làm Nhất Ảnh há hốc mồm. Chủ tử của hấn lại chịu nói chuyện với người khác mà... Lúc này Nhất Ảnh mới ý thức được chủ tử của hấn đang ôm một người khác, một cái nhìn cũng đủ làm hấn lắp bắp. Bình thường chủ tử sẽ không chủ động chạm vào ai đâu, cho dù là một tý cũng không được, còn nhớ Đại tiểu thư vì muốn được chủ tử ôm mà đã khóc nháo đến hai ngày nhưng cũng không suy chuyển được ngài. Hôm nay lại thấy chủ tử chủ động ôm người khác, Nhất Ảnh âm thầm ghi nhớ gương mặt Nguyệt Tương Dao vào lòng. Khả năng rất lớn người này sẽ trở thành nữ chủ nhân tương lai của bọn hấn nên phải thật lưu ý mới được.

"Đại ca, ngươi cười một cái không được sao? Ngươi cười lên nhất định sẽ đẹp đó. Đại ca, ngươi cười cho ta coi đi!" Nguyệt Tương Dao sống chết đòi Mặc Thần Dực cười một cái mới chịu buông tha.

Mặc Thần Dực nghiêm mặt muốn không để ý nhưng âm thanh Nguyệt Tương Dao cứ lọt vào tai hấn. Ma xui quỷ khiến như thế nào, môi Mặc Thần Dực lại kéo lên một nụ cười tuyệt mỹ.

Nguyệt Tương Dao như si mê nhìn, gần như lúc đó bàn tay nhỏ đã chạm vào mặt Mặc Thần Dực. "Đại ca, huynh thật xinh đẹp. Huynh phải cười thật nhiều vào. Chỉ như vậy huynh mới có thể... Che giấu." Hai chữ cuối Nguyệt Tương Dao nói thắm vào trong tai hấn.

Mùi sữa từ da thịt bay vào mũi khiến Mặc Thần Dực khẽ mắt không chế. Nhưng ngay lập tức đã lấy lại tinh thần trong chớp mắt.

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chi Lâm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp Lưu Hải Ưu (1)

"Tiểu nha đầu, ngươi muốn làm gì?" Mặc Thần Dực hứng thú nhìn tiểu oa nhi nho nhỏ chỉ cao ngang thắt lưng mình hỏi.

"Ta? Ta muốn trở thành một đại ma đầu giống như Cha Hồng Thiên, muốn trở thành một tuyệt thế y sư giống như Mẹ Phí Nhã!" Tiểu oa nhi hưng phấn trả lời, trong con ngươi lấp lánh ánh lên vẻ hào hứng, hy vọng cùng ngày thơ hồn nhiên.

Nhất Ảnh phía sau đầu đầy hắc tuyến. Một tiểu oa nhi năm tuổi lại dám kiêu ngạo mơ ước sau này trở thành kẻ bị toàn giới giang hồ truy giết! Mà vừa rồi hấn nghe được gì vậy? Cha Hồng Thiên... Mẹ Phí Nhã... Nhất Ảnh tròn tròn mắt. Đó, đó không phải là Nguyệt Hồng Thiên và Lệ Phí Nhã chứ?!! Là người mà Lão Cung chủ tìm kiếm!

Ngay khi Nhất Ảnh muốn nhắc nhở nhiệm vụ của Lão Cung chủ đã giao cho chủ tử thì Mặc Thần Dực đã ngắt ngang.

"Tiểu nha đầu, ngươi tên gì?"

"Dao Dao là tên của ta a!"

"Dao Dao..." Mặc Thần Dực âm thầm ghi nhớ cái tên này. Hấn ngưng mắt nhìn Nguyệt Tương Dao. "Dao Dao, nếu sau này ngươi không có nơi để đi hãy tới Ma Cung."

"Cảm ơn đại ca!" Nguyệt Tương Dao mỉm cười. Hắc hắc, hóa ra thiếu niên này là người của Ma Cung, hình như có quyền lực rất lớn thì phải. Tới lúc đó phải ôm đùi thật kỹ mới được.

"Mặc Thần Dực. Tên của ta." Thân ảnh Mặc Thần Dực khẽ chớp. Nguyệt Tương Dao chỉ cảm thấy một con gió thổi qua, khi mở mắt nhìn lần nữa thì ba người trước mặt đã biến mất. Kinh công thật hảo!

Nhìn thân ảnh của Mặc Thần Dực dần chìm trong bóng tối, Nguyệt Tương Dao lặng lẽ thở dài một hơi sau đó liếc nhìn Phong Ly đang bị hai thú "chăm sóc" rồi nhìn lên bầu trời đêm. Aiz, đêm thật dài...

_____ Tiểu kịch trường Vĩ Hồ, Tiểu Hắc và Phong Ly _____

"Này Tiểu Hắc, ngươi nói chúng ta nên làm gì với tên ẻo là này đây?" Vĩ Hồ ngồi trên ngực Phong Ly, chỉ trước không ngừng cào lên y phục mua bằng vàng kim.

"Ngao, ngao ngao grừ!" Tiểu Hắc hưng phấn đưa ra ý kiến.

"Không được! Như vậy quá đơn giản, chủ nhân sẽ không hài lòng!" Vì Hồ lắc đầu phản đối.

"Ngao ngao ngao ngao grừ grừ, ngao grừ."

"Không được! Vậy quá nặng, chủ nhân sẽ tức giận!"

"Ngao..."

"Không..."

Hai thú cứ không ngừng tranh luận, hoàn toàn không để ý tới nhân vật Phong Ly bị nói đến đang nằm dưới chân mình đã bị giẫm đạp đến thê thảm.

"Ui~" Phong Ly rên lên. Nương theo ánh sáng yếu ớt, Phong Ly nhìn thấy một con vật đen thui đang ngồi trên người mình.

"Chết! Hấn tỉnh rồi! Tiểu Hắc!" Vì Hồ quýnh quýnh lên.

"Ngao!" Một cái vỗ của Tiểu Hắc đã đưa Phong Ly đi thỉnh kinh lần nữa.

"Tiểu Hắc, ta có sáng kiến rồi. Là như thế này... Thế này..."

Cứ thế, đến khi Phong Ly tỉnh lại...

"A ui~ Thật đau đầu... A!!! Kẻ nào dám lột đồ bản thiếu gia!!!"

Hôm ấy, Vì Hồ nghe được bách thú trong rừng truyền tai nhau: ở khoảng trống giữa rừng có một nhân loại trần truồng bị treo ngược trên cây, tay chân bị trói chặt vào rễ cây dưới mặt đất. Phải đến khi mặt trời lặn, nhân loại đó mới cắn đứt được sợi dây đang trói mình. Khi thoát được sợi dây, nhân loại đó đã gào thét: "Tiểu nha đầu! Ta nhất định phải trả thù ngươi!!!" Nghe nói âm thanh đó làm cho bầy ong vò vẽ gần đó giật mình. Thế là một nhân loại khỏa thân chạy như điên trong rừng dưới sự truy sát của bầy ong. Hết!

Đã ba ngày trôi qua kể từ hôm đó, Nguyệt Tương Dao đã được "phóng thích", trở về với cuộc sống tự do.

Đúng lúc đó có một tin tức được truyền ra làm cho dân chúng bàn tán không thôi. Nghe nói Hải Mộng Cung là môn phái đứng sau Hương Xuân Lâu đã bị huyết tủy trong vòng một đêm! Toàn bộ trên dưới Hải Mộng Cung đều bị một mối lửa đốt sạch sẽ, chỉ còn lại tro tàn! Hung thủ là toàn bộ những khách nhân hôm đó đã tới Hương Xuân Lâu!

Lúc Nguyệt Tương Dao nghe được tin này thì cũng vỗ bàn tức giận không thôi. Nàng còn chưa trả thù bọn họ vì dám tính kế nàng a. Bây giờ chết hết rồi vậy ai đứng ra lãnh con giận của nàng đây?!! Vị thế suốt hai ngày qua, Nguyệt Tương Dao luôn hậm hực khôn nguôi.

Tia nắng xuyên qua tầng mây âm u dày đặc, mang đến ấm áp cho ngày mới. Mọi người thi nhau ra đường, vui vẻ với công việc hằng ngày.

Lúc này ở trước cửa phòng Nguyệt Tương Dao.

"Bùm!!!"

Âm thanh vật nặng rơi xuống làm cho chim chóc bay tán loạn. Nguyệt Tương Dao đang trong mộng đẹp cũng bị làm cho giật mình thức dậy. Ôm một cái gối ra ngoài, Nguyệt Tương Dao với bộ dáng vừa thức dậy tức giận ra xem thử gì đã phá hoại giấc ngủ của nàng.

Trong sân có một cái hố thật to, sâu gần một thước, còn nghi ngút khói đen.

"Ai ai ui... Chết bộ xương già này rồi... Ai ui ui..." Một lão già với bộ dáng lôi thôi lếch thếch đi từ trong hố ra. Khi lão ta còn đang xoa thắt lưng thì đã nhận ngay một cái gối đập vào mặt. "Kẻ nào?!! Dám ném gối vào mặt lão tử, có giỏi thì đi ra đây!" Lão già hét toáng lên khi nhận được "hung khí" đã đập vào mặt lão.

"Ồn ào!" Nguyệt Tương Dao liếc mắt xem thường, tức giận quăng một viên đá qua. Lão già tức giận né hòn đá bay tới, thân hình lung lay một chút đã đến sát bên Nguyệt Tương Dao.

"Nha đầu, ném đá người khác là không được tốt đâu!" Lão già nghiêm mặt chỉ dạy Nguyệt Tương Dao nhưng Nguyệt Tương Dao có vẻ như một chữ cũng không lọt tai, trực tiếp đóng cửa làm cho cái mũi của lão già bị kẹp vào khe cửa khiến lão ta la oai oái, vang vọng cả đại viện.

"Su rồ! Sao người lại ở đây?" Nguyệt Hồng Thiên nghe được động tĩnh lạ nên chạy đến. Lúc hấn đến thì thấy một lão già ăn mặc lôi thôi lếch thếch đang đứng trước cửa phòng Nguyệt Tương Dao không ngừng hét lớn.

"Gi? Ta ở đây cũng không được?!!" Lưu Hải Ưu tức giận đến vênh râu, trừng mắt nhìn hấn. Giới trẻ bây giờ thật hỗn xược! Năm đó Lưu Hải Ưu ta tung hoành bốn bề, nào có kẻ dám đứng trước mặt ta bày tỏ thái độ chứ! Ấy vậy mà đám người này... Thật sự đáng giận!

"Cái này... Quả thật không được. Đây là phòng của Dao Dao... Sư tổ, ngài không nên la lớn ở đây đâu." Nguyệt Hồng Thiên nhỏ giọng nhắc nhở. Hai hôm nay, tâm tình của Dao Dao không được tốt, tốt nhất là đừng đụng vào thi hơ.

"Người! Tại sao ta lại không thể la lớn chứ?! Dao Dao là ai? Mặc kệ hần! Hôm nay nhất định phải làm việc này cho ra lẽ!" Lư Hải Ưu tức giận hét lớn hơn.

Ngay lúc này, cánh cửa khẽ mở, một lọ mực mang theo một trận hồng phấn khí bay ra. Nguyệt Hồng Thiên đã sớm phòng thủ nên khi cánh cửa khẽ mở đã theo bản năng núp sau lưng Lư Hải Ưu, tránh thoát một trận ăn thiệt trên tay Nguyệt Tương Dao.

Tuy nhiên, Nguyệt Hồng Thiên tránh được không có nghĩa Lư Hải Ưu tránh được. Vì thế gương mặt vốn dính bùn đất nay đen lại càng đen, trên mặt còn lưu lại một lớp "má hồng" rạng người. Nguyệt Hồng Thiên nhin không được mà cười phá lên.

"Ha ha ha!!!"

"Nha đầu!!!"

P/s: Ta không biết được bao nhiêu người đọc truyện này, các nàng làm ơn cho ta xin một cái bình chọn/bình luận đi.

Rin ơi, hy vọng nàng thích chương này ☐.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Gặp Lư Hải Ưu (2)

Cửa phòng khẽ mở, Nguyệt Tương Dao với bộ dạng chỉnh tề bước ra, kinh ngạc nhìn Lư Hải Ưu.

"Kỳ lạ. Đáng lý giờ phải có tác dụng rồi chứ. Không lẽ nhầm thuốc sao?"

"Người! Người! Nha đầu, dám hạ được lão tử!" Lư Hải Ưu nghe Nguyệt Tương Dao nói mà tức giận đến vênh râu. Bàn tay run run chứng tỏ là lão đã tức giận đến chừng nào.

"Đúng vậy." Không hề phủ nhận, Nguyệt Tương Dao rất thoải mái thừa nhận bản thân đã hạ độc. Dám đến trước cửa phòng nàng gào thét, hừ, coi như hôm nay lão xui xẻo gặp nàng rồi. Con tức giận mấy ngày nay tiêu tan không ích.

"Dao Dao! Mau đưa giải được!" Nguyệt Hồng Thiên gấp gáp quát lên. Độc trên tay Nguyệt Tương Dao đều do Nhạc phụ đại nhân của hần đưa cho, nếu muốn tìm thuốc giải thì chỉ có thể ra tay từ Nguyệt Tương Dao chứ Lệ Phi Nhã sẽ không giúp đâu. Thậm chí là cổ vũ nhiệt tình nữa chứ.

"Không sao đâu. Thuốc xỏ chỉ có tác dụng trong một canh giờ thôi. Nhưng tùy vào số lượng mà thời gian kéo dài một chút nữa." Nguyệt Tương Dao lắc đầu, ním cười nhìn gương mặt xanh lét của Lư Hải Ưu. "Mà cũng đến giờ..."

Một tiếng kêu từ bụng Lư Hải Ưu vang lên, lão ta đen mặt nhưng cũng chả thay đổi gì được khuôn mặt đã dính mực đen. Ngay sau đó, gương mặt của lão trở nên vụn vụn. Trước khi đi, Lư Hải Ưu từng với Nguyệt Tương Dao một cái rồi ôm bụng nhanh chóng chạy đi.

"À đúng rồi! Hôm qua Tiểu Hắc mới vừa phá hỏng nhà xí phía tây nên bây giờ bên đó không sử dụng được nữa. Ngài chạy qua phía đông đi!" Nguyệt Tương Dao hô với theo, thành công khi thấy bóng lưng của Lư Hải Ưu vấp ngã, từ trên cây té xuống đất. Ha ha! Nhà xí phía đông cách nơi này hơn năm trăm mét, dù khinh công có giỏi đến mấy thì cũng mất thời gian à nha!

"Dao Dao!" Tiếng gầm của Nguyệt Hồng Thiên bên tai khiến cho Nguyệt Tương Dao giật mình. "Con đùa quá trớn rồi đấy! Nếu Sư tổ mà tức giận, ta cũng không giúp được con."

"Nếu Sư tổ của cha muốn tránh thì sẽ tránh được dễ dàng rồi. Chỉ mới như vậy là đã làm khó được Sư tổ thì thật không biết làm sao mà người có thể nổi danh trên giang hồ với cái tên Quái Lão Đầu?!!" Nguyệt Tương Dao tươi cười, gương mặt khả ái thoáng qua nét tôn sùng. Quái Lão Đầu, một trong rất ít người nàng thật sự tôn sùng sẽ là cái dạng bất cần như vậy sao? Có quý mới tin!

Giang hồ từng có một sự tích kể về một lão nhân tự xưng là Lư Hải Ưu. Là một người có tính tình quái đản thất thường, tùy tâm sở dục khiến cho người khác yêu nhưng lại hận không thể chính tay giết chết hần, cũng do vậy mà đắc tội đến nhiều người. Giang hồ đuổi giết, thấy nguy không loạn, nhảy từ đỉnh núi xuống đáy vực sâu, trước khi nhảy đã thề rằng nếu còn sống nhất định báo thù. Qua hai mươi năm, cứ tưởng người đã chết nào ngờ đột nhiên trở về, báo thù rửa hận, mỗi một người hần giết đều phải chặt bỏ tứ chi sau khi chết, thủ đoạn tàn khốc, hành vi bạo ngược, đại danh鼎鼎鼎鼎 Quái Lão Đầu!

Đúng như Nguyệt Tương Dao suy nghĩ, sau khi độc hết tác dụng liền thấy Quái Lão Đầu toàn thân lạnh lặn trở về, nào có bộ dáng suy yếu sau khi thuốc xỏ hết tác dụng chứ.

"Nha đầu, có muốn làm đệ tử của lão tử không hả?" Quái Lão Đầu vượt bộ râu trắng xóa hỏi ý kiến Nguyệt Tương Dao. Nha đầu này, hẳn thích! Đáng tiếc cho Quái Lão Đầu, chỉ vì một chút vừa mắt đã noi theo tấm gương hy sinh anh dũng của Phong Ly Tam hoàng tử, đem toàn bộ gia tài "cống nạp" cho kẻ cướp.

"Không muốn!" Nguyệt Tương Dao lười biếng nằm phơi nắng trên nhuyển tháp không do dự từ chối. Cả cuộc đời nàng chỉ thừa nhận một sự phụ, mặc dù sự phụ của nàng hơi bất bình thường một tý nhưng đó là người sự phụ duy nhất mà lòng Nguyệt Tương Dao chấp nhận.

"Tại sao?!!" Quái Lão Đầu như không tin vào tai mình mà kinh hô. Trên giang hồ không biết bao nhiêu kẻ muốn tôn hấn làm sự phụ, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết nàng. Ấy vậy mà nàng từ chối?!!

"Không thích!" Lật người. Aizz, thời tiết thật tốt.

"Ta có gì mà không thích được chứ! Ta vừa anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong vừa giàu có, phú quý xài mãi không hết! Biết bao kỳ trân dị bảo trong tay! Còn có gì mà nha đầu ngươi không thích?!!" Quái Lão Đầu như rống lên với "đầu gối" Nguyệt Tương Dao.

"Không thích chính là không thích." Lật người, nhắm mắt. Chiều nay nên ăn gì đây?

"Ngươi!" Quái Lão Đầu lần thứ n tức đến lồng phổi. Nha đầu này, dầu muối đều không ăn! "Được nếu ngươi nhận ta làm sự phụ, ta sẽ tặng ngươi trấn gia chi bảo của ta! Thế nào?"

Trấn gia chi bảo?!! Nghe nói đó là một đoạn kiếm sắc bén vô cùng, còn có thần hộ mệnh, có linh tính nữa chứ. Nhưng bảo nàng nhận Quái Lão Đầu làm sự phụ, nàng không làm được. Đứng trước sự lựa chọn giữa bảo vật và sự môn, thông thường người ta sẽ buộc phải chọn một trong hai. Nhưng với Nguyệt Tương Dao thì đây chẳng là gì, nàng luôn là kẻ tham lam nên sẽ chọn tất cả.

"Trấn gia chi bảo? Chắc chỉ là con dao cùn thôi." Nguyệt Tương Dao ngoài mặt bừa bãi nhưng trong lòng lại còi tí mắt. Muốn câu cá lớn phải biết nhẩn nại a.

"Ngươi!" Không chú ý lúc này sắc mặt của Quái Lão Đầu đã biến xanh, không biết vì tức giận hay vì...trúng tim đen. "Rốt cuộc ngươi muốn gì mới chịu trở thành đệ tử của ta?!!"

"Được rồi, nếu thật sự Sư tổ có lòng thì hãy nhận của tiểu bối một lạy. Thề với trời đất, Nguyệt Tương Dao ta tôn Lư Hải Ưu làm gia gia, sau này sẽ một mực hiếu kính với người." Đạt được mục đích, Nguyệt Tương Dao liền quỳ xuống, lạy một lạy với Lư Hải Ưu. Trên trời có một đạo ánh sáng chiếu xuống, lời thề đã định!

Lư Hải Ưu như sấm chớp giữa trời xanh, hoàn toàn chết đứng.

_____ Tiểu kịch trường: Phong Ly và Lư Hải Ưu _____

Phong Ly: Há há! Rốt cuộc cũng có kẻ bị lừa nặng hơn ta xuất hiện rồi! *mỗ nam khoái chí*

Lư Hải Ưu: Nhóc con! Lúc ta tung hoành ngang dọc ngươi còn chưa ra đời ấy chứ, ngươi thì hiểu cái gì?!! *mỗ lão kiều ngạo*

Phong Ly: Xi xì!!! Thú lắm!!! Đó chẳng phải lão thừa nhận mình đã già đó chứ! Ha ha! Bị lừa bởi một đứa con nít! Ha ha! *mỗ nam cười to*

Lư Hải Ưu: Ngươi! *mỗ lão tức chết*

Phong Ly: Ta sao nào? Đẹp quá phải không? Ha ha! *mỗ nam tự kỷ*

Lúc này có một cái đầu nhỏ xen giữa hai người: Phong Ly đại ca, ca còn thiếu ta chín mươi tám vạn lượng vàng a. Khi nào thì huynh trả? *mỗ nữ đòi tiền*

Phong Ly: Dao Dao à. Cho ta chút thời gian nữa đi. Ta hứa sẽ bồi tiền đầy đủ mà!!! *mỗ nam cầu xin*

Nguyệt Tương Dao: Tốt nhất là ca phải trả đúng hẹn nha. Nếu không... Bọn thú cũng mong được ngắm mỹ nam khóa thân lắm... *mỗ nữ đe dọa*

Phong Ly: Muội! Được, coi như lần này bản hoàng tử thua! Nhưng tiền sẽ không có đâu! *mỗ nam cắn răng trừng mắt rồi nhanh chân chạy trốn*

Pằng! *mỗ nữ thổi miệng súng* Cho ngươi chạy!

Tin buồn: Bạn, con, em chúng tôi là cậu Phong Ly. Nguyên là Tam hoàng tử được sủng ái nhất ở Lăng Thiên Quốc. Cậu đã từ trần vào ngày X tháng Y, lúc đồng hồ điểm canh năm vì lý do bị một viên đạn bay đến xuyên qua túi tiền mà chết. Hưởng dương: mười ba tuổi. Xin chia buồn cùng gia đình nạn nhân. Amen. *cuối đầu*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phong Ly lần nữa hy sinh!

"Khụ! Được rồi! Làm gia gia thì gia gia!" Lư Hài Ưu thoáng khỏi trạng thái hóa đá, gương mặt đỏ bừng vì tức giận cũng bình tĩnh lại. "Con chờ ở đây, ta đi lấy trần gia chi bảo!" Nói rồi thân ảnh như con gió, vụt mất.

Nguyệt Tương Dao bủi bối. Trần gia chi bảo mà không để lại bên người, cái này hơi nghi ngờ. Quả thật Nguyệt Tương Dao nghi ngờ không sai. Trần gia chi bảo cũng chỉ là con dao cùn.

Lư Hài Ưu đi không lâu thì bên ngoài bỗng truyền vào tiếng bước chân.

"Dao Dao của ta!" Một người có mái tóc bạc, gương mặt nghiêm túc phá lệ hòa ái dễ gần, y bào màu xanh lục càng tôn lên khí chất tang thương, rành rẽ sự đời, mùi dược thảo thoang thoảng đã biểu đạt rõ người này làm nghề gì. Người này không ai khác là Lê Tùng, Y Vương Dược Y Cốc nổi danh giang hồ.

"Gia gia! Người cũng đến?" Nguyệt Tương Dao kinh ngạc nhìn Lê Tùng. Không phải Dược Y Cốc cách đây hơn mười ngàn dặm sao? Sao gia gia đến mà mẹ Phỉ Nhã không nói gì vậy. Liếc mắt qua thân ảnh hồng y kế bên, Nguyệt Tương Dao hoàn toàn lâm vào kinh ngạc.

"Ha ha! Mấy hôm trước ta nghe Nhã Nhi gửi thư nói con gặp chuyện ở Hương Xuân Lâu nên ta đã tất bật chạy tới đây. Bây giờ nhìn thấy con bình an vô sự thì yên tâm rồi!" Lê Tùng vuốt bộ râu chỉ có mấy cọng, gật đầu nói. Sau đó chỉ qua người bên cạnh. "Dao Dao, đây là Phong Ly Tam hoàng tử Lăng Thiên Quốc. Tính ra cũng là biểu ca của con đó. Năm nay đã mười ba tuổi mà vẫn không làm được tích sự gì. Hoàng thượng mới gửi hắc cho ta, bảo ta dạy dỗ hắc thật tốt."

Nói ra mới biết Y Vương Dược Y Cốc và Tiên Đế Lăng Thiên Quốc là hai sư đồ đồng môn. Y Vương là sư đệ, Tiên Đế là sư huynh. Hai huynh đệ tình cảm gắn bó với nhau lắm. Lúc đầu hai người dự định sẽ kết thông gia với nhau, nào ngờ nảy ra một Trình Giáo Kim, phá hoại kế hoạch. Tuy vậy, không vì thế mà hai người rạn nứt tình nghĩa, quyết thế sẽ trở thành thông gia khi hai bên có con cháu. Nhưng thật đáng tiếc, kế hoạch của họ lại phải đổ vỡ lần nữa, bởi vì có một Trình Giáo Kim khác đã chen ngang.

"Chào, Phong Ly đại ca." Cong môi chào một tiếng, Nguyệt Tương Dao thành công thấy sắc mặt của Phong Ly trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

"Chào-muội-muội." Từng chữ như phát ra từ trong kẽ răng, Phong Ly hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm Nguyệt Tương Dao. Hay cho một nha đầu! Dám treo hắc lên cây, còn bắt hắc "khóa thân vì môi trường" nữa chứ! Thù này không trả, Phong Ly thế không làm người!!! Có vẻ như Phong Ly của chúng ta đã quên mất món nợ "đời" còn chưa trả hết thì phải. Đến khi nhớ ra thì đã muộn, Phong Ly đã hy sinh anh dũng lần hai.

"Được rồi. Dao Dao không sao thì ta cũng yên tâm. Ta đi tìm cha con, Dao Dao, con hãy dẫn biểu ca đi tham quan nơi này đi." Nói đoạn Lê Tùng đi mất hút để lại hai người, một người trọn tròng con mắt, người còn lại thì thoải mái phơi nắng. Phải để tui nhỏ tìm hiểu lẫn nhau, quyết không để chuyện lúc trước xảy ra lần nữa. Lê Tùng thật sự không ngờ, chỉ vì sự "tác hợp" nhất thời của ông mà đã đem lại cho Phong Ly một hậu quả khôn lường.

Trùng mắt hồi lâu, Phong Ly cảm thấy vô vị, trong đầu chữ chạy thật nhanh, mong tìm được kẻ hay để trả thù.

Nguyệt Tương Dao vốn đã muốn ngủ nhưng lại bị ánh mắt "nhiệt tình" của Phong Ly mà làm cho khó chịu. Bực bội ngồi dậy, Nguyệt Tương Dao đi vào trong phòng.

"Vi Hò, Tiểu Hắc! Ra chơi với Phong Ly đại ca a!" Ủ rù gọi hai con thú, Nguyệt Tương Dao khép cánh cửa lại mà chẳng quan tâm đến gương mặt đen thui của Phong Ly.

Vi Hò, Tiểu Hắc đuổi người một cái, chậm chạp đi ra từ trong phòng. Ánh mắt nguy hiểm ngay lập tức chia thẳng về phía Phong Ly.

Phong Ly chỉ cảm thấy có một con ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng, chạy thẳng lên não hắc. Tiếng còi báo động nguy hiểm vang lên, Phong Ly nhanh chân đào tẩu. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách! Thù oán gì thì trả sau, trước phải bảo toàn mạng sống!

"Tiểu Hắc, bắt hắc lại!" Vi Hò chỉ huy Tiểu Hắc. Thân hình như sao xẹt đã chặn trước cửa viện.

"Ngao ô!" Chỉ một cú vỗ, Phong Ly đã nằm gọn dưới móng vuốt của Tiểu Hắc.

"He he! Tiểu Hắc à, tên này hình như đã làm cho chủ nhân không vui thì phải? Ta có nên bắt hắc "không vui" lại không?" Vi Hò liếm liếm móng vuốt của mình, con người to tròn khẽ híp lại, âm thanh chỉ nha chỉ hai thú hiểu vang lên.

"Ngao ô ô ô!" Nếu Phong Ly có thể thấy được bộ mặt gian ác của Tiểu Hắc lúc bấy giờ thì chắc chắn sẽ dự đoán được tình cảnh trong tương lai của mình như thế nào.

Phong Ly chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, miệng ú ớ không phát ra âm thanh, ánh mắt u mê đầy nước mắt dọa cho không biết bao nhiêu con thú trong rừng.

Ai nói cho hắc biết, rốt cuộc hai con vật kia đã làm sao treo hắc lên cây được vậy! Đã vậy, còn là treo ngược đầu nữa chứ! Lúc trước là do hôn mê nên

không cảm thấy chóng mặt, bây giờ cảm giác được máu dồn xuống não khiến cho khuôn mặt hần đỏ bừng.

Phong Ly lúc này hồi hận tột cùng, nếu không phải vì ham chơi nên bị phụ hoàng bắt tới nơi khi ho cò gáy Dược Y Cốc thì đã không gặp lại nha đầu đó. Mà nếu không gặp lại nha đầu đó sẽ không gặp lại hai tiểu ma vương. Nói chung thì là do hần quá lười. Khi trở về nhất định phải chú tâm học tập mới được. Phong Ly của chúng ta đã hạ quyết tâm rất tốt nhưng bây giờ hần phải chuẩn bị tinh thần cho những thử thách tiếp theo.

Cảm giác có thứ gì đó đang bò lút nhút trên người mình, Phong Ly lập tức nổi da gà. Đừng nói với hần đấy là sâu nha! Hần cực kỳ ghét sâu bọ! Đám sinh vật kinh tởm ấy nếu đụng vào hần, hần nhất định sẽ bị dị ứng suốt cả tháng trời cho xem!

"Yên tâm đi, đó không phải là sâu đâu." Nguyệt Tương Dao bình tĩnh ngồi trên một cành cây đối diện với Phong Ly. Ngay lúc Phong Ly thở dài nhẹ nhõm thì đã bị Nguyệt Tương Dao oanh tạc đến xác cũng không còn. "Đó là bầy kiến lửa sống sâu trong khu rừng. Nghe nói chúng chỉ ăn lá cây, nấm và hoa quả chín mà thôi. Nhưng món ăn ưa thích của chúng là mật ong. Mà mật ong thì..."

Một cảm giác ươn ướt tràn lan, Phong Ly tá hỏa khi ngửi thấy vị ngọt trong không khí. Một chất lỏng đặc oánh chảy từ cổ xuống, qua miệng của hần. Đầu lưỡi truyền tới một trận ngọt ngáy. Sắc mặt Phong Ly lập tức tái xanh. Bầy kiến trên người hần gặp mật ong thì năng động hơn hần, như biến đổi thành một nhân cách khác vậy. Chính mắt Phong Ly nhìn thấy tà áo rũ xuống của hần đang dần tiêu biến với tốc độ mắt thường nhìn thấy. Hần muốn la lên nhưng miệng đã bị nhét một miếng vải thô, muốn la cũng không được. Cả người bịnh kiến bò qua không ngừng lắc lư nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi trói buộc.

"Chặc chặc! Vì Hồ, người thật sự rất ác độc đấy. Chỉ vì mấy màn trình diễn đơn giản như vậy mà cũng gọi ta thức nữa. Thật phí hết sức!" Kiếp trước cũng đã thăm vắn không ít người, dạng nào cũng thấy qua, nhìn lại liền cảm thấy chán.

"Chì!" Vì Hồ bắt mặn kêu lên. Tức giận dùng đuôi hất đổ lồng kính chứa hơn hai mươi con rắn, Vì Hồ ngoảnh mặt làm ngơ.

Hai mươi con rắn rơi xuống không biết vô tình hay cố ý mà đã có gần năm con rơi lên người Phong Ly. Phong Ly không ngừng dẩy giụa nhưng có cố tới đâu thì cũng không hề làm si nhẽ gì được sợi dây.

Nguyệt Tương Dao âm thầm cười, đó là dây thép, nếu như Phong Ly có thể vùng ra được thì Nguyệt Tương Dao nằng nhất định sẽ bái Phong Ly làm sư tổ chắc luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bữa cơm náo loạn

Gương mặt Phong Ly trắng bệch, cảm giác lạnh lẽo từ xúc giác truyền tới khiến hần không dám vùng vẫy nữa. Những con rắn từng chút, từng chút bò vào trong y phục Phong Ly, chúng giống như mới tìm được vùng đất mới, tự do phiêu lưu khắp nơi, trải qua những "vùng đất" mà chưa ai đặt chân đến.

Sắc mặt Phong Ly hết trắng lại đỏ, y như một con tắc kè hoa bảy màu. Nguyệt Tương Dao không hề nề nan ai, ôm bụng cười khoái chí. Vì Hồ bên cạnh cũng không kém, dường như nó đã đem việc ngược đãi Phong Ly là việc làm hằng ngày rồi.

"Soạt."

Bên trong bụi cây truyền ra tiếng động, một thân hình toàn màu đen đi ra từ trong đó. Tiểu Hắc trong miệng ngậm mấy quả đại, dưới chân còn có một đám chuột chạy theo. Ném một ánh mắt thương hại nhìn kẻ bị treo ngược cành cây, Tiểu Hắc lắc lắc cái đầu to lớn ra hiệu bảo bầy chuột chạy lại chỗ Phong Ly.

"Chít! Chít!"

Bầy chuột nhúc nha nhúc nhích gần trăm con tụ họp phía bên dưới Phong Ly, bọn chúng nghe hàm răng nhon "tươi cười" với Phong Ly.

"A!!! Đừng!!! A!!!" Phong Ly kêu thảm thiết khi sợi dây thép đã bị Nguyệt Tương Dao cắt đứt. Nhanh chóng bầy chuột đã tràn lên, thay nhau đè lên Phong Ly, một mùi hôi tanh phát ra đến Tiểu Hắc cũng phải nhăn mũi lùi xa.

"Kỳ lạ, lúc treo ca thì ca bảo thả ca xuống. Bây giờ thả ca xuống thì ca lại bảo đừng! Rốt cuộc nên thả hay nên treo?" Nguyệt Tương Dao ôm má khó hiểu nhìn Phong Ly đang dần bị vùi lấp trong đám chuột.

Những con chuột quen sống trong ẩm mốc, trên mình mang theo mùi hôi thối của lá cây mục nát, thậm chí có con mang theo bùn đất thay nhau dẫm lên gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Phong Ly. Phong Ly bị đàn chuột dẫm lên không thương tiếc, trong lòng đã sớm nghiêng răng nghiêng lợi. Nha đầu này chơi quá ác! Hần không báo được thù thì hần quyết không bỏ qua!

"Nguyệt Tương Dao! Thù này ta không trả, bọn hoàng tử đây không phải là nam nhân! U ui..." Phong Ly đau khổ gào thét trong tuyệt vọng, cả người bị hơn trăm con chuột chạy qua, lời nói cuối cùng cũng bị vùi trong tiếng kêu của bầy chuột.

"Oáp! Vậy muội chờ Phong Ly tý tý tới báo thù." Đánh cắp một cái thật dài, Nguyệt Tương Dao đuổi lưng nhảy lên lưng Tiểu Hắc nghênh ngang rời đi. Vì Hồ trước khi đi còn không quên quăng cho Phong Ly một ánh mắt khinh thường. Muốn trả thù chủ nhân nó, về tu luyện thêm mười năm nữa đi, huống chi không cần đợi hấn tìm đến trả thù thì ác ma nào đó cũng sẽ tìm hấn đòi tiền thôi.

"Ngao ô!" Tiểu Hắc gầm lên một tiếng sáng khoái, lấy tinh thần phấn chấn công ác ma nào đó đi về nhà. Xa xa còn vang lên âm thanh thanh thúy của ác ma.

"Tiểu Hắc, sau này nhớ giảm cân đó. Đạo gàn đây mi ăn nhiều quá!"

"Ồ ô!" Còn có âm thanh bất mãn của Tiểu Hắc. Nó mập ra như vậy còn không phải do người nào đó vẫn thường hay rù nó trốn đi ăn đêm sao. Bây giờ lại trách nó béo, không biết là do ai a!

Khi Phong Ly tỉnh lại là mặt trời đã lặn. Hấn mờ mịt nhìn xung quanh. Là sân viện, là hồ nước. Vậy đây hấn là viện của Nguyệt Tương Dao đi. Suy nghĩ vừa lóe, Phong Ly nhanh chóng bật người dậy quan sát xung quanh.

Vẫn là sân viện, hồ nước, còn có nhuyễn tháp dưới gốc cây nữa. Không lẽ bọn họ đưa hấn trở về? Nhìn lại y phụ trên người, Phong Ly càng thêm đau đầu. Y phục không hề bị cắn xé, một chỗ nhàu nát cũng không có đừng nói là lỗ thủng. Điều này chứng tỏ chuyện đó chưa từng xảy ra, nhưng cảm giác đó rất chân thật. Rốt cuộc là sao? Đó là giấc mơ hay hiện thực? Hấn không biết! Phong Ly hoàn toàn rối rắm suy nghĩ.

Trong khi đó ở một góc tường, Nguyệt Tương Dao cùng đồng bọn là Vì Hồ và Tiểu Hắc lén quan sát phản ứng của Phong Ly. Cả bọn thâm cười, bàn tay Nguyệt Tương Dao khẽ bắn ra một vật nhỏ màu xám. Vật nhỏ như tia chớp bay nhanh đáp xuống chân áo của Phong Ly.

"Phịch!"

Bỗng nhiên bên cạnh Phong Ly xuất hiện một con chuột nhỏ. Chú chuột ngo ngát nhìn thân ảnh cao lớn của Phong Ly.

"Chít." Chú chuột rất lễ phép giơ tay chào nhưng nào ngờ sắc mặt của Phong Ly ngay lập tức trắng bệch, cổ họng một trận buồn nôn, tầm mắt bắt đầu hoa lên, tay chân chao đảo như muốn ngã.

"Ch... Chuột... Chuột! Aaaaaaaa! Có chuột!!!"

Nguyệt Tương Dao tròn mắt nhìn tốc độ chạy bắn ra khỏi của Phong Ly, bên tai còn dư âm của tiếng hét kinh hoàng lúc này. Nguyệt Tương Dao thật muốn xoa hai mắt mình xem có nhìn lầm hay không, chắc chắn, mấy tiếng than thảm, tốc độ còn nhanh hơn Tiểu Hắc nữa a!

Ăn tối rất nhanh đã đến, Nguyệt Tương Dao, Nguyệt Hồng Thiên, Lê Phí Nhã, Hoa Ân Ân, Lạc Dung Hoa, Lưu Phi Chiến, Lưu Hải Ưu, Lê Tùng và Phong Ly, chín người đã ngồi ngay ngắn trên bàn ăn.

Bữa cơm hôm nay rất "đạm bạc" sau màn phá hoại của Hoa Ân Ân. Chuyện là hôm nay Hoa Ân Ân nhà ta bỗng nhiên nổi hứng muốn nấu ăn. Thế là bất chấp sự phản đối kịch liệt từ mọi người, Hoa Ân Ân xoắn tay áo đi vào nhà bếp. Và chỉ sau mười lăm phút, nhà bếp đã bốc khói, sau năm phút nữa, căn bếp hoàn toàn cháy! Vì thế trong ánh mắt căm phẫn của mọi người, Hoa Ân Ân "đánh" làm một bữa ăn phong phú với toàn món luộc như: rau luộc, tôm luộc, thịt luộc. À quên nữa, để làm được ba món đặc sản như thế thì Hoa Ân Ân đã làm thủng hết ba cái nồi còn sót lại sau trận đại hỏa nhà bếp.

Sắc mặt bốn người Nguyệt Hồng Thiên có thể nói là đặc sắc, muôn màu muôn vẻ, hết từ hồng sang trắng rồi lại từ trắng sang đen, thay phiên luân đổi. Không phải họ tức giận mà là do họ sợ hãi thức ăn có độc hay không, bởi vì toàn bộ chúng đều là màu đen, riêng được đĩa tôm luộc vẫn còn màu đỏ.

Sắc mặt Phong Ly vẫn trắng bệch như cũ, ánh mắt đảo qua lại lia lịa như đang đề phòng kẻ thù từ chín kiếp trước. Bàn tay cầm đũa cũng không ngừng run rẩy, hồng y đã bị lấm lem bùn đất. Một người ngày thường quan tâm hình tượng của mình như mạng thì hôm nay lại chật vật như thế cũng khiến cho ánh mắt của bốn người Nguyệt Hồng Thiên trùng to.

Sau đó ánh mắt của họ đảo qua hung thủ đang ngồi mỉm cười trong sáng một bên. Nụ cười ấy làm cho tim bất cứ kẻ nào cũng phải nhũn ra, tuy nhiên trong đó không hề có bốn người Nguyệt Hồng Thiên. Bởi họ có lạ cái bộ mặt vô tội của nàng, chỉ kém không lột một lớp da người thôi.

Tiểu bối thì dùng mắt để nhìn, trưởng bối thì dùng mắt để đầu. Hai mắt Lưu Hải Ưu bốc lửa nhìn Lê Tùng. Lê Tùng cũng không thua kém trùng mắt lại. Trên bàn chỉ còn lại một con tôm, hai lão gia hỏa tranh giành nhau khốc liệt. Người gấp thì ta cắn, ta gấp thì người cắn. Tranh giành nhau hơn một khắc, các món ăn khác đã sách bách rồi mà hai người vẫn chưa phân thắng bại. Đáng tiếc cho một con tôm ngon lành lại bị gấp qua gấp lại làm cho bầy như hết trơn, có thể nhìn ra con tôm là may lắm rồi.

Mọi người đành bắt đắc dĩ dọn dẹp chén đĩa, chỉ để lại duy nhất một cái đĩa và con tôm.

"Hai gia gia! Hai người đã gấp xong chưa?" Nguyệt Tương Dao ló cái đầu nhỏ lên hỏi hai người. Con tôm đã muốn thành thịt nạt hết rồi mà vẫn tranh nhau sao? Thật khó hiểu!

"Dao Dao, con chờ chút, ta sẽ gấp con tôm này cho con!" Lê Tùng tuy bận rộn tranh giành nhưng tuyệt đối không để Nguyệt Tương Dao chờ câu trả lời

lâu.

"Hừ! Tôm vào tay ai còn chưa biết?!! Nha đầu, lão tử sẽ gấp nó cho ngươi coi như thể hiện lòng thành!" Luru Hải Uu hừ lạnh, tốc độ gấp càng nhanh.

Nguyệt Tương Dao bó thay hai người. Một người gấp con tôm cho cháu mình, người còn lại muốn con tôm để thể hiện lòng thành. Hai người này đã không còn từ gì để diễn đạt nữa rồi. Lắc đầu, thôi bỏ đi.

"Dùng một con tôm để thể hiện lòng thành?!! Ngươi cũng quá tiết kiệm lòng thành rồi đó!"

"Ngươi không biết tôm đại diện cho cái gì à?!! Là biển đó! Như vậy có nghĩa là lòng thành của lão tử rộng lớn như biển cả!"

"Biện minh! Dù ngươi có lòng thành bao nhiêu đi nữa thì Dao Dao sẽ không chọn ngươi làm sư phụ đâu! Con bé phải học y thuật!"

"Ngươi là đồ không biết gì?!! Học y thuật thì sao? Học y thuật rồi cơ thể có biết võ công không? Rồi để cho Dao Dao giống như Phí Nhã con ngươi, bị kéo vào giang hồ mà không có tý sức lực chống cự nào! Để chuyện bất cóc xảy ra lần nữa sao?!!"

"Ngươi..."

Hai người cãi nhau chí chóe như nước với lửa, cả bàn ăn bị nội lực công phá mà sụp đổ dưới chân hai người. Con tôm đã bị chuyển đến trên không để tranh giành. Trận không chiến giành tôm của hai nhân vật nổi tiếng giang hồ chuyển sang hồi kết khi con tôm đã bị chế làm đôi.

"Dao Dao, con hãy ăn phần của ta nè!"

"Không! Ăn phần của lão tử!"

Nguyệt Tương Dao đang chơi với Tiểu Hắc cùng Vi Hồ thì bị hai lão gia hỏa làm cho tới quay cuồng. Bên tai này xưng ta, bên tai kia xưng lão tử. Trán Nguyệt Tương Dao bắt đầu giật giật. Khốn khiếp hai lão gia hỏa này! Họ có xem lại con tôm đã bị biến dạng hay không vậy?!!

"Ồ ào quá!!!" Nguyệt Tương Dao hét lên khiến cho hai lão gia hỏa trở nên im lặng.

"Hai người không cần tranh giành! Con học hết!"

Bầu trời trên núi trong xanh, cỏ cây rung rinh trong nắng, một tiểu cô nương năm tuổi đang đứng trước một chậu nước lớn, bên cạnh còn có một chồng quần áo to đùng.

Trán Nguyệt Tương Dao hình thành hai chữ thập thật lớn không ngừng nhảy nhót. Hai ngày trước, Nguyệt Tương Dao đã quyết định học cả hai: Y thuật và Võ thuật. Nên vì vậy hôm sau đã bị cha Hồng Thiên tổng lên xe của Y Vương, chạy một đường thẳng tới Dược Y Cốc. Luru Hải Uu và Lệ Tùng đã bàn bạc kỹ lưỡng. Một nơi có đủ điều kiện để Nguyệt Tương Dao có thể vừa học võ vừa học y, nơi đó duy nhất chỉ có một chỗ Dược Y Cốc điền viên.

Hai người họ đã quy định, ngày chẵn của tháng sẽ học y, ngày lẻ sẽ học võ. Tuy nhiên bây giờ Nguyệt Tương Dao phải tập thích nghi với các bài luyện tập thể lực. Mà việc đầu tiên Nguyệt Tương Dao phải làm đó là giặt hết đồng đồ của Luru Hải Uu.

Nhìn đồng đồ còn cao hơn so với mình, Nguyệt Tương Dao không ngừng nghiến răng. Giỏi lắm! Dám hợp lại bắt nạt nàng, xem ra không thể hiện mình là không được. Nguyệt Tương Dao bắt đầu lên kế hoạch trả thù, để cho họ không bao giờ dám giao quần áo cho nàng.

Nguyệt Tương Dao đi đến chỗ Lệ Tùng.

"Lệ Tùng gia gia, người đem toàn bộ quần áo của gia gia cho con giặt đi!" Nguyệt Tương Dao mỉm cười tươi tắn nhưng trong lòng đã mắng xối xả.

"Hừm. Con giặt hết không?" Lệ Tùng nghi ngờ nhưng hành động lại làm theo y như lời Nguyệt Tương Dao nói.

Nguyệt Tương Dao ôm một chồng y phục lớn đi ra đến chỗ giặt đồ. Lén nhìn bốn phương không có ai liền đem toàn bộ quần áo ném vào trong Long Quyền. Đi đến một chỗ hoang vắng ít cây cỏ, Nguyệt Tương Dao liền lôi tất cả quần áo ra, không do dự quăng một mồi lửa vào. Chỉ trong vòng ít phút, toàn bộ đồng quần áo đã chìm trong biển lửa.

Nguyệt Tương Dao hết sức tự hào với chiến công của mình, dùng một cây chổi quét hết lá cây xung quanh để tránh cháy lan, Nguyệt Tương Dao đi tìm một chỗ để ngủ thoải mái. Vừa đi vừa huýt sáo biểu lộ tâm tình vui vẻ, tưởng tượng hai gương mặt đen như gan heo của hai vị gia gia thân mến, Nguyệt Tương Dao không nhịn được mà cười vang hai tiếng sáng khoái.

Điều cấm kỵ trong lúc luyện đan là mất tập trung. Chỉ cần lơ là một tý thôi thì sẽ thất bại ngay lập tức. Lệ Tùng vốn đang tập trung luyện đan thì nghe được mùi cháy của vải vóc truyền đến. Lo sợ có cháy nhà, Lệ Tùng cắn răng rời khỏi lò đan mà hẩn mắt công tìm kiếm suốt trong ba ngày. Chỉ nghe tiếng "bùm", đan dược của Lệ Tùng đã hóa than đen. Nhìn đau, Lệ Tùng chạy như bay đến chỗ cháy.

"Cháy!" Luru Hải Uu đi từ thị trấn trở về thì thấy một cột khói đen nghi ngút ở nơi Nguyệt Tương Dao đang ở phát ra. Hẩn lo lắng chạy vụt qua. Lúc đến được chỗ đó, thứ hẩn nhìn thấy là một ngọn lửa lớn như ngọn núi, kiểu hẩn bùng cháy!

"Ồi! Đồ của ta!" Lệ Tùng cứu vớt được một món đồ bay ra từ trong ngọn lửa. Hắn run run nâng y bảo đáng giá vạn kim lên. Hai hàng nước mắt chảy dài, Lệ Tùng muốn nói cũng không biết mở miệng từ đâu, chỉ nghe được âm thanh rên rỉ nghiêng lợi đầu đầy.

"Nha đầu!" Tiếng rít từ kẽ răng vang lên. Luru Hải Ưu không thể nào khống chế được cơn giận, thật rất muốn đem Nguyệt Tương Dao ra phanh thây tại chỗ a. Quần áo của ta a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trốn đi

"Dao Dao, con..." Lệ Tùng run run nâng y bảo của mình, cơn giận đỉnh điểm có dấu hiệu bộc phát.

"Con? Như thế nào ạ? Lửa cháy có to không? Con đoán đêm nay ta có thể đốt lửa trại được đấy!" Nguyệt Tương Dao hồn nhiên gạt đầu, hoàn toàn bỏ qua cơn giận dữ của Lệ Tùng.

"Con, con..." Lệ Tùng không có chỗ bộc phát, hai mắt trừng lớn như muốn đem Nguyệt Tương Dao đâm thủng vài lỗ. Giỏi! Giỏi lắm! Y bảo của hắn! Cái nào không đáng giá vạn kim! Vậy mà nàng xem như củi mục, đem ra đốt lửa trại?!!

"Nha đầu! Y phục của ta... Ngươi đốt hết thì lấy gì ta mặc hả?!!" Luru Hải Ưu gào thét. Có thể nói Luru Hải Ưu bình tĩnh hơn Lệ Tùng Y Vương nhiều. Trong tình huống này hắn còn nghĩ đến bản thân, không như Lệ Tùng, chỉ lo tức của.

"Ồ ha! Sao con không nghĩ tới nhỉ! Ô, nhưng mà nếu con giặt hết không phải là Hải Ưu gia gia cũng không còn đồ mặc sao? Hai kết quả này thì khác gì nhau?" Nguyệt Tương Dao nghiêng đầu nghi vấn. Đôi con ngươi màu nâu nổi bật trong nền đỏ rực của lửa. Ánh lửa phản chiếu càng tăng thêm vẻ nguy hiểm cho đôi đồng mâu, tựa như cố ý lại tựa như vô tình làm cho hai người Luru Hải Ưu không nhịn được rét run trong lòng, dù vậy cũng không dám bộc lộ nét mặt lạnh run ra bên ngoài.

"Cái này..." Luru Hải Ưu không có gì để phản bác. Đúng là lúc đầu hắn không hề suy nghĩ đến vấn đề này, chỉ nghĩ cách làm sao có thể trả thù việc bị hạ được kia mà thôi, thành ra bây giờ không có gì phản bác. Y như câu "gậy ông đập lưng ông".

"Lão già này có thể không tắm vài ngày đều được nhưng ta - Y Vương Dược Y Cốc lại ở dơ? Chuyện này truyền ra còn gì mặt mũi của Dược Y Cốc chứ!" Lệ Tùng hùng hổ mắng ngay lập tức nhận lấy ánh mắt lờm nguýt sắc lẹm của Nguyệt Tương Dao và Luru Hải Ưu.

Danh tiếng của Dược Y Cốc thì liên quan gì tới nàng! Nếu hai lão đầu này quan tâm thì sẽ ném tất cả quần áo cho nàng giặt sao? Còn không sợ bị nàng truyền ra là hai lão mao đầu bắt nạt một tiểu nha đầu năm tuổi làm khổ sai? Nói đi nói lại vẫn là không biết lão gia hỏa này lấy dũng khí đâu ra mà dám nói câu đấy!

"Thối lão dược! Ngươi nói ai ở dơ? Lão tử đây ở sạch hơn ngươi nhiều! Nào giống kẻ ở suốt trong phòng một tuần mà không tắm rửa như ngươi chứ!" Luru Hải Ưu hất gương mặt đầy nét tang thương, biểu cảm khinh bỉ khiến Nguyệt Tương Dao phải nhin cười.

"Ngươi, ngươi..." So về đấu võ mồm, Lệ Tùng không phải đối thủ của Luru Hải Ưu nên đành tức giận đến không thở nổi, phì phò một bên.

Vấn đề đốt y phục kết thúc với sự thua cuộc của Lệ Tùng, mà hung thủ thì vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Cũng sau hôm đó, Luru Hải Ưu và Lệ Tùng không còn để Nguyệt Tương Dao đụng vào y phục hay tài sản của họ nữa. Họ quyết tâm thực thi chính sách "cắm đụng" đối với Nguyệt Tương Dao. Còn Nguyệt Tương Dao thì vẫn như mọi ngày, ngày ngày rèn luyện thể lực, tìm tòi nghiên cứu y dược.

Đã ba tháng Nguyệt Tương Dao không hề bước chân vào Long Quyển một lần. Lý do rất đơn giản, Nguyệt Tương Dao bị hai người gọi là gia gia thay phiên nhau "xoay" như chong chóng. Vốn là lúc đầu ngày học y, ngày học võ nhưng sau khi nàng đốt y phục thì hai người giống như đã thỏa thuận trước. Mỗi khi nàng có thời gian rảnh thì sẽ kéo nàng đi dạy cái mới, với lòng ham học hỏi, Nguyệt Tương Dao đã vui vẻ rơi vào bẫy của hai lão gia hỏa mà không một lời hối tiếc.

Đạo gần đây, Vi Hồ và Tiểu Hắc đã bị Nguyệt Tương Dao ném ra sau đầu. Hai thú vô cùng oán hận, âm thầm lập ra kế hoạch kéo Nguyệt Tương Dao đi.

Đã sang tháng mười một, tuyết bắt đầu rơi nhiều hơn. Từng bông tuyết trắng xóa động trên lá như tô lên một bức tranh thủy mặc lãng mạn. Dưới nền trời đầy tuyết trắng, Nguyệt Tương Dao thở ra từng làn khói mờ, tay và chân liên tục cử động, luyện tập trong trời tuyết trắng.

Trên người khoác một cái áo thật dày, tay ôm lò sưởi, Lệ Tùng hít cái mũi đỏ chót. Thân dược sư, Lệ Tùng tiếp xúc với nguồn nhiệt nhiều, đã quen với không khí nóng ấm, làm sao chịu được cái lạnh của mùa đông. Có thể đối với người khác, mùa đông không lạnh lắm nhưng đối với Lệ Tùng, mùa đông chính là địa ngục.

"Ha ha! Thối lão được, nhìn ông xem khác nào cầu bông?!!" Lư Hải Ưu thoải mái đứng dưới trời tuyết tập quyền, cười ha ha. Liếc mắt sang Nguyệt Tương Dao đang chạy vòng quanh sân. "Nhìn nha đầu xem! Thoải mái tập luyện như vậy mới đúng chứ! Lạnh này thì là gì! Muốn trở thành cường giả thì không thể sợ hãi mấy thứ nhỏ con này!"

"Phi! Ta mới không cần!" Lệ Tùng trừng mắt. Ngay lập tức một cái lạnh xé da ập tới. Một quả cầu tuyết bay thẳng đập vào mặt Lệ Tùng. "A!"

"Ha ha ha!" Nguyệt Tương Dao và Lư Hải Ưu cười đến đau bụng bởi gương mặt trắng xanh thay phiên đổi màu của Lệ Tùng.

"Tùng gia gia! Người thật... Phi! Ha ha!" Nguyệt Tương Dao không thể nói hết câu bởi vì cành cây rung rinh khiến cho tuyết động phải rơi xuống. Không biết thế nào, Lệ Tùng lại ngồi ngay dưới cành cây, vì thế gương mặt trắng xanh lại biến thành đen vô cùng.

"Ngao ô!" Lúc này Tiểu Hắc với một bộ lông đen nổi bật trên nền tuyết trắng nhảy từ nóc nhà xuống. Thần sắc tức giận làm cho Lư Hải Ưu hốt hoảng một phen.

"Tiểu Hắc? Có chuyện gì vậy? Vì Hồ đâu?" Nguyệt Tương Dao nhíu mày, hai con thú này lúc nào cũng đi chung mà, tại sao ở đây chỉ có một con? Còn thần sắc kia là sao?

"Ngao ngao ô! Grừ!" Tiểu Hắc vừa đi vừa gào. Không biết như thế nào Nguyệt Tương Dao lại nhìn ra động tác đó là cầu nhàu Vì Hồ. Nguyệt Tương Dao cũng tự buồn cười với suy nghĩ này của mình. Có phải sống chung lâu ngày nên bây giờ nhìn những hành động hằng ngày của chúng màngf cũng hiểu sơ chút ý nghĩa rồi.

"Người nói ta chả hiểu gì cả!" Nguyệt Tương Dao bó tay. Tuy nàng đoán đó là hành động cầu nhàu nhưng không hề hiểu được Tiểu Hắc nói gì.

"Ngao!" Tiểu Hắc bức bối nhảy lên nóc nhà. Nó ngoái đầu lại bảo Nguyệt Tương Dao đi theo.

Nguyệt Tương Dao nhanh chóng phóng theo để lại hai lão gia hỏa vẫn còn trừng mắt nhìn mà không hiểu gì. Lúc này phía sau nhà kho bỗng vang lên âm thanh nổ tung khiến cho hai người tức tốc chạy tới đó.

Khi hai người chạy tới thì thấy cánh cửa nhà kho đã bị mở tung. Lệ Tùng hốt hoảng chạy vào xem. Đó là chỗ đựng được liệu của lão a. Bao nhiêu được liệu quý giá của lão, bây giờ là mùa đông, được liệu quý hiếm hơn vàng ngọc, nếu mạt một cọng nào, lão nhất định phải đem cái kẻ ăn trộm biến thành con tắc kè hoa bảy màu! Bên ngoài, Lư Hải Ưu nghiêm mặt nhìn xung quanh.

Không có dấu chân.

Vậy là ai làm?

Ngay lúc này, một cục bông tròn lạng lẽ lăn lại chân Lư Hải Ưu mà lão không biết.

"Bụp!" Lư Hải Ưu bất tỉnh nhân sự.

Trong miệng Vì Hồ ngậm một viên đá nhỏ, nó chuẩn xác phun trúng huyệt ngũ của Lư Hải Ưu khiến lão lăn ra ngủ tại chỗ. Nhanh chóng một bóng màu đen xuất hiện tha Lư Hải Ưu đi.

"Tiếng gì vậy?" Âm thanh Lệ Tùng từ bên trong vọng ra nhưng đợi mãi không thấy Lư Hải Ưu trả lời, Lệ Tùng nhíu mày đi ra.

Khi Lệ Tùng Y Vương đi ra thì thấy một dấu tích lớn trên tuyết. Dấu tích có dạng hình người lớn, đang nằm sấp. Lý do để Lệ Tùng khẳng định là nằm sấp vì trên nền tuyết còn in lại khuôn mặt của người bị hại.

"Lão đầu! Người đâu rồi!"

"Bụp! Bụp! Bụp!" Tiếp theo là âm thanh va chạm liên tiếp vang lên. Lệ Tùng bị trùm bao bố và bị đánh hội đồng!

"Haizzzzzz! Thoải mái!" Nguyệt Tương Dao nằm ườn ra cỏ. Thật ấm! Vẫn là Long Quyền tốt hơn.

"Chủ nhân, người đã ba tháng không vào Long Quyền rồi đó!" Vì Hồ ngồi một bên kê tội. Bộ lông như nhung duỗi vào mặt nàng khiến nàng buông cười xô ra.

"Ừ. Vì Hồ, Tiểu Hắc, ta xin lỗi." Ôm cái cục bông vào người, Nguyệt Tương Dao xoa xoa cái đầu nhỏ chìm trong chùm lông mịn.

"Vậy có bồi thường không?" Ngay lập tức Vì Hồ thay đổi thái độ, một bộ dạng tham ăn trung ra cho Nguyệt Tương Dao xem. Tiểu Hắc một bên hừ lạnh khinh thường nhưng nội tâm lại ghen tỵ vô cùng, nó cũng muốn nhưng không thể làm mất uy phong của thú vương được.

"Không!" Nguyệt Tương Dao bỏ lại một câu rồi đi vào rừng đào mặc kệ hai con thú kêu gào nàng bắt nạt. Nói ra thì nàng đã mở cánh cửa thứ ba được ba tháng mà vẫn chưa xem bên trong nó là gì. Bây giờ phải đi xem thôi.

Đẩy cánh cửa đen tuyền ra, Nguyệt Tương Dao còm chưa kịp quan sát bên trong thì bị một vật màu đỏ đập vào mặt. Nguyệt Tương Dao xoa xoa cái

trán xung phòng, trong miệng thắm mẫm nhưng đồng thời cũng quan sát vật thể màu đỏ kia.

Lông vũ màu đỏ như lửa, trên đầu có một nhúm lông màu vàng, lông đuôi ba cọng xếp chồng lên nhau, mỏ nhọn màu vàng, vuốt nhọn màu đỏ, thân hình mập mạp. Ô? Con gà rừng này chạy lung tung đi đâu thế? Mà trong Long Quyển làm sao lại có gà rừng, đừng nói là trong căn phòng này bay ra nhé! Sao Long Quyển lại có những thứ vô dụng như thế!

Tiểu Phượng Hoàng lắc lắc cái đầu nhỏ còn đầy sao bay, tung người bay thẳng vào Nguyệt Tương Dao.

"A! Con gà móng đỏ này! Dám tấn công chủ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tiểu Yên - Cứu Trọng Thần Kiếm Môn

Vĩ Hồ như tia sét lao tới chụp lấy thân ảnh đỏ rực của phượng hoàng.

"Bịch!"

Vĩ Hồ nghe răng nhìn tiểu phượng hoàng, con người màu đen sắc bén như muốn xé rách thân ảnh mập mạp của tiểu phượng hoàng.

"Vĩ Hồ, dừng lại. Nó không có ý xấu đâu." Nguyệt Tương Dao ngăn cản trước khi Vĩ Hồ động thủ, bàn tay nhanh chóng ôm lấy tiểu phượng hoàng bị đụng đến choáng váng.

"Này! Phi điều, người nghe ta nói hiểu không?"

Tiểu phượng hoàng gật gật đầu nhỏ, nó ngược đôi mắt màu vàng kim lên nhìn Nguyệt Tương Dao. Chỉ thấy trước mặt nó là một gương mặt khả ái xiêu lòng người, làn da mịn như ngọc, đôi con ngươi màu nâu sáng như viên đá cẩm thạch diệu kỳ, cái mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào ngọt lịm, mái tóc ngắn ngắn của một đứa trẻ ôm lấy gương mặt. Hứa hẹn mai sau sẽ là một mỹ nhân khuynh đảo thiên hạ! Hai mắt tiểu phượng hoàng sáng lên, vùng vẫy muốn thoát ra khỏi tay Nguyệt Tương Dao.

Thoát khỏi tay nàng, tiểu phượng hoàng bay một vòng trên không trung. Nhanh như cắt, cái mỏ nhọn đã mổ vào mi tâm của Nguyệt Tương Dao.

"Ui!" Nguyệt Tương Dao ôm trán, hai mắt ngấn lệ. Rốt cuộc bọn thú trong Long Quyển này đã nghe ai dạy bậy hả? Tại sao hết con này đến con khác đều nhắm vào mi tâm của nàng mà đánh vậy! Nếu nàng biết là ai, nhất định sẽ không tha cho đâu!

Một vầng hào quang màu đỏ bao quanh Nguyệt Tương Dao và tiểu phượng hoàng. Nguyệt Tương Dao chớp mắt, cái cảnh này trong thật quen mắt. Là lúc nàng ký khế ước với Vĩ Hồ nó cũng xuất hiện. Hình như lúc đó là do Vĩ Hồ liếm máu của nàng, ánh mắt liếc qua tiểu phượng hoàng, Nguyệt Tương Dao trừng mắt nhìn cái mỏ còn dính máu của nó.

"Mỹ nhân, mỹ nhân!" Tiểu phượng hoàng vô lại bay xung quanh Nguyệt Tương Dao, hai mắt của nó hiệp lại thành một đường, trong miệng còn vang tên tạp âm của tiếng cười khúc khích.

Nguyệt Tương Dao đen mặt nhìn phi điều vô lại bay trên đầu mình. Với cái chữ thập thật to trên đầu, Nguyệt Tương Dao dễ dàng tóm gọn được tiểu phượng hoàng.

"Phi điều! Người im miệng cho ta!"

Bị rổng vào tai, tiểu phượng hoàng ngoan ngoãn không giẫy giụa nữa. Hắc hắc, nó mới tỉnh dậy từ giấc ngủ ngàn năm liền gặp được mỹ nhân, nếu thêm năm mươi năm nữa thì sẽ là siêu cấp mỹ nhân xinh đẹp nhất đại lục!

"Con gà móng đỏ này thật có vấn đề? Chủ nhân mắng nó mà nó vẫn cười." Vĩ Hồ khinh thường. Nhìn bộ dáng vô lại của nó, Vĩ Hồ lại không nhịn được mà muốn chụp cho nó một phát chết tươi!

"Người mới là gà móng đỏ! Cả nhà người đều là gà móng đỏ! Bỏ đại gia siêu cấp anh tuấn phi phạm sao lại cho một con hồ ly ngu xuẩn xi nhục!" Tiểu phượng hoàng xù lông, lời lẽ chua ngoa nói. Đường đường là Phượng Hoàng nhất tộc há lại để cho kẻ khác xi nhục! Nó dù gì cũng là Hỏa Phượng Hoàng, dù không được như nghìn năm trước nhưng cũng là thú vương oai hùng một thời, sao có thể chịu được xi nhục này.

"Con gà móng đỏ kia! Dám mắng bản hồ là ngu xuẩn? Xem ra qua vạn năm không còn ai nhớ đến uy danh của bản hồ! Hôm nay bản hồ nhất định phải dạy cho người bài học!!!" Vĩ Hồ cũng xù lông, toàn thân lông mao dựng đứng, cơ thể chuyển sang chế độ chiến đấu.

Gần như lúc hai con thú lao vào nhau Nguyệt Tương Dao đã bắt lấy, ném mỗi con về một phía. Gương mặt nhỏ nhắn đằng đằng sát khí, Nguyệt Tương Dao hạ giọng. "Nếu các người muốn chiến, ta chiến cùng các người!" Nàng không quan tâm bọn chúng có đánh đến sức đâu mẽ trán, chỉ quan tâm căn

phòng thứ ba mà thôi.

"Vâng." Vì Hồ và tiểu phượng hoàng cuối đầu nhận lỗi nhưng sau lưng lại âm thầm giờ trò với nhau.

"Được rồi. Phi điều, người tên gì?"

"Hỏa Phượng Hoàng!" Tiểu phượng hoàng kiêu ngạo. Trong đầu nó đang tưởng tượng đến bộ dáng kinh ngạc há hốc mồm của Nguyệt Tương Dao và Vì Hồ. Ha ha! Gia chính là Hỏa Phượng Hoàng oa danh lừng lẫy đây. Mau đến tung hô ta đi!

"Không được! Sau này lấy tên là Tiểu Yên đi." Nguyệt Tương Dao nhủ mi. Nếu lấy tên đó, không chừng cả Long Phượng Giới sẽ đuổi giết mình tranh đoạt Hỏa Phượng Hoàng một trong Tam Đại Thần Thú cho xem!

"Cái gì?" Không hề giống với tưởng tượng, tiểu phượng hoàng kinh ngạc hô to. Sau khi ý thức được tên của mình về sau là Tiểu Yên liền gào thét. "Làm sao được?!! Đại gia ta anh tuấn tiêu sái, oai vũ như thế, lý nào lại lấy cái tên của tiểu oa nhi?!! Không được!!! Hơn nữa đại gia ta là giống đực đó! Chủ nhân, nê mặt chút đi, lý nào lại đặt cho ta cái tên ngu si yếu đuối như thế! Ta phản đối! Ta muốn lật bàn!"

"Phản đối vô tác dụng."

"Ngao!"

"Chống đối vô nghĩa!"

Nguyệt Tương Dao, Vì Hồ và Tiểu Hắc mặc kệ con gà lông đỏ giãy giụa, mọi lực chú ý đều dồn vào quyển sách trên bàn.

Quyển sách không có gì đặc biệt, bề ngoài như bao quyển sách khác, nếu để giữa đường cũng không lo ai nhặt mất. Chỉ là cái tên của quyển sách có chút không được bình thường: Cửu Trọng Thần Kiếm Môn.

Hay cho một cái tên khí phách! Nguyệt Tương Dao tán thưởng.

"Chủ nhân! Tuy ta không biết nơi này là nơi nào nhưng mà trong đầu ta có một ký ức cổ xưa. Đó là về quyển Cửu Trọng Thần Kiếm Môn này. Theo tổ tiên trong tộc truyền lại, từng có một vị tiền bối đã luyện thành công môn pháp này, sau đó trở thành kẻ đứng trên vạn người, có được cả đại lục. Quyền sinh sát của ngàn vạn chúng sinh trên đại lục chỉ cần một câu cũng có thể kết thúc! Tiêu diệt cả đại lục chỉ bằng một câu nói!" Tiểu Yên thấy phản đối vô nghĩa thì cũng an phận, phượng nhãn to tròn nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa, đem cả thân hình nhỏ bằng lòng bàn tay đậu trên vai Nguyệt Tương Dao kinh ngạc nói. Nó cũng không biết thứ này là gì, chẳng qua những điều nó vừa nói là từ trong ký ức lạ lẫm hiện lên.

Tâm Nguyệt Tương Dao rung động mãnh liệt. Đến nay mục đích sống của Nguyệt Tương Dao vẫn là quyết chí mạnh mẽ để bảo vệ những người thân của mình. Nàng chưa bao giờ từ bỏ bất cứ cơ hội nào để có thể trở nên mạnh mẽ. Và lần này cũng vậy. Cửu Trọng Thần Kiếm Môn này, nàng luyện!

Quay đầu nhìn những gương mặt thú bên cạnh, Nguyệt Tương Dao có cảm xúc khóc không ra nước mắt. Tại sao người khác xuyên qua thì có tuần nam nữ nữ bên cạnh, mà nàng xuyên qua toàn là thú với vật không vậy. Hơn nữa nhưng con thú này lại không thể xuất hiện trước mắt người đời, con sau so với con trước lại càng trân quý hơn?!

Quay lại với hai lão đầu, bây giờ tình hình của hai người hình như không được tốt lắm.

Lưu Hải Ưu chỉ thấy sau gáy đau nhức dữ dội, lão khẽ nhúc nhích nhưng chợt phát hiện ra bản thân đang bị trói. Hai mắt hữu thần trừng lớn nhìn gương mặt bầm dập của Lệ Tùng ngay phía đối diện, khóe miệng không ngừng co rút. Là ai ra tay lại có thể độc ác đến vậy! Hảo cho một cái tính quái dị! Chỉ đánh mặt không đánh chỗ khác!

Lệ Tùng cũng bị động tĩnh của Lưu Hải Ưu làm cho tỉnh lại. Lão cảm thấy một trận đau đớn từ trên mặt và toàn thân truyền đến, cảm giác đau cũng khiến cho lão hít một hơi lạnh. Chuyển ánh mắt, Lệ Tùng cũng giống như Lưu Hải Ưu, trừng lớn con mắt.

"Lão đầu Thối lão được!"

"Người cũng bị bắt!"

"Ta cũng vậy!"

Hai người đồng thanh hỏi nhau rồi trả lời. Sau một phút, sắc mặt của hai người tối sầm lại. Dao Dao! Cái tên này bỗng hiện ra trong đầu hai người, ngay lập tức bọn họ nhận định Nguyệt Tương Dao là hung thủ gây nên vụ án thảm khốc bắt cóc hai lão đầu gần trăm tuổi!

Hai lão gia hỏa gần trăm tuổi vậy mà thua một đứa con nít năm tuổi! Nói ra chẳng ai tin vậy mà chính là sự thật! Nha đầu đó vậy mà ra tay thật ác, đánh cho bọn họ bầm dập rồi trói chung với nhau! Còn dùng thiên tâm ti mà Lưu Hải Ưu lão quý như vàng, đến dùng còn không nỡ đem hai lão gia hỏa trói lại với nhau! Thế này thì làm sao mà gỡ cắt dây chạy trốn đây? Đúng là nha đầu không có lương tâm, chẳng những trói bọn họ lại mà còn chặt đứt luôn ý nghĩa đào thoát của hai người. Không ra tay thì người ta còn tưởng một tiểu cô nương đáng yêu, nhưng một khi đã ra tay thì đều là chọc trúng chỗ đau của người ta mà già. Tiểu nha đầu này rốt cuộc là rút từ đâu xuống vậy?!!

Hai người không ngừng giãy giụa nhưng càng giãy thì khoảng cách của hai người càng bị thu hẹp. Đến khi chớp mũi của hai người đụng vào nhau thì cả hai mới ý thức được "nguy hiểm", liền điên cuồng quay ra hai bên thờ đốc.

Tuy nhiên chỉ sau mấy phút, sắc mặt Lệ Tùng trở nên khó coi. Chân lão bắt đầu tê cứng rồi. Nếu là bình thường thì nhiều đó có là gì so với một Dược Y Vương như lão. Nhưng bây giờ, tay và chân lão đều bị trôi chặt, càng vùng vẫy càng thắt chặt!

Lệ Tùng khễ nhứt nhích chân để giảm cảm giác tê tái nhưng vừa động thì sợi dây liền rút chặt, khiến lão và Lư Hái Uu gần như đã ôm nhau.

Lư Hái Uu hốt hoảng, "Đừng! Đừng cử động!"

Bởi vì phải nhắc nhở Lệ Tùng nên Lư Hái Uu phải quay mặt vào. Đồng thời lúc này Lệ Tùng cũng bối rối quay mặt vào trong.

"Chết~~~~~3"

"A!!!!!!!!!! Nguyệt Tương Dao! Hai lão đầu này không tha cho ngươi đâu!!!!"

Góc nhỏ: Nguyệt Tương Dao hi mỗi khinh thường. Cái này nàng còn hiếm lạ, ở nhà mỗi ngày đều có người la hét như vậy tập mãi thành thói quen rồi. Cơ mà có ai thành công đâu, ngay cả Hoa Ân Ân mỗi ngày nghiền răng nghiền lợi cũng có làm gì được nàng! Hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24: Mười năm

Thấm thoát đã trôi qua mười năm. Lúc này ở Long Phượng Giới đã không còn giữ được bình yên nữa. Phong vân tái khởi, nhật nguyệt luân hồi.

Ma Cung, môn phái thần bí đã lộ diện dưới ánh mắt của thiên hạ, truyền nhân Ma Cung - Tiểu Diễm Diễm Vương Mặc Thần Dực xuất hiện, dậy sóng trên giang hồ. Nghe đồn hần không chỉ võ công tuyệt thế còn có dung mạo phi phàm, thủ đoạn tàn nhẫn, bên người đều là nhân vật xuất chúng. Một thân võ công đánh ngang thiên hạ không nấy ai dám đương đầu. Thân phận cao quý, quyền lực ngất trời, là chủ nhân tương lai của một trong ba môn phái mạnh nhất Long Phượng Giới. Nghe nói hần lạnh lùng tàn nhẫn, hành tung vô định, là vương giả hồ mưa gọi gió trong giới tà đạo. Ở trong thế giới của tà phái, hần chính là vương dưới một người nhưng trên vạn người.

Thần Môn đổi chủ, con trai trưởng Trúc Huyền Tông thay phụ thân là Trúc Từ Cơ làm Môn chủ. Chỉ trong vài tháng đã tiêu diệt toàn bộ phe cánh đối lập, thủ đoạn như sấm, rửa sạch Thần Môn, một đêm danh vang thiên hạ. Trúc Huyền Tông có một muội muội ruột là Họa Dung Như. Nghe đồn Môn chủ đời trước từng yêu một nữ tử họ Họa, nhưng sau khi sinh hạ nữ nhi thì qua đời. Vì để tưởng nhớ đến nàng, Trúc Từ Cơ đã lấy họ của nàng đặt cho nữ nhi, Họa Dung Như từ đó ra đời, ý muốn nhắc đến vị Họa phu nhân trong lòng Trúc Từ Cơ. Đúng với tên nàng, dung nhan như họa, tài nghệ khó một nữ tử nào bằng, được tôn là đệ nhất mỹ nhân, là ý chung nhân của bao công tử thế gia giang hồ. Hai huynh muội mỗi người một vẻ, thay nhau tiếp quản Thần Môn.

Phong Liên Mạch Nhị hoàng tử theo thánh chỉ của Tiên hoàng mà lên ngôi hoàng đế. Phong Tam hoàng tử Phong Ly làm Ly Nam Vương, trợ vua trị vì thiên hạ Lăng Thiên Quốc. Chỉ vài năm đã đưa Lăng Thiên Quốc vượt qua Phi Thiên Quốc, trở thành một quốc gia vững mạnh nhất trong lịch sử Long Phượng Giới!

Chính năm trước cái tên Nguyệt Phủ ra đời ngay lập tức nhắc lên một trận sóng gió. Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên tái xuất giang hồ với danh nghĩa người đứng đầu Nguyệt Phủ tập hợp bao nhiêu là kỳ nhân dị sĩ bị truy giết trên giang hồ lập ra tiền trang lớn nhất. Chỉ cần không phải là người của nơi khác đến dò la tin tức thì đều được chào đón là tiêu chí của Nguyệt Phủ. Bởi vậy, Nguyệt Phủ cũng là một nơi không ai muốn chọc tới, lỡ đâu chọc giận mấy quái nhân không nói lý lẽ thì cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng có một điều mà không ai biết ngoài những người trong cuộc, ý tưởng xây dựng một Nguyệt Phủ to lớn lại vô tình tuông ra từ trong miệng của một người bề ngoài là đứa trẻ sáu tuổi bên trong mang một linh hồn đến từ hiện đại.

Mà ở trong gia đình của Nguyệt Tương Dao cũng xảy ra biến chuyển lớn. Không biết như thế nào Lư Phi Chiến lại có thể rước được nàng dâu Hoa Ân Ân về nhà, điều này làm cho Nguyệt Tương Dao há hốc một phen thật lâu mới có thể tiếp nhận được.

Hơn nữa là nàng lại có thêm một đệ đệ! Đệ đệ này siêu cấp đáng yêu và sức phá hoại cũng cực kỳ lớn! Hoa Ân Ân cũng phải chào thua với tiểu đệ đệ này. Tuy nhiên Nguyệt Tương Dao cũng chưa gặp tiểu đệ đệ này lần nào bởi vì hai lão gia hóa hoàn toàn không buông tha nàng, chỉ cần nàng vừa có ý định liền đem nàng quăng vào trong đồng sách được, có khi còn nhân lúc nàng ngủ hạ mê dược rồi ném nàng vào tận sâu trong rừng. Đến khi trở về hoặc thoát ra thì ý tưởng đó bị đá bay sạch sẽ bởi vì nàng sẽ phải "dạy dỗ" lại hai lão gia hóa một bài học thật xứng đáng. Cứ vậy trôi qua mười năm, Nguyệt Tương Dao cũng chưa một lần gặp lại nghĩa phụ hay nghĩa mẫu, nói gì đến đệ đệ chỉ mới bảy tuổi?

Dưới gốc cây đào đầy hoa nở, một thiếu nữ ngồi đọc sách, bên cạnh là một con hồ ly và một con báo đen. Cứ tưởng như vậy sẽ làm mất đi vẻ đẹp vốn có của thiếu nữ, nào ngờ lại thể hiện được sự hài hòa bất ngờ trong khung cảnh đậm ấm dịu dàng. Làn da như ngọc thạch, má không phấn mà hồng, môi anh đào khẽ nở nụ cười làm cho hoa cỏ cũng phải cup đầu xấu hổ, đôi mắt hoa đào xinh đẹp vẫn chăm chú vào từng chữ trên trang sách, con người màu

nâu sáng ngời khê lưu chuyển theo từng dòng chữ, bạch y thả tung trên nền cỏ xanh càng tôn thêm đáng vẻ tùy hứng của nàng. Cả người thiếu nữ như chìm vào trong thế giới riêng của mình, không ai có thể phá vỡ được, như một bức tranh điêu khắc tuyệt mỹ nhất của thế gian.

Tiểu hồ ly bên cạnh có bộ lông xù màu trắng, hai mắt đen láy chăm chú vào con ong đang vo ve gần đó, tứ chi ngẩn ngẩn không ngừng đi qua đi lại, miệng ngâm nga những từ ngữ chỉ có nó mới hiểu, bàn chân mềm chốc lại dẫm lên cái đuôi dài màu đen của con báo khiến nó ngẩng đầu trừng lớn đôi mắt vàng kim rồi hạ đầu thờ phỉ phò tức giận. Đường như Vi Hồ thích thú với việc trêu chọc như vậy, giống như vô ý rồi lại cố tình dẫm lên đuôi Tiểu Hắc, chọc cho Tiểu Hắc xù lông găm lên trong khi bản thân thì ngồi cười vui vẻ.

Bị hai con thú quấy nhiễu, Nguyệt Tương Dao gấp lại quyển sách, ngược con người màu nâu nhìn lên bầu trời. Mười một năm, nàng đã đi đến thế giới này mười một năm. Rốt cuộc nàng vẫn không biết mục đích của nàng là gì. Linh cảm của nàng cho nàng biết nàng có một mục đích vô cùng quan trọng quan trọng hơn cả sinh mạng này nhưng mãi vẫn không nhớ được, hoặc là không thể nhớ ra giống như luôn có một rào cản vô hình ngăn cách nàng với luôn trí nhớ đó.

Thở dài, Nguyệt Tương Dao đứng dậy, phui đi lớp bụi dính trên y phục, bản thân xoay người đi vào phòng. Ngay thời khắc ấy, Nguyệt Tương Dao không hề nhận ra bóng lưng của mình cô tịch như thế nào, khiến cho Vi Hồ và Tiểu Hắc đau lòng không thôi.

Xế chiều rất nhanh lại tới, Nguyệt Tương Dao đau đầu nhìn hai vị gia gia. Một người vì muốn uống rượu mà lấy nhầm lọ đựng được liệu chuẩn bị luyện đan mà uống. Người còn lại thì tức giận đến vênh ngược râu, hai mắt tóe lửa nhìn chăm chăm lão đầu kia.

"Lão đầu thôi! Mau trả cho ta bình được! Người không biết đó là nguyên liệu cho đan được lần này sao?!" Lệ Tùng vươn cánh tay có chút nhăn nhoe ra, hai mắt bùng bùng ngọn lửa đối với kẻ còn đang cuối người uống rượu như uống nước lã. Có lẽ dù qua bao nhiêu năm nữa, Lệ Tùng và Lưu Hải Ưu vẫn không thể tránh khỏi tình trạng như nước với lửa, khoan, vẫn có lúc hòa hợp, đó chính là lúc hợp tác cắt đứt ý nghĩ muốn về nhà của Nguyệt Tương Dao và cùng nhau hứng chịu cơn giận dữ của tiểu ma đầu nào đó.

"Phi! Người nghĩ lão tử thích lắm sao! Toàn vị thuốc! Đáng chết lão tử!" Lưu Hải Ưu không ngừng phi nước miếng hồng đem vị đắng xua đi sau đó lại xoay người ra sức dốc rượu vào miệng.

"Người!" Lệ Tùng tức giận chỉ nói ra được một từ duy nhất, bàn tay run run chỉ Lưu Hải Ưu lại bị chặn miệng không thể nói được gì. A a! Tức chết lão! Bình được đó phải mất công ba tháng dầm mưa dãi nắng mới tạo ra được, vậy mà cái lão đầu này lại xem nó như cỏ dại ven đường muốn nhổ là nhổ!? Bình được này đủ một gia tài khổng lồ, đưa ra ngoài người người đều tranh nhau cướp đoạt! Vậy mà... Tức chết mà!!!

"Thôi đi, hai người đã tranh cãi hơn canh giờ rồi, còn muốn ăn tối không?" Nguyệt Tương Dao nhíu mi hỏi. Thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ sớm rồi, nếu hai người còn tiếp tục gây gổ thì không lâu nữa sẽ có ruồi bu vào đó cho xem.

"..." Thấy hai lão già ngoảnh mặt làm ngơ, trán Nguyệt Tương Dao xuất hiện hai chữ thập thật to. Một tiếng chuông cảnh báo vang lên, Vi Hồ và Tiểu Hắc đã chạy khỏi đó cách hơn trăm mét.

"HAI CÁI LÃO GIÀ NÀYYYYYYYYYY!!!" Một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên trong căn phòng nhỏ khiến nó một hồi lung lay, mà bên ngoài sân viện, lấy góc viện đầu tiên làm mốc, một hàng dài chậu hoa cây cảnh mà ngày thường Lệ Tùng nâng như trân bảo một chút cũng không cho đụng, liền như vậy mà sụp đổ xuống như hiệu ứng domino, từ cái đầu hàng này đến cái cuối hàng kia, toàn bộ điều ngã, không một cây thoát khỏi.

"Ông!!!" Bên tai chỉ còn nghe được một từ ông, hai lão gia hỏa mới đình chiến. Nếu không phải bọn họ có nội lực phòng bị thì người chảy máu thất khiếu sẽ là bọn hần bởi chiêu Sư Tử Hống này mất! Quả nhiên khi tiểu ma nữ này ra tay dù là đám lão bất tử bọn hần cũng không địch nổi. Lưu Hải Ưu có chút hối hận vì trước kia dạy nàng chiêu thức này, bên cạnh Lệ Tùng hai mắt tròn to nghe âm thanh đổ vỡ ngoài sân, trong lòng nhỏ máu, cây quý của ta!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Xung đột - Xuất cốc

Nguyệt Tương Dao nhấp ngụm trà để giữ bình tĩnh. Thiết là, ở chung với hai người này, Nguyệt Tương Dao cảm thấy sức chịu đựng của mình ngày càng có hạn. Thở dài, Nguyệt Tương Dao rù mắt.

"Khi nào hai người cho con xuất cốc?" Suốt mười năm không gặp phụ mẫu, đầu phải ai cũng có thể làm được. Chẳng qua Nguyệt Tương Dao đã trải qua hai đời, tâm tính rắn rồi hơn bất kỳ ai, và lại nàng từng sống trong cảnh giết chóc, đối với Nguyệt Tương Dao mà nói thì bây nhiêu vẫn chưa đủ làm cho nàng phải chịu thua.

"Đến khi nào con tròn mười sáu tuổi bọn ta sẽ cho con xuất cốc." Nhấp ngụm trà khan, Lệ Tùng nhàn nhạt nói. Nói đi cũng phải nói lại, nha đầu này không phải là người bình thường có thể so sánh. Đầu óc lạnh lẽo không nói, căn cơ học võ cực tốt, nhưng cho dù là vậy thì mấy ai chịu được cách dạy dỗ của hai người bọn họ? Vậy mà, nhìn Nguyệt Tương Dao bây giờ xem, bộ dáng có bao nhiêu thành thoi thì bấy nhiêu nhẹ nhàng. Rõ là kỳ tài học võ, rõ là luyện tập ngày đêm vậy mà một chút xạm nắng cũng không có. Ngày ngày tiếp xúc với thảo dược vậy mà trên người một móng mùi vô cây cũng không có. Đây là làm sao? Lệ Tùng nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân, rốt cuộc liền đổ hết lên đầu Nguyệt Tương Dao. Ủ, nó là yêu nghiệt, lão già ta đây không chấp nhất!

"Ngô!" Lòi vừa ra Vĩ Hồ liền không nhìn được mà vặn vẹo, sắc mặt biến xanh. Ngô! Cái xương gà khôn khiếp! Dám làm gia mắc nghẹn! Gia nghiền chết người! Cái gì mà mười sáu?! Làm ơn đi, nàng đã là đại cô cô ba mươi tuổi rồi đó!

"Đúng vậy. Dù con là cao thủ đi nữa mà kinh nghiệm sống vẫn chưa đủ thì khi ra giang hồ cũng chỉ mang họa vào thân. Còn có thân phận con nữa, là một cái đích cho người vây bắt a. Chúng ta làm vậy là muốn tốt cho con thôi." Lư Hải Ưu than thở. Bây giờ giang hồ dậy sóng, thân phận của Nguyệt Tương Dao quá bất mắt, ai bảo nó là con gái nuôi của Đại ma đầu lừng danh? Còn tên tiểu tử Hồng Thiên không biết đã gây ra bao nhiêu thù oán mà trải qua hơn chục năm, số lượng người đuổi giết ngày càng tăng không có dấu hiệu giảm! Cái này là một cục nợ! Hơn nữa còn là một cục nợ không lồ a!

"Phụt!" Tiểu Hắc một bên uống nước còn đang khinh thường Vĩ Hồ thì phun toàn bộ nước trong miệng ra ngoài. Đừng đùa! Nàng không có kinh nghiệm sống? Đó là câu nói buồn cười nhất mà nó từng nghe. Thiếu kinh nghiệm sống mà chỉ mới bốn tuổi đã vào U Âm Sâm Lâm, còn đánh bại được nó?!! Nó thân là Hắc bá vương uy mãnh cũng bị đánh bại chỉ bằng khúc gỗ mục! Việc này sao có thể do gỗ mục kia chứ, đương nhiên là do Nguyệt Tương Dao tiểu ma nữ này làm rồi!

"Đúng đúng! Vậy nên con đừng gấp xuất cốc. Ở lại đây với chúng ta không phải tốt hơn sao?" Khó có cơ hội Lệ Tùng và Lư Hải Ưu nói chuyện hòa hợp đến thế. Nhìn lại trong mười năm qua số lần nói chuyện được như vậy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn số lần hành động, chắc cũng chỉ có Nguyệt Tương Dao mới đếm nổi mà thôi, lần nào hành động chung đều không phải bắt ép nàng ở lại đây sao!

"Không được! Tháng tới là sinh nhật của Tiểu Nhật rồi. Con đã hứa với đệ ấy là sẽ trở về. Bây giờ hai người không cho thì con cũng quyết xuất cốc!" Nguyệt Tương Dao kiên quyết nói. Nàng hiểu họ lo lắng cái gì. Họ sợ một cô nương mười lăm tuổi không rõ sự đời sẽ không đấu lại với mấy lão bát tử ngoài kia. Tuy nhiên họ đã lầm, Nguyệt Tương Dao không phải một cô nương mười lăm tuổi, càng không phải là một người chưa trải sự đời.

Ba mươi mốt, con số không nhỏ, ít ra nàng cũng sống được nửa đời người rồi còn gì. Cái thế giới cường giả vì tôn này dù có gió tanh mưa máu thế nào, liệu có sánh bằng xã hội công nghệ tiên tiến, khi con người chỉ nghĩ đến lợi ích? Ở đây, họ có thể dùng quyền lực, thực lực để chứng minh mình. Nhưng ở đó, quyền lực? Liệu có chắc người đã nắm trong tay quyền lực tuyệt đối? Chỉ cần một viên đạn nhỏ, quyền lực sẽ đổi chủ mà thôi. Những gì nàng đã trải qua thì mấy ai hiểu được, dù những lão bát tử này nhìn thấy, nghe thấy nhưng cũng không thể biết hết được một phần trong cái hiện thực xã hội tàn khốc, tối tăm này.

"Bọn ta tuyệt không cho phép con rời đi! Có đi thì cũng phải là một năm sau! Ta là gia gia con, chẳng lẽ con không nghe lời!" Lệ Tùng tức giận vỗ bàn. Nha đầu này rất cứng đầu, những việc nó đã quyết thì khó mà thay đổi được. Nhưng lão lại càng không cho phép nàng tự tiện ra ngoài, nơi đó không dành cho những đứa trẻ chỉ với mấy trò vật vãnh này quậy phá!

"Người là gia gia con thì phải hiểu con đang suy nghĩ gì, cần gì chứ? Người không thể cấm cản con mãi được! Người muốn tốt cho con sao? Vậy thì tại sao lại ngăn cách con với thế giới bên ngoài! Nếu hai người cho rằng con còn nhỏ vậy thì càng phải để cho con ra thế giới bên ngoài học tập chứ không phải nhốt con ở thế giới mà hai người đã tạo sẵn!" Nguyệt Tương Dao hoàn toàn bộc lộ nội tâm của mình, cảm xúc dâng cao khiến cho lồng ngực phập phồng không ngừng. Sắc mặt bây giờ của Nguyệt Tương Dao cũng khiến cho hai người kia sững sốt, là kiên quyết trấn định mà mười năm qua bọn họ chưa từng nhìn thấy trên người nàng.

"Ha ha ha! Đúng là nha đầu người! Có khí phách hơn nghĩa phụ người nhiều! Năm đó hán ta không dám ở trước mặt ta hét lên thế này đâu! Ha ha! Tốt! Tốt!" Lư Hải Ưu không hề giận dữ chút nào, thậm chí còn vui mừng là khác. Mấy năm nay lão cũng muốn để cho Nguyệt Tương Dao rời đi, đến thế giới bên ngoài nhưng lão đầu Lệ Tùng lại hết lần này đến lần khác ngăn cản, một mực không cho Nguyệt Tương Dao rời đi. Cái lão cần chính là câu nói này của nàng! Tốt, có khí phách!

"Người! Lão đầu!"

"Thôi đi, thôi lão được! Mấy năm nay người bức ép nha đầu cũng đã đủ rồi, không nên cứ mãi lấy đi đôi cánh của nó, hãy để nàng tự do bay lượn đi." Lư Hải Ưu vỗ vai lão bạn già, môi giương lên một nụ cười khuyến khích.

"Nhưng..." Lệ Tùng còn muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng ra đã bị Lư Hải Ưu cắt ngang.

"Người không cần nói. Ta biết người lo cho nàng nhưng người có nghĩ đến hậu quả hay không? Người không rút ra bài học gì từ con gái của người à? Chẳng lẽ người quên mất trách nhiệm của mình trong việc nàng bị bắt vào mười lăm năm trước sao? Chính là do người quá che chở cho nó quá, đến cuối cùng chính người không thể làm được gì ngoài nhìn nó bị bắt ư?" Nguyệt Tương Dao chưa bao giờ thấy một Lư Hải Ưu thấu tình đạt lý như vậy.

Nhìn Lư Hải Ưu với ánh mắt cảm kích, Nguyệt Tương Dao mang hai thú rời đi. Dưới ánh mắt cảm kích của Nguyệt Tương Dao, Lư Hải Ưu chỉ mỉm cười, vỗ vai với lão bạn sống chung với mình suốt mười năm nay.

Thanh Phong trấn nằm dưới chân núi Thanh Phong, tuy là trấn nhỏ nhưng người người mua bán tấp nập trên đường. Tiếng rao bán, hò hét xen lẫn nhau tạo nên không khí náo nhiệt thịnh vượng.

Tại Đệ nhất tửu lâu ở Thanh Phong trấn.

"Ta nghe nói Đại hội Võ lâm sắp được tổ chức ở Tinh Hoa Đảo. Phần thưởng lần này hết sức phong phú, không chỉ vàng bạc châu báu cái gì cũng có, mà còn có cơ hội lọt vào mắt xanh của Đại tiểu thư Băng Ngọc Khiết nữa đó."

"Đại tiểu thư Băng Ngọc Khiết? Tin tức người có đúng không vậy? Chẳng phải nói Đại tiểu thư nay sẽ gả cho Đại hoàng tử Mạc Tử Ca hay sao? Thế

gia sánh với hoàng gia. Còn gì sánh bằng!"

"Người không biết Đại hoàng tử sau khi trở về liền bị bệnh liệt giường à? Chắc chắn là sắp chết nên mới bị Đại tiểu thư Băng Ngọc Khiết từ hôn ấy chứ!"

"Người không được nói vậy! Đại hoàng tử làm sao có thể chết sớm như vậy chứ! Còn người, ăn nói xui xẻo! Kéo ta mách quan huyện là người no đòn đây!"

"Ấy ấy! Ta chỉ nói đùa mà thôi! Nào ta quay lại với vấn đề chính đi."

"Ừ. Ta nghe mấy huynh đệ ở gần bên cạnh nói còn nửa năm nữa thì Đại hội sẽ được tổ chức. Bây giờ đã có không ít người đi tới đó rồi."

"..."

Trong góc khuất, một bóng người ngồi im lặng lắng nghe không sót một chữ của đám người. Chỉ thấy người này thân hình không lớn, chỉ như một thiếu niên ốm yếu, đầu đội đầu lạp che đi gương mặt, chỉ lộ ra con ngươi màu nâu gả hoạt. Lam y ôm lấy thân hình thiếu nữ làm cho càng nổi bật chốn đông người. Người này không ai khác là Nguyệt Tương Dao nhà ta, nàng đang đi thăm dò không ngờ nhất được cái tin tức tốt đến thế. Nhếch môi, Nguyệt Tương Dao cười nguy hiểm. Đại hội Võ lâm này sẽ có trò vui đây, nhất định phải đi xem a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Huyết Đầu Lâu và Xích Hồ (1)

Bên ngoài bỗng nhiên có một nhóm người đi vào.

Đi đầu là một tên trùn mủ đen che đi gương mặt, chỉ lộ ra một góc cằm với vết sẹo dữ tợn. Trên tay hắn ta còn cầm một thanh đao còn nhỏ máu. Khí tức âm trầm đáng sợ như vừa mới đi ra từ địa ngục, huyết tinh vurun vãi trên y phục như những đóa hoa máu, kiêu diễm nhưng đầy lạnh lẽo.

Nhóm người phía sau cũng không kém. Sắc mặt âm hàn đến cực điểm, ánh mắt lạnh thấu xương, mặc cho máu trên người vẫn đang nhỏ giọt nhưng một chút cũng không nhăn mày. Trên y phục mỗi người đều có một huy hiệu đầu lâu đỏ thẫm, gần như hòa với màu máu, như ẩn như hiện.

Cả tửu lâu trở nên yên lặng bất thường, bầu không khí căng thẳng bao trùm. Mùi máu tanh từ nhóm người mới đến bộc phát khiến cho không ít người nhú mày, thậm chí là bỏ đi. Khách nhân trong quán ai cũng đưa ánh mắt chăm phần hướng vào nhóm người mới đến. Cả Thanh Phong trấn ai cũng biết, tự dung xuất hiện một đám người tự xưng là Huyết Đầu Lâu, hành sự ngang tàng, giết người không gớm tay, già trẻ gái trai, không tha kẻ nào. Chỉ cần người mà bọn chúng không vừa mắt liền giết chết, không bàn lý lẽ. Có thể nói là không ai trong Thanh Phong trấn không hận bọn chúng, chỉ kém xẻ da róc thịt mà thôi.

Trong tửu lâu chỉ còn có hai bàn trống trong góc khuất, mà muốn đến đó phải đi qua bàn của Nguyệt Tương Dao. Khi đám người đó đi ngang, Nguyệt Tương Dao cảm nhận được một ánh mắt âm hàn nhìn mình, khó chịu nhú mày, một tia cảnh giác xẹt qua mắt. Trong lòng dâng lên một cỗ chán ghét không rõ, Nguyệt Tương Dao lâm vào trầm tư.

"Tiểu nhị!" Tên cầm đầu đặt đại đao lên bàn, ngay lúc đó âm thanh hít khí vang lên. Chỉ thấy cánh tay của tên cầm đầu đã bị mất một mảng thịt lớn, lộ ra một khúc xương trắng, máu gì từng giọt rơi xuống áo choàng đen vang lên âm thanh "tí tách" lạnh người.

"Dạ... Dạ. Khách... Khách quan đại nhân, người gọi tiểu nhân?" Không hổ với nghề làm tiểu nhị mười mấy năm, rất nhanh tên tiểu nhị đã phục hồi tinh thần, từ trong hoảng sợ thoát ra, ân cần nói. Nhưng ai cũng biết được sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

"Đem một bầu rượu mạnh nhất của quán các người ra đây! Còn có hai bàn thức ăn. Nhanh làm đi!" Tên ngồi kế bên lạnh lùng ra lệnh. Chỉ thấy trên gương mặt hùng hổ là một vết sẹo dài từ mi tâm đến vùng thái dương, hắn ta ra lệnh khiến cho tiểu nhị thất kinh một phen.

"Dạ dạ. Khách quan đại nhân, tiểu nhân sẽ đem thức ăn và rượu mạnh lên ngay ạ!" Tiểu nhị dạ thừa rồi đi nhanh vào trong nhưng có đi hay là chạy thì bất cứ ai nhìn cũng ra, đúng là chạy chối chết.

Thức ăn nhanh chóng được đưa lên, mặc dù mùi thức ăn rất thơm nhưng vẫn không áp chế được mùi máu tươi trong không khí. Mà hai thứ hương vị này hòa với nhau càng làm cho người buồn nôn. Khách nhân trong quán đã có người lục đục tính tiền rồi rời đi. Chẳng mấy chốc, trong quán chỉ còn lại vài năm bàn có người, trong đó có Nguyệt Tương Dao.

Lão bản tuy tức giận nhưng cũng không dám ý kiến đòi Huyết Đầu Lâu bồi thường. Biết đầu tiên chưa tới thì cánh tay đã bị chặt mất thì sao. Vì thế mang một tâm trạng vừa tức vừa sợ, lão bản tửu lâu đi qua đi lại trong phòng.

"Chết tiệt! Con Xích Hồ đó dám cản đại ca! Đại ca, chúng ta mau đến san bằng hang ổ của nó đi! Huống chi còn có..." Tên mặt sẹo lúc này tức giận gầm gừ, âm thanh chỉ vừa đủ cho chúng nghe. Tuy nhiên làm sao những lời đó thoát khỏi tai của một cao thủ như Nguyệt Tương Dao đây?

"Yên lặng đi." Tên cầm đầu nhàn nhạt nói. "Không cần phải gấp. Con Xích Hồ đó đã sớm bị trúng độc của ta rồi. Sớm muộn gì nó cũng không cầm cự được, đến lúc đó không phải "nó" thuộc về chúng ta sao?"

Tên mặt sẹo nghe vậy mới bình tĩnh lại, hần gãi đầu. "Đệ xin lỗi, chỉ tại..."

Những lời về sau Nguyệt Tương Dao không hề quan tâm đến bởi bây giờ nàng chỉ mãi suy nghĩ đến con vật mà họ nhắc đến.

Xích Hồ, một loài hồ hung tợn được ghi trong sách cổ. Trong sách có viết, Xích Hồ cực kỳ trân quý bởi nó sống ẩn sâu trong rừng già, khó mà thấy được huống chi bắt. Sức lực của nó có thể sánh với mười con trâu hợp lại, đặc biệt còn có bộ lông chống được nước lửa. Toàn thân đều là bảo vật ngàn vàng khó cầu.

Lúc này trong Long Quyển truyền ra ba động. Chỉ trong chốc lát một âm thanh đáng đánh đòn truyền vào đầu nàng.

"Chủ nhân! Chủ nhân! Tiểu Yên ta đã tỉnh dậy rồi nè! Chủ nhân có nhớ Tiểu Yên không hả?"

Đồng thời cũng vang lên âm thanh tức giận của Vi Hồ. "Chết tiệt! Con gà móng đỏ! Gia ta quên mất không canh chừng người. Để người "xổng chuồng" quấy rối chủ nhân!"

"Phi! Người mới là thú nuôi ở sở thú! Bỏ đại gia ta không phải!"

"Người nói người không phải? Vậy chính là người nào đó nuôi gà mà không canh chừng kỹ, để con gà chạy lung tung cả lên!"

"Người mới là gà! Cả nhà người đều là gà!"

\$\$\$&%#(%)?!!

Tiếp theo đó chính là một tràn đầu khẩu giữa hai thú. Hai thú hăng say đấu nào có để ý đến trán Nguyệt Tương Dao đã xuất hiện chữ thập thật to.

"Yên lặng cho ta!!!"

Đợi cho trong đầu không còn tạp âm, Nguyệt Tương Dao mới hỏi. "Các người có biết gì về Xích Hồ?"

"Xích Hồ? Chủ nhân người hỏi nó làm gì?" Tiểu Yên hỏi Nguyệt Tương Dao.

"Không có gì quan trọng. Chỉ là vô tình nghe được nên thắc mắc vậy thôi." Nguyệt Tương Dao buồn quơ nói. Đối với hai thú, nàng đã quá rõ tính cách của chúng. Nếu nghe nàng nói xung quanh đây đó Xích Hồ chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên trong Long Quyển đâu.

"À! Ta biết đó chủ nhân! Theo như ta biết thì Xích Hồ có thể sống tới hai trăm tuổi. Toàn thân, từ máu tới da, đều là vật quý báu. Nếu chủ nhân gặp được nó thì vận may của người không thể bình thường à nha. Xích Hồ là thứ chỉ có thể thấy chứ không thể cầu, tuy nhiên đó chỉ đối với bọn người ngu ngốc kia thôi. Đối với chủ nhân thì đó chính là một kho báu miễn phí a!" Vi Hồ không ngừng vuốt mông ngựa, giọng nói non nớt không ngừng vang lên.

"Máu của Xích Hồ có thể giải được rất nhiều loại độc, còn là một vị thuốc dẫn cực kỳ quan trọng. Mà những nơi có Xích Hồ sống thường sẽ có Xích Khô Mộc, dùng để luyện ra đan dược có hiệu quả giải bách độc!" Tiểu Yên nói tiếp Vi Hồ, không ngừng ba hoa về Xích Hồ.

"Nếu chủ nhân gặp được Xích Hồ thì không nên bỏ qua. Thu phục nó, ắt sau này sẽ được nhiều đồ tốt!"

Nghe hai thú không ngừng ba hoa về tài học thức của mình, Nguyệt Tương Dao cũng chỉ im lặng nhấp trà. Những trận chiến đấu khẩu như thế này tốt nhất một người không biết chút gì như nàng không nên xen vào. Trong lòng nổi lên hứng thú nồng đậm, Nguyệt Tương Dao nhíu mày, vận may của nàng luôn không tệ, đến hai lão gia hỏa đều không ngừng cảm thán tại sao ông trời luôn đối tốt với nàng như vậy chứ!

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Rừng rậm đầy đặc chướng khí, âm u ma quái. Nguyệt Tương Dao đã đi trong rừng suốt hai ngày mà vẫn chưa tìm được nơi mà bọn Huyết Đầu Lâu nhắc đến. Tới đó nàng đã lên đi theo bọn chúng về sào huyệt, vô tình nghe được tên lính gác công say rượu nói. Nghe chúng nói, tên cầm đầu tức là đại ca của bọn chúng mỗi tuần đều đến hắc nhai* (vách núi đen) một lần. Mỗi lần đi đều mang theo thật nhiều người, đến khi trở về thì mang mấy cành cây khô màu đỏ. Nguyệt Tương Dao liền chắc chắn hắc nhai mà tên lính nói là nơi ở của Xích Hồ.

Mà theo như lời tên cầm đầu, thì Xích Hồ này đã bị trúng độc, sớm muộn gì cũng chết. Nếu như không đến đó kịp thời, toàn bộ đồ quý sẽ rơi vào tay đám người Huyết Đầu Lâu. Vì thế không đợi bọn chúng hành động, nàng đã tự đi tìm hắc nhai, kết quả bị lạc trong rừng suốt hai ngày. Đứng là khóc không ra nước mắt mà.

Khi Nguyệt Tương Dao vẫn còn lay hoay tìm đường thì một âm thanh vang lên. Một lợi trao dựa vào bóng đêm vùng tối.

"Oanh!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Huyết Đầu Lâu và Xích Hồ (2)

Lợi trào đánh vào thân cây phát ra âm thanh giòn tan.

Crắc. Crắc.

Chỉ vài cái chớp mắt, thân cây phía sau Nguyệt Tương Dao đã bị ngã sang một bên.

Thân hình khẽ động, Nguyệt Tương Dao trở lại vị trí lúc đầu, nương theo ánh trăng quan sát con mèo lớn trước mặt.

Sở dĩ nói nó là mèo bởi vì toàn thân con thú là một màu vàng cam xen lẫn màu trắng, y hệt bộ lông của một con mèo được thuần hóa. Chỉ khác với mèo bình thường là con thú này có một thân hình to lớn, tứ chi khỏe mạnh và cặp răng nanh dài nhọn hoắt.

"Gào!!!"

Đại Hoàng Nha Miêu thấy lợi trào của mình đánh hụt liền tức giận gào lên, tiếng gào vang vọng khắp rừng. Qua vài hơi thở, Nguyệt Tương Dao liền nghe được vài tiếng gầm cùng tiếng bước chân đang lớn dần.

Khỏe môi co giật, Nguyệt Tương Dao âm thầm trừng mắt. Nàng có chọc nó sao? Nó gọi đồng bạn của nó để đánh hội đồng nàng à!

Vốn trong lòng có một cục oán khí thật lớn không chỗ phát tiết, tự dưng bây giờ xuất hiện một thứ cho mình xả giận thì đương nhiên sẽ không từ chối rồi. Vì thế Nguyệt Tương Dao không ngần ngại lao vào Đại Hoàng Nha Miêu, nắm đầm như mưa không ngừng rơi lên thân thể của nó

"Gào! Ngao!" Liên tiếp vang lên âm thanh thống khổ của Đại Hoàng Nha Miêu, chúng thú bốn bên liền không nhịn được mà lùi về sau nuốt nước miếng. Nay, đây là một con người sao? Không phải bình thường nhân loại gặp bọn chúng liền chạy chối chết hay sao? Không lẽ do bọn chúng ở trong rừng nên không biết nhân loại đã thay đổi rồi, gặp bất kỳ ai đều là cao thủ? Chúng thú không ngừng khóc ròng.

Phủi phủi bàn tay đỏ au vì dùng sức, Nguyệt Tương Dao thoải mái hít thở nào có nhìn đến thảm trạng của Đại Hoàng Nha Miêu. Chỉ thấy Đại Hoàng Nha Miêu nằm trên mặt đất xếp thành chữ đại, hai má thịt sưng phồng lên, mí trên sụp, mí dưới bầm, lông tơ trên người bị đảo loạn, nhìn qua vô cùng thảm hại. Phải nói là tình trạng thảm khốc không nỡ nhìn. Chúng thú xung quanh bắt đầu bàn tán nên đem Đại Hoàng Nha Miêu này xử lý như thế nào kéo sau này khi đi giữa đêm lại gặp phải oan hồn vất vưởng của nó đây?!! Bọn chúng thật rối rắm!

Xoa xoa bả vai, Nguyệt Tương Dao liếc mắt nhìn chúng thú đang run sợ. Đám thú này vẫn gan phết ấy chứ! Không như bọn thú ở trong Dược Y Cốc, thấy nàng xử lý một con gấu liền bỏ chạy không còn một móng!

"Các ngươi tự ra hay muốn ta mò?" Mặc kệ bọn chúng có hiểu lời nàng nói hay không, Nguyệt Tương Dao vẫn một thân khí thế đầy mình, lạnh lùng nói.

"Xào xạt."

Âm thanh xào xạt vang lên ngày càng nhiều, số lượng thú xuất hiện dưới ánh trăng cũng ngày càng đông. Nguyệt Tương Dao bình tĩnh nhìn chúng thú. Chúng thú lo sợ nhìn Nguyệt Tương Dao.

Chắc chắn, đủ tất cả loại a~ Lợn, gấu, rắn! Oa, đủ một nòi thập cẩm rồi!

Nếu chúng thú biết suy nghĩ của Nguyệt Tương Dao sẽ không do dự đưa móng quay về phía nàng rồi chạy mất. Quá khinh người rồi! Nàng xem bọn chúng là gà vịt rao bán ngoài chợ?! Bọn chúng thân là thú có linh trí, một con so với một con đều là quý hiếm, ấy vậy mà nàng chỉ so sánh bọn chúng với một cái nôi lấu!!! Là xem thường bọn chúng hay vốn không biết gì về bọn chúng hả?!!

Cát giấu nội tâm đen tối, Nguyệt Tương Dao lạnh giọng. "Trong các ngươi, ai là thủ lĩnh?"

Tức thời một con báo đốm đi ra từ giữa chúng thú. Ánh mắt nó lo sợ nhìn nhân loại trước mắt. Nó sợ sẽ trở thành một nhân bản vô tính của Đại Hoàng Nha Miêu mất!

"Được. Bây giờ ta hỏi, ngươi chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu." Nguyệt Tương Dao không hề lo bọn thú này lừa gạt, nàng không tin có tấm gương của con mèo lớn đó mà đám thú này không có chút run sợ nào đi! "Ta hỏi ngươi khu rừng này có Xích Hồ không?"

Chúng thú nhìn nhau, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Nguyệt Tương Dao. Báo đốm cũng đổi thái độ, lông trên người xù lên, móng vuốt nhọn sắc ẩn hiện dưới thịt dẹt. Chỉ cần Nguyệt Tương Dao có một động tĩnh thì nó sẽ không ngại nhào lên lấy mạng nàng. Xích Hồ vốn chỉ đứng sau Hắc Báo Vương một bậc, vị trí trong thế giới của loài thú dữ không hề thấp, thậm chí là có uy danh hơn Hắc Báo Vương. Vì thế Xích Hồ luôn được các loài thú khác tôn sùng, nếu trước mặt bọn chúng nhắc tới Xích Hồ thì khác nào dẫm phải đuôi của bọn chúng khiến cho bọn chúng vô cùng tức giận.

Nguyệt Tương Dao khinh thường trong lòng, bàn tay phát lên, một vệt đen vọt ra.

"Ngao grào!!!" Tiếng gầm thét kinh thiên vang lên, Tiểu Hắc xuất hiện với một tư thế bề ngễ chúng sinh, nó kiêu ngạo ưỡn ngực, hai răng nanh nhọn khê lộ ra dưới mép miệng.

"Tiểu Hắc, bắt bọn chúng dẫn ta đến chỗ của Xích Hồ." Nhân nhặt như không quan tâm đến bộ dạng oai hùng của Tiểu Hắc, Nguyệt Tương Dao tự nhiên sai bảo vương giả của chốn rừng xanh làm việc.

Tiểu Hắc ủ rũ bờ vai, hai mắt ủy khuất nhìn Nguyệt Tương Dao. Ô ô, thật lâu mới có cơ hội để cho nó thể hiện mình vậy mà chủ nhân lại không thèm xem! Thật là uổng phí!

Ngay từ khi Tiểu Hắc xuất hiện, chúng thú bốn bên đã không ngừng sợ hãi. Ngay từ ngàn năm trước, sau khi Bạch Hồ Đế bị phong ấn, dẫn đầu cho trăm vạn loài động vật dưới đất chính là Hắc Báo Vương. Dù đã trải qua ngàn năm, Hắc Báo Vương năm xưa vẫn giữ vị trí vương giả cũng đã chết, nhưng ngay từ trong xương tủy của chúng thú đã có một loại sùng bái, tôn kính giống loài Hắc Báo Vương từ tận đáy lòng, giống như muốn thể hiện lòng tôn kính đối với vị Hắc Báo Vương của ngàn năm trước.

Chúng thú khụy hai chi trước xuống, Nguyệt Tương Dao khẽ nhếch mày, đây chính là hành động thể hiện thái độ tôn sùng đối với bậc trên của đám bè tôi tớ.

"Ngao. "

Chỉ vài âm thanh trao đổi, Tiểu Hắc đã đi đến bên cạnh Nguyệt Tương Dao, dúi cái đầu to vào bàn tay nàng, ngược ánh mắt long lanh nhìn nàng như muốn nói nó đã làm xong việc rồi đó, thưởng cho nó đi.

Nguyệt Tương Dao bĩu môi, quăng cho Tiểu Hắc một túi đồ rồi đi theo báo đốm đi tìm Xích Hồ. Tiểu Hắc vui vẻ ôm túi thức ăn chạy vào trong Long Quyền không ngừng nhấm nhai.

Từ đằng xa, Nguyệt Tương Dao đã ngửi thấy mùi tanh hôi của máu thịt. Tâm chột kéo lên, một linh cảm xấu dâng lên.

Hắc nhai cao vạn trượng, quanh năm hắc vụ bao lấy, không ngừng ăn mòn, không ngừng mài dũa, tạo nên một vách vực nhẵn bóng thâm trầm. Nguyệt Tương Dao tin tưởng chỉ cần rơi xuống vách vực này thì sẽ không có khả năng toàn vẹn leo lên, bởi vì không thể tìm được thứ gì có thể bám vào mà an toàn leo lên. Không phải trơn nhẵn cũng là kịch độc tứ phía, người còn sống có thể bò lên được đến giờ vẫn chưa có một ai làm được.

Một cơn gió thổi ngang mang theo mùi tanh tươi, cơn gió sắc bén cắt vào đá vang lên âm thanh gầm rú rợn người. Xung quanh không hề có một cành cây ngọn cỏ, nếu có thì cũng chính là kịch độc khó chữa, chạm vào là chết. Sắc trời âm u sẫm tối, ánh sáng mờ ảo của trăng không thể xua tan bóng tối, chỉ càng tăng thêm sự u ám trong không gian tĩnh mịch đầy ma mị.

Bên tai là tiếng gió, trong mũi là mùi tanh nồng, không khí loãng làm cho sắc mặt của Nguyệt Tương Dao hơi trắng. Trong lòng yên lặng cảm thương cho Xích Hồ, là một con người từng sống trong chết chóc, Nguyệt Tương Dao còn cảm thấy muốn hóa điên nếu như cứ ở nơi đây trong thời gian dài. Huống chi một vương giả chi thú như Xích Hồ, làm sao chịu được cảnh tù túng, nhục nhã?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Cứu nguy kịp thời

Nguyệt Tương Dao đột nhiên nhận ra rằng chúng thú đã có những hành động không bình thường kể từ khi đến gần vách vực. Đó là thái độ căm phẫn và không cam lòng. Nàng nhìn ra trong mắt chúng là sự tức giận cùng run sợ. Ánh mắt set qua tia sâu xa, con người di chuyển thu hết mọi thái độ của chúng thú vào mắt.

Đột nhiên phản ứng của chúng thú trở nên gay gắt, tiếng gầm hừ cảnh báo vang lên, lộ ra răng nanh nhọn hoắt, ánh mắt căm thù nhìn về một hướng, thân thái dự tợn vô cùng, vuốt sắt ẩn dưới lớp thịt đậm như có thể xé toạc bất cứ thứ gì ngăn đường chúng. Cuối cùng đã có con không chịu nổi, tức giận gầm lên. Như một giọt nước tràn ly, hàng loạt dã thú đều rống lên. Âm thanh vang dội bên vách vực như muốn xuyên thủng cả trời, khí thế hùng hồn của mãnh thú hoàn toàn bộc phát, lấn áp cả không gian ma mị chập chờn.

"Khắc khắc khắc. Đám súc sinh này có gầm lên đi nữa cũng chả có kẻ nào đến giúp các ngươi đâu! Ha ha!"

Bên kia vách núi bỗng vang lên âm thanh tà ác khó nghe. Nó như một liều thuốc kích thích, cắt đứt mọi sự chịu đựng của chúng thú. Chúng thú điên cuồng gầm thét, âm thanh như muốn xé nát kẻ đã nhạo báng chúng.

Ánh mắt Nguyệt Tương Dao lạnh lẽo, bàn tay nắm thật chặt. Trong lòng dâng lên một cỗ chán ghét không rõ, ánh sáng lạnh dưới đáy mắt càng tăng.

Từ phía sau tảng đá, một nhóm người đi ra. Dẫn đầu không ai khác là tên mà Nguyệt Tương Dao gặp ở túp lều. Hắn ta cao ngạo nhìn đám thú như nhìn những cái xác chết, đối với hắn những kẻ sống trên đời này không có tác dụng thì cũng chỉ là một thứ rác thải, phế vật mà thôi. Ánh mắt của hắn băng lãnh, tầm mắt rơi vào nữ tử dẫn đầu đám súc sinh mà theo hắn nghĩ.

"Khắc! Khắc! Ở đây lại có nữ nhân? Ha ha! Mỹ nhân, đến cùng gia vui đùa một chút. Gia sẽ cho nàng chết toàn thay! Ha ha!" Âm thanh thô bỉ của tên mặt sẹo vang lên, dĩ nhiên chính hắn cũng là người đã nhạo báng chúng thú.

"Huyết Đầu Lâu các ngươi quản thật xa! Ta đi đâu có liên quan tới ngươi?" Nguyệt Tương Dao nhủ mi, âm thanh như chuông bạc vang lên thành công làm cho sắc mặt tên mặt sẹo xanh mét.

"Ngươi?!! Tiện nhân! Còn không mau tới liếm giày cho gia, không chừng gia hảo tâm còn cho ngươi hưởng thụ chút khoái cảm của nữ nhân! Ha ha!" Liếm liếm môi khô khốc, tên mặt sẹo dữ tợn hăm dọa. Âm thanh phiến báo kéo theo một tràng cười dè tiện.

Gương mặt lạnh lẽo cực điểm, Nguyệt Tương Dao gằn từng tiếng. "Tốt nhất ngươi nên biết điểm dừng là đâu. Nếu không..." Hơi thở âm hàn bùng tỏa, sát khí như ngọn gió sắt bén, xoáy nát tâm can tên mặt sẹo khiến cho hắn run lên.

Nghĩ đến bản thân thế nhưng lại run sợ trước một nữ nhân, sắc mặt tên mặt sẹo xanh mét cực đại, thần sắc dữ tợn hung ác nhìn Nguyệt Tương Dao. "Tiện nhân như ngươi thì lấy tư cách gì..." Lời còn chưa nói hết, một đường kiếm lóe lên đã kết thúc sinh mạng của hắn.

Nguyệt Tương Dao thu hồi tay, lạnh nhạt nhìn cái đầu của tên mặt sẹo còn đang lăn trên đất. Chán ghét nhìn vết máu dính trên tay áo, ném một chữ "bản" rồi không ngại xé nó xuống đi.

Âm thanh hít khí vang lên, đám người phía sau tên cầm đầu khẽ rùng mình. Khoảng cách hai bờ vực là bao xa? Nàng có thể trong nháy mắt đã lấy đi mạng của đối phương, tốc độ, thực lực đã đạt đến bậc nào?

Ngay từ đầu tên cầm đầu đã nhận ra Nguyệt Tương Dao là người trong túp lều hôm đó, trực giác cho hắn biết đây không phải là một người bình thường, nhưng nghĩ tới bối cảnh sau lưng, hắn liền cao ngạo cho rằng đối phương không dám ra tay. Nhưng nào ngờ, đối phương lại dám giết người của hắn, thủ đoạn sâu không lường được. Trước mặt hắn dám giết người chẳng khác nào đánh vào mặt hắn một bạt tai?!!

"To gan! Dám giết người của Huyết Đầu Lâu?!! Ngươi phải đem mạng mình để cúng tế cho hắn! Mau nộp mạng!" Âm thanh khó nghe phát ra từ lồng ngực, tên cầm đầu vùng trào ung, đập không bay đến nhằm vào cái cổ trắng nõn của Nguyệt Tương Dao mà cầu.

"Giết người thì đã sao? Có giỏi thì đến lấy mạng ta!" Nguyệt Tương Dao khinh thường, con ngươi xinh đẹp khẽ đảo, khóe môi câu lên tia cười như có như không. Bàn tay nhanh chóng bắn ra một ngân châm nhỏ bằng sợi tơ.

Không ngờ Nguyệt Tương Dao ra ám chiêu, tên cầm đầu bất buộc phải lùi về sau vài bước. Sắc mặt của hắn ta đánh lại, tia ngưng trọng xẹt qua. Nội tâm hắn run rẩy, lần này chính là một cao thủ thứ thiệt rồi, chỉ một ngân châm nhưng hắn dám khẳng định đây nhất định là một nhân vật không tầm thường. Đám lao đánh phải theo lao! Tên cầm đầu khoát tay, những kẻ phía sau được hiệu lệnh thì nhanh chóng nhào lên. Âm thanh vũ khí va chạm vang lên đầy trời.

Giữa đám người, Nguyệt Tương Dao vẫn thản nhiên không hề lộ ra một chút sợ sệt nào, cứ như là một kẻ dạo chơi ở hoa viên, thưởng hoa ngắm cúc. Bỗng nhiên khóe môi câu lên một độ cong nhỏ, đem thân ảnh màu đen lên lút trốn chạy vào đáy mắt, trong lòng khinh thường hành động lâm trận rút lui này.

Lực đạo trong tay không hề nhẹ đi, đao loạn kiếm ảnh, chẳng mấy chốc, gần hai mươi người chỉ còn lại máu thịt và xương trắng.

Ném thanh kiếm nhiễm máu xuống đáy vực, Nguyệt Tương Dao liếc nhìn chúng thú.

"Coi như đó là món quà nhỏ để chia tay đi."

Nói xong liền nhảy qua bờ vực bên kia, mặc kệ chúng thú hưng phấn giày xé những cái xác vô hồn, Nguyệt Tương Dao men theo dấu vết đi tìm tên cầm đầu đã chạy trốn.

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Trong hang động tối, một thân ảnh màu đen lưu loát thoát khỏi cạm bẫy, đi sâu vào bên trong. Hắn ta cười dữ tợn, thanh chùy thủ cầm trên tay không ngừng kích hoạt cơ quan trên tường đá. Âm thanh ma sát của mấy móc nặng nề vang lên, như từng nhịp thờ dè nặng lên tâm trạng thấp thỏm của hắn.

Hắn ta cất lực đi sâu vào bên trong, đến trước một cánh cửa khổng lồ. Hắn ta hưng phấn, lộ ra gương mặt đã không còn thịt, gò má xương xẩu heo hắt đến đáng thương. Hắn ta đẩy cánh cửa. Ngay lúc đó, một kinh phong đánh úp khiến hắn ta bật ngược về sau suýt nữa thì mất luôn cái mạng.

Chui máu ở mép miệng, tên cầm đầu không quan tâm đến vết thương lộ cả xương trên lưng mà từng bước đi về cánh cửa.

"Gràoooooooo!!!"

Kinh phong lần nữa đánh úp nhưng có vẻ đã yếu đi rất nhiều, tên cầm đầu chỉ lùi về sau mấy bước là có thể kháng cự lại nó. Hắn ta cười khô khan, âm thanh khản đặc vang lên. "Không hổ danh là loài dữ tợn nhất ở rừng sâu, Xích Hồ, ngươi không làm ta thất vọng!"

Chỉ thấy trước mặt hắn là một cái lồng giam bằng huyền thiết, từng sợi xích thật lớn bao vây cái lồng. Bên trong lồng giam vẫn mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đỏ rực đang nằm. Thân ảnh khổng lồ không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, sự tức giận, không cam lòng hiện rõ trong âm thanh yếu ớt.

"Khụ khụ! Trúng độc của ta mà còn có thể sống được đến giờ, sức sinh như người là ngoại lệ đấy." Âm thanh của hắn vẫn khó nghe như tước nhưng lại càng làm cho người ta chán ghét hơn. "Không sao. Dù người không muốn chết thì cũng phải chết! Chỉ khi người chết, ta mới có thể bình an lấy được "nó". Ha ha!"

Tên cầm đầu không quan tâm đến ánh mắt giãy giụa của Xích Hồ, hắn lê từng bước đi đến chỗ cơ quan, hắn ta nhấn một cái nút kỳ lạ. Sau đó, vốn là lồng sắt liền bị phá vỡ thành từng mảnh vụn, lộ ra thân hình khổng lồ bị xích sắt trói buộc của Xích Hồ.

Thân hình Xích Hồ to lớn, bộ lông màu đỏ bao quanh thân hình, tứ chi bị giam cầm bởi những sợi sắt, đặc biệt là cái bụng của nó, bụng nó nhô cao. Đó là một Xích Hồ cái và nó đang mang thai.

Đúng vậy. Tên cầm đầu muốn chính là con Xích Hồ con trong bụng Xích Hồ mẹ này mặc kệ sống hay chết, hắn đều phải có được nó. Nhưng khổ nỗi là giống loài Xích Hồ quá hung bạo, với sức của một mình hắn thì không có khả năng bắt được con non. Vì thế hắn theo lệnh của bên trên lập ra Huyết Đầu Lâu, âm thầm hạ độc, làm cho Xích Hồ mẹ yếu đi để dễ dàng bắt đi con non.

Giờ cao thanh chùy thủ, tên cầm đầu đâm chùy thủ vào trong động mạch máu ở cổ của Xích Hồ. Nhưng đúng lúc này, gần như lúc Xích Hồ mẹ tuyệt vọng thì một âm thanh cắt ngang.

"Nếu người muốn chết thì cứ thử đâm xem! Ta không ngại đưa người cho đám dã thú ngoài kia đâu."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cứu lấy sinh mệnh mới

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Hắc y tung bay, sát khí lạnh thấu xương lan tỏa. Từng bước, từng bước mang theo hàn khí lạnh lẽo như mũi kiếm bén nhọn đâm sâu vào trong tâm tên cầm đầu, khiến hắn phải lùi về sau.

"Người... Người làm sao... Có thể...?" Tên cầm đầu lắp bắp hỏi. Ánh mắt tối đen lướt qua vết máu loang lổ trên y phục Nguyệt Tương Dao, hắn ta càng sợ hãi. Người bên cạnh hắn nên hắn biết rõ bọn chúng là cái dạng gì, nào có phải bọn côn đồ chỉ biết nói mà không biết làm? Chỉ trong tích tắc đã có thể giết sạch bọn chúng, rốt cuộc kẻ này là ai?!!

"Làm sao có thể? Ha ha. Đừng nghĩ chỉ có một mình người vượt qua được, những thứ trẻ con này, không đáng lọt vào mắt!" Nguyệt Tương Dao nhàn nhạt nói. Ngụ ý những thứ bản thủ này chỉ làm ô uế mắt nàng thôi. Ánh sáng lạnh trong mắt ngày càng tăng khi nhìn thấy tình trạng của Xích Hồ mẹ.

"Người..." Tên cầm đầu run sợ, cơ thể rụt lại, cả người rơi vào hoảng loạn. Trong đầu chạy qua hàng ngàn kế sách để thoát khỏi tay Nguyệt Tương Dao, ánh mắt hắn hơi lóe, chùy thủ trên tay kê sát lại gần Xích Hồ mẹ. "Người dám bước tới nữa thì ta sẽ giết nó!"

"Người cứ giết nó, dù sao nó cũng trúng độc, giữ lại cũng không có ích gì. Người giết nó thì cũng chẳng làm ta bận tâm đâu." Nguyệt Tương Dao chẳng thêm quan tâm nói nhưng hàn khí trong lời nói lại tăng lên. "Cả đời ta ghét nhất là bị kẻ khác hăm dọa, ta thà cá chết lưới rách chứ nhất quyết không thuận theo!"

"Người... Người không được lại gần! Nếu... Nếu không ta sẽ đâm nó!" Tên cầm đầu đã hoảng sợ cực độ, hắn ta cảm thanh chùy thủ hươ loạn xạ trong không trung.

Xích Hồ mẹ nhân lúc hắn bị phân tâm, dùng hết sức lực cắn vào tay hắn một phát sau đó không ngần ngại quăng hắn về một hướng khiến cho hắn ta nằm bất động. Trong con người dã thú là sự căm hận tột cùng cùng sự tuyệt vọng, nó hướng ánh mắt xuống cái bụng tròn vo của mình, miệng phát ra những âm thanh đau đớn, móng vuốt liền cào loạn trên nền đất tạo thành những rãnh đất sâu.

Nguyệt Tương Dao như sương mây, trong lòng khâm phục khát vọng sống của Xích Hồ mẹ. Tuy nhiên sau đó sắc mặt Nguyệt Tương Dao cứng đờ khi thấy Xích Hồ mẹ ôm bụng lăn tròn.

Nè, nè! Nó không phải là chuẩn bị sanh đi chứ?!!

Đúng như suy nghĩ của Nguyệt Tương Dao, Xích Hồ mẹ phát ra âm thanh đau đớn, nó dồn hết sức gầm lên một tiếng rồi gục xuống thở dốc.

Nguyệt Tương Dao tròn mắt nhìn cái cục màu vàng kim đang ngo ngoay dưới đuôi Xích Hồ mẹ. Một cảm giác yêu quý sinh mệnh dâng lên trong lòng, Nguyệt Tương Dao lần đầu tiên nhìn thấy sinh mệnh mới ra đời khó tránh khỏi lâm vào trạng thái đờ đẫn.

Đến khi nhìn thấy Xích Hồ mẹ lần nữa gào lên thì Nguyệt Tương Dao mới dứt ra khỏi cơn mộng.

Xích Hồ mẹ đau đớn gào lên nhưng là âm thanh yếu ớt, dường như chỉ toàn là tiếng thờ đốc nặng nề.

Nguyệt Tương Dao bắt đầu luống cuống, ngồi xuống xem tình hình của nó. Chỉ thấy trong bụng Xích Hồ mẹ có cái gì đó động đậy. Ánh mắt Nguyệt Tương Dao trừng to. "Đừng nói với ta là ngươi có tới hai bảo bảo?!!"

Xích Hồ mẹ gian nan gật đầu, ánh mắt hướng Nguyệt Tương Dao cầu cứu. Nó không cần nài cứu sống nó, chỉ cần nài giúp nó bảo hộ con của nó, lưu lại huyết mạch cuối cùng của Xích Hồ tộc là được rồi.

Nuốt ngụm nước miếng, Nguyệt Tương Dao cứng ngắt quay đầu. "Tuy ta có học y nhưng ta đâu học làm bà đỡ! Lỡ như có chuyện gì thì làm sao?"

Xích Hồ mẹ tuyệt vọng, ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào đứa con mới ra đời. Liếm liếm bộ lông vàng tươi còn dính máu, Xích Hồ mẹ nhịn đau nằm cạnh con mình trút những hơi thở nặng nề.

Nguyệt Tương Dao thật sự không thể nhịn nổi nữa, liền quyết tâm cứu chữa ca bệnh đầu tiên này. "Được rồi, ta sẽ giúp ngươi. Nhưng có chuyện gì ta sẽ không chịu trách nhiệm! Bây giờ ngươi ăn cái này để lại sức đi."

Lấy ra một bình đan dược hồi sức, Nguyệt Tương Dao mặc kệ ánh mắt biết ơn đầy hy vọng của con thú lông đỏ, một mực chú tâm vào việc vệ sinh tay. Xích Hồ mẹ ăn đan dược vào liền cảm thấy toàn thân có lực nhưng sau đó liền bị cảm giác đau đớn đánh úp. Nó gào gào liên tục, móng vuốt cào vào đất vết sau còn sâu hơn vết trước.

Nguyệt Tương Dao đầu đầy mồ hôi, bàn tay từ từ luồn vào trong. Cảm giác ướt nhẹp đánh úp, Nguyệt Tương Dao thật sự muốn nôn một trận nhưng nghĩ tới chính bản thân nói sẽ giúp đỡ thì lại nhịn xuống, cắn răng mò sâu vào trong. Chợt bàn tay chạm phải vật gì mềm mềm, có một lớp lông bao phủ. Nhân tình Nguyệt Tương Dao sáng lên, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy vật lạ kéo ra ngoài.

"Gao!" Tiếng thét giải thoát của Xích Hồ mẹ vang lên, nó nằm thờ đốc một bên lẳng lẳng nhìn Nguyệt Tương Dao đang loay hoay với cái cục thịt trên tay.

Nguyệt Tương Dao thật sự có cảm giác muốn quăng đi thứ trên tay mình. Mặc kệ thú con còn đang ngo ngoay, Nguyệt Tương Dao không thương tiếc ném nó vào lòng của thú mẹ.

Chỉ thấy hai thú con không lớn, mỗi con cũng chỉ như một đứa trẻ mới sinh, bộ lông vàng ánh, riêng con thú được Nguyệt Tương Dao đỡ đẻ thì hơi khác. Nó có bộ lông vàng nhưng trên lưng là những đường sọc đỏ đen, móng vuốt màu trắng trong sắc bén không ngờ.

"Cảm ơn." Nguyệt Tương Dao không ngờ Xích Hồ Mẹ lại có thể nói được nên hơi thất thần một lát liền khôi phục bình thường.

"Nhân loại, ta muốn nhờ ngươi chăm sóc cho bọn nó..."

"Ta từ chối!" Không đợi Xích Hồ Mẹ nói xong, Nguyệt Tương Dao đã thẳng thừng từ chối. "Bọn chúng là do ngươi ngậm đắng cay mang thai mười hai tháng, thì bây giờ ngươi cũng phải có trách nhiệm nuôi chúng lớn."

"Ngươi nghĩ ta không muốn? Nhưng là ta đã trúng độc, sống không được lâu, chỉ trực chờ cái chết mà thôi. Bây giờ nếu ngươi không giúp thì bọn chúng cũng không sống được."

"Ai nói ngươi sẽ chết? Đờ ề, ta không tự tin. Nhưng sở trường của ta chính là dùng y. Ta không tin độc của ngươi khó giải đến mức Nguyệt Tương Dao ta phải bó tay!" Thiếu nữ kiều ngạo nói, trong con ngươi màu nâu lóe lên tự tin, lời nói ra cuồng ngạo không ai bì kịp.

Xích Hồ hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự tự tin trong mắt nàng. Một tia hy vọng dâng lên, nó cuối đầu nhìn hai cục vàng trong lòng. Tâm trí khác sâu hình ảnh một người thiếu nữ mà nó không biết rằng đây chỉ là sự bắt đầu, để rồi có một ngày, người thiếu nữ này tự tin đứng trong gió, mặc kệ phong ba bão táp, vẫn hiên ngang tiến về mục tiêu của mình!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Khởi nguồn sóng gió

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Nguyệt Tương Dao nào hay biết nhân lúc mình bận bịu với Xích Hồ mẹ tên cầm đầu đã trốn đi mất. Đến khi nàng quay đầu lại thì chỉ có một vết máu thật dài lưu lại trên nền đất lạnh băng.

Nguyệt Tương Dao đâu hề hay biết rằng chỉ vì một chút sơ xuất nhỏ đã mang đến biết bao sóng gió về sau.

Cung điện hoa mỹ màu trắng chói lọi, uy nghiêm mà lạnh lẽo.

"Chát!"

"Phé vật!"

Âm thanh chói tai cùng tiếng thét giận dữ vang lên cùng lúc. Nhưng là giọng nói thanh thoát dù tức giận vẫn cảnh đẹp ý vui. Có thể tưởng tượng người phát ra âm thanh cũng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

"Chỉ một nha đầu cũng không đánh bại, phé vật! Cút, cút khỏi mắt ta!" Chỉ thấy một hồng y thiếu nữ tức giận vùng roi mây đánh vào người nam nhân chum mũi choàng đen. Mặc cho bị đánh thế nào, nam nhân trum mũi cũng không một lời than oán, im lặng để cho nữ tử hả giận.

"Dung Như, đủ rồi. Đánh nữa hấn ta sẽ chết. Huống chi giết hấn cũng chỉ làm bẩn tay muội." Bất ngờ một âm thanh lạnh nhạt vang lên đã ngăn lại đòn roi muốn hạ xuống của thiếu nữ.

"Ca!" Thiếu nữ tức giận lên tiếng nhưng thế nào cũng nghe được sự nũng nịu trong tiếng kêu. Thiếu nữ như hoa như ngọc lạnh lùng liếc nam nhân trum mũi, thu lại roi mây rồi ngồi lên ghế. Chỉ là sự sát bén tàn nhẫn trong đôi mắt xinh đẹp vẫn chưa được giấu đi.

Người đời đều biết Họa Dung Như, muội muội của Môn chủ Thần Môn Trúc Huyền Tông là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành điển đảo thiên hạ, là Thánh nữ trong mắt bao người. Vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, cùng ca ca đánh tan âm mưu của bọn loạn đảng. Là một thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng, đoan chính. Nhưng mà người đời chỉ biết đến vẻ đẹp bề ngoài của nàng, nào có biết được những gai nhọn ẩn giấu sau vẻ đẹp hào nhoáng. Chỉ có những người bên cạnh nàng mới biết rõ, đằng sau bộ mặt dối trá là sự tàn nhẫn đến lạnh người, tâm tư thâm trầm, thủ đoạn sắc bén không thua gì đại ca Trúc Huyền Tông của mình. Nếu không năm đó làm sao giúp được cho Trúc Huyền Tông?

Trúc Huyền Tông một thân bạch y phiêu dật không nhiễm khói bụi nhân gian. Ánh mắt hấn lạnh nhạt mang theo nhu hòa nhìn thiếu nữ, bờ môi khẽ cười, trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo thần sắc cưng chiều khôn cùng. Cả Thần Môn ai ai cũng biết Môn chủ bọn họ cưng chiều Đại tiểu thư như thế nào, chỉ kém không hái sao bắt nguyệt cho nàng mà thôi.

Ánh mắt nhu hòa không dừng lại trên người Họa Dung Như lâu đã chuyển đến thân ảnh đang run rẩy của nam nhân trum mũi, chỉ là ánh sát lạnh lẽo trong mắt đã thay thế sự ôn nhu vốn có. Khí thế của bậc vương giả toát ra đè ép lên vai của nam nhân trum mũi khiến hấn như muốn nhín thở.

"Người biết người thiếu nữ đó?" Trúc Huyền Tông nhàn nhạt hỏi hoàn toàn không đem nam nhân kia vào mắt, hấn cảm thấy như vậy chỉ làm bẩn mắt mình mà thôi.

"Thuộc hạ không biết! Thuộc hạ chưa từng nhìn thấy nàng ta trên giang hồ!" Nam nhân nhịn đau rất trên người mà khai báo.

"Vô dụng! Ta nuôi một lũ vô dụng này làm gì hả?!!" Họa Dung Như không nhịn được quát lên người nam nhân một roi, lúc rút roi về nàng ta chán ghét nhìn vết máu đỏ thẫm thẫm trên roi mây.

"Thuộc hạ có tội! Xin Môn chủ trách phạt!" Nam nhân trum mũi cuối đầu che giấu ánh mắt thống hận. Tiệp nhân! Dám đánh ta, sẽ có ngày ta cho ngươi niềm vui bị kẻ khác chà đạp!

"Thuộc hạ có nhặt được mảnh góc áo của nàng ta."

Trúc Huyền Tông nhíu mày nhìn mảnh vải dính vài giọt máu.

Giang hồ đồn đại Thần Môn sở dĩ vững mạnh trăm năm là do có một con Thần thú thủ hộ, chỉ cần đưa đồ vật của bất kì người nào cho nó, nó cũng sẽ đi tìm, dù người nọ đã chết thì nó nhất quyết đào mộ lên cho đến khi tìm được. Bởi thế có rất nhiều môn phái e ngại điều này nên không ai dám chiêu chọc người Thần Môn. Ai biết lẽ nửa đêm có một con thú kì lạ đến cắn cổ mình tha đi thì họ biết phải làm sao?

"Người lui xuống, đến Hình Đường lĩnh phạt."

Thân ảnh nam nhân trum mũi dần khuất bóng sau cánh cửa, để lại hai huynh muội Trúc Huyền Tông bàn bạc trong phòng.

"Ca, có phải ca định?" Họa Dung Như nhíu mày. Nói thật nàng ta không đồng ý cách làm của đại ca chút nào. Chỉ là một tên thuộc hạ thấp hèn, lại còn vô dụng như vậy thì giữ lại làm gì. Chỉ bằng giết quách đi cho rồi. Thần Môn không cần mấy tên phé vật.

"Ừ. Tuy nhiên chưa phải lúc này. Hiện tại Đại hội Võ lâm sắp diễn ra, mấy lão bất tử kia chưa chắc đã an phận. Bây giờ thiết yếu là nên chuẩn bị cho Đại hội, những chuyện này vẫn là để sau đi." Trúc Huyền Tông nhàn nhạt nói, ánh mắt lại không rời mảnh vải trên bàn.

"Nếu chuyện này lộ ra thì thanh danh Thần Môn sẽ bị ảnh hưởng mất. Chúng ta không thể đánh cuộc như vậy được. Vậy đi, bây giờ ca lo đối phó với đám người kia, muội sẽ diệt khẩu tên Trình Giáo Kim này." Âm ngoan trong mắt không giảm, Họa Dung Như âm thầm tính toán.

"Cũng được. Muội nhớ cẩn thận, ca lo kẻ lần này không đơn giản." Suy nghĩ hồi lâu Trúc Huyền Tông mới trả lời. Hấn biết tính khí của muội muội mình, nàng sẽ không chấp nhận một vết bẩn nào trong mắt, có ngăn cũng ngăn không được. Thôi thì cứ cho phép, hấn cũng muốn xem kẻ địch lần này là dạng gì mà dám đối đầu với bọn họ.

"Ca yên tâm, ta sẽ cẩn thận. Dù sao thì độc trong người Xích Hồ mẹ cũng không đơn giản, tuy ta không có được Xích Hồ con nhưng bù lại lại có được xác Xích Hồ mẹ. Việc này "hò" hẳn sẽ không tức giận đâu? Phải không?" Tuy trong lòng không cho là đúng nhưng Họa Dung Như vẫn phải trả lời cho có lệ. Ánh mắt âm ngoan khẽ híp, chỉ cần đắc tội với Thần Môn thì cho dù người chết cả trăm vạn lần cũng không đủ bồi tội! Ta sẽ làm cho người phải hối hận gì đã sinh ra trong thế giới này!

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Quay lại với Nguyệt Tương Dao.

Sau khi xem các vết thương trên người Xích Hồ mẹ, Nguyệt Tương Dao cực kỳ tức giận. Trên cô có ba đường cắt thật sâu, sống lưng và chân đều bị xích sắt đập vỡ mấy khớp xương, con có vết thương nhỏ, trên dưới cũng hơn năm mươi vết roi. Nhiều đó đủ thấy hằng ngày Xích Hồ mẹ đã phải chịu tra tấn dã man như thế nào rồi.

Đến khi kiểm tra độc trong người của nó. Nguyệt Tương Dao không nhìn được mà đánh vào tảng đá kế bên. "Phanh" một tiếng, tảng đá đã vỡ làm nhiều mảnh đủ thấy Nguyệt Tương Dao đã tức giận đến nhường nào.

Độc này gọi là Hấp Huyết Độc, tên cũng như thực, chỉ cần trúng phải sẽ bị nó hút cạn máu cho tới chết. Là một loại độc cổ có từ thời xa xưa. Trong mấy quyển sách cổ của Long Quyển có nhắc đến loại độc cực kỳ tàn ác này. Tuy nhiên, độc này chỉ có tác dụng với các loại dã thú nên không được lưu truyền trong nhân gian, dần dà đi vào tuyệt tích. Chỉ cần trúng phải, không cần nói lý lẽ liền cướp đi mệnh của người. Tuy nhiên độc này càng trị càng nhanh tử vong, giống như ung thư, cắt khối u đi thì càng nhanh chết. Nhưng mà ngay lúc đám người Huyết Đầu Lâu đó hạ độc thì Xích Hồ mẹ đã có mạng mới kéo lại được chút hơi tàn.

Nhưng nào ngờ, độc này thật sự quá ác tính, nếu như Xích Hồ mẹ không ngăn cản sự phát triển của nó thì cả ba mẹ con đều chết không thể ngờ. Bắt buộc Xích Hồ mẹ phải ăn Xích Khô Mộc có tác dụng trong việc điều chế đan dược giải bách độc. Mà cũng từ đó, Xích Khô Mộc mặc dù giữ lấy hơi tàn cho ba mẹ con nhưng cũng làm tăng thêm độc tính của Hấp Huyết Độc. Vì thế chỉ cần Xích Hồ mẹ sinh con xong thì chết ngay lập tức không thể nghi ngờ! Nhưng mà đến lúc cuối cùng, Xích Hồ mẹ lại gặp được Nguyệt Tương Dao, được nàng cho một viên đan dược kéo lại chút sinh mệnh đang dần cạn kiệt.

Muốn giải độc này nếu trước kia thì quả thật Nguyệt Tương Dao gặp không ít khó khăn nhưng bây giờ thì không cần đi đâu xa, bởi nguyên liệu khó khăn nhất đã tập hợp đầy đủ - Xích Khô Mộc.

Chúng ta chơi một trò chơi nhé. Khi nào nhận đủ 4 bình chọn mình sẽ đăng chương tiếp theo trong 12 giờ kế tiếp. Mỗi chương sẽ kéo dài từ 2k đến 2,5k. Nếu không thì sẽ phải đợi từ 2-3 ngày sau mới có chương. Thế nào, mấy bạn có muốn chơi hông a? Nếu có thì bình luận nhe!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Sinh nhật phong ba (1)

"Xích Khô Mộc nghiền nhỏ, Tỳ Diệp ba cánh, Thủy Sinh Tảo hai đoạn,... Cuối cùng là thuốc dẫn." Nguyệt Tương Dao lau mồ hôi trên trán, con người u ám nhìn những dược liệu đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Ừm, máu của Thần thú? Hiện tại ta không có nó, tuy nhiên không ảnh hưởng lớn đến dược tính, tuy rằng tốc độ giải độc sẽ chậm hơn rất nhiều." Ngay từ đầu Nguyệt Tương Dao đã biết không thể chế tạo thuốc giải hoàn hảo cho Xích Hồ mẹ, nhưng cũng nắm chắc có thể cứu sống nó.

"Thần thú? Chủ nhân người vừa nhắc đến Thần thú?"

Đúng lúc này, Vi Hồ ló cái đầu xù lông ra hỏi Nguyệt Tương Dao. Chủ nhân thật đáng giận! Có điều thú vị mà không rủ nó, bỏ nó ở lại trong Long Quyển với còn gà kia, hại nó thật chướng mắt! Nhưng Vi Hồ nào dám bày tỏ nỗi lòng trước Nguyệt Tương Dao, nếu nó bày tỏ, chỉ sợ bây giờ ngồi ở đây không phải là một Vi Hồ toàn thân lông xù đáng yêu mà là một mâm đồ ăn với thực đơn cây tơ bày món rồi!

"Ừ, Vi Hồ người có phải là Thần thú không?" Nguyệt Tương Dao quên mất bên cạnh mình còn một đám thú vật chỉ có thể cầu không thể thấy này. Ánh mắt nguy hiểm đảo lượt qua thân hình mập mạp của Vi Hồ vài lần mang theo một ý tứ không rõ.

Vi Hồ chỉ cảm thấy toàn thân lông mao dựng đứng, chín cái đuôi sau lưng không ngừng run lên, tinh thần căng lên như dây đàn, giống như chỉ cần nó gật đầu thừa nhận thì Nguyệt Tương Dao sẽ không ngần ngại cắt đôi nó ra nghiên cứu vậy.

"Chủ nhân, người... Suy nghĩ nhiều rồi. Ta không phải Thần thú..." Vi Hồ hết sức lo sợ, một bộ dạng "cho dù thế nào ta cũng không thừa nhận" kiên quyết phủ nhận.

Nguyệt Tương Dao di dời ánh mắt, khuôn mặt hiện rõ thái độ ghét bỏ làm cho lông mao trên người Vi Hồ dựng đứng lần nữa.

"A! Chủ nhân, người không được khinh thường ta a! Dù ta không phải Thần thú, nhưng cũng là... A ui!"

Tiểu Yên ung dung thoải mái thu hồi vuốt, lấy bộ dạng anh cả oai phong xuất hiện. Qua mười năm ngoại hình của Tiểu Yên có biến đổi lớn. Vốn lúc trước chỉ to hơn lòng bàn tay một chút, bây giờ đã to lớn bằng một con chim đại bàng trưởng thành. Bộ lông màu đỏ như hỏa diễm cháy rực rỡ càng tôn thêm khí chất cao ngạo của vương giả chi điều. Đặc biệt là bộ vuốt sắc mà Tiểu Yên vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, nó có thể cắt đứt cả xích sắt, đâm thủng cả sắt thép. Lông đuôi phía sau càng thêm uy vũ, như một đóa hoa kiêu diễm tô thêm cho bộ lông đỏ rực khí chất của bậc đế vương.

"Chủ nhân, người cần một Thần thú thì tại sao không hỏi Tiểu Yên ta. Người phải biết, Hỏa Phượng Hoàng năm xưa chính là một trong Tam Đại Thần thú của Long Phượng Giới a!" Tiểu Yên kiêu ngạo ưỡn ngực, tự cho là đúng nói lại không biết khi Nguyệt Tương Dao nghe đến hai chữ "Thần thú" mắt liền sáng.

"Tốt cho con gà nhà ngươi! Dám đập bốn hồ, hôm nay bốn hồ không đem người nấu cháo thì không đáng danh xưng Bá vương oai vũ Cửu Vĩ Hồ Ly!" Vĩ Hồ bị đá sang một bên tức giận trừng mắt. Nhưng là với thân hình nhỏ nhắn, hai mắt to tròn thì Vĩ Hồ có trừng mắt như thế nào đi nữa cũng chỉ là một bộ dạng tiểu manh manh đáng yêu thôi.

"Vĩ Hồ, không được càn quấy." Ngay lúc hai con thú muốn lao vào đánh nhau, Nguyệt Tương Dao lạnh nhạt can ra.

Vĩ Hồ không tin vào tai mình. Ngay thường tuy chủ nhân luôn đau đầu với bọn nó nhưng chưa từng thiên vị ai, hôm nay chỉ vì cái con gà lông đỏ này mà nằng nặc nó. Hai mắt Vĩ Hồ to tròn ngập nước như vượn phải cú sốc thật nặng.

"Bây giờ chỉ có Tiểu Yên mới có thể giúp ta, con người, tạm thời ở đó." Lạnh nhạt ra lệnh, Nguyệt Tương Dao không quan tâm tới dáng vẻ thất thần suy sụp của Vĩ Hồ. Với một nụ cười trên môi, Nguyệt Tương Dao ân cần hỏi: "Tiểu Yên, người nói người là Thần thú, đúng vậy không?"

"Đúng vậy! Hiện tại trên thế gian này ngoài Tiểu Yên ta ra thì không có ai khác!" Tiểu Yên hất hất nhúm lông vàng trên đầu, trêu tức liếc nhìn bóng lưng Vĩ Hồ đang về vòng tròn trong góc tường.

"Vậy chỉ mình người mới có thể giúp ta, Tiểu Yên người có muốn giúp ta không?" Nụ cười trên môi Nguyệt Tương Dao càng rực rỡ, con người màu nâu nguy hiểm híps lại che đi ý đồ đen tối.

"Đương nhiên rồi! Chủ nhân, dù người bảo ta lên núi đao hay xuống biển lửa, ta cũng sẽ không từ! Tiểu Yên ta nhất ngôn cửu đỉnh!" Tiểu Yên ngược mặt nhìn trời tuyên bố lời thề son sắt nào biết chính mình đã tự bán mình còn ngu ngốc giúp người ta đếm tiền.

"Tốt lắm! Vĩ Hồ, đến cắt máu Tiểu Yên cho ta. Ta cần một liều thuốc dẫn tốt!" Nguyệt Tương Dao quay lưng đi bỏ mặc một con phượng hoàng mặt xám như tro tàn và một con hồ ly hung phấn đến răng nhọn phát ra âm thanh "ken két".

"Ha ha! Tiểu Yên, chúng ta là đồng chủ (cùng chủ nhân) có phải hay không người nên hy sinh một chút vì lợi ích của nàng hả?" Vĩ Hồ đã sớm quăng đi vẻ mặt ủ dột lúc này, móng vuốt sáng loáng ẩn hiện dưới lớp lông xù.

"Khô... Không nên. A ha... ha. Người đã nói như vậy thì chúng ta nên nhẹ nhàng với nhau không? Hay để ta tự mình trích máu là được rồi, không cần phiền tới người đâu. Người chỉ cần nhận công lao là được rồi, huống chi... Máu ta sẽ làm bẩn bộ lông trắng xóa của người mất." Tiểu Yên lùi về sau từng bước, ánh mắt run sợ nhìn hàm răng nhọn đã nhe ra của Vĩ Hồ. Trời mới biết nó quý bộ lông này như thế nào, nếu không năm đó làm sao một Hỏa Phượng Hoàng cao quý lại phải thỏa hiệp để bị nhốt ở một nơi khi ho cò gáy như thế này.

"Không được! Chủ nhân là rất ghét cái cảnh ăn không mà ngồi hưởng lộc như thế này. Thôi, vẫn để ta giúp người thì hơn, một mình người làm sao có thể lấy đủ máu cho chủ nhân luyện đan được." Vĩ Hồ chỉ tiếc không rèn sắt, không ngừng "khuyên nhủ" đồng bạn.

"Không! Ta không cần!!!"

Tiếp theo chính là một cuộc đuổi bắt lật tung Long Quyền giữa người chạy là Tiểu Yên và người đuổi là Vĩ Hồ. Vừa chạy Tiểu Yên vẫn còn nghe được giọng nói của Vĩ Hồ phía sau.

"Đề lấy máu gà phải cắt cổ gà. Vừa hay móng vuốt của bốn hồ vẫn rất sắc bén, nếu không, con gà kia chết không nghi ngờ!"

Nghe vậy, Tiểu Yên đã gác chân lên cổ chạy tốc khỏi còn quên luôn chính mình có hai cái cánh có thể bay.

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Có máu của Tiểu Yên, Nguyệt Tương Dao hoàn toàn dễ dàng luyện ra được đan dược giải độc cứu Xích Hồ mẹ thoát khỏi bờ vực cái chết. Mà Xích Hồ mẹ cũng lựa chọn cùng hai tiểu bánh bao đi theo Nguyệt Tương Dao.

Lúc Nguyệt Tương Dao mang Xích Hồ mẹ ra ngoài nhìn thiếu chút nữa đã trượt chân té vì kinh ngạc. Bởi vì hàng trăm con mãnh thú đang phục tùng trước chân váy của nàng. Cảnh tượng trăm thú bái lạy một con người phải nói là khí thế ngất trời, một cảnh tượng huy hoàng mà đến đời sau vẫn còn lưu truyền trong nhân gian từ những tiểu phụ vô tình đi ngang bắt gặp cảnh tượng mà cả đời không bao giờ quên.

Ánh mặt trời mọc chiếu lên người thiếu nữ càng tăng thêm vẻ đẹp mờ ảo, người thiếu nữ đứng cạnh một con hồ lông đỏ được muôn thú bái lạy với cái danh Vương giả chi thú không lâu nữa sẽ vang xa ra cả đại lục, lưu truyền thành từng giai thoại, tạo thành một truyền kỳ mới chấn động Long Phượng Giới!

Đắm chìm trong ánh nắng nhạt, Nguyệt Tương Dao hoàn toàn không biết sắp tới mình sẽ bị đồn thổi lên đến tận mây xanh. Nhưng mà cho dù biết, Nguyệt Tương Dao chưa chắc đã để trong lòng.

Ngay lúc này Nguyệt Tương Dao bỗng có cảm giác đạt được thành tựu, đang cùng chiến hữu của mình ngắm mặt trời mọc, ngắm nhìn thiên hạ dưới gót chân mình!

Nhưng Nguyệt Tương Dao cũng biết rõ, sở dĩ chúng thú quý lại là do đối với Xích Hồ tôn kính, còn nàng là dính chút hào quang của người ta mà thôi. Tuy hơi đã kích nhưng Nguyệt Tương Dao hiểu rõ, cái gì thuộc về mình rồi sẽ đến, những thứ như thế này rồi một ngày nào đó nàng sẽ có, có bằng chính thực lực của mình, để cho cả Long Phượng Giới tâm phục khẩu phục!

Chiếc xe ngựa chạy chậm chạp trên đường, đứng bên ngoài người ta có thể loáng thoáng nhìn thấy dưới màn trướng là một thiếu nữ xinh đẹp như trăng rằm, thính thoảng cười nhẹ làm điên đảo chúng sinh. Người này không ai khác chính là Nguyệt Tương Dao đang trên đường trở về Nguyệt Phủ - nơi ở của Đại ma đầu năm xưa tung hoành thiên hạ - Nguyệt Hồng Thiên.

Trong lòng Nguyệt Tương Dao ôm một cục màu vàng, nếu chú ý có thể thấy những đường vân màu đỏ trên lưng cái cục vàng này. Cục vàng này không ai khác chính là chú Xích Hồ con do Nguyệt Tương Dao đỡ đẻ.

Không biết có phải do Nguyệt Tương Dao giúp nó ra đời hay không mà từ khi mở mắt ra liền luôn quần quýt bên cạnh nàng, một tác cũng không rời. Mà cũng cùng một lý do nó nên Nguyệt Tương Dao cũng khá thân thiết với nó.

Sau đó Nguyệt Tương Dao còn phát hiện ra một vấn đề vĩ đại hơn, cái cục màu vàng hay đi theo mình là một biến dị cá thể đặc biệt. Chú Xích Hồ con kia vốn sinh ra có bộ lông màu vàng, chỉ sau mấy ngày đã đổi thành màu đỏ, nhưng con đi theo nàng thì không có dấu hiệu đổi màu lông. Nguyệt Tương Dao liền xem trong sách cổ, quả nhiên là có trường hợp này xảy ra, tuy nhiên tỉ lệ rất thấp, chỉ trong vạn con mới có một con. Nàng liền gọi nó là Tiểu Kim để phân biệt với Tiểu Xích kia.

Lên đường đã được ba ngày, nếu tính toán không lầm thì ngày mai sẽ về tới Nguyệt Phủ. Nguyệt Tương Dao cực kỳ mong chờ nhìn thấy tiểu đệ đệ trong truyền thuyết là cái dạng gì. Nghĩa phụ và nghĩa mẫu đều là những người xuất trong suất, vậy đứa con họ sinh ra sẽ là cực phẩm trong cực phẩm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sinh nhật phong ba (2)

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

"Gia nói cho ngươi biết, phụ thân gia là đại ma đầu, mẫu thân gia là thần y! Ngươi dám đụng vào gia, gia nhất định sẽ lột sạch ngươi, ném ngươi vào thanh lâu! Cho ngươi bị một đám sơn phần hành hạ! Ngươi, mau buông gia ra!"

Lúc này bên ngoài vang lên âm thanh non nớt của đứa trẻ. Lời của đứa trẻ này làm cho Nguyệt Tương Dao hắc tuyến rơi đầy đầu. Rốt cuộc là ai đã dạy cho đứa trẻ này hả?

"Cô nương, bên ngoài có một đám người đang vây bắt một tiểu oa nhi. Ta có nên giúp không?" Xa phu nghiêng đầu hỏi, trong giọng nói không giấu được vẻ gấp gáp. Phải biết tình huống của đứa trẻ không được tốt lắm, có đến bốn năm đại hán đang bao vây không chừa một chút đường lui. Nếu không cứu, e là, xa phu cũng không dám nghĩ tiếp.

Ngay lúc Nguyệt Tương Dao đang suy nghĩ, ở bên ngoài đứa trẻ lại không an phận một chút nào.

"A! Gia nói cho ngươi biết, đám người xấu các ngươi dám ức hiếp một tiểu oa nhi bảy tuổi như ta, nhất định sẽ bị đại tỷ của ta ăn sạch không chừa một móng xương nào!"

"Ha ha! Tiểu nhóc con, ngươi nói đại tỷ của ngươi lợi hại, vậy kêu nàng đến đây cùng bọn ta vui vẻ một chút nào? Ha ha!"

"Đứng đấy! Ngươi nói nàng ăn sạch bọn ta? Ha ha! Nàng ta là ma nữ hay sao mà dám ăn sạch bọn ta! Nhóc con, ngoan ngoãn đi theo bọn ta nếu không sẽ không có thứ tốt cho ngươi đâu!"

"Ngươi! Ta cần! Dám sỉ nhục đại tỷ! Ta cần!"

"A!!! Súc sinh, dám cần ta! Huỳnh đệ, bắt tên nhãi ranh này lột da róc thịt cho ta!"

Nguyệt Tương Dao chỉ biết lắc đầu, rất là hứng thú với tiểu oa nhi này. Giơ tay một cái, Tiểu Kim bên cạnh liền biến mất không dấu tích.

Bàn tay trắng nõn giờ ra, những ngón tay mảnh khảnh khẽ nhất màn xe lên. Đôi mắt hoa đào nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Chỉ thấy một tiểu nam hài chừng bảy tám tuổi mặc hoa phục màu xanh đang giẫy giữa khò tay của một đại hán cao to. Dù vậy trên gương mặt non nớt không hề có tia sợ hãi nào mà là vô cùng quật cường, không chịu yếu thế. Những cú đấm nhỏ không ngừng rơi lên gương mặt của tên đại hán, đi kèm theo đó chính là những lời mắng khiến cho đám người đại hán ai cũng tức giận đến xanh mặt.

"Gia chỉ ném đá trúng người thôi có phải giết hết cả gia phả người đâu mà bắt gia! Mau thả gia ra, nếu không trời đánh cả dòng họ tám đời nhà người! Ta phi! Ta phi! Phải là mười tám đời tổ tông nhà người đều bị đánh!" Tiểu nam hài hét lớn, lời nói hùng hồ như thế dù là Nguyệt Tương Dao đứng ngoài xem cuộc vui cũng phải phì cười. Vậy theo lý tiểu nam hài này thì chỉ có thù giết cha mới được báo, còn ném đá là không? Nếu vậy thì giang hồ này đúng là chốn bình yên nhất rồi, làm gì có chuyện vì chút chuyện linh tinh mà sinh ra hiểm khích không lồ cơ chứ?

"Hỗn đản! Ngậm miệng thôi của người lại! Quý tha mà bắt, hôm nay lão tử không róc gia xẻo thịt người, lão tử không lấy họ Ngu!" Người tự xưng là họ Ngu xanh mặt, hai mắt trợn lớn đỏ ngầu, tay nâng đại đao có ý định muốn chặt đôi tiểu nam hài.

"Một đám đại nam tử lại bắt nạt một đứa trẻ, chuyện này truyền ra thì còn mặt mũi gì?" Tay ngọc nâng mảnh cửa, một đôi hài thêu bạch lan bước ra, bạch y phiêu dật xuất trần, dung nhan tuyệt mỹ khẽ cười, khí chất như u lan, lạnh nhạt mà quyến rũ, Nguyệt Tương Dao nhìn thấy người còn đang ngốc lảng.

"Oa! Tiên tử tỷ tỷ, mau cứu tiểu đệ đi!" Tiểu nam hài hai mắt sáng như sao, nhân lúc đám người kia không chú ý liền xách mông chạy như bay đến chỗ Nguyệt Tương Dao. Nhưng được nửa đường thì chạy ngược về không quên cho tên đại hán họ Ngu một cú đá trời giáng ngay giữa ngã ba khiến cho sắc mặt hắn xám ngắt.

"Người..." Đại hán họ Ngu sắc mặt xám trắng bịn lầy hạ bộ mình đàn khuy xuống, trên trán chảy xuống một lớp mồ hôi lạnh, đại hán trợn trắng mắt ngất đi trong muôn vạn đau khổ.

Mấy người khác không nhìn được khép chân lấy tay che hạ bộ mình lại, sắc mặt ai nấy đều xanh tím, sau lưng đã đổ một lớp mồ hôi. Tên tiểu tử này ra tay thật nặng, nói đá là đá, còn không quên đưa cho bọn họ một cái mặt quỷ trợn mắt! Ôi! Thời thế sao lại bất công thế này! Ngay cả một tiểu hài tử thôi cũng có sức công phá kinh khủng như thế! Tự dưng bọn họ cảm thấy may mắn vì cú đá kia không phải nhằm vào bọn họ.

Nguyệt Tương Dao giật giật khóe môi, trong lòng thầm than thủ đoạn ác độc nhưng ngoài mặt biểu hiện chút cứng nhắc ngoài ra không có bất kỳ thái độ nào khác.

"Ồ ồ. Tiên tử tỷ tỷ, của hắn thật cứng, chân của Tiểu Nhật thật đau. Ô ồ." Tiểu nam hài ai oán co chân nhảy lò cò tới bên xe ngựa của Nguyệt Tương Dao, thần sắc kia chân thật đến mức suýt làm cho xa phu tin rằng người bị đá trúng chính là tên nhóc đang méo xệch mặt kia.

Lần này thì đám người đại hán không nhìn được nữa, khóe miệng ai cũng co quắp. Thật cứng? Bọn họ có nên vui thay cho lão đại vì được khen phương diện kia hay nên lo lắng vì tiểu lão đại ngày sau có hay không còn dùng được? Bỗng dưng đám người này cảm thấy hôm nay ra đường không xem hoàng đạo nên bây giờ gặp một tiểu ôn thần không biết sống chết! Mệnh căn của một đại hán vậy mà tan nát dưới bàn chân nhỏ không có sức lực là bao nhiêu? Ô ồ. Bọn họ cảm thấy thật ủy khuất.

"Chẳng lẽ các người còn muốn bị đá hay sao? Còn không mau mang người cút!" Nguyệt Tương Dao liếc mắt nhìn đến đám người đại hán, trong con người màu nâu khê lóe sát khí.

Hi!!!

Đám người đại hán chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thấu xương thổi qua, ai cũng run sợ kéo lấy tên lão đại còn đang chết ngất dưới đất chạy đi. Tiểu tử kia đã đáng sợ, vị mỹ nhân này còn đáng sợ hơn! Mới giây trước còn trông như đoá u lan thanh tịnh, mấy giây sau đã hóa thành đoá mận đã la độc chết người! Quả nhiên rần rần đẹp thì càng độc!

"Này! Sau này nếu để gia gặp được các người, gia nhất định sẽ ném các người vào thanh lâu làm kỹ nữ! Hừ!" Tiểu nam hài làm một động tác hất cằm, oai vũ giờ cao nắm đầm làm cho cả đám người đang chạy thực mạng đồng loạt vấp té, bụi đất bay đầy đầu.

"Ha ha! Tiên tử tỷ tỷ, tỷ thấy Tiểu Nhật có oai không?" Tiểu nam hài vui vẻ hướng Nguyệt Tương Dao khoe khoang thành tích không hề phát hiện ra ánh sáng lạ trong đôi mắt của nàng.

Nguyệt Tương Dao nhếch môi, bây giờ nàng dám khẳng định đây chính là tiểu đệ đệ bảy năm chưa gặp của nàng. Ha! Chưa kể tới tiểu tử này tự xưng là Tiểu Nhật, chỉ nói tới thói hung hăng mở miệng xưng "gia" là đủ biết, trong vòng trăm dặm quanh đây sẽ không có một tiểu tử tính tình cực phẩm như thế này ngoại trừ người đệ đệ chỉ biết qua thư của nàng đâu. Nguyệt Tương Dao không cần hỏi cũng biết những lời lúc này tất cả đều do Ân di dạy nếu không thì ai dám dạy Tiểu Nhật nói đại tỷ của nó có thể ăn thịt người cả móng xương cũng không còn, người Nguyệt Phủ còn chưa có gan dám nói xấu nàng đâu. Hừ! Thủ này không trả không phải Nguyệt Tương Dao!

Hoa Ân Ân không hề biết chỉ trong một lần nhất thời nói xấu Nguyệt Tương Dao mà mang đến cho mình bao nhiêu thương tích, nếu không có cho nàng ba mươi cái miệng cũng không dám nói ra nửa lời.

"Tiểu đệ đệ, tên đệ là gì?" Nguyệt Tương Dao mỉm cười hỏi.

"Đệ là Nguyệt Tinh Bảo, nhũ danh là Tiểu Nhật. Tiên tử tỷ tỷ, có phải tên đệ rất oai phong không?" Ngược cái đầu nhỏ nhắn, Nguyệt Tinh Bảo nhìn vị tỷ

tỷ xinh đẹp trước mắt. Nếu để cho Nguyệt Hồng Thiên biết chỉ dùng một chút sắc dụ mà con trai mình dày công cực khổ nuôi nấng đã khai ra gần như toàn bộ thân phận thì không biết hẳn có sắc mặt gì, chắc chắn là nói một câu: tiểu tử, ngươi quá không có tiền đồ rồi!

"Nguyệt Tinh Bảo? Con trai của Nguyệt Hồng Thiên? Hừm?" Nguyệt Tương Dao nhìn cười nhìn gương mặt rồi thành một đoàn của Nguyệt Tinh Bảo.

"Làm sao tỷ biết đệ là con trai của Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên vậy?" Nguyệt Tinh Bảo kinh ngạc. Hắn hoàn toàn không hề biết danh tiếng của phụ thân mình trong giang hồ có uy thế như thế nào, mặc dù phụ thân hắn luôn dặn hắn không được nói tên thật của mình cho người khác nghe nhưng hắn hoàn toàn không hề để trong lòng.

"Đệ đệ ngốc! Ai mà không biết đại danh鼎鼎鼎鼎 Nguyệt Hồng Thiên, tung hoành thiên hạ với Phá Thiên Đao. Đệ khinh thường ta quá đó!" Búng một cái "phốc" vào trán Nguyệt Tinh Bảo, Nguyệt Tương Dao mỉm cười mặc kệ bộ dáng la oai oái của tiểu nam hài.

"Ui! Gì chứ? Lão cha nhiều chuyện đó mà tài giỏi như thế sao? Không thừa nhận!" Nguyệt Tinh Bảo hắn không bao giờ thừa nhận là chính mình ghen tỵ đâu.

"Hừ! Tiểu tử thói nhà ngươi dám nói cha mình là lão nhiều chuyện! Có phải thường ngày lão tử nuông chiều ngươi quá rồi hay không hả?!!" Một tiếng gầm tức giận vọng từ phía trước vọng đến.

Đầu Nguyệt Tinh Bảo vang lên âm thanh cảnh báo, thân ảnh nho nhỏ chui rút sau lưng Nguyệt Tương Dao. Xong rồi! Lão cha tới rồi! Việc hắn trốn đi chơi bị phát hiện rồi! Còn Nguyệt Tương Dao thì mỉm cười nhìn thân ảnh ngày càng lớn đang chạy đến. Trông mặt có chút cay, trong lòng có một cảm xúc dâng trào như được trở về nhà.

Soát!!!

Một thân ảnh cường tráng với khí thế bức người xuất hiện, tuần nhan tức giận trừng mắt nhìn tiểu tử đang trốn sau lưng Nguyệt Tương Dao.

"Ngươi! Tiểu tử thói! Hôm nay lão tử không đánh mông ngươi cho tới nở hoa, lão tử không là Đại ma đầu!!!"

"A! Lão cha nhiều chuyện! Ngươi dám đánh gia, gia mạch mấu thân, để mấu thân cho ngươi ngủ dưới đất! Ô ô!" Nguyệt Tinh Bảo nhe răng lấy mấu thân ra uy hiếp. Ngày thường hắn đã ngang nhiên càng quấy đã quen, duy chỉ có lão cha này mới không nhường nhịn hắn. May mà hắn biết được nhược điểm của lão cha chính là mấu thân, nếu không mông hắn nở hoa không biết bao nhiêu lần.

"Hừ! Ngươi còn dám nói! Lần này đến mấu thân ngươi, ngươi cũng chọc tức rồi! Lần này ta xem là ai dám bảo vệ ngươi!!!" Nguyệt Hồng Thiên há hê nhìn gương mặt nhỏ nhắn đã tái xanh của Nguyệt Tinh Bảo. Trời mới biết khi còn ở Nguyệt Phủ, tên nhóc con này tối ngày đem Lệ Phi Nhã ra hù dọa hắn khiến hắn không thể thẳng tay trừng trị, ngược lại còn phải đi sau lưng thu dọn tàn cuộc của nó. Làm cha như hắn thật sự rất áp lực a.

"Tiên tử tỷ tỷ, mau giúp Tiểu Nhật đi! Nếu không, mông Tiểu Nhật sẽ nở hoa mất!" Không đầu lại lão cha, Nguyệt Tinh Bảo chuyển hướng sang Nguyệt Tương Dao. Gương mặt tròn trịa đầy nước mắt, đôi mắt long lanh ứa nước, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, cái mũi hít hít. Nguyệt Tinh Bảo rất biết tận dụng cái gương khả ái đáng yêu này, hắn không tin có ai có thể cưỡng lại được gương mặt hoa lê đài vũ của Nguyệt Tinh Bảo hắn.

Ngay lúc Nguyệt Tinh Bảo cực kỳ tự tin với kỹ thuật diễn của mình nào có biết người luôn dùng sắc và nụ cười ngây thơ để lừa gạt kẻ khác cũng ở đây mà người này có vẻ là cao tay hơn hắn. Nguyệt Tương Dao ngó mặt làm ngo, hai chữ "không quen" hiện ngay trên mặt làm cho Nguyệt Tinh Bảo như bị đá rơi trúng đầu.

Sốc!

Lần đầu tiên có người không thêm nhìn hắn! Nguyệt Tinh Bảo hoàn toàn rơi vào trạng thái ngốc lăng.

"Ha ha! Tiểu tử thói! Có vẻ như ân nhân của ngươi không thêm quan tâm tới ngươi rồi." Nguyệt Hồng Thiên cười trên nỗi đau của người khác rất tự nhiên. Nhưng từ lúc xuất hiện tới giờ hắn ta đã quên nhìn mặt của ân nhân con hắn, nếu không, hắn sẽ không cười tự nhiên như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Sinh nhật phong ba (3)

Nguyệt Tương Dao nhìn hai người một câu qua lại, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy ám áp. Ủ, có lẽ đây chính là tình thân đi.

"Đúng rồi, phụ thân! Lúc này tiên tử tỷ tỷ đã cứu con đó! Hừ, chắc chắn cái "đại tỷ" gì đó sẽ không xinh đẹp bằng tiên tử tỷ tỷ đâu. Mấu thân luôn nói đại tỷ xinh đẹp tài giỏi, hôm nay con thấy đại tỷ một góc cũng không bằng tiên tử tỷ tỷ!" Sau khi được dạy dỗ, Nguyệt Tinh Bảo nghiêm túc nhận xét nào biết "đại tỷ" trong miệng mình là người đứng kế bên.

"Ngươi thì biết gì? Đến lúc đại tỷ ngươi trở về, ta xem ngươi bị nàng xử trí ra sao!" Dung nhan anh tuấn mang theo nét đùa cợt, Nguyệt Hồng Thiên vui vẻ

nhìn gương mặt nhăn nhúm thành một đoàn của Nguyệt Tinh Bảo.

"Mà, vị cô nương này..." Nguyệt Hồng Thiên lúc này mới chú ý tới nhân vật đứng cạnh con mình. Khi tầm nhìn chuyển tới gương mặt thì bỗng nhiên trùng lớn.

Trước mặt hẳn là một thiếu nữ mười lăm tuổi, mái tóc đen dài thả xuôi sau lưng như thác đổ, làn da như bạch ngọc, đôi mắt hoa đào đầy ý cười, cánh mũi cao thẳng, bờ môi anh đào khẽ cong mang theo ý cười ấm áp. Bạch y phiêu dật bao lấy thân hình mảnh khảnh, nổi bật lên đường nét của thiếu nữ. Khí chất tự nhiên thanh lãnh toát ra từ trong xương tủy. Gương mặt khá ái non nót trải qua sự rèn giũa thời gian đã trưởng thành, nhưng vẫn không mất đi nét trẻ con vốn có.

Nhìn thiếu nữ trước mặt, Nguyệt Hồng Thiên bỗng nhiên xúc động, như có cảm giác đạt được thành tựu to lớn nhất trong đời, đó là nhìn nữ nhi của mình từng chút lớn lên. Hai mắt Nguyệt Hồng Thiên phiếm hồng, muốn kinh hô lên nhưng nhận thấy cái nháy mắt đầy ẩn ý của Nguyệt Tương Dao liền đè nén cảm xúc xuống, muốn chờ xem Nguyệt Tương Dao sẽ dạy dỗ tiểu nhóc con này.

"Này này, phụ thân! Phụ thân! Lão cha nhiều chuyện! Người dám nhìn lên tiên tử tỷ tỷ, về nhà gia sẽ mách mẩu thân cho xem!" Nguyệt Tinh Bảo cảm thấy chính bản thân bị bỏ rơi liền ồn ào kêu to, hai má phồng lên như đang ngậm trứng trong miệng, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

"Người dám nói lão tử nhìn lên! Xem ra bài học lúc này vẫn chưa đủ! A! Đứng lại cho lão tử!!!" Nguyệt Hồng Thiên tức đến xi khói đen, sẵn tay áo chuẩn bị dạy dỗ Nguyệt Tinh Bảo lần nữa.

"Người nghĩ gia ngu sao? Đứng lại cho người đánh chắc!!! Có giỏi thì đuổi theo gia!" Nguyệt Tinh Bảo co chân chạy thật nhanh nhưng nào có nhanh bằng kinh công đã luyện nửa đời người của Nguyệt Hồng Thiên. Chẳng mấy chốc hẳn đã la oai oái vì bị ăn đòn.

"Ồ oa! Lão cha ác độc! Đánh cho mông gia nở hoa! Gia không nói chuyện với người nữa! Tiên tử tỷ tỷ, mông của Tiểu Nhật thật là đau a~" Nguyệt Tinh Bảo ôm mông méo mào. Hu hu, lần này mông hẳn sẽ ba ngày không ngồi được cho xem! Ô ô! Lão cha độc ác! Lão cha nhiều chuyện!

Nguyệt Tương Dao phì cười với gương mặt méo mào của Nguyệt Tinh Bảo nhưng vẫn không nói gì. Ánh mắt lại đảo Nguyệt Hồng Thiên đang thỏa mãn bên vạnh.

"Vị thúc thúc này, phương hướng mà người vừa đi tới có phải là Nguyệt Phủ?"

"À, đúng vậy! Cô nương có chuyện cần làm?" Nguyệt Hồng Thiên ho nhẹ, trong lòng âm thầm gợn ngón cái, nói về diễn suất, tiểu tử thú vị vẫn chưa bằng một phần của Dao Dao a. Nguyệt Phủ gọi là phủ nhưng thật chất lại rộng lớn mênh mông, so với một thành trì cũng không hề kém bao nhiêu. Trong đó chính là môn đồ, bằng hữu cùng sinh ra từ với hẳn. Đương nhiên không có một thế lực nào dám đắc tội với Nguyệt Phủ, nếu không nửa đêm phải đi châu Diêm Vương là chuyện bình thường.

"Là tiểu nữ đến tìm một người thân, sợ đi lạc hướng nên..." Nguyệt Tương Dao giả vờ nhu mì, âm thầm giấu đi ánh sáng trong mắt.

Xa phu này giờ nhìn thấy toàn cuộc thì cả đầu đầy mồ hôi. Công phu trở mặt so với tiểu thí hài chỉ có hơn chứ không kém! Nếu không phải lúc này hẳn nhìn thấy tư thế oai hùng đuổi đám người kia chạy thực mạng của Nguyệt Tương Dao thì có lẽ giờ hẳn nhất định sẽ bị dáng vẻ này lừa đến rơi nước mắt.

Trong ba người duy chỉ có Nguyệt Tinh Bảo là kẻ bị lừa, hai mắt rung rung đầm lệ. "Tiên tử tỷ tỷ, không ngờ cuộc đời của tỷ lại khổ sở như vậy. Từ nhỏ đã phải xa gia đình, chắc tỷ buồn lắm!"

Ách! Nguyệt Tương Dao hắc tuyến rơi đầy đầu, nàng đã nói bản thân rời xa gia đình khi nào, có phải nàng diễn sâu quá không, tại sao tên nhóc này lại từ một suy ra mười?! Quả nhiên là đủ cực phẩm!

"Phụ thân, hay là mình dẫn tiên tử tỷ tỷ về Nguyệt Phủ đi. Dù sao ta cũng cùng đường mà!" Nguyệt Tinh Bảo kéo kéo tay áo của Nguyệt Hồng Thiên, ngược con người đầm nước nhìn hẳn.

"Ừ, cũng tốt! Cô nương không chê để ta dẫn đường." Nguyệt Hồng Thiên cầu còn không được vì thế vui vẻ chấp nhận.

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

"Tiểu Nhật, ta nghe đệ nhắc đến tỷ tỷ của mình. Đó là một người như thế nào?" Nguyệt Tương Dao ôm Nguyệt Tinh Bảo vào trong lòng, nghiêng đầu hỏi.

"Đó là đại tỷ của đệ. Từ nhỏ đệ luôn nghe mọi người nói đại tỷ rất là xinh đẹp, còn có khả năng nói chuyện với động vật. Đặc biệt tỷ ấy có một con cừu vĩ hổ và một con báo đen. Đệ nghe Ân di nói, tỷ ấy rất là hung dữ và gian xảo, là một người cực thù dai a. Còn nẫu thân thì nói tỷ ấy rất dịu dàng, đáng yêu, thông minh và vân vân." Có vẻ Nguyệt Tinh Bảo không hề có hứng thú khi nhắc tới vị tỷ tỷ chưa từng gặp mặt này.

"Nghe đệ nói như vậy, hẳn tỷ đệ là một người rất giỏi giang và tốt bụng nhỉ?" Nguyệt Tương Dao cười tí mắt, trong lòng đánh thêm một dấu nợ vào cái tên Hoa Ân Ân.

Nguyệt Hồng Thiên không hề đáp trước phun ra cả ngụm nước vừa mới uống, cũng may là hẳn ta ngồi ở bên ngoài xe ngựa nếu không sẽ bị Nguyệt Tinh Bảo chọc cho một hồi xấu hổ. Thế nhưng xa phu lại không được may mắn như vậy, toàn bộ nước Nguyệt Hồng Thiên phun đều rơi trên mặt hẳn, hẳn ta méo mào ngồi một bên lau mặt mà không dám nói gì. Còn Nguyệt Hồng Thiên chỉ có thể cười trừ.

"Không biết! Theo đệ, đại tỷ Nguyệt Tương Dao này là một người rất tệ! Năm nay đệ cũng đã bảy tuổi rồi mà vẫn chưa từng được một lần nhìn thấy tỷ ấy. Nếu sinh nhật lần này tỷ ấy không xuất hiện, Tiểu Nhật chắc chắn sẽ không nhìn mặt tỷ ấy nữa!" Hai má phồng to, Nguyệt Tinh Bảo thể hiện thái độ giận dữ rõ ràng.

Nguyệt Tương Dao cười khỏ, nếu không phải mình bắt chấp mọi thứ rồi đi thì có phải năm sau trở về sẽ không được tiểu đệ nhìn mặt?

"Đúng rồi! Tiên tử tỷ tỷ, hay sinh nhật lần này của Tiểu Nhật, tỷ cũng đến đi! Tiểu Nhật không cần cái đại tỷ trên danh nghĩa đó đâu!"

"A! Cái này mà đệ cũng nói được. Lỡ như tỷ của đệ nghe thấy thì phải làm sao?" Biết rõ là lời trẻ con thì nên nhin nhưng Nguyệt Tương Dao vẫn không kiềm nổi gân xanh trên trán đang nhảy múa.

"Cái chuyện này tiên tử tỷ tỷ không được nói cho ai biết đâu đấy! Nếu để cái đại tỷ kia nghe thấy, phỏng chừng mộng của Tiểu Nhật sẽ nở hoa đó!" Nguyệt Tinh Bảo trở nên gấp rút. Từ nhỏ đã bị đầu độc bởi Hoa Ân Ân nên hình ảnh Nguyệt Tương Dao trong lòng Nguyệt Tinh Bảo đã sớm bị bôi đen đến không thể đen hơn được nữa rồi.

Khóe miệng co giật. Cái thằng nhóc này, ngoài mộng nở hoa ra thì không có hình phạt nào khác à? Mà cái bộ dáng không sợ trời không sợ đất đi đâu rồi, chỉ mới chớp mắt đã từ hưng phấn xuống còn sợ hãi! Cái này cũng quá dọa người rồi!

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Trong khu rừng dưới chân núi nơi tọa lạc của Nguyệt Phủ, một kim y nữ tử đang chạy như bay, phía sau còn có thêm hai cái bóng đen cao thấp chạy xen nhau.

Kim y nữ tử nhanh như thiểm điện, chốc đã bỏ xa hai cái bóng đen, chạy một mạch ra khỏi khu rừng.

"Phù!"

Mặc Ngọc Hân thở dốc ngắm nhìn tòa núi cao sừng sững trước mắt. Gương mặt xinh đẹp khẽ nhăn nhúm, đôi môi khẽ chu lên.

"Bát Ảnh, thật xa! Lần sau ta không thèm đánh cược với Đại ca đâu! Chỉ có thua với thua thôi!"

Hai thân ảnh đen xuất hiện phía sau lưng Mặc Ngọc Hân, lần lượt là Bát Ảnh và Cửu Ảnh. Hai người là nha hoàn thân cận bên Đại tiểu thư cũng đồng thời là một trong những ám vệ của Ma Cung.

"Đại tiểu thư, cái này không thể trách Thiếu chủ được a. Là ngài đòi đánh cược trước mà. Với lại, cũng chính ngài ra luật ai thua sẽ phải đi đến dự sinh nhật của biểu công tử mà." Bát Ảnh cười khỏ. Đại tiểu thư của tôi ời, rõ là đánh không lại mà cứ thích chơi lớn, mỗi lần thua đều không phải oán than trời đất cũng là ăn vạ nửa ngày trời hay sao? Hại Bát Ảnh đau đầu không thôi.

"Bát Ảnh, người lại bênh vực Đại ca! Cửu Ảnh, người nói gì đi! An ủi ta tỷ đi!" Mặc Ngọc Hân trừng mắt, chuyển đối tượng ăn vạ là Cửu Ảnh lạnh lùng đứng một bên.

"Cửu Ảnh chỉ làm việc theo mệnh lệnh, không được phép đem bất cứ tình cảm nào vào trong lúc thi hành nhiệm vụ." Cửu Ảnh lạnh lùng nói. Có thể nói tuy Bát Ảnh và Cửu Ảnh là hai tỷ muội song sinh nhưng tính cách thì khác nhau hoàn toàn. Một người nhẹ nhàng ôn nhu, một người lãnh huyết vô tình. Thật không biết là ai đã chọn hai người này đến bên cạnh một cô nàng tiểu thư bướng bỉnh thể không biết.

Quả thật Mặc Ngọc Hân từng có thắc mắc qua và cũng từng yêu cầu đòi người khác nhưng nhận lại chính là một câu nói tàn nhẫn của Đại ca thân mến: "khi nào muội không còn bướng bỉnh nữa thì ta sẽ đối người". Ôi thiên của ta ời, nếu Đại tiểu thư Ma Cung không còn bướng bỉnh thì danh hào Tiểu ma vương sẽ rơi vào tay ai? Vì thế, Mặc Ngọc Hân chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay chấp nhận hai đóa hoa nguy hiểm ở bên người.

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Chương mới chương mới! Bởi vì đủ 4 bình chọn nên ta sẽ thực hiện theo lời nói, có chương mới trong vòng 12 tiếng kể tiếp! Cầu bình chọn a~ Cầu động lực a~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Sinh nhật phong ba (4)

Ngước nhìn tòa đại viện quen thuộc mà xa lạ, Nguyệt Tương Dao hít một hơi thật sâu rồi xoay người rời đi. Chợt phía sau có gì kéo lại, Nguyệt Tương Dao nhìn chăm chú vào tiểu nam hài có bộ dáng đáng thương như bị người ruồng bỏ.

"Tiên tử tỷ tỷ, tỷ phải đi sao? Vậy sinh nhật của Tiểu Nhật thì làm sao bây giờ?" Nguyệt Tinh Bảo với bộ dáng bán manh, làm một gương mặt chột khóc.

Nhéo nhéo gương mặt non nớt, Nguyệt Tương Dao mỉm cười. "Bây giờ tỷ có chút việc bận, đợi đến sinh nhật Tiểu Nhật, tỷ sẽ tặng cho Tiểu Nhật một món quà bất ngờ. Hiện tại tỷ phải đi rồi. Hẹn gặp lại Tiểu Nhật sau." Nói đoạn hôn lên má Nguyệt Tinh Bảo một cái rồi đảo chân bước đi.

Nguyệt Hồng Thiên nhìn bóng lưng khuất dần của nữ nhi mà giật khòe miệng. Đây có thể hiểu là nàng đang chê cái đại viện này không? Mà hướng nàng đi không phải là nơi ở của bằng hữu hần Lưu Phi Chiến sao? Xem ra lại có thêm một nạn nhân rơi vào tay nàng rồi.

Thở dài rồi lại thở dài, Nguyệt Hồng Thiên dẫn Nguyệt Tinh Bảo vào trong nhưng chợt sững lại khi thấy cậu bé đã chết chân, hai má đỏ lên, con ngươi mơ màng nhìn bóng lưng đã khuất của Nguyệt Tương Dao. Nguyệt Hồng Thiên dùng tay hươ hươ trước mắt Nguyệt Tinh Bảo mà cậu chẳng có phản ứng. Nguyệt Hồng Thiên trở nên gấp gáp, lắc vai Nguyệt Tinh Bảo.

"Tiểu tử thôi! Tinh! Tinh!"

"Hơ hơ, phụ thân, hơ, con vừa được tiên tử tỷ tỷ hôn đó, hơ hơ. Phụ thân, con thấy thế giới đều là một màu hồng. Hơ hơ."

Hai mắt Nguyệt Hồng Thiên trừng to hết cỡ nhìn bóng lưng nhi tử đi xiuxiu vẹo vẹo suốt nửa thì vấp ổ gà mà té. Thằng nhóc này, không phải đã thích tỷ tỷ của nó rồi chứ?!! Cái này không ổn, phải giải quyết sớm mới được! Nếu không, tiểu ôn thần kia sẽ không để ông yên đâu!

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Gần đây có một sự kiện làm oanh động cả giới giang hồ, còn oanh động hơn cả Đại hội Võ lâm sắp diễn ra. Đó là Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên vậy mà dám ra thiệp mời hết tất cả môn phái lớn nhỏ ở Lăng Thiên Quốc. Từ hoàng thân quốc thích đến tất cả thế lực ở Hắc đạo lẫn Bạch đạo ở Lăng Thiên quốc. Có lẽ ngoại trừ Vạn Hoa Đảo không tham dự thì mọi môn phái đều nhận được thiệp mời đỏ thắm với ký hiệu mặt trăng màu máu.

Đừng nghĩ Nguyệt Hồng Thiên là Đại ma đầu thì sẽ không có ai tham dự, thực chất ở giới Hắc đạo, Nguyệt Hồng Thiên có vị thế không hề nhỏ. Chưa nói đến tính tình hào sảng phóng khoáng dễ dàng trở thành bằng hữu của nhiều người, chỉ nói đến năm đó đã có bao nhiêu người chịu ân huệ trước lưỡi đao Phá Thiên. Vì thế, chỉ cần một lời của Nguyệt Hồng Thiên thì cho dù càn quét ngang Lăng Thiên Quốc cũng đều có thể. Bởi vậy không ai dám khinh thường, bất kể thế lực nào cũng đều phải đệ tử đến, một chút cũng không dám chậm trễ.

"Đại tiểu thư Ma Cung đến!"

Ânh thanh réo rắt của một thiếu niên vang lên. Mọi ánh nhìn đều tập trung vào ba thân ảnh mới đi vào cửa.

Mái tóc tùy ý thả tung sau lưng, gương mặt thiếu nữ hoạt bát xinh đẹp, kim y tung bay theo từng bước chân. Từ mâu tình nhích khẽ chớp, bờ môi mỏng mọng theo nụ cười nhẹ. Dung mạo như đóa hoa hướng dương, tự tin khoe sắc dưới ánh mặt trời, như một đóa hoa biết cười, tình nghịch nhảy múa. Mặc Ngọc Hân bước vào trong ánh mắt kinh diễm của mọi người.

Phía sau là hai cô nương mặc thanh y, một người dịu dàng như làn nước mùa thu, một người lạnh băng như hoa tuyết trắng. Gương mặt y hệt nhau nhưng lại hai tính cách mang theo một tự vị lạ. Bát Anh và Cửu Anh im lặng đi theo chủ tử, một đường chưa hề lên tiếng.

"Nguyệt bá bá, Hân Nhi thay mặt Ma Cung đến chúc mừng sinh nhật của Tiểu Nhật a." Nháy mắt một cái, Mặc Ngọc Hân tình nghịch nói. Nhưng một câu nói tưởng chừng như đơn giản lại quăng đến một quả bom không nhỏ cho đám khách nhân.

"Cái gì, nàng ta vừa mới kêu Nguyệt Hồng Thiên là bá bá? Quan hệ hai bên dường như rất tốt."

"Còn gọi thẳng nhũ danh của đại thiếu gia. E là hai bên có ân tình a."

"Hừ. Ma Cung xứng với ma đầu! Một đám người giả danh giả nghĩa!"

"Người không xem lại mình. Bộ đáng nửa hờ nửa che còn không phải nhân buổi tiệc mà câu dẫn nam nhân?"

"Người..."

Mặc kệ cho mọi người nói gì, Mặc Ngọc Hân vẫn để ngoài tai. Không phải nàng nhát gan mà là lười để ý. Những lời đó thì đi đâu chẳng có, không lẽ hề nghe ai nói đều giết chết bọn họ. Trăm người nói liền giết trăm người, đó không phải việc thích làm của nàng. Lạm sát kẻ vô tội, đó không phải là cách hành sự của Ma Cung.

"Ha ha! Hân Nhi, lần này con tới ắt hẳn Tiểu Nhật sẽ rất vui." Nguyệt Hồng Thiên vui vẻ cười lớn, hoàn toàn không đem lời nói của những người khác vào mắt.

"Hân Nhi, gửi lời hỏi thăm của ta tới mẫu thân của con giúp ta. Ít hôm nữa đợi Dao Dao về, ta sẽ dẫn hai tỷ đệ cùng đến Ma Cung chơi." Lệ Phi Nhã che miệng cười, giống như đến Ma Cung không phải là đi vào đầm rồng hang rắn mà là đi dạo hoa viên trong vườn nhà.

"Ân. Mà nhắc mới nhớ, Tiểu Nhật đâu rồi? Con có quà tặng cho đệ ấy." Mặc Ngọc Hân ngó xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy được chủ nhân chính của bữa tiệc.

"Ây, ta cũng đang đau đầu với nó đây. Mấy hôm trước, nó gặp phải một cô nương xinh đẹp liền không thể quên người ta, nhất định là nhất kiến chung tình rồi. Nhưng nào ngờ bị Ân di nói một câu gì đó liền ừ rừ, sau đó liền đâm ra ăn uống dừ dội, chỉ mới hơn năm ngày mà đã gần trăm cân. Bấy giờ hần

là đang ở nhà bếp ăn đến tóc khúi." Nguyệt Hồng Thiên xoa trán, nói thật hần rất muốn nói cho nhi tử biết là tiên tử tỷ tỷ mà ngươi hâm mộ thực ra chính là đại tỷ mà ngươi trăm ghét nghìn ghét a. Nhưng mà mỗi khi muốn nói thì nhớ đến ánh mắt cảnh cáo lúc rời đi của Nguyệt Tương Dao liền lạnh gáy, một câu cũng không nói ra được. Làm cha như hần mà đến đứa con nuôi cũng phải sợ, Nguyệt Hồng Thiên cảm thấy bản thân thật sự quá bị chèn ép.

"Hà? Nhất kiến chung tình? Vậy còn Ý Tiên thì sao? Không lẽ tiểu nha đầu đó phải tranh giành tình cảm với một đại tỷ!" Mặc Ngọc Hân kinh ngạc thốt lên. Ý Tiên trong lời của Mặc Ngọc Hân chính là Lưu Ý Tiên, tiểu nữ nhi của Lưu Phi Chiến và Hoa Ân Ân, năm nay vừa tròn sáu tuổi, là một cật hóa (người tham ăn) chính hiệu, thân hình béo ú, bước một bước giống như ngàn cân. Nhưng lại nhất quyết đòi gả cho Nguyệt Tinh Bảo khiến cho Nguyệt Tinh Bảo suốt ngày chạy trốn hết đằng này đến đằng khác, miễn là nơi nào có Lưu Ý Tiên liền không có bóng dáng của Nguyệt Tinh Bảo.

"Cái này..." Nguyệt Hồng Thiên không dám nói trước. Quả thật đến hần cũng phải sợ hãi công phu đeo bám của Lưu Ý Tiên, rõ ràng phụ thân là một đại tướng quân uy vũ, mẫu thân là một nữ nhân kiệt, quý trọng bề ngoài hết sức. Mà nữ nhi của họ lại là một thứ cực phẩm như vậy. Lắc đầu rồi lại lắc đầu.

"Ai nha nha. Lão nương chỉ đến trễ một chút mà các người đã nói xấu nữ nhi ta đến thế rồi!" Bên ngoài bỗng vang lên một âm thanh thanh thúy, Hoa Ân Ân dắt một tiểu nữ nhi đi vào. Quả nhiên trong miệng và trên tay của đứa bé đều là bánh ngọt.

"Nói xấu? Có sao? Sao ta không nghe thấy?" Nguyệt Hồng Thiên liếc mắt làm ngơ giả ngu. Hoàn toàn giả ngu. Người ở Nguyệt Phủ không ai không biết Hoa Ân Ân chính là một người bao che khuyết điểm, mỗi lần nàng nghe người khác nói xấu Ý Tiên liền tức giận xông đến, đánh cho người đó không nhận ra cha mẹ không tha. Vì thế ai cũng phải tránh xa, Ý Tiên có xấu cũng không được nói một lời nếu không muốn bị đánh.

"Hừ! Hôm nay là ngày sinh nhật của Tiểu Nhật, ta cũng không muốn so đo. Mà Tiểu Nhật đâu rồi?" Hoa Ân Ân hừ lạnh quay mặt đi.

"Tiểu Nhật đang ở nhà bếp."

Quả nhiên khi nghe xong, thân hình nọt nọt bên cạnh Hoa Ân Ân đã chạy thật xa mà mục tiêu chính là nhà bếp.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!"

Không lâu sau, người ở đại sảnh liền nghe được một âm thanh bén nhọn của nữ vang lên phía sau đại viện.

"Hu hu! Mẫu thân, có quái vật!" Lưu Ý Tiên nện từng bước chậm chạp chạy tới ôm lấy chân của Hoa Ân Ân.

"Quái vật ở đâu?" Hoa Ân Ân gấp đến độ không còn suy nghĩ gì được sau khi nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của nữ nhi.

"Hu hu. Có một con quái vật thân hình mập mạp ở trong bếp lăn qua lăn lại. Mẫu thân, nó còn có sừng và vuốt sắc nữa!" Lưu Ý Tiên khóc đến hoa lệ đái vũ khiến ai cũng gấp gấp.

Có một số người nhân lúc nhà cháy mà hôi của, xỉ xảm bàn tán.

"Kia! Là thật? Nguyệt Phủ này có quái vật!"

"Đứa trẻ này cùng lắm là tám tuổi. Một đứa trẻ bấy lớn đó lại biết nói dối? Làm sao có thể!"

"Thật có quái vật! Hay cho ma đầu nhân lúc chúng ta vui vẻ thì ra tay ám hại!"

"Đúng vậy..."

Một truyền mười, mười truyền trăm. Nháy mắt, đám nhân sĩ giang hồ đã cầm đao kiếm muốn một lần sống chết với Nguyệt Hồng Thiên. Sắc mặt của Nguyệt Hồng Thiên cũng không được tốt, tức tốc chạy tới nhà bếp.

Khi tới nhà bếp, Nguyệt Hồng Thiên chỉ thấy cửa đã bị bật tung ra, thức ăn vương vãi khắp nơi, mà giữa phòng chính là nhi tử mà hần đang đau đầu nằm ngáy o o.

"Mẫu thân, đó! Đó chính là quái vật!" Lưu Ý Tiên só cái đầu nhỏ ra chỉ ngay vào Nguyệt Tinh Bảo đang nằm trên sàn.

"Con ngoan, đó không phải là quái vật! Đó là Tiểu Nhật ca ca." Hoa Ân Ân đau đầu nhìn con gái. Sau lưng ướt nhẹp vì bị hàng trăm con mắt lên án nhìn. Nữ nhi à, đừng mang phiền phức đến cho lão nương chứ?!

"Không! Đó không phải là Tiểu Nhật ca ca! Tiểu Nhật ca ca của Ý Tiên rất soái, người này không phải!" Lưu Ý Tiên lắc đầu ngoàỵ ngoàỵ, nhất quyết không thừa nhận người nằm trên sàn là Tiểu Nhật ca ca. Ô ô, bé mới không thừa nhận, Ý Tiên bé phải gả cho một người rất soái, người này thật xấu, thật mập! Ý Tiên mới không gả cho!

"Ý Tiên! Con đừng ồn ào!" Hoa Ân Ân bó tay với nữ nhi. Sức cường ngạnh của Ý Tiên thật sự không thua gì một con trâu. Có dùng sức kéo mấy cũng chẳng đi.

"U. Hà? Lão cha? Mẫu thân? Còn có Ân di và Hân tỷ tỷ. Mọi người sao lại ở đây?" Bỗng dưng lúc này người nằm trên sàn ngồi dậy, đưa ánh mắt mê mẫn nhìn xung quanh. "Có thật nhiều người, lão cha, hôm nay bộ có lễ hội hả?"

Lễ hội muội muội nhà ngươi! Đây là tiếng lòng của hầu hết những người đang tập trung chỗ này.

"Tiểu tử! Ngươi quên hôm nay là sinh nhật ngươi à?!! Còn không mau dọn dẹp, theo ta đến đại sảnh!!!" Nguyệt Hồng Thiên rống giận, giờ đây không ai biết được hân tức giận đến nhường nào.

"Ây da. Bỏn cô nương đi chỉ mới mười năm, khi trở về lại thấy được cảnh này a?"

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Sinh nhật phong ba (5)

Hồng y quyền rũ tung bay, tóc đen sau lưng nhảy múa, khăn lụa che mặt càng tăng thêm vẻ thần bí nguy hiểm. Đồng tử màu nâu lá lúot, ý cười trên tức hiện rõ đầy mặt, con ngươi sâu như vực thăm khiến người ta không tự chủ mà bị hút vào trong. Dù là bị khăn lụa che đi nửa gương mặt nhưng vẫn có thể tượng tượng ra đây là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành.

"Ai?" Chúng khách nhân tìm kiếm chủ nhân của giọng nói. Khi chạm đến nữ tử đang nửa ngồi nửa nằm ở trên cây thì sựng lại, đầy mắt lộ ra nguy hiểm.

Mặc kệ ánh mắt không có ý đồ tốt của đám người kia, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng nhảy xuống rơi bên cạnh Lê Phí Nhã.

"Mẫu thân, con đã trở về." Không cần dong dài, chỉ một câu nói cũng đủ bộc lộ cảm xúc bấy giờ của nàng. Dù là chỉ ở bên nhau được một năm nhưng Nguyệt Tương Dao chưa hề xem những người ở Nguyệt Phủ là người ngoài, nàng xem họ như là huynh đệ, là người thân của nàng.

"Dao Dao! Trở về là tốt rồi!" Nguyệt Hồng Thiên vui vẻ mặc dù trong lòng có chút âm ức, cái nha đầu này chỉ nhớ đến mẫu thân nó, rốt cuộc nha đầu để hấn ở vị trí nào?

Lê Phí Nhã không nói nên lời, hai tay che miệng, nước mắt lăn tăn trên má. Kỳ thực Lê Phí Nhã đã nhận được tin Nguyệt Tương Dao xuất cốc từ tháng trước, dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn không nhận được mà rơi lệ.

"Hai lão gia hỏa kia cuối cùng cũng chịu thả nha đầu nhà ngươi rồi sao hả? Hai lão không biết thả hồ ly ngươi là gây họa chúng sinh sao?" Khóe mắt Hoa Ân Ân cũng ươn ướt nhưng nàng là loại người không biết an ủi người khác, vốn muốn nói một câu chúc mừng nhưng lời vừa ra khỏi miệng chính là đâm chọt.

Nguyệt Tương Dao không vì vậy mà tức giận, thậm chí là vui mừng. Nếu nghe Hoa Ân Ân nói được một câu động viên thì e là trời sẽ sập mất.

Không khí sẽ ấm áp nếu không có một giọng nói chen ngang.

"Mẫu thân, đây chính là đại tỷ trong truyền thuyết? Theo con, đại tỷ cũng chỉ như vậy." Nguyệt Tinh Bảo chán ghét liếc nhìn khung cảnh cả nhà đoàn tụ. Cái đại tỷ này trở về liền cướp hết mọi ánh sáng của hấn. Hấn mới không thèm làm một cái bánh bao nguội bị bỏ quên đâu.

"Tiểu Nhật, không được hỗn xược!" Lê Phí Nhã nghiêm giọng quát.

Ngay lập tức, nước mắt Nguyệt Tinh Bảo đảo quanh khóe mắt, hai môi mím lại, rung rung muốn khóc. Bấy giờ gương mặt của Nguyệt Tinh Bảo đã trở nên tròn vo, thịt trên người cũng thừa thêm mấy cân. Cả người không khác một cái âm trà là bao, trên và dưới thì nhỏ, chỉ có ở giữa là to ra.

"Mẫu thân, đây là đệ đệ của con, Nguyệt Tinh Bảo? Sao mập thế, không có vẻ anh tuấn uy vũ như phụ thân." Nguyệt Tương Dao cũng bày một gương mặt ghét bỏ. Trong đầu hồi tưởng lại gương mặt no đủ đáng yêu của Nguyệt Tinh Bảo liền thờ dài. "Nếu sau này cũng như vậy thì sẽ không rước được nương tử về nhà đâu, nghe chưa nhóc!"

"Ai bảo gia không có tiểu nương tử! Nói cho mà biết, tiểu nương tử của gia chính là tiền tử tỷ tỷ! Là tiền tử tỷ tỷ xinh đẹp đó, biết chưa?" Nguyệt Tinh Bảo cố chấp trừng mắt nhưng mà hai mắt to đã bị gò má nộn phàn che mất, trong vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Nguyệt Tương Dao hắc tuyến rơi đầy đầu, hóa ra ý trung nhân của tên tiểu tử này là mình a. Nhưng mà, xin lỗi nha nhóc, tỷ đây không có sở thích luyện đồng!

Còn chưa để Nguyệt Tương Dao nói, Nguyệt Tinh Bảo lại tiếp tục nói.

"Còn tỷ? Nhìn lại xem, một nữ tử chưa chồng mà ăn mặc lẳng lơ như thế thì còn ra thể thống gì! Ban ngày ban mặt mà che mặt, hấn không phải dung mạo quá xấu nên không thể nhìn người!" Cuối cùng còn làm ra vẻ tiếc nuối. "Tội nghiệp cho Tiểu Nhật ta, bản thân anh tuấn tiêu sái bất phàm như vậy lại có một tỷ tỷ không thể nhìn người. Tội a, tội a."

Khóe miệng những người ở đây co rút. Một đứa nhóc bảy tuổi lại có công phu độc mồm độc miệng như thế. Máng người ta đến không còn chỗ nào để

mắng. Còn tự tăng bốc bản thân là anh tuấn tiêu sái, trình độ đủ thâm! Nhưng so với đức hạnh năm đó phụ thân hẳn thù vẫn còn chưa đủ tầm. Các khách nhân trong lòng thâm oán.

Gân trán Nguyệt Tương Dao khẽ nhảy, khoe môi giật giật. Lẳng lơ? Dung mạo xấu? Không biết nhìn người? Nói qua nói lại chính là mắng nằng làm xấu mặt hẳn! Cái tiểu tử này xem ra còn cần phải dạy dỗ.

"Tiểu đệ đệ, đệ sao không nhìn lại mình đi. Một đứa trẻ bảy tuổi miệng còn hôi sữa mà đòi cưới một đại tỷ tỷ lớn tuổi. Cũng không biết vị tỷ tỷ kia có khẩu vị lớn đến thế không, có thể nuôi nổi một con heo quay trong nhà! Đệ nói đệ anh tuấn tiêu sái, a ha ha, đệ chưa đứng trước gương soi mình à? Thân thể mập mạp, béo ú, vừa lùn vừa ngắn. Đến cả tiểu cô nương mỗi ngày chạy theo cũng mắng là "quái vật"! Đệ xem có chỗ nào xứng với tiền từ tỷ tỷ?" Cao ngạo nói lại một tràng, Nguyệt Tương Dao hải lòng nhìn gương mặt đã tái xanh của Nguyệt Tinh Bảo. Nếu không phải còn nể tình tiểu tử này là đệ đệ nằng thì nằng đã sớm đem cả gia đình hẳn nói vào, cũng may nằng vẫn còn nhớ rõ bây giờ mình cũng được tính là người trong gia đình đó.

Xung quanh trở nên im lặng.

Cảm thấy mắng vẫn chưa đủ, Nguyệt Tương Dao nở nụ cười tà mị, khoe mắt như có như không liếc về những người còn đang xem kịch vui. "Haizz, ta nói tiểu đệ đệ. Nể tình là thân tỷ đệ lần đầu gặp nhau, ta khuyên đệ về sau nên giảm cân lại, nên ăn rau nhiều vào nếu không thì sẽ biến thành con heo đấy. Còn nữa, thân là tiểu thiếu gia của Nguyệt Phủ thì phải có phong phạm của chủ nhân, đệ tự xem đệ đi, không ngoại hình không khí phách, thật không hiểu tại sao đệ vẫn còn mặt mũi đứng đây kêu gào. Hôm nay là tiệc sinh nhật của đệ lý nào lại để cho những quý nhân ở đây xem náo nhiệt như thế, không khí đáng lý ra phải vui lại bị đệ làm cho náo loạn cả lên. Cũng may ở đây hôm nay toàn những bậc tiền bối lẫn lộn trong chốn giang hồ mấy chục năm, kinh nghiệm đây mình sẽ không đi ra ngoài nói lung tung. Nhớ phải cảm ơn họ đấy."

Không chỉ khoe miệng mà khoe mắt ai cũng giật. Hai tỷ đệ nhà này... Ai cũng đều không chịu thua kém. Một người mắng là không có mắt nhìn, người còn lại thì tỏ ra mình còn ngại nhìn sợ bản mặt, khinh thường đến mặt mũi cũng không chữa. Còn chưa nói đến trong lời nói của nằng, đầu đầu cũng toàn là gai nhọn, hoàn toàn không phân bác được! Mắng qua mắng lại chính là nói người một tiểu nít ranh mà học đòi! Chẳng những tiểu tử này mà khách nhân bọn họ đứng xem kịch vui cũng bị kéo vào, một mặt nói bọn họ là quý nhân, một mặt mắng bọn họ nhiều chuyện xem náo nhiệt, vừa đánh lại vừa xoa khiến không ai có thể phân bác được. Còn không quên cảnh cáo bọn họ nếu có lỡ lời thì chắc chắn Nguyệt Phủ sẽ không để yên. Quả nhiên cha truyền con nối, công phu miệng lưỡi không thua gì thế hệ đi trước!

Phải nói là sắc mặt của Nguyệt Tinh Bảo cực kỳ đặc sắc. Từ đỏ chuyển sang đen, lại từ đen sang xanh tái. Y như một con kỳ nhông bảy màu, thoát cái đã chuyển màu khác. Thân thể tròn trịa run lên bần bật, từ khi hẳn hiểu chuyện thì chưa có ai có thể mắng hẳn đến như thế, hẳn muốn phản bác lại những mỗi một từ mà nằng nói ra đều khiến hẳn không thể cãi lại, tựa như đó hoàn toàn đều là sự thật. Nguyệt Tương Dao hẳn không cam tâm bị một tỷ tỷ xa lạ lên mặt, tuyệt đối không!

"Người mới là kẻ không hiểu biết! Gia ăn nhiều, chóng lớn liền rước tiên tử xinh đẹp về nhà! Sẽ không làm xấu mặt nằng!" Gương mặt nhỏ đỏ lên, Nguyệt Tinh Bảo dậm chân hết lớn.

"Ai ui! Tiểu đệ đệ à, đệ quá ngay thơ rồi! Muốn rước nằng về thì ít nhất đệ phải đợi thêm mười năm nữa đó. Mà đệ biết không, mười năm lận đó, đến lúc đó, tiên tử tỷ tỷ của đệ đã yên bề gia thất rồi, không chừng còn có tiểu bánh bao nữa kia." Nguyệt Tương Dao che miệng cười, hoàn toàn không chừa bất cứ đường lui nào cho Nguyệt Tinh Bảo.

"Không đúng! Ân di đã nói, chỉ cần gia ăn nhiều thì liền mau lớn. Đến lúc trở thành một nam nhi tay dài lưng rộng liền đi rước tiên tử tỷ tỷ về!" Nguyệt Tinh Bảo không muốn tin những gì Nguyệt Tương Dao nói nhưng sự thật chính là sự thật, nước mắt không nhịn được chảy xuống chộc người thương tiếc.

Xoát!

Hàng trăm con mắt đổ dồn về Hoa Ân Ân. Trong ánh mắt rõ ràng lên án kẻ đã gián tiếp gây nên cuộc đổ sức giữa hai tỷ đệ. Mặc dù phần lớn khách nhân ở đây đứng xem cuộc vui đều mong cho hai tỷ đệ này hòa chiến nhưng là bị lời cảnh cáo lúc này của Nguyệt Tương Dao nên ai nấy đều thu lại tâm tư của mình, dường như rất để tâm tới lời cảnh cáo trong lúc lơ đãng của nằng.

Sau lưng Hoa Ân Ân đỏ mào hôi lạnh, sắc mặt liền cứng ngắt. Trong lòng nhất quyết không thừa nhận chuyện này nằng làm là do có mục đích, là muốn dành tiện nghi cho con gái mình đâu. Nhưng không ngờ xảy ra tác dụng phụ, chẳng những con gái chê bai mà còn nhất quyết không nhận mặt nữa!

"À, thì ra kẻ chủ mưu gây nên cơ sự này chính là muội à, Ân Ân." Một cơn gió thổi qua, mọi người như cảm nhận được cơn giông tố trước bầu trời tĩnh lặng. Lệ Phi Nhã sắc mặt tươi cười nhìn thân thể đang run lên của Hoa Ân Ân. Nữ nhi nằng tam tâm khổ khổ vừa về thì bị đệ đệ không nhận mặt, dù nằng là nghĩa mẫu nhưng tuyệt đối sẽ không để cho Dao Dao phải chịu ủy khuất một phần.

"Cũng chính người là người làm cho tiểu tử thúi này có gan chống lại lão cha là ta đây à?" Nguyệt Hồng Thiên bẻ tay rom rốp, ánh mắt đe dọa nhìn chăm chăm.

"Nói xấu tỷ tỷ mình chắc cũng do Ân di dạy dỗ phải không? Tốt lắm, những năm nay thật làm phiền Ân di dạy dỗ đệ đệ con nên người rồi." Nguyệt Tương Dao cố ý nhấn mạnh, ý tứ trong lời nói ai cũng hiểu. Không biết vì sao nhưng ai cũng cảm nhận có một trận gió lạnh lùa qua sau lưng mình.

"Cái... Cái này, có gì... Từ từ... Từ nói. Không gấp... Không gấp!" Hoa Ân Ân lùi về sau nhưng chính lúc này đã vấp phải làn váy của mình mà ngã nhào.

Rầm!

Bởi vì nội chiến trong gia đình nên bữa tiệc đành phải dời lại hôm sau. Tất cả khách nhân đều được an bày trong Nguyệt Phủ. Không biết có cố tình hay không mà những món phái có mâu thuẫn với nhau thì được xếp chung một viện khiến cho hai bên không ngừng la hét đòi sống chết với nhau. Vậy mà người Nguyệt Phủ lại ra một luật vô cùng ngăn đường chinh chiến của đám khách nhân: ai phá hủy một gốc cây ngọn cỏ đều phải nộp mười lượng bạc, với những món đồ nặng hơn một cân thì nộp một trăm lượng bạc trên một cân.

Với luật giá như vậy khiến cho đa số khách nhân đều xem thường nhưng khi có một người đánh vào một hòn giả sơn làm cho hòn đá bị trầy một đường, kết quả phải nộp hơn một vạn lượng bạc bởi vì nhìn bề ngoài hòn đá có vẻ nhỏ, nhưng đến lúc cân lên thì nặng hơn trăm cân. Người Nguyệt Phủ cười toe toét ôm một vạn lượng bạc nộp vào ngân khố trước mặt bọn khách nhân mặt xám như tro tàn.

Vì thế, đám khách nhân bước đi từng bước đều xem trước nhìn sau kéo mình có làm trầy xước gì hay không để còn kịp thời che dấu. Nhưng mà khổ nỗi khi bọn họ làm trầy hay hư hỏng một vật nào đó thì ngay lập tức có người Nguyệt Phủ nhảy ra yêu cầu bồi thường như đã theo dõi từ lâu khiến cho bọn họ đuối lý, không thể nào không nộp tiền. Vì vậy, cứ trong một đêm, trên dưới Nguyệt Phủ đã thu vào túi hơn năm mươi vạn lượng.

Nếu tất cả khách nhân biết được kế hoạch này là do Nguyệt Tương Dao chủ mưu thì không biết có ai dám dũng cảm đâm đầu vào gổ mà tự tử hay không. Bọn họ vậy mà dễ dàng rơi vào bẫy của một nha đầu mười lăm tuổi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục người ra kế sách này, biết dựa vào lợi thế sân nhà, lại biết tỏ thái độ khi nào khiến cho người khác phải cam nín giao nộp tiền. Dù là những người nơi này phần lớn đều thuộc thế gia môn phái lớn nhưng muốn suy nghĩ ra kế buộc người khác đưa tiền lại để người đó tâm phục khẩu phục thì không phải ai cũng làm được.

Thật ra vẫn có một số người chống đối nhưng mà đều bị người Nguyệt Phủ đánh hội đồng đánh cho cha mẹ nhận không ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Giải quyết tiểu đệ đệ

Trong khi khách nhân đang âm thầm uất ức thì gia đình Nguyệt Tương Dao đang ngồi trên một bàn ăn thịnh soạn.

Mất to từng nắm nhỏ. Không khí bàn ăn vô cùng kỳ lạ, duy chỉ có một mình Tiểu Ý Tiên gấp thức ăn ăn ngon miệng đến cười tít mắt.

Hoa Ân Ân cuối gằm mặt, dùng đôi đũa không ngừng đâm chọc chén cơm.

Nguyệt Hồng Thiên gấp thức ăn cho nướng từ nhưng vẫn theo dõi cuộc đọ chiến của hai đứa con.

Lệ Phi Nhã chăm từng chút ít cho Nguyệt Tương Dao. Từng miếng thịt mà Nguyệt Hồng Thiên gấp cho đều lần lượt bay vào chén của Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tinh Bảo trừng mắt với Nguyệt Tương Dao, trong lòng ghen tỵ không thôi. Nếu là lúc trước mẫu thân sẽ gấp những miếng thịt đó cho hấn, bây giờ đột nhiên xuất hiện một cái tỷ ty chen ngang, làm cho tất cả thịt ngon đều bay vào trong chén nàng ta. Mẫu thân thật thiên vị!

Nguyệt Tương Dao vẫn trêu đùa, gấp thịt lên rồi bỏ xuống, lâu lâu lại liếc ánh mắt sang gương mặt non nớt đầy thịt nộn của Nguyệt Tinh Bảo, thấy Nguyệt Tương Dao nhìn chòng chọc vào chén của mình thì buồn cười. Tiểu tử này có cần vì một chén cơm mà phải ganh tỵ đến đỏ mắt như thế không chứ.

"Mẫu thân, gấp thịt cho Tiểu Nhật." Nguyệt Tinh Bảo không nhận được, đưa chén qua, ánh mắt hề hề nhìn mẫu thân.

"Không được! Con nhìn xem bộ dáng hiện tại của mình như thế nào đi! Khi nào trở về được hình dáng cũ thì ta mới cho con ăn thịt! Còn bây giờ, ăn hết đĩa rau này cho mẫu thân." Lệ Phi Nhã quyết đoán, dứt khoát không thèm nhìn mặt Nguyệt Tinh Bảo. Trong lòng Lệ Phi Nhã thầm nghĩ, trước kia tiểu tử này cực kỳ kén ăn, nàng gấp vào chén bao nhiêu là thịt cũng đều gấp qua chén của phụ thân hấn, bây giờ thì mếu máo đòi nàng gấp cho.

"Mẫu thân! Người gấp cho... Đại tỷ thì nàng cũng có ăn đâu!" Nguyệt Tinh Bảo thật sự chịu không nổi sự thiên vị như thế liền đập bàn hô to.

"Ai bảo ta không ăn, chỉ là ta sợ khi ta ăn rồi thì sẽ có người hỏi hận thôi." Nguyệt Tương Dao liếc nhẹ. Hừ, tiểu tử, ta đùa chết ngươi.

"Ý... tỷ là gì, tại sao ta phải hỏi hận! Cho dù tỷ xinh đẹp thì cũng không thể xinh đẹp hơn tiên tử tỷ tỷ đâu!" Nhận thấy ánh mắt của Nguyệt Tương Dao nhìn mình, Nguyệt Tinh Bảo nổi đóa. Suy cho cùng, Nguyệt Tinh Bảo chưa bao giờ cho rằng Nguyệt Tương Dao và vị tỷ tỷ đó là cùng một người. Một người thanh lịch nhẹ nhàng như thế thì làm sao có thể là một vị tỷ tỷ lăng lợ xấu xí của mình cho được chứ.

"Vậy à. Nhớ là đệ đã nói không hỏi hận đấy." Nguyệt Tương Dao nhướng mi, nụ cười trên môi càng rõ. Bàn tay xinh đẹp tháo gỡ khăn lụa trên mặt lộ ra dung nhan tuyệt luân áp đảo thế nhân.

"Không, không thể nào!!!" Gương mặt xinh đẹp, đường nét mềm mại, đây không phải tiên tử tỷ sao? Làm sao vị đại tỷ hồ nháo kia sẽ là tiên tử tỷ ty

dịu dàng được chứ! Không tin! Nhất định là giả!

"Tại sao không thử? Đệ đệ à, đệ nên nhớ rằng mọi thứ trên đời đều có thể xảy ra." Nguyệt Tương Dao gấp một miếng thịt, nhẹ nhàng nhai nuốt, tư thái kia muốn bao nhiêu trêu tức thì có bấy nhiêu.

Gương mặt non nớt trắng bệch, Nguyệt Tinh Bảo suy nghĩ tới những lời mình đã nói liền cảm thấy không còn mặt mũi nào ngồi ở đây. Ủ rũ bỏ đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng bỏ đĩa xuống, ánh sáng trong mắt Nguyệt Tương Dao càng đậm. Đứa nhỏ này, nếu dạy đúng cách sẽ trưởng thành sớm, việc lớn trong tương lai ắt sẽ thành công. Dù sao nàng cũng không phải nữ nhi ruột của phụ thân, sau này có những việc chỉ có thể dựa vào đứa nhỏ này thôi. Mà nàng cũng không có dự định sẽ tiếp quản Nguyệt Phủ sau này, vì thế chỉ có thể trông chờ vào Nguyệt Tương Dao thôi.

Sau bữa ăn không mấy vui vẻ, Nguyệt Tương Dao đến phòng của Nguyệt Tinh Bảo.

Cộc cộc!

"Vào đi." Âm thanh yếu ớt vang lên từ trong phòng.

Nguyệt Tương Dao bước vào theo ánh trăng sáng.

"Tiểu Nhật, ta có quà cho đệ." Hoàn toàn không có thái độ trêu tức như lúc chiều, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng xoa đầu cậu nhóc.

"Tỷ tỷ..." Nguyệt Tinh Bảo vẫn không dám ngẩng mặt lên, cứ chôn vùi đầu trong gối.

"Ừ, tỷ đây." Âm thầm mang Tiểu Xích ra khỏi Long Quyển, Nguyệt Tương Dao nhíu mi nhận thấy động tĩnh kêu gào của Xích Hồ mẹ. Huơ tay, Xích Hồ mẹ xuất hiện với bộ dáng no đủ, ánh mắt nó đáng thương nhìn Tiểu Xích trên tay Nguyệt Tương Dao. Một người một thú âm thầm trừng mắt, Xích Hồ rụt cổ run sợ lảng tránh ánh mắt nàng.

"Tỷ tỷ,... Đệ xin lỗi..." Phải mất một lúc lâu thì Nguyệt Tinh Bảo mới có thể nói ra được hai từ xin lỗi.

"Không sao đâu. Tiểu Nhật của Nguyệt Phủ không phải là tiểu bá vương hay sao? Ở đó còn bộ dáng buồn bã khóc lóc."

"Tỷ! Đệ không có khóc!" Nguyệt Tinh Bảo choàng dậy trừng mắt nhưng đập vào mặt là một cảm giác mềm mại, cái thứ lông xù màu đỏ ngay lập tức gây sự chú ý với Nguyệt Tinh Bảo.

"Đây là thứ gì?" Tò mò ôm lấy thân thể màu đỏ trên mặt, Nguyệt Tinh Bảo chột chột cái bộ lông màu đỏ của Tiểu Xích.

"Xích Hồ, một loài mãnh thú. Nhưng bây giờ con vật này chỉ mới nửa tháng tuổi danh không xứng với thực. Tỷ tặng nó cho đệ, hy vọng đệ chăm sóc nó, để nó trở thành một mãnh thú uy dũng giống như những tộc nhân đi trước của nó đều oai danh lừng lẫy bốn phương." Ánh mắt Nguyệt Tương Dao thâm thúy, bàn tay xinh đẹp vuốt mái tóc của Nguyệt Tinh Bảo.

"Mãnh thú sao?" Con người đen lầy khế chuyển, Nguyệt Tinh Bảo bỗng nhiên nở nụ cười với Nguyệt Tương Dao. "Tỷ tỷ, đệ hứa sẽ nuôi dạy nó thật tốt!" Và chính đệ sẽ tự trưởng thành, trở thành một mãnh thú như tỷ mong muốn.

Trong lòng âm thầm thề, mọi uẩn khúc đều bị Nguyệt Tinh Bảo quăng đi xó nào đó và ắt hẳn cái xó đó sẽ không bị moi móc ra lần nữa.

"Ừ. Đúng rồi! Nó tên là Tiểu Xích, tỷ cũng có một con, là Tiểu Kim." Nói đoạn, Nguyệt Tương Dao làm như mình xoay người ôm Tiểu Kim ra từ trong Long Quyển.

"Tiểu Kim sau này sẽ đi theo tỷ. Vì thế, Tiểu Xích và mẹ của nó sẽ do đệ chăm sóc!" Kéo cái đầu đỏ chói ra, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng đẩy hai thú con đến bên Xích Hồ mẹ.

"Ngao." Ánh mắt Xích Hồ mẹ đáng thương, hề hề nhìn Nguyệt Tương Dao. Ô ô, cái này sao chưa bàn với nó. Vậy là nó phải xa Tiểu Kim a. Vì thế, Xích Hồ mẹ roi nước mắt liếm con mình.

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Mâu thuẫn đã được giải quyết, cái cần dạy cũng đã dạy, Nguyệt Tương Dao an tâm trở về phòng của mình.

Khi mở cánh cửa ra, Nguyệt Tương Dao lắc người né một ám khí bay tới. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn kim y nữ tử chống eo ở trước mặt.

"Xin chào! Ta chỉ buồn quá nên đùa một chút, hy vọng người không tức giận a." Kim y nữ tử hoạt bát cười, hoàn toàn coi đây là phòng của mình mà thoải mái tự nhiên hoạt động.

"Người là ai?" Nguyệt Tương Dao không có thói quen thân cận với người lạ nên vẫn giữ một khoảng cách nhất định với kim y nữ tử. Con người linh hoạt dò xét nữ tử trước mặt.

"Hi hi. Ta là Mặc Ngọc Hân, là muội muội của Mặc Thần Dực." Mặc Ngọc Hân chớp mắt rất muốn đi gần nhưng thấy đối phương phòng bị thì cố

gắng kiềm nén bản tính lại. Không biết vì sao khi thấy nữ tử này, Mặc Ngọc Hân liền muốn thân cận với nàng. Phải biết với thân phận hiện tại, nàng nên cảnh giác với người khác nhưng mà vẫn nhìn không được mà tìm nữ tử này để bắt chuyện làm quen.

"Muội muội của Mặc Thần Dực? Ma Cung?" Nguyệt Tương Dao ghé mắt. Trong đầu hiện lên một thân ảnh hắc y tung bay, gương mặt lạnh lùng tuyệt mỹ và đôi con ngươi màu tím thâm thúy.

"Đúng vậy! Là người năm đó cứu người một mạng ấy!" Mặc Ngọc Hân tươi cười đem tên của đại ca ra bán không hề phát hiện ra Bát Ảnh ở phía ngoài đang đen mặt.

"Sao người biết?" Nguyệt Tương Dao nhủ mi, nếu là Mặc Thần Dực sẽ không kể chuyện này cho bất kỳ ai. Vậy chỉ có người bên cạnh hắn nói mà thôi. Nhưng lúc đó ngoài nàng, Phong Ly và hắn ra thì chỉ có hai tên thuộc hạ mà thôi. Không lẽ hai tên kia nói chuyện này cho ai nghe?

"Ta hiểu ý người, nhưng người không cần lo lắng, Nhất Ảnh lúc trước đã trở thành tổng quản của Âm vệ ở Ma Cung rồi. Mà chuyện này là ta bắt Bát Ảnh moi móc từ hắn. Hắc hắc. Tên đó chỉ cần dùng sắc dụ là khai ra hết thôi!"

Nguyệt Tương Dao liếc mắt xem thường, nàng dám chắc rằng Nhất Ảnh đối với Bát Ảnh có tình cảm đặc biệt nên mới dễ dàng đưa ra thông tin, nếu không cho dù có sức voi ba hổ cũng không moi được gì đâu.

Bên ngoài, mặt Bát Ảnh đã không thể đen hơn. Cái gì gọi là không sợ kẻ thù mạnh, chỉ sợ động đội ngu như heo? Chính là Đại tiểu thư nhà các nàng chứ ai. Chỉ mới gặp nhau chưa đầy một khắc mà đã khai ra hết những việc làm đen tối của mình, còn không quên kéo nàng vào nữa. Nếu để Thiều chủ biết, chắc chắn ngài sẽ đem hai người quăng vào hầm băng mất.

"Vậy người tìm ta để làm gì?" Nguyệt Tương Dao ngồi xuống ghế, trong lòng lại không tự chủ nhớ đến câu nói cuối cùng của Mặc Thần Dực.

"Bởi vì ta hứng thú với người a. Từ sau hôm gặp người, đại ca thay đổi như chong chóng vậy. Người hay cười và đối xử với mọi người trở nên thân cận hơn. Nhưng mà thủ đoạn thì tàn nhẫn hơn gấp đôi." Mặc Ngọc Hân bĩu môi không hề phát hiện tâm của Nguyệt Tương Dao đã trôi đi thật xa.

Hắn vẫn còn nhớ câu nói đó sao? Lúc đó nàng chỉ có ý trêu đùa một chút, không ngờ hắn tin là thật. Nhưng cũng may không có gì sai lầm, dùng nụ cười che đi tàn nhẫn trong mắt không phải sai trái, chẳng qua mỗi người đối với hành động này lại có những suy nghĩ khác nhau.

Bỗng nhiên một con tê đại kéo tới, Nguyệt Tương Dao loạn choạng đi tới bên giường, sắc mặt tái nhợt, đầu đón làm cho môi nàng trắng bệch.

"Nguyệt Tương Dao! Người làm sao thế?" Mặc Ngọc Hân hoảng hốt đỡ lấy thân hình yếu ớt, thần sắc lo lắng khủng hoảng. Trời ơi, nếu nàng ta có mệnh hệ gì mà mình ở đây thì không chừng đại ca sẽ giết nàng mất. Vì thế, Mặc Ngọc Hân đem toàn bộ thuốc giải trên người ra, không chút do dự đưa vào trong miệng Nguyệt Tương Dao.

"Dao Nhi. Dao Nhi. Dao Nhi."

Ai? Là ai đang gọi đó?

"Dao Nhi."

Sư phụ! Là sư phụ gọi ta!

"Dao Nhi, sư phụ sẽ... phong ấn... lại... Con hãy... sống tốt..."

Sư phụ! Người đã phong ấn cái gì?! Tại sao kêu con?!! Sư phụ!!!

Lúc Nguyệt Tương Dao tỉnh lại là nửa đêm. Cả người ướt đầm mồ hôi khiến cho nàng nhớ đến giấc mơ kỳ lạ. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sư phụ lại nói như vậy? Những câu hỏi này lần nữa làm cho con đầu đầu ập đến. Nguyệt Tương Dao hít một hơi thật sâu, đem toàn bộ suy nghĩ thu hồi.

Quan sát căn phòng, Nguyệt Tương Dao phát hiện trên bàn còn lẫn lóc mấy lọ thuốc, nên vẫn còn chưa tắt. Mùi thảo vẫn còn thoang thoảng đâu đây.

Đi đến xem từng lọ thảo dược, Nguyệt Tương Dao kinh ngạc phát hiện những lọ thuốc ở đây đều là trân bảo hiếm có, ngàn vàng khó cầu, mỗi một loại thuốc chính là một cái mạng thứ hai a. Tuy nhiên đối với nàng những thứ này không hiếm gặp, nàng là y sư, gia gia nàng là Dược Y Vương, những thứ thuốc này mỗi ngày nàng đều ném cho mấy thú làm đồ ăn vật giết thời gian.

Lúc này Nguyệt Tương Dao chợt nhận ra vị đắng trong miệng, đầu chảy xuống vạch đen. Sẽ không phải có người nhân lúc nàng bất tỉnh mà đổ thuốc vào miệng nàng chứ?! Mà người thực hiện sẽ không phải là nhân vật đã biết mặt - Mặc Ngọc Hân hay sao?

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Ta cuối cùng cũng xong hai chương, các nàng vỗ tay cho ta đi. □. Chương sau nam chính và nữ phụ phản diện cùng lên sàn! Nếu tổng cả hai chương này đạt được đủ 15 bình chọn trước 6h tối mai thì chương sau sẽ có 3k chữ! Mọi người muốn đọc sớm thì phải năng động lên a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Mặc Ngọc Hân

Đang lúc Nguyệt Tương Dao vẫn còn suy nghĩ, một bóng dáng màu vàng lao đến ôm chầm lấy nàng.

"Ồ ô! Nguyệt Tương Dao, người làm ta sợ chết! Khi không lại ngắt đi, làm ta suýt nữa chả biết làm gì!" Mặc Ngọc Hân có thể nói là không thèm quan tâm đến gương mặt ghét bỏ của Nguyệt Tương Dao mà đem toàn bộ nước mắt nước mũi chùi lên người nàng. Gương mặt búp bê khóc đến hoa lệ đài vỹ, tỏ ra thật nhiều ủy khuất.

Gương mặt tinh xảo của Nguyệt Tương Dao hơi biến đổi, kinh dị nhìn nước mắt nước mũi tèm lem trên ngực mình. Trong tâm thờ dài, Nguyệt Tương Dao thật không biết làm sao với nha đầu đang ôm chầm mình. Rõ là chỉ gặp nhau chưa đến một khắc vậy mà đã đem biết bao nhiêu đan dược trân quý đổ vào miệng nàng trong khi nàng chỉ ngắt hoặc nhẹ hơn là ngủ. Nên nói nàng ngây thơ hay ngu ngốc? Nhưng mà trong nội tâm Nguyệt Tương Dao có chút cảm động.

"Ta chỉ ngắt đi, người đừng làm như thế giới sắp sửa sập đến nơi vậy." Cố gắng đẩy cái gương mặt lem luốc ra khỏi người, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng dùng khăn tay lau nước mắt cho Mặc Ngọc Hân.

"Còn không lo! Người mà có mệnh hệ gì, toàn bộ trách nhiệm dù không phải do ta thì ta đều phải chịu. Đến lúc đó, Ma Cung và Nguyệt Phủ không chết không ngừng! Ta không muốn mình trở thành tội đồ của Ma Cung đâu! Hơn nữa, còn có vị đại ca kia..." Mặc Ngọc Hân rung rung nước mắt, nghĩ tới viễn cảnh hai bên thế lực cầm kiềm chia vào nhau nàng liền hoảng sợ. Không chỉ thế còn có vị đại ca đáng sợ sẽ truy sát mình, cuộc đời về sau rơi vào tăm tối, Mặc Ngọc Hân liền rung mình. Thủ đoạn của đại ca, nàng vẫn chưa muốn thử.

"Haiz, người suy nghĩ quá xa rồi." Lắc đầu, Nguyệt Tương Dao không biết làm sao để an ủi tâm hồn bé nhỏ của cô gái trước mặt chỉ có thể dùng hành động, liên tục chùi nước mắt nước mũi của cô nàng. "Mà lần sau người không cần đem toàn bộ đan dược dốc hết vào miệng ta, lỡ đâu được tính của chúng đối lập. Đến lúc đó chẳng phải chữa lợn lành thành lợn què rồi sao?"

"Hức, là ta lo cho người mà..." Mặc Ngọc Hân mím môi, hoàn toàn không có cảm giác những đan dược lúc này đều đổ sông đổ bể. "Vội lại, đan dược này ở chỗ đại ca còn rất nhiều. Chỉ cần lần sau xin thêm nhiều một chút là được. Hơn nữa lần sau người có ngắt, ta sẽ biết chừng mực."

Nguyệt Tương Dao đen mặt. Đây có thể xem như người này đang trù ẻo nàng không? Tuy vậy việc này chỉ có thể để trong lòng. Mà suy đi tính lại không phải nha đầu này là nguyên nhân khiến cho mình ngắt hay sao? Nếu không phải nàng nhắc đến Mặc Thần Dực thì nàng sẽ không đau đầu đến ngắt rồi. Càng suy nghĩ, mặt của Nguyệt Tương Dao càng đen, tuy không phải thuộc loại người giận cá chém thớt, nhưng nàng vẫn nhìn không được tức giận. Cuối cùng chính là xách Mặc Ngọc Hân ném ra bên ngoài như ném một túi đồ bỏ đi.

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại ngăn cách gương mặt đen thui của Nguyệt Tương Dao với gương mặt ủy khuất của Mặc Ngọc Hân.

Mặc Ngọc Hân vô cớ bị ném ra bên ngoài mà vẫn chưa hiểu lý do vì sao. Với gương mặt ủy khuất, Mặc Ngọc Hân xoa xoa cái mũi uất nghẹn trở về biệt viện đã được sắp đặt sẵn. Tien tay còn cầm theo chậu hoa quý rồi đi.

Bát Ảnh phía xa xa đen mặt nhìn những cánh hoa bay bay rơi xuống sau lưng đại tiểu thư nhà mình. Phen này không moi tất cả ruột gan ra thì khó mà yên với người ở Nguyệt Phủ.

Thật không lâu khi Mặc Ngọc Hân vừa bước ra khỏi viện của Nguyệt Tương Dao thì bị một toán người chặn lại, trên tay còn cầm bàn tính và gương mặt ai nấy đều tràn ngập ý cười gian xảo.

"Biểu tiểu thư, chậu hoa người vừa cầm trên tay kia phiên người đưa cho chúng tôi định giá cả." Một người ăn mặt lịch sự nói chuyện nhưng hoàn toàn không hề che giấu được hai mắt sáng như sao khi nhìn chậu hoa quý trên tay Mặc Ngọc Hân hại Mặc Ngọc Hân hiểu theo một ý khác.

"Này này! Đây là đồ trong viện đại tiểu thư nhà các người mà các người cũng dám đánh chủ ý lên?" Mặc Ngọc Hân đem chậu hoa giấu sau lưng, hai mắt gắt gao nhìn đám người không có ý tốt xuất hiện.

"Chính vì đồ trong viện đại tiểu thư nên mới phải cần định giá hợp lý!" Người đó có vẻ không biết Mặc Ngọc Hân hiểu lầm mà cho rằng nàng muốn chối bỏ liên sắng giọng. Nếu nói địa vị của Nguyệt Hồng Thiên ở trong lòng họ cao nhất thì địa vị của đại tiểu thư lại có một vị trí khác. Vị trí này là nơi bọn họ đặt lời hứa bảo vệ nàng suốt đời với Nguyệt Hồng Thiên. Người Nguyệt Phủ không cho phép bất kỳ ai khinh nhường đại tiểu thư của mình cũng như Ma Cung luôn bao che cho Mặc Ngọc Hân vậy.

Còn Mặc Ngọc Hân thì cho rằng đám người này muốn trộm chậu hoa sau đó đem đi bán kiếm chút ít tiền lẻ nên sắc mặt không hề tốt, lời vừa nói ra liền cay nghiệt đến khó chịu.

"Các người dám?!! Chẳng lẽ người ở Nguyệt Phủ này to gan đến vậy! Chỉ vì chút tiền mọn mà dám đánh chủ ý lên người Nguyệt Tương Dao! Từ khi nào người Nguyệt Phủ đáng khinh đến như vậy?!!"

"Biểu tiểu thư! Chúng tôi gọi người như vậy tức là tôn trọng người nhưng đây không phải là Ma Cung, tùy người dạy dỗ?!! Nguyệt Phủ tự biết bản thân như thế nào, chưa đến phiên một người ngoài phán xét!" Sắc mặt của mấy người trầm xuống, lòng tự tôn của con người trỗi dậy. Nếu mắng bọn họ đáng khinh không chừng bọn họ còn vui vẻ đùa cợt một chút nhưng đây là Mặc Ngọc Hân chạm đến điểm mấu chốt của họ nên sắc mặt của ai cũng chẳng được tốt.

Ngay lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, Bát Ảnh nhảy ra khuyên ngăn. "Khoan đã, mọi người có chút hiểu lầm thì phải! Tiểu thư chúng tôi không phải người như thế!" Đi theo đại tiểu thư dù không được lâu nhưng nhìn vào hành động lúc này, Bát Ảnh dám khẳng định trăm phần trăm Mặc Ngọc Hân không hiểu ý trong lời nói của người Nguyệt Phủ.

"Còn nói cái gì nữa! Các người cùng nhà thì phải bao che cho nhau rồi!" Thiếu niên ăn mặc như tiểu nhị đứng ra nói.

"Không phải! Thật ra tiểu thư hiểu lời nói của mọi người theo một ý khác! Mọi người đừng kích động!" Bát Ảnh khẩn trương ngăn cản hành động muốn đánh nhau của thiếu niên.

"Bát Ảnh! Ý người là sao? Ý người là ta hiểu lầm họ phải không hả?!! Bọn người này nhân lúc Nguyệt Trương Dao không nhìn tới liền muốn chiếm tiện nghi của nàng, đem đồ trong viện nàng đi bán kiếm chút tiền! Không phải đáng khinh thì là gì?" Mặc Ngọc Hân tức giận trừng mắt lại không để ý sắc mặt của đám người trở nên cứng ngắc. Một lát sau, một tràng cười xuất phát từ trong miệng đám người Nguyệt Phủ đi ra.

"Ta nói, biểu tiểu thư. Thật ra bọn ta muốn tính tiền người vì người đã ngắt cánh hoa. Nhưng là đại tiểu thư có dặn nếu là đồ đạc ở chính viện thì thanh lý kỹ càng hơn, bất cứ cái gì rơi ra đều tính!"

Sắc mặt của Mặc Ngọc Hân ngay phút chốc đỏ bừng vì xấu hổ. Người ta chỉ muốn thi hành luật, chính mình lại hiểu theo một nghĩa khác, Mặc Ngọc Hân xấu hổ muốn tìm một cái động đề chui vào.

"Nếu hiểu lầm đã giải quyết thì chúng tôi cũng xin thực thi công vụ." Chu tổng quản cũng là người lúc đầu nói, sau đó phát tay cho đám người phía sau. Đám người phía sau gật đầu, hưng phấn phóng đi.

Chỉ trong vài phút, đám người đó trở lại, trên tay là vô số cánh hoa bé nhỏ. Thật không may cho Mặc Ngọc Hân là lần này nàng vô tình vớ phải một chậu thuộc họ hàng hoa cúc, vì thế cánh hoa vô số kể. Mà này giờ nàng ta đã bứt hết không biết bao nhiêu là đóa. Bây giờ nhìn lại chậu hoa chỉ còn vài chiếc cá vớ cái nụ hoa nhỏ xíu.

"Biểu tiểu thư, số cánh hoa ở đây là năm trăm mười hai cánh, số lá là hai mươi tám, số nụ là năm. Chiều theo luật giá, biểu tiểu thư phải giao nộp là một vạn không trăm hai mươi lăm lượng. Cộng thêm chậu hoa mà tiểu thư ôm đã rời khỏi vị trí cũ. Cứ cách một thước thì tin là một trăm lượng. Từ phòng của tiểu thư đi ra đây là năm mươi thước. Dị chi là năm ngàn lượng. Tổng số tiền phải giao nộp là một vạn năm ngàn không trăm hai mươi lăm lượng bạc (15025)." Chu tổng quản bàn tay múa trên bàn tính. Chỉ nghe âm thanh "lách cách" liên tục, Chu tổng quản đã đưa ra một khoảng tiền lớn khiến cho Mặc Ngọc Hân há miệng kinh ngạc.

"Không thể nào!"

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Chuyện Mặc Ngọc Hân tối đêm qua phải nộp một vạn rưỡi lượng bạc nhanh chóng bị truyền đi nhưng hầu như không ảnh hưởng lắm đến tinh thần của nhân vật chính trong câu chuyện, bởi vì lúc này người này phải lo một chuyện khác.

"Người nói đại ca sẽ tới sao?!! Không thể nào! Tại sao bây giờ ta mới hay tin chứ?!!" Mặc Ngọc Hân hét toán lên, bỏ qua đầu tóc rối tinh, Mặc Ngọc Hân chạy ngay ra ngoài như sợ mình sẽ đi trễ một cuộc hẹn qua trọng vậy.

"Hôm qua Cửu Ảnh đi xuống chân núi thì nhận được báo câu truyền tin nói là Thiếu chủ sẽ tới trong mấy ngày nữa." Bát Ảnh gấp rút chạy theo, trên tay còn mang theo lược, vừa chạy vừa điều chỉnh mái tóc của Mặc Ngọc Hân.

"Hả? Mấy ngày nữa hả? Vậy chắc chắn sẽ không phải là hôm nay rồi! Dù khinh công đại ca có tốt đến đâu thì cũng không thể dùng mấy ngày để đuổi kịp chúng ta đi nữa tháng được!" Mặc Ngọc Hân thờ phào nhẹ nhõm hoàn toàn không cho rằng hôm nay đại ca sẽ tới nên dừng lại, ung dung trở về phòng. Dù sao công việc của đại ca không dùng một tuần thì không thể nào hoàn thành được. Mà chỉ dùng bảy ngày thì làm sao có thể từ Tu La Cốc chạy tới Nguyệt Phủ được, là nàng lo quá nhiều.

Ngay lúc này Mặc Ngọc Hân vô cùng hối hận vì sự xem thường bản lĩnh của đại ca nhà mình. Ai nói cho nàng biết làm sao đại ca có thể đến nhanh như vậy chứ? Lại còn mặt không đỏ tim không đập ngồi an tĩnh, thoải mái thưởng thức trà nữa!

Mặc Thần Dục nhẹ nhàng lướt nhìn bố trí căn phòng dường như không đem thần sắc cứng ngắc của vị muội muội ương ngạnh để vào mắt. Áp lực như núi đè nặng lên vai Mặc Ngọc Hân.

"Đại ca, buổi sáng hảo." Kéo lên một nụ cười khó coi hơn khóc, Mặc Ngọc Hân muốn chuyển chủ đề. Nhưng xoay qua xoay lại vẫn chưa tìm được chủ đề đáng nói, chợt hình ảnh một nữ tử lướt qua đầu. Hai mắt Mặc Ngọc Hân sáng lên. "Ca! Ca còn nhớ nữ tử năm đó không? Là nữ tử ca gặp khi ca xuất cốc mười năm trước đó! Không ngờ nàng ấy vậy mà là nữ nhi của Nguyệt bá bá đó. Còn có..."

Trong lúc Mặc Ngọc Hân còn thao thao bất tuyệt cái gì mà nàng xinh đẹp như thế nào, tuyệt vời như thế nào thì không hay rằng mưa sa bão táp đang tới gần.

"Làm sao muội biết được sự có mặt của nàng ấy?" Ánh mắt Mặc Thần Dực âm trầm khủng bố. Đây là bí mật của hắn, hắn chưa từng kể việc này với ai thì làm sao mà Hân Nhi biết được? Phải chăng là Nhất Ảnh hay Thập Ảnh? Ánh mắt nguy hiểm ngay lập tức bị che giấu. Đáng thương cho Nhất Ảnh, khi còn chưa biết mô tê gì thì đã bị ném đến nơi khi ho cò gáy lãnh đủ mọi khổ cực do vị đại tiểu thư này ban.

Lời nói của Mặc Ngọc Hân bỗng dừng lại, sắc mặt cứng nhắc khề liếc nhìn Bát Ảnh đang trốn trong bóng tối. Bát Ảnh ôm trán, chưa từng thấy đại tiểu thư nhà mình ngốc như lúc này, Bát Ảnh chỉ muốn một chụp chụp chết cái ngốc tử đang phải đối mặt với sát thần.

"Cái này, à thì... thì..."

"Hân tỷ tỷ! Hân tỷ tỷ!"

Mặc Ngọc Hân chưa bao giờ thấy Nguyệt Tinh Bảo đáng yêu lúc nào như lúc này cả chỉ kém không kéo vào lòng ôm hôn mà thôi.

Nguyệt Tinh Bảo vui vẻ chạy xộc vào trong và khi nhìn thấy nam nhân hắc y đang nhàn nhã ngồi uống trà thì hơi nheo mắt lại, con ngươi to tròn khề đảo. Trực giác cho bé biết nam nhân hắc y này vô cùng nguy hiểm và đáng ghét.

Mặc Thần Dực nhìn qua tiểu hai tử vừa mới tiến vào. Gương mặt tròn trịa, hai má nộn thịt khề đỏ vì thờ dốc, con ngươi đen láy lóe tinh quang. Mặc Thần Dực nhú mày. Nếu nàng là nữ nhi của Nguyệt Hồng Thiên thì tại sao không hề giống Nguyệt Tinh Bảo một điểm nào. Mà có lẽ giống là gương mặt hai người đều tinh xảo như nhau.

"Hân tỷ tỷ, phụ thân bảo đệ đến đây đưa tỷ tới chỗ tổ chức buổi tiệc." Thu lại ánh nhìn, Nguyệt Tinh Bảo cười tươi với Mặc Ngọc Hân.

Mặc Ngọc Hân sớm đã xúc động đến rơi lệ ở trong lòng, bây giờ nghe được có thể rời khỏi vị đại ca đầy sát khí thì liền gật đầu như gà mổ thóc. Nhanh chóng nắm tay Nguyệt Tinh Bảo rồi đi để lại Mặc Thần Dực còn chìm trong suy nghĩ sâu xa.

Buổi tiệc sinh nhật vốn muốn tổ chức vào tối hôm qua nhưng nào ngờ Nguyệt Tương Dao trở về vì thế liền đổi vào sáng hôm nay. Nơi tổ chức buổi tiệc chính là vườn hoa anh đào ở sau núi.

Quả thật Nguyệt Hồng Thiên lựa chọn nơi này không sai, cảnh vật tự nhiên hòa quyện với hương hoa anh đào thơm ngát. Nước hồ Thường Nguyệt xanh trong, vạn hoa nở rộ dưới ánh nắng, gió miêng mang nhẹ nhàng thổi qua làm xao xuyến lòng người. Không hổ danh là thế ngoại đào viên, tư vị hoàn toàn khác xa so với hoa viên bị gò bó trong không gian chật hẹp.

Người được mời đến dự tiệc đều rất thưởng thức cảnh vật, ăn uống hòa nhã lễ độ. Một buổi lễ yên bình nếu như không phải có một số người cứ thích làm chuyện rêu rao.

"Thánh nữ Thần Môn Họa Dung Như đến!"

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Só ri mọi người, do hôm qua mình bị nhức đầu cả buổi tối nên ko viết truyện được. Hôm nay mình đã bủ. Từ mai đến hết thứ bảy sẽ không có chương mới do mình thi. Sau thi mình sẽ đăng truyện đều đặn lại. Nếu có bạn nào giống mình đang thi thì chúc bạn đó thi tốt nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người Thần Môn đến

Bạch y đập gió đi đến, dung nhan như họa, xinh đẹp dịu dàng, dáng người yếu điệu, khí tức như hoa sen, nhẹ nhàng mà uyển chuyển, thanh khiết không gì bằng. Họa Dung Như như bước ra từ trong tranh vẽ mà đi đến. Nắng vàng như tô thêm một tầng ánh sáng thánh khiết. Góc cảm hoàn mỹ khề nâng, đôi con ngươi dịu dàng thanh lãnh, môi mông nâng lên nụ cười thánh thiện. Mùi hương hoa sen nhàn nhạt làm cho lòng người nhẹ nhàng.

Bề ngoại Họa Dung Như quả thật xứng danh với hai từ Thánh nữ, dịu dàng, thiện lương, ôn nhu như nước. Nhưng khó có ai bắt được tia ngoan độc chạy qua đáy mắt của nàng ta.

Phía sau nàng là hai tên người hầu nhưng sắc mặt ai cũng kiêu ngạo, cầm nâng cao hơn đầu, ánh mắt mang theo khinh thường lướt nhìn người khác.

Nguyệt Hồng Thiên nhú mày kiếm, ánh mắt khó chịu nhìn đám người Thần Môn đang kiêu ngạo hất cằm. Trong lòng một trận khó chịu. Thiếp mời vốn ghi rõ là ngày hôm qua, mặc dù tiệc bị dời đến hôm nay nhưng mọi người đều đến đầy đủ từ hôm qua, duy chỉ có đám người Thần Môn đến tận hôm nay mới tới. Muốn ra oai phủ đầu với Nguyệt Phủ sao? Ngươi còn chưa xứng!

Trong lòng thì một trận khó chịu nhưng mà Nguyệt Hồng Thiên một chút cũng không bộc lộ ra ngoài, sắc mặt cười nói. "Hoan nghênh! Hoan nghênh! Để Dung Như tiểu thư tự đích thân đến thì Nguyệt phủ cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ)!"

Lời này dù nghe thế nào cũng khó có thể lọt tai. Không phải mắng người Thần Môn cao ngạo, không thềm để ai vào mắt thì cũng là nói rỗng đến nhà tôm, rõ ràng không có ý tốt!

Nhất thời sắc mặt người Thần Môn khó coi. Trước mặt chúng nhân sĩ giang hồ, Nguyệt Hồng Thiên vậy mà dám nhục mạ bọn họ, ném mặt mũi của bọn họ đi đâu rồi hả?! Hai người đứng phía sau bỗng dung tuốt kiếm, sắc mặt xám xịt nhìn Nguyệt Hồng Thiên như thể có thể róc da xẻo thịt để xả bớt nỗi nhục này.

Họa Dung Như giờ tay ngăn hai kẻ phía sau lại, ánh mắt sắc lạnh quét đến hai người lạnh run cuối đầu.

"Nguyệt trang chủ có chút quá lời. Chuyện là hôm qua nửa đường gặp phải bọn cướp, làm trễ nãi thời gian không ít. Đến khi xong việc thì cũng đã tối, đi cũng chẳng kịp. Vì vậy, Dung Như mới cố tình đến vào hôm nay để tạ lỗi." Lời này coi như vừa giải thích lý do đến trễ vừa thể hiện lòng thành xin lỗi, dù Nguyệt Hồng Thiên có sắc mặt thế nào đi nữa cũng phải nuốt giận cho qua.

Người ta cũng đã nói đến như vậy mà ngươi vẫn còn so đó, rõ là một kẻ ích kỷ, huống chi ở Nguyệt Phủ không phải chỉ có một mình hần. Vì đại cuộc, Nguyệt Hồng Thiên nén giận gật đầu.

"Đúng vậy! Thần Môn xưa nay giúp dân độ thế, đương nhiên thấy đạo tặc sẽ không làm ngơ, nhất định sẽ giải quyết được!"

Họa Dung Như cười không nói, không ai biết sau nụ cười xinh đẹp đó là sự âm ngoan chết người.

Lúc này có một thân ảnh mập mập đi tới kéo lấy ống tay áo Nguyệt Hồng Thiên.

"Nguyệt thúc thúc, sao hôm qua đến giờ con không thấy Tiểu Nhật ca ca." Lưu Ý Tiên hai mắt ngẩn lẹ, cái mặt to tròn khề nhần, cái mũi nhỏ đã méo thành một nửa đường tròn rồi.

"Ý Tiên, không phải chính con hôm qua đã nói Tiểu Nhật ca ca là quái vật hay sao? Sao lại nói là không thấy?" Vuốt trán, Nguyệt Hồng Thiên che đi hắc tuyến rơi sau ót.

"Không đúng! Đó là quái vật! Đó không phải là Tiểu Nhật ca ca! Ý Tiên không muốn gả cho quái vật!" Lưu Ý Tiên hai mắt dầm lệ, chịu không được mà khóc oa oa.

"Ha ha! Lưu Ý Tiên! Lời này là do ngươi nói, sau này ngươi không được chạy theo ta đòi gả cho ta đâu đấy!" Nguyệt Tinh Bảo không biết từ đâu nhảy ra với nụ cười tươi không thể tươi hơn nữa. gương mặt mập mập cười đến chao đảo thiên hạ, khiến người ta muốn chà đạp một phen.

"Tiểu Nhật ca ca? Như... Như thế nào mà ca..." Lưu Ý Tiên như không tin được vào mắt mình, trừng mắt thật to nhìn tiểu nam hài mập mập đáng yêu trước mặt.

"Như thế nào? Bộ dáng của ta hiện tại như thế thì ngươi mới lời đuôi ra hả! Lưu Ý Tiên, nhớ lời hôm nay ngươi nói, đợi sau này, ta xem ngươi hối hận không kịp! Ha ha!"

Đầu mọi người rơi đầy hắc tuyến, cảnh tượng hai tiểu thí hài luôn miệng nói gả gả cưới cưới này quả thật rất nặng miệng. Trẻ con bây giờ phong khoáng đến vậy sao, lại còn trưởng thành sớm đến như vậy?!! Dù bọn họ là người giang hồ, không hề có chuyện câu nệ tiểu tiết, nhưng mà nhìn cảnh này vẫn không nhịn được mà co rút khóe miệng.

"Được rồi! Tiểu tử thú, còn không xem lại mình đi. Có khác Ý Tiên đâu!" Nguyệt Hồng Thiên nhân cơ hội đánh tan gương mặt vui vẻ đến quên mất trời đất của tiểu nhóc con.

"Hừ! Chỉ cần một tuần, Tiểu Nhật ta sẽ trở về với thân hình anh tuấn tiêu sái phi phàm cho xem!" Nguyệt Tinh Bảo hét cao lỗ mũi, bộ dáng tự tin đến thiên lôi đánh chẳng ngã.

"Được rồi, được rồi! Lão tử không so với tiểu tử thú nhà ngươi! Nên chuẩn bị đi, bữa tiệc lát nữa bắt đầu." Xoa đầu Nguyệt Tinh Bảo, Nguyệt Hồng Thiên nheo mắt nguy hiểm, hai bàn tay xoa xoa, ánh mắt phát ra quang mang vạn trượng.

_____ Truyện được đăng tải bởi Akyra-san _____

Lúc Nguyệt Tương Dao đến, bữa tiệc đã bắt đầu được một nửa. Tiếng quát tháo, cười nói, còn có âm thanh chén đĩa va chạm vào nhau, một khung cảnh nào nhiệt hỗn loạn.

Lắc đầu, Nguyệt Tương Dao đi nhanh đến một góc cây anh đào có vẻ vắng người, nhàn nhã dựa vào, nhắm mắt dưỡng thần chờ người đến.

Quả nhiên chưa đầy một chung trà, Mặc Ngọc Hân đã lao đến như một ngôi sao xẹt ngang. Thân ảnh mảnh khảnh ngay lập tức ôm lấy Nguyệt Tương Dao.

"Hắc hắc, Nguyệt Tương Dao ngươi tới thật trễ. Ta và Tiểu Nhật đã đợi đến dài cổ rồi nè." Làm một gương mặt đáng yêu, Mặc Ngọc Hân không hề biết gương mặt mình làm biết bao nhiêu người sặc rượi.

"Bận chút việc nên đến trễ."

Hôm nay Nguyệt Tương Dao mặc một bộ hồng đào nhạt, khác hẳn với hồng y đỏ rực hôm qua. Mang theo nét tinh nghịch đầy sức sống, còn có chút như gặp phải nàng tiên xinh đẹp, dạo bước trong vườn đào tiên.

Mặc Thần Dực vừa đi vào chính là nhìn thấy khung cảnh mà cả đời này hắn không bao giờ quên, đáng vẻ tinh nghịch ngày ấy cùng với gương mặt mà hắn luôn ghi nhớ trong lòng. Mặc Thần Dực cười nhẹ. Cuối cùng ta cũng gặp được nàng, Dao Nhi.

Nếu không phải ngày ấy gặp nhau, có lẽ hắn vẫn còn là một cái xác không hồn lạc lõng nơi trần gian này. Mỗi khi hắn nhớ đến bộ dáng nghịch ngợm của nàng đều không nhịn được khẽ cười, một tiểu oa nhi nhưng lại khiến hắn nhớ mãi không quên. Rồi thì trong một lần cứu tử nhất sinh, hắn nhận ra rằng hình dáng nghịch ngợm ấy vẫn luôn hiện hữu trong đầu mình, lúc ấy hắn mới hiểu. Hóa ra bản thân đã yêu cái tiểu oa nhi nghịch ngợm ấy từ lúc nào rồi không biết.

Nhìn lại nàng lần nữa, Mặc Thần Dực liền đen mặt. Muội muội nhà hắn đang dụ cái đầu vào ngực của nàng, gương mặt còn thỏa mãn hạnh phúc nữa. Trong đầu liền hiện lên những cảnh cấm người xem, sắc mặt liền đen đến cực điểm, mưa giông bão tố trên đầu gầm thét, Mặc Thần Dực đi nhanh tới, nhanh chóng kéo Mặc Ngọc Hân ra. Sắc mặt âm trầm dọa cho Mặc Ngọc Hân phải nhảy dựng lên.

"Ca ca..." Mặc Ngọc Hân trong lòng gào thét hỏi bản thân ngàn lần đã làm chuyện gì đắc tội với đại ca mà bây giờ... Áp lực quá a!!!

"Mặc Thần Dực?" Nguyệt Tương Dao rơi vào kinh ngạc. So với thiếu niên năm đó, Mặc Thần Dực bây giờ không khác nhiều. Gương mặt tuyệt mỹ lạnh băng, con ngươi màu tím sâu không thấy đáy, bờ môi mỏng bạc tình, góc cạnh hoàn mỹ không tỳ vết, làn da tốt đến mức Nguyệt Tương Dao cũng phải ghen tỵ. Hắc bào tung bay theo từng bước, áp lực như núi đè nặng đến Nguyệt Tương Dao cũng cảm thấy khó thở.

Ngay khi Nguyệt Tương Dao gọi tên hắn, mọi áp lực giống như con gió, lập tức biến mất như chưa từng tồn tại khiến cho Mặc Ngọc Hân nhìn đến hoa mắt.

Hai người này chắc chắn có gian tình!

Trong lòng chắc chắn một điều như vậy nhưng không hề dám nán lại, Mặc Ngọc Hân hai chân vất lên cổ, chạy như bay về phía khác.

Hít một hơi đè nén cảm xúc, Mặc Thần Dực không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ đành gật đầu.

Nguyệt Tương Dao có chút dờ khóc dờ cười, người này làm một bộ dáng thiếu hân ba nghìn lượng rồi đứng một chỗ không nói không rằng như đang bị bắt nạt. Mà người bắt nạt không ai khác chính là mình.

Chợt, Mặc Thần Dực đưa tay vén sợi tóc rơi bên má của nàng, Nguyệt Tương Dao như có phản ứng liền lùi về sau một bước, tránh thoát bàn tay của hắn. Nhưng người tính không bằng trời tính, trong lúc hoảng loạn, Nguyệt Tương Dao tự đập vào váy và theo quán tính ngã về sau. Đã sớm bị Mặc Ngọc Hân lôi ra khỏi góc cây nên nếu nàng có ngã xuống thì sẽ ôm chầm đất mẹ, Nguyệt Tương Dao liền nằng tằm đòi tổ tông cái váy, chuẩn bị tinh thần cho mông chạm đất.

Nhưng ngay lúc mà Nguyệt Tương Dao buông xuôi, lưng đã bị ai đó cản lại. Mặc Thần Dực ngay lập tức ôm Nguyệt Tương Dao vào lòng, vững vàng đứng trên mặt đất.

Mặt Nguyệt Tương Dao ngay lập tức đỏ như quả cà chua chín. Hai lần bản thân suýt gặp nguy hiểm, à không, lần này không được coi là nguy hiểm thì đều được hắn cứu. Mà cả hai lần, mặt nàng vẫn không tránh khỏi đỏ như cà chua chín.

"Không sao?" Âm thanh từ tính vang trên đầu, Nguyệt Tương Dao lại nhớ tới lúc hắn ôm nàng ngồi trên cây, cũng là câu hỏi này và cũng cùng một đáp án.

"Không... Không sao..."

Xúc giác truyền đến hơi ấm và sự mềm mại, đầu óc Mặc Thần Dực lập tức hóa đá. Trong đầu còn lặp lại không biết bao nhiêu lần cảnh tượng vừa rồi.

Nguyệt Tương Dao xô hắn ra rồi chạy đi bỏ lại Mặc Thần Dực một thân đứng dưới góc đào còn đang mơ mộng. Khóe môi hắn nhếch lên. Có lẽ lần đầu ấn tượng không tốt lắm, nhưng hắn có thời gian, Mặc Thần Dực hắn không chịu thua cô nàng bướng bỉnh này đâu. Thử so xem, trái tim nàng sắt đá cứng hơn hay hắn nóng hơn, đủ để làm tan chảy trái tim nàng hay không?

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đại náo thành Thanh Dương (1)

"Tỷ tỷ! Sắc mặt của người hình như không được tốt! Hay để Tiểu Nhật đi lấy cho tỷ chút nước?" Nguyệt Tinh Bảo quan tâm hỏi. Trải qua một đêm suy nghĩ, Nguyệt Tinh Bảo trưởng thành lên không ít. Không còn đáng về ưa đòn nữa mà là tư thái của một tiểu đệ đệ ngoan hiền. Mặc Ngọc Hân nhìn mà muốn lòi con mắt.

"Không sao. Không cần Tiểu Nhật lo lắng." Vuốt lại mi tâm, Nguyệt Tương Dao đè nén cảm giác xấu hổ xuống.

"Ui, Tương Dao, không phải đại ca ta làm người tức đến đỏ mặt đấy chứ? Nếu là hân thì có thể lắm! Một kẻ không biết thương hương tiếc ngọc là gì." Mặc Ngọc Hân hờ dãi, chắc như đinh đóng cột nói.

Ấy vậy mà lòi vào tai Nguyệt Tinh Bảo lại có ý khác. Nam nhân trong miệng Hân tỷ tỷ lại dám bắt nạt tỷ tỷ của hân! Hân phải đòi lại công đạo cho tỷ tỷ!

Hai mắt Nguyệt Tinh Bảo trừng trừng, chạy một cái vèo đi tìm Mặc Thần Dực.

"Này, người không ngăn cản Tiểu Nhật à? Lỡ như đại ca ta mà... Tiểu Nhật thì sao?" Mặc Ngọc Hân không đoán chắc được vị đại ca kia sẽ ra tay thế nào nên chỉ dám làm một hành động cắt cổ biểu thị thái độ.

"Hân ta sẽ không dám làm gì đâu." Bây giờ đầu Nguyệt Tương Dao rất đau, mi tâm đã nhủ đến hai chân mày sắp đụng vào nhau luôn rồi.

"Người nói cũng đúng!" Mặc Ngọc Hân gật gù đồng ý, sau đó liền lôi kéo Nguyệt Tương Dao chạy đi về biệt viện của mình.

"Người kéo ta để làm gì?" Con đau ngày càng tăng, Nguyệt Tương Dao yếu ớt mặc kệ Mặc Ngọc Hân muốn kéo đi đâu thì kéo.

"Khó lắm mới có dịp đi chơi! Tương Dao, chúng ta đến thành Thanh Dương cách đây mấy dặm đi!" Hai mắt Mặc Ngọc Hân tỏa sáng, không hề thấy sắc mặt Nguyệt Tương Dao khê thay đổi.

Trong lòng Nguyệt Tương Dao khê động. Thật ra nàng vẫn còn rất nhiều nghi vấn. Chẳng hạn như việc vì sao phụ thân và Chiến thúc thúc đến Hương Xuân Lâu, không chỉ vậy còn có rất nhiều thế lực xuất hiện nữa. Mặc dù năm đó cũng ở đó nhưng Hương Xuân Lâu bị nàng phá hết một đại viện, buổi ca hát gì đó của hoa khôi cũng không thể tổ chức tiếp tục. Mấy ngày sau thì Hương Xuân Lâu bị đốt sạch. Nhìn qua nó y như là sự trả thù của các môn phái nhưng Nguyệt Tương Dao vẫn nhận ra nội tình không đơn giản bên trong. Phải là vấn đề gì thì tới cả Môn Chủ Thần Môn cũng phải xuất hiện?

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Nghe theo lời Mặc Ngọc Hân, hai người nhanh chóng giả trang thành nam tử rồi âm thầm tránh thoát ám vệ chạy đến Thanh Dương thành.

"Oa~ Tương công tử! Nơi này thật phồn thịnh a~" Mặc Ngọc Hân đóng trong vai của một công tử lựa là, cầm bảo hoa phục, thứ nào cũng đều đắt tiền.

Trên trán Nguyệt Tương Dao xuất hiện hai vạch đen, âm thầm tránh xa tên công tử lựa là thấy cái gì cũng hiếu kỳ. Nguyệt Tương Dao lựa chọn một tường bảo nguyệt nga. Tóc búi lên trên lộ ra cái cổ trắng nõn, yết hầu được làm giả tinh vi, gương mặt tuyệt thế bị che bởi một lớp mặt nạ da người, dù vậy, gương mặt giả của Nguyệt Tương Dao vẫn gây không biết bao nhiêu sự chú ý của các thiếu nữ.

Một đường Nguyệt Tương Dao nhận không biết bao nhiêu trái tim từ các cô nương phóng tới. Lúc đầu còn chút không quan tâm, về sau thì phải co chân bỏ chạy do số lượng ngày càng đông.

"Phù, mệt mỏi... Đám hoa hoa cô nương này không biết xấu hổ hay sao mà liếc mắt đưa tình giữa đám đông thế này!"

Nguyệt Tương Dao chính thức khinh thường bộ dáng chính nghĩa của Mặc Ngọc Hân. Không biết là ai đã chét một đồng nước bọt lên mặt nàng sau khi nàng cải trang à? Cũng may là nàng đã giảm một chút sát thương ở gương mặt, nếu không, phỏng chừng mấy đại cô cô cũng lao tới cướp người a! Quá nhiên, vẫn là sắc nữ khó đối phó!

"Bây giờ chúng ta đến Hương Xuân Lâu đi." Chính lại y phục có phần lộn xộn, Nguyệt Tương Dao lần nữa sắm vai một công tử hòa nhã lễ độ.

"Ừ! Chúng ta... Ợt ợt ợt..." Sắc mặt Mặc Ngọc Hân cứng lại, khê liếc gương mặt đen như đáy nồi của Nguyệt Tương Dao. "Ta đói bụng..."

"Haizz." Nguyệt Tương Dao ôm trán, không còn từ gì để nói với "nam tử lựa là" trước mắt. Chân sau dắt chân trước bước đi, Nguyệt Tương Dao dẫn Mặc Ngọc Hân tới một lầu lâu sang trọng.

"Khách quan! Xin mời xin mời! Hai vị công tử, không biết có muốn nhả gian không ạ?" Tiểu nhị với nụ cười tươi rồi chào hàng.

"Cho một nhả gian thượng hạng." Nguyệt Tương Dao gật đầu. Chợt ánh mắt chú ý tới đứa trẻ trốn trong hẻm tới ánh mắt hâm mộ nhìn hai người.

"Trưởng quầy! Cho một nhả gian thượng hạng!" Tiểu nhị vui vẻ gọi trưởng quầy đang bận tính toán phía trong.

"Ha ha, nhị vị công tử thật đúng lúc. Từ lâu còn đứng một nhả gian thượng hạng! Tiểu Khê, dẫn khách nhân lên nhả lâu số tám!" Trưởng quầy tươi cười.

"Khoan đã, tiểu nhị. Lấy ba cái bánh bao đưa cho đứa trẻ kia đi. Tiền bánh bao chúng ta sẽ trả." Chỉ vào đứa trẻ trốn trong hẻm tới, Nguyệt Tương Dao dặn dò tiểu nhị.

"Nhị vị công tử đúng là có lòng thương người. Tiểu Khê, đem vài cái bánh bao cho đứa trẻ kia đi." Vừa đứng Trưởng quầy này là một người có lòng

nhân ái, thường hay làm việc thiện. Nhìn thấy đứa trẻ được quan tâm thì không nhịn được một tiếng khen ngợi.

"Ha ha! Chỉ có đám chuột nhắt mới qua tâm lẫn nhau! Trường quây, cho một nhả gian thượng hạng!" Đúng lúc đó có một giọng cười nhạo báng vang lên. Một công tử hoa phục chói mắt đi đến, bên cạnh còn có thêm vài nam nhân ăn mặc xa hoa.

"Ngươi!" Mặc Ngọc Hân tức giận trừng mắt. Nhưng một công tử lạ là trừng mắt thì thật chẳng có tí công kích nào còn chọc cho đám người cười lớn hơn.

"Ha ha! Cổ công tử mắng đúng lắm! Chỉ có bọn hạ đẳng mới quan tâm lẫn nhau thôi! Ha ha!"

"Hạ đẳng thì vẫn hoài hạ đẳng! Còn học đòi văn vẻ! Không có tiền thì đi chỗ khác!"

Sắc mặt Nguyệt Tương Dao vẫn lạnh nhạt như cũ, một chút ánh mắt cũng keo kiệt không cho đám hoa công tử một cái. Trong khi sắc mặt của tiểu nhị, Trường quây và Mặc Ngọc Hân khó coi đến cực điểm.

"Ngươi! Các ngươi! Một đám hoa phục ẻo là thì biết gì hả?" Mặc Ngọc Hân tức đến giậm chân nhưng vẫn nhớ mình là một nam nhân liền thu lại, tuy nhiên nàng quên mất thân phận của mình hiện tại cũng đúng là công tử cầm y ngọc thực.

"Thôi đi, chó cắn người một phát, người lại muốn cắn chó một phát? Không cảm thấy ô uế hay sao?" Nguyệt Tương Dao quát khê. Nhìn như nàng đang tức giận với bằng hữu nhưng lời nói ra lại mắng người không thương tiếc.

"Ngươi! Dám mắng bản công tử là chó?!!" Cổ công tử sắc mặt tái xanh, con ngươi âm ngoan lóe lóe.

"Chó? Ngươi xứng sao?" Nhẹ nhàng buông một câu, Nguyệt Tương Dao thành công nhìn gương mặt của Cổ công tử đổi màu. Từ xanh sang tím, lại từ tím sang đỏ, đỏ sang trắng, y như một con tắc kè bông.

Mặc Ngọc Hân đã không nhịn được cười. "Ha ha! Tương huynh đệ, ngươi mắng cũng quá chính xác! Chó, hán xứng sao? Ha ha! Nếu hán là chó, thì quá nhục nhả cho loài chó rồi!"

Trường quây và tiểu nhị cũng muốn cười ra tiếng nhưng vẫn phải cật lực nhịn cười. Người trong phủ lâu không ít, tạm trung về cửa cũng có rất nhiều người. Nếu không phải e ngại thân phận của Cổ công tử, e là sẽ có rất nhiều người cười ra nước mắt.

"Ngươi! Các ngươi!" Cổ công tử sắc mặt xám hiện nhiên đã bị chọc tức không nhẹ. "Các ngươi không biết ta là ai sao? Ta chính là cháu ruột của thành chủ Thanh Dương thành này, chọc giận ta, cho dù là ngươi chạy đến chân trời cũng không thoát!"

"Hừ! Ngươi cho rằng thành chủ Thanh Dương thành ngươi một tay che trời?!! Trên đời này còn có vương pháp, hoàng đế Lăng Thiên Quốc không ngu ngốc đến nỗi cho một lão già xương cốt sắp gãy rụng hoành hành đâu?!! Lại nói, chân trời này, bàn tay các ngươi vươn xa quá, có phải tính mưu phản không hả?!!" Mặc Ngọc Hân hừ lạnh, âm thanh qua biến đổi y như búa tạ, từng lời như một búa giáng xuống đầu Cổ gia. Mặc danh kỳ diệu liền treo lên đầu Cổ gia một cái nón mưu phản thật to.

"Phải đấy! Công tử nói phải!"

"Cổ gia hoành hành ngang ngược, sớm muộn gì thì hoàng thượng ở trên cũng sẽ giáng tội!"

"Ác bá chuyên ngang ngược! Cổ gia các người sẽ gặp báo ứng!"

Nói về công kích tinh thần, một mình Mặc Ngọc Hân không thể so với bản dân Thanh Dương thành này được. Ngày thường tên Cổ công tử này không quấy phá dân lành thì cũng bắt nạt nữ tử. Dựa vào thân phận của gia gia, liền xem mình là vua ở Thanh Dương thành này, không biết đã gây ra bao nhiêu tội. Dân thường vì sợ quyền hành trong tay Cổ gia liền nín nhịn cho qua, hôm nay gặp phải có người phản kích, bao nhiêu phần hận trong lòng liền tuông ra, ta một câu, ngươi một câu, mắng cho Cổ công tử không ra hình dáng.

"Ngươi! Các ngươi chờ đấy! Gia gia ta sẽ không bỏ qua đâu!!!" Cổ công tử chạy chối chết, xa xa còn có âm thanh mắng chửi hán. Quả nhiên, trời gây nghiệt có thể sống, người gây nghiệt thì không thể sống a!

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Cần quét qua bàn ăn, Mặc Ngọc Hân ôm cái bụng tròn vo ợ một hơi.

"Quả nhiên ăn no thì có sức chiến đấu! Ợ!"

"Được rồi. Ngươi chiến đấu đi, ta đi chỗ khác một chút. Lát nữa tụ họp ở cổng thành." Nguyệt Tương Dao không thể không thừa nhận là mình không dám nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của Mặc Ngọc Hân. Nó quá đặc sắc rồi! Nhảy qua cửa sổ, thân ảnh Nguyệt Tương Dao dần mất hút sau mấy tòa nhà.

"Này! Ý ngươi là sao?!! Chiến đấu cái gì chứ! Cũng không chờ người ta gì cả!" Mặc Ngọc Hân dậm chân. Nào biết mình vừa dứt lời thì cánh cửa bị đá hỏng, một toán người thô bạo đập cửa đi vào, dẫn đầu không ai khác chính là Cổ công tử.

"Người đâu! Bắt tên này cho ta! Ta phải phanh thây xẻo thịt hán mới hả giận!" Cổ công tử chỉ vào Mặc Ngọc Hân mà quát, con ngươi không che dấu tia ác độc.

"Này này, ta mới vừa ăn no! Không tốt cho vận động đâu!" Trong lòng thầm mắng Nguyệt Tương Dao mười tám lần, Mặc Ngọc Hân tránh né bàn tay của đám người hầu.

Chết tiệt! Lần này khi không mang họa vào thân a!

Trong lúc mắng người, Mặc Ngọc Hân cũng quên mất chính mình biết võ công, chỉ biết trốn đằng này tới đằng kia, vừa chạy vừa hô giết người. Cả thành Thanh Dương đều bị nàng chạy đến loạn xì ngầu. Như một hồ nước trong ngay lập tức bị khuấy đục đến không còn gì.

Ở xa xa, người dân còn nghe thấy những câu kêu cứu hết sức "động lòng người".

"Con mẹ nó! Đừng đuổi theo ta a!"

"Các nguoi ác bá! Ưc hiếp tiểu cô... Ưc hiếp tiểu công tử ta!"

"A!!! Lão tử liều chết a!!!"

_____ **Truyện được đăng tải bởi Akyra-san** _____

Chương này hình tượng nhân vật Mặc Ngọc Hân hết sức đặc sắc. Dù đọc chưa bạn tôi ơi? ☐

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đại náo thành Thanh Dương (2)

Trong khi Mặc Ngọc Hân phải chạy trốn đến mức gà bay chó sủa thì Nguyệt Tương Dao vẫn nhàn nhã dạo bước bên ngoài ngoại ô thành.

Ngoại ô thành Thanh Dương tuy không được phồn hoa như nội thành nhưng cũng có dáng vẻ riêng. Hàng cây xanh ngắt dọc theo đường đi. Thỉnh thoảng còn có những quán trà nhỏ tập nập người. Không khí thoáng mát trong lành, nhẹ nhàng ấm áp. Nguyệt Tương Dao vừa đi vừa thưởng thức cảnh vật, trong lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đến thế giới này mười một năm, Nguyệt Tương Dao vẫn chưa rõ mục đích của mình ở thế giới này là gì. Nhưng giấc mơ hôm qua đã làm cho tâm trí nàng có chút rối loạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn có cảm giác bản thân đã quên đi thứ gì đó vô cùng quan trọng, rốt cuộc đó là sao? Hơn nữa, tại sao khi nghĩ đến chuyện trong quá khứ thì bất giác nàng lại đau đầu, cảm giác như là không muốn nàng nhớ đến quá khứ? Sự phụ, chuyện gì đã xảy ra! Con đến thế giới này rốt cuộc là vì cái gì?

Nhìn cánh én bay lượn trên bầu trời, Nguyệt Tương Dao không khỏi nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây.

Ngay lúc này, tầm mắt của Nguyệt Tương Dao chú ý tới một toà biệt viện cũ nát không xa, nơi có một đứa trẻ đang bị bắt nạt.

Một nhóm người ăn mặc rách rưới bao vây đứa trẻ. Đứa trẻ bị vây khốn sợ hãi nhưng kiên quyết giữ túi đồ trong tay, không cho bất kỳ ai chạm đến. Những người kia không lấy được đồ thì bắt đầu đánh đập, mắng nhiếc đứa trẻ không thương tiếc, giống như túi đồ còn quan trọng hơn cái mạng nhỏ của đứa trẻ.

Nguyệt Tương Dao nhíu mày, cái nàng chú ý chính là ánh mắt của đứa trẻ, dù bị chà đạp cỡ nào vẫn quật cường giữ vững, không hề dao động trước những lời mắng chửi. Ánh mắt như thế, nếu có cơ hội thì đứa trẻ này sẽ trở thành người tài giỏi trong tương lai.

Tuy không hề có ý định xây dựng cho bản thân một thế lực riêng việc nhưng Nguyệt Tương Dao không muốn bỏ qua một mầm non tốt như vậy. Vì thế, nàng ra tay.

Chỉ thấy nhóm người ăn mặc rách rưới bỗng nhiên bị đánh dạt ra, một công tử trường bào tuần mỹ đạp lên rom rạ đi tới. Gương mặt tuần mỹ phi phàm, khí thế bức người, trường bào sạch sẽ khẽ phất lên làm cho người khác cảm thấy người này vốn không nên xuất hiện ở chốn bẩn thỉu này. Trên gương mặt là nét lạnh lùng, sát ý toát ra từ đôi mắt. Chân mặc dù đạp lên rom rạ nhưng không hề làm giảm đi sự cao quý, mà còn tăng thêm sự chênh lệch giữa cao quý và bẩn hèn. Đám ăn mày lập tức cuống cuồng bỏ chạy, để lại Nguyệt Tương Dao và đứa trẻ yếu ớt nằm trên mặt đất.

"Còn sống?" Lạnh nhạt nhìn đứa trẻ bất động trên mặt đất, Nguyệt Tương Dao không hề có ý định đỡ đứa trẻ dậy. Ngã là phải tự đứng lên, chỉ mới bao nhiêu đây mà đã chịu không nổi thì đừng mong bước ra thế giới bên ngoài. Đúng vậy, nếu đứa trẻ này vẫn nằm bất động ở đó thì Nguyệt Tương Dao sẽ rời đi, coi như sự giúp đỡ lúc này chỉ là nhất thời vừa ý ánh mắt mà thôi. Còn nếu đứa trẻ đứng lên, thì khẳng định rằng tương lai tươi sáng đang mở rộng cửa chào đón người. Mọi việc làm trong tương lai đều bị ảnh hưởng bởi một hành động ngay lúc này.

"Hừ!" Đứa trẻ hừ lạnh như xem thường sự thương cảm từ người khác. Bàn tay gầy trơ xương chống đỡ cơ thể đứng dậy. Mặc kệ Nguyệt Tương Dao vẫn đứng đó, thất tha thất thểu ôm túi đồ đi vào trong biệt viện cũ nát.

Nguyệt Tương Dao hài lòng nhìn thái độ của đứa trẻ, cũng mặc kệ tòa viện như muốn sụp đổ bất cứ lúc nào, nhẹ nhàng đi vào bên trong.

So với bên ngoài, bên trong còn thê thảm hơn mấy phần. Cột nhà bị mối một đục khoét như có thể gãy bất cứ lúc nào. Trần nhà bị văng nhện che phủ, mái ngói đã bị tróc lôm chôm, chỗ che được chỗ không che được. Rơm rạ nằm lung tung không hề có trật tự, mùi vị mốc meo cứ thoang thoảng trong không khí. Bụi bám vào đồ vật gây sát y như một lớp áo choàng trắng, chỉ cần một cơn gió thì toàn bộ không gian sẽ chìm trong màn khói trắng bụi.

Nguyệt Tương Dao không nề hà gì căn phòng bám bụi, lấy từ trong Long Quyển ra một cái ghế sạch sẽ ngồi xuống.

"Người... Làm gì?" Đứa trẻ yếu ớt cắn môi, căm thù nhìn toàn thân sạch sẽ của Nguyệt Tương Dao giống như nghĩ đến bộ quần áo rách rưới của mình.

"Ngồi, người không thấy?" Với biểu cảm "mắt người có vấn đề", Nguyệt Tương Dao vẫn đứng đưng dựa vào ghế, dường như không quan tâm cảnh vật xung quanh chỉ kém một chữ "nát".

"Ta hỏi người đến đây làm gì?" Đứa trẻ cắn răng nói, thái độ lạnh nhạt của Nguyệt Tương Dao làm cho đứa trẻ càng thêm căm ghét.

"Chữa bệnh." Không hề xem nhẹ phản ứng của đứa trẻ khi nghe nói đến hai từ "chữa bệnh". Nàng đoán không sai, khi bước vào căn phòng, Nguyệt Tương Dao ngửi được mùi vị thuốc nhàn nhạt trong không khí, mặc dù mùi hương này rất nhẹ nhưng vẫn không thoát khỏi cái mũi của Nguyệt Tương Dao.

"Ý người là sao? Người có thể trị bệnh cho nương (mẹ)?" Thần sắc đứa trẻ trở nên gấp gáp, con người thiếu sức sống dấy lên tia hy vọng mờ mịt. Không biết tại sao, bé có thể tin tưởng người này trị khỏi bệnh cho nương.

"Ta muốn xem bệnh, nhưng phí chẩn bệnh..." Nhường mảy, Nguyệt Tương Dao âm thầm truyền đạt tin tức.

Sắc mặt của đứa bé trở nên trắng bệch, sau một hồi suy nghĩ, đứa bé trở nên dứt khoát. "Ta trả! Bao nhiêu cũng trả! Dù ta bán mạng cho người, ta cũng trả!"

"Được! Thành giao! Sau này người là người của ta!" Trong lòng vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn là nghiêm túc, chỉ là khóe môi vẫn không nhịn được hơi cong. Càng ngày nàng càng thích cá tính của nhóc con này rồi.

"Người tên gì?"

"Tiểu Tụy."

Nguyệt Tương Dao thật muốn nói sao người không lấy tên là Tiểu Tụy luôn đi. Nhìn đứa trẻ ốm yếu gầy nhom chỉ còn da bọc xương, mái tóc rối bời xơ xác dính toàn là bụi, quần áo trên người rách rưới. Trông qua như một hình nộm khô héo không có sức sống.

"Người là con gái hay con trai?" Hỏi câu này Nguyệt Tương Dao cảm thấy có chút ngượng miệng nhưng không hỏi thì thật sự không thể biết được bởi với bộ dáng ma ốm này thì không thể xác định được điều gì.

"Người! Ta là con trai!" Tiểu Tụy trừng mắt, gương mặt gầy gò đỏ lên, ấy vậy mà lại tăng thêm chút sức sống, thoát nhìn có chút dễ thương.

"..." Nguyệt Tương Dao không còn gì để nói, im lặng đi theo Tiểu Tụy vào bên trong.

Phía sau phòng khách có một căn phòng nhỏ, nhìn sơ qua căn phòng này có vẻ vẫn còn tốt hơn so với ở đại sảnh. Nhưng là không khí âm u ngạt thở này thích hợp cho người dưỡng bệnh?

Đi vào căn phòng, Nguyệt Tương Dao nhíu mày. Dựa vào ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa sổ, có thể thấy được một vị thiếu phụ đang nằm trên giường được dựng bằng vài tấm ván gỗ, một chiếc chăn hay nói đúng hơn là một tấm vải mỏng đắp lên người, mùi vị hôi thối bốc ra từ người thiếu phụ.

"Nương!" Tiểu Tụy đau đớn gọi thiếu phụ.

Từ trong bóng tối truyền ra âm thanh yếu ớt. "Tiểu Tụy, con về rồi hả? Khụ khụ!"

"Nương, con đem bánh bao về cho người này, người tỉnh dậy ăn chút đi!" Tiểu Tụy ôm một túi bánh bao còn nóng ấm đến bên thiếu phụ.

Chát!

"Tiểu Tụy! Nương dậy con thế nào hả?! Không được ăn cấp! Sao con không nghe lời!" Dù là ôm liệt giường nhưng thiếu phụ vẫn rất kiên quyết dậy đỡ con mình. Nguyệt Tương Dao âm thầm gật đầu, có một người nương như vậy, tiểu tử này trở thành một kẻ quật cường thì không có gì lạ.

"Nương! Người đừng kích động! Đây là chủ quán cho con, không phải con lấy cấp!" Lời đầu tiên chính là lo cho thân thể của nương, tiểu tử này quả thật được dạy dỗ rất tốt!

"Làm sao có thể? Đám người giả tạo đó làm sao? Khụ khụ khụ..." Thiếu phụ càng kích động, ho càng nhiều, Tiểu Tụy gấp đến độ suýt khóc.

"Là do vị công tử này cho con. Nương, người ăn chút đi."

Lúc này thiếu phụ mới nhận thức được còn có một người khác trong phòng, đưa ánh mắt đục ngầu nhìn Nguyệt Tương Dao. "Công tử, đây là?"

"Không có gì. Vừa lúc Tiểu Tụy rất hợp ý ta, tình tình quật cường như vậy cũng do người dạy ra." Nguyệt Tương Dao lắc đầu, lần này có cơ hội quan sát thiếu phụ kỹ hơn.

Nước da trắng bạch nhợt nhạt do thiếu dưỡng chất, bờ môi tái xanh, gương mặt phờ phạc do thiếu ngủ. Nhìn sơ qua thù Nguyệt Tương Dao đã nắm sơ sơ được bệnh tình của vị thiếu phụ.

"Ta là Tổng Dung, khụ khụ!"

"Tổng Dung tỷ tỷ, để ta bắt mạch cho người." Nguyệt Tương Dao đặt tay lên mạch đập của Tổng Dung, dung nhan tuấn lãng khẽ cau mày.

"Công tử, nương của ta sao rồi?" Tiểu Tụy gấp gáp, lo sợ nhìn chân mày khẽ cau của Nguyệt Tương Dao.

"Không có gì đáng ngại, nội thương tích lũy lâu ngày sinh bệnh công thêm u tư chồng chất. Bệnh nặng càng nặng. Ta hỏi tỷ, trước đây tỷ từng trúng một loại độc kỳ lạ, về sau tự dung hết không?" Nguyệt Tương Dao trả lời, đồng thời đưa nghi vấn của mình ra hỏi Tổng Dung.

"Trúng độc? Ta không biết. Nhưng mà có một đoạn thời gian sau khi mang thai Tiểu Tụy, ta thường xuyên cảm thấy đau đầu. Lúc đầu ta cho rằng đó là do mang thai nhưng về sau thì con đau đầu càng tăng, chân tay nhiều khi tê cứng không cử động được. Tuy nhiên, sau khi sanh Tiểu Tụy ra thì ngừng một thời gian thì tiếp tục tê cứng." Nhớ lúc mang thai Tiểu Tụy, Tổng Dung quả thật chịu qua bao nhiêu khổ cực. Mỗi lần con đau đầu kéo đến chân tay đều bủn rủn tê rần, cực khổ khó khăn trăm bề nào ai thấu. Nhưng vì đưa con trong bụng, Tổng Dung nằng đã cắn răng chịu đựng đến khi đưa trẻ sinh ra đời.

"Nương..." Tiểu Tụy yếu ớt kêu. Hắn không ngờ vì mình mà nương đã phải chịu đựng nhiều khổ sở như vậy. Trong lòng dâng lên quyết tâm, nếu sau này mình trở nên cường đại, hẳn có thể lo cho mẹ ăn no mặc ấm, không phải chịu khổ sở dày vò. Ánh mắt tràn đầy quyết tâm hướng về người mặc trường bào. Chỉ có nam nhân này mới cứu được mình cùng nương! Chỉ có hắn!

Độc này Nguyệt Tương Dao từng nghe qua, là Phân Mệnh. Là một loại độc mẫn tính, chỉ cần ăn phải hoặc ngửi phải những dược liệu xung khắc liền bắt đầu đau đầu, sau đó là tê liệt tứ chi, cuối cùng là tê liệt toàn thân rồi dẫn đến chết. Tuy nhiên, thời gian để dẫn đến cái chết rất dài, thông thường từ mười đến mười lăm năm. Mà theo như tên gọi, độc này không phát độc liên tục mà phân làm nhiều giai đoạn, mỗi giai đoạn, nạn nhân sẽ cảm giác được mình như vừa chết đi, khi tỉnh lại chính là vừa từ trong Quỷ môn qua đi về. Vì vậy mới có tên là Phân Mệnh. Mà đây cũng chính là độc bí truyền của Hải Mộng Cung - môn phái đứng sau Hương Xuân Lâu mười năm trước.

Ánh mắt chớp lóe, Nguyệt Tương Dao mỉm cười với Tiểu Tụy. "Nhưng không sao. Ta có thể trị. Tiểu Tụy, đi nấu ít nước cho nương ngồi tắm, một lúc nữa ta sẽ tiến hành trị liệu cho nương."

"Thật?! Tốt qua, ta đi ngay!" Nói rồi Tiểu Tụy chạy ra ngoài để Nguyệt Tương Dao ở lại cùng Tổng Dung.

"Tổng Dung tỷ tỷ, tỷ có biết gì về chuyện của Hương Xuân Lâu mười năm trước?" Thật ra Nguyệt Tương Dao không ôm hy vọng gì, chỉ là vẫn nghi không được muốn hỏi. Nhưng không ngờ là Tổng Dung lại trả lời.

"... Ta biết chút ít..." Trầm ngâm hồi lâu, Tổng Dung quyết định nói ra toàn bộ những chuyện mình biết.

Thì ra, năm xưa nương từng là nô tỳ thân cận với Uyển Như Như hoa khôi nổi tiếng nhất Hương Xuân Lâu mười năm trước. Uyển Như Như vốn không phải người Hải Mộng Cung, chỉ là sắc đẹp của nàng ta lừa được không ít người. Trong một lần vô tình, nàng ta đạt được một tấm mặt đồ từ tay một tên ăn may ven đường. Biết được tấm mặt đồ chứa đựng bí mật không thể khinh thường, nàng ta nổi lòng tham nhưng cũng biết rõ là chính bản thân không có khả năng lấy được chúng. Bèn dùng tấm mặt đồ để tặng giá trị của bản thân, âm thầm tung tin tức ra ngoài rằng nàng ta là truyền nhân của một gia tộc lãnh đời, lấy tay còn cầm một bức mặt đồ bí mật dẫn đến bảo tàng. Vì vậy nhân sĩ khắp nơi đổ về Hương Xuân Lâu để tranh đoạt nàng ta. Nhưng nào ngờ, trong thời khắc quan trọng, một vụ nổ đã đem cả đại viện đánh sập. Hương Xuân Lâu đặc tội với quá nhiều người, một đêm bị thù cháy. Tấm mặt đồ rơi vào tay Thần Môn, Uyển Như Như bị một tên thổ phi bắt đi, còn nàng thì chạy thoát nhưng cũng không tránh khỏi số phận bi thảm, trở thành thiếp của một tên thương gia rồi âm thầm chạy trốn đến nơi này sinh sống suốt mười năm. Mà bản thân là nha hoàn thân cận nên biết không ít việc Uyển Như Như âm thầm làm.

Nguyệt Tương Dao từ đầu tới cuối đều im lặng. Nếu để cho nàng ta biết chính mình là kẻ đã phá hủy cả đại viện thì không biết sẽ có nét mặt gì. Nhưng dù gì thì chính mình cũng là nguyên nhân dẫn đến tình trạng bi thảm của nàng lúc này, bản thân nên có chút trách nhiệm.

"Tổng Dung tỷ tỷ, ta muốn đưa tỷ và Tiểu Tụy đến chỗ ta. Tỷ đừng hiểu lầm. Là ta nhìn tròng tính cách của nhóc con nên muốn huấn luyện hắn. Tỷ thấy sao?"

"Ta..." Tổng Dung có hơi do dự, bản thân đã cùng với nhi tử nương tựa nhau sống qua tám năm. Bây giờ người trước mặt nàng muốn đưa hai bọn họ đi, không thể tránh khỏi phải xa nhau. Điều này làm nàng có chút lo lắng.

"Không sao, nương. Tiểu Tụy muốn đi theo công tử. Tiểu Tụy muốn trở nên cường đại, muốn nương có một cuộc sống ấm no tốt đẹp hơn." Tiểu Tụy vừa lúc nghe được ý kiến của Nguyệt Tương Dao liền yên lặng đi vào. Ngay lúc Tổng Dung do dự liền ra tay thuyết phục.

"Tốt lắm! Tổng Dung tỷ tỷ, Tiểu Tụy cũng đã đồng ý theo ta, tỷ còn chần chừ gì nữa. Ta không bắt hai người rời xa nhau đâu." Mỉm cười nhìn Tổng

Dung, Nguyệt Tương Dao không hề lo lắng nàng sẽ từ chối.

"Được." Tổng Dung nhẹ nhàng thở như trút được gánh nặng, lòng cũng nhẹ nhõm hẳn đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Là ai đánh tráo nàng?!!

Giải độc cho Tổng Dung thì không khó nhưng cần thời gian bởi vì độc đã ngấm vào máu thịt, muốn loại trừ đồng nghĩa với việc thay đổi da thịt. Đó không phải công việc một sớm một chiều.

Vì vậy Nguyệt Tương Dao đưa cho họ một khối lệnh bài màu đỏ, rồi thuê một chiếc xe ngựa để cho Tiểu Tụy và Tổng Dung đến chân núi Nguyệt Phủ. Dẫn họ khi gặp người ở đó liền đưa lệnh bài ra để người Nguyệt Phủ sắp xếp chỗ ở, còn bản thân thì còn phải đợi bằng hữu. Khi Tổng Dung biết thế lực đứng sau Nguyệt Tương Dao là Nguyệt Phủ thì kinh ngạc như không ngờ tới một công tử nhìn qua văn nhả lễ độ là người của một thế lực vang danh bốn phương. Nguyệt Tương Dao chỉ cười không nói.

An tâm nhìn chiếc xe ngựa biến mất sau hàng cây, Nguyệt Tương Dao nhíu mi suy nghĩ. Theo như lời Tổng Dung nói, tấm mật đồ đã rơi vào tay Thần Môn, muốn lấy nó thì không có khả năng, huống chi dù lấy được tấm mật đồ thì đó chưa chắc là thật, cũng có thể Thần Môn đã tìm được bí mật của tấm mật đồ và âm thầm giải quyết nó. Nói chung, bây giờ hy vọng lấy được tấm mật đồ đã ít, biết được bí mật đằng sau tấm mật đồ thì càng ít. Qua mười năm, không ai dám chắc được mọi thứ vẫn như cũ.

Suy nghĩ một hồi bỗng Nguyệt Tương Dao nhớ tới Mặc Ngọc Hân vẫn còn đang chiến đấu "hăng say" ở nội thành liền nhanh chóng chạy về cổng thành Thanh Dương.

Sắc trời cũng đã trưa, mặt trời gay gắt ngay trên đầu, cái nóng oi bức khó chịu của mùa hè làm cho không khí thêm âm đạm khó chịu. Nhưng hôm nay ở thành Thanh Dương thì có vẻ náo nhiệt, người dân trong thành chia nhau đứng hai bên đường nhường đường cho đám người thích chơi rượt đuổi. Không ít người còn nhiệt liệt cổ vũ, hò hét, không khí náo nhiệt hẳn lên.

Trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của người dân, Mặc Ngọc Hân với bộ cảm y xộc xệch chạy như điên về phía trước. Vừa chạy còn không quên ngoái đầu nhìn phía sau, tuy nhiên có vẻ Mặc Ngọc Hân đã quen với thân phận nam tử của mình rồi, mở miệng đóng miệng đều xưng lão tử.

"Đám các nguoi có thôi rượt lão tử?!! Lão tử sắp mệt đến đứt hơi rồi!"

"Khốn nạn!!! Nguyệt Tương Dao, lão tử không tha cho nguoi?!!!"

"Chết tiệt! Các nguoi là chó sao? Mũi thính thế hả! Trốn ở đâu cũng không thoát!!!"

"Cái tên bạch kiêu kia! Có ngày lão tử cắt nguoi!!! Chờ đó!!!"

Phía sau, đám người Cổ công tử cũng mệt đến mức sắp không nhắc nổi chân, mỗi bước đi đều lộn xộn, không ít lần té đập mặt. Nhưng mà mỗi câu mắng chửi của Mặc Ngọc Hân đều làm cho họ tức đến xì khói, điên cuồng đuổi theo.

"Chắc chắn. Mặc tỷ muội, nếu để cho người ở Ma Cung nhìn thấy dáng vẻ chật vật của nguoi thì sẽ có bộ mặt như thế nào? Đường đường là tiểu ma vương hoành hành ngang dọc lại chịu thua một đám vô lại? Chắc chắn."

Lúc này một âm thanh đáng đánh đòn rơi vào tai Mặc Ngọc Hân, nội dung lời nói làm cho Mặc Ngọc Hân tức đến mức muốn dừng lại lời cái nguoi không có khí tiết trốn trong bóng tối cười nhạo nàng.

"Ni mã! Nguyệt Tương Dao nguoi còn dám trở lại! Dám bỏ mặc ta để bọn chúng tùy ý bắt nạt!" Đương nhiên lời hai người chỉ có thể dùng nội lực truyền âm cho nhau nên nguoi ngoại cuộc chỉ thấy sắc mặt Mặc Ngọc Hân càng thêm gay gắt.

Giật giật khóe miệng, Nguyệt Tương Dao âm thầm khinh thường.

Tùy ý bắt nạt?

Có nên xem lại sắc mặt của đám người Cổ công tử hay không? Không phải đen như đất nòi thì cũng là tức đến đỏ mặt. Cái này dám bảo là bị bọn chúng tùy ý bắt nạt? Hiển nhiên, Nguyệt Tương Dao không hề nói ra suy nghĩ trong lòng, âm thầm dùng đá bắn vào đám người Cổ công tử.

"Ui da! Kẻ nào ném đá ta?!!"

"Á! Hự!"

Nhất thời đám người Cố công tử rồi thành một đoàn, thi nhau tìm kiếm kẻ đã đánh lén. Âm thanh chửi tục vang ra từ trong miệng đám người nhưng một bóng dáng đám người cũng không thấy, chỉ có thể tức giận quay lại rượt đuổi kẻ này giờ. Nhưng lúc họ quay lại thì người đã biến mất khỏi tầm nhìn, Cố công tử tức giận muốn lật trời, nghiêng răng nghiêng lợi thể không giết chết hai người thì không làm người.

Không ai chú ý tại một góc khuất có hai thân ảnh đang đứng. Một người thì nhàn nhả ăn táo, một người thì tức nổ đom đóm trừng mắt nhìn người kia mà không làm gì cả.

"Mặc tỷ muội, nếu ngươi còn trừng nữa thì bọn công tử sẽ tưởng ngươi yêu thích ta mất." Âm thanh ngả ngón làm cho Mặc Ngọc Hân trừng lớn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cái công tử trường bào không đứng đắn ngay trước mắt.

"A ôi! Mặc dù ta biết gương mặt của ta tuy là giả nhưng sức hút rất lớn, Mặc tỷ muội, ngươi không cần nhìn đắm đuối như vậy nha~" Nguyệt Tương Dao trêu ghẹo, nụ cười bán nguyệt treo trên môi có bao nhiêu ý tứ thì chỉ có Mặc Ngọc Hân mới biết.

Mặc Ngọc Hân tròn to mắt. Trong lòng gào thét rốt cuộc kẻ trước mặt mình là ai. Nếu không phải hơi thở Nguyệt Tương Dao rõ ràng như vậy, thì Mặc Ngọc Hân còn cho rằng đã có người giả mạo nàng rồi. Chẳng phải trước lúc đi còn là một người trầm tĩnh lạnh nhạt hay sao, tại sao chỉ đi một lát liền biến đổi tính tình, trở nên không đành hoàng như vậy?!! Rốt cuộc là đã có kẻ nào đánh tráo Nguyệt Tương Dao lạnh nhạt rồi hả?!!

Nếu Nguyệt Tương Dao biết chỉ vì tâm tình tốt nên mới nổi hứng trêu nàng một chút mà bị Mặc Ngọc Hân cho rằng mình bị tráo thì sẽ có sắc mặt gì? Chắc chắn sẽ đen không thua gì Bao Công cho xem.

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Lúc trở lại Nguyệt Phủ thì cũng là xế chiều. Mặc Ngọc Hân thì nhanh chóng chạy đi diện kiến đại ca đại nhân của mình, còn Nguyệt Tương Dao thì đi tìm hai người Tống Dung.

"Trước tỷ hãy dùng viên đan dược này. Mỗi ngày chăm chỉ luyện tập thể lực một chút để tăng sức khỏe, ăn uống đều độ, không được làm việc quá sức." Sau khi dặn dò với Tống Dung thì Nguyệt Tương Dao quay qua Tiểu Tụy. "Tiểu Tụy, trước ngươi hãy ở bên cạnh chăm sóc nương ngươi, khoan hãy luyện tập võ công, nhưng phải học chữ viết trước. Cũng nhớ thường xuyên bồi bổ cơ thể, chứ cơ thể gầy trơ xương của ngươi lúc này không thể chịu nổi một quyền của ta."

"Dạ, Tiểu Tụy hiểu. Còn công việc..." Tiểu Tụy ập a ập ứng hỏi. Bọn họ được người Nguyệt Phủ an bài đến một viện trống sạch sẽ nhưng không hề nghe họ nhắc đến công việc sau này.

"Không cần, hiện tại ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần chuyên tâm học tập là được. Mỗi ngày cứ đến chỗ của La thúc để nhận gạo và thức ăn được phân chia." Cứ thấy bộ dáng ập a ập ứng của Tiểu Tụy, Nguyệt Tương Dao nói luôn. "Ngươi không cần cảm thấy gánh nặng bởi ta sẽ không nuôi một kẻ ngồi không. Khi nào ngươi học được bản lãnh thì hãy đến trả công cho ta."

Lạnh nhạt nói một câu rồi rời đi trong ánh mắt kiên quyết của Tiểu Tụy, để lại bóng lưng lạnh nhạt nhưng uy nghiêm, in sâu vào lòng người.

Trở lại phòng, Nguyệt Tương Dao để Tiểu Yên ra bên ngoài. Không phải lần đầu nhưng vẫn là sau ba năm mới có cơ hội ra khỏi Long Quyển, Tiểu Yên vui vẻ bay loạn xa trên đầu.

"Tiểu Yên, đem bức thư này tới phủ Ly Vương gia ở Kinh thành. Nhớ là giao cho cái tên yêu nghiệt mặc đồ đỏ đấy. Khi về sẽ thưởng cho ngươi." Tiểu Yên hai mắt tỏa sáng, dáng người uy dũng ưỡn ngực kiêu ngạo. So về tốc độ, mấy con chim bồ câu cộng lại cũng không bằng một phần mười nó a. Vì vậy đi từ đây đến kinh thành cũng chỉ mất hơn một ngày đi về mà thôi.

Tiểu Yên kiêu ngạo gáy cao một tiếng rồi bay vút đi. Nhưng không hề hay biết chỉ vì một phút kiêu ngạo mà cả đời không bao giờ quên nỗi ám ảnh kinh hoàng.

"Tỷ, lúc này đệ nghe tiếng chim kêu! Là chuyện gì vậy tỷ?" Nguyệt Tinh Bảo với gương mặt siêu khả ái ngẩng cao đầu hỏi Nguyệt Tương Dao.

"Là Tiểu Yên, thú sủng của tỷ. Sau này đệ tỷ giới thiệu với đệ, bây giờ Tiểu Yên có việc rồi." Xoa đầu nhỏ, Nguyệt Tương Dao mỉm cười. Đối với người nhà, Nguyệt Tương Dao không hề có ý định giấu giếm sự tồn tại của bọn Vĩ Hồ mà công khai thừa nhận sự có mặt của bọn chúng. Điều này cũng làm cho bọn Vĩ Hồ xúc động không thôi.

"Vâng." Gương mặt phấn điều ngọc trát tươi cười. Sau đó đưa một cục lông đỏ trên tay lên, gương mặt bầu bình xụ xuống bắt đầu kẻ lẻ. "Tỷ tỷ, lúc này Tiểu Xích bị đám người xấu xa tranh giành đó. Cái gì mà hại người, đều là lý do tranh đoạt Tiểu Xích với Tiểu Nhật hết!"

"Là kẻ nào dám tranh đoạt với Tiểu Nhật?" Nguyệt Tương Dao nhin không được nhú mi, không khỏi nghĩ tới tên trùm mủ trốn thoát ở Hắc Vực kia.

"Là đám người tự xưng là Thần Môn, đặc biệt là cái nữ nhân tự cao tự đại Họa Dung Như gì gì đó!" Nguyệt Tinh Bảo chu môi khai báo.

"Thần Môn? Bọn họ nói gì?" Lại là Thần Môn, tại sao những chuyện không bình thường đều dính tới thể lực này?

"Bọn họ nói Tiểu Xích là dã thú, không thích hợp với Tiểu Nhật. Bọn họ sẵn sàng dùng Bạch Lang đổi lấy Tiểu Xích! Hừ! Dùng đám a miêu a cầu để đổi Tiểu Xích! Xem thường đệ quá rồi!" Nguyệt Tinh Bảo tức giận bắt bình, hai má phồng nộ phình lên vừa tức cười vừa đáng yêu.

Truyện được đăng tải bởi Akyra-san

Do chương trước chỉ có ba bình chọn nên chương này chỉ có 1,9k chữ. Ai dị nghị thì bình chọn thêm đề! Spoil chương sau sẽ xuất hiện Phong Ly và màn ẩn giấu chưa của nam chính a~~~~ Còn có Tiểu Yên sẽ phải chịu một trận giày vò không dễ thở nữa~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ta không cho tỳ tỳ gả cho người!

_____ Tiểu kịch trường: Phong Ly và tâm trạng khi lên sân diễn _____

Phong Ly giờ tay xin chào: Xin chào! Xin chào! Chào mừng mọi người đến với chương mục tiểu kịch trường! Tôi biết mọi người vẫn luôn mong chờ tôi. Xin thứ lỗi vì Phong Ly đã vắng bóng trong một thời gian không hề ngắn. Hôm nay Ly sắp lên sân diễn. ***che mặt*** Cơ mà, Ly không được biết trước kịch bản. Mọi người dự đoán dùm Ly đi, chương sau Ly sẽ gặp cái gì?

A: Phong Ly sẽ phải trả nợ cho Nguyệt Tương Dao dẫn tới tình cảnh nghèo khó trong thời gian dài. (Đi theo và trở thành bia đỡ đạn cho Mặc Ngọc Hân)

B: Phong Ly không trả nợ dẫn tới kết cục bi thảm không nỡ nhìn. (Vĩ Hò và Tiểu Hắc tái diễn màn 2 cảnh 1)

C: Phong Ly tỏ tình với Nguyệt Tương Dao và bị Mặc Thần Dực đánh cho một trận hoa lá toi bời. (Do Mặc Ngọc Hân dàn cảnh trả thù vị đại ca thân mến)

D: Phong Ly gặp Mặc Ngọc Hân, hai người xảy ra tranh chấp. Kết cuộc do tác giả quyết định. (Quý: Xin phép cho ta qua cái kết này, tạm thời chưa nghĩ ra)

Nguyệt Tương Dao nhìn các câu trả lời, hai mắt chớp chớp: Dù là tình huống nào thì không phải người chịu đòn là ca sao?

Phong Ly tức tốc chớp lấy kịch bản: Không thể nào! Là kẻ nào dân dụng tờ kịch bản này? Rõ ràng ta đã thay bằng các kết cục có hậu do ta biên soạn rồi mà! Là kẻ nào?!!

Nguyệt Tương Dao thu lại gương mặt tươi cười: Thì ra là ca, ca có biết mọi người mong chờ tình cảnh ca bị hành hung thế nào không hả?!!

Phong Ly kinh hoàng ôm đầu: Không thể nào! Tại sao khi Ly anh tuấn tiêu sái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở thì mọi người không thích chứ?!! Tại sao mọi người lại mong chờ khoảnh khắc Ly thân tàn bại liễu?!! Tại sao???

Tác giả với gương mặt vô cảm xuất hiện: Bởi vì số phận của người là vai phụ. Hành hung, bị ngược là vai trò của một vai phụ.

Phong Ly:... *bỗng dưng cảm thấy cuộc sống trở nên bi thảm vô cùng*

Nguyệt Tương Dao vỗ vỗ vai: Thôi nào, đến diễn tốt một vai phụ đi. Cuối tuần rồi, truyện cũng cần có điều mới mẻ.

Phong Ly lệ rơi đầy mặt:.... Hắn nên làm gì với hai người này đây, thật hận, hận đến muốn nhai xương nuốt thịt từng người...

_____ Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon (Akyra-san) _____

Nhìn gương mặt khả ái của đệ đệ, Nguyệt Tương Dao nhìn không được nhéo một cái rồi xoa đầu. "Tiểu Nhật yên tâm. Những thứ đó không thể nào sánh được với Tiểu Xích đâu. Đệ nhớ phải bảo vệ Tiểu Xích cho thật tốt!"

"Tỷ, đệ nhớ rồi mà!" Nguyệt Tinh Bảo gạt cánh tay đang hành hạ mái tóc đáng thương. Bé sẽ không để đám người xấu xa đó bắt Tiểu Xích đâu! Cũng sẽ không để cái nam nhân đó khinh thường đâu!

Chuyện trôi ngược về hai canh giờ trước...

Nguyệt Tinh Bảo hùng hổ chạy khắp nơi tìm kiếm thân ảnh mặc y phục đen nhưng vẫn không tìm thấy. Gần như lúc Nguyệt Tinh Bảo hết hơi vì mệt thì một bóng dáng màu đen đập vào mắt.

Hắc y lạnh lùng bao lấy thân hình cao lớn càng tôn thêm khí chất cuồng ngạo không ai sánh bằng của hắn. Tuấn nhan tuyệt mỹ, rõ ràng là nam nhân lại còn xinh đẹp hơn nữ nhân. Từ mâu thâm thúy lướt nhìn những cánh hoa đào, như có như không nhiễm một tầng ý cười mờ nhạt. Mối mong khế nâng lên chút vòng cung không rõ, tuy vậy không hề làm giảm đi khí chất cuồng ngạo để vương mà là càng làm tăng thêm vẻ ma mị thần bí, khó có ai cưỡng lại được. Dù là đứng dưới gốc đào cũng không khiến cho người ta có cảm giác yếu ớt, chỉ làm tăng đáng vẻ tùy hứng, giống như là cảnh đẹp ý vui.

Không biết có phải vì khí chất đế vương của hắn hay không mà Nguyệt Tinh Bảo bỗng nhiên cảm thấy tự ti về bản thân. Nhưng nhanh chóng phủ nhận,

trong lòng còn không ngừng phi nhỏ chính bản thân không có khí tiết, còn bị sắc dụ.

"Này, ngươi có phải là đại ca của Hân tỷ tử?" Nguyệt Tinh Bảo khoanh tay trước ngực, cao ngạo hỏi nam nhân đứng dưới gốc đào.

Nam nhân dường như không nghe thấy hoặc là cố tình không nghe thấy, vẫn tiếp tục nhìn từng cánh hoa đào rơi.

"Ngươi! Cái tên hắc y kia! Bề ngoài xinh đẹp hơn nữ tử, đáng đáp lại thu hút hoa đào như vậy! Ta nghĩ không ít nam nhân theo đuổi ngươi!" Nguyệt Tinh Bảo tức muốn xỉ khói trắng, lời nói ác độc từ cái miệng nhỏ tuông ra như suối.

Thoáng cái sắc mặt của nam nhân hắc y có chút cứng ngắc. Tên tiểu tử con to gan, dám mắng hắn xinh đẹp? Dùng hai từ "xinh đẹp" để miêu tả nam nhân, tiểu tử này rõ là cố ý!!! Nếu không phải nhóc con này có quan hệ máu mủ với hắn thì e là cái kẻ còn đứng la hét kia chắc chắn bây giờ đã đầu lia khỏi cổ!

"Tiểu tử, tốt nhất là biết lời nào nên nói lời nào không nên nói để tránh rước họa vào thân." Âm thanh lạnh lạnh vang lên, ánh mắt thu lại ý cười nhàn nhạt nhìn Nguyệt Tinh Bảo.

Bị ánh mắt lợi hại nhìn trúng, nội tâm Nguyệt Tinh Bảo run lên. Trong đầu như bị một cái chuông gỗ "boong" một tiếng, mọi hành động ngay lập tức đình trệ. Nhưng nghĩ tới bản thân đường đường là một tiểu bá vương tung hoành ở Nguyệt Phủ, muốn gió được gió, muốn mây được mây, bây giờ lại khiếp sợ trước một cái ánh nhìn. Truyền ra thì mặt mũi bay đi đâu?!! Nghĩ như vậy, Nguyệt Tinh Bảo lấy lại tinh thần, hùng hổ trừng mắt.

"Ngươi mới rước họa vào thân! Dám dă thương đại tỷ của ta! Hôm nay Nguyệt Tinh Bảo ta thay trời hành đạo!!!!" Thân ảnh nhỏ lao tới nhưng bất ngờ bị hất ra, loạng choạng ngã về sau.

"Đã thương? Đại tỷ của ngươi?" Mặc Thần Dực nghi ngờ hỏi. Trong đầu bỗng dưng nhớ đến câu nói hài hước của Mặc Ngọc Hân: "Ca còn nhớ nàng ấy không? Không ngờ nàng ấy chính là nữ nhi của Nguyệt bá bá!". Trong lòng liền sáng tỏ, nhưng nhớ là hắn chỉ giúp nàng vén tóc nào có đã thương nàng?

"Còn chửi cái! Khi nãy đại tỷ chạy về sắc mặt liền đỏ bừng, chắc chắn là ngươi đã chọc tức đại tỷ, khiến tỷ ấy tức giận đến đỏ cả mặt!!!" Trong suy nghĩ của Nguyệt Tinh Bảo rất đơn giản, đỏ mặt nghĩa là tức giận. Bởi hắn nhiều lần thấy lão cha nhiều chuyện đỏ mặt và ngay sau đó mông hắn hoa hoa lệ lệ nở hoa.

"..." Rõ ràng là bản thân vô tội nhưng tự dưng bị đội một cái mũ "ức hiếp đại tỷ", Mặc Thần Dực không còn gì để nói. "Tiểu đệ đệ, chẳng lẽ đỏ mặt thì chính là tức giận? Biết đâu đó là xấu hổ thì sao?" Mặc Thần Dực cảm thấy tất cả hình tượng của mình đều sụp đổ hết rồi. Đường đường là Thiếu chủ Ma Cung lại đi dở ngọt một đứa con nít. Chuyện này vẫn không nên để người thứ ba biết thì hơn.

"Xấu hổ?" Nguyệt Tinh Bảo có chút suy ngẫm, chợt nhớ tới mẫu thân từng nói khi một nữ tử đỏ mặt với một nam nhân thì tám phần mười chính là xấu hổ, bảy phần mười là động tâm. Chẳng lẽ đại tỷ động tâm? Mẫu thân nói nữ tử sau khi động tâm liền thành thân, thành thân xong rồi sẽ đi theo trượng phu. Vậy không lẽ đại tỷ sẽ đi theo nam nhân xấu xa này sao?!! Không được, đại tỷ là của một mình hắn, hắn sẽ không chia sẻ tỷ tử cho bất kỳ ai! Nhất định không cho tỷ tử gả đi, đặc biệt là một nam nhân xinh đẹp thu hút hoa đào như vậy!!!

"Không có khả năng!" Nguyệt Tinh Bảo thoát khỏi suy nghĩ của mình, hai mắt to tròn tức giận nhìn chằm chằm nam nhân hắc bào. "Tỷ tử sẽ không gả cho ngươi! Tỷ tử là do Nguyệt Tinh Bảo ta bảo vệ! Không cần loại nam nhân quyền rũ hoa đào như ngươi!"

Nháy mắt Mặc Thần Dực đến lại, con ngươi thâm thúy nhìn tiểu tử chưa cao hơn thất lưng hắn, hàn ý toát ra nhưng nháy mắt liền thu về. Mặc Thần Dực trên tức nhìn Nguyệt Tinh Bảo. "Tiểu tử, ngươi quá yếu ớt. Muốn bảo vệ nàng ngươi phải mạnh mẽ hơn. Với tình trạng bây giờ, chỉ cần một cái búng tay, tiểu tử ngươi liền chết không nghi ngờ!"

Lời nói lạnh lùng làm cho mọi kiều ngạo trên mặt Nguyệt Tinh Bảo đông cứng lại. Hắn nói đúng, bản thân còn quá yếu ớt không có khả năng bảo vệ tỷ tử. Nhưng, Nguyệt Tinh Bảo hắn tin tưởng rồi sẽ có một ngày hắn sẽ đủ mạnh mẽ để bảo vệ nàng!

"Hừ! Ta nhất định sẽ mạnh mẽ, mạnh mẽ để đánh bại ngươi! Nhất định không cho phép tỷ tử gả cho ngươi!"

"Ta mong chờ." Như một lời thách thức, Mặc Thần Dực khẽ cười. Nụ cười tự tin đến lóa mắt khiến người ta cảm thấy nam nhân này nói bất cứ điều gì thì cũng là sự thật, dù hắn nói sẽ trở thành vua cũng không ai dám phản bác.

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon (Akyra-san)** _____

Vương phủ hoa lệ tinh xảo hiện lên trong mắt Tiểu Yên. Bộ lông đỏ rực kiều hãnh ôm sát vào thân hình hoàn mỹ, tốc độ nhanh như cắt, để lại một tia chớp đỏ trong không khí. Bây giờ đã là chiều tối, ánh sáng đã yếu dần, một tia chớp xẹt qua cũng không gây chú ý đến bất kỳ ai. Tiểu Yên kiều ngạo ẩn vào một chỗ tối quan sát, tìm kiếm căn phòng xa hoa nhất lao vào.

Phong Ly vẫn là một thân hồng y và tà mị, gương mặt tà khí dùng câu "khuyên đảo thiên hạ" để miêu tả cũng không sai, mái tóc đen thả lỏng sau lưng chỉ dùng một sợi dây đỏ vô ý buộc lại. Hờ hững nhưng không mất đi quý khí, ngược lại càng tôn lên khí chất tà mị lười biếng.

Tiểu Yên nhìn nam tử mà còn xinh đẹp hơn nữ nhân đang nằm nghiêng trong phòng mà cảm thấy nhức mắt. Cảm hận một thân đỏ rực của Phong Ly. Hừ, chỉ có nó mới xứng với màu đỏ kiều diễm này, cái tên nam nhân ẻo là như thế làm sao xứng với màu đỏ. Chỉ làm người ta ngứa mắt!

Chủ nhân nói đem lá thư này ném cho tên nam nhân hồng y và tà mị, vậy chắc chắn là tên nam nhân ẻo là này rồi!

Thân ảnh đỏ rực của Tiểu Yên chớp nhoáng, một mảnh giấy nhỏ rơi lên bàn ở giữa phòng.

Mảnh giấy ở trên bàn ngay tức khắc rơi vào tay Phong Ly. Dung nhan tà mị khẽ liếc nhìn những dòng chữ trên mảnh giấy. Ngay tức khắc, sắc mặt hắn liền đen thui. Chỉ thấy trên tờ giấy có dòng chữ nhỏ xinh đẹp: "Chào Phong Ly đại ca, ba ngày sau ca phải có mặt ở Nguyệt Phủ, nếu không chuyện Ly Nam Vương khóa thân treo ngược mình ở trong rừng sẽ truyền đi. Chắc hẳn sẽ có không ít cô nương ở Lăng Thiên Quốc yêu thích đấy".

Sau khi đọc xong dòng chữ khiến người học máu, Phong Ly tức giận đến bóp nát tách trà Thường Mộc chỉ có một bộ duy nhất trên tay. Cuối cùng cũng không nhìn được phun một ngụm máu tức tưởi ra khỏi miệng khi nhìn thấy một dòng chữ nhỏ "nhớ đem theo ngân phiếu" và cái biểu cảm đáng đánh đòn ở cuối mảnh giấy.

Phong Ly nghiêng răng nghiêng lợi. "Nguyệt Tương Dao! Thù này bốn vương không báo, bốn vương không lấy được thù từ!"

Tiểu Yên khinh thường. Có thể báo? Ngươi không bị mất một lớp da, Tiểu Yên ta liền đi trồng chuối cho ngươi xem! Thân ảnh lại lần nữa chớp nhoáng đã không còn nhìn thấy tăm hơi.

____ **Truyện được đăng bởi QuyVoHon (Akyra-san)** ____

Nhanh chóng qua ngày mới và Nguyệt Tương Dao cũng biết rõ được mục đích bí ối của lão cha Hồng Thiên. Không cần đoán mò, cứ nhìn tự cười ngoác tận mang tai rõ là không có ý tốt gì. Lấy danh nghĩa là tổ chức sinh nhật cho nhi tử mà gom vào túi không biết bao nhiêu bảo vật. Nhưng trong đó chẳng có cái nào phù hợp với một đứa trẻ sáu tuổi cả. Chiều này của lão cha cũng quá cao tay rồi!

(Quy: Lúc mình để "phụ thân" lúc để "lão cha" là để phụ hợp với hoàn cảnh nha)

"Không chịu! Không công bằng!" Từ tối hôm qua đến giờ, Nguyệt Tinh Bảo luôn mắng thảm trong miệng, sắc mặt cũng thui đến mức có thể hù chết một con chuột cống. Dĩ nhiên sẽ không ai ngu ngốc bắt chuột cống đến thử cả.

"Nhi tử à, những đồ này con không thể sử dụng, để cho lão cha là ta đây sử dụng đi!" Nguyệt Hồng Thiên cười lưu manh, đem những bảo vật quý giá ôm vào người. Giọng cười vui vẻ đi tới nhà kho để lại một gương mặt thúi đến cực điểm và một gương mặt không có biểu cảm gì.

Không biết có phải trời xui đất khiến gì. Ngay lúc này vừa đúng Tiểu Yên trở về. Vận số của Tiểu Yên không tệ, vừa về liền bị ác ma gõ cửa.

"Tỷ, tỷ có thể cho Tiểu Yên chơi với đệ một chút không?" Ngược ánh mắt tròn xoe ngập nước, Nguyệt Tinh Bảo chớp chớp mắt cầu xin.

"Được. Tiểu Yên, người đi theo đồ Tiểu Nhật một chút đi." Nguyệt Tương Dao nhún vai không sao bỏ mặc biểu cảm không thể tin được của Tiểu Yên. Nó đường đường là một Hóa Phụng Hoàng kiều hãnh vậy mà phải làm đồ chơi cho một tên tiểu tử! Chủ nhân xem nó là sủng vật hay sao mà... Cũng không đợi Tiểu Yên gào thét xong, Nguyệt Tương Dao liếc ánh mắt sắc bén qua khiến nó lạnh run.

"Hay quá! Yêu đại tỷ nhất!" Nguyệt Tinh Bảo ôm chầm lấy Nguyệt Tương Dao nhưng mà chiều cao hai người không thể đứng chung được. Nguyệt Tinh Bảo cũng chỉ ôm được hai chân của đại tỷ mình mà thôi.

Vừa hay cảnh này rơi vào trong mắt Mặc Thần Dực. Nháy mắt sắc mặt liền đen như đáy nồi, bàn tay cũng bóp nát cánh cửa chính. Hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm vào nơi hai người tiếp xúc như hận không thể dùng một đao đem hai thân thể kia tách rời ra.

Nguyệt Tinh Bảo nhìn Mặc Thần Dực khiêu khích. Cho ngươi xấu xa, tranh giành tỷ tỷ với ta! Ta nói cho ngươi biết, tỷ tỷ sẽ không gả cho ngươi!

Gân xanh nổi trên trán nhưng Mặc Thần Dực lại không có chút hành động nào. Bây giờ vẫn là một mình hắn đơn phương, lỡ như dọa nạt chạy mất, ai tìm nương tử cho hắn đây. Vì thế, hắn nhìn, không được cũng phải được!

____ **Truyện được đăng bởi QuyVoHon (Akyra-san)** ____

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Những ngày ở Nguyệt Phủ

Nhưng Nguyệt Tinh Bảo nào có chịu dừng lại ở đó. Gương mặt phụng phính đòi hỏi. "Tỷ, bé Tiểu Nhật đi."

Nói thật Nguyệt Tinh Bảo hắn cũng tự cảm thấy ớn lạnh với giọng điệu làm nũng này nhưng vì chộc tức tên nam nhân xấu xa thì chút ớn lạnh này có tính là gì?

Nguyệt Tương Dao gõ lên đầu Nguyệt Tinh Bảo một cái cười mắng nhưng cũng thuận theo bề hắn lên. Nguyệt Tinh Bảo cười mãn nguyện, cái miệng nhỏ nhắn liền hôn lên má Nguyệt Tương Dao một cái rõ to.

Bùm!

Cánh cửa chính liền không cánh mà bay. Mặt Mặc Thần Dực đen thui như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyệt Tinh Bảo. Từ mâu gắt gao nhìn hai thân ảnh dính sát lại với nhau. Trong lòng không ngừng tự nhủ. Nhìn! Phải nhìn! Muốn dạy dỗ tiểu tử này không khó, hấn nhất định phải cho tiểu tử này biết tư vị đau khổ mà không thể nói là như thế nào.

Ngay lập tức sắc mặt liền hòa hoãn đi rất nhiều. Chỉ trong vài hơi thở, sắc mặt Mặc Thần Dực liền trở lại bình thường.

Nguyệt Tinh Bảo cắn răng không ngờ tên nam nhân này vậy mà có định lực cao như thế. Lần sau nhất định sẽ cho hấn bẽ mặt trước đại tỷ.

Giống như nhìn ra được suy nghĩ của Nguyệt Tinh Bảo, Mặc Thần Dực chỉ cười nhẹ. Thân là Thiếu chủ Ma Cung, định lực tất nhiên không phải ai cũng so được. Nhưng là hấn không biết vì sao, chỉ cần chuyện liên quan tới người nữ tử đó thì tất cả định lực mà hấn tự hào đều phút chốc tán thành mây khói sạch sẽ.

"Mặc Thần Dực, ngươi làm gì ở đây?" Nguyệt Tương Dao hồn nhiên không hay biết cuộc giao tranh giữa hai người, chỉ nhưu mi nhìn cánh cửa vỡ vụn dưới chân Mặc Thần Dực.

"Tìm hấn." Thu lại cảm xúc ngổn ngang, Mặc Thần Dực vẫn giữ nụ cười nhẹ nhướng mày nhìn gương mặt bất mãn của tên tiểu tử.

Nguyệt Tương Dao biết "hấn" trong miệng của hấn (MTD) là ai nên thả Nguyệt Tinh Bảo xuống. "Hấn tìm đệ, đệ đi đi."

Gương mặt Nguyệt Tinh Bảo ai oán nhìn tỷ tỷ nhưng ngay khi quay sang Mặc Thần Dực thì trở nên hung hăng. "Đi! Chúng ta đi!"

Nguyệt Tinh Bảo tức giận đi ra ngoài, trong lúc vô ý để lại hai người ở trong phòng mà vẫn không ý thức được bản thân đã mắc phải lỗi lầm gì.

"Đến Ma Cung." Mặc Thần Dực lời ít ý nhiều. Nói rồi xoay người rời đi để lại bóng lưng cô tịch cho Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tương Dao bĩu môi. Cái tên nam nhân này đầu óc có vấn đề. Lần này có thể nói là lần gặp thứ ba của hai người vậy mà thái độ của hấn, thật sự đáng ngờ.

"Nè! Nam nhân, ngươi làm vậy là có ý gì?" Nguyệt Tinh Bảo hung hăng trừng mắt, hai tay chống nạnh như một phụ nữ chanh chua đang ghen tỵ nhan sắc hồng nhan họa thủy của ai đó.

"Có ý gì? Là ai hôm qua hùng hổ nói muốn theo ta học võ?" Mặc Thần Dực lơ đãng nhướng mi nhưng lời nói ra lại làm cho sắc mặt Nguyệt Tinh Bảo thay đổi.

Nguyệt Tinh Bảo hốt hoảng ra dấu nói khẽ. "Ngươi! Chẳng phải nói là chuyện bí mật hay sao? Làm sao có thể nói ngay giữa nơi nhiều người như vậy!" Ngày hôm qua không biết ma xui quỷ khiến gì mà hấn lại muốn tên nam nhân xấu xa này dạy võ cho mình, chắc chắn là lúc đó đầu óc bị ngâm nước rồi!

"Xung quanh đây không có ai." Nhẹ nhàng lật tẩy lời nói dối của Nguyệt Tinh Bảo, Mặc Thần Dực làm như không hề hay biết mình vừa mới làm chuyện gì.

Nguyệt Tinh Bảo xám xịt mặt, cắn răng kiềm chế không cho bản thân nhào lên cắn nát gương mặt giả dối kia. "Được rồi, giờ bắt đầu đi!"

"Không được. Ta sắp trở về Ma Cung nên không thể dạy ngươi. Vì vậy ngươi chỉ có thể đến Ma Cung." Mặc Thần Dực lạnh nhạt nói. Nhưng chỉ có nội tâm hấn mới biết bản thân đang âm mưu điều gì.

"Hừ! Ta không cần đến nơi khi ho cò gáy đó! Ở Nguyệt Phủ có rất nhiều người biết võ công, ta chỉ cần học bọn họ là được!" Nguyệt Tinh Bảo kiên quyết cự tuyệt. Nói đùa, Ma Cung là địa bàn của hấn, bản thân mình đến đó thì coi như khởi hành động gì luôn. Nguyệt Tinh Bảo ta đẹp chứ không ngu!

"Ngươi nghĩ phụ thân ngươi cho phép." Mặc Thần Dực không hề lo lắng tên tiểu tử này từ chối bởi vì quyền quyết định không nằm trên tay hấn (NTB).

Cần răng không nói, hơn ai hết Nguyệt Tinh Bảo biết rõ lão cha mình là một người tự phụ như thế nào. Lão cha luôn nói người dạy võ cho hấn phải là người giỏi hơn lão cha nếu không thì đừng hòng. Mà ở Nguyệt Phủ, dù rằng có đến ngàn người, đều là kì nhân dị sĩ nhưng không một ai có thể đánh bại được Đại ma đầu từng kiêu ngạo một thời.

"Được rồi, ta sẽ đến Ma Cung." Như một lời thỏa hiệp, Nguyệt Tinh Bảo gương mặt ủ rũ như bị ai ức hiếp. Nhưng lúc Nguyệt Tinh Bảo còn đang ủ rũ thì không chú ý tới nụ cười gian xảo của vị Thiếu chủ nào đó, nếu hấn chú ý, có lẽ sẽ không dễ dàng mắc mưu vậy đâu.

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Qua ba ngày, khách nhân đến Nguyệt Phủ cũng đã lục đục rời đi, chỉ còn lại vài vị bằng hữu của Nguyệt Hồng Thiên còn nán lại. Trước khi rời đi, Họa Dung Như còn nhắc đến chuyện Tiểu Xích một lần nữa, sau đó không quên buông một lời hăm dọa: "Nguyệt trang chủ, hy vọng ngày sau ngươi không hối hận. Xích Hồ là loài vật như thế nào hấn ngươi hiểu rõ, sau này nó trở thành một tai vạ làm hại cho nhân dân thì Thần Môn ta tuyệt đối không bỏ qua cho Nguyệt Phủ!" rồi phất áo rời đi.

Lúc đó Nguyệt Tương Dao cảm nhận được sát khí không rõ từ Họa Dung Như, trong lòng liền trầm xuống. Ánh mắt của nữ nhân này quá trong sạch,

nên nói rằng ta được che chở quá tốt trong sự giết chóc của quyền lực hay nói rằng ta che giấu quá sâu? Nhưng một người từng giúp đại ca mình đứng vững trong một môn phái cường đại thì sẽ là loại người thứ nhất? Sẽ không, nữ nhân này che giấu quá sâu, sâu đến mức khó có thể thăm dò được suy nghĩ của nàng ta. Những người như thế, chỉ có thể là kẻ thù, không thể là bạn.

Họa Dung Như không hề hay biết chỉ vì một cái nhìn mà đã quyết định trong tương lai sẽ có một kẻ thù lớn mạnh. Và cho tới chết thì nàng ta cũng không tin được rằng ngay từ lần gặp đầu tiên, số mệnh đã sắp xếp hai người phải đối nghịch nhau.

Ba ngày trôi qua, mà trong ba ngày này có rất nhiều sự kiện làm cho Nguyệt Tương Dao phải dờ khóc dờ cười. Chẳng hạn như hôm đó Tiểu Yên bị Nguyệt Tinh Bảo vật trụ lông đuôi làm cho một kẻ luôn lấy bộ lông làm kiêu ngạo thành bộ dạng của một con gà trống cụt đuôi, Tiểu Yên thiếu chút nữa đã đâm đầu vào cột tự vẫn. Hỏa Phụng Hoàng gần năm trước giờ đây xấu xí ôm mình xoa nắn, âm thầm gặm nhắm nỗi đau một mình.

Hay chuyện Nguyệt Tinh Bảo theo Mặc Thần Dực học võ không biết như thế nào rơi vào tai Trang chủ đại nhân Nguyệt Hồng Thiên khiến cho cả Nguyệt Phủ đảo loạn gà bay chó sủa bởi vì Nguyệt Hồng Thiên muốn so tài với Mặc Thần Dực. Kết quả chưa đánh đến ba trăm hiệp, Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên bị đá văng ra khỏi lôi đài, hoa hoa lệ lệ trở về với đất mẹ. Sau khi đứng dậy liền cực sốc, bản thân vậy mà dễ dàng bị đánh bại, u u oán oán trở về phòng bắt đầu tự kỷ về vòng tròn.

Hoặc là việc Lưu Phi Chiến tự dưng mất tích làm cho Hoa Ân Ân muốn lật tung Nguyệt Phủ để tìm người. Sau cùng nhận được một câu nói lạnh ngắt như tạt nước của Nguyệt Tương Dao: "Thúc ầy đi tìm Tử Diễm San Hồ ở Đông Đảo Phiến rồi. Phải mất ba tháng mới quay về". Không biết tâm lý của Hoa Ân Ân đã bị tin tức làm cho quá sốc hay quá vui mừng mà cười to ba tiếng ón lạnh, giọng cười vang khắp Nguyệt Phủ làm người Nguyệt Phủ ai ai cũng lạnh gáy, nhất trí đóng cửa không tiếp khách trong thời gian dài.

Ngoài ra còn có rất nhiều câu chuyện khác được người Nguyệt Phủ biên soạn thành Tập Ký Nguyệt Phủ, phát hành trên toàn quốc. Với những mẫu chuyện hài hước, Nguyệt Phủ nhanh chóng thu về với hàng vạn lượng bạc, người canh giữ kho phòng nhìn gương bạc trắng nở nụ cười toe toét không ngừng.

Bạch y rủ xuống đưa theo làn gió, ba ngàn tóc đen bị thổi tung sau lưng, sợi dây bạc tùy ý vắt ngang vai, từng lớp xa y phủ lên nhau như những lớp tuyết trắng. Làn da trắng như ngọc, mịn màng không tỳ vết. Đôi mắt hoa đào khẽ nhắm hờ để tia sáng len lỏi qua hàng mi dày. Chân mày xinh đẹp, dưới đuôi chân mày còn có một cổ anh khí xinh đẹp hoạt bát. Cái mũi xinh xắn nhúc nhích theo từng nhịp thở. Đôi môi anh đào mê người khẽ ngân nga một ca khúc lạ. Bàn tay mảnh khảnh gõ lên thân cây theo từng nhịp điệu. Cả người lười biếng ngồi dựa trên cành cây, thoải mái hóng gió.

Nguyệt Tương Dao không hề biết bộ dáng của mình rơi vào mắt người khác là biết bao nhiêu cảm dỗ, dù hoặc người ta bước vào xa đọa, chìm đắm trong dung nhan tuyệt mỹ xinh đẹp nhất thế gian.

Mặc Thần Dực ở một chỗ không xa ngắm nhìn bóng dáng ấy đến ngây người, trong con ngươi màu tím khẽ lóe ánh sáng lạ. Hôm nay hắn vẫn là một thân hắc bào cuồng ngạo. Từ kim thêu một con rồng uống rượu trên tà áo, cuồng ngạo, tỏ rõ khí thế chí tôn. Góc cạnh gương mặt hoàn mỹ, lạnh lùng, cách xa, người lạ chớ gần. So với Nguyệt Hồng Thiên ngày xưa ngạo thị quần hùng thì chỉ có hơn chứ không kém một ly.

Từ xa một hồng bào đi đến. Dung nhan mỹ hoặc chứng sinh, nụ cười bên môi quyến rũ không ít người. Chiết quạt lông đỏ trên tay khẽ phất, tư thái quý phái không tỏ mà có. Từ xưa, nam nhân đã không thích hợp với màu đỏ, vậy mà hồng bào khoát lên người hắn lại không hề có vẻ dung tục, mà càng tăng thêm vẻ đẹp kiều diễm, làm nền cho gương mặt hồng nhan họa thủy.

Ba người ba màu sắc khác nhau, đối lập mà không đối chọi, vô cùng hòa hợp khi đứng chung. Mỗi người đều là một sắc thái riêng, quả nhiên là ông trời ban cho vẻ đẹp khiến ai cũng phải ghen tỵ.

(Quý: Ông trời nào? Là bốn tác giả ban cho chứ bộ!)

"Ai nha nha! Tiểu muội muội của ta a~ Bốn vương đến rồi đây~ Nếu nàng muốn ăn ta bây giờ thì nhào vô~" Giọng nói sồn gai ốc vang lên, Phong Ly từ tin mở rộng vòng tay chờ đợi mỹ nhân sa lưới. Nhưng mà cái lưới này của hắn thả lắm chỗ rồi, không nên thả khi có tên nổi danh Tiểu Diện Diễm Vương ở đây. Đồng thời con cá mà Phong Ly hẳn muốn thả lưới sẽ không bao giờ mắc câu.

"Phong Ly, Ly Nam Vương gia của Lăng Thiên Quốc, không biết vương gia có nhã hứng nghe ta nói một câu?" Nguyệt Tương Dao vui chơi với lọn tóc trong tay, ánh mắt rủ xuống che đi sống ngầm.

"Hờ? Câu gì?" Phong Ly không hiểu hỏi nhưng vẫn là dang tay ra và không có ý định thu vào.

"Cá chết lưới rách."

Sắc mặt Phong Ly cứng lại. Câu này có ý nghĩa là cho dù nàng chết cũng không sa vào cái lưới mà hắn giăng sẵn. Điều này làm cho Đệ Nhất Mi Nam Lăng Thiên Quốc méo xệch mặt.

"Còn nữa, chúc họa vào thân." Nguyệt Tương Dao chưa từng nhìn Mặc Thần Dực một cái nhưng không có nghĩa là không biết sự tồn tại của hắn. Trong ba ngày này, Nguyệt Tương Dao cũng nhìn thấy những hành động kỳ lạ của hắn ta, chỉ cần bất cứ kẻ nào hắn chướng mắt đều đánh. Mặc kệ hắn đánh thế nào thì đệ đệ của nàng đều vỗ tay cổ vũ nhiệt tình. Nguyệt Tương Dao hoàn toàn không biết lý do.

"Họa? Cái gì họa?" Phong Ly khó hiểu, ngay lúc đó một âm khí bay đến đâm thủng tà áo gió lên của hắn. Mà âm khí kia bay nhanh với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy đâm sâu vào thân cây phát ra âm thanh "bụp" vang vọng.

Mặc Thần Dực mặt đen hơn than thu tay về nhưng ánh mắt vẫn âm trầm nhìn nam tử hồng y còn chưa hiểu mô tê gì.

Phải mất đến mấy giây thì Phong Ly mới có phản ứng. Mà phản ứng đầu tiên chính là xem lỗ thủng trên y phục rộng bao nhiêu sau đó làm bầm như đang tính cái gì đó. Cuối cùng mới hốt hoảng la to. "Aaaaaaaa! Kẻ nào dám phá hủy y phục của ta?!! Ta thích nhất chính là bộ đồ này đây! Các người phải đền cho ta!!!"

_____Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon_____

Thông báo:

1. Hè mình có lịch học là 3-5-7 nên không ra đều đặn mỗi ngày được.

2. Lịch post là 3 **chương/tuần**, không rõ ngày nào đăng nhưng mỗi tuần sẽ đủ 3 chương. Nếu có thời gian mình sẽ có thêm chương thứ 4.

Mọi người ủng hộ nhé! ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phong Ly bị hành hạ

Lời Phong Ly còn chưa nói xong, ám khí nhanh như chớp cắt ngang tay áo lần nữa. Lần này thậm chí còn cắt đứt một mảnh vải lớn trên tay áo. Phong Ly tái mặt, tức giận muốn mắng người thì phải đón thêm mười mấy ám khí bay tới.

"Ni mã! Người! Cái tên này! Có giỏi thì... Ngừng phóng xem! Bỏn vương liền cắt người!!! A!" Không thể diễn tả được đáng và chết vật này của Phong Ly được nữa. Y phục khắp nơi bị cắt rách, lộ ra y phục bên trong, đầu tóc lộn xộn không chịu nổi, thân người liên tục tránh né ám khí làm thành một loạt động tác buồn cười. Nguyệt Tương Dao nhìn mà nhón không được co rút khóe miệng. Nhớ năm đó Phong Ly cũng bị cái tên nam nhân này phóng đao đến không còn đường chạy a.

"Dừng! Mặc Thần Dực, người không phải xem viện của ta thành bãi phóng đao chứ?" Thật không muốn nhìn Phong Ly thảm bại hơn, Nguyệt Tương Dao mở miệng giúp đỡ hân. Nghe Nguyệt Tương Dao nói vậy, Mặc Thần Dực mới thu ám khí, sát mặt như thường lệ, lạnh nhạt đi tới góc cây.

Phong Ly nhìn Nguyệt Tương Dao, hai mắt long lanh như nhìn ân nhân cứu mạng, thu lại tư thế kỳ quặc, giọng nói uất ức xen lẫn cảm động.

"Ai nha nha~ Dao Nhi muội muội, nếu muội không nói ngừng hân là bỏn vương sẽ trở thành con nhím mất! A ui~ Một nam nhân anh tuấn như bỏn vương mà trở thành con nhím thì nữ tử trên thế gian này chắc sẽ trở thành ni cô mất! Dao Nhi muội muội à, muội nghĩ vậy có đúng không? Nào đến ôm bỏn vương đi, bỏn vương cho nàng xem... A!!!" Ngay khi Phong Ly còn ba hoa về bản thân thì bị một chiếc giày trắng đập thẳng mặt, lúc chiếc giày rơi xuống còn lưu lại trên mặt Phong Ly một dấu giày xinh đẹp.

Thu hồi chân, Nguyệt Tương Dao cố gắng đè gân xanh trên trán lại nếu không sẽ nhịn không được dùng chiếc dây còn lại ném chết cái tên nam nhân tự kỷ này. Gương mặt xinh đẹp chán nản, môi anh đào khẽ chép miệng, thái độ ghét bỏ kia làm cho người khác nhịn không được mà bật cười.

"Chắc, ta không nên ném nó đi bởi vì như vậy nó sẽ rất đáng thương!"

"..." Xoa xoa gương mặt tà mị của mình, Phong Ly khóc không ra nước mắt. Nữ nhân nhìn thấy hân thì giống như nhìn thấy vàng, lao tới cướp giật. Còn nàng, chẳng những không thương tiếc ném giày vào mặt hân mà còn có thái độ ghét bỏ, giống như là chiếc giày kia đập vào mặt hân là uất cho nó. Ô ô, khi nào thì giá trị của Phong Ly hân không bằng một chiếc giày?!!

Mặc Thần Dực nhặt chiếc giày trắng lên đem tới cho Nguyệt Tương Dao. Nhìn chiếc giày nhỏ nhẹ nhàng bao lấy bàn chân xinh đẹp, Mặc Thần Dực gật đầu hài lòng.

Không hề chú ý tới thái độ kỳ lạ của Mặc Thần Dực, Nguyệt Tương Dao vui vẻ hưởng thụ sự chăm sóc hiếm hoi từ người khác. Nhẹ nhàng phóng xuống đất, Nguyệt Tương Dao mỉm cười dụ hoặc.

"Ly Nam Vương, hân vương gia đã chuẩn bị?" Nụ cười trên môi bao hàm ý trêu chọc còn có nồng đậm sự nguy hiểm chết người.

"Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?" Phong Ly chớp hai mắt không hiểu. Bây giờ hân còn có tâm trạng nào quan tâm đến nụ cười nguy hiểm của nàng, chỉ một lòng một dạ xem lại y phục của mình bây giờ như thế nào.

"Đương nhiên là hoàng kim a!" Nguyệt Tương Dao làm như kinh ngạc, hai mắt hồn nhiên chớp mắt. Trong lòng vui vẻ, một trăm vạn lượng hoàng kim kia đến giờ chỉ tới tay có hai vạn lượng ngân phiếu, còn chưa chiếm được bao nhiêu phần nữa là.

Sắc mặt Phong Ly khế cứng lại, lưng đồ mồ hôi lạnh, trong lòng căng thẳng. Còn nhớ năm đó chỉ ăn một xâu thịt nướng liền bị một món nợ to dùng đeo theo mộng tới bây giờ không trả. Vốn nghĩ qua mười năm thì nàng hân phải quên nó, ai ngờ ba ngày trước nhận được mảnh giấy làm hân tức đến hộc

máu. Thì ra gấp rút mấy ngày chạy đến đây ngoài trả nợ thì không còn một chút nào quan hệ nào!

"Dao Nhi muội muội..."

"Cát! Chúng ta chưa thân đến như vậy!" Nguyệt Tương Dao không quan tâm gương mặt méo mó của Phong Ly, lạnh lùng cắt ngang lời nói đang dở.

"Làm sao mà chưa thân! Chẳng lẽ muội không biết lão già Lê Tùng có ý làm mai cho chúng ta hay sao? Nói không chừng trong tương lai, chúng ta có thể là phu... A!!!" Hai từ 'phu thê' chưa nói hoàn chỉnh, Phong Ly đã lãnh trọn một cú đá trời giáng khiến hắn bay xa hơn năm thước, gương mặt hoa hoa lệ lệ đập vào thân cây anh đào.

Mặc Thần Dực đen mặt thu chân, trong lòng âm thầm cắn răng. Hoa đào đi theo nàng đã nhiều, vậy mà đám lão gia hỏa kia còn dám làm vậy, mơ ước cướp nàng từ tay hắn! Mặc Thần Dực không hay biết bản thân đã tự đem Nguyệt Tương Dao trở thành nữ nhân của mình rồi.

Nguyệt Tương Dao kì dị nhìn Mặc Thần Dực, trong lòng tự dưng có khúc mắc. Người nam nhân này thật kỳ lạ, hành động của hắn vô ý hay cố ý đều vì bảo vệ nàng, đây là lý do vì sao? Nàng tự nhận trong mười một năm ở thế giới này, nàng và hắn gặp nhau chỉ có bốn lần, còn ít hơn số đầu ngón tay trên một bàn tay. Vậy mà thái độ của hắn, giống như là có tình cảm đặc biệt gì đó với nàng. Nguyệt Tương Dao chợt giật mình vì suy nghĩ của bản thân. Tình cảm sao? Cần suy nghĩ lại. Ánh mắt thâm thúy nhìn thân ảnh hắc bào cuồng ngạo đứng trong gió. Nam nhân này, lúc nào cũng thu hút ánh nhìn của nàng.

"Ngươi! Ngươi!" Phong Ly run run chỉ tay vào hai kẻ vô tâm vô phể bỏ mặt hắn, thậm chí còn đá vào mông thân yêu của hắn nữa chứ. Hai người này, trời sinh ra là để khắc hẳn phải không? Phong Ly hắn tự nhận trên đời này không ai vô tâm bằng mình nhưng đến khi gặp hai người này, hắn có cảm giác bản thân như một con sông nhỏ so với cả một đại dương mênh mông không bờ bến! Lão thiên gia, có phải kiếp trước bốn vương lấy mất quân của ông hay sao mà kiếp này đây hai người này xuống khắc ta! Aaaaaa!

"Ôi! Ly Nam Vương, mũi vương gia..." Nguyệt Tương Dao ngạc nhiên nhìn dòng nước đỏ chảy từ mũi Phong Ly xuống. Bờ môi méo xệch, kéo kéo tay áo của nam nhân bên cạnh. "Mặc Thần Dực, ngươi gây họa rồi. Ngươi chịu đi hả, ta không có liên quan!"

Mặc Thần Dực liếc nàng nhưng trong tâm lại vui vẻ với hành động thân mật của nàng. "Nếu ta sợ thì đã không đá hắn!" Từ mâu tự tin kiêu ngạo không ai bì được làm cho Nguyệt Tương Dao phì cười còn Phong Ly thì đen mặt.

"Ngươi! Cái nam nhân này! Đừng ý là Thiếu chủ Ma Cung thì khinh thường bốn vương nha! Bốn vương nhất định có ngày đá bay ngươi!" Phong Ly ôm cái lỗ mũi chảy máu chạy đi còn không quên câu hăm dọa không có hiệu lực "Nhớ! Chờ đó cho bốn vương!" nhưng cũng nhờ mấy lời hăm dọa đó, Phong Ly lần nữa đập mặt vào thân cây.

Trông thấy thân ảnh Phong Ly mất hút sau vờn viện, Nguyệt Tương Dao quay lại trừng mắt với Mặc Thần Dực. "Tại ngươi đó, dọa hắn chạy mất thì ai trả tiền cho ta hả?" Nguyệt Tương Dao tức đến dậm chân.

"Hắn không trả thì ta trả cho nàng trăm vạn hoàng kim. Thế nào?" Mặc Thần Dực như có như không nhướng mi quan sát gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc của nàng.

"Thật! Tốt lắm!" Nguyệt Tương Dao vui vẻ bước đi. Trong lòng âm thầm tính toán tìm cách đòi tiền từ tay Phong Ly mà Mặc Thần Dực không biết để bản thân được hưởng trọn cả hai.

Nhưng đời có câu tham thì thâm và Nguyệt Tương Dao cảm nhận được sâu sắc vấn đề này. Chuyện là ngày hôm sau Phong Ly ôm lỗ mũi đỏ dẫn đầu đoàn người đưa gương hoàng kim tới mà vừa lúc đó Mặc Thần Dực cũng lấy ra ấn ký của Thiếu chủ lệnh cho Cửu Ảnh đi lấy tiền từ tiền trang (ngân hàng) đến. Xui xẻo là hai người đụng mặt nhau rồi xảy ra loạn chiến, hai bên lao vào trận đánh, đánh cho hoàng kim văng khắp nơi. Mà người Nguyệt Phủ sẽ không ngu ngốc bỏ mặc hoàng kim bay trước mặt mình đâu. Vì thế đứng giữa cuộc chiến, trán Nguyệt Tương Dao hiện đầy gân xanh mà không phát tác được gì.

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Nguyệt Tương Dao tức giận ném cho mỗi người một ánh mắt lạnh, dùng dùng trở về phòng.

Mặc Thần Dực nhếch mày, cười lạnh rồi xoay người rồi đi để lại Phong Ly với đồng hồ hỗn loạn và vàng rơi tứ lung tung.

Phong Ly ngược mặt nhìn trời, tâm lý tự sát cũng đã có. Đồng hoàng kim rơi vào tay người Nguyệt Phủ thì đừng mơ lấy lại, chỉ có thể cắn răng thu gom lại từng đồng từ trong túi hắn. Nhưng... Hắn nào có chịu việc uất ức lớn như vậy chứ a!!! Tiền của hắn! Hoàng kim của hắn!

Từ xa một thân ảnh màu đen đi tới. Tiểu Hắc còn có Vĩ Hồ ngồi trên đầu cao ngạo đi tới. Phong Ly nheo mắt nhìn hai bóng dáng thân quen, trong lòng run lên. Sẽ không phải là nha đầu đó... đi?

Mất hồ to tròn nhìn Phong Ly đến khi hắn cảm thấy lạnh sống lưng thì nó khẽ động. Bộ vuốt sắt bén ẩn ẩn dưới đệm thịt, Vĩ Hồ còn tỏ ra vẻ nguy hiểm bằng cách liếm móng vuốt một cách chậm rãi làm cho Phong Ly như rơi vào hầm băng.

Tiểu Hắc liếc con người vàng kim qua, ánh sáng lạnh trong mắt không hề thua kém Nguyệt Tương Dao. Răng nanh không hề lộ ra, âm thanh hàm hừ phát ra từ trong cổ họng khiến Phong Ly lùi về sau mấy bước.

Quả thật năm đó Nguyệt Tương Dao để lại bóng ma cho Phong Ly không hề nhẹ, suốt cả mười năm, Phong Ly không dám ôm hay đến gần một con mèo đen hay con chồn nào. Bóng ma khiến cho tâm lý Phong Ly luôn không thể giữ bình tĩnh được trước Vĩ Hồ và Tiểu Hắc. Nội tâm run rẩy kịch liệt,

cho hấn đối mặt với hai con thú hung tàn (theo nghĩa bóng) này còn ác độc hơn chuyện hấn năm xưa bị khóa thân treo trong rừng nữa!

Vì Hồ gạt đầu một cái, thân hình như tia chớp chụp đến Phong Ly. Cũng đồng thời, Tiểu Hắc lao đến, móng vuốt sáng loáng chụp ngay.

Người Nguyệt Phủ chỉ thấy hai tia sáng đen trắng chớp nhoáng thì Phong Ly đã vô lực ngã xuống. Vì Hồ và Tiểu Hắc nở nụ cười đặt thành tựu, kéo lê Phong Ly đi ra một nơi hẻo lánh trong ánh mắt tròn to của đám người Nguyệt Phủ.

Sau ngày hôm ấy, chuyện Ly Nam Vương gia - Đệ nhất mỹ nam Lăng Thiên Quốc khóa thân treo trong rừng truyền ra ngoài. Đám nữ tử đỏ mặt nhưng lại cố tình nghe tin hóng hớt hay các phụ tử lấy chuyện này ra răn dạy lũ trẻ, vv... Tất cả đều không liên quan đến nhân vật chính vì giờ đây vẫn còn bị treo tồn ten giữa khu rừng âm u.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Xuấn phát tới Băng La Đảo (1)

Mọi vấn đề nhanh chóng giải quyết, Phong Ly đau khổ đưa ra hai gương hoàng kim rồi nghiêng rặng nói cáo từ, còn hung thần sát ý nhìn Nguyệt Tương Dao lần cuối, che mặt chạy về kinh thành. Mặc Ngọc Hân bị Mặc Thần Dực áp tải về Ma Cung, gương mặt búp bê đầm nước mắt méo mó nhìn Nguyệt Tương Dao như hận không thể chạy đến ôm nàng lần cuối, phải đến khi Mặc Thần Dực lạnh lùng ra lệnh thì mới ngoan ngoãn vận khinh công rời đi. Trước khi đi, Mặc Thần Dực còn không quên nhắc với Nguyệt Tinh Bảo một câu ép buộc khiến cho Nguyệt Tinh Bảo nghiêng rặng nghiêng lợi không ngừng, thề ở trong lòng sẽ có ngày đánh bay tên nam nhân xấu xa này.

Ba tháng tới, Nguyệt Tương Dao luôn ở Nguyệt Phủ để chữa trị cho Tổng Dung. Độc đã giải xong đồng thời Nguyệt Tương Dao phát hiện Tiểu Tụy là một người rất có thiên phú trong buôn bán. Tụy không bộc lộ quá rõ nhưng Nguyệt Tương Dao dám khẳng định mai sau thành tựu sẽ không nhỏ, là một trợ lực rất lớn cho Tiểu Nhật sau này. Vì vậy an bày thêm người dạy hấn cách buôn bán như thế nào. Mà Tiểu Tụy cũng không làm nàng thất vọng, những người nàng an bày cũng tỏ vẻ rất vừa ý với tên tiểu tử này, không dứt lời khen lại càng ra sức dạy dỗ đứa nhỏ này.

Tiểu Tụy như vậy khiến Nguyệt Tương Dao rất hài lòng, còn giúp hấn lấy một cái tên mới là Tổng Viễn Lai. Ý nghĩa là luôn nhìn về phía trước. Hy vọng Tiểu Tụy luôn nhìn về tương lai, không quay đầu về quá khứ, nếu có thì chính vì rút ra bài học về sau. Tiểu Tụy hai mắt ươn ướt quỷ trước mặt nàng thề nguyện trung thành trọn đời.

Tuy nhiên, Nguyệt Tương Dao thường phát hiện có một nhóm hắc y nhân khi có khi không lại xuất hiện bên ngoài Nguyệt Phủ, đặc biệt là khu vực mà Tiểu Nhật thường hay tập võ, chơi đùa cùng Tiểu Xích. Điều này làm Nguyệt Tương Dao nghi ngờ, đương nhiên đối tượng là Thần Môn. Nhưng không chỉ riêng Thần Môn mới biết trong tay Tiểu Nhật có một Xích Hồ mà toàn bộ khách nhân trong bữa tiệc đều biết. Vì thế không thể loại trừ bất cứ người nào có liên quan được.

Cũng may là người Nguyệt Phủ không phải chỉ để ngồi không. Có lần tóm được bọn hắc y nhân, đánh cho chúng kêu cha gọi mẹ nhưng tình hình vẫn tiếp tục như vậy, đám hắc y nhân chưa từng rời khỏi Nguyệt Phủ. Dù vậy, Nguyệt Tương Dao không hề có ý định ra tay diệt khẩu bọn chúng, chỉ nhắc mọi người nên "hệ tay" với những kẻ mặc áo đen này.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

"Mẫu thân, rốt cuộc là người có quan hệ gì với Ma Cung?" Nguyệt Tương Dao một thân tử y hoạt bát ngồi bên Lê Phí Nhã.

"Nói ra thì cũng dài dòng. Gia gia của ta, tức là ngoại tổ phụ của con cũng với tổ phụ của Hân Nhi là tỷ đệ đồng bào, tỷ là tổ phụ của Hân Nhi, người đệ đệ là ngoại tổ phụ của con. Hai người tình cảm rất tốt, nhưng cũng đến lúc lập nghiệp riêng. Ngoại tổ phụ của con năm xưa rời khỏi nhà đi chu du khắp nơi, xây dựng một y quán. Trong khi đó, tổ phụ của Hân Nhi lại vô tình trở thành Ma Chủ Ma Cung đời thứ mười sáu. Về sau trải qua nhiều chuyện, Ma Cung biến mất khỏi thế nhân, liên lạc giữa hai bên bị cắt đứt, mà lúc đó đúng chính là thời điểm gia gia con ra đời." Lê Phí Nhã tuy qua ba mươi nhưng không hề có nét nhăn, da mặt sáng mịn như thiếu nữ mới vừa sang hai mươi. Thân thể quanh năm tiếp xúc với thảo dược càng thêm có hương vị mềm mại tự nhiên, thanh tâm thoát tục.

Nguyệt Tương Dao suy nghĩ một chút rồi buông tha. Mọi quan hệ lăng nhăng phức tạp này nàng quả thật không nên suy nghĩ nhiều. Nhưng nếu tính theo vai vế thì hấn nàng nhỏ hơn Mặc Ngọc Hân một bậc nhà. Vậy cái tên Mặc Thần Dực đó là biểu ca của mình. Biểu ca biểu muội, là một mối tình cầu huyết a. Nhưng mà nàng vốn đầu phải con gái của Lê Phí Nhã đầu mà lo gì. Nguyệt Tương Dao đang suy nghĩ viễn vông thì chợt tự gõ đầu mình một cái, nàng đang suy nghĩ lung tung gì thế! Biểu ca biểu muội gì ở đây! Tình cảm chó má gì! A! Không quan tâm!

"Vậy làm sao mẫu thân và người ở Ma Cung nhận nhau?" Điều chỉnh lại tâm lý có chút rối loạn, Nguyệt Tương Dao vuốt trán.

"Năm đó, sau khi con theo phụ thân trở về Y Dược Cốc, Thần Dực đã đến tìm ta, tự xưng là truyền nhân của Lê Vũ Cầm. Sau đó thì như con đã biết, mọi chuyện xảy ra êm đềm trong suốt mười năm." Lê Phí Nhã xoa mái tóc hơi rối của nàng, giọng nói nhẹ nhàng đem mọi chuyện tường tận.

Đang lúc Nguyệt Tương Dao còn muốn nói gì đó thì bên ngoài Nguyệt Tinh Bảo đi vào.

"Mẫu thân, phụ thân bắt nạt con!" Giọng nói mềm nhũn làm cho Lê Phí Nhã xiêu lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Nguyệt Tinh Bảo.

"Hay lắm! Tiểu tử thú! Chọc phá ăn đòn rồi chạy đi mách mẫu thân! Còn ra dáng nam nhi gì nữa?!!" Nguyệt Hồng Thiên chỉ tiếc không rên sát, nổi giận đùng đùng từ ngoài đi vào.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Lê Phí Nhã dịu dàng xoa đầu con trai, nhíu mi hỏi.

"Nàng nên hỏi tên nghịch tử này! Dám đem sách của ta đốt để nướng khoai! Mấy quyển đó đều là tuyệt học vô lâm, khó khăn lắm ta mới giành được từ tay của mấy lão ngoan đồng. Bây giờ phải cấp cho tiểu tử này nướng khoai, tâm ta làm sao chịu nổi!!" Nguyệt Hồng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống.

"Tiểu Nhật, có phải vậy không?" Lê Phí Nhã nghiêm mặt hỏi. Cái đầu nhỏ nhắn của Nguyệt Tinh Bảo hơi cúi, âm thanh nghẹn ngào nói.

"Cái đó... Con không biết là của cha... Nên con đem nướng khoai hết rồi... Nhưng mà tại lão cha không đem cất kỹ... Mẫu thân, không biết không có tội, đúng không?" Nguyệt Tinh Bảo không bao giờ thừa nhận là chính bản thân đã cố tình đốt mấy quyển sách đó đâu. Ai bảo lão cha này chơi thật xấu, lừa gạt tiểu hài tử! Đáng đời!

"Sách cũng đã đốt rồi hay chàng bỏ qua cho Tiểu Nhật đi." Lê Phí Nhã không thể chịu nổi được nước mắt của con trai, do dự nói với Nguyệt Hồng Thiên.

"Nàng! Nàng nuông chiều nó quá sẽ khiến nó sinh thói ỷ lại! Phí Nhã, không thể lúc nào cũng bỏ qua cho tiểu tử này được! Hôm nay dù nàng nói thế nào, ta cũng quyết phải trừng phạt tên ranh con này!" Nguyệt Hồng Thiên tức giận vùng vẫy. Ngày thường đùa giỡn cũng thôi, hôm nay lại chạm tay tới mấy bảo vật của hân, hân phải cho tên tiểu tử này biết, trên đầu Thái Tuế không phải chỗ đùa giỡn!

"Chàng dừng lại cho ta!" Lê Phí Nhã bắt chập roi vùng vẫy, hai mắt phần nộ quát lên. Ngày thường đã quen nuông chiều Tiểu Nhật, tuy biết như vậy là không tốt nhưng nàng không thể nhị được trên thân con trai có vết thương nào. Đó điều xuất phát từ tâm của một từ mẫu.

"Thôi đủ rồi!" Nguyệt Tương Dao bỗng nhiên quát lên, âm thanh lạnh hân đi, con ngươi trở nên thâm trầm nhìn thân thể co rút của Nguyệt Tinh Bảo.

"Ai làm người đó chịu! Kẻ nào đốt sách thì phải ghi lại sách! Tiểu Nhật đốt thì chính hân ghi lại. Còn hai người, một người tức giận một người đau, kết cục là bất hòa! Ai vui sướng?!!"

Thân hình Nguyệt Tinh Bảo run rẩy. Không ngờ chỉ vì hành động của mình mà làm cho hai người lớn tiếng, thậm chí là bị tỷ tỷ la mắng, Nguyệt Tinh Bảo có chút lo sợ.

Nguyệt Hồng Thiên và Lê Phí Nhã cũng bình tĩnh trở lại, thay nhau xin lỗi. Nguyệt Tương Dao thật sự tức giận, lạnh lùng rời đi.

Nguyệt Tinh Bảo bị phạt chép lại toàn bộ mấy quyển sách. Đương nhiên là dưới sự trợ giúp của Nguyệt Hồng Thiên. Cũng từ ngày đó, Nguyệt Tương Dao cũng ít quan tâm đến chuyện của ba người, mặc kệ xảy ra như thế nào đều không thêm điểm xia tới.

Thoáng cũng đã tới tháng ba, cách sự kiện Đại hội Võ lâm chỉ còn ba tháng, nhữnh thế lực lớn cũng bắt đầu gấp gấp lên đường. Có người ôm ảo mộng làm Võ lâm Minh chủ hoặc là làm tể tử (con rể) Băng gia, vài mưu đồ bí mật hay chút thủ đoạn nhỏ, vân vân... Nhưng mục tiêu đều nhắm tới Băng La Đảo ở Phi Thiên Quốc.

Đương nhiên Nguyệt Phủ cũng không ngoại lệ, đã có người lục đục đi đến Băng La Đảo. Nguyệt Phủ vốn là nơi tập trung của hàng tá những kẻ bị cho tà tà ma ngoại đạo, giang hồ chính phái đều muốn tiêu diệt. Những người này đến Nguyệt Phủ chỉ mong là có chỗ trú thân chứ không phải là nguyện trung thành dưới trướng của Nguyệt Hồng Thiên. Là người giang hồ, ai không có kiêu ngạo của mình, đặc biệt là các quái nhân không quan tâm thế cuộc, thích hành sự tùy tâm. Vì thế, ở Nguyệt Phủ ai muốn tham gia nào nhiệt đều được, hoàn toàn không có ép buộc bất kỳ ai.

Mà ngay lúc này Nguyệt Hồng Thiên và Lê Phí Nhã đang đau đầu về một số thứ. Chuyện là Lưu Phi Chiến đã đi ba tháng mà vẫn chưa trở về, toàn bộ những đồng hồ hỗn độn do Hoa Ân Ân gây ra đều không có ai giải quyết, bây giờ có một số người đến chỗ hân ăm ỉ đòi trả cho một công đạo, nếu không Hoa Ân Ân bị đám người này truy sát cũng không ai nghi ngờ. Còn Lưu Phi Chiến đến bây giờ vẫn biệt tích, Hoa Ân Ân mỗi ngày đều chạy tới chỗ Lê Phí Nhã hỏi thăm có tin tức gì chưa, nếu chưa có liền ừ dột trở về phòng đóng cửa không ra. Lưu Ý Tiên thì nhớ phụ thân đến mức khóc sưng cả mắt, bánh kẹo cũng chẳng thèm ăn, chỉ trong vài ngày đã ốm đi một vòng lớn, lộp ra thân hình cân đối đáng yêu.

Chỉ vì một người mất tích nhưng dẫn đến nhiều liên lụy, Nguyệt Hồng Thiên ra sức điều tra tung tích của Lưu Phi Chiến nhưng đều bật vô âm tính.

Trong khi người khác sút đầu mẻ trán, Nguyệt Tương Dao vẫn nhàn hạ ăn và ngủ, dường như không có bất kỳ thứ gì có thể đá động tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Xuất phát tới Băng La Đảo (2)

Người khác có thể không biết nhưng Nguyệt Tương Dao biết giờ khắc này Lưu Phi Chiến như thế nào. Xuyên suốt ba tháng, nàng cùng Lưu Phi Chiến thường xuyên liên lạc với nhau qua bồ câu đưa thư vì vậy ngoài nàng ra, hiện tại không còn ai có thể liên lạc được với hắn. Nguyệt Tương Dao không thừa nhận là mình làm vậy vì báo thù riêng với Hoa Ân Ân đâu. Dám nói xấu nàng với Tiểu Nhật, hừ, nàng không nói không có nghĩa là nàng bỏ qua!

Bỗng nhiên lúc này Nguyệt Tương Dao có suy nghĩ muốn xây dựng một hệ thống liên lạc hiện đại để thuận tiện truyền tin. Ngẫm đi ngẫm lại, sau này nếu có đối địch với kẻ thù thì việc truyền tin lại là tất yếu, ai chiếm được thông tin đầu tiên thì người đó chiếm quyền tiên phong trên chiến trường.

Muốn xây dựng được hệ thống này thì phải có máy móc thiết bị, còn phải có nhân lực, vị trí địa lý thích hợp, vv... Về phần máy móc thiết bị thì nàng có, hơn nữa những thứ đó là sản xuất từ tổ chức thì đương nhiên sẽ có khả năng tự động điều khiển, yêu cầu nhân lực cũng được giải quyết. Còn phần vị trí thích hợp, Nguyệt Tương Dao cười. Ở thế giới này không có khoa học công nghệ, không có các nguồn sống gây nhiễu, các khu đất thích hợp chỉ cần mua lại không tốn nhiều thời gian. Như vậy các vấn đề cơ bản hầu như đều được giải quyết, việc xây dựng một hệ thống hiện đại ở thế giới này coi như không quá khó thực hiện.

Tuy nhiên, việc này Nguyệt Tương Dao chỉ mới suy nghĩ, hiện tại phải tạm gác lại để chuẩn bị cho Đại hội Võ lâm. Tuy Đại hội Võ lâm có quy định không cấm bất cứ đối tượng nào tham gia nhưng các thế lực lớn nhỏ đều nhận được thiệp mời từ Băng gia, đó là thể hiện sự tôn trọng lẫn nhau giữa các thế lực. Nguyệt Phủ không ngoại lệ, còn nhận được một trong mười tám thiệp vàng do chính tay Băng gia chủ ấn dấu.

"Cái tấm thiệp này rất có giá trị đó nha, nếu đem đi đấu giá nhất định sẽ được hơn mười vạn lượng a." Nguyệt Tương Dao lật tấm thiệp mời vàng nhặt trên tay, trên đó còn có con dấu đỏ do Gia chủ Băng gia đóng mộc, đây chính là điểm qua trọng trên tấm thiệp mời nhằm không cho kẻ khác mạo danh đây mà.

"Dao Dao, hay con cùng vài người đi Băng La Đảo trước đi. Ta và mọi người ở lại đợi tin tức của Phi Chiến." Nguyệt Hồng Thiên nhíu mày kiếm, lo lắng đi đi lại lại trong sảnh. Phi Chiến rời đi ba tháng mà vẫn chưa có tin tức gì, đều này làm hắn rất lo lắng. Lưu Phi Chiến không phải loại người hời hợt, nếu rời đi thì chắc chắn phải truyền tin về, nhưng bây giờ lại bất vô âm tín, không lẽ đã xảy ra chuyện gì? Càng nghĩ càng lo, sắc mặt của Nguyệt Hồng Thiên âm trầm dọa không ít người hoảng sợ.

"Đúng vậy. Hắn đã rời đi ba tháng, lão nương nhớ hắn đến quên ăn mất ngủ, ngày nhớ đêm mong. Bây giờ làm gì có tâm trạng đi cái Đại hội Võ lâm gì đó." Khác với sự miêu tả trong lời nói, Hoa Ân Ân với bộ dáng anh khí mùi phẫn liên tục gật đầu phụ họa. Lời nói này ngược lại rước lấy không ít ánh mắt xem thường. Trước còn cho rằng nàng đóng cửa nhớ tưởng công nào ngờ là đóng cửa ngủ suốt ngày, thân hình cũng mập lên một vòng lớn, chả bù với Tiểu Ý Tiên liên tục khóc sụt sùi đến cơm cũng chả thèm ăn, cả người ốm xuống mấy mươi cân, bây giờ bộ dáng kia còn đáng thương hơn tiểu miêu bị bỏ đói mấy ngày. So với người nương vô tâm thì Tiểu Ý Tiên của bọn họ tốt hơn biết nhiều.

"À, là cái kẻ vui mừng mở tiệc ba ngày đó hả? Kẻ đó cũng biết nhớ Chiến thúc thúc sao?" Nguyệt Tương Dao trêu đùa nói, nụ cười băng quơ trên môi làm cho không khí trong đại sảnh bớt căng thẳng phần nào. Có vài người nhìn không được cười khúc khích, ánh mắt trêu tức nhìn Hoa Ân Ân.

Nháy mắt sắc mặt Hoa Ân Ân đỏ lên. Lần đó là do nàng quá vui mừng mà mở tiệc, kết quả gây thù với không ít người là bằng hữu của Phi Chiến. Ăn không biết bao nhiêu lời quở trách. Mà nàng ngay lúc đó thì không cảm giác được gì, bây giờ tự dưng nghĩ lại thì cảm thấy xấu hổ muốn chui vào một cái hố nào đó không chịu lên.

"Nhưng theo con nghĩ, hắn Chiến thúc thúc hiện tại đang đến Băng La Đảo rồi. Thúc ấy là người thông minh, thúc ấy biết chúng ta có khả năng không ở lại Nguyệt Phủ vào ba tháng sau nên nhân lúc trở về thì rẽ đường đi đến Băng La Đảo." Bỏ qua cái vị xấu hổ cuối gầm mặt, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng nói. Thật ra là nàng đã báo Chiến thúc thúc đến Băng La Đảo từ sớm, bây giờ có lẽ thúc ấy vẫn đang lênh đênh trên biển rộng mênh mông a.

"Lời Dao Dao có lý, khả năng rất lớn là Phi Chiến đang trên đường đến Băng La Đảo. Hồng Thiên, hay chúng ta đến Băng La Đảo trước, khả năng gặp hắn ở đó cũng rất lớn." Lệ Phi Nhã ôn nhu nói, lời này làm cho sắc mặt Nguyệt Hồng Thiên hòa hoãn không ít.

"Được rồi. Mọi người về chuẩn bị, hai ngày sau lên đường đến Băng La Đảo tham gia Đại hội Võ lâm!"

"Rõ!"

_____ Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon _____

Người trong đại sảnh rời đi gần hết, chỉ còn lại vài người muốn bàn chuyện với Nguyệt Hồng Thiên. Nguyệt Tương Dao trở về phòng rồi đi vào Long Quyền.

Rừng hoa anh đào rung rinh, qua mười năm, Long Quyền có nhiều thay đổi. Con sông nhỏ bây giờ trở thành một dòng sông lớn, trong sông còn có cá, thậm chí là tôm cua nhỏ. Cung điện ẩn trong rừng đào càng thêm huyền bí, ngoài màu hồng nhạt của hoa đào, màu xanh của dây leo cổ thụ cũng đều không kém. Cung điện qua vài năm đã bị phủ một lớp dây leo, nhưng người thường không ai biết, dây leo ấy lại là một cái cây kỳ lạ mọc trong không khí - Tiểu Đẳng Tử. (Xem lại chương 8)

Nguyệt Tương Dao đã tạo một cái hồ ở giữa rừng đào, xung quanh trồng thêm nhiều loại cây ở hiện đại màu sắc nổi bật vô cùng, nghe nàng nói là tăng thêm màu sắc cho Long Quyền, chứ toàn không gian chỉ có màu hồng nhạt của hoa đào và chút ít màu xanh lá thì quá ư tịch. Một căn nhà hiện đại màu trắng dựng bên hồ, lúc Nguyệt Tương Dao dựng lên căn nhà này cũng mất chín trâu hai hổ mới hoàn thành. Tuy không phải cảm từng viên gạch xây nên nhưng cũng phải tập trung tinh thần điều khiển từng hình nhân xây dựng.

Nói đến hình nhân thì cũng phải nhắc tới cánh cổng thứ tư, cánh cổng này mở khi Nguyệt Tương Dao luyện Cửu Trọng Thần Kiếm Môn đến Tam Môn: Thần Kiếm Huy Vũ. Trong căn phòng thứ tư chỉ có ba quyển sách cổ và ba hình nhân. Nguyệt Tương Dao xem sơ qua quyển sách thì kinh hãi nhận ra đó là những quyển bí tịch dạy thuật luyện khôi lỗi (con rối), mà những hình nhân kia là thành quả và tùy theo từng con là từng cấp độ khác nhau.

Thuật luyện khôi lỗi được chia làm ba cấp: sơ - trung- hoàn phẩm. Mỗi phẩm có đặc tính riêng cũng như độ khó của nguyên liệu, quá trình luyện chế khác nhau. Hiện tại Nguyệt Tương Dao chỉ có thể điều khiển được con hình nhân trung phẩm có sẵn mà vẫn chưa luyện chế được loại này. Lý do là nàng không có điều kiện tìm kiếm nguyên liệu để chế tác, Dược Y Cốc không đủ khả năng có đủ các nguyên liệu, nên chậm chạp năm năm mà vẫn chưa thể luyện chế được hình nhân trung phẩm thứ hai.

Căn nhà hiện đại được Nguyệt Tương Dao xây dựng khá tỉ mỉ, từ vườn hoa đến hồ bơi, không thiếu thứ gì. Tuy nhiên các thiết bị hiện đại thì chỉ có thể sử dụng một phần, không thể dùng toàn bộ. Tỷ như nồi cơm điện, lò nướng, tủ lạnh thì chỉ cần kết nối với máy phát điện đều dùng được. Còn TV, máy tính, camera, các thiết bị cần dùng sóng hầu như đều không sử dụng được. Mặc dù vậy, cuộc sống nửa hiện đại nửa trung cổ quả thật không nhàm chán chút nào. Rảnh thì nàng sẽ xem sách trong căn phòng thứ nhất, không thì luyện võ, chế độc được, vv...

Hôm nay Nguyệt Tương Dao dự định kiểm tra các dụng cụ thiết bị, nguyên vật liệu để chuẩn bị cho kế hoạch xây dựng hệ thống liên lạc hiện đại.

Kiểm tra sơ lược thì tất cả về cơ bản đáp ứng được yêu cầu kế hoạch, còn muốn biết thiếu thứ gì thì chỉ có thể sau khi xây dựng thì mới biết.

Như mọi khi, sau khi công việc đã xong thì Nguyệt Tương Dao sẽ vào bếp nấu một bữa thịt ngon cho đám thú. Tính ra số thịt mà nàng mua ở hiện đại phần lớn đều rơi vào dạ dày của đám thú. Vì để bảo vệ tài sản còn lại, Nguyệt Tương Dao ra lệnh mỗi con phải tự đi săn, không có mồi thì đừng hòng ăn một miếng thịt nào. Sau đó thì xuất hiện vấn đề lớn hơn là Tiểu Yên không thể xuất hiện quang minh chính đại được, khí tức để vương dọa chó bay khắp nơi, náo loạn cả Dược Y Cốc. Cũng vì vậy, Nguyệt Tương Dao quyết định nuôi một đám vật nuôi trong Long Quyền để cho bọn Vĩ Hồ săn đuổi. Nói săn đuổi là hoa văn, nói quạch tẹt là chặn bầy dê bầy cừu. Lúc bấy giờ tiếng oán than tận trời vang lên trong Long Quyền không ngừng. Vậy mà Nguyệt Tương Dao còn gật đầu tự khen bản thân mình cao kiến, đuổi được đám loi nhoi khỏi tai.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Từ Lăng Thiên Quốc đến Băng La Đảo phải mất nửa tháng đi ngựa và hai tháng đi thuyền. Tổng lại cũng gần hai tháng rưỡi, lựa chọn ba tháng cuối cùng để đi đến Đại hội Võ lâm là lựa chọn nguy hiểm, nếu trên đường đi mà gặp bất trắc gì thì trễ Đại hội là một chuyện hiển nhiên.

Băng La Đảo nằm ở cực đông của Phi Thiên Quốc, tuy ở vùng biển nhưng lại có tuyết rơi theo mùa, là quần đảo duy nhất có khí hậu phân hóa ở Long Phụng Giới. Băng La Đảo là quần đảo gồm hơn hai trăm đảo lớn nhỏ, trong đó Băng La Đảo là lớn nhất cũng chính là đảo trung tâm của cả quần đảo. Muốn đến được Băng La Đảo phải có đủ dũng khí để đối mặt với các loài thủy quái sống sâu dưới đại dương bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Mà muốn đến cảng biển phải đi ngang qua Phi Thiên Quốc, rất may là Nguyệt Phủ nằm gần khu vực biển nên chỉ mất nửa tháng đi ngựa, nếu là từ kinh thành Lăng Thiên Quốc thì cũng phải mất đến gần hai tháng để xuyên qua một nửa Long Phụng Giới.

Trên đường đi, đám người Nguyệt Tương Dao vô tình hội ngộ với người của Ma Cung, mà dẫn đầu Ma Cung là Mặc Thần Dực, còn có Tiểu ma vương Mặc Ngọc Hân đi theo tháp tùng. Một nhóm người tuần nam nữ đi trên đường thu hút biết bao ánh nhìn của người dân, đi đến đâu cũng gặp trái tim bắn theo tới đó. Nhưng mà có vẻ lần này không ai muốn dịch dung, rêu rao đi ngang qua thành trấn gây nên một trận xôn xao cực lớn.

Người Nguyệt Phủ vậy mà bắt tay với Ma Cung!

Tin tức này đủ chấn động. Mặc dù ở bữa tiệc sinh nhật lần trước chuyện này cũng xảy ra trước mắt nhiều người nhưng chuyện đó chỉ nằm trong phạm vi các thế lực lớn ở Lăng Thiên Quốc, các thế lực bên ngoài không hề biết một tý gì. Vì vậy tin tức này làm cho Phi Thiên Quốc một hồi nháo loạn.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Chương sau có cảnh chém giết, lên thuyền Dực ca hôn Dao tỷ a~ Ai hóng hông nè <3. 4 bình chọn nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 47: Xuất phát đến Băng La Đảo (3)

Bởi vì quá rảnh rồi nên ta đăng chương trước luôn, mà chương này chưa có cảnh hôn đâu. Vốn lúc đầu dự định chương này sẽ có, ai ngờ loay hoay một chút hết 2k chữ. Thôi, các nàng chờ chương sau vào đêm Chủ nhật nha~ bây giờ ta thăng đây~

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

"Qua khu rừng này sẽ tới thành An Nhạc. Tại đó chúng ta sẽ lên thuyền xuôi về hướng nam đi Băng La Đảo."

Lên đường gần nửa tháng, quãng thời gian cực khổ sống trên lưng ngựa sắp kết thúc khiến cho Mặc Ngọc Hân vui mừng sắp khóc. Mỗi ngày đều phải cưỡi ngựa, mông nàng sắp chai không còn cảm giác gì luôn rồi nè.

"Hân Nhi tỷ tỷ, hay tỷ lên ngồi xe cùng đệ a?" Nguyệt Tinh Bảo thò cái đầu nhỏ ra cửa sổ, hai mắt ngây thơ dò hỏi.

Mặc Ngọc Hân xúc động suýt khóc. Làm sao nàng không muốn ngồi xe a, nhưng cái khối băng lạnh ở xanh sẽ cho nàng ngồi? Đại ca của ta, rốt cuộc là nàng đã nói gì với ca mà ca hành xác ta thế?!! Ba tháng trước, sau khi chia tay ở Nguyệt Phủ, khi trở về tới Ma Cung thì bị vị đại ca thân yêu nào đó tiến hành huấn luyện ma quỷ. Khó khăn lắm mới kéo về cái mạng nhỏ, Mặc Ngọc Hân còn chưa kịp hưởng thụ những ngày bình an thì đã bị Mặc Thần Dực lôi đi tham gia Đại hội Vô lâm. Trong lòng uất ức tích tụ còn chưa kịp phát đã bị đàn áp, cuối cùng ngoan ngoãn theo đại ca lên đường.

"Tiểu Nhật cứ ngồi đi, Hân Nhi tỷ tỷ cười ngựa là được." Mặc Ngọc Hân nói lời này mà trong lòng chảy nước mắt ròng ròng.

"Cứ mặc kệ muội ấy, để muội ấy rèn luyện thêm cũng tốt." Âm thanh đậm bạc vang lên bên tai, Nguyệt Tinh Bảo cắn răng nhìn nam tử hắc bào trước mặt.

Tuần nhan lạnh lùng cảnh cáo, hắc bào kiều ngạo ôm lấy thân hình cường tráng, Mặc Thần Dực lạnh nhạt đi qua xen ngựa.

Bởi vì trong đoàn người Nguyệt Phủ có Lệ Phi Nhã và Nguyệt Tinh Bảo đi theo nên một đám nam nhân cường tráng tăng thêm nhiệm vụ hộ tống xe ngựa. Có xe ngựa thì Nguyệt Tương Dao cũng không ngu ngốc gì mà rong ruổi trên lưng ngựa, an nhàn thoải mái trong xe vẫn tốt hơn.

"Ca, tại sao bắt muội rèn luyện mà không cho tên quỷ nhỏ này ra rèn luyện? Hắn cũng là đồ đệ của ca mà!" Mặc Ngọc Hân bất bình phản bác sau đó là rước lấy ánh mắt lên án của Nguyệt Tinh Bảo. Tiểu Nhật thân mến, đừng giận tỷ tỷ a, cái này là bắt buộc dĩ, cười ngựa một mình buồn chán lắm! Mặc Ngọc Hân không ngừng tự xả tội trong lòng.

"Ý kiến không tệ. Ra đây!" Mặc Thần Dực ánh mắt chớp lóe, lạnh giọng ra lệnh cái đầu nhỏ đang muốn chui rúc lẫn trốn của Nguyệt Tinh Bảo.

"Không muốn! Không ra!" Nguyệt Tinh Bảo có chết cũng không chịu ra, nắm lấy tay áo của Nguyệt Tương Dao quyết không buông, hai mắt chớp một cái liền trào nước mắt. "Tỷ, tên nam nhân xấu xa muốn bắt nạt đệ!"

"Ừ. Đệ đi đi." Nguyệt Tương Dao xoa trán buông một câu làm Nguyệt Tinh Bảo méo xệch mặt, ù rú chui ra ngoài. Tiểu tử này vào tay Mặc Thần Dực dạy thì khỏi phải nói, nửa tháng này an phận không ít, cũng làm cho Nguyệt Tương Dao an tâm phần nào. Giao đệ đệ cho hắn thì sẽ không cần phải lo lắng, bằng chứng là mấy tên Ảnh vệ do hắn huấn luyện rất vừa ý nàng.

Lúc này một phi tiêu nhắm ngay Nguyệt Tinh Bảo phóng tới với tốc độ nhanh như chớp. Mắt thấy phi tiêu sắp đâm vào trán Nguyệt Tinh Bảo thì mục tiêu biến mất.

Nguyệt Tương Dao ôm Nguyệt Tinh Bảo vào lòng tránh thoát khỏi một lần ám sát. Sắc mặt Nguyệt Tinh Bảo có chút trắng. Nói gì thì nói, hắn vẫn còn là một đứa con nít bảy tuổi, dù được dạy dỗ tốt thế nào cũng khó mà không thay đổi sắc mặt trước nguy hiểm, huống chi Nguyệt Tinh Bảo vốn được bảo vệ không có kẽ hở ngay từ khi còn nhỏ.

Sắc mặt mọi người trầm xuống, thông qua hơi thở đang ngày càng đến gần thì biết được số lượng sát thủ đến không nhỏ. Cả đoàn người chỉ có hai mươi người đối đầu với hơn trăm sát thủ, lại ở trong một không gian chật hẹp thì khó mà phản công, tuy nhiên một đám người này ai cũng không phải là người bình thường, ai là kẻ chiến thắng sau cùng vẫn chưa biết được.

Lại thấy phi tiêu lúc này được bắn từ xa thì dám chắc rằng, nhóm sát thủ lần này có trình độ cao hơn mấy lần trước nhiều.

Một loạt tên lửa bắn xuyên qua rừng cây, mục tiêu chính là chiếc xe ngựa duy nhất trong đoàn người.

Trong xe, Nguyệt Tương Dao sắc mặt trầm xuống, nhàn nhạt ôm Nguyệt Tinh Bảo vào lòng, lòng bàn tay vận nội lực, nháy mắt ra hiệu với Lệ Phi Nhã và Hoa Ân Ân. Ba người gật đầu đồng thời tung ra nội lực phá nát xe ngựa.

Cùng lúc đó tên lửa cũng vừa bay tới bị nội lực bộc phá của ba người cản lại, lộp độp rơi xuống đất. Mà Nguyệt Tương Dao ôm Nguyệt Tinh Bảo cùng hai người còn lại nhẹ nhàng đứng xuống mặt đất.

Xoát!

Hơn trăm sát thủ mang mặt nạ quỷ xuất hiện, y phục màu xanh lục lẫn vào tán cây khó mà phát hiện, trên tay một số tên còn cầm cung tên lạnh băng. Đoàn người Nguyệt Tương Dao sắc mặt nghiêm trọng, ai nấy đều âm thầm rút vũ khí ra.

Một người trong có vẻ dẫn đầu đám sát thủ bước ra, nháy mắt mùi thuốc súng bùng nổ. "Nguyệt Hồng Thiên, Thiếu chủ Ma Cung, hôm nay là ngày chết của các người!" Âm thanh lạnh băng kiều ngạo vang lên, tên cầm đầu phát ra sát ý ngập trời.

"Có rắm thì thả không thì cút, đừng có ở đó mà sủa loạn!!!" Hoa Ân Ân bị chọc tức quát ầm lên chọc cho tên dẫn đầu tức giận. Hắn ta vung đao trong tay lên, toàn bộ một trăm sát thủ phía sau tràn lên như thủy triều.

Nhất thời âm thanh kiếm đao va chạm vang lên trong khu rừng. Sát thủ tuy nhiều nhưng không hề gây sức ép lớn cho đoàn người. Những người được chọn làm đại diện tham gia Đại hội Vô lâm sao có thể là võ công mèo cào, ngoại trừ Nguyệt Tinh Bảo không thể chống trả thì ai cũng đều là cao thủ một vùng trời, chém giết với đám người này cũng không quá khó. Huống chi còn có Ảnh vệ của Ma Cung vẫn âm thầm quan sát từ chỗ tối, quen thuộc với ám sát một đao chí mạng.

Nguyệt Tương Dao một tay ôm Nguyệt Tinh Bảo tay còn lại vung kiếm, nháy mắt máu bắn lên tung tóe.

"Tiểu Nhật! Nhắm mắt lại!" Âm thanh đao kiếm va chạm lạnh lẽo vang bên tai, còn có mùi máu tanh xộc vào mũi, Nguyệt Tinh Bảo khí chịu nhú mảy, nghe lời Nguyệt Tương Dao co rút thân người nhắm mắt bịt tai lại.

Thấy Tiểu Nhật ngoan ngoãn không chống cự, mọi Nguyệt Tương Dao nhếch lên nụ cười lạnh băng, sát khí từ con ngươi màu nâu tỏa ra, kiếm trong tay vung lên không ngừng, trong nháy mắt đã cướp đi sinh mạng của ba người.

Máu tanh nhiễm lấy y phục trắng ngần, Nguyệt Tương Dao hóa thân thành ma nữ lấy mạng người trong đêm. Mỗi một kiếm vung lên liền cướp đi sinh mạng một người, lãnh khí nồng đậm cùng mùi máu tanh hòa quyện, nhất thời Nguyệt Tương Dao như một cỗ máy giết người không cảm tình, trong mắt chủ có sát ý ngút trời.

Mặc Thần Dực nhìn thân ảnh đầy màu của nàng mà đau lòng. Sát ý nồng đậm như vậy không nên có trên một người thiếu nữ mười lăm như nàng. Nàng đã phải trải qua những chuyện như thế nào mà thứ vốn không nên có lại có? Nàng như vậy càng khiến hắn đau lòng, tim nhói lên từng hồi. Kiếm trên tay cũng chưa một giây ngừng lại, nội lực hùng hậu đánh mạnh vào tim từng kẻ muốn mạng hắn, nụ cười lạnh trên môi không giảm, máu tanh rơi trên mặt hắn làm tăng thêm vẻ đẹp khát máu của kẻ được mệnh danh là Tiểu Diện Diêm Vương.

Hai người hai số mệnh hai nhân cách, vô tình trong giây phút ngắn ngủi lại tựa lưng vào nhau, bình tĩnh giao điểm yếu cho đối phương, lặng lẽ thu hút ánh nhìn của người kia. Hai trái tim lạnh băng dần có độ ấm, tiểu ý trên môi thích thú hoà mình vào chém giết mặc cho số phận đưa đẩy hai người đến bên nhau.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Nhanh chóng xử lý đám sát thủ, tên cầm đầu bị bắt sống tay chân toàn bộ bị phế, thuốc độc hắc giảo trong răng cũng bị thiêu hủy, một kẻ kiêu ngạo chưa đầy một canh giờ trước đây giờ lại nằm phủ phục trên đất.

"Kẻ phía sau màn là ai?" Lành lùng tra hỏi, Nguyệt Hồng Thiên từ trên cao nhìn xuống mặt nạ nam nhận không ngừng quàng quai trong đau đớn.

"Ha... Ha... Nguyệt Hồng Thiên... Ta sẽ...không nói... Ngươi...mãi...mãi sẽ...không..."

Một nhát kiếm lạnh băng cắt bay đầu tên nam nhân, Nguyệt Tương Dao thu hồi kiếm, ánh mắt lạnh lẽo không tình cảm nhìn cái xác không đầu.

"Hắn ta sẽ không khai. Tra hỏi chỉ thêm thừa thãi." Mặc Thần Dực đồng tình với cách làm của Nguyệt Tương Dao nhưng hắn hơi nhíu mày với thái độ của nàng. Sát ý trong mắt nàng quá đậm, sự tàn nhẫn này nói cho hắn biết, trái tim nàng lại lần nữa đóng kín.

Lúc chém giết, một đoạn ký ức mà nàng không muốn nhớ đến trôi về. Đó là khi nàng mới vừa bị sư phụ ném vào tổ chức. Hơn một ngàn đứa trẻ như nàng bị đưa đến một hòn đảo hoang vắng. Trên đảo không có bất cứ thứ gì có thể ăn được, mỗi ngày tổ chức sẽ phát đúng mười chiếc vali, trong đó là thức ăn và nước uống đủ duy trì trong hai ngày. Đối với một ngàn đứa trẻ, mười chiếc vali làm sao mà đủ, chúng phải tranh đoạt, chém giết nhau chỉ vì sự sống còn. Mà nàng, khi ấy chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, dù được sư phụ dạy qua võ công nhưng lại không dám dùng nó để giết người, mặc cho đám trẻ tùy ý chém giết chỉ biết chạy trốn.

Rồi nàng được cứu bởi một cậu bé, cậu bé này còn nhỏ tuổi hơn nàng nhưng lại bảo vệ nàng khắp nơi. Thức ăn hai người cùng chia sẻ nên nhanh hết hơn bất kỳ ai. Qua hơn nửa tháng, số lượng đứa trẻ còn lại chưa đến năm mươi người, mà những đứa trẻ này đều tắm qua máu tanh của đồng bạn. Chỉ duy nhất nàng là kẻ chưa từng dính giọt máu nào trên tay.

Hai người là những kẻ đi chung với nhau, dễ dàng bắt những kẻ cô độc, đòn kết thúc luôn là đứa nhỏ tuổi hơn nàng. Những đứa trẻ khác bắt đầu biết hợp tác nhắm đến mục tiêu là số vali mà hai người có được. Mà đứa trẻ kia vì bảo vệ nàng mà chết khiến cho nàng lần đầu tiên cầm dao giết người. Lần đầu tiên hưởng qua vị máu, con quái vật điên cuồng trong người nổi dậy, chỉ trong một đêm, hòn đảo chỉ còn lại duy nhất mình nàng. Nàng thật sự rất hận bản thân, luôn nói với cậu bé đó là chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi đây, vậy mà lại bất lực nhìn cậu bé mà nàng xem như đệ đệ dần mất đi hơi thở.

Lần ám sát này của bọn chúng làm nàng nhớ đến đoạn ký ức bị vùi sâu trong tim, khiến cho trái tim thêm phần lạnh giá, con quái vật ngủ say thức tỉnh, mà lần này nàng sẽ không bất lực nhìn đệ đệ của mình ra đi, nàng sẽ bảo vệ đệ đệ này, như là bảo vệ cậu bé năm xưa.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Ở thành An Nhạc có một cứ điểm của Ma Cung, vì thế đoàn người được chỗ dừng chân, hồi phục lại sức khỏe, trị thương và tắm rửa tẩy sạch mùi máu.

Cốc cốc!

"Tiểu tử, tìm ta có chuyện?" Mặc Thần Dực choàng ào tẩm bước ra mở cửa cho Nguyệt Tinh Bảo.

"Ta muốn học võ! Ta muốn bảo vệ tỷ tỷ!" Không do dự, Nguyệt Tinh Bảo quyết tâm nói. Lúc trước hắn muốn học võ với hắn (MTD) là vì đối phó với lão cha hắn. Nhưng hôm nay, trận ám sát này làm hắn có cảm giác mình quá bé nhỏ, bé nhỏ tới mức chỉ cần tỷ buông hắn ra thù hắn sẽ chết. Cảm nhận được sát khí của nàng, thấy được cảnh chém giết không khoan nhượng, Nguyệt Tinh Bảo hắn muốn được trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức không ai có thể chạm vào nàng.

Nhìn đứa nhỏ hồi lâu, thấy sự kiên trì trong mắt Nguyệt Tinh Bảo, Mặc Thần Dực lạnh nhạt trả lời rồi đi vào trong. "Khi lên thuyền ta sẽ dạy ngươi."

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Chương 48: Ta rất muốn ăn nàng

Nguyệt Tương Dao trở về phòng nhanh chóng đi vào Long Quyển.

"Chủ nhân! Trên người chủ nhân thật nhiều máu! Mau vào ôn tuyền rửa sạch máu đi!" Vì Hồ gấp gấp che mũi hồ. Mùi máu tanh của mấy kẻ bản thù khiến nó chán ghét, nhất quyết tránh xa màu đen dính trên người Nguyệt Tương Dao. Trên đời duy chỉ có máu của chủ nhân mới có thể chạm vào nó, máu của mấy kẻ này không xứng đáng chạm vào bộ lông kiêu hãnh của nó.

Thần sắc Nguyệt Tương Dao lãnh đạm, mắt lạnh nhìn máu đen trên y phục, toàn thân không độ ẩm bước đi vào ôn tuyền.

Nguyệt Tương Dao không cảm xúc rửa sạch máu tanh trên người, mọi động tác đều nhanh chóng nhưng lại vô thần như một cỗ máy cứng nhắc.

Thay một thân thanh y phiêu động, Nguyệt Tương Dao tự đắm chìm vào trong cảm xúc của mình. Thật lâu sau, âm thanh hít thở đều đặn vang lên, Nguyệt Tương Dao an tâm chìm vào giấc ngủ.

Xung quanh bốc lên mùi từ khí nồng nặc, căn nhà cổ tiêu điều dưới ánh lửa cuồng nộ, ánh mặt trời gầy gót như đang cười nhạo kẻ lang thang trong rừng. Nguyệt Tương Dao bước đi như người vô hồn, mỗi bước chân đều đạp lên tro tàn của căn nhà cổ vang lên âm thanh "lách cách".

Huyết dòng lạnh lẽo không tình cảm, gương mặt tuyệt mỹ trắng bệch không giọt máu, mái tóc dài qua lưng không biết khi nào đã chạm đất, từng sợi tóc tung bay dưới ánh lửa chập chờn. Bạch y nhiễm máu nhỏ từng giọt đỏ thấm vào mặt đất cháy đen, bàn chân trần chạm vào nền đất nóng bỏng mà chủ nhân của nó vẫn không cảm giác được gì. Bàn tay kéo lê một thanh kiếm đầm máu, thân kiếm không ngừng chảy xuống một dòng máu đỏ như không hồi kết, một đường huyết tinh chói mắt theo từng bước chân khô khốc của nàng.

Nguyệt Tương Dao không biết mình đang đi đâu, đang làm gì, cảm giác cả thân thể không còn nghe theo mệnh lệnh nữa, dù nàng cố điều khiển nó nhưng không hề có chút tác dụng nào. Bất lực nhìn bản thân từng bước đi về ngọn lửa, Nguyệt Tương Dao chưa từng nghĩ bản thân vô dụng như lúc này, một chút phản kháng cũng không có.

"Ha ha! Nguyệt Tương Dao! Hôm nay là ngày chết của ngươi! Mọi ân oán giữa ta với ngươi cũng kết thúc rồi!!! Ha ha!" Một giọng nói điên cuồng vang lên làm cho tai của Nguyệt Tương Dao đau điếng. Ngọn lửa cuồng nộ trước mặt cũng dần trở nên quái dị, một nam nhân toàn thân là lửa bước ra từ trong đống đổ nát. Hắn ta không ngừng cười to, giọng cười của hắn làm cho môi Nguyệt Tương Dao chảy xuống một tia máu.

"Hắn đã chết! Chết vì ngươi!!! Ha ha! Ngu xuẩn! Thật là ngu xuẩn! Vì một nữ nhân, hắn dám phản bội ta! Đáng ra hắn sẽ cùng ta nhìn thế giới này lâm vào tuyệt vọng, sẽ không phải chết thê thảm dưới ngọn lửa này! Là ngươi! Là ngươi hại hắn! Là chính ngươi giết chết hắn!!! Nguyệt Tương Dao! Là ngươi giết hắn!!!" Giọng nói càng điên cuồng hơn, gió lốc bỗng dựng nổi lên, thổi tung mái tóc đen của nàng. Bất giác nghe lời nói của hắn, Nguyệt Tương Dao rất muốn ôm lấy ngực trái của mình, trái tim nàng rất đau! Con đau này như muốn xé toạt nàng ra, thông khổ vô cùng như nàng đã đánh mất đi thứ gì đó quan trọng.

"Nguyệt Tương Dao, hắn đã chết vì ngươi. Trước mắt ngươi tan thành mây khói, vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này." Giọng nói của hắn thu lại chỉ còn sự thê lương đau khổ, hắn ta dùng con ngươi màu đen sâu thẳm nhìn vào bàn tay vẫn bị lửa bao bọc. Ngay sau đó, hắn ngược con ngươi đen tối nhìn thân ảnh đậm bạc của nàng, ngọn lửa trên người bỗng chốc bốc cao hơn, ngọn lửa cuồng nộ như tâm trạng của hắn, phá hủy, cuồng ngao, giết chóc!

"Giết ngươi, hắn trở về bên cạnh ta! Dùng máu ngươi để hiến tế hắn! Dùng huyết nhục của ngươi làm thành thân thể hắn! Dùng mắt ngươi làm linh hồn hắn! Để hắn luôn nhớ đến ngươi con gái hắn yêu!!! Ha ha! Nguyệt Tương Dao! Ngươi phải chết!!!" Hắn ta lao đến như điên dại, tốc độ quỷ dị như một tia chớp bắt lấy thân thể đơn bạc của Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tương Dao còn nghe được âm thanh cháy khét từ nơi da thịt tiếp xúc với ngọn lửa nhưng là bản thân nàng không cảm nhận được bất kỳ một tia nóng rực nào, giống như nàng chỉ là người ngoài cuộc, mượn góc nhìn từ khối thân thể này để nhìn toàn bộ khung cảnh khốc liệt này.

Rất lâu, như đã trải qua muôn vàn đau khổ, khối thân thể bắt đầu cử động. Đầu dần ngẩng lên, ngược con ngươi đỏ như máu nhìn nam nhân được lửa bao trùm. Cánh tay nặng tựa ngàn cân nâng lên, đâm thanh kiếm vào vị trí trái tim của nam nhân.

"Ta thiếu hắn, ta sẽ trả. Còn ngươi, ta sẽ thay hắn kết thúc món nợ này. Hóa Thần Liệt, chết đi!!!" Chính Nguyệt Tương Dao nghe được tiếng nói của mình cũng giật mình. Nó quá thê lương, quá đau khổ, như đã trả qua mọi việc trên đời này, đã không còn bất cứ tia tình cảm nào khác ngoài thê lương nín lặng.

Nam nhân kia dường như không nghĩ tới việc nàng có thể cử động được trước chiêu thức của hắn, chỉ có thể trừng to mắt nhìn thanh kiếm còn chảy máu tươi đâm vào tim. Đến chết hắn cũng không ngờ mọi việc lại kết thúc như vậy, kẻ cuối cùng thắng lợi vốn là hắn lại chỉ vì một giây cuối cùng mà thất bại.

Nhìn nam nhân rút người xuống, ngọn lửa xung quanh tan biến dần lộ ra cơ thể người nam nhân. Gương mặt tuyệt mỹ nhất thế gian giờ phút này yên lặng dị thường, con ngươi phút cuối cùng phản chiếu hình ảnh của người thiếu nữ rồi tối dần mất đi sức sống. Mà người thiếu nữ sau cùng ôm lấy thân thể

người của nam nhân cùng chôn vùi trong biển lửa.

Nguyệt Tương Dao không biết từ khi nào đã rời khỏi cơ thể Nguyệt Tương Dao", trở thành một luồng hồn quan sát cảnh tượng này. Mà gương mặt nam nhân sau khi ngọn lửa rút đi càng làm cho Nguyệt Tương Dao kinh hãi. Đó là Mặc Thần Dực. Trong lòng đột nhiên đau đớn. Những lời nói cuối cùng của thiếu nữ còn vang vọng bên tai.

"Dực, kiếp sau ta với chàng sẽ cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau ngắm tuyết rơi. Kiếp này ta nợ chàng, kiếp sau ta nguyện bồi chàng suốt đời. Kiếp này vì quyền lực, ta bỏ lỡ chàng, kiếp sau ta nguyện một đời làm kẻ ngao du mặc thế nhân tranh đoạt, cùng chàng đi đến cuối đời... Mặc Thần Dực, hẹn chàng ở kiếp sau... Ta, Nguyệt Tương Dao đời đời kiếp kiếp là thê tử của chàng..."

Chuyện gì đã xảy ra? Trong lòng đau đớn tột cùng như rút đi toàn bộ sinh khí của nàng. Thiếu nữ đó là nàng, nam nhân nằm đó là hắn, là Mặc Thần Dực. Còn mọi chuyện xảy ra giống như đã từng trải qua, cảm xúc của thiếu nữ đó nàng giống như thấu hiểu lại giống như bài xích. Cực kỳ mâu thuẫn.

Lúc này không gian bỗng đứng vỡ vụn, không gian như một tấm gương phút chốc tan vỡ rơi xuống. Xung quanh là một thế giới kỳ lạ như ở giữa vũ trụ đen tối tóe điểm là các vì sao. Nhìn như kẻ bên lạ xa xôi vô ngần.

"Cuối cùng ngươi cũng đã tới."

"Ai?" Nguyệt Tương Dao xoay người nhưng cũng không thấy bất kỳ một ai nhưng giọng nói vẫn vang lên điều đặn.

"Ta là Nguyệt Tương Dao."

"Ngươi là thiếu nữ đó?" Nhớ lại một màn vừa rồi, tâm Nguyệt Tương Dao tự dưng sinh ra cảm giác đồng cảm.

"Không phải. Ngươi mới chính là người thiếu nữ đó." Giọng nói kia hình như có ý đùa giỡn, lúc nào cũng tựa một cơn gió thoảng qua trước mặt Nguyệt Tương Dao.

"Làm sao có thể? Ta không nhớ những việc đó đã xảy ra với mình!" Nguyệt Tương Dao kích động.

"Làm sao ngươi nhớ được. Đó là kiếp trước của ngươi." Giọng nói đó vẫn tiếp tục đùa giỡn.

"Kiếp trước của ta?" Tự đặt tay lên tim mình, Nguyệt Tương Dao vẫn còn nhớ cảm giác đau nhói đến nghẹt thở khi nghe tên nam nhân kia nói chính mình giết chết hắn.

"Đúng vậy. Mà đó cũng là ta."

"Tại sao ngươi không xuất hiện?" Nguyệt Tương Dao thu hồi tâm tư tìm kiếm bóng dáng của thiếu nữ cũng tự xưng là Nguyệt Tương Dao".

"Ta là ngươi, ngươi là ta. Chúng ta không thể thấy nhau. Chúng ta chỉ có thể trao đổi thông qua thế giới không tính này."

"Ngươi cho ta nhìn thấy cảnh tượng lúc này làm gì?" Nguyệt Tương Dao nhíu mày.

"Để cảnh tỉnh ngươi." Giọng nói có phần nghiêm túc hơn.

"Cảnh tỉnh ta?"

"Đúng vậy. Trận chém giết hôm qua làm cho trái tim ngươi lần nữa đóng cửa lại. Việc này ta không muốn, cũng như hắn không muốn. Ta giúp cho ngươi nhớ lời thề của ngươi là để cảnh tỉnh ngươi, không cho ngươi tự đóng kín mình." Nguyệt Tương Dao im lặng để cho giọng nói tiếp tục.

"Ngươi của kiếp này cũng chính là ta chuyển thế, ta không muốn thất hứa với hắn. Vận mệnh của cả hai ngươi đã gắn với nhau thì không có việc gì trốn tránh. Mà dù có trốn tránh cũng vô dụng, hắn đã "chấm" ngươi ngay từ đầu rồi."

Lời của kiếp trước khiến Nguyệt Tương Dao im lặng không còn gì để nói. Vậy cũng có lời giải cho thái độ đối xử với nàng khác người khác của Mặc Thần Dực rồi. Hóa ra là tiếp nối câu chuyện tình duyên kiếp trước. Suy nghĩ tới đó bỗng nhiên Nguyệt Tương Dao không vui, cảm thấy như mình là kẻ thế thân, chuyện gì cũng không biết mà người thật sự chính là thiếu nữ này.

Giống như đọc được suy nghĩ của nàng, Nguyệt Tương Dao kiếp trước khẽ cười. "Hóa ra ngươi đang nghe với kiếp trước của mình sao? Ha ha. Kiếp này của ta cũng quá đáng yêu cơ chứ!"

Sắc mặt Nguyệt Tương Dao đỏ lên, không phải vì nàng đọc được suy nghĩ của mình mà là vì bị nói ghen tuông. Đúng là thật ra bản thân có chút ghen tỵ nhỏ nhỏ.

Thấy Nguyệt Tương Dao thả lỏng tâm tình, Nguyệt Tương Dao của kiếp trước liền cười rộ lên. "Thôi, ta không giữ ngươi lại. Đi đi, hãy thử chấp nhận hắn xem sao? Đến lúc đó có phải là thế thân hay không thì chính mình ngươi hiểu."

Nguyệt Tương Dao cảm thấy có một bàn tay đẩy sau lưng mình. Xung quanh tối xảm lại, lúc mở mắt ra lần nữa là đang ở trên giường, mà bên ngoài trời cũng sắp sáng. Trong Long Quyển không có ngày và đêm vậy ở đây chỉ có thể là bên ngoài thế giới thực.

"Chấp nhận sao? Có thể thử một lần vậy!"

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Thấy Nguyệt Tương Dao bước xuống khỏi cầu thang, ai nấy cũng vui vẻ nở nụ cười với nàng dường như không muốn nhắc tới một mảng huyết tinh hôm qua. Nguyệt Tương Dao nở một nụ cười nhẹ đáp lại, hoàn toàn trở về với hằng ngày, không có một tia sát khí trên mặt.

Mặc Thần Dực nhìn thiếu nữ thanh y trước mắt, cứ có cảm giác khác lạ, giống như qua một đêm vừa rồi nàng đã biết được một chuyện gì đó vô cùng quan trọng, đủ ảnh hưởng đến tâm tình nàng.

"Nào! Ăn đi còn xuất phát đi Băng La Đảo!"

Giờ ngo, đoàn người cùng lên một chiếc thuyền. Chiếc thuyền này khá lớn, có thể trở được hơn trăm người huống chi đoàn người chưa tới bốn mươi nếu tính luôn ám vệ trong bóng tối và các thủy thủ lái thuyền. Lương thực là nước sạch đã chuẩn bị sẵn sàng cho hai tháng tiếp theo nhưng ai cũng biết, hai tháng tới là cực hình cho những người kén ăn. Bởi món ăn mỗi ngày chỉ toàn cá với cá.

Đi chưa được nửa tháng, chiếc thuyền lớn gặp phải một cơn bão dữ dội.

"Kéo bánh lái!"

"Căng buồm lên!"

Àm!

Rầm!

Âm thanh huyền ảo bên ngoài cũng không át được tiếng sấm chớp bùng nổ. Chiếc thuyền rung lắc dữ dội nhưng không hề có dấu hiệu ta ngã hay lật thuyền, quả nhiên sản phẩm của Ma Cung không phải hàng ngoài chợ, nói vỡ là vỡ.

Bên ngoài mưa gió rầm rập, bên trong khoang thuyền một mảnh âm áp. Nguyệt Tinh Bảo, Lệ Phí Nhã, Mặc Ngọc Hân, Hoa Ân Ân cùng mấy vị thiếu phụ chụm đầu vào nhau căn hạt dưa kể chuyện. Lâu lâu lại có tiếng hít khí hay cười giòn vang lên làm không khí trong khoang thuyền càng thêm soi nổi.

Nguyệt Tương Dao lặng lẽ ngồi một góc, thông qua khe cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài. Nửa tháng này nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rõ được tâm tình của mình. Nàng (NTD của kiếp trước) đã nói vận mệnh của hai người đã gắn với nhau, chạy cũng không thoát. Nhưng mà nàng vẫn muốn trốn tránh nó, nàng đã quen sống cô độc, hoặc nói đã quen không có tình cảm trời buột, bây giờ muốn chấp nhận một tình cảm khác, thật sự khó khăn giống như một con rắn đang sống trong bóng tối, đột nhiên khắp nơi sáng bừng lên thì nó sẽ cảm thấy hoảng hốt, muốn tìm đường chạy trốn. Mà nàng không khác nó chút nào, chỉ muốn chạy trốn.

Lúc này Mặc Thần Dực đi tới chỗ nàng ngồi xuống, không nói bất cứ gì, chỉ im lặng nhìn một góc gương mặt nàng. Nàng vẫn thế, vẫn luôn thu hút ánh mắt của hắn, dù là yên tĩnh hay náo loạn, đều khiến hắn chỉ muốn ngắm nhìn nàng.

Đột nhiên Nguyệt Tương Dao ngẩng đầu lên cùng lúc đó Mặc Thần Dực cúi đầu xuống. Môi truyền tới cảm giác lạnh lạnh, Nguyệt Tương Dao tròn mắt nhìn gương mặt tuyệt mỹ phong đại trước mắt, tim vang lên những hồi trống kêu.

Mặc Thần Dực cũng mở to mắt. Vị ngọt trên môi khiến hắn khó diễn tả thành lời, môi nàng rất mềm mịn, rất ngọt ngào. Hắn muốn thêm nữa. Cánh tay ôm lấy eo nàng, tay còn lại đặt ra sau ót, kéo nàng lại gần mình.

Nguyệt Tương Dao muốn chống cự nhưng hoàn toàn không gãy ra được vòng tay của hắn, sức lực của hắn quá lớn, dù nàng đẩy thế nào cũng không ra chỉ có thể mặc cho môi bị hắn nhắm nháp.

Thuyền bỗng chao đảo một cái, hai người đang ở tư thế ám muội đột nhiên ngã nghiêng. Nguyệt Tương Dao càng tròn mắt hơn bởi vì nàng trực tiếp nằm lên ngực hắn, tư thế này càng thuận lợi cho hắn càng quét. Lưỡi hắn luồn vào trong khoang miệng nàng cướp đoạt hết tất cả không khí, sắc mặt Nguyệt Tương Dao dần đỏ ửng, cảm giác thiếu ôxi cực kỳ nghiêm trọng, cơ thể mềm nhũn trong tay hắn.

Thấy nàng không còn sức phản kháng, gương mặt đỏ ửng mê người, Mặc Thần Dực rất muốn tiếp tục nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại, luyến tiếc rời môi nàng. Trên môi treo lên một nụ cười tà mị, tử mẫu bất giác trêu đùa cùng đồng mẫu trừng mắt.

"Là nàng câu dẫn ta trước." Không hề nàng hỏi tội, Mặc Thần Dực nhướn mày nói giống như chuyện vừa rồi là do nàng cưỡng ép, hắn chỉ là một nạn nhân mà thôi.

Nguyệt Tương Dao cắn răng, sắc mặt đỏ ửng mê người càng đỏ hơn vì tức, tay liền đánh vào lồng ngực hắn để phát tiết. "Nguoi! Lưu manh! Vô liêm sỉ!"

Bắt được tay nàng, hắn cúi người xuống, tà mị thổi khí vào tai nàng. "Dao Nhi, có ai nói với nàng là nàng đỏ mặt trong rất mê người không? Ta hiện tại rất muốn... ăn nàng."

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Hôn rồi hôn rồi!

Spoil cho các nàng chương tiếp theo sẽ có đấu với thủy quái! Từ bây giờ nam 9 sẽ chiếm phần chủ động, công chiếm nữ chính a~ Ai hóng hôn nè~ thêm tin vui là sau tuần tới ta sẽ không đi học nữa, sẽ thêm chương, ai vui hôn nè ☐ (chứ ta vui lắm đó)??? Cầu động lực nha~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cho ta làm trâu làm ngựa

Do vị trí của hai người khuất tầm mắt nên một đám người ngồi nói chuyện đến quên trời đất không hề hay biết gì. Nguyệt Tương Dao đỏ mặt xô Mặc Thần Dực ra rồi chạy về phòng.

Nhìn bóng lưng cuồng quít của nàng, Mặc Thần Dực vuốt môi mỉm cười, ánh mắt loe loe đóm lửa. Nàng đừng hòng chạy thoát khỏi hắn, cả cuộc đời này nàng định sẵn là của hắn rồi.

Xô cửa phòng chạy vào, Nguyệt Tương Dao ôm lấy chiếc giường, vùi đầu thật sâu vào gối. Gương mặt đỏ như quả cà chua chín, con người mơ màng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi sắc mặt nàng càng đỏ hơn, y như thiếu nữ hoài xuân. Nghĩ đến nụ hôn đầu tiên bị hắn cướp đi như vậy, Nguyệt Tương Dao nhện không được mà đánh vào gối xả giận, miệng lầm bầm mắng hắn nhưng cuối cùng cũng chịu không được con buồn ngủ kéo đến, bực tức rơi vào giấc mộng.

Con bão bên ngoài cũng dần tanh, từng cơn sóng lớn hạ thấp mình đẩy con thuyền đi xa, gió biển ào ạt thổi căng cánh buồm còn chưa hạ, một cơn bão lớn vậy mà tan biến không dấu vết để lại những trận chao đảo không ngừng.

Ngày hôm sau đoàn người phác hiện một số mảnh vỡ của thuyền trôi nổi trên mặt nước. Đi đến trưa, không biết cơ duyên xảo hợp như thế nào, Nguyệt Tương Dao lại gặp Phong Ly đang trôi nổi trên mặt nước, tình cảnh ấy thật thâm vô cùng.

"Hắc xì!!!" Phong Ly dụi dụi cái mũi đỏ, thân người run rẩy càng co rút vào sâu trong cái khăn choàng. Gương mặt tức giận kể về chuyện hôm qua. Nửa đêm hôm qua, trong lúc hắn còn đang say giấc nồng thì nghe thấy tiếng vỡ vụn, chưa tới nửa canh giờ sau thì thuyền ngập nước, lại thêm bị cơn bão vui giập tới tấp, chiếc thuyền mà hắn tự hào nhanh chóng vỡ nát thành từng mảnh trôi nổi trên mặt nước. Mà hắn cùng với thuộc hạ cũng rơi xuống biển, phải chịu ngâm trong nước suốt sáu canh giờ, mọi giác quan đều chỉ cảm giác được dường như chỉ toàn là nước khiến cho một người chưa bao giờ tự ngược đãi bản thân như Phong Ly thì khổ không thể tả.

"Phong Ly, hay ngươi đi cùng chúng ta luôn đi." Phong Ly này từ nhỏ đều đi theo nhạc phụ đại nhân hắn nên Nguyệt Hồng Thiên cũng không xa lạ gì, tuy rằng cũng không vừa ý lắm với bộ dáng ẻo lả của hắn nhưng cũng khách khí cho qua.

"Phụ thân, người nói chi vậy cũng bằng thừa! Xung quanh đây không có thuyền, chúng ta lại chỉ có một chiếc, hắn không cùng chúng ta đi chẳng lẽ xuống biển bơi tới Băng La Đảo hay sao?" Ngay từ đầu Nguyệt Tinh Bảo đã không hề kiêng nể thân phận vương gia của Phong Ly, lại càng không ưa thích bộ dáng ẻo lả như nữ nhân của hắn nên sắc mặt cũng không hề tốt.

Lệ Phí Nhã nhanh chóng trừng mắt, ý tứ cảnh cáo không hề che dấu. Nguyệt Hồng Thiên ho "khụ khụ" để che dấu vẻ mặt xấu hổ. Nhưng mà sau đó Nguyệt Hồng Thiên lại nhớ tới bản thân cũng đang đi nhờ trên thuyền của người khác, mà người này còn công khai đánh bại hắn khiến hắn không còn mặt mũi nào liên im lặng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Nghĩ tới bản thân có thể bị đám người vô nhân tính này ném xuống biển, Phong Ly tái mặt, sắc mặt xanh trắng yếu ớt cầu xin. "Đại thiếu gia, cầu xin người a! Ta không muốn xuống biển làm bạn với cá! Ngươi cho ta ở lại, ta làm trâu làm ngựa cho người a~" Bây giờ Phong Ly nào có đáng vẻ cao cao tại thượng của một vị vương gia, gương mặt kiêu diễm khóc mưa lê đài vũ, nước mắt nước mũi tèm lem khiến người ta chán ghét.

"Ngươi! Buông áo gia ra! Gia không phải chủ nhân nơi này, ngươi muốn thì xin nam nhân kia!" Kinh hãi nhìn nước mắt nước mũi của Phong Ly, Nguyệt Tinh Bảo chỉ hận không lấy giày đập chết hắn.

"Ai cũng được, chỉ cần không để cho ta xuống biển tắm với cá là được rồi! Ta nhất định làm trâu làm ngựa cho người đó a! Hắn muốn sắc, ta... ta bán thân cho hắn là được, đừng đuổi ta xuống thuyền!" Sắc mặt mọi người đen như đáy nồi, còn những tên thuộc hạ của Phong Ly thì quay mặt đi nhất quyết không thừa nhận là có quen biết với tên nam nhân không có khí tiết như vậy.

Phong Ly khóc đến thương tâm như một thiếu nữ bị phu quân vứt bỏ, nước mắt như suối tuông không ngừng. Nào biết chỉ vì một câu nói thề non hẹn biển này của mình mà ăn biết bao nhiêu thiệt thòi nhưng cuối cùng vẫn cắn răng ngâm bò hòn làm ngọt.

Vừa lúc Nguyệt Tương Dao đi vào nghe được câu nói này của Phong Ly thì khóe miệng cũng co quắp, hắc tuyến thi nhau chạy xuống sau đầu. Tên nam nhân này có biết bản thân đã gây họa gì không, hứa với ai không hứa lại đi hứa với tên sát thần. Nàng cũng không hy vọng có một ngày mình sẽ nhìn thấy được viễn cảnh một vương gia cao cao tại thượng phải chạy tới chạy lui bưng trà rót nước cho người. Rất hy vọng Mặc Thần Dực không nghe thấy câu này, nếu không hậu quả không lường được.

Nhưng có vẻ ông trời không theo ý Nguyệt Tương Dao, Mặc Thần Dực đi đến và "vô tình" nghe được lời thề non hẹn biển của Phong Ly. Lúc này sau lưng cảm thấy một trận hàn ý lạnh thấu xương, Nguyệt Tương Dao thương tiếc nhìn Phong Ly vẫn còn ôm chân Nguyệt Tinh Bảo nấn nỉ y ời.

"Bán thân thì không cần. Nhưng... làm trâu làm ngựa thì không tệ." Âm thanh lạnh lẽo vang lên từ phí cửa ngay lập tức thu hút ánh nhìn của người trong khoang thuyền. Mặc Thần Dực hần cũng không ngốc, tự dung có kẻ dâng thịt tới miệng thì ngu gì không ăn, nụ cười lạnh trên môi chuyển thành nụ cười đầy ân ý, hần cũng không ngại bỏ chút thời gian giúp hần (PL) một ân huệ.

"Hả?... " Phong Ly vẫn còn ngu ngơ với câu nói bất ngờ của Mặc Thần Dực. Phải mất đến ba giây thì hần mới hoạt động lại được, phản ứng đầu tiên chính là tức giận mắg. "Lại là ngươi, Mặc Thần Dực! Tại sao ta đi đâu cũng gặp ngươi! Cái gì bán thân? Bồn vương không có hứng thú với nam nhân ngươi! Ta là nói với chủ nhân của chiếc thuyền này!!!" Ngừng tiếp ba giây, sắc mặt Phong Ly lại trở về với màu sắc xanh đen. "Khoan! Bán thân... Không lẽ ngươi... ngươi..." Mất cả nửa ngày cũng không thể nói ra hết câu nhưng ai cũng hiểu, còn nhìn hần với ánh mắt thương hại. Tương lai Phong Ly hần đây rẫy bóng tới!

"Thế nào? Ly Nam Vương nói mà không giữ lời?" Nhướng mày, Mặc Thần Dực từng bước áp sát khiến cho Phong Ly lùi về sau. Tình cảnh này như một con sói xám cổ ý hù dọa bữa ăn tối thịnh soạn của mình, cũng như tăng thêm phần hứng thú với bữa ăn. Nguyệt Tương Dao cũng không biết vì sao lại nhìn hai người mà liên tưởng đến một màn sói xám ăn hiếp tiểu bạch thỏ đáng thương. Mà sói xám đương nhiên là Mặc Thần Dực, duy chỉ có điều bất hợp lý ở đây là tiểu bạch thỏ lại là Phong Ly.

"Ai... Ai nói bồn vương không dám! Làm thì làm! Trâu ngựa thôi mà! Lúc nhỏ bồn vương chơi mãi!" Sắc mặt Phong Ly tái xanh không còn hùng hổ thề ước nữa, cắn răng rống lên một câu rồi đáng thương ôm đầu một bên không dám nói. Một đám thuộc hạ phía sau ngay lập tức ôm mặt. Có một chủ tử như vậy, nói thật là có chút mất mặt đấy!

Mặc Thần Dực nhếch môi, ánh sáng đen trong mắt không giảm. Nguyệt Tương Dao đứng bên cạnh cũng có chút đáng thương cho Phong Ly. Chọc ai không chọc, chọc phải sát thân này thì chỉ từ không chết cũng bị thương.

Quả nhiên những ngày tháng sau này của Phong Ly y như Nguyệt Tương Dao đoán trước. Thê thảm không chịu nổi. Khi trời chưa sáng đã bị Nhất Ảnh gọi dậy như gọi hồn, âm trầm lạnh lẽo đến khi Phong Ly đáng thương không chịu nổi thức dậy mới thôi. Tiếp đó là nấu nước cho Mặc Thần Dực rửa mặt, thân là vương gia đương triều nào có làm qua việc đốt lửa nhúm củi trong bếp, thời gian chưa đến chung trà đã phải chạy thực mạng ra ngoài với gương mặt đen như đáy nồi đúng nghĩa đen. Cũng cùng hôm đó, một cột khói đen nghi ngút bốc lên từ dưới khoang thuyền khiến mọi người một phen hốt hoảng kinh hoàng, nếu không phải ám vệ trên thuyền nhanh tay gạt nước thì trong một thời gian tới sẽ không thể nấu nướng được gì.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Đào mất một tháng trôi qua, hành trình đến Băng La Đảo đã đi qua ba phần tư quãng đường, bắt đầu bước vào địa phận của Băng La Đảo. Vùng biển của Băng La Đảo quanh năm lạnh giá nhưng không hiểu sao lại tập trung đông đúc hàng ngàn bầy cá, nhiệt độ ở đây cũng không thích hợp cho sinh nở, vậy bầy cá tập trung ở vùng biển này làm gì? Dù là những người thủy thủ hàng năm đều đi qua, thấy qua cũng hiểu hiểu rõ được nhiều đặc tính của cá cũng không giải thích được.

Biển lạnh, không khí trên thuyền lại ẩm áp bất ngờ. Bởi lúc này mọi người đang thi nhau đổ mồ hôi nhìn nồi canh "thập cẩm" của Phong Ly.

"Ha ha! Hôm nay bồn vương đã bắt cá tươi dưới biển để nấu nó đấy! Ngon vô cùng! Tổng là mười loài cá đó! Đây gọi là Mỹ Vị Thập Loại Ngư Chi Cẩm Canh Hoàn Bô! Đền, bồn vương mức cho các ngươi!" Phong Ly vui vẻ với sản phẩm của mình, mức từng giá canh cá vào trong chén của từng người.

Mọi người tròn to mắt trừng nồi canh còn nguyên đầu cá của Phong Ly. Ngươi chắc chắn đây là canh, không phải thuốc độc! Có thể ăn được? Cái đầu cá đó ngươi không xử lý sao?!! Sẽ không có cảnh tranh nhau nhà xí chứ?!! Mọi người khóc không thành tiếng, tự dung họ lại thấy hâm mộ Nguyệt Tương Dao vì lý do nàng ghét hải sản, nhanh chân chuẩn bị mất hay chủ nhân của chiếc thuyền này và đưa trẻ duy nhất trên thuyền, Mặc Thần Dực lấy lý do dạy Nguyệt Tinh Bảo võ công liền kéo đứa nhỏ đi mất.

Mọi người nhìn nhau rồi lại nhìn chén canh trước mặt, Hoa Ân Ân xui xẻo nhất, trong chén canh còn nguyên đầu cá với đôi mắt cá tròn trừng nhìn nàng như muốn hỏi tại sao lại giết nó. Ai cũng có một ước nguyện duy nhất lúc này làm làm sao có thể thoát khỏi chén canh từ thần này đây? Chưa bao giờ họ lại mong có một con bão kéo tới lật úp chén canh như lúc này.

Ngay lúc mọi người còn run run cầm muỗng mức canh thì bên ngoài vang lên tiếng nổ lớn, thuyền chao đảo dữ dội, gần như nghiêng về một bên, toàn bộ bàn ghế đều lật úp hướng chi mây chén canh còn ở trên bàn. Mọi người vui mừng đến phát khóc, ôm lấy nhau suýt nữa ca hát thành lời, quên luôn tiếng nổ lúc này là do đâu sinh ra.

Nguyệt Tương Dao từ trong Long Quyển chạy ra, sắc mặt cực kỳ không tốt nhìn con vật cựa quậy trong nước. Thân hình dài ngoằng ngoai quẩy đập trong nước tạo ra những trận sóng lớn đập vào thuyền khiến cho chiếc thuyền lắc lư dữ dội. Quanh thân còn có một lớp vảy xám màu bao phủ, mơ hồ còn nhìn ra được một lớp xanh rêu bám lên trên vảy. Giữa sống lưng có một đường vảy cá màu xanh nhạt trong suốt, vảy cá sắt nhọn phản chiếu mặt trời hiện lên vàng sáng màu tím nhạt biểu thị rõ là chất độc được chứa bên trong vỏ cùng nguy hiểm. Cái đầu lớn hơn thân người, hàm răng dưới nhọn hoắt nhô ra, che phủ cả gương mặt quái dị của nó, vảy trên đầu y hệt như những sợi rong biển mềm oặt uốn lượn trong nước. Con thủy quái còn có bốn chân trước sau với bộ móng vuốt sắc lẹm, chỉ cần bị bộ móng này cao qua nhất định sẽ bỏ mạng.

Con thủy quái lộn nhào trong dòng nước lạnh băng, từng làn sóng cao đập mạnh vào thân thuyền, nước bắn lên tung tóe. Nó bơi xuống phía dưới thuyền, cái bóng khổng lồ in lên mặt nước vô cùng rợn người, nó hút cái đầu cứng như thép vào thân thuyền, một lỗ thủng lớn bị nó tạo ra chỉ với một cái hút đầu đơn giản! Nước thì nhau kéo vào trong khoang thuyền.

"Không thể nào! Là Giao Long!"

"Giao Long?!! Làm sao bây giờ?!! Vũ khí bình thường không đánh xuyên thủng được lớp vảy rắn chắc của nó!"

"Lần này chúng ta chết chắc rồi!"

Các thủy thủ sau khi nhìn thấy con quái vật quẫy đạp dưới nước liền tuyệt vọng ngồi bệt xuống run sợ ôm lấy nhau.

Nguyệt Tương Dao nhíu mày, trong sách sử có ghi chép, Giao Long một loài thường luồng sinh sống ngàn năm dưới đáy biển, bản tính hung tàn khát máu, thường tấn công con người vì thức ăn, mỗi bộ phận trên người nó đều hung ác cực kỳ, vây, đuôi, vây đều có độc, đặc biệt là những chiếc vây ở đầu, nhìn như vô hại nhưng thực chất còn cay độc hơn hàng ngàn vũ khí chém giết khác. Nhưng trong sách sử cũng có ghi, loài vật này thường được nhân dân nhìn thấy không dài quá năm thước, tuy nhiên nhiều đó cũng đủ phá hủy hàng trăm chiếc thuyền. Mà con Giao Long ở trước mắt này có chiều dài hơn hai mươi thước, thân hình to lớn uốn dẻo trong nước, khả năng còn dài hơn là có thể, như vậy có thể thấy con quái vật này đã sống hơn ngàn năm, kinh nghiệm chiến đấu coi như nhất đẳng. Đáng sợ hơn chính là nó có thể hiểu được lòng người, mọi hành động đều vô cùng cẩn mật như đã trải qua huấn luyện nhiều lần.

Nếu là ở hiện đại gặp phải loài vật này cũng không quá lo sợ, ở đó có đủ súng máy đạn dược giết nó. Nhưng ở nơi này không có vũ khí hiện đại, tuy rằng Long Quyển có nhưng không thể sử dụng được trước mặt mọi người. Nguyệt Tương Dao lo lắng nhíu mày càng sâu. Thuyền cũng không thể cầm cự được lâu, để con Giao Long này hút thêm hai cái thì cảnh tượng máu tươi đỏ nước là không tránh khỏi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hồn chiến với Giao Long

Giao Long mỗi lần cự mình đều làm cho biển động không ngừng. Thuyền mặc dù lớn cũng không thể chịu nổi những va chạm mạnh này, lỗ thủng dưới đáy thuyền có dấu hiệu lan rộng ra.

Nhìn mặt nước cách mình càng gần, sắc mặt Nguyệt Tương Dao nghiêm túc. Bàn tay vũ động, một thanh trường kiếm xuất hiện. Trường kiếm sắc bén phát ra khí thế hung tàn, hơi thở tử vong luôn vờn quanh thân kiếm như chờ cơ hội bộc phát. Nâng thanh kiếm, Nguyệt Tương Dao phóng lên thân thể của Giao Long không ngần ngại mà chém xuống.

Một kiếm chém xuống ngay lập tức liền bị dội lại, lớp vảy sạm màu cứng rắn không có một vết trầy xước. Theo đó, nước bắn lên tung tóe, Giao Long bị chọc tức càng quẫy đạp trong lòng biển.

Nguyệt Tương Dao bám lấy một gai độc trên vây nó, cánh tay truyền tới một hồi tê liệt đau đớn, quả nhiên độc của loài Giao Long trong truyền thuyết này không thể khinh thường. Cánh tay cầm kiếm cũng chưa từng nói lời, từng nhát kiếm mạnh mẽ đánh vào một điểm trên lớp vảy phát ra tia lửa điện chói mắt.

"Ngao!!! Rống!!!"

Giao Long bị chọc tức điên cuồng gầm thét, âm thanh giận dữ như một làn sóng công kích đánh vào màng nhĩ mọi người khiến cho sắc mặt họ tái nhợt, ôm đầu rên rỉ.

Nguyệt Hồng Thiên cùng đám người võ công cao cường khó khăn lắm mới tránh được một chiêu này nhưng sắc mặt ai cũng tái nhợt sợ hãi. Chỉ một tiếng rống của nó đã làm cho bọn họ chật vật chống đỡ như thế, nếu như con quái vật này càn lên tấn công thì bọn họ chẳng phải cá trên thớt mặc nó chém giết?!!

Lúc này mọi cao thủ trên thuyền đều gần như tập trung lại một chỗ. Mặc Thần Dực đứng trước đám người, mày nhíu thật sâu vào. Bên cạnh Nguyệt Tinh Bảo và Mặc Ngọc Hân đã sớm há hốc mồm nhìn con Giao Long khổng lồ đang vùng vẫy trong nước. Lệ Phi Nhã cùng Hoa Ân Ân liếc nhau thấy thần sắc hoảng loạn trong mắt đối phương liền tự trấn an, đứng thành hàng chắn trước mặt các thiếu phụ yếu ớt khác.

Lúc này những người thủy thủ coi như hiểu được tình thế nguy hiểm như thế nào nên cũng không nháo loạn lên mà đứng tản ra không túm tụm lại một chỗ. Chiếc thuyền bắt đầu nghiêng về một bên, sắc mặt mọi người càng tái nhợt, sự hoảng sợ trong mắt không thể che giấu nhưng một chút hành động ngu xuẩn cũng không xảy ra, có thể thấy trong tình huống như thế này mà vẫn giữ được trạng thái bình tĩnh nhất có thể không cho hoảng loạn che lấp lý trí.

Mặc Thần Dực dẫn đầu Ảnh vệ cũng bắt đầu ra tay. Dao loạn kiếm ảnh va vào vây cá giống như chạm phải huyền thiết lập tức dội ngược lại. Lại thêm cái đuôi dài của Giao Long giống như có mắt, luôn đánh tập kích bất ngờ khiến cho việc đến gần nó trở nên khó khăn hơn.

Những cái gai nhọn trên lưng phồng lên, ánh sáng âm trầm màu tím không ngừng phát ra cảnh cáo, cái đuôi bất cứ lúc nào cũng có thể giáng cho một đòn chí mạng, cái đầu hung tợn luôn được bảo vệ bởi hàm răng nhọn hoắt, đôi mắt Giao Long đục ngầu đáng sợ, nó tức giận vì lũ người không biết sống chết này luôn xúc phạm uy nghiêm của nó. Đặc biệt là cái nhân loại luôn đeo bám trên lưng nó khiến nó càng thêm cuồng bạo.

Lại đánh thêm vài kiếm nhưng một vết nứt cũng không có, rốt cuộc Nguyệt Tương Dao cũng bỏ cuộc. Phốc một cái đã nhảy lại trên thuyền nhưng cánh tay trúng độc đau đớn không ngừng khiến cho nàng không thể đứng vững mà khụy một chân xuống.

"Dao Dao!" Nguyệt Hồng Thiên nhìn thấy Nguyệt Tương Dao trở lại thuyền thì kinh hô một tiếng nhưng ngay lập tức liền bị cái đuôi dài tập kích một đòn, cánh tay chảy ra dòng máu đỏ tươi.

"Tay nàng trúng độc!" Mặc Thần Dực tránh thoát một đòn hiểm liền nhìn thấy cánh tay đã tím tái dưới lớp áo của nàng thì con ngươi co rút, cảm xúc như muốn hủy thiên diệt địa. Tay vung một chưởng nội lực đẩy cái đuôi đang nhắm tới nàng qua một bên, sau đó ôm eo nàng vận khinh công nhảy tới một chỗ an toàn.

An toàn trong lòng Mặc Thần Dực, Nguyệt Tương Dao chỉ kịp cảm ơn một tiếng thì cánh tay lại đau nhức hơn. Ngay khi đáp xuống chỗ an toàn liền lấy từ trong người ra một bình thuốc, nàng không ngần ngại liền uống vào, qua vài nhịp thở thì sắc mặt ổn định hơn, cánh tay trúng độc liền trở về trạng thái ban đầu chỉ còn lại cảm giác tê dại chưa dịu xuống.

Đứng dậy nhìn toàn cảnh con Giao Long giữa dòng nước điên cuồng tấn công Ảnh vệ, Nguyệt Tương Dao nhíu mày thật sâu. Quả đúng như lời nói, bình khí bình thường không thể gây hại cho nó, huống chi còn có mấy cái gai độc luôn chực chờ con mồi lao tới, con Giao Long này khó giải quyết hơn nàng tưởng.

"Chủ nhân, cho ta ra ngoài! Con thần lân này không làm khó được bốn đại gia đâu!" Bỗng nhiên tiếng nói non nớt của Vi Hồ vang lên trong đầu, hai mắt Nguyệt Tương Dao sáng lên, sao nàng lại quên mất một đội ngũ thú sủng có sức công kích siêu phàm này đây.

"Nhưng nếu ngươi ra ngoài sẽ không tránh khỏi bị phát hiện. Hồ tộc, luôn là thứ mơ ước của nhiều người." Nhắc đến cũng đau đầu. Trên thuyền này không chỉ có người của Nguyệt Phủ, còn có người của Ma Cung và Ly Nam Vương phủ. Nếu có kẻ có tâm tư bất chính truyền ra tin tức thì sự tồn tại của Vi Hồ không tránh khỏi bị phát hiện. Lúc nhỏ nàng có thể không để ý đưa Vi Hồ và Tiểu Hắc ra bên ngoài bởi vì khi đó Nguyệt Phủ chưa thành lập, mà những người Nguyệt Hồng Thiên đều biết đến sự có mặt của bọn chúng, sẽ không bao giờ đưa tin tức này ra bên ngoài. Nhưng bây giờ thì khác, không thể nói ra là ra.

"Chủ nhân yên tâm, ta có cách không để bị phát hiện. Cùng lắm thì giả trang thành một con mèo là được!" Giọng nói tự tin của Vi Hồ luôn vang trong đầu.

Nguyệt Tương Dao thật không biết nói gì với con hồ ly ngu ngốc này. Nếu như Vi Hồ có thể cải trang thành mèo hoang thì nàng sẽ không phải đau đầu như thế. Chưa nói đến thân hình mèo luôn ốm yếu mà Vi Hồ thì béo núc ních tròn vo, chỉ nói đến chín cái đuôi không thể biến mất sau lưng kia cũng là một vấn đề. Chả lẽ bây giờ vì giả thành mèo mà buộc Vi Hồ phải cắt bỏ tám cái đuôi còn lại. Càng nghĩ càng không có khả năng nên Nguyệt Tương Dao luôn bắt bỏ ý kiến giả mèo của Vi Hồ.

"Bây giờ không phải lúc lo vấn đề lộ hay không lộ! Nếu còn chậm trễ nữa thì tình huống sẽ không thể挽回! Nếu chiếc thuyền tan rã thì coi như mọi việc kết thúc. Chủ nhân, không còn lựa chọn a!" Giọng nói của Vi Hồ lần này có chút gấp gáp nhưng trực tiếp thuyết phục được Nguyệt Tương Dao. Hít sau một hơi, Nguyệt Tương Dao cắn răng đưa Vi Hồ ra bên ngoài.

Nháy mắt một trận đùng độ giữa hai thú tộc chi vương bùng nổ!

Khuôn mặt đáng yêu của Vi Hồ nháy mắt hóa thành dữ tợn, răng nanh nhọn hoắt ẩn hiện dưới mép miệng, móng vuốt cơ hồ đã lộ ra toàn bộ, khí thế lấn át thiên địa tung hoành bốn bề toàn bộ tung ra làm cho Giao Long ở dưới nước run lên.

Hai mắt Giao Long hung tợn trừng lên, từng cái vây mềm mại trên đầu bắt đầu co rút lộ ra những cái gai mềm dẻo trong thịt, hai hàm răng nhọn hoắt ma sát với nhau phát ra âm thanh "ken két" lạnh người. Giao Long há cái miệng to như chậu máu, âm thanh gầm rống vang lên từ cổ họng của nó khiến cho người ta sợ hãi co rút lại. Cả thân thể nó gồng lên, ánh mắt hung ác trừng Vi Hồ nhỏ xíu trên thuyền.

Gió biển lạnh buốt thì nhau chạy xuyên qua trận chiến, từng con sóng mạnh đập vào mạn thuyền như từng hồi trống thúc giục trận chiến giữa hai con thú kiêu ngạo. Người xung quanh gần như không còn tồn tại trong thế giới của hai con vật, bọn chúng chỉ còn một trận chiến so về khí thế trên người. Chỉ cần Giao Long thua trận này thì coi như thế cuộc toàn bộ thay đổi! Thắng hay bại chỉ trong tích tắc!

Cuối cùng kẻ khiêu chiến thất bại, co rút đầu lui về phía sau.

Nguyệt Tương Dao thở ra một hơi, không để ý tới người ôm mình là ai, khẽ ôm cánh tay dựa cả người mệt mỏi vào lồng ngực rắn chắc sau lưng. Từ mâu khẽ lóe ánh sáng, Mặc Thần Dực trong lòng vui vẻ, bàn tay như có như không đặt lên eo nàng, tự dưng cảm thấy con Giao Long này không xấu xí lắm.

"Giết nó." Âm thanh lạnh lùng từ trong miệng nàng vang lên, một mệnh lệnh từ hình như vậy mà buông xuống. Giao Long dưới nước nghe được lời nàng nói liền gầm lên không cam lòng bị một nhân loại nhỏ bé quyết định số mạng. Nhưng mà dù nó có giãy giụa thế nào đi nữa thì quyền sống đã không còn trong tay nó nữa. Thăng làm vua thua làm giặc, nàng thắng, nàng muốn mạng của nó, nó không thể nói một chữ "không"!

Mọi người ngay lập tức nhìn thiếu nữ yếu ớt tựa như một con gió thổi qua cũng sẽ khiến nàng đau đớn nhưng lại có khí thế mà người bình thường không thể sánh nổi. Một mình nàng dám đối đầu với cả một con Giao Long hung bạo mà chưa từng nói một lời than vãn hay kêu khổ, một thiếu nữ nhưng lại mãnh mẽ tới mức người khác phải ngước nhìn, phải rung động vì nàng! Là ai nói nữ nhân thì yếu ớt nên nằm trong lòng nam nhân? Qua hôm nay, bọn họ gặp kẻ nào nói như vậy liền đánh kẻ đó! Là ai nói thiên hạ này là của nam nhân? Người không biết qua hôm nay tin tức về một thiếu nữ mang tên Nguyệt Tương Dao có quyền khuyh thiên hạ, dẫm đạp người dưới lòng bàn chân được truyền ra?! Một ngày này, người ở đây ai cũng nhớ rõ, nhớ một màn kinh hãi thế nhân này!

Giao Long muốn chạy trốn nhưng Vĩ Hồ nào dám cho nó chạy thoát. Thân hình nhỏ xíu nhảy vào trong nước. Nháy mắt mặt biển tràn đầy máu tươi. Nhìn như vô hại nhưng vuốt hồ sắc bén có ai tin, mỗi một nhát cào liền đem lớp vảy tự hào của Giao Long cắt thành những đường nhỏ lộ ra huyết nhục đầm đìa từ bên trong.

Từng tiếng thét thảm thiết, từng vết rách dài dọc theo xương trắng. Giao Long tuyệt vọng vùng vẫy trong nước biển màu đỏ nhưng không ai đồng tình cùng nó. Giao Long tồn tại đến bây giờ đều là nỗi sợ hãi của người dân vùng biển, huống chi chính con Giao Long này có thể sống đến ngàn năm, giết hại qua bao nhiêu người, lúc đó nó có đồng tình với những nạn nhân của nó không? Cả đời nó chỉ chịu qua một lần tuyệt vọng ngắn ngủi này, vậy còn con người bọn họ? Đã trải qua bao nhiêu? Họ không dám nói họ vô tội nhưng họ cũng tham sống sợ chết, hôm nay họ đồng tình với nó, ngày sau ai đồng tình cho họ? Con người là loài vật ích kỷ, huống chi tôn chi của thế giới này là cường giả vi tôn, kẻ thắng tất nắm quyền sinh sát, người thua chỉ có thể nhẫn nhục cuối đầu.

Máu tươi càng lan rộng ra thu hút hàng ngàn loài cá ăn thịt, mà Giao Long cũng tuyệt vọng trút hơi thở cuối cùng, cơ thể to lớn bị hàng trăm con cá xâu xé dần chìm xuống, tĩnh lặng và mãi mãi dưới đáy đại dương.

Ánh mắt Nguyệt Tương Dao chớp lóe, đôi khi xác của Giao Long chìm xuống sâu không còn nhìn thấy được thì âm thầm thu nó vào Long Quyển cùng với Vĩ Hồ còn đang ngốc trong thịt nó. Trận chiến này nằng thắng cùng với chiến lợi phẩm là cả mạng sống của kẻ thua cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cường hôn lần nữa

Nguyệt Tương Dao không hay biết dựa vào người phía sau nhìn toàn cảnh hỗn loạn dưới nước, độc của Giao Long này quả thật có chút bá đạo, dù đã dùng thuốc giải nhưng cảm giác tê rần mệt mỏi vẫn còn. Mà cái người phía sau lưng lại vui vẻ làm chỗ dựa còn không quên âm thầm ăn đậu hủ mềm mịn của nàng, Mặc Thần Dực hí hửng hưởng thụ cảm giác mỹ nhân dựa vào, quả thật có chút không muốn rời.

"Chủ tử, chiếc thuyền này hư hỏng nặng, muốn vá lại chỗ thủng phải mất vài ngày. Nhưng mà chỗ này lại ở giữa biển khơi, khó mà..." Bát Ảnh lo lắng thông báo tình hình hiện tại nhưng hai mắt luôn nhìn chăm chăm vào gương mặt hơi mệt mỏi của Nguyệt Tương Dao.

Mặc Thần Dực trầm mặc. Mặc dù hiện tại có thể coi là an toàn nhưng nơi này ở giữa biển, thuyền lại bị thủng một lỗ lớn, muốn sửa lại chỗ thủng phải mất thời gian, suy cho cùng cũng không được khả quan cho lắm.

Nguyệt Tương Dao nâng mi, trong lòng quyết định liền đưa cho Bát Ảnh một bình thuốc. "Bát Ảnh, dùng thuốc trong lọ hòa tan vào nước cho mọi người uống sau đó kêu họ tạm thời nghỉ ngơi hồi sức."

Bát Ảnh nhìn Mặc Thần Dực thấy chủ tử gật đầu thì nhận lấy bình thuốc, mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn vâng lời đi làm.

"Đó là thuốc gì?" Bàn tay âm thầm đặt lên eo nàng, Mặc Thần Dực thỏa mãn cuối đầu hỏi. Từ một tháng trước nàng liền tránh mặt hắn, chỗ có hắn nàng liền không xuất hiện. Tuy nhiên chiếc thuyền này cũng không phải quá lớn, đi qua đi lại đều có thể vô tình gặp nhau nhưng ánh mắt nàng lại trốn tránh không chịu nhìn hắn. Điều này làm hắn rất khó chịu, cứ y như người bị bỏ rơi giữa chốn hoang vu cùng cặn.

Nguyệt Tương Dao cũng mặc kệ hắn không an phận, ánh mắt cuối xuống nhìn chỗ eo bị hắn ôm lấy, tâm tình đã bay đi thật xa. Sau nộ hôn đó, nàng vẫn không dám nhìn hắn, mỗi lần nhìn hắn nàng sẽ không nhìn được mà nhớ tới cảnh hôn hôm đó, gương mặt đỏ rực như bị đốt cháy. Nhưng hôm nay, tại thời điểm nguy hiểm hắn cứu nàng một mạng, dù hắn không nói nhưng nàng vẫn ghi nhớ ân tình này.

"Hửm? Không nói?" Mặc Thần Dực hí hửng mặt nguy hiểm cũng mặc kệ ánh nhìn không tin được của mọi người xung quanh, nâng cằm nàng lên rồi đưa môi mình xuống, ép buộc nàng phải quay mặt về mình.

"Ừm!"

Trong ánh mắt kinh ngạc muốn lòi con mắt của mọi người, Nguyệt Tương Dao lần nữa bị cưỡng hôn.

Cơ thể gần như bị rút kiệt sức do bị trúng độc, bây giờ bị hắn cưỡng chế, Nguyệt Tương Dao hầu như không thể phản kháng chỉ có thể phát ra tiếng "ừm ừm" kháng cự. Bờ môi anh đào bị hắn ngậm lấy, cắn nát không ngừng, không khí trong miệng cũng bị hắn bá đạo cướp đoạt. Đầu óc nàng ong lên toàn bộ suy nghĩ đều bị hắn cuốn lấy, cơ thể cũng vì vậy mà mềm nhũn không còn sức lực, chỉ có thể bất đắc dĩ dựa vào người hắn càng sâu.

Tựa như thỏa mãn với thái độ của nàng, Mặc Thần Dực hôn càng sâu. Nụ hôn càng bá đạo, mạnh mẽ cướp đoạt từng chút không khí ít ỏi của nàng, thành công chọc cho gương mặt tái nhợt của nàng đỏ như máu. Cơ thể mềm mại dựa vào người, hương hoa anh đào thoang thoảng vờn quanh chớp mắt làm cho máu trong người sôi sục, cơ thể vì thế mà nóng lên, có một loại dục vọng muốn ăn sạch sẽ nàng. Nhưng hắn cố kiềm chế lại, hắn biết bây giờ nàng vẫn chưa mở lòng với hắn, huống chi hiện tại nàng vẫn còn quá nhỏ, hắn không muốn nàng phải chịu bất cứ tổn thương nào. Vẫn muốn trừng phạt nàng nào ngờ lại tự chốc họa cho bản thân, Mặc Thần Dực có chút dờ khóc dờ cười buồn tha nàng.

Thoát khỏi gông kim, Nguyệt Tương Dao liền hít một hơi thật sâu để bù lại phần không khí bị cướp đoạt, ánh mắt giết người nhìn chăm chăm gương mặt

đầy ý cười tà mị của nam nhân kia, ý định phanh thay hấn bây giờ cũng có. Cả hai lần đều bị hấn cố ý cưỡng đoạt không buông, mỗi lần đều làm cho nàng không thể chạy trốn, Nguyệt Tương Dao chỉ hận không thể một kiếm đâm chết người trước mặt. Nhưng bây giờ một chút sức lực cũng không có chỉ có thể bất lực mềm nhũn dựa vào hấn.

Đề nén cảm xúc muốn ức hiếp nàng lần nữa, môi Mặc Thần Dực đầy ý cười tà mị nhìn tiểu mỹ nhân yếu ớt dựa trên người. Từ mâu thoáng qua một tia sáng, nàng càng lúc càng làm hấn dần sâu vào không thể thoát, mà hấn cũng tình nguyện dần sâu vào không muốn thoát.

Nguyệt Hồng Thiên "..."

Hoa Ân Ân "..."

Mặc Ngọc Hân "..."

Ảnh vệ "..."

Người còn lại "..."

Hai người này giữa chốn đông người trình diễn một màn ướm át như thế không sợ làm tấm gương xấu cho trẻ nhỏ sao, còn không ngại chọc mù đôi mắt của mấy kẻ độc thân như bọn họ! Đám người độc thân vô hạn kêu gào. Đáng tiếc cho đám người còn ngổn ngang trong gió là cho dù Mặc Thần Dực có biết cũng mặc kệ, hấn chỉ quan tâm đậu hũ mình ăn được có ngon hay không mà thôi.

"Mẫu thân... Lúc này con nhìn thấy gì vậy?" Hồn Nguyệt Tinh Bảo vẫn còn bị gió thổi bay lên chính tầng mây khẽ kéo tay áo của Lệ Phí Nhã.

"Khụ khụ! Tiểu Nhật sau này không được học theo đại tỷ!" Lệ Phí Nhã đỏ mặt, cuối xuống dằn dò nhi tử còn đang mê mang.

"Đại ca! Ca quá uy vũ! Vậy mà khuất phục được nàng! Hắc hắc, mẫu thân đại nhân ở nhà chắc vui mừng lắm nga!" Mặc Ngọc Hân tỉnh lại sau cơn mê liền vỗ tay huyết sáo, hai mắt sáng như sao nhìn chăm chăm Nguyệt Tương Dao và Mặc Thần Dực. Nàng biết đại ca có tình cảm không bình thường với Tương Dao, nhưng không ngờ chỉ mới hai tháng gần gũi đã phát triển đến tình trạng này! Quả nhiên lửa gần rom lâu ngày cũng cháy!

"Hò ly, hôm nay cũng có người tới trị ngoại! Ha ha! Sau này nhất định sẽ ăn không ít khổ! Hoa Ân Ân ta cũng có ngày nhìn được cảnh hò ly ngoại bị ăn thiệt!" Hoa Ân Ân sau khi đứng hình liền cười như điên, vui vẻ khi người gặp họa. Nhưng mà lời tiên tri của nàng có vẻ sai, ngày sau kẻ nào bị ăn khổ vẫn còn chưa biết.

"Mặc Thần Dực! Tiểu tử nhà ngoại dám ức hiếp con gái lão tử! Lão tử liều mạng với ngoại!!!" Nguyệt Hồng Thiên nổi trận lôi đình, gân xanh trên cổ bộc phát muốn lao tới dạy dỗ tiểu tử không an phận một bài học.

"Thiên! Dừng tay a! Chẳng không thấy Dao Dao nhà ta đỏ mặt xấu hổ à? Muốn con bé không còn mặt nhìn người khác sao?" Lệ Phí Nhã nhanh chóng bắt lại cánh tay đang giương lên của Nguyệt Hồng Thiên, giọng nói không to không nhỏ vừa vắn roi vào tai của tất cả mọi người trên thuyền. Nguyệt Tương Dao càng thêm xấu hổ trừng mắt. Mặc Thần Dực thì vui vẻ cười, trong lòng đạt thành tựu, coi như vị nhạc mẫu đại nhân này thừa nhận hấn. Nghĩ thế gương mặt tuấn mỹ càng thêm chói mắt.

Chỉ riêng Phong Ly ở phía xa có chút hồn lạc phách xiêu, trong lòng nói lên, bàn tay buông lỏng nắm chặt lại. Hấn luôn miệng nói Lệ Tùng muốn hấn cùng nàng thành thân nhưng chính hấn cũng muốn đều đó xảy ra. Có lẽ sinh ra nơi hoàng cung sâu không thấy đáy, hấn đã sớm chán ghét các loại nữ nhân, nhưng nàng thì khác, lần đầu gặp vẫn còn là tiểu cô nương nhỏ xíu, vui vẻ cười với hấn, nụ cười đó thiên chân vô tà không một chút âm toán, có thể chỉ vì một nụ cười đó làm cho hấn đối với nàng có một chấp niệm cũng chưa hấn là một loài tình cảm đặc biệt. Nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ tới, thấy nàng cùng một nam nhân khác thân mật ái muội lại khiến cho tim hấn nhói kên từng hồi. Có lẽ sau hôm nay, chấp niệm này cũng tan theo mây khói, mà hấn sau chuyện này cũng đối với nàng như bằng hữu. Đây vốn dĩ là chuyện tốt, nhưng sau hấn thấy đau? Nhếch mép cười giễu, Phong Ly thu hồi cảm xúc, đứng từ xa ngắm đôi bạch nhân tuyệt thế, môi mỉm cười chúc phúc.

Trùng trùng nhìn mọi người bàn tán lại phải chịu ánh mắt ái muội của mọi ngoại, Nguyệt Tương Dao nhin không được đánh tên nam nhân vẫn còn cười vui vẻ, mặt nhỏ chôn trong ngực hấn không ngừng đỏ lên.

Mặc Thần Dực dù ngủ vẫn còn cười ôm lấy thân thể mềm nhũn của nàng, tự dung có cảm giác đạt được thành tựu, thành công rước nương tử về nhà.

Vốn không khí có chút tĩnh lặng sau trận đánh liền bởi vì cảnh xấu hổ của thiếu nữ làm cho không khí trở nên dễ chịu buông thả rất nhiều. Mà bình thuốc của Nguyệt Tương Dao giao cho Bát Ảnh đã trong âm thầm đi vào trong bao tử mỗi người. Chưa đến nửa canh giờ sau thì toàn bộ những người trên thuyền trừ Nguyệt Tương Dao, Mặc Thần Dực và Bát Ảnh vẫn còn kinh hoàng đem ừ lâm vào ngũ say.

"Nguyệt Tiểu thư! Chuyện này..." Bát Ảnh có chút không tin được Nguyệt Tương Dao vậy mà bỏ thuốc mê với người trên thuyền. Mà chiếc thuyền trong thời gian nửa canh giờ này đã chìm hết một nửa, nước trong khoang thuyền không được tát ngay càng dâng lên cao, âm thanh kéo kẹt phát ra từ những ván thuyền đang nứt rời.

"Bát Ảnh, uống vào." Lạnh lùng ra lệnh, Nguyệt Tương Dao vẫn bình tĩnh đứng giữa mạn thuyền quan sát cảnh tượng trên mặt biển.

Bát Ảnh cắn răng, cuối cùng vẫn uống nước có thuốc vào trong bụng nhưng ánh mắt gắt gao vẫn nhìn thiếu nữ bạch y đón gió trước mặt như muốn một câu trả lời thỏa đáng.

Dường như Nguyệt Tương Dao không có ý định giải thích, cầm một bát nước đưa cho Mặc Thần Dực. Ánh mắt nàng cũng nhàn nhạt không có một chút

xao động nhưng như vậy mới làm cho Mặc Thần Dực nhủ mảy.

"Nếu nàng nói trong đây là gì ta sẽ uống?" Nhếch môi tạo ra một nụ cười quyến rũ, Mặc Thần Dực nhận bát nước từ tay Nguyệt Tương Dao.

"Là thuốc độc. Người tin không?" Ôm tay trước ngực, Nguyệt Tương Dao nhướn mi nhìn hắn, trong lòng cũng không gấp gáp, nàng không tin hắn không uống bát nước này, dù hắn không uống nàng cũng bắt hắn uống.

"Nếu nàng nói là thuốc độc vậy thì là thuốc độc. Nàng nói bất cứ cái gì ta cũng tin." Nở nụ cười ôn nhu, Mặc Thần Dực vuốt sợi tóc rơi trên gương mặt làm hắn động lòng sau đó ngửa đầu uống bát nước. Hắn biết nàng có rất nhiều bí mật và nàng không chia sẻ cho bất kỳ ai, nên hắn vẫn chờ, chờ ngày nàng có thể nói cho hắn biết.

Một khắc này tim Nguyệt Tương Dao đập mạnh liên hồi, ánh mắt nàng có chút mơ màng nhìn nam nhân tuyệt mỹ cười ôn nhu trước mặt, trong đầu toàn bộ là lời nói lúc này của hắn "nàng nói bất cứ cái gì ta cũng tin". Có chút không thể tin được nhưng đồng thời lại cảm thấy rung động, hắn có thể bỏ mặc mọi thứ để tin tưởng nàng, điều này thì còn gì bằng. Nhưng là...

"Mặc Thần Dực, tin tưởng ta." Lần đầu tiên chủ động vuốt gương mặt cương nghị mà lạnh lùng của hắn, Nguyệt Tương Dao nhón chân hôn nhẹ lên môi hắn. Cũng một phút này nàng mở lòng cho hắn, cũng là cho mình một cơ hội thử tiếp nhận hắn, không vì lời hứa kiếp trước mà là vì kiếp này nàng muốn biết bản thân đến nơi này là vì cái gì, là vì hắn mà đến hay còn việc khác quan trọng hơn.

"Ừ, ta luôn tin tưởng nàng." Tim rung động mãnh liệt, ánh sáng trong mắt càng đậm, cuối xuống hôn nàng, nụ hôn dịu dàng không hề công chiếm, chỉ đơn giản là môi chạm môi nhưng làm cho hắn rung động vô cùng. Có phải hay không nàng chấp nhận hắn? Nhưng là không đợi hắn mừng rỡ xong, cảm giác buồn ngủ đánh úp. Mí mắt có chút nặng nề, thiếu nữ trước mặt có chút mờ nhạt. Mặc Thần Dực buông lỏng cảnh giác gục trên vai nàng.

Nhẹ nhàng thở dài, dịu dàng đỡ người trên vai xuống, con người Nguyệt Tương Dao buông thả. Kế hoạch của nàng là đưa bọn họ vào Long Quyền, còn mình thì dùng một chiếc cano chạy đến Băng La Đảo. Tuy nhiên, lộ trình còn lại phải mất nửa tháng đi thuyền tương đương với năm ngày đi cano.

Vì vậy nàng đành phải cho mọi người uống một loại thuốc có tác dụng làm vào cùng một huyện cảnh. Mà huyện cảnh này chỉ có người bên ngoài tác động vào, còn bên trong thì hầu như không thể ra ngoài bởi vì nàng cố ý tạo ra một huyện cảnh chân thực nhất, gần như đồng nhất với thực tế khiến người lạc vào huyện cảnh sẽ thấy mọi chuyện diễn ra liên tục không có chớp mắt.

Nàng lựa chọn cách này một là vì không muốn bại lộ Long Quyền, hai là thay đổi ký ức về sự tồn tại của Vi Hồ trong mắt bọn họ. Còn về sự việc sẽ tiếp nối thế nào thì nàng không biết, vẫn là chờ bọn họ tỉnh dậy rồi mới biết được.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Đó mọi người Dực ca có bị dính huyện cảnh hông nè?

Chương sau sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Huyện cảnh

Nhìn thấy cánh tay nàng nhiễm độc, trong lòng hắn đau nhói, lúc nhìn về phía con Giao Long vẫn còn vùng vẫy trong nước thì tràn ngập sát khí, muốn phanh thây xáo thịt của nó để hà con giận trong lòng. Mặc Thần Dực tung ra một chiêu nội lực cực mạnh vào đầu Giao Long. Âm thanh vỡ vụn vang lên, hàm răng cứng rắn bảo vệ cái đầu hung tợn bị nội lực đụng vỡ. Nhân lúc đó Mặc Thần Dực như một sát thần lao đến dùng kiếm đâm xuyên qua con mắt trái đục ngầu của nó.

Xít!

Máu bắn lên tung tóe, con quái vật điên cuồng vùng vẫy trong nước, máu tươi nhiễm bẩn một vùng nước lạnh thu hút những con cá ăn thịt đang chờ đợi một bữa tiệc thom ngon.

Xít!

Một kiếm nữa đâm vào mắt phải của Giao Long, lần này Mặc Thần Dực không cho nó con đường sống, mũi kiếm sát bén xuyên qua cái đầu cứng rắn. Giao Long mất dần sức lực rồi tê liệt trôi nổi trên mặt nước chờ đợi tử vong kéo đến.

Mặc Thần Dực quay lại thuyền nhìn xác của con Giao Long trôi nổi trên biển thì nhủ mảy, sau đó nhìn lại thanh kiếm cầm trên tay vẫn không ngừng nhỏ máu. Cảm giác quá dễ dàng dâng lên trong lòng, giống như có chút giả dối.

Xung quanh mọi người quan hô không ngừng, còn có những tiếng khóc nức nở vì vừa thoát khỏi tử nạn, Mặc Thần Dực không quan tâm đến họ, ánh

mắt vẫn chăm chú nhìn thiếu nữ bạch y ướt sũng yếu ớt đứng một bên lạnh mặt nhìn hần nhưng trong con ngươi màu nâu lóe lên tia sùng bái dễ nhận ra.

Mặc Thần Dực cảm thấy có gì đó không đúng nhưng đột nhiên bên má truyền đến cảm giác mềm mịn thì mất đi lý trí ôm người bên cạnh vào lòng. Thiếu nữ trong lòng trống mắt nhìn hần nhưng hai gò má lại ngai ngừng đỏ ửng, khẽ cắn môi, thiếu nữ nhón chân chủ động dâng môi mình cho Mặc Thần Dực.

Đột nhiên Mặc Thần Dực lạnh lùng đẩy thiếu nữ ra, hàn khí rét lạnh tỏa ra khiến cho mọi thứ xung quanh như muốn đóng băng lại. Thiếu nữ bị đẩy ra yếu ớt ngã xuống, gương mặt xinh đẹp không thể tin được nhìn hần làm cho lòng hần càng thêm rét lạnh.

"Đừng dùng gương mặt nàng để làm biểu cảm buồn nôn này với ta!" Âm thanh lạnh thấu xương như từ địa ngục vang lên làm cho thiếu nữ run rẩy thân thể. Chết tiệt! Hần nên sớm nhận ra người này không phải nàng, biểu cảm sùng bái hần nàng sẽ không bao giờ làm, dù bị hần ôm vào lòng nàng cũng chỉ tức giận đánh hần chứ không bao giờ đó mặt ngai ngừng. Kẻ này vậy mà muốn giả thành nàng, xứng sao?

"Tại sao? Tại sao ngươi có thể nhận ra?" Thiếu nữ dường như không tin được nam nhân lạnh lẽo trước mặt có thể nhận ra mình là kẻ đồng thể, kêu gào hỏi hần.

"Không có lý do nào, bởi vì ngươi không phải nàng." Từ trên cao nhìn xuống thiếu nữ có gương mặt giống nàng, Mặc Thần Dực chán ghét không hề che dấu.

"Ta đã sai ở đâu? Ngươi nói ta nghe!" Biểu cảm dữ tợn trên gương mặt đầm đìa nước mắt càng khiến cho người khác chán ghét, đặc biệt là Mặc Thần Dực, khiến hần nhú mắt nhìn gương mặt giống hệt nàng.

"Nàng sẽ không bao giờ sùng bái ta, không bao giờ ngai ngừng khi bị ta ôm, nàng cũng không bị người khác chán ghét như ngươi." Nhớ lại thiếu nữ kiêu ngạo đó, môi Mặc Thần Dực không tự chủ câu nhẹ lên.

"Không đúng! Không người nam nhân nào không thích nữ tử mình yêu sùng bái họ!" Thiếu nữ bạch y không tin vẫn cố chấp với quan niệm trong lòng.

"Đúng là vậy, nhưng... Người nữ tử ta yêu không phải kẻ thích sùng bái người khác. Nàng là người có tính tình mạnh mẽ, nàng sẽ không bao giờ sùng bái kẻ khác, cho dù là kẻ đó mạnh đến nỗi không ai địch được." Dù tính tình này chính là nguyên nhân làm hần đau đầu đầu nhất, nhưng mà đồng thời nó là điểm hút chết người đối với hần khiến hần không thể dứt ra khỏi nàng được.

"Ha ha..." Thiếu nữ cười thê lương, sau đó ngược ánh mắt lạnh tanh nhìn hần. "Hiểu nhất nàng là ngươi, yêu nhất nàng cũng là ngươi. Nhưng mà..." Nàng ta nhếch môi. "Ngươi chẳng là gì với nàng."

Mặc Thần Dực cười khê, nụ cười khuynh đảo thế nhân làm chon thiếu nữ ngồi dưới đất có chút ngẩn người. "Chẳng là gì? Ta còn nhớ trước khi bắt tình nàng còn hôn ta đấy!" Biểu cảm lưu manh kia làm cho thiếu nữ ngẩn người rồi nghiêng răng nghiêng lợi. "Mặc Thần Dực! Ngươi!"

Hần nhếch môi, vung tay lên một đoàn nội lực đánh tan thiếu nữ trước mắt, sau đó cảnh quan xung quanh sụp đổ, không gian màu đen u tối bao trùm. Xa xa có một điểm sáng mờ nhạt, Mặc Thần Dực không do dự nhắc chân đi đến.

_____Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon_____

Đi trên cano suốt bốn ngày liền, Nguyệt Tương Dao đã mơ hồ nhìn thấy Băng La Đảo ở cuối đường chân trời. Trên đường đi cũng đã đi qua nhiều hòn đảo nhỏ, nhưng phần lớn là không người, các đảo có người thì phần lớn là nơi hải tặc trú ngụ khiến cho Nguyệt Tương Dao không có cách nào thay đổi cano thành thuyền được, phần vì nàng hiện tại không có thuyền gỗ, phần vì thuyền hải tặc quá gây chú ý, nên đành phải tiếp tục lênh đênh trên biển bằng chiếc cano không hợp thời đại.

"Chủ nhân! Không hay rồi! Nam nhân đó tỉnh lại rồi!" Khi Nguyệt Tương Dao vẫn còn chuyên tâm lái cabo thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói gấp gáp của Vi Hồ truyền vào trong đầu.

"Ai?" Nguyệt Tương Dao hơi giật mình, nói thật thuốc của nàng ra sao nàng biết rõ, muốn thoát ra khỏi huyền cảnh trừ phi phải thật thấu rõ tình cảnh bên ngoài hoặc nhìn thấy những thay đổi nhỏ của những người trong huyền cảnh, dù sao thì họ cũng là giả. Nàng chỉ tạo ra được huyền cảnh gần giống, chứ không phải là hoàn toàn trùng khớp. Khoảng cách giữa "gần giống" và "hoàn toàn giống" không phải chỉ một từ xa có thể hình dung, có thể hiểu là giữa chính mười chính phẩy chính với một trăm phần trăm, chỉ xê xích không phẩy một nhưng là cả vấn đề.

"Là nam nhân hắc bào được chủ nhân cho ngủ trên ghế "sô pha" ấy!" Vi Hồ miêu tả.

Mặc Thần Dực? Nếu là hần thì nàng không dám chắc chắn có thể cảm chân được lâu, bốn ngày đã là quá sức rồi. Nhưng mà nói đi cũng nói lại, nàng quả thật kinh ngạc với kết quả này mặc dù đã dự đoán trước hần sẽ tỉnh lại sớm hơn những người khác.

Tâm tư thoáng động, Nguyệt Tương Dao nhanh chóng tìm một hòn đảo không người để cập vào bờ rồi đi vào Long Quyển.

Trong Long Quyển, Vi Hồ cùng Tiểu Yên núp sau cửa kính trong suốt theo dõi Mặc Thần Dực đang nghiêm túc nhìn mọi thứ trong căn phòng hiện đại.

Mặc dù biết nàng có nhiều bí mật nhưng hần vẫn không thể tin được những việc xảy ra trước mắt mình. Không giống như những căn nhà bình thường, nơi này dùng "đá" làm tường sau đó sơn màu trắng lên, thứ hần nằm lên nhìn thì trong như một cái ghế dài, bên cạnh là một cái bàn thấp, trên bàn có một lớp "băng không tan" trong suốt kỳ lạ. Ngoài ra còn có nhiều dụng cụ mà hần chưa hề biết tới.

Lúc Nguyệt Tương Dao đi vào vừa lúc nhìn thấy một màn tò mò nghiêm túc của Mặc Thần Dực thì nhin không được phì cười. Sao nàng không biết nam

nhân mặt lạnh này còn có một mặt đáng yêu như thế?

Thấy Nguyệt Tương Dao đi vào, Mặc Thần Dực cũng không để ý tới những thứ đồ linh tinh liền ngay lập tức nhìn nàng, môi treo lên nụ cười cợt nhả giống như cái kẻ mới vừa rồi còn sờ đông sờ tay là ai chứ không phải hắn.

Hai người im lặng hồi lâu vẫn chưa biết bắt đầu nói chuyện từ đâu, Nguyệt Tương Dao thì đứng ở cửa còn Mặc Thần Dực thì nửa nằm nửa ngồi trên ghế nhìn nàng.

"Được rồi. Muốn hỏi gì?" Thờ dài một hơi, Nguyệt Tương Dao với một thân hồng nhung quyết định đi vào phòng, ngồi trên một cái ghế sofa đơn nhìn hắn.

"Nàng không bị thương?" Bỏ xuống lo lắng trong lòng, Mặc Thần Dực cũng nhẹ nhàng thở ra, đối với câu hỏi của nàng cũng không để ý chỉ một mực xem nàng có bị thương hay không.

Câu trả lời của hắn làm cho Nguyệt Tương Dao bất ngờ. Đầu tiên hắn không hỏi nơi này là đâu mà hỏi nàng có bị thương hay không. Sự quan tâm của hắn làm cho nàng rung động nhẹ.

"Không sao. Chỉ nhiều đó?"

Mặc Thần Dực gật đầu, không phải hắn không hiếu kỳ, chẳng qua hắn không ép buộc nàng phải nói. Nàng hạ thuốc đối với bọn họ chính vì để bảo vệ bí mật của mình, mà hắn vô tình không thể trở thành một người không hay biết mà ép buộc nàng nói ra bí mật, hắn không muốn như vậy.

"Vậy thôi!" Nhúng vai, hắn không muốn biết thì nàng cũng không cần nói. Bây giờ đều nàng quan tâm là hắn thấy gì trong huyền cảnh. Nàng liền hỏi hắn, mà hắn cũng không giấu nàng kể lại một lần sự việc xảy ra trong huyền cảnh.

Nghe Mặc Thần Dực kể lại sự việc, Nguyệt Tương Dao cũng không biết nói gì. Hắn có thể hay không không cần kể "Nguyệt Tương Dao" trong huyền cảnh chủ động hôn hắn, còn có bộ mặt ngượng ngùng đỏ mặt, lúc khóc lúc cười gào thét, có đủ hi vọng ái ố, còn là kẻ một cách sinh động như vậy hay không? Suy nghĩ đến nếu bản thân cũng làm ra những biểu cảm như thế thì không cần người khác nôn, chính nàng cũng tự buồn nôn đến tê liệt rồi.

Biết được hoàn cảnh cơ bản trong huyền cảnh, Nguyệt Tương Dao cũng an tâm. Trong huyền cảnh, thuyền không bị thủng, mọi chuyện vẫn tiếp tục xảy ra, Giao Long chẳng qua chỉ là thêm điểm nhấn cho cuộc hành trình lên đỉnh trên biển dài hai tháng.

Lúc đưa Mặc Thần Dực ra khỏi căn biệt thự, Nguyệt Tương Dao lại một lần nữa được thấy biểu cảm ngốc nghếch của Thiếu chủ Ma Cung trong truyền thuyết khiến nàng không ngừng run rẩy khóe miệng.

Nhìn cánh đồng cỏ xanh non không điểm dừng, Mặc Thần Dực cứ ngỡ mình vẫn còn trong huyền cảnh. Nhưng lại không nhận được vui vẻ trong lòng, nàng không hề có ý giấu giếm hắn! Chỉ điều này thôi cũng đủ làm cho hắn hạnh phúc.

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Vì một số nguyên nhân bất tiện nên ta mạo muội đổi tên truyện nhé! Hãy ☐ ☐ để ☐ cho tui thêm ☐☐ nào!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Xích lại gần nhau

Vốn Long Quyển là một không gian trữ vật, từ khi rơi vào tay Nguyệt Tương Dao thì trở thành một trang trại nông thôn thú vị. Ngoài thảo dược nàng trồng thì còn nuôi thêm mấy đàn vật nuôi chi vì "tiếp tế lương thực" cho bày thú sùng ham ăn. Vì vậy Long Quyển trở thành một nơi ồn ào đầy sức sống.

Lúc Mặc Thần Dực nhìn thấy đàn dê ngoan ngoãn gặm cỏ, bên cạnh còn có một con báo đen ngăm cò trông trùng thì nín lặng. Hắn nhớ năm đó Hắc Báo Vương này chém giết với đám sát thủ, tư thế uy vũ đó đúng là không thể so sánh với bộ dáng nhàn hạ chán chểnh như bây giờ. Sau đó hắn lại thấy một con gà với bộ lông đỏ như lửa đang đứng trên một hòn đá cao không ngừng kêu gào với bảy gà đứng dưới đất, lần này biểu tình trên gương mặt Mặc Thần Dực đã thay đổi, quái dị nhìn Tiêu Yên. Tiếp tới một con cừu vĩ hồ ngồi trên nền cỏ xanh không ngừng ca hát, thật ra hắn chỉ nghe Nguyệt Tương Dao nói Vi Hồ đang hát chứ không hề nghe ra được một nhịp điệu bài hát nào.

Long Quyển một mảnh âm áp, dưới gốc đào hồng ngọc, nam tử tuấn mỹ ôn nhu dựa người vào thân cây nhìn thiếu nữ nhưng y một mực chăm chú vào sách. Tuy nhiên, khác với không gian đậm chất ngôn tình như vậy, cuộc đối thoại của hai người lại trần ngập mưu tính.

"Người nói là tại Đại hội Võ lâm lần này Thần Môn có thể sẽ thực hiện một âm mưu gì đó?" Nguyệt Tương Dao bỏ dở trang sách còn đang đọc, nghiêm túc nghe Mặc Thần Dực nói về những việc trong bóng tối của Thần Môn.

"Nội gián đưa tin gần đây nhất có nhắc tới việc Họa Dung Như thường điều người đi nhưng không rõ việc gì. Vấn đề là những kẻ bị điều đi khi trở về

đều không xuất hiện nữa. Hơn nữa, sự kiện lớn nhất gần đây là Đại hội Vô lâm, nếu nói không có âm mưu là nói dối." Nói ra những tin tức gần đây của Thần Môn, Mặc Thần Dực vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh, trong con người là hình ảnh phản chiếu của thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh.

"Nói như vậy việc nàng ta đang làm vô cùng bí mật, thậm chí là diệt khẩu thân tín bên người?" Nguyệt Tương Dao lâm vào trầm tư. Không khí thoáng cái rơi vào im lặng, chỉ thấp thoáng nghe từng cơn gió thổi qua tán lá.

Mặc Thần Dực không chớp mắt nhìn nàng nghiêm túc suy nghĩ, ánh mắt nàng như hồ thu tĩnh lặng, chỉ một chiếc lá cũng làm rung động cả mặt nước, mỗi anh đào mong nước khe miễm lại, làn da bạch ngọc dưới ánh sáng nhạt phủ lên một tầng hư ảo khiến người ta có cảm giác thiếu nữ trước mắt như bước ra từ trong tranh vẽ. Nhìn đôi môi bóng loáng cắn móng của nàng, Mặc Thần Dực nuốt nữa không nhin được mà cuối đầu nhấp nhấm hương vị của nó.

Nếu Nguyệt Tương Dao biết trong lúc mình suy nghĩ nghiêm túc, nam nhân kế bên lại có suy nghĩ không đứng đắn như vậy, không biết có dám bán chết tên nam nhân cận kề này không? Phóng chừng khi đó nàng sẽ không do dự đập chết nam nhân không đàng hoàng này.

"Nhắc mới nhớ, lúc trước ta thường phát hiện một nhóm hắc y nhân thường xuyên theo dõi Tiểu Nhật, mục tiêu chắc chắn là Tiểu Xích trong tay đệ ấy. Đáng tiếc, ta không cho phép đệ ấy ở một mình bên ngoài nên luôn nhờ mọi người trông chừng hắn, nếu không bọn người kia đã ra tay không chần chừ rồi." Ánh mắt Nguyệt Tương Dao thâm thúy, nếu như đám người này không liên quan đến Thần Môn thì dù cho nàng trăm vạn lượng cũng không dám tin là thật. Ánh mắt âm u lần cuối của Họa Dung Như luôn là lời cảnh báo đối với nàng.

"Tiểu Xích? Là tiểu Xích Hồ luôn đi theo bên người đệ ấy?" Mặc Thần Dực nhướn mi hỏi, hắn cũng mấy lần thấy qua, là một tiểu hồ lông đỏ khá thông minh lanh lợi, nhưng mà Họa Dung Như cần một tiểu Xích Hồ để làm gì? "Nhưng trên đường đi không thấy nó bên cạnh Tiểu Nhật?"

"Là ta để nó ở nhà cùng Xích Hồ mẹ và Tiểu Kim. Bởi vì Tiểu Ý Tiên nhất quyết đòi ở lại chờ phụ thân, ta không yên tâm nên để bọn chúng ở lại âm thầm bảo vệ con bé." Không phải nàng không tin tưởng những người ở Nguyệt Phủ, nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thêm một người bảo vệ thì càng an toàn, dù sao bọn họ không thể gặp nhau thời gian ít nhất là nửa năm, mà nửa năm này đủ để thay đổi mọi thứ.

"Còn có Tiểu Kim?" Càng ngày xung quanh nàng càng thêm nhiều bí mật, Mặc Thần Dực lắc đầu buông tha, có lẽ muốn biết hết bí mật của nàng thì không chỉ có đi vào tim nàng, mà đi vào tim nàng đã vốn khó, muốn biết hết bí mật của nàng, khả năng bất khả thi rất cao.

"Là tiểu đệ của Tiểu Xích, bởi vì biến dị nên có bộ lông màu vàng." Nguyệt Tương Dao cũng không muốn nói rõ là cơ thể Xích Hồ mẹ bị trúng độc nên Tiểu Kim có khả năng là bị biến dị gen do độc tố trong cơ thể mẹ truyền qua.

Mặc Thần Dực dở khóc dở cười với cách đặt tên có một không hai của nàng. Vì Hồ, Tiểu Hắc, Tiểu Yên, Tiểu Xích và bây giờ là Tiểu Kim, hắn có nghi ngờ rằng nàng lười suy nghĩ nên chỉ nhìn vào bộ lông của chúng để đặt tên theo.

Nguyệt Tương Dao tính ý nhận ra sự khác lạ của Mặc Thần Dực, mặt nàng đen lại, hai mắt tức giận trừng to lên. "Người vậy mà chê cười ta?!! Mặc Thần Dực, có phải ngươi thiếu đánh!" Năm tay hữu lực giáng một đòn lên gương mặt yêu nghiệt.

Khỏe môi co rút, Mặc Thần Dực né đòn của nàng, trong lòng thầm than nàng quá nhạy cảm, nhưng cũng có chút vui mừng nho nhỏ, như vậy có phải nàng để ý đến hắn hay không?

"Chết tiệt! Yêu nghiệt, dám né! Không cho ngươi né, ngồi yên cho ta!" Nguyệt Tương Dao y như thiếu nữ giận dữ người yêu, gương mặt bức tức lộ rõ, hai con ngươi màu nâu bùng lên ngọn lửa ngút trời thề quyết tâm đánh trúng gương mặt yêu nghiệt này.

Vì để cho nàng không giận dữ nữa, Mặc Thần Dực đành chịu đánh không né. Chỉ nghe một tiếng bụp vang dội, trên gương mặt yêu nghiệt liền có một vết bầm ngay bên má trái. Hắn khẽ vuốt xoa, nha đầu này nói đánh liền đánh, thật không biết thương hương tiếc ngọc gì hết!

Nguyệt Tương Dao không những không cảm thấy tội lỗi mà còn vui vẻ cười ha ha, nhìn vết bầm trên má trái của hắn thì nhíu mày hồi lâu, Mặc Thần Dực thấy vậy cong môi cười. "Thế nào? Bây giờ mới biết thương tiếc?"

Bầu môi ghét bỏ, Nguyệt Tương Dao không thèm quan tâm kẻ từ kỳ. "Chỉ là thấy một bên bị bầm thì không cân xứng. Mặc Thần Dực, hay ngươi cho ta đánh một cái bên phải nữa cho cân bằng? Ta là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, một món đồ không cân xứng sẽ khó lọt vào mắt ta."

Lần này đến phiên Mặc Thần Dực đen mặt, nàng không những đòi đánh hắn thêm một cái mà còn xem hắn là một món đồ vật không cân xứng bị vứt bỏ! Nữ nhân này thiếu dạy dỗ phải không, còn dám trêu đùa hắn!

Nhìn gương mặt đen như đáy nồi, Nguyệt Tương Dao sáng khoái cười ra tiếng. Không biết tại sao khi chọc tên nam nhân này thì đặc biệt vui vẻ hơn chọc những người khác nhiều. Nào ngờ nàng vẫn chưa cười được bao nhiêu thì môi bị chặn lại, cảm giác lạnh lạnh trên môi khiến cho đầu nàng vang lên một tiếng "đùng" cực lớn. Hắn cư nhiên cưỡng hôn nàng!

Không phải lần đầu, Mặc Thần Dực ngựa quen đường cũ lưu loát tìm kiếm hương vị ngọt ngào. Vòng tay săn chắc bắt lấy thân thể đang muốn gãy ra, tay còn lại áp vào gáy nàng không cho nàng chạy thoát.

"Ừm! Mặc Thần Dực... Buông ra!" Mấy lần bị cưỡng ép, Nguyệt Tương Dao gần như bị hắn làm cho phát điên. Lưỡi bị hắn cuốn lấy, hô hấp gần như đình chỉ hoạt động, gương mặt đỏ lên vì thiếu ô xi trầm trọng.

Thấy nàng cự tuyệt, Mặc Thần Dực mới luyến tiếc ngừng lại. Nhìn nàng thờ dốc sau khi hôn, hắn không nhịn được nhíu mày, vuốt sợi tóc rơi bên bờ má hồng, âm thanh vãn đạm phong kinh nói. "Ngốc! Sau này khi hôn phải thờ bằng mũi, còn phải nhắm mắt lại."

Trùng mắt tức giận nhìn hắn, tay giờ lên, một đấm vào má phải của hắn. Hắn nói vậy là ý gì?!! Không lẽ muốn cưỡng hôn nàng lần nữa! Tên nam nhân cặn bã này cần phải dạy dỗ!

"A ui!" Không ngờ nàng ra tay nặng như thế, Mặc Thần Dực ôm má phải của mình ai oán nhìn nàng như thiếu phụ bị phu quân bỏ khiến cho Nguyệt Tương Dao nổi mủn da gà.

Nheo mắt, nàng cảm thấy biểu cảm này có chút quen thuộc, nhìn thêm vài lần thì chuyển sang nghiêng răng nghiêng lợi. Nam nhân này lại đi học xấu từ tên bán nam bán nữ Phong Ly! Không được, không thể để cho nam nhân của nàng có biểu cảm buồn nôn như vậy!

Phong Ly không hề biết rằng khi không lại có một mối họa ập vào đầu. Mà lần này, mối họa lớn này lại đưa hắn cho một tiểu ma vương mất hết nhân tính và càng ác liệt hơn là chính vị tiểu muội mà mình thường hay gọi lại là người bán hắn, còn không quên dặn dò tiểu ma vương "chăm sóc" hắn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Kế hoạch của Họa Dung Như

Nguyệt Tương Dao trùng mắt nhìn mỡ nam nhân yêu nghiệt giả vờ uất ức tức giận đến dậm chân nhưng cuối cùng vẫn xoa nhẹ vết bầm trên mặt hắn, miệng nhỏ lầm bầm

Mặc Thần Dực vui vẻ hưởng thụ mỹ nhân chăm sóc, hai mắt híp lại, mặt nâng lên hướng về phía nàng. Hai người không hay biết đã đưa chủ đề nghiêm túc thành chủ đề lãng mạn ngôn tình.

Trong khi đó, ở phía Băng La Đảo lại có người chờ bọn họ.

"Muội nói xem lần này hắn ta có sống sót không?" Nam tử bạch y như trích tiên không nhiễm khói bụi nhân gian, gương mặt góc cạnh hoàn mỹ nhưng không tạo cảm giác sắc lạnh mà là ôn nhu ấm áp, đặc biệt là đôi mắt đen không thấy đáy như một hố sâu khiến người không thể dò ánh mắt. Mỗi động tác đều mang theo hơi thở quý khí, ôn nhu mà xa lánh. Trúc Huyền Tông ngồi bên cửa sổ nhìn về phía mặt biển đóng băng.

"Khả năng rất thấp. Trừ phi có cao nhân cứu được hắn. Nhưng mà cao nhân này sẽ cứu hắn hay bỏ chạy?" Nữ tử thanh y phiêu bồng nửa ngồi nửa nằm trên nhuyễn tháp, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cảnh biển, mỗi đồ câu lên một nụ cười câu hồn đoạt phách. "Sẽ có kẻ nào ngu ngốc tự rước họa vào thân? Đại ca, ca đừng lo lắng, dù hắn sống sót được thì sao? Hắn không có bằng chứng Giao Long là do chúng ta dẫn đến. Hắn có thể làm gì được ta?" Họa Dung Như không biết rằng người nàng ta cho rằng chắc chắn sẽ chết hiện tại đang ngủ say không hình tượng trong Long Quyển.

Đúng vậy, bên cạnh Ly Nam Vương Gia Lăng Thiên Quốc có nội gián của bọn họ. Kẻ này đã đi theo Phong Ly từ sáu năm trước, bắt đầu từ một tên phục dịch nhỏ leo dần lên chức vị phó tổng quản quyền thế chỉ thua hai người. Bởi vì tránh cho vị Ly Nam Vương đa nghi phát hiện nên trong vòng sáu năm qua vẫn chưa từng liên lạc lần nào. Chỉ là hai tháng trước bọn họ đã âm thầm lệnh cho nội gián tìm cách ra tay giết chết Ly Nam Vương khi hắn trên đường tới Băng La Đảo. Không khó để biết ở xung quanh Băng La Đảo có loài Giao Long hung bạo, cũng dễ dàng có được loại bột phấn thu hút Giao Long. Chỉ chờ khi thuyền đến vùng biển có Giao Long thì mọi việc như đã sắp xếp, dàn cảnh một cuộc tấn công không khoanh nhượng của thủy quái, Ly Nam Vương bỏ mình giữa dòng biển lạnh băng. Mọi chuyện đều được bọn họ sắp xếp hoàn mỹ, tuy nhiên Họa Dung Như lại không ngờ được kế hoạch bọn họ kỳ công sắp đặt lại bị phá hủy bởi sự xuất hiện của một con bão biển bất ngờ. Nếu không có con bão, Phong Ly sẽ như cũ theo kế hoạch bỏ mình giữa miệng thủy quái, nhưng là "nếu" vẫn là "nếu", mãi không thành sự thật. Phong Ly chẳng những không chết còn bình an thuận lợi đến đảo, về sau trở thành những kẻ thù khó đối phó nhất của Thần Môn.

"Ly Nam Vương chết đi, Lăng Thiên Quốc coi như mất đi một nửa. Lúc đó Phi Thiên Quốc sẽ không ngồi không, chắc chắn sẽ ra tay thâm tóm. Nhưng mà kẻ thật sự hưởng lợi lại chính là chúng ta, Phi Thiên Hoàng để chẳng qua chỉ là một con cầu trung thành, một con rối chỉ biết nghe lời." Lời nói nhẹ nhàng nhưng mang âm mưu tham vọng đen tối, Trúc Huyền Tông bưng tách trà nguội lạnh, nhắm mắt thưởng thức sự lạnh lẽo từ môi truyền tới.

"Hừ! Con heo đó lại dám mơ ước tới muội! Ca, nhất định phải bắt hắn trả giá đắt!" Mỗi lần nhìn bộ dáng béo phệ hận không thể làm trâu làm ngựa của Mạc Ngôn Hạo thì Họa Dung Như nhịn không nổi tia chán ghét trong lòng, nhưng ngại vì thân phận Thánh nữ nên nàng ta không thể không kiềm chế cảm xúc muốn băm thay vạn đoạn hắn ra.

"Muội yên tâm, hắn ta cũng không thể sống qua mấy tháng nữa đâu. Khi trở về ta giúp muội dạy dỗ hắn." Trúc Huyền Tông yêu thương vuốt gò má trắng nhợt vì lạnh của Họa Dung Như, âm thanh êm tai vang lên trong không gian lạnh lẽo xoa dịu cảm xúc của nàng ta.

Mạc Ngôn Hạo bề ngoài được dân tôn là anh minh thần võ nhưng trong tối là một con quỷ đội lốt người, có việc xấu nào hắn chẳng làm qua, còn tự mình lập ra một thế lực đen tối đối địch với triều đình Phi Thiên Quốc, âm thầm rút sạch quốc khố. Còn là một tên hoang dã vô độ, mỗi lần hắn xuất cung vì hành đều để lại không biết bao nhiêu mầm mống trong nhân gian, ra đường gặp phải đứa trẻ không phụ thân liền đều có thể là con hắn. Vậy mà một kẻ như hắn lại có thể nắm ngôi vị trong suốt nhiều năm, trong đó không thể thiếu có sự giúp đỡ một tay của Thần Môn.

Nương theo bàn tay Trúc Huyền Tông, Họa Dung Như như một xà tinh quấn lấy con mồi, đem cả thân hình dẻo dai dựa vào Trúc Huyền Tông. Hắn ta nhếch môi mỉm cười, cũng ôm giai nhân vào trong ngực, bàn tay đốt lửa trên người thiếu nữ, mỗi câu lên một nụ cười mê hoặc. "Tiểu yêu tinh, bây giờ lại muốn?"

Cánh cửa sổ đóng lại che đi cảnh xuân sắc bên trong. Sau đó là âm thanh rên rỉ mê người và âm thanh va chạm hòa vào nhau trong không gian tĩnh mịch. Bên ngoài đã không còn ai, chỉ còn đóa hoa tuyết lạnh lẽo nằm trên mặt đất. Ai cũng cho rằng Trúc Huyền Tông quá nuông chiều vị muội muội này là do nàng là người thân duy nhất, nhưng ai biết được sự thật bên trong, hai người lại làm ra những hành động bại hoại thể nhân. Mà những chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, mà kể từ một năm trước, mọi thứ đã đi khỏi quỹ đạo vốn có của hai người huynh muội.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Gió biển lướt qua mặt thoi tung mái tóc dài phía sau khiến nó trở nên rối loạn, áo choàng lông cừu ôm lấy thân hình mảnh mai của thiếu nữ, hai mắt của thiếu nữ tỏa sáng nhìn về phía trước, trong mắt không che giấu được tia hưng phấn cùng thách thức. Nguyệt Tương Dao lái cano chạy băng băng trên mặt biển để lại một đường bọt trắng.

Mặc Thần Dực ngồi phía sau run rẩy khoe miệng, mặc dù biết nàng không giống người thường nhưng không hề nghĩ tới, hai từ "không giống" có vẻ vẫn còn nhẹ, nhưng hẳn lại không còn từ gì để miêu tả nàng bây giờ. Nhưng hẳn cũng thật tò mò cái thứ mà nàng gọi là "công nghệ - khoa học tiến tiến" này, thân hình nhỏ nhắn nhưng tốc độ lại đáng sợ, còn có những cái công tắc kỳ quái. Nếu không phải Nguyệt Tương Dao cho hắn nhìn thấy thứ kỳ dị này thì hẳn cũng không tin có vật kỳ lạ thể này trên đời.

Phía trước đã nhìn thấy những tảng băng trôi nổi, Nguyệt Tương Dao nhướng mi. Nàng không biết nhiều về Băng La Đảo, chỉ biết là một hòn đảo nằm phía cực đông nhưng lại có tuyết, xung quanh có nhiều đảo nhỏ. Ở trong mắt người khác, đảo lại có tuyết rơi bất hợp lý một thì đối với nàng bất hợp lý mười. Nơi mặt trời mọc luôn là nơi nhận được nguồn nhiệt lớn nhất, theo đúng thì phải nóng quanh năm giống như Hawaii, nhưng ở đây lại đi nghịch lý, bốn mùa có đủ. Băng một cách nào đó, Nguyệt Tương Dao vẫn không thể hiểu nổi thể giới đây huyền bí này.

"Băng? Không thể tin được tháng này lại có băng?" Giọng nói trầm ấm xen lẫn một tia nghi hoặc, Mặc Thần Dực nghiêng ngả nhìn những tảng băng chỉ trôi lên một phần đưa những phần ngụp xuống dưới đáy biển.

"Như thế nào?" Nguyệt Tương Dao dò hỏi, tay lái cũng chưa từng buông lỏng, nhanh nhẹn lướt qua từng tảng băng trôi nguy hiểm.

"Không giống với hầu hết các quốc gia khác, Băng La Đảo có mùa đông vào tháng hai, ba. Sau mùa đông, thời tiết ấm lên nhanh chóng, các tảng băng hầu hết đều tan ra. Nhưng mà, từ trước tới giờ vẫn chưa nghe nói tới tháng sáu mà vẫn còn băng trôi?" Nhiệt độ ngày càng lạnh, Mặc Thần Dực thở ra một làn khói trắng.

Không hiểu sao Nguyệt Tương Dao có cảm giác Đại hội Võ lâm lần này không chỉ đơn giản là lựa chọn Minh chủ mà còn có mục đích phía sau quan trọng hơn. Trong lòng không khỏi nảy sinh tia bất an, nhưng thay vào đó, hưng phấn lại trùng trùng điệp điệp dâng lên. Phải biết nàng là kẻ không sợ thiên hạ đại loạn, từ lúc xuyên qua đến giờ vẫn chưa gặp được chuyện gì phản kích, bây giờ lại có chuyện lạ ập đến tự dưng sinh ra cảm xúc vui vẻ kích thích.

Mặc Thần Dực nhìn thiếu nữ hưng phấn không rõ lý do, đuôi mắt nhiễm một tầng ý cười, cũng không quan tâm nàng đang lái cano, bước lên một bước liền ôm trọn nàng vào lòng.

"Á!!! Mặc Thần Dực! Buông tay!"

Nếu có thể nhìn từ xa thì sẽ thấy chiếc cano đang chạy thẳng bỗng dừng rối loạn, mũi cano không ngừng chao đảo để lại một đường sóng trắng cong cong quẹo quẹo trên mặt biển.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Vất vả cập vào một hòn đảo nhỏ không người, Nguyệt Tương Dao thờ hồn hển cảm tức nhìn nam nhân vẫn còn ngồi yên bình trên ghế. Nếu không phải tay lái nàng đủ vững, hai người đã som tông vào băng rồi. Cái tên nam nhân này khi không lại bệnh thần kinh nào tới ôm nàng không cho nàng lái, suýt nữa thì cả hai phải ôm băng lạnh mà ngủ rồi. Càng nghĩ càng tức, gương mặt nhỏ xinh xấn đỏ hồng lên vì tức giận.

Mặc Thần Dực vẫn trưng ra gương mặt vô tội vạ, nụ cười dịu dàng trên môi khác xa với vẻ chật vật của Nguyệt Tương Dao.

"Hừ! Vô sỉ!" Nhịn không được mà mắng hắn, Nguyệt Tương Dao tức giận đứng dậy phui các trên người. Thu lại bộ dáng chật vật, nàng liếc nhìn mặt biển bị đóng một tầng băng dày cộm. "Phía trước không thể đi thuyền, chỉ có thể đi băng xe trượt." Nói đoạn thu chiếc cano vẫn còn nằm nghiêng ngả trên cát lạnh, mất một chút thời gian mới lôi ra được một chiếc xe trượt băng. Sau đó lại lôi Tiểu Hắc vẫn còn trong giấc ngủ ra.

"Ngao ô!" Tiểu Hắc đã lâu không được ra ngoài thì hưng phấn gầm lên, nhưng đáng tiếc trên đảo nhỏ này ngoài chim chóc thì hầu như không còn loài vật nào khác, cả thỏ cùn không có, vì vậy tiếng gầm rống ra oai của Tiểu Hắc tang vào trong không khí mà chẳng dọa được kẻ nào.

"Tiểu Hắc, lần này làm phiền ngươi trở thành thú kéo nha~" Mắt Nguyệt Tương Dao đã trở thành lười liễm, môi cong lên nụ cười câu dẫn. Giữa lúc Tiểu Hắc vẫn còn chưa hiểu ý thì dùng dây buộc vào cổ nó. Đến lúc Tiểu Hắc định thần lại thì đã là cá trong chậu, với gương mặt cá chết trở thành ngựa kéo hai người trên chiếc xe kỳ quái đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Băng La Đảo (1)

Tiểu Hắc một đường uất ức kéo hai người trượt trên băng, nhiệt độ xung quanh hạ xuống thấp khiến cho tốc độ di chuyển ngày càng chậm. Trên bộ lông đen mượt đã xuất hiện một lớp tuyết trắng, dù Tiểu Hắc có thân hình to lớn nhưng vẫn không kháng cự được cái lạnh thấu xương.

Trên xe, Nguyệt Tương Dao nằm gọn trong lòng Mặc Thần Dực, gương mặt nhỏ lộ ra khỏi lớp lông cừu trắng nhợt nhạt, bờ môi tím tái cùng với cái mũi đỏ thở ra từng làn khói trắng.

Mặc Thần Dực đau lòng giang tay ôm giai nhân vào trong ngực, dùng nội lực hộ thể sưởi ấm bản thân cùng người trong lòng. Hắc y đi giữa nền xanh băng quá nổi bật nên hắn đã thay một thân bạch y như tuyết, gương mặt yêu nghiệt chôn vào lớp lông cừu ấm thắm thổi khí vào tai Nguyệt Tương Dao.

"Mặc - Thần - Dực!" Nghiến răng nghiến lợi gọi tên cái kẻ không an phận, Nguyệt Tương Dao tức giận đỏ bừng cả tai. Quay lại nhìn hắn không vấn đề gì ôm mình mà y phục của hắn giống như ngày thường chỉ mấy lớp áo, không giống như nàng tự quấn mình thành một con sâu mà vẫn còn lạnh thì càng tức giận đến dậm chân. Không phải không biết dùng nội lực hộ thể nhưng mà thể chất nàng trời sinh kỳ lạ, người khác tu luyện nội lực khó khăn lắm mới được, còn nàng chỉ cần bỏ chút thời gian là có, cũng bởi vì thể nội lực quá nồng hậu, nếu sử dụng không đúng cách thì sẽ bị phản phệ mà nổ tung. Sử dụng nội lực quá hoang phí cũng dễ dẫn đến tự bạo, vì thế trong khi các cao thủ khác dùng nội lực hộ thể, nàng thì phải dùng ngoại vật bảo vệ cơ thể. Ai nói có thiên phú trời sinh là tốt, theo nàng thấy thì chính là một cái gông kìm ẩn hình không sai biệt!

"Ta sợ nàng lạnh." Mặc Thần Dực chính nghĩa nói một câu làm nàng càng thêm tức giận. Hắn có thể lấy lý do nào chính đáng hơn được không?!! Ăn đậu hủ của nàng thì nói thẳng, cần gì phải đi vòng quanh như thế!

"Sợ muội muội nhà người! Chiếm tiện nghi của ta thì có!" Không biết bản thân bị gì nhưng mỗi lần hắn chỉ cần trêu chọc một câu nàng liền tức giận. Ôi! Tâm tình bình thân của sát thủ bậc nhất tổ chức đâu rồi! Khí thế xưng bá của nàng đi đâu rồi!

Trong lúc hai người giằng co, Tiểu Hắc đã chạy tới một mỏm đá phủ đầy tuyết, xung quanh có nhiều mỏm đá nhỏ khác, đây là một bãi đá cách đảo trung tâm không xa. Vì lý do tránh bại lộ tin tức Hắc Báo Vương ra ngoài, Nguyệt Tương Dao cố ý cho Tiểu Hắc dừng lại tại bãi đá này. Theo nàng đoán, giữa trời đầy tuyết thế này thì tầm nhìn sẽ không quá hai dặm, cho Tiểu Hắc tiếp cận Băng La Đảo rồi dùng khinh công bay vào thì vẫn có thể tránh được không ít tai mắt. Vì thế hai người Nguyệt Tương Dao vận khinh công một đường nói đùa chạy tới Băng La Đảo, nhưng mà họ lại quên mất Băng La Đảo là địa phận của ai, mọi hành động của bọn họ phải được giám sát chặt chẽ. Bây giờ tung tích bọn họ không rõ được truyền tới tai Băng gia thì sẽ gây ra sóng gió như thế nào thì chỉ có thể đến đảo mới biết được.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Bên ngoài tuyết trắng động trên cảnh lệ, một con gió thổi qua mang theo hương vị lạnh lẽo làm cho tuyết rơi xuống đất.

Trong thư phòng Gia chủ Băng gia. Khói trắng lượn lờ, mùi trầm hương lan tỏa có tác dụng ổn định tinh thần, ấm lòbtoa nhiệt đều đặn, căn phòng ấm áp. Vậy mà trái ngược với không khí ấm áp này thì chủ nhân của nó tâm tình hoàn toàn không tốt.

"Đến giờ vẫn không nhìn thấy thuyền của Ma Cung và Nguyệt Phủ?" Nam nhân trung niên sắc mặt không tốt nhìn thuộc hạ cung kính bên cạnh. Mặc dù có thể nói Băng gia muốn một tay che trời ở Băng La Đảo nhưng khi ra bên ngoài thì chỉ là một đám ô hợp trong mắt đám cao nhân kia, nếu như có chuyện gì xảy ra với người của các thế lực lớn thì Băng La Đảo quả thật không thể gánh nổi hậu quả nghiêm trọng. Mà lần này cùng một lúc hai đại thế lực không có tung tích báo sao hắn không nóng lòng cho được.

"Đúng vậy. Thuộc hạ đã cho người quan sát rất kỹ, cũng không loại trừ bọn họ gặp thủy quái nên đã cho một nhóm thuyền đi tìm nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức cụ thể." Nam tử trẻ tuổi cuối đầu, quý một gối cung kính báo lại những tin tức mà mình có.

Càng nghe sắc mặt của nam nhân trung niên càng u sầu, hai mày đã nhíu lại thành chữ xuyên (川). Lần này hắn đã đánh cuộc toàn bộ vận mệnh của Băng La Đảo vào trong Đại hội Võ lâm, mong tìm được vị cao nhân có thể giúp Băng La Đảo đi qua kiếp nạn. Nếu thành công, Băng La Đảo sẽ trở nên cường thịnh, mà nếu thất bại, cũng theo dòng thời gian, Băng La Đảo sẽ chìm sâu vào đáy biển, biến mất trong mắt thế nhân. Mà chuyện này hắn lại không công bố ra bên ngoài, người biết được cũng chỉ có mình hắn, nếu chuyện đó xảy ra thì đừng mong ai trên đảo có thể thoát khỏi họa diệt vong.

Nghĩ tới khả năng mọi chuyện không thể cứu vãn, nam nhân trung niên như già thêm mười tuổi, mệt mỏi dựa vào ghế thờ dài. Hắn phất tay để thuộc hạ lui ra, tâm tình mấy ngày nay luôn bấp bênh khiến cho cơ thể suy nhược cực kỳ nghiêm trọng cộng thêm tin tức vừa rồi đủ tạo thành cú sốc đánh vào đầu nam nhân trung niên khiến hắn nôn ra một ngụm máu đen, tức thì lâm vào hôn mê.

Nam tử cuối đầu đi ra ngoài còn chưa kịp xoay người đi thì ngửi thấy mùi máu tanh, tiếp đó phát hiện gia chủ nằm gục trên bàn thì hốt hoảng tìm người thông báo. Chưa đầy một khắc sau, toàn bộ Băng gia náo loạn thành một đoàn. Tin tức gia chủ Băng gia bị nội thương không biết là ai truyền ra gây xôn xao một mảnh dân tình.

"Nghe nói Băng gia chủ bị nội thương chổng chất lâm vào hôn mê! Không biết tin tức này có thật không?"

"Câu nguyện cho ngài ấy mau khỏi bệnh! Nếu ngài ấy có việc gì Băng La Đảo chúng ta làm sao bây giờ!"

"Nhưng nghe đâu là do dục hóa công tâm dẫn tới hôn mê. Không biết kẻ nào có mắt như mù mà đi chọc giận Gia chủ?"

Nguyệt Tương Dao và Mặc Thần Dực vừa tới khách điểm thì đã nghe được một tin tức động trời, tức thì hai người nhìn nhau. Từ trong mắt đối phương họ thấy được tia nghi ngờ. Hôn mê? Ngay lúc này? Đại hội Võ lâm sắp diễn ra, Băng gia chủ lại hôn mê, dù là thân bất do kỷ nhưng đã đắc tội gần như tất cả nhân sĩ giang hồ, Băng La Đảo này sẽ ra sao khi Băng gia chủ vẫn tiếp tục hôn mê? Còn có Thần Môn và các môn phái khác sẽ như thế nào, e rằng sẽ có một cuộc huyết chiến tranh nhau vị trí Minh chủ võ lâm này.

"Khách quan ngại dùng gì?" Tiểu nhị sau một hồi bát quái thì hỏi thăm hai nhân vật yên lặng này giờ. Hai người này khí thế bất phàm, đứng bên cạnh họ mà hấn cứ tưởng mình đã đi chầu qua Diêm Vương, khí thế khiến người ta ngộp thở.

"Ta muốn hai phòng." Âm thanh đậm bạc xa cách truyền ra sau màn che, Nguyệt Tương Dao một thân nam trang vô hiệp đội đầu lạp hạ thấp nón không để tiểu nhị nhìn ra gương mặt.

Tiểu nhị quan sát thấy hai người đều đội đầu lạp, trên nón còn có tuyết phủ, lại nghĩ bây giờ bên ngoài tuyết rơi to như vậy, đội đầu lạp che tuyết cũng là chuyện bình thường. Tiểu nhị nở nụ cười nồng nhiệt gọi lão bản.

"Lão bản, còn phòng không? Hai vị khách quan này muốn hai phòng!"

"Xin lỗi hai vị khách quan, khách điểm bây giờ chỉ còn duy nhất một phòng trống. Khách quan cũng biết, Đại hội Võ lâm diễn ra, nhân sĩ gian hồ tụ tập, một chỗ ở cũng khó kiếm. Hay là hai vị ở cùng một phòng với nhau đi, cùng là nam nhân nên..." Lão bản khó xử nhìn hai người. Quả thật như lời lão nói, ở Băng La Đảo bây giờ, một phòng trọ trống cũng hiếm như vàng, lúc này vừa may có người trả phòng nếu không thì phải từ chối hai người này rồi.

Nguyệt Tương Dao định từ chối, dù sao chỗ ở bên ngoài chẳng qua là che mắt, hai người bọn họ cũng có thể vào Long Quyển ở qua đêm, ngày mai đi tìm Băng gia. Nhưng lời từ chối còn chưa nói thì đã bị nam nhân bên cạnh ngăn cản trước.

"Được rồi, ta lấy phòng này." Thật ra Mặc Thần Dực chỉ chú ý chỗ "ở cùng một phòng" trong câu nói mà thôi, nếu không hấn sẽ đứng đây nghe tên này làm nhảm đến giờ. "Tiểu nhị, dẫn đường." Năm lấy bàn tay nhỏ dưới áo choàng đã lạnh băng không độ ấm, Mặc Thần Dực nhũm mày lạnh giọng.

Nguyệt Tương Dao trừng mắt nhìn hấn, tên này lại dám tự tiện quyết định, lại còn chiếm tiện nghi nàng. Nhưng bàn tay nhỏ được bàn tay lớn bọc lại thì không rút ra, độ ấm của hấn khiến cho nàng lưu luyến không muốn rời.

Dần dò tiểu nhị đem nước ấm và thức ăn lên, Mặc Thần Dực mới gạt đầu cùng Nguyệt Tương Dao mắt đối mắt.

"Có phải là Thần Môn ra tay?" Khả năng này rất lớn, nhưng mục đích là gì? Vị trí Minh chủ? Nếu Băng gia chủ không tỉnh lại, ai sẽ là người có đủ uy tính để chủ trì Đại hội, đến khi ấy không phải là công dã tràng ư? Nhưng mà ngoài vị trí đó ra thì còn có mục đích khác?

"Không chắc nhưng vẫn nên cẩn thận." Đem bàn tay nhỏ đưa lên môi thổi ấm, Mặc Thần Dực trong lúc vô tình hôn vào tay nàng khiến cho nàng phút chốc như chạm phải điện, nhanh chóng thu hồi.

Bầu không khí trở nên ngại ngùng, Nguyệt Tương Dao bị ép phải tìm đề tài nói chuyện. Lúc này cánh cửa sổ vẫn mở, một bông hoa tuyết bay vào đậu trên bàn tay nhỏ. "Ủm. Bên ngoài tuyết lại rơi!"

Không khí dường như lạnh hơn một chút, tuyết bên ngoài cũng càng ngày càng dày phủ trắng cả một tầm nhìn rộng lớn. Thời tiết có chút kỳ lạ. Tính ra bây giờ vẫn là giữa trưa, mặt trời vẫn còn đó nhưng tuyết vẫn cứ rơi đều đặn không ngừng. Theo lý thì không thể, nhưng mà ở đây lại có thể, nổi bất an ngày càng mãnh liệt, khiến cho Nguyệt Tương Dao càng tin vào linh cảm xấu của mình.

"Băng La Đảo này không giống bình thường." Con người âm u lướt qua tầng tầng lớp lớp tuyết trắng, một suy nghĩ chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến nỗi Nguyệt Tương Dao không bắt kịp thì đã biến mất không dấu tích. Trong lòng nổi lên từng đợt sóng dữ, âm trầm trong mắt ngày càng tăng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Băng La Đảo (2)

Ngày hôm sau, Nguyệt Tương Dao vừa ra khỏi Long Quyển thì đập vào mắt là gương mặt oán phụ của ai kia khiến nàng co giật khóe miệng. Mỗi mòng vì lạnh mà nhột nhột đi mấy phân, tuy vậy không giảm sức thu hút mà còn tăng thêm mấy phần lạnh lùng xa cách. Mỗi bạc ním lại thành một được, mơ hồ còn thấy dấu răng cắn. Mũi cao anh tuấn, làn da trắng như ngọc, chân mày đen đậm toát ngạo khí kiết luân bây giờ lại co quắp tựa như uất ức đang bị kìm nén. Con người màu tím tỏ ra yếu ớt, rõ ràng lên án kẻ nào đó vô tâm vứt bỏ hấn chạy vào Long Quyển. Gương mặt ngày thường luôn là đáng vẻ trầm tĩnh lạnh nhạt đã đủ sức phá hoại, bây giờ ngược lại bộ dáng tiểu tức phụ phối hợp nhịp nhàng vô cùng nhuần nhuyễn khiến cho một người quen thuộc với thái độ ôn nhu của Mặc Thần Dực như Nguyệt Tương Dao phải co rút khóe miệng, hắc tuyến rơi đầy đầu.

Không phải chỉ vì nàng bỏ hấn bên ngoài mà hấn bày ra bộ dáng này để lên án nàng đấy chứ? Nam nhân này tối hôm qua còn hùng hổ nói để hấn ngủ dưới sàn, nàng cứ nằm trên giường là được. Nhưng mà bên ngoài đã sớm đóng băng nên nàng bảo hấn lên giường ngủ, còn mình chạy vào Long Quyển. Nàng đã vì hấn mà chừa lại giường ngủ, hôm nay hấn lại dám bày gương mặt oán phụ cho nàng xem!

Mặc Thần Dực trong lòng nghiêng rằng ken kết. Nàng vậy mà bỏ hẳn một mình giữa đêm lạnh giá, còn bản thân chạy vào cái nơi đó an nhàn sung sướng! Bên ngoài luôn có kẻ rình rập, nếu không phải bản võ công cao cường, tối hôm qua chắc đã thành con nhím! Nữ nhân này lại vô tâm trốn mất, hại bản một đêm mất ngủ, đáng đánh đòn! Nhất định phải bị trừng phạt!

Nhìn lại căn phòng khắp nơi đầy vết đao kiếm rồi lại nhìn quanh thâm dưới mắt của bản, Nguyệt Tương Dao "ô" lên một tiếng rồi im lặng. Hóa ra tối hôm qua bản không hề được chợp mắt, nhìn những vết này xem, nhất định đã xảy ra một trận ác chiến a. Nhưng mà nữ nhân nào đó lại không hề có cảm giác tội lỗi, mà còn thờnh một hơi than một tiếng may mắn tối hôm qua chạy vào Long Quyển nếu không hôm nay chắc phải trở thành con gấu trúc thứ hai rồi. Mà mỗi nam nào đó không có chỗ phát tát, gương mặt đen như đáy nồi nhìn con tức trong lòng.

Vốn định đến tìm Băng gia chủ nhưng mà khi hai người xuống lầu ăn sáng thì nhận được tin tức bất ngờ. Băng gia Đại tiểu thư Băng Ngọc Khiết mất tích! Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này mà một người có khả năng thay thế vị trí gia chủ lại biến mất, chẳng khác nào quăng cho Băng gia một quả bom hạng nặng khiến cho trên dưới Băng gia gần như bị điều đứng! Mà kẻ có lợi nhất trong hoàn cảnh này chính là kẻ luôn đối nghịch với Băng gia - Tây Môn gia.

Ở Băng La Đảo có ba thế gia lớn, chia làm thế chân vạc trên đảo. Nhưng mà, từ mấy năm trước, Băng gia và Lam gia lại kết làm thông gia, quan hệ hai bên rất tốt. Quan hệ hai trong ba gia tộc trở nên hòa hảo làm cho thế chân vạc bị đổ vỡ, Tây Môn gia trở nên cô độc, đâu đâu cũng bị hai thế gia chèn ép. Cũng từ đó, Tây Môn gia cùng Băng gia xích xích nhau, khắp nơi khiếu chiến mà kết quả đều thua thảm bại. Chuyện lần này Đại tiểu thư Băng gia mất tích, ai cũng cho rằng Tây Môn gia làm, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, cướp lấy vị trí dẫn đầu trong tam tộc!

Nghe được người dân bàn tán, Nguyệt Tương Dao bắt đầu suy nghĩ. Có thật là Tây Môn gia làm? Trong tình thế này rõ ràng Tây Môn gia bị đẩy lên đầu ngọn sóng gió, là kẻ đáng nghi ngờ nhất. Nhưng mà chẳng lẽ người Tây Môn gia lại ngu ngốc đến thế, không nhìn rõ tình huống? Nếu trong hoàn cảnh này hành động thì chẳng khác nào vừa ăn cướp vừa la làng?

Suy nghĩ tới lui nhưng vẫn có cảm giác không thỏa đáng lắm, dường như bản thân đã quên mất một yếu tố quan trọng nào đó. Nguyệt Tương Dao rồi rầu suy nghĩ, gương mặt xinh đẹp theo đó cũng trở nên nghiêm túc lạ thường.

"Nàng nói xem tại sao Băng gia lại thả ra tin tức này?" Ngồi bên cạnh, Mặc Thần Dực vẫn chưa bỏ qua một giây phút nào nhìn nàng. Tựa như nhìn thấu suy nghĩ của nàng mà nói, gương mặt yêu nghiệt tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn nàng.

Trong mắt xét qua tia sáng, đúng vậy, trong tình thế này Băng gia không có khả năng thả ra tin tức bất lợi, gây loạn lòng dân như thế, mà Tây Môn gia thì càng không có khả năng, có thể cùng lúc song đầu hai nhà, Tây Môn gia làm sao có thể không cân nhắc lợi hại trước việc truyền tin này ra. Vậy kẻ tình nghi còn lại là thế lực bên ngoài!

Hiện tại nơi này tập trung nhiều thế lực, nghèo sò tranh đấu, ngư ông đắc lợi. Bây giờ nội bộ Băng La Đảo chia năm xẻ bảy, là thời cơ thuận lợi để đầu tóm toàn bộ đảo. Khả năng chuyện này do đám người bên ngoài gây ra rất lớn, mục tiêu là đầu tóm nơi này! Đồng nghĩa với việc Đại hội Võ lâm năm trong tay bọn họ, mà vị trí Minh chủ chắc chắn chạy không thoát! Nhưng là nơi này ngư long hỗn tạp, sẽ là ai gây ra?

Một hồi rồi rầu cũng chỉ loại bỏ được người của Băng La Đảo khỏi diện nghi ngờ nhưng lại không có chút manh mối do kẻ đáng nghi cụ thể nào làm. Kết quả mang về cũng chỉ khá hơn một con số không. Quả nhiên nàng không có khiếu làm người đứng sau màn của một đại môn phái, thờ dài rồi lại thờ dài, Nguyệt Tương Dao ngán ngấm với chính bản thân mình.

Kiếp trước luôn là kẻ dưới trướng người khác, kế hoạch ám sát mặc dù tự nàng lập ra nhưng cũng phải qua sự trau chuốt của sư phụ, nhiều lần còn bị sư phụ gõ đầu vì bỏ qua những phương diện nhỏ nhặt nhưng lại mang theo hậu quả nặng nề. Dù vậy, nàng thắng được ở kỹ thuật, khả năng ám sát, danh tự sát thủ số một không phải ngoa. Nhưng không vì thế mà nàng bất mãn, làm người ai không có điểm yếu, nàng đâu phải toàn năng, phương diện ám sát nàng có thể mạnh nhưng phương diện về kế hoạch thì...thôi bỏ qua đi. So với mấy người trời sinh làm kẻ đứng đầu như Mặc Thần Dực hay Phong Ly, nàng chẳng so được gì.

Mặc Thần Dực một bên quan sát, thấy biểu cảm trên mặt nàng vẫn một mảnh nghiêm túc, sau cùng lại thờ dài một hơi rồi ừ rừ như tự than thân trách phận thì nhìn không được phì cười.

Nghe tiếng cười trầm ồm bên tai, mang tai Nguyệt Tương Dao đỏ lên, hai mắt giận dữ nhìn kẻ cười tự nhiên một bên. "Mặc - Thần - Dực!" Nguyệt Tương Dao dường như tiếng nói phát ra từ trong kẽ răng, hai mắt bốc hỏa nhìn bản. Nam nhân này lại cười nàng! Có phải ngựa đờn?! Ở trong Long Quyển chỉ đám bản hai cái nên chưa đủ phải không?!!

"Khụ khụ! Được rồi không cười nữa! Bây giờ có đi đến Băng gia không?" Mặc Thần Dực đè nén cảm xúc muốn cười thành tiếng nhìn lại gương mặt tức giận vì đồ bùng của nàng thì cảm thấy nó thật đáng yêu. Hai mắt to tròn tròn trừng lên, ánh sáng trong mắt như muốn hấp dẫn người khác không thể bỏ qua, cánh môi anh đào vầu lên vô cùng đáng yêu, má phồng to ra như trẻ con giận dỗi, trong qua đặc biệt sinh động đáng yêu làm cho người ta muốn ngừng cũng không ngừng được. Mà biểu cảm này của nàng chỉ có bản nhìn thấy, Mặc Thần Dực ôm một niềm vui nho nhỏ, tự hạnh phúc trong lòng.

Thấy bản thu liễm, Nguyệt Tương Dao mới hung bản trừng bản một cái mới chịu thu ánh nhìn về. Tức chết nàng! Lần đầu tiên có cảm giác bị nam nhân này nhìn thấu tâm tư, ngoài khó chịu ra còn có một phần cảm xúc nhộn nhạo khác. Cảm xúc này là gì nàng không biết nhưng nàng không bài xích nó, giống như một sự rung động nhỏ vậy.

"Không! Chờ cho mọi người tỉnh rồi tính tiếp! Những chuyện của Băng gia không liên quan gì chúng ta!"

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Chờ đợi thời gian mười ngày trôi qua, nếu theo tiếng trình cử thì vừa lúc đến Băng La Đảo. Đám người vốn đang ngủ say mê cũng tỉnh dậy, mà theo sắp

xếp của Nguyệt Tương Dao thì bây giờ đang ở trong khách điểm.

Khách điểm này nằng lầy danh nghĩa là Ma Cung bao trọn. Vừa nghe tới danh Ma Cung thì toàn bộ đám người ở trọ liền gấp rút cuốn gói, chỉ có lão bản là không hay biết gì, thấy khách nhân đồng ý nhường phòng thì cũng an phận chấp thuận cho thuê toàn bộ khách điểm. Vì lão bản đó cũng chỉ cảm thấy kỳ lạ là sau một đêm khách điểm lại có thêm nhiều người mà hắn không hề hay biết cũng như những gia nhân trong quán, sau đó lấy lý do cao nhân võ công xuất thần nhập hóa đến lúc nửa đêm nên hắn không biết rồi cho qua chuyện. Là người làm ăn, nên biết khi nào hỏi thì hỏi, khi nào dừng thì dừng, thấy bọn họ không giải thích thì hắn cũng im lặng. Bây giờ thời điểm Băng La Đảo căng thẳng, nếu như hắn đắc tội với thế lực bên ngoài thì coi như gây họa diệt môn cũng không ai thay hắn gánh. Vì vậy lão bản an phận làm người câm điếc, một chuyện cũng không hỏi làm Nguyệt Tương Dao rất hài lòng.

Vốn khoảng thời gian mười ngày chỉ có hai người cùng sinh hoạt nên không gian yên tĩnh lạ thường, có chút cô quạnh, bây giờ có thêm hàng tá người tới, khách điểm mấy chốc trở nên có sinh khí náo nhiệt. Mà người gây chuyện lại là ba kẻ khiến người khác đau đầu - Ly Nam Vương Lăng Thiên Quốc - Đại tiểu thư Ma Cung - Tiểu thiếu gia Nguyệt Phủ- những đại nhân vật không thể chộc tới lại ở chung một chỗ. Mà lão bản, tiểu nhị và những người qua đường Ất Giáp lại là kẻ chết thay, mỗi ngày đều kêu gào thảm khóc, gặp ba người như gặp phải sát tinh, cơ chân chạy thực mạng, khi ra khỏi phòng đều không quên ngó trước coi sau kéo gấp ba vị ma vương thì tàn đời.

Nhưng là họ không tìm ma vương, ma vương lại đi tìm họ. Bất cứ lúc nào ba người này đều có thể tùy tiện xuất hiện trong phòng của một người tùy ý nên không ai tránh khỏi việc bị chinh đến thâm. Nhất thời trong vòng một tháng ở Băng La Đảo, khách điểm nơi Nguyệt Tương Dao ở chật đầy oán khí, mỗi ngày đều có tiếng la thát thanh, mà ba kẻ gây họa chum đầu vào nhau thì khí thế ngất trời lật tung khách điểm. Người chịu khổ nhất là vị lão bản xui xẻo liên tục bị chinh ác, hắn từng có hoài nghi qua tổ tiên mười tám đời nhà hắn làm ăn thất đức, thiếu tam đại ma vương này ngàn lượng nên kiếp này bọn họ tìm hắn đòi nợ thay cho tổ tiên. Lão bản khóc không ra nước mắt chỉ có thể ngâm ngùi chùi mồ hôi lạnh trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Băng La Đảo (3)

Bởi vì nội bộ Băng gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên Đại hội Võ lâm phải dời lại vô thời hạn, điều này dẫn đến không ít bất mãn từ nhân sĩ giang hồ. Mỗi ngày đều có hàng chục người đứng trước cửa Băng gia gào thét đòi nhường quyền tổ chức đại hội cho người khác, dù sao không thể chỉ vì một mình người mà kéo theo cả thuyền người phía sau liên lụy. Nhưng là không có kẻ nào dám quá phận, chỉ ngoan cố gào thét mỗi ngày chứ không dám xông vào Băng gia, lỡ như đắc tội tới những người không thể đắc tội thì mất nhiều hơn được.

Thời tiết Băng La Đảo không những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại tuyết mỗi ngày một lớn, ngoài biển cũng không thể đi thuyền được, mặt biển bị đóng băng thật dày, chỗ mỏng nhất cũng là hơn một thước. Với điều kiện như vậy, mọi biện pháp rời khỏi hầu như không thực hiện được, những nhân sĩ đến để tham gia Đại hội Võ lâm đều bị nhốt trên đảo, lòng như lửa đốt.

Biển không thể ra khơi, tuyết ngày càng lớn, gia súc và gia cầm trên đảo không có chỗ sinh sống, lương thực nhập từ bên ngoài không thể đến, lương thóc gạo còn lại trên đảo không nhiều, thiếu lương thực đang là một vấn đề nan giải. Như một cơn khủng hoảng làm cho cả Băng La Đảo nhất thời cũng bị điều đứng, không thể làm gì ngoài chờ chết.

Chờ đợi một tháng, những thế lực lớn bắt đầu có chút nôn nóng, nếu tình trạng này kéo dài, nhất định sẽ phải chết đói không thể nghi ngờ. Mà Băng gia, cái đích chỉ trích của mọi người thì càng loạn.

Băng gia chủ đương nhiệm không có huynh đệ, cũng chỉ có một đứa con gái nhưng hiện tại lại không rõ tung tích, vì vậy khi gia chủ ngã xuống liền không có ai có đủ uy tín để vực dậy gia tộc đang trên đà đi xuống.

"Khụ khụ!" Băng gia chủ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, yếu ớt ngồi trên giường ho khan. Từ sau trận thổ huyết kia, sức khỏe hắn đang dần suy yếu, cộng thêm hàn khí nhập thể, sau đó là tin nữ nhi luôn yêu thương mất tích, đã kích chồng đã kích, bây giờ cơ thể đã gần như đi đến giới hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt gãy!

"Gia chủ, uống thuốc!" Nam tử hắc y bụng bát thuốc đen ngòm còn bốc khói đưa đến, sắc mặt hắn lo lắng, hai chân màu cũng nhũn lại thành một đường thẳng.

"Khụ khụ!" Lắc đầu đẩy bát thuốc ra, Băng gia chủ ngược con mắt đục ngầu, thần sắc phờ phạc nhìn nam tử, bờ môi mấp máy muốn nói lại cảm thấy cổ họng khô rát mà không nói lên lời.

Nam tử hắc y mím môi, biểu tình phức tạp nhìn người nam tử trung niên ốm yếu chỉ còn da bọc xương. Sau đó như hạ quyết tâm, giọng nói cứng rắn vang lên. "Ta sẽ đi tìm Đại tiểu thư, Gia chủ, người hãy chuyển tâm mà tịnh dưỡng sức khỏe!" Nói rồi dứt khoát đi ra ngoài mặc kệ sự ngăn cản của nam nhân trung niên.

Băng gia chủ cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút kiệt, đôi mắt vốn đục ngầu lại dâng lên một tầng nước mắt. Đòi nói nam tử khó rơi nước mắt, hắn lần này rơi lệ, không biết khi nào sẽ rơi lệ lần nữa, phỏng chừng sẽ không còn lần sau. Hắn một đời làm phu nhưng lại không đem tới hạnh phúc cho thế tử, đến đứa nữ nhi duy nhất cũng không bảo vệ được thì làm sao xứng với hai chữ "gia chủ". Hắn là hổ thẹn với tổ tông nhà họ Băng, nhớ đến trước kia từng thề độc sẽ mang tới vinh quang cho gia tộc, nào ngờ không chỉ mang tới tranh đấu khốc liệt mà gia tộc cũng ngày càng đi xuống. Một đời làm phu, làm

phụ, làm người đứng đầu cho cả gia tộc, vậy mà tất cả đều thất bại! Đúng vậy! Tất cả đều thất bại!

Hai hàng nước mắt chảy theo má rơi xuống lớp chăn dày rồi mau chóng thấm ướt một mảnh nhỏ, tâm lý chết hẳn đã sớm chuẩn bị chỉ chờ thời khắc buông tay. Mà khắc này, hẳn cuối cùng cũng buông tay, ôm bao nhiêu oán hận tội lỗi đi gặp liệt tổ liệt tông Băng gia.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. "Gia chủ, bên ngoài có người Ma Cung và Nguyệt Phủ đưa bái thiếp tới. Có gặp không?" Người đến dò hỏi. Mặc dù có lệnh cấm không cho bất cứ ai làm phiền Gia chủ, nhưng là người bên ngoài không phải những kẻ giao việc là xong. Những người này, một tên nô bộc như hẳn không thể đắc tội nổi, chỉ có thể dè chừng hỏi người bên trong mà thôi.

Nhân tình của Băng gia chủ khẽ sáng lên rồi ảm đạm xuống. Hắn kéo một nụ cười khô, một tia hy vọng nhỏ nhoi dâng lên trong lòng. Lại cố gắng ho khan ba tiếng coi như đồng ý rồi chờ người đi vào.

Nhận được hồi âm từ Gia chủ, tên nô bộc mới nhẹ thở ra một hơi. Nói một câu cáo lui rồi đi ra thỉnh hai vị khách đang đứng chờ ở tiền sảnh vào.

Hôm nay Nguyệt Tương Dao khoác một chiếc áo lông chồn màu trắng bạc, tà áo dài qua gối màu đỏ nổi bật giữa nền tuyết trắng. Cả gương mặt nhỏ nhắn trắng nhợt vị lạnh nhưng ngược lại không có một tia bất mãn chờ lâu, môi anh đào vẫn cong lên một nụ cười hờ hững lạnh nhạt.

Đứng bên cạnh, Mặc Thần Dực vẫn một thân hắc bào lạnh lùng, chỉ bạc thêu đồ án con rồng đang uốn lượn trong mây, nhìn như chứng thật sự tồn tại khiến cho người sợ hãi. Kiêu ngạo nhưng lại lạnh lùng tàn nhẫn, giống như chủ nhân của nó, một nam nhân sâu không lường được. Từ mâu âm u lạnh lẽo dọa cho tên nô bộc một trận sợ hãi, tựa như bất mãn trước sự chậm trễ của hắn.

Tên nô bộc run lên, cả người co rút lại thành một đoàn, nội tâm khóc ròng ước gì mình bây giờ có thể co lại thành một hạt đậu cũng được, nam nhân này quá nguy hiểm. Lại nhìn nữ tử kẻ bên, tên nô bộc lại không nhịn được mà kêu to trong lòng. Đừng nhìn nụ cười trên môi nàng mà buông lỏng cảnh giác, hẳn - một kẻ chuyên nhìn sắc mặt chủ mà sống qua ngày đã quá quen thuộc với nụ cười nhạt như vậy, nhìn như vô hại nhưng đáy mắt nàng không hề có ý cười, tựa như chờ lúc người buông lỏng cảnh giác sẽ đâm người một đao đầy máu. Hai người, một thanh lãnh như u lan, một thiết huyết vô tình, vốn không thể ở chung với nhau nhưng khi hai người đứng gần nhau thì hòa hợp đến kỳ diệu, giống như hai người này sinh ra là một đôi vậy.

Men theo lối đi, dọc hai bên đường cảnh sắc như mơ, hòn giả sơn nằm sâu trong tán cây, nước bên ngoài đóng băng nhưng nơi này thì vẫn chảy róc rách, tuyết được quét sạch sẽ, có thể thấy dù Băng gia có sa sút thì nô bộc vẫn như cũ không dám bỏ bê công việc. Đi qua năm lối mòn, cuối cùng một đại viện đơn giản mộc mạc hiện ra trước mắt.

Không giống như một đại viện của người có tiền, một hòn giả sơn, một hồ nước, một bàn đá dưới gốc mai, đường nhỏ quanh co dẫn tới căn phòng chính, đơn giản, âm cúng, không xa hoa thể hiện như người khác, thông qua nơi ở cũng hiểu được đây là loại người nhã nhặn, không chịu gò bó của luật lệ, là một người biết thương thức cảnh vật.

Nguyệt Tương Dao nhìn quanh một vòng rồi đánh giá.

"Gia chủ bên trong, thỉnh." Tên nô bộc ra hiệu mời, Nguyệt Tương Dao cũng không ngần ngại đẩy cửa đi vào. Khi cánh cửa khép lại, tên nô bộc cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, quay lại mới thấy sau lưng đã ướt thành một mảnh lớn. Giữa trời tuyết lạnh lẽo thế này mà hắn lại có cảm giác mình vừa trải qua mùi vị chết một lần. Đây, cũng quá đáng sợ đi!

Bước vào, ấn tượng đầu tiên chính là mùi thuốc. Mùi thuốc nồng nặc bao quanh chớp mũi, còn có vị hỗn tạp pha lẫn mùi máu tanh khiến cho Nguyệt Tương Dao nhíu mày dừng bước chân. Nhìn lại nam tử trung niên ốm yếu ngồi dựa bên giường, nàng thở dài. Sớm biết Băng gia chủ đã yếu ớt, lại đâu ngờ rằng sẽ ốm yếu tới mức này, chỉ một cơn gió thổi qua là đã tạo thành tổn thương?

"Băng gia chủ, tình hình sức khỏe của gia chủ, ngài hẳn đã rõ?" Không hề đi xa, Mặc Thần Dực đi thẳng vào vấn đề chính. Đối với người ngoài, hắn chưa bao giờ để lộ một chút tình cảm nào, dù là người ốm yếu như một bộ xương khô cũng vậy.

Băng gia chủ gật gù nhưng không thể nói, môi khô miệng đắng, huống hồ sức lực để nói một từ hẳn cũng không có. Thông qua hình ảnh mơ hồ thu được từ đôi mắt đục, hẳn mơ hồ thấy được một thiếu nữ bạch y và một nam tử hắc bào đứng trước mặt.

"Chúng tôi đến Băng gia cũng vì lý do này. Một cuộc dao dịch, đánh cược vận mệnh Băng gia." Âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử truyền tới, Nguyệt Tương Dao bỗng đứng yên không nhúc nhích nhìn Băng gia chủ. Dễ nhận thấy cơ thể của hắn run lên, nàng liếc nhìn Mặc Thần Dực. Quả nhiên bọn họ đoán đúng, Đại hội Võ lâm không chỉ đơn giản là chọn ra Minh chủ Võ lâm, mà còn có ý đồ khác. Lần này đến đây cũng chỉ ôm một chút hy vọng nhỏ, không nghĩ tới là sự thật.

Cơ thể Băng gia chủ run lên, con ngươi lại giàn giụa nước mắt. Nội tâm run rẩy kịch liệt. Bọn họ biết! Bọn họ vậy mà biết!!! Đánh cược? Băng gia còn gì để đánh cược chứ?

"Thành công thì vinh quang vô hạn, thất bại...tất cả đều mất!" Lần nữa giọng thiếu nữ vang lên, Nguyệt Tương Dao cũng không hỏi thúc hắn suy nghĩ. Cái nàng cần là một câu trả lời chắc chắn không phả nửa vời. Hẳn có thể không hợp tác, nàng chỉ cần đợi bằng tan rồi đi là được. Nếu hắn hợp tác, hai bên cùng có lợi, mà nàng, chính là đang thả mồi như con cá cắn câu. Thật ra nàng cũng không biết bí mật kia là gì, chỉ suy đoán rằng nó có liên quan tới Băng La Đảo, câu nói trên nàng chỉ dựa vào phán đoán cá nhân, thật ra vẫn có một phần cược. Và dĩ nhiên, nàng đã thắng. Ý cười trong mắt càng nồng đậm.

Tất cả đều mất... Câu nói này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Băng gia chủ. Hắn tự cười giễu. Bây giờ hắn không có lựa chọn nào khác. Không hành động, Băng La Đảo chôn vùi dưới lớp băng tuyết ngàn năm. Mà một khi đã làm thì phải thành công, nếu không cũng là công dã tràng, cái chết chung không tránh khỏi. Hai người này cho hắn hy vọng, mặc dù là hy vọng nhỏ nhoi nhưng hắn tin tưởng, nghịch thiên hay không vẫn là quyết định sau cùng của hắn. Là chờ chết hay cùng trời ngạnh kháng? Đương nhiên một kẻ có kiêu ngạo sẽ không bao giờ chọn chịu chết!

"Ta... hợp tác..." Âm thanh khô khốc như đã lâu không nói, trong mắt Băng gia chủ có thêm mấy phần kiên quyết, mà mộ thân gầy yếu cũng bị câu nói này đánh tan, khí thế, kiêu ngạo, tự tin trước giờ bị chôn vùi trong bệnh tật dần khôi phục. Băng gia chủ hồi sinh thần tốc, chớp mắt lại thấy được nam nhân sức lực tràn đầy, khí thế bức người, là con người không sợ khó khăn vẫn tiến về trước, Băng Vũ Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Mỹ nhân ngư xuất hiện - Tin tức

Nguyệt Tương Dao lấy danh nghĩa Đại tiểu thư Nguyệt Phủ đứng ra chủ động đề nghị trị bệnh cho Băng gia chủ. Bấy giờ người ta mới nhớ tới có tin tức vị Đại tiểu thư này ngay từ nhỏ đã sớm theo gia gia là Dược Y Vương y thuật thần thông, tục xưng thần y mà khắp nơi muốn mời về chữa bệnh một lần làm truyền nhân. Thật ra thì trước đây không lâu, không ai biết được sự tồn tại của vị Đại tiểu thư không hề được nhắc tới này, mà tin này được truyền ra từ nửa năm trước, ở buổi tiệc sinh nhật tiểu ái tử, chính miệng Nguyệt Hồng Thiên đã công bố ra bên ngoài. Chẳng qua lúc đó không ai thấy rõ mặt của nàng, tính tình nàng thế nào cũng không biết nên cũng bán tính bán nghi về độ chân thật của lời đồn, mà tin tức này cũng không tạo ra sóng gió gì nên làm cho người ta mau quên, bây giờ bỗng dưng xuất hiện, còn ra tay đánh ngang Băng La Đảo làm cho các vị cao tăng ở các thế lực như bị sét đánh ngang tai. Nhìn thái độ người Nguyệt Phủ đối với vị Đại tiểu thư thần bí này thì có thể chắc chắn rằng nữ tử này có địa vị không nhỏ trong nhà. Có thể lấy danh nghĩa Nguyệt Phủ đứng ra, vị Đại tiểu thư này chỉ sợ so với lời đồn càng khó dò. Lúc nhất thời, một con sóng ngầm dữ dội ập tới trên Băng La Đảo, các thế lực giống như dầm phải đình, cấp tốc tìm kiếm thông tin nhưng đáng tiếc, một chữ cũng không ra.

Dân chúng ở đảo bị cách biệt với đất liền nên cơ bản không ai biết vị Đại tiểu thư Nguyệt Phủ này là ai, nghe nói nàng có thể trị cho Băng gia chủ thì nhất thời vui mừng, tôn nàng như thần tiên cứu thế, đi trên đường vô tình đều có thể nghe lời khen ngợi nàng từ miệng người dân. Tuy vậy cũng có không ít kẻ nhân cơ hội này kiếm lời từ việc giả mạo thông tin, có kẻ nói nàng xinh đẹp như thiên tiên, lại có người nói nàng xấu xí so với một bà lão tám mươi còn xấu hơn, đủ mọi loại thông tin đều có. Mà những người có liên quan đến vị nổi tiếng trong lời đồn lại không hề đứng ra chứng thực, mặc kệ cho ai muốn nói gì thì nói vẫn ở một bên ăn ngủ thanh thoi, giống như xem nàng là kẻ xa lạ, có thể coi như ngầm thừa nhận hoặc là có ý gì khác, nhất thời những kẻ bán tin tức càng có cơ hội lợi dụng, tin đồn thất thiệt đủ loại tung ra. Băng La Đảo vì thế trong nửa tháng tiếp theo liên tục sôi trào, vấn đề lương thực cũng bị dân chúng đá sang bên, mỗi ngày chỉ lo hóng hớt tin tức mới nhất.

So với bên ngoài sôi trào, khách điểm nơi Nguyệt Tương Dao ở có vẻ thành thật hơn một chút.

"Tin tức mới a! Tin tức mới a! Ai muốn nghe thì tập hợp a!" Hai tháng sống chung, Phong Ly đã bỏ đi dáng vẻ của một vương gia cao cao tại thượng luôn hóng mát ăn bát vàng. Bấy giờ Phong Ly chính xác như một kẻ giang hồ tầm thường, mặc dù vẫn là áo bào hoa lệ nhưng mặc lên người hẳn không có khí chất tôn quý, ngược lại tăng thêm dáng vẻ tùy hứng của các công tử quần áo lụa là mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ. Gương mặt xinh đẹp hơn nữ nhân lúc nào cũng treo lên nụ cười vô lại, thuận tay liền choàng vai một tên tiểu nhị, đôi mắt phượng câu hồn khê híp lại, trong mắt sệt qua tia ám toán, hại cho tên tiểu nhị lạnh sống lưng một trận. "Tiểu huynh đệ à, có hứng thú nghe không hả?"

"Có... Có! Rất... Rất muốn!" Tiểu nhị xui xẻo bị cặp cổ rất muốn cắn lười tự sát, cả người cứng ngắt run rẩy kéo xa khoảng cách giữa mình và ma vương. Trong lòng đã sớm quý lạy tổ tông mười tám lần cầu mong không bị chinh phục, nếu hẳn có thể bình an qua được thời khắc này, chờ sau khi đám người này rời đi hẳn nhất định sẽ cúng heo quay ăn mừng ba ngày ba đêm.

"Này! Tại sao ta với ngươi đồng môn, ngươi không nói cho ta trước? Lại đi kéo tên tiểu nhị này trò chuyện!" Vừa lúc Mặc Ngọc Hân ở đại sảnh thấy được hành động thân mật của hai người liền chỉ vào mặt hẳn phồng má lên mắng. Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm tên tiểu nhị bị choàng vai như muốn băm thây hẳn ra làm mười tám mảnh.

Tên tiểu nhị như rơi vào hầm băng, cả người lạnh toát. Hai dòng huyết lệ tuôn rơi, bao nhiêu ngôn từ đều quy kết thành mấy câu. Xong rồi! Bị nữ ma vương ghi thù, đời này hẳn xong rồi! Nương ơi, xuân này con không về!

"Áy áy! Không phải! Nghe ta nói! Tiểu Hân Hân!" Phong Ly bị mắng liền như phải bóng mà buông tên tiểu nhị ra, lấy bộ dáng chân chó nịnh nọt Mặc Ngọc Hân. Tiểu nhị bị đẩy sang bên bắt chắp hình tượng liền rơi nước mắt, hai tay chấp lại suýt nữa bái lạy ông trời, cũng may là có người ngăn cản kịp không thôi hành động này rơi vào trong mắt mấy ma vương khác nào nộp mạng.

"Tiểu Hân Hân à, trong mắt ta đương nhiên sư muội đồng môn là nhất. Chẳng qua ngươi phải nghe ta nói, thân ngươi nữ nhi lại cùng ta nam nhi choàng vai ôm ấp thì làm sao được. Lỡ rơi vào trong mắt trường bối, hình tượng ngoan hiền thực mỹ của ngươi đều bị hủy hoại hết. Bla bla!" Phong Ly dùng giọng đều đều ngọt nói, bao nhiêu công phu miệng lưỡi đều đem ra đồ tiêu cô nương còn đang cau giận, biểu cảm "thà chết cũng bảo vệ" bày trên mặt chân thật khiến cho Mặc Ngọc Hân không phân biệt đâu là giả đâu là thật.

"Thật sao?" Mặc Ngọc Hân nghiêng đầu hỏi.

"Đúng a! Không vì ngươi, ta vì ai?" Phong Ly "y như đúng rồi" liên tục gật đầu thành công đồ ngọt tiểu cô nương.

Mọi người "..."

Ma vương này có ngày lại đi nói luận thường đạo lý cho người khác?! Trời sập!!! Nhưng là khi nào thì nữ ma vương kia có ngoan hiền thực mỹ!? Ta

kháo!!! Công phu đòi trắng thay đen cũng quá thành thực đi! Chuyện không có cũng bị nói thành có, còn với bộ dạng chính trực không sợ trời không sợ đất kia nữa! Bộ không sợ sét đánh sao?!! Còn người kia, trình độ dễ bị lừa gạt so với đứa bé ba tuổi còn thấp hơn! Xin hỏi làm sao nàng sống được nơi ăn thịt người như Ma Cung hả?

Chợt mọi người chú ý tới một trọng điểm. Hai người này lại xưng nhau đồng môn?!! Ai lại có can đảm làm sư phụ của hai kẻ không sợ thiên hạ đại loạn này đây? Quả thật khâm phục tâm lý của kẻ đó a!

"Vậy tin tức mà người nói là gì?" Mặc Ngọc Hân thu giãn háo hức hỏi. Ánh mắt lóe lóe, trong lòng tự dưng bốc lên nộ khí. Xem nàng là con nít ba tuổi đồ ngọt? Được lắm! Danh xưng nữ ma vương cũng không ngày một ngày hai hình thành, nàng phải cho hắn biết ai cao tay hơn ai!!

Trong lòng không ngừng cười, nữ nhân này dùng chút ngọt là có thể dụ được. Phong Ly không ngờ tới chỉ vì suy nghĩ khinh thường địch thủ mà tự đem lại hậu quả khôn lường.

"Trên đường lớn dân chúng bàn nhau nói hàng động phía Đông xuất hiện Mỹ nhân ngư. Bây giờ người Tây Môn gia tộc đã kéo đến đó dò xét!"

"Mỹ nhân ngư?"

"Thật là Mỹ nhân ngư trong truyền thuyết?!"

"Không ngờ lần này có cơ hội nghe tới nó! Phỏng chừng có thể tận mắt nhìn thấy Mỹ nhân ngư trong truyền thuyết!"

"..." Mọi người kích động, thay nhau bàn tán. Ở vùng biển đương nhiên sẽ không bao giờ thiếu mấy cái truyền thuyết như thế này. Giống như Giao Long, cũng là một truyền thuyết có thật. Còn Mỹ nhân ngư trong lời nói mọi người vẫn chưa ai từng gặp qua. Truyền thuyết nói Mỹ nhân ngư nửa người nửa cá, dung mạo bất phàm, có giọng hát hay nhất trên thế gian này. Trời sinh mỹ mạo, lại có tài năng, đương nhiên trở thành thứ quý giá chỉ có thể cầu mà không thể thấy. Có được Mỹ nhân ngư, coi như đánh đổi cả gia sản cũng không ai chối từ. Từ sâu trong máu nhân loại, Mỹ nhân ngư đã sớm trở thành một bảo vật vô giá, những kẻ tham vọng có được nó cũng không ít. Lần này Mỹ nhân ngư xuất hiện khác nào nhắc lên sóng dữ, Băng La Đào này sớm muộn cũng chìm trong tranh đấu.

"Nhưng là thật hay giả vẫn chưa xác định được. Lời đồn vẫn là lời đồn, tính chính xác không cao." Tuy nhiên vẫn còn người bình tĩnh phân tích.

"Cũng đúng. Nhưng mà cứ tin là có vẫn hơn là không tin. Đi! Ta đi theo Tây Môn gia nhìn xem Mỹ nhân ngư!" Lại có người gật đầu.

"Khoan đã! Phải đợi Thiếu chủ và những người khác trở lại! Chúng ta tự tiện rời đi, lỡ như đắc tội người ngoài thì mang lại phiền phức cho họ. Bây giờ họ đã bận lắm rồi!"

"Đúng vậy! Chúng ta không nên kéo phiền phức cho họ a!"

Mọi người nhìn nhau gật đầu. Phong Ly đứng một bên ánh mắt chớp lóe. Quả nhiên người của Nguyệt Phủ và Ma Cung, dù có kích động cỡ nào thì vẫn còn lý trí suy nghĩ cho chủ tử. Không như hắn, người bên cạnh sáu năm không tiếng động tiếp cận hắn chỉ chờ một ngày đâm hắn một dao, mà hắn lại không phát hiện ra. Nếu không có Nguyệt Tương Dao nhắc nhở hắn, có lẽ bây giờ hắn vẫn đang còn mù quáng tin tưởng tên đó. Chuyện này hắn không cần đoán cũng biết, chắc chắn là một tay Thần Môn dụng nê. Hắn chết, Lăng Thiên Quốc sụp đổ, toàn bộ đều rơi vào tay bọn họ. Thần Môn, người không phạm ta, ta không phạm người, người phạm ta, ta ắt trả lại trăm lần! Lần này suýt nữa để các người đất thù, lần sau xem ai là kẻ thắng cuộc!

Nơi này Phong Ly tức giận xiết chặt nắm đấm, nơi khác cũng có kẻ nhớ đến hắn.

Khách điểm xa hoa nhất Băng La Đào bị Thần Môn bao trọn. Nơi nơi đề mang một bầu không khí uy nghiêm. Đến tiểu nhị cũng phải run sợ, mỗi ngày hầu hạ mấy vị đại nhân này, tiểu nhị luôn thấp thòm không yên, chỉ sợ mình làm sai cái gì liên sẽ bị xử tử, mà gia đình hắn cũng sẽ không thoát khỏi liên can. Làm cho bầu không khí vốn uy nghiêm thì càng thêm áp lực đáng sợ.

"Mỹ nhân ngư xuất hiện?" Khoác một áo choàng lông hồ màu trắng, Họa Dung Như càng thêm yếu ớt trong cái áo choàng rộng lớn. Dung nhan như họa, mỗi cái nhìn mây đều làm cho người thần hồn phát điên, khi thì dịu dàng nhu mì, khi thì quyến rũ mê người. Quả nhiên xứng danh Đệ nhất mỹ nhân.

"Ừ. Còn chưa chắc chắn là sự thật. Sơn động phía Đông, ta đã xem qua. Địa thế có chút hiểm trở, ánh sáng yếu ớt, thông đạo có vẻ sâu, không rõ bên trong như thế nào. Kỳ lạ là ngoài biển đóng băng nhưng nơi này nước vẫn chảy." Khóe mắt Trúc Huyền Tông mang theo tia ngưng trọng. Trên bàn bày một bình trà, tách trà bằng gốm trắng nổi bật, miệng tách còn có chút khói bay lên.

"Quả thật kỳ lạ." Họa Dung Như có vẻ suy tư. Rồi lại nhớ đến tin tức gần đây, trong đầu lướt qua gương mặt luôn mang nụ cười nhạt của thiếu nữ. Tia ác độc trong mắt càng sâu. Không ngờ kế hoạch bọn họ sắp xếp lại bị thất bại trong gang tấc, mà tên nội gián cũng bị nàng ta phát hiện. Tiếc cho một tên nội gián cẩn thận. "Ca dự định sẽ đứng ngoài xem nàng ta chữa trị cho Băng Vũ Quỳnh sao?"

"Xem? Làm sao chỉ có xem? Chúng ta cũng phải góp vui một chút chứ! Dù sao Băng gia này cũng phải sụp đổ!" Câu cuối bộc lộ ra sát khí nồng nặc, Trúc Huyền Tông bóp nát tách trà quý trên tay. Tách trà chỉ nháy mắt đã hoá thành cát bụi bay theo gió ra bên ngoài, mà nước trà cũng bị bốc hơi không thấy đâu. "Nàng ta muốn trị, chúng ta giúp nàng trị! Còn về Ma Cung có những tay hay không, trước hết phải xem thái độ của hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Linh Lung Hải Châu mất tích

Nói là Nguyệt Tương Dao chữa trị nhưng thực chất là Lệ Phí Nhã tự thân ra tay. Dù sao so với truyền nhân thực sự trải qua hai mươi năm học tập thì với một người thiếu kinh nghiệm trầm trọng như nàng thì chắc ăn hơn rất nhiều. Vì thế, mẫu thân một bên chăm sóc, nữ nhi một bên nghiêm túc qua sát học hỏi kinh nghiệm. Có mẫu thân thân y ra tay, lại có nữ nhi phối hợp phụ tá, qua nửa tháng Băng gia chủ từ một bộ xương gãy trở lại bộ dáng sinh long hoạt hổ như bình thường, chỉ có điều là cơ thể vẫn còn ốm yếu nhưng tinh thần thì không thua bất kỳ ai.

"Quả nhiên không hổ danh thần y, Nguyệt phu nhân, Đại tiểu thư, cái mạng này là do hai người nhặt về, từ nay về sau Băng gia do hai người quyết định." Băng Vũ Quỳnh ôm quyền cảm tạ, trong mắt không hề che dấu sự kích động không nói nên lời.

Băng Vũ Quỳnh một thân trường bào tối sắc, dáng người cao lớn lại có chút gầy gò. Tuổi của hần cũng đã qua bốn mươi, đang là độ tuổi có sự hấp dẫn, toàn thân cao thấp toát ra sự thành thực quyền rũ. Gương mặt chữ điền trầm ổn, đặc biệt là đôi mắt sắc bén trải sự đời. Cả người tinh thần phấn chấn, nếu là nửa tháng trước, sẽ không có ai tin người này bây giờ có thể mạnh khỏe đứng dưới tuyết mùa quyền. Đến cả hạ nhân luôn hầu hạ bên người Băng Vũ Quỳnh cũng kinh ngạc không nói nên lời, lại càng khen không dứt tiếng đối với tài năng y thuật của hai mẫu tử Nguyệt Tương Dao.

"Băng gia chủ khách khí. Chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi." Lệ Phí Nhã nở nụ cười dịu dàng đỡ tay hần, cũng không nói thừa nhận hay từ chối lời khen của hần. "Tuy bệnh được trị khỏi nhưng vẫn có chút di chứng. Từ nay về sau, chỉ sợ Băng gia chủ sẽ phải thường xuyên mắc các bệnh cảm mạo, phải bồi bổ cơ thể, không thể để cơ thể mệt mỏi, đặc biệt không thể vận công tùy ý. Hy vọng Băng gia chủ để ý, Băng La Đảo còn cần công sức của ngài."

"Lời này tại hạ xin ghi nhớ." Lần nữa ôm quyền, lúc này Băng Vũ Quỳnh mới quay qua thiếu nữ từ y yên tĩnh bên cạnh. "Đại tiểu thư, không biết có thể dành một chút thời gian để nói chuyện được không?"

"Được." Nguyệt Tương Dao không phản đối, cười nhẹ gật đầu.

"Dao Dao, con theo Băng gia chủ, ta đi tìm phụ thân con." Lệ Phí Nhã biết có một số việc nữ nhi không thể nói được nên không cưỡng cầu, nói một vài câu dặn dò rồi rời đi.

"Đại tiểu thư, mời." Băng Vũ Quỳnh đưa tay ra hiệu mời. Hai người một trước một sau đi đến thư phòng.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

"Đại tiểu thư, không biết tiểu thư đã biết được những gì?" Rót hai tách trà nóng, Băng Vũ Quỳnh mở miệng hỏi lại nhìn thiếu nữ vẫn đạm phong kinh trước mắt, trong lòng tiếc rẻ không thôi. Nếu như nữ nhi bướng bỉnh của hần học được một chút tư thái bình tĩnh không gọn sóng của nàng thì hay biết mấy, như vậy sẽ không có chuyện bị các trưởng lão đè ép đến mất khống chế mà ra tay đánh người. Mà nữ nhi của hần đến giờ vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức nào, bao nhiêu công sức cũng đổ sông đổ biển.

"Nếu như ta nói vốn ta không biết gì cả, chỉ đoán mò mà thôi thì Băng gia chủ có tin hay không?" Nụ cười trên môi càng đậm, nâng tách trà lên uống một ngụm, Nguyệt Tương Dao khen một tiếng trà ngon rồi nhàn nhạt nhìn hần.

Băng Vũ Quỳnh sau khi nghe nàng trả lời thì lâm vào suy nghĩ. Nói cách khác ngay từ đầu nàng chỉ đánh cược thắng thua, cược xem có tồn tại một bí mật hay không, ngay từ khi nàng bước vào Băng gia, nàng đã sớm giăng cho hần một cái bẫy, chỉ chờ hần nhảy vào. Mà hần, lại không hay biết nhảy vào đó, kết quả là không thể không nói ra cơ mật này. Băng Vũ Quỳnh bắt đầu đi lắt đầu, đường đường là gia chủ một gia tộc xưng bá một phương lại thua trong tay hai người chỉ bằng một nửa tuổi hần, quả nhiên sống sau đẻ sống trước, thiên hạ này nên nhường cho đám trẻ tuổi này.

Sau đó Nguyệt Tương Dao thông qua Băng Vũ Quỳnh biết đến cơ mật chôn sâu dưới đáy biển Băng La Đảo. Một ngàn năm trước, Băng La Đảo là một quần đảo không người sống, nằm lơ lửng giữa biển khơi không người biết tới. Một đoàn thuyền vì tránh trận đại chiến của Tam Đại Thần Thú mà trôi dạt vào đây. Những người đó chờ cho trận đại chiến đi qua, kết quả là chờ hơn hai mươi năm, lúc đó không còn ai muốn rời đi nên quyết định xây dựng nơi này thành một tiểu vương quốc có tên Băng Đảo Quốc bởi vì chỉ có quần đảo này là có tuyết rơi. Qua thêm năm trăm năm, Băng Đảo Quốc sụp đổ, trở thành địa phận của Phi Thiên Quốc, đổi tên thành Băng La Đảo.

Tam tộc, tức Băng gia, Lam gia, Tây Môn gia, ba gia tộc hình thành ngay từ khi dựng lên Băng Đảo Quốc, trải qua ngàn năm suy tàn rồi hưng thịnh đã sớm bám rễ vào nơi này, bất cứ gia tộc nào ngã xuống đều làm cho Băng La Đảo rung chuyển. Mà Băng gia, gia tộc luôn đứng đầu trong suốt một ngàn năm nắm giữ một bí mật kinh thiên không người nào biết ngoài mỗi đời gia chủ. Cứ cách một trăm năm, người giữ vị trí Băng gia chủ phải dâng lên Linh Lung Hải Châu cho vị thần bảo hộ của đảo. Việc này đã được nhiều đời gia chủ thực hiện, nếu không làm được sẽ khiến cho thần nổi giận, hậu quả là nhấn chìm cả Băng La Đảo, điều này đã ghi lại vào tổ huấn, và các đời gia chủ phải thề trước mặt bài vị của tổ tiên là đến gia khi nhắm mắt mới được nói cho gia chủ đời tiếp theo, nếu vi phạm sẽ hồn phi phách tán. Vì vậy, cả quần đảo rộng lớn suốt ngàn năm cũng chỉ duy trì một người biết được sự thật.

Linh Lung Hải Châu này vốn là một viên trân châu bình thường, nhưng lại được đặt ở nơi giao hòa giữa biển cả và đất trời, hấp thụ tinh khí đất trời nên có linh khí bao quanh, là môi ngon mà bao nhiêu loài cá ao ước. Đến đời của Băng Vũ Quỳnh, không may viên Linh Lung Hải Châu bị đánh cắp, nói đánh cắp có vẻ hơi nhân hóa, nói đúng hơn là cướp đoạt. Linh Lung Hải Châu được đặt ở một toà điện gần biển, hai năm trước bị một con Giao Long tấn công cướp đi. Dù đã cho người vây bắt nhưng Giao Long này sau khi ăn Hải Châu vào thì trở nên biến dị, dù có bao nhiêu cao thủ cũng không làm gì được nó nên viên Hải Châu đành mất trắng.

"Người cũng tin những lời nói của tổ tiên về thần sao?" Nghe tới chỗ này Nguyệt Tương Dao nghiêng đầu hỏi. Trong lòng chợt suy nghĩ tới con Giao

Long đã gặp trước đó, cũng được xem như là một cá thể biến dị nha, không biết có phải con Giao Long hẳn đang tìm không. Nếu phải, Băng La Đảo phải nợ nàng một ân tình cực lớn.

"Lúc đầu ta cũng không tin, cho rằng mất thì thôi. Chuyện này cũng một mình ta biết, cứ giấu nhem đi là xong. Nào ngờ, bắt đầu từ năm đó, tuyết rơi nhiều hơn, nước biển cũng dâng cao mà không có dấu hiệu hạ xuống. Lại thường xuyên xảy ra dông bão làm thiệt hại không biết bao nhiêu của dân. Lúc này dù không tin cũng phải tin, ta tìm mọi cách lấy lại được Linh Lung Hải Châu, chỉ có điều nhân lực có hạn nên..." Băng Vũ Quỳnh lắc đầu không nói, thoát đã như già thêm mười tuổi, thần tình u buồn không nói nên lời.

"Nên mới bày ra Đại hội Võ lâm nhằm tìm nhân lực giết chết Giao Long lấy lại Linh Lung Hải Châu." Không phải hỏi, Nguyệt Tương Dao khẳng định nói. Nàng cũng không có thái độ tức giận vì bị lời dụ dỗ, nếu là nàng trong tình thế đó, không có Long Quyển, không có nhân lực thì lựa chọn này là thích hợp nhất, cũng là thông minh nhất.

"Nhưng không phải nói nếu gia chủ vi phạm lời thề thì sẽ bị hồn tiêu phách tán sao? Băng gia chủ không sợ?" Ngược đôi mắt màu nâu khê lóe tia sáng nhìn hần, Nguyệt Tương Dao nâng tách trà lại nhấp một ngụm.

Băng Vũ Quỳnh cười nhạt. "Chết vốn là hết, còn quan tâm làm gì tới kiếp sau. Hồn phi phách tán thôi mà, có thể đánh đổi lại mạng sống của tất cả dân cư ở Băng La Đảo cũng đáng lắm."

Khó có được một người suy nghĩ như thế, Nguyệt Tương Dao càng cảm thấy nửa tháng này bỏ ra cũng không phí. Vì thế đứng lên nói. "Việc này ta nhất định giúp đỡ. Không biết có lấy lại được Linh Lung Hải Châu hay không nhưng nhất định ta sẽ cố gắng hết sức." Nói rồi thì xin cáo lui ra ngoài.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ dần bị tuyết trắng che lấp, Băng Vũ Quỳnh ngồi trên ghế thờ dài một hồi, thần tình phức tạp nhìn lên bầu trời bị mây đen vẫn đục. Lát sau thu hồi lại tâm nhìn, xoay người đi vào trong. Mọi việc vẫn phải chờ xem, là hần đánh cuộc thắng hay thua.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Ba tháng lên đường, một tháng đến Băng La Đảo, lại thêm nửa tháng chữa trị cho Băng gia chủ, thoáng chốc đã qua bốn tháng rưỡi. Theo dự tính ban đầu, có lẽ bây giờ nên đi thuyền về nhà chứ không phải ở nơi này ngắm tuyết. Hoa Ân Ân trong thời gian này vừa không được nhìn thấy tướng công vừa không được nhìn nữ nhi, mỗi ngày đều kêu gào đòi trở về nhà không biết bao nhiêu lần. Lệ Phi Nhã ra sức trấn an nhưng vẫn không có hiệu quả, cuối cùng đành mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, dẫn Nguyệt Tinh Bảo đi khắp nơi chơi.

Thời gian này Nguyệt Tương Dao cũng chưa quên phải liên lạc với Lưu Phi Chiến nhưng nào ngờ nhận được thư không thể gặp mặt của hần. Chuyện là Lưu Phi Chiến đến nơi này sớm hơn các nàng nửa tháng với thân phận là khách quý của Đông Đào Phiến, không tiện gặp mặt. Không biết nguyên do gì, khi Đông Đào chủ vừa nhìn thấy Lưu Phi Chiến liền vô cùng vừa mắt, ra điều kiện nếu có thể dấy nhi tử hần một thân võ nghệ phòng thân trong mấy tháng đi biển thì hần sẽ đưa Tử Diễm San Hô cho. Vì thế mấy tháng nay Lưu Phi Chiến vẫn làm võ sư cho nhi tử của Đông Đào chủ, mộ khắc cũng không thể lui là.

Nguyệt Tương Dao cũng biết là không thể ở nơi này mãi, liền cùng Mặc Thần Dực giải phẫu xác Giao Long để tìm Linh Lung Hải Châu. Vừa nghe được đề nghị của nàng, Mặc Thần Dực suýt nữa nhảy dựng lên vì vui mừng nhưng cũng may hần kiềm chế được, cùng Nguyệt Tương Dao tìm Linh Lung Hải Châu trong cơ thể của Giao Long.

Được Long Quyển bảo vệ, xác của Giao Long mặc dù qua hai tháng nhưng không hề bị một chút thối rữa, cái xác vẫn còn tươi như vừa mới chết. Lúc dùng dao gạch qua máu tươi bắn lên tung tóe, mùi tanh của cá cùng với mùi tanh của máu hòa vào nhau làm cho Nguyệt Tương Dao có cảm giác muốn tránh xa chỗ này.

Loại bỏ mấy cái gai cùng vây có độc, mỗi một lát thịt trên người của Giao Long đều bị hai người lật qua nhưng vẫn không phát hiện ra viên Hải Châu đâu. Cả cái xác bây giờ chỉ còn cái đầu cứng như thép, đao kiếm bất nhập, muốn kêu Vi Hồ ra tay nhưng nó lại chạy đi thật xa, nhất quyết không chịu giúp dù Nguyệt Tương Dao đã dụ dỗ cũng như đe dọa, dường như có cái gì đó khiến cho Vi Hồ chán ghét cực điểm đến dầu muối đều không thấm. Bất buộch hai người đành phải tự tìm cách bỏ đói sọ đầu Giao Long ra. Đến lúc này thì Nguyệt Tương Dao cũng không thể làm gì khác ngoài dùng Cửu Trọng Thần Kiếm Môn.

"Cửu Trọng Thần Kiếm Môn, Tam Môn: Tam Quang Loạn Ảnh!" Nguyệt Tương Dao hô lớn, bảo kiếm trong tay vung lên. Ba đạo quang ảnh như tia chớp đánh vào cái đầu dữ tợn của Giao Long. Cửu Trọng Thần Kiếm Môn nàng đã luyện đến tầng thứ bảy, sau khi luyện rồi nàng mới phát hiện, mỗi một chiêu thức ứng với một môn, tổng có chín môn, mà mỗi môn phải khắc khổ tự luyện thành, phải tự cảm nhận và giác ngộ ra chiêu thức, môn sau càng khó hơn môn trước. Mà Thất Môn nàng mới giác ngộ ra gần đây vẫn còn chưa thành thạo. Bây giờ với thể trạng tốt nhất, tối đa nàng chỉ có thể dùng một lần Thất Môn, Lục Môn hai lần. Còn Ngũ Môn là môn mà nàng có thể sử dụng tự nhiên, ít bị hạn chế nhất, cũng là chiêu thức có lực sát thương cao nhất mà nàng hiện có.

Crắc!

Bụi đất tan đi để lại một mảnh hỗn độn, Mặc Thần Dực đứng xa che mắt nhìn lại trận thế kinh khủng nàng vừa mới gây ra. Âm u trong mắt đột nhiên tăng mạnh, áo bào bị gió cuồng tung, lúc này Mặc Thần Dực hoàn toàn xa lạ, bộc lộ ra sát khí lạnh thấu xương.

Nguyệt Tương Dao cảm nhận được luồng sát khí dữ tợn thì quay đầu qua, ngay lập tức liền bị luồng sát khí này bao trùm. Trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình, trong lúc vô thức lùi về sau một bước nhỏ. Mà một bước này rơi vào trong Mặc Thần Dực chính là một đòn kích thích thần trí hần trở lại. Nàng đang hoảng sợ!!! Không được dọa nàng sợ! Không được!!!

Phụt!

Phun ra một ngụm máu tươi, Mặc Thần Dực ôm ngực khuy xuống, gương mặt yếu ớt thoáng chốc tái nhợt. Một cơn đau từ tim kéo đến khiến cho hô hấp hắn trở nên trầm trọng.

"Mặc Thần Dực!" Nguyệt Tương Dao lập tức hét hoảng, quần khi gió gì vừa rồi liền chạy lại đỡ lấy cơ thể như điều đứt dây của hắn. "Làm sao lại?!" Máu tràn ra ngày càng nhiều giống như không có hồi kết, Nguyệt Tương Dao hoảng sợ, gấp đến độ không biết làm gì, mà nỗi sợ hãi lúc này cũng bị Mặc Thần Dực phun một ngụm máu dọa đi mất, trong lòng chỉ còn nỗi lo lắng bất an dâng trào.

"Khục khục!" Máu tanh trong miệng làm cho hắn không thể nói được tiếng nào, âm u tròn mắt rút dần đi chỉ còn lại một mảnh tím nhạt phản chiếu lại hình ảnh của một thiếu nữ trên người còn dính máu đang lo lắng cho hắn.

"Chân khí tán loạn, gân mạch bị tổn thương nghiêm trọng?!! Tự nhiên sao lại có chuyện này?!!" Nguyệt Tương Dao bắt mạch cho Mặc Thần Dực liền ngay lập tức hét lên.

Mặc Thần Dực cũng nhũn mảy, hắn cũng muốn biết là lý do gì. Nhưng là nhìn thấy thần sắc lo lắng của nàng thì hắn cảm thấy đau đớn trên người dường như hóa thành hư vô. Trong lòng nổi lên một cỗ tức giận không rõ. Giận chính mình làm nàng lo lắng. Hắn không muốn có bất kỳ một tia u buồn hay lo lắng nào trên mặt nàng, hắn muốn nàng vẫn duy trì nụ cười tình quái đó.

Lại thấy từ xa Vĩ Hồ lao đến như tia sét, thân hình tròn vo không ngừng chạy thực mạng, trong miệng còn ngậm một bình đan dược. "Mau cho hắn uống!" Gấp gáp đem bình mở ra, lại đổ ra một viên đan dược màu vàng đưa cho Nguyệt Tương Dao.

Điềm lên người hắn vài huyệt đạo, máu trong miệng ngừng chảy nhưng sắc mặt Mặc Thần Dực vẫn tái nhợt như tờ giấy, đau đớn trên người chỉ có tăng chứ không giảm.

Nhét viên thuốc vào miệng hắn, Nguyệt Tương Dao lấy ra một bình nước từng li từng tí giúp hắn nuốt vào.

Đan dược vừa vào miệng đã tan, theo dược chảy xuống cổ họng, một cảm giác mát lạnh chạy qua, từ từ cơn đau rút xuống, sắc mặt Mặc Thần Dực đỡ hơn nhiều, hô hấp cũng không còn dồn dập như trước. Hắn cảm thấy mi mắt ngày càng nặng, cuối cùng là bóng tối bao trùm, bên tai là tiếng gọi của Nguyệt Tương Dao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Trúng độc

Đặt Mặc Thần Dực lên giường, sắc mặt Nguyệt Tương Dao tái nhợt khó coi, đôi mắt đã phủ lên một tầng sương mỏng. Trong lòng đã sớm rồi bởi như tờ vò, bàn tay run run chùi đi máu tươi dính trên mặt hắn. Từng ngón tay chạm vào làn da lạnh như băng của hắn, trong lòng càng hết hoảng đề nén.

"Hắn bị làm sao vậy?" Từ sau cánh cửa, Tiểu Yên lộ cái đầu nhỏ với chùm lông đỏ như lửa quan sát nam nhân hắc bào nằm trên giường của chủ nhân mình.

"Chân khí tán loạn, nội thương nghiêm trọng, khó giữ được mạng." Vĩ Hồ cũng lộ cái đầu xù lông nhìn nhìn rồi nói nhỏ.

"Hả? Tại sao?" Tiểu Yên không hiểu nghiến đầu hỏi. Không phải khi này hắn cùng chủ nhân còn hăng hái làm việc cơ mà, vừa mới không nhìn một chút hắn liền xảy ra chuyện. Nam nhân này tại sao lại gây họa như thế chứ!

"Chủ nhân bỏ đầu của Giao Long." Vĩ Hồ không giải thích chỉ nói một câu trọc lóc, hai mắt tròn xoe chớp hai cái tỏ vẻ không gì nghiêm trọng.

Ngược lại với Vĩ Hồ, Tiểu Yên với bộ dáng bị hù dọa mắt tròn xoe. "Tại sao người không ngăn cản hả?! Chẳng lẽ người không biết trong đầu của Giao Long có độc khí chí mạng hay sao?!!" Mắt chim tức giận trừng to, cái mỏ nhỏ không ngừng kêu gào.

Người khác không biết nhưng thân là thần thú, tự nhiên hiểu rõ ở Giao Long có cái gì cần kiêng kỵ. Đầu Giao Long rất cứng, đứng nhất nhì trong ngàn vạn muôn loài, không phải chỉ vì bảo vệ cơ quan thần kinh mà còn là nơi tích tụ độc cho toàn bộ cơ thể. Vì thế đầu Giao Long cũng là nơi có độc mạnh nhất. Loại độc này ăn sâu trong máu, gặp không khí liền bốc hơi trở thành khí độc, chỉ cần hít phải, dù là một ngụm khí cũng phải chịu biết bao quả đắng. Trúng độc, nội lực tán loạn, tâm ma tự nhiên bộc phát, nếu kẻ trúng độc ngoan ngoãn thuận theo tâm ma tự nhiên sẽ hết độc, ngược lại phản kháng, cường ngạnh chống lại thì sẽ bị tâm ma cắn trả, nội lực nghịch lưu, kinh mạch đứt đoạn dẫn tới tự bạo rồi chết. Mà nam nhân này, dĩ nhiên phản kháng, có thể còn nguyên vẹn nằm đây đã là kỳ tích, đến bọn nó là thần thú khi đối đầu với Giao Long cũng phải kiêng kỵ vài phần, vậy mà chủ nhân nó còn có ý bỏ đầu đầu ra, chẳng phải tự dâng mình tới cửa?!!

"Người nghĩ ta ngăn cản được chủ nhân? Với lại chủ nhân được Long Quyền thủ hộ, những thứ khí độc đó vốn không thể làm gì được chủ nhân. Long Quyền không thể nào để độc tồn tại tràn lan như vậy được, lúc độc phát ra đã được khống chế lại, kỳ thật nam nhân kia vì sao trúng độc ta cũng không biết." Vĩ Hồ liếc mắt khinh thường sau đó là nghi ngờ nhìn lại Mặc Thần Dực yếu ớt nằm trên giường. Theo lý thì không thể, nhưng hắn ta lại bị trúng độc, việc này chưa từng xảy ra nên nó cũng chẳng biết giải quyết như thế nào.

"Dù vậy ngươi cũng phải nhắc nhở chứ! Đẳng này lại đứng nhìn hai người này đâm đầu vào chỗ chết!" Tiểu Yên tức giận trừng mắt, nội tâm đã muốn phun trào. Cái thứ cục mịch này thật không biết quan sát, chủ nhân cho tên này vào Long Quyển rõ ràng tin tưởng hẳn, nó phát hiện chủ nhân đối với hẳn không bình thường, nếu như hẳn có chuyện gì xảy ra thì chủ nhân sẽ tự trách bao nhiêu!

"Bây giờ ngươi trách ta thì cũng muộn rồi! Mau mau nghĩ cách trị cho hẳn!" Có lẽ bị quát nên Vi Hồ cũng có chút lo lắng, tứ chi ngẩn ngẩn không ngừng múa may.

"Hừ! Bây giờ lại dám giờ giọng điệu này với ta? Ta nói cho ngươi biết, bây giờ hẳn ta có thể tỉnh lại hay không vẫn là kỳ tích kia! Còn nữa, kinh mạch đã đứt đoạn, dù tỉnh lại cũng chỉ có thể là phế nhân, muốn trị lành càng khó khăn!" Tiểu Yên hậm hực nói một trận.

Hai con thú không hay biết đoạn đối thoại của chúng đều rơi vào tai Nguyệt Tương Dao không sót một chữ. Lúc nghe hẳn có khả năng sẽ chết, tim Nguyệt Tương Dao run rẩy một hồi, cả người như bị rút sức, thần thờ nhìn gương mặt quen thuộc tái nhợt mất đi sức sống. Lại nghe có cách cứu hẳn, Nguyệt Tương Dao không biết lấy sức lực từ đâu vực dậy, quyết tâm trong lòng dâng cao, mà trái tim treo lơ lửng cũng được bỏ xuống. Hóa ra trong lúc vô tình nàng đã đem hẳn khám vào tim rồi, bây giờ nhận ra có là quá muộn?

"Cách nào?" Âm thanh khàn khàn khó nghe vang lên, Nguyệt Tương Dao xoay lưng về phía cửa, tinh thần tập trung nghe câu trả lời.

Bị hỏi bất ngờ, hai thú đang chìm trong cuộc nói chuyện của hai người thì hốt hoảng giật mình, hai mắt sơ sệt nhìn nàng.

"Cánh gì?" Giọng Nguyệt Tương Dao đã bộc lộ thiếu kiên nhẫn, bây giờ lòng nàng đã rồi, mọi thứ dường như đi quá tầm kiểm soát, nàng chủ có thể bắt lực nhìn chúng xảy ra mà không thể ngăn cản thứ gì.

"Dùng máu của Thanh Long cùng với nước mắt của ta luyện thành linh dược giúp hẳn ta khôi phục lại kinh mạch. Nhưng..." Tiểu Yên do dự nói. Thanh Long Vương đã sớm tuyệt tích, huyết chi máu của Thanh Long Vương. Bởi vậy nó mới nói là khóa khóa, nhưng mà hai từ này còn có chút dễ nghe, khó nghe hơn là bất khả thi.

"Hắn..." Hít một hơi thật sâu, nàng hiểu độ khó của việc này, không thể là một sớm một chiều được. Mà Mặc Thần Dực có thể kiên trì bao lâu đây?

"Chủ nhân yên tâm, nếu để hẳn ở Long Quyển thì sẽ không có vấn đề gì. Trừ phi hẳn tự tỉnh lại bằng không không có khả năng bị độc phát mà chết!" Vi Hồ lập lời thề son sắt lại hứng chịu ánh mắt lạnh lùng của nàng thì rụt cổ, bao nhiêu khí thế đều bại lui.

Nghe từ "chết" trong miệng Vi Hồ mà lòng Nguyệt Tương Dao nặng trĩu, trong lòng không muốn, ngoài mặt càng không. "Tiểu Yên, ngươi có tin tức gì về Thanh Long Vương?" Bây giờ nàng chỉ có thể trong cây vào những con thú này mà thôi.

Tiểu Yên do dự cuối đầu. "Ta lâm vào ngủ say trước bọn hẳn nên không biết sau trận chiến bọn hẳn sẽ đi đâu. Nhưng mà hẳn ta cũng bị thương rất nặng, chắc chắn phải tìm một nơi có nước để dưỡng thương!" Cứ tưởng lời mình nói sẽ làm cho chủ nhân vui hơn, nào ngờ lại bị một vuốt của Vi Hồ chụp tới.

"Cái đó còn cần ngươi nhắc?!! Hẳn ta sống ở dưới nước, không tìm nơi có nước để dưỡng thương chẳng lẽ lại chạy lên bờ dưỡng! Ngươi có biết bao nhiêu chỗ trên đời này có nước không hả?!! Bảo chủ nhân tìm khắp Long Phụng Giới à? Khi đó tên nam nhân này không chết vì độc thì chủ nhân cũng sẽ chết vì già đó!" Vi Hồ vuron một chỉ đánh vào đầu Tiểu Yên một cái, tức giận rống lên.

Bị chụp đau, Tiểu Yên kêu lên oai oái sau đó như nhớ ra điều gì thì vui vẻ cười cười. "Chỗ hẳn trú ngụ nhất định phải là một nơi độc nhất vô nhị! Còn là nơi luôn cung cấp cho hẳn đủ linh khí để điều dưỡng vết thương nữa!"

"Nơi độc nhất vô nhị lại phải có nước? Còn phải có linh khí đầy đủ?" Vi Hồ suy tư. Trên thế giới này có bao nhiêu chỗ độc nhất vô nhị lại có nước, mà linh khí thì mất thường không thể nhìn thấy. Như vậy chẳng phải mò kim đáy bể sao?

Linh khí? Nước? Độc nhất vô nhị? Nguyệt Tương Dao lần lượt lặp lại từng cụm từ này, trong đầu lại sâu thành một chuỗi, một hình ảnh mơ hồ hiện lên. "Băng La Đảo!"

"Đúng rồi! Là đảo duy nhất có tuyết! Lại thêm chuyện của Băng gia, phải cung cấp một viên ngọc châu chứa linh khí! Không sai! Nhất định hẳn đang ở đây!" Trong ba người, vui nhất là Tiểu Yên. Nó làm sao không vui cho được, kẻ thù gặp nhau đỏ mắt. Năm đó hẳn ta cùng Bạch Hồ Đế dùng kế mưu toan đánh bại nó, không ngờ bị nó dùng kế cản trở lại, hai bên vẫn chưa phân thắng bại. Qua ngàn năm, mỗi thù bộ lông ngày đó nó vẫn chưa quên đâu!

"Vậy thì tốt! Không cần phải đi đâu xa! Nam nhân này có cách cứu chữa rồi!" Vi Hồ cố gắng làm ra một bộ dáng chọc cười, kết quả người cười chỉ có Tiểu Yên, Nguyệt Tương Dao lại quay mặt đi, mặt suy tư nhìn nhân tính. Vi Hồ kêu gào, chủ nhân à, cho nó tỳ mặt mũi đi, có được không hả?!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Linh Lung Hải Châu quả nhiên được tìm thấy trong đầu của Giao Long. Lúc đem ra, viên Hải Châu tỏa ra hào quang bốn phía, trong hồ cá tôm không ngừng sôi trào dạy sóng, thật đúng như lời Băng gia chủ nói, Linh Lung Hải Châu consức hút không tương đối với các loài thủy hải.

Mà sau khi Mặc Thần Dực rơi vào hôn mê, Nguyệt Tương Dao trở nên trầm lặng, lúc nào cũng như người mất hồn, mặc kệ cho người khác kêu gọi thế nào cũng không có phản ứng, cuối cùng tự nhốt mình trong phòng suốt ba ngày không mở cửa.

Lệ Phí Nhã lo lắng gõ cửa nhưng vẫn như bao người khác, bị cánh cửa gỗ chặn bên ngoài, mà bên trong phòng đã sớm không còn hình bóng Nguyệt

Tương Dao đầu.

Người ở khách điểm lo lắng, mà người được lo lắng lại độc thân một mình đi đến Băng gia.

Hồng y rực rỡ chói mắt giữa bầu trời đầy tuyết. Không một áo choàng, không một dụng cụ giữ ấm nào, Nguyệt Tương Dao một thân hồng y kiểu diêm bước đi trong gió tuyết. Tà áo màu đỏ bay phất phơ giữa trời gió, ba ngàn tóc đen trải dài trong nền tuyết trắng tạo nên khung cảnh đối lập diễm lệ như một đóa hoa hồng đỏ nở giữa vườn hoa đầy tuyết. Toàn thân là khí lạnh, không biết là của trời tuyết hay của chính bản thân nàng, khiến cho Băng Vũ Quỳnh phía đối diện đã quen với hàn tuyết quanh năm lại rùng mình, nội tâm than thở, chỉ mới mấy ngày mà người thiếu nữ này lại thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy. Quả nhiên là người trẻ tuổi bây giờ, một khắc cũng có thể xảy ra nhiều điều.

"Linh Lung Hải Châu đây. Đưa ta đi đến chỗ cống nạp." Phát tay, một viên ngọc châu bay ra rơi vào tay Băng Vũ Quỳnh, Nguyệt Tương Dao xoay người bước đi từng bước như một con rối vô tình không biết lạnh lẽo.

Nhận lại viên ngọc châu nhỏ chỉ bằng nửa đầu ngón tay, Băng Vũ Quỳnh si ngốc nhìn. Nàng tìm được?!! Vậy... Có phải bọn họ được cứu rồi phải không?! Băng Vũ Quỳnh suýt nữa đã khóc lên nếu không phải bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn qua. Ánh mắt đó, dù là hán cũng không thể làm được. Giống như là không còn bất cứ tình cảm dư thừa nào, chỉ đơn giản là ra lệnh không cho phép người phản kháng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Giao chiến với Thanh Long Vương

Phía tây chỉ còn dư quang nhàn nhạt của mặt trời, tia sáng cuối cùng cũng tắt, màn đêm dần bao phủ, gió đêm gào thét điên cuồng mang theo hoa tuyết sắt lạnh cắt vào da thịt, cây cối xơ xác chỉ còn cành khô trơ trọi rung lắc dữ dội trong gió, đá nhọn như những thanh thương sắc bén đâm xuyên qua lớp tuyết dày tạo nên một tường thành kiên cố bảo vệ lãnh địa của chúng, vách núi đen lạnh lẽo cô tịch sâu không thấy đáy mơ hồ nghe được âm thanh gầm gừ của gió đêm. Khung cảnh xơ xác tiêu điều không sức sống ngay lập tức đập vào mắt Nguyệt Tương Dao và Băng Vũ Quỳnh khiến cho hai người dừng lại.

Băng Vũ Quỳnh hít sâu một hơi trầm đục, từ sâu trong lòng dâng lên một cỗ kính phục khó tả, bàn tay nắm chặt lấy viên Linh Lung Hải Châu đến trắng bệch. "Phụ thân nói chỉ cần đặt viên Linh Lung Hải Châu lên thần trụ là được." Sau đó cất bước đến một cột đá gần đó.

Cột đá cao hơn một thước, nằm trơ trọi trên vách núi đen sâu thẳm. Thân cột bị gió cuốn bào mòn trở nên bóng loáng, hoa văn trên đá mờ ảo đã không nhìn rõ đường vẽ chứng tỏ cột đá này đã dựng lên từ rất lâu, trải qua bào mòn của thời gian đã không còn nhìn thấy dấu vết ban đầu.

Băng Vũ Quỳnh đặt viên Linh Lung Hải Châu lên thần trụ. Khác với suy nghĩ của hán, không hề có một hiện tượng gì xảy ra, viên Hải Châu vẫn yên lặng nằm ở đó. Đợi qua hơn một khắc, trên mặt đá đã có tuyết bám vào, Băng Vũ Quỳnh có chút lúng túng quay lại nhìn thiếu nữ lạnh lùng đứng giữa gió tuyết. Chợt lúc này viên Linh Lung Hải Châu phát ra tia sáng nhẹ rồi dần chìm vào trong mặt đá lạnh băng.

Nguyệt Tương Dao đứng từ xa nhìn viên Linh Lung Hải Châu dần biến mất, khóe môi gợi lên nụ cười lạnh lùng, chờ lâu như vậy cũng tới lúc nhìn rõ nhân dạng của "thần bảo hộ" rồi.

Nhưng là sau khi Linh Lung Hải Châu biến mất thì xung quanh vẫn không có chút động tĩnh nào ngoài tiếng gió gào thét. Lại qua thêm một khắc giờ, bóng đêm như con rắn tham lam nuốt chửng toàn bộ ánh sáng yếu ớt từ phía chân trời, gió, tuyết, cây cối, tất cả đều ngừng lại, không một tiếng động. Không gian tối đen quỳ dệ khiến con người không nhìn được mà sợ hãi.

Thân hình Nguyệt Tương Dao chìm vào bóng đen sâu thẳm, con ngươi sắc lạnh như dã thú chờ đợi con mồi mắc bẫy. Một, hai khắc trôi qua, cơ thể Nguyệt Tương Dao cũng chưa từng động một chút, nhịp thở dần như hòa vào trong không gian tĩnh mịch, đến đây đã tròn một canh giờ, ngoài viên Linh Lung Hải Châu biến mất thì không còn bất cứ hiện tượng gì cũng không làm cơ nàng nóng nực.

Ngược lại Băng Vũ Quỳnh có chút gấp gáp, hơi thở rối loạn, trong mắt mang theo tia cảnh giác luôn đảo mắt nhìn xung quanh. "Đại tiểu thư..."

"Con mồi đã tới!" Khóe môi Nguyệt Tương Dao cong lên, âm u trong mắt càng tăng, con ngươi màu nâu có chút mắt kiểm soát, một tia sáng đỏ chạy ngang nhưng không ai phát hiện. Hồng y cuối cùng cũng lay động, thân hình như tia điện chớp nhoáng đã cách đó hơn ba trượng. Mà chỗ nàng đứng vừa rồi đột nhiên âm âm sụp đổ lộ ra hàng trăm đầu giáo nhọn phát ra tia sáng u ám, nếu như Nguyệt Tương Dao không chạy ra chỗ khác thì bây giờ có lẽ đã trở thành xác không hồn dưới những đầu giáo đen.

"Rống!!!"

Một tiếng rống ngâm lâm rung chuyển đất trời vang lên từ đáy vực đen, tuyết hai bên vách vực không ngừng trượt xuống, Nguyệt Tương Dao và Băng Vũ Quỳnh không ngừng tránh né những trận tuyết lớn tràn xuống. Nguyệt Tương Dao một thân khinh công từ Quái lão đầu truyền lại đã sớm đạt được trạng thái siêu phẩm, đi qua đi lại không có một chút chệch vật nào. Bên kia Băng Vũ Quỳnh chột vọt né tránh, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, thân hình lung lay dường như muốn đổ.

"Phốc xuy!"

Không cẩn thận bị một cành cây từ phía sau đập trúng, Băng Vũ Quỳnh ôm ngực nôn ra một ngụm máu.

Nguyệt Tương Dao nhủ mảy, tránh thoát một tảng đá lớn liền chạy tới bắt lấy vai Băng Vũ Quỳnh mang hẳn tới chỗ an toàn cách đó không xa. Lại xuất ra một viên đan dược cho hẳn uống, Nguyệt Tương Dao mới quay lại nhìn trận tuyết lở.

"Rống! Rống!"

Một tia sáng xanh chọt lóe, theo âm thanh gầm rống đang đến gần, thân hình đồ sộ của một con rồng xuất hiện trước mắt Nguyệt Tương Dao.

Kim quang hung ác nhìn chăm chăm hai nhân loại bé nhỏ, móng vuốt sắt nhọn như chực chờ đâm xuyên qua thân thể nhỏ bé, thân hình màu lam như hiện như ảo uốn lượn trên không trung. Quanh thân như có gió đen gào thét, từng trận gió lớn thổi bay mấy gốc cây trơ trọi xung quanh, đuôi rồng không ngừng quét bừa bãi trên vách đá khiến nó không ngừng sạt lở, cả thân trụ cũng bị quật ngã vào trong vực đen không đáy.

"Nhân loại ti tiện dám quấy rầy giấc ngủ của bốn vương! Rống!!!" Giọng nói ồ ồ của một lão nhân vang lên, âm thanh sắc bén đâm vào màng nhĩ như muốn giết người, gió lốc như tìm được mục tiêu không ngừng lao đến nơi Nguyệt Tương Dao đang đứng.

Không trách Thanh Long Vương tức giận như vậy, Nguyệt Tương Dao nằng lại dám dùng thần thức của Long Quyền dò xét dưới đáy vực. Phải biết Long Quyền là bảo vật chí tôn do vị cao nhân năm vạn năm trước tạo ra, sớm đã trở thành bảo vật cổ xưa có sức mạnh đàn áp tất cả. Thanh Long Vương bị Long Quyền mạnh mẽ bắt được làm sao không khiến nó tức giận, dù là người bình thường bị quấy rối giấc ngủ thì cũng sẽ nổi nóng huống chi một thần thú cao ngạo như Thanh Long Vương.

Giờ tay tung ra một chưởng nội lực, gió lốc gặp phải nội lực của Nguyệt Tương Dao giống như gặp phải khắc tinh cuồng cuồng chạy trốn. Nắm lấy Băng Vũ Quỳnh nhảy tới một chỗ khác, thuận tay liền đánh vào gáy hẳn khiến hẳn bất tỉnh rồi thu hẳn vào Long Quyền. Lúc này không còn vật kéo chân, Nguyệt Tương Dao mới nhàn nhạt đi ra trực tiếp đối đầu với Thanh Long Vương cao ngạo.

Hồng y khiêu vũ, ba ngàn tóc đen tung bay, gương mặt xinh đẹp phủ lên một tầng ý lạnh. Bàn tay nắm lại, thanh trường kiếm không báo trước xuất hiện trong tay nàng. "Ngao ngao để cho ta lấy máu, nếu không ta không ngại giúp ngươi chặt cái sừng còn lại!" Nó kiêu ngạo, nàng còn kiêu ngạo hơn nó, tuyệt đối không chịu thua ngay lúc đầu! Giọng nói thanh thúy không tỏ ra chút yếu thế nào.

"Rống! Ti tiện như ngươi cũng dám mơ tưởng đến máu của bốn vương!?! Quả nhiên chán sống!!! Chết đi!" Thanh Long Vương bị chọc giận đến hóa cười, mắng con người ngu ngốc mơ tưởng long huyết. Nằm mơ! Miệng lớn phun ra một ngụm long tức. Long tức càn quét không chừa bất cứ thứ gì trên đường đi của chúng, bay thẳng tới chỗ Nguyệt Tương Dao.

Oanh!!!

Khói bụi mịt mù bị gió cuốn lên không trung, đạo long tức đi qua lưu lại một đường dấu vết trên mặt đá đen. Lực lượng thần thú quả nhiên không thể khinh thường, chỉ một ngụm hơi thở mà đã càn quét nơi này gần như thành bình địa.

"Cửu Trọng Thần Kiếm Môn, Tứ Môn: Thần Thủ Hộ!" Một vàng sáng trắng bao lấy thân hình Nguyệt Tương Dao như một cái kén không kẽ hở. Long tức tan đi, cái kén bắt đầu rạn nứt, Nguyệt Tương Dao bước ra với toàn thân không tổn hao lông tóc nào.

"Chỉ có như vậy? Thần thú cũng chỉ có một chút lực lượng bé con này?" Nhếch miệng khiêu khích, Nguyệt Tương Dao nghiêng đầu ngược ánh mắt giễu cợt đến cự long trước mặt.

"Rống!!! Nhân loại cuồng vọng! Há để ngươi kiêu ngạo! Hôm nay bốn vương không xé xác ngươi thì nhất quyết không thừa nhận mình là rồng!" Thanh Long Vương đã bị chọc tức tới mức muốn phun ra lửa, hai sọc râu rồng không ngừng run run chứng tỏ bản chủ đang vô cùng tức giận, lời nói ra cũng không thêm suy nghĩ để sau này có dịp ngược mặt nhìn trời thì mới ai oán thở dài tự hỏi tại sao khi đó lại ngu ngốc ăn nói linh tinh để tự rước nhục vào mình vậy chứ!

"Tốt! Sau hôm nay ngươi liền trở thành tiểu xà châu đi! Cái sừng kia của ngươi, ta - nhất - định - cắt - được!" Khó có được cơ hội giao đầu với kẻ mạnh, tâm trạng Nguyệt Tương Dao tốt lên rất nhiều, thân thủ lại né tránh cái đuôi rồng đánh tới, lời nói mang theo ba phần tiểu ý bảy phần đùa cợt vang lên.

"Rống! Bốn vương muốn xé xác ngươi!" Kim quang hung ác muốn phun ra lửa, Thanh Long Vương há cái miệng to như chậu máu không ngừng lao tới muốn đồng quy vô tận với nàng.

Nguyệt Tương Dao nhếch mi vui vẻ, phép khích tướng luôn có tác dụng với những kẻ kiêu ngạo, đặc biệt là một con thú luôn đứng trên cao xem thường nhân loại lại bị nhân loại mà mình khinh thường hết lần này tới lần khác giễu cợt. Mà nàng chính chờ cơ hội này. Đánh rắn phải đánh đập đầu, phen này không lấy được máu thì nàng nhất định sẽ không lấy tên là Nguyệt Tương Dao!

Kiểm trong tay huy động không ngừng về loạn trên nền đá, chưa đầy vài nhịp thở, đồ án Long Quyền hiện ngay dưới chân nàng. Nháy mắt hào quang bắn ra bốn phía, Thanh Long Vương không kịp phòng bị liền bị hào quang đâm vào mắt khiến nó mù mấy giây, mà mấy giây này đủ để Nguyệt Tương Dao phóng lên đầu nó.

"Cửu Trọng Thần Kiếm Môn, Nhất Môn: Quả Đám Ngàn Cân!"

Oanh!!!

Ầm!!!

Thanh Long Vương bị một đám trời giáng đánh cho cắm đầu vào đá khiến cho mặt đất rung chuyển dữ dội, đất đá văng tứ tung, vách núi cùng vì vậy mà sụp đổ ầm ầm. Mà Thanh Long Vương cũng bị một đám này đưa đi thỉnh kinh, cắm đầu xuống đất bất tỉnh long sự.

Phốc một cái, Nguyệt Tương Dao nhảy khỏi đầu Thanh Long Vương, phúi phúi bàn tay có chút đỏ lại vô cùng vui mừng với thành quả của mình. Thu lại kiếm khí, chân đạp vào đầu Thanh Long Vương mà trêu chọc.

Chợt Thanh Long Vương nhúc nhích, cả cơ thể đồ sộ đồ ầm trên đá khó khăn ngồi dậy. Cái đầu lung la lung lay, hai mắt còn nỏ đom đóm bị đánh chưa tỉnh. Lúc trước bộ dạng của Thanh Long Vương có bao nhiêu uy vũ thì bây giờ có bấy nhiêu thảm hại. Lốp vẩy trong suốt nhám nhem bùn đất, bồm sừ tứ trắng bạc bị rối tung đen sì, hai sợi râu rồng như hai sợi mì tôm, cong cong vẹo vẹo vô cùng tức cười.

"Thanh Long!" Lúc này một tia sáng màu đỏ từ tay áo Nguyệt Tương Dao lao ra, tia sáng bay đến trước mặt Thanh Long Vương thì dừng lại, Tiểu Yên xuất hiện với bộ dáng oai vệ. Tiểu Yên còn chưa kịp ngẩng cao đầu kiêu ngạo thì bị bộ dáng thảm hại của Thanh Long Vương chọc cười cho mất hết hình tượng. "Phục! Ha ha ha! Tức cười quá!!! Ha ha! Chủ nhân, người... Người quả thật cao tay!!! Ha ha!!!"

"Thế nào? Vừa ý người?" Ngẩng cao đầu ưỡn ngực kiêu ngạo, Nguyệt Tương Dao thích thú ngắm nhìn thành quả của nàng. Ách! Quả thật ngoài hai từ "thảm hại" ra thì nàng thật không biết có từ gì thích hợp với Thanh Long Vương giờ đây đây?

"Đứng! Đứng! Vừa ý! Vô cùng vừa ý là đằng khác!" Tiểu Yên phụ họa gật đầu liên tục, cái mỏ nhỏ vẫn không kiềm được mà cười liên tục.

"Tốt lắm! Ta phải chụp tấm này lại!" Nâng tay lên, máy ảnh kỹ thuật số xuất hiện. Nguyệt Tương Dao "ai nha nha" hai tiếng liền giơ cao máy ảnh liên tục chụp không bỏ sót bất cứ một động tác nào của Thanh Long Vương.

Thanh Long Vương bị ánh đèn flash làm cho choáng váng, hai mắt như xoay vòng tròn, thân hình khổng lồ lắc lư không ngừng. Nó thề là sau này ra đường nhất quyết không chọc phải loại nữ nhân cường hãn này, tránh được liền tránh, tuyệt đối không thể làm kẻ thù của nàng được!

Khí thế hai bên vốn dương cung bạt kiếm lại chỉ vì một cú đâm mà trở nên nghiêng về một bên. Thanh Long Vương thất bại thảm hại, cắn răng thề độc trong. Nguyệt Tương Dao thắng lợi, không chỉ có được long huyết mà còn có tác phẩm để đời về sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Gieo gió gặt bão

"Rống!!!" Lắc lắc cái đầu to đùng, Thanh Long Vương tức giận rống lên. Hắn thân là Thanh Long nhất tộc cai trị một vùng biển sâu lại bị thua thiệt trên tay một nhân loại ti tiện!!! Còn bị nhân loại này hết lần này đến lần khác vũ nhục, nếu để cho ba tên kia biết được, bộ mặt hắn còn để ở đâu?! Vì thế, nhân loại này chẳng những phải chết, mà còn phải hồn phi phách tán, trọn kiếp không được siêu sinh!!!

Kim quan lóe lên tia ác độc, ngay từ đầu, Thanh Long Vương chỉ đơn thuần là tức giận vì bị chọc phá giấc ngủ, chỉ cần nhân loại này khôn ngoan chạy được hắn sẽ buông tha cho một mạng sống, còn bây giờ mới thật tâm nổi sát khí, khí lạnh thấu xương theo từng bông tuyết lan tỏa như muốn đông lạnh mọi thứ. Thanh Long Vương đã bị lửa giận làm mù mắt không hề để ý tới chấm nhỏ màu đỏ luôn vờn quanh trước mũi mình. Đuôi rồng chưa từ bỏ cơ hội lao vun vút chỗ Nguyệt Tương Dao.

Nháy mắt Nguyệt Tương Dao thu lại cột nhả trên mặt, xem ra chính mình đã làm quá trớn, Thanh Long Vương thật sự bị nàng chọc tức rồi. Nàng có thể tự nhiên đối đầu với nó như lúc đầu là vì nó chưa có ý định thật sự muốn giết người, chỉ cần nàng chạy, nó coi như không nhìn thấy. Bây giờ nó tức giận nổi sát tâm quyết tâm giết nàng cho bằng được, vốn phần thắng chỉ có một nửa lại giảm thêm một nửa. Ván cược này nàng đã cười quá sớm!

Thân hình không ngừng né tránh, nhưng đuôi của Thanh Long Vương lại giống có mắt, chỉ cần Nguyệt Tương Dao tránh tới chỗ nào liền càn quét tới nơi đó không tha, quyết tâm dồn nàng vào chỗ chết. Dù thân thủ có nhanh nhẹn đến mấy thì dưới thế công mãnh liệt của Thanh Long Vương, Nguyệt Tương Dao vẫn phải hứng chịu một đòn đau đớn.

Oanh!

Cả người bị đánh vào trong đá, tảng đá sau lưng vì không chịu nổi lực đạo của Thanh Long Vương mà nát vụn, Nguyệt Tương Dao gần như nín thở nằm bất động trên đá vụn.

"Chủ nhân!!!" Tiểu Yên hét hoảng kêu lớn, mấy lần muốn bay đến gần đều bị đuôi của Thanh Long Vương gạt ra một bên.

"Phụt!" Phun ra một ngụm máu tươi, Nguyệt Tương Dao ôm ngực chống đỡ thân hình lên vách đá, gương mặt nháy mắt trắng bệch, mỗi một khớp xương đều đau đớn vô cùng, lực phủ ngũ tạng trong người cơ hồ như muốn nổ tung. Dù vậy, trong mắt nàng chưa từng có khiếp sợ, vẫn một mảnh thanh tĩnh

không sợ hãi. Lấy một bình đan được ra liền không do dự uống vào, qua vài nhịp thở thì cảm giác đau đớn cũng giảm dần, Nguyệt Tương Dao ngược đôi mắt nâu nhìn thẳng vào mắt Thanh Long Vương, trong đó chưa hề che giấu sự hờ hững đối với cái chết.

"Nhân loại, ngươi là kẻ đầu tiên ta khai đao sau một ngàn năm, hãy lấy đó mà làm niềm vinh hạnh của ngươi đi! Rống!!! Rống!!!" Bị ánh mắt của Nguyệt Tương Dao nhìn tới, Thanh Long Vương càng thêm tức giận. Giọng nói ồ ồ lộ rõ sát khí nồng nặc, Thanh Long Vương ngược đầu lên trời gầm to hai tiếng kêu gọi từng đám mây đen lóe tia chớp trắng bạc.

Màu vàng trong đôi mắt bị màu đỏ hung bạo thay thế, vẩy rồng trên thân cũng phủ thêm một tầng băng lạnh, mỗi khi co tròn băng mỏng va chạm vào nhau vang lên âm thanh "lách cách" rợn người. Gió lốc quanh thân càng gào thét dữ dội, hai bên vách vự đã som bị bào mòn không còn nhìn ra hình dạng ban đầu, những bông tuyết trắng rơi còn chưa chạm đất đã bị gió cuốn vào đêm đen sâu thẳm.

Tiểu Yên bay trên không trung bị gió cuốn làm mất phương hướng, thân hình không to không nhỏ chao đảo như muốn ngã nhào. Trong miệng không ngừng la hét nhưng mọi tiếng nói đều bị gió to cắt xé không còn một mảnh.

Tà áo bị gió lạnh thổi tung, Nguyệt Tương Dao khó khăn che tay trước mắt để tránh gió, từ trong Long Quyển lấy ra kính chắn gió đeo vào mới ngược mắt nhìn toàn cảnh Thanh Long Vương đang chìm vào đám mây tích điện.

Một đường trắng lóe lên kéo theo một trận bạo phong mãnh liệt. Tia sét rạch ngang trời một đường trắng bạc rồi lao xuống như con rắn độc hung ác cắn vào mặt đất.

Ầm!

Bờ vực bị sét đánh trúng không ngừng vỡ vụn rồi sụp đổ, ngọn lửa đỏ men theo cành cây khô bắt đầu lan rộng. Phút chốc khắp nơi đều là một màu đỏ mất.

Nguyệt Tương Dao khó khăn tránh né những mồi lửa do gió cuốn tới, nhưng thân thể suy yếu chưa hồi phục kịp vẫn bị lưỡi gió sắc bén cắt một đường trên cánh tay phải. Nhưng là ngay lúc này, tầm nhìn của Nguyệt Tương Dao nhanh chóng bắt được thân ảnh Tiểu Yên bị một tia sét đánh trúng, tim nàng lập tức treo ngược khi thấy Tiểu Yên đang rơi xuống, mà phía bên dưới là những đầu giáo đen nhọn hoắt.

"Tiểu Yên!!!"

Phùng!

Một ngọn lửa đỏ ngút trời bao lấy thân thể như điều đứt dây của Tiểu Yên. Hòa gặp bạo phong, hòa càng mãnh liệt. Ngọn lửa đỏ phùng phùng cháy lớn, mọi âm thanh rít gào của gió đều bị ngọn lửa cháy đỏ nuốt chửng. Theo thời gian ngọn lửa ngày càng cháy lớn, bao lấy một khoảng không rộng lớn.

"Kíu*!!!" Chợt một tiếng ung gáy vọng ra từ ngọn lửa, một bóng dáng màu đỏ mang theo tia lửa bay ra từ hỏa cầu chiếu sáng một vùng đen tối.

**Ta không biết miêu tả tiếng ung gáy thế nào nên cho đại, các nàng tự tưởng tượng nhé! Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ!*

"Tiểu Yên!!!" Nguyệt Tương Dao si ngốc kinh hô, trong đầu lại vang lên giọng nói vui vẻ của Tiểu Yên.

"Chủ nhân! Chủ nhân! Ta thành công rồi! Là Dục hỏa trùng sinh!"

"Dục hỏa trùng sinh?" Nguyệt Tương Dao hỏi ngược lại.

"Dài dòng lắm, xong chuyện ta sẽ bói rò! Bây giờ trước phải ngăn cản hấn ta làm chuyện điên rồ trước!" Giọng Tiểu Yên lộ rõ lo lắng, nói xong liền cắt đứt liên lạc, bên ngoài thân hình to lớn không thua gì Thanh Long Vương vùng sai cánh rộng bay vút lên tầng mây đen dày đặc.

Phía dưới Nguyệt Tương Dao ôm lấy cánh tay phải bị thương nghiêm túc quan sát bầu trời, vùng sắc đỏ trong mắt ngày càng lan rộng. Khi đối đầu với những thứ này, nàng luôn để cho những người bên cạnh nàng bảo vệ. Giao Long lần trước là vậy, mà Thanh Long Vương lần này cũng vậy. Nàng chỉ có thể trở mặt nhìn bọn họ chiến đấu, bất lực trong lòng ai thấu hết. Nàng cần sức mạnh! Nàng ham muốn sức mạnh! Đủ sức để đứng ra bảo vệ đồng bạn của mình!

Nguyệt Tương Dao cuối đầu xuống che đi lệ khí trong mắt, rồi nhìn đến hai bàn tay đã nắm lại đến trắng bệch. Vốn nàng không có ý định đi tìm Phượng Quyển, nhưng bây giờ thì chỉ có cách này mới nhanh chóng có được sức mạnh, mới có đủ sức bảo vệ người thân của mình!

Bên trong tầng mây dày đặc, Tiểu Yên cùng Thanh Long Vương không ngừng va chạm, hai vầng sáng đỏ xanh liên tiếp co sát, tia lửa bắn ra bốn phía. Bầu trời biến ảo không ngừng thay đổi màu sắc, hồng lam đan xen. Cuồng phong kéo đến mang theo từng hạt mưa dày đặc, sấm sét âm vang trên trời cùng với tiếng gầm thét của hai thần thú.

Đại chiến năm đó thiên địa biến sắc, ngàn năm sau, thần thú gặp nhau vẫn không ngừng hòa chiến!

Oanh!

Rống!

Trận chiến kéo dài không biết qua bao lâu, vách vực đã bị tàn phá không còn một mảnh. Đến khi hai âm thanh liên tiếp vang lên, thân hình đỏ sộ như

điều đứt dây của Thanh Long Vương ngã ầm trên mặt đất kéo theo một trận động đất kinh thiên. Trận chiến kết thúc, thắng bại phân rõ.

Mây đen dần tan đi, bầu trời trong xanh luôn bị bịt kín bởi mây sau hơn bốn tháng cuối cùng cũng xuất hiện. Tia nắng đầu tiên của ngày chiếu rọi khắp nơi, chiếu lên thân hình to lớn của Thanh Long Vương.

"Kiu!!!" Kê chiến thắng hưng phấn kiêu ngạo, Tiểu Yên hạ người từ trên án mây bay xuống. Thân hình không lồ nháy mắt thu nhỏ lại như ngày thường.

"Chủ nhân!" Tiểu Yên gấp gáp hỏi, lại nhìn thấy máu từ trên cánh tay nàng ồ ạt chảy, cả người thiếu chút nữa tức giận hóa thành bản thể đánh cho kẻ đầu sỏ một trận như từ. Nó đi theo nàng từ mười năm trước, nàng trưởng thành như thế nào nó cũng thấu rõ được phần nào, nhìn nàng lớn lên lông tóc vô thương. Hôm nay nàng bị thương nặng nề suýt nữa mất đi cái mạng nhỏ, còn là xảy ra trước mắt nó, trong lòng Tiểu Yên có bao nhiêu tự trách.

"Ừ." Thân thể có chút mệt mỏi, đây là lần đầu tiên bị thương nặng kể từ khi xuyên đến thế giới này, Nguyệt Tương Dao có chút cảm khái. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, bị thương như thế này vốn không tránh khỏi, chỉ là không thích mà thôi.

"Chết tiệt! Con rắn một sừng kia! Tinh dậy cho gia!" Thấy nàng mệt mỏi, Tiểu Yên càng nóng nảy liền bay tới chỗ Thanh Long Vương không ngừng là hét. "Đều tại cái con rắn một sừng nhà ngươi! Nếu ngươi ngoan ngoãn giao nộp long huyết thì sẽ không có chuyện gì xảy ra rồi! Chủ nhân sẽ không bị trọng thương! Đều tại ngươi! Nếu để cho tên gia hỏa trong Long Quyền biết thì nhất định nó sẽ lột ngươi một lớp da! Đến lúc đó gia chắc chắn xung phong tạt nước ớt lên người ngươi cho xem! Tinh cho gia!"

Bị âm thanh bén nhọn gào thét bên tai, dù Thanh Long Vương có bị tức cũng phải tỉnh dậy. Máu đỏ trong mắt rút dần đi, chừa lại chỗ nên có của màu vàng trong suốt. Tầm mắt mờ hồ bị thu hút bởi bóng dáng đỏ như lửa của Tiểu Yên.

"Hóa Phụng?"

"Ngươi còn nhận ra gia! Hay lắm! Lúc này là kẻ nào hô to hoán vũ hả?!!" Tiểu Yên tức đến xù lông. Bản thân còn chưa quên mỗi thù bị tên này hất văng đây này!

"Ách! Là... Sao ngươi lại ở đây?" Thanh Long Vương trốn tránh dời ánh mắt, có cảm giác như tự đâm phải đui. Lúc hấn chưa mất đi ý thức triệt để hình như có nghe thấy tiếng gọi của Hóa Phụng thì phải? Nhưng là khi đó hấn đang tức giận làm sao mà để ý những thứ như thế này được.

"Đừng có đánh trống lảng! Rắn một sừng, hôm nay gia nhất định tính sổ với ngươi!" Quát vào mặt mo của Thanh Long Vương, Tiểu Yên như bà tử chanh chua hỏi tội phu quân, cố gắng rống thật to vào tai hấn.

"Tính sổ cái gì? Ta chỉ không để ý ngươi một chút thôi mà..."

"Một chút?!! Ngươi biết một chút này phải trả giá bao nhiêu không hả?!! Gia phải hóa thành bản thể ngăn ngươi, ngươi còn không hiểu sự nghiêm trọng của nó đi?!! Hối sao qua ngàn năm mà ngươi vẫn chưa mọc lại cái sừng kia hóa ra là do nó, Thanh Long, ngươi có cố gắng triệt tiêu nó không vậy! Nếu không phải hôm nay gia may mắn được Dục hóa trùng sinh thì bây giờ trở thành con gà quay dưới tia sấm sét của ngươi rồi!" Không để thừa một giây phút nào cho Thanh Long Vương kịp thở, Tiểu Yên liên tục quát vào mặt hấn. Bộ lông cũng đã xù hết cỡ, hai cánh phồng lên làm cho cơ thể trở nên tròn vo.

"Ách! Là ta..."

"Là ta lỡ trúng phải không?! Câu này gia nghe một trăm năm rồi, đã chai lổ tai rồi! Gia nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi đánh cho chủ nhân gia hộc máu, ngày mai gia đánh cho ngươi đi không nổi, ngày mốt gia đánh cho ngươi khỏi thê từ con cái, ngày kia gia đánh cho ngươi đi gặp liệt tổ liệt tông! Chưa kể đến gia còn có tên gia hỏa kia sẽ không tha cho ngươi, hấn mà lột da ngươi gia nhất định tạt ớt, hấn có cắt ngươi ra thành trăm mảnh gia cũng chẳng thèm cầu xin cho ngươi, hấn có rút hết gân của ngươi đi nấu phở gia cũng sẽ không quan tâm! Gia nói cho ngươi biết, gia không màng ngươi đủ mười hai canh giờ sẽ không phải là Hóa Phụng Hoàng vua của trăm điều! Ngươi đừng hòng bịn tai lại, Thanh Long!!! #\$\$%#%\$%!!!" Tiểu Yên đem toàn bộ vốn từ tích góp hàng ngàn năm mỗi chữ đều mang qua một lần tuyệt không bỏ sót, mắng đến Thanh Long Vương trắng da tróc vẩy cũng chưa chịu ngừng phải đến khi Nguyệt Tương Dao ho một tiếng giải vây mới dừng lại.

Thanh Long Vương nhìn Nguyệt Tương Dao cảm kích rồi lại cụp đầu. Nhìn lại hồng y còn tanh mùi máu, Thanh Long Vương có chút lúng túng. Bản thân trong lúc tức giận đã làm cho nàng trọng thương đến tình trạng này, hấn cũng có nho nhỏ tự trách nhưng phần lớn đều bị Tiểu Yên đem ra mắng đến long trời lở đất rồi. Nữ nhân này tại sao có Hóa Phụng trong tay mà không nói, để hấn bây giờ phải chịu khổ nghe Hóa Phụng mắng chứ!

"Chủ nhân, hôm nay ta phải dạy dỗ tên này một bài học!" Tiểu Yên bực tức kêu lên, nếu trong hình dạng con người thì chắc chắn sẽ xắn tay áo giờ nắm đấm vào mặt Thanh Long Vương rồi.

"Không cần." Nhân nhật nói, Nguyệt Tương Dao thu ánh mắt. Thanh Long Vương nghe vậy liền ra sức cảm tạ thiếu chút nữa là dập đầu bồi tội, trong lòng tự trách bản thân lòng dạ tiểu nhân, nàng vì hấn mà mở miệng trong khi bản thân còn nghĩ xấu nàng. Ai ngờ Thanh Long Vương còn chưa kịp vui mừng xong đã bị Nguyệt Tương Dao ném một câu đưa về đáy vực. "Cứ để Vi Hồ cùng Mặc Thần Dực làm là được."

Trong đầu hiện lên từng từ ngữ miêu tả tính cách của hai người này, Tiểu Yên mới thôi hưng hấn quay qua ôm miệng cười nguy hiểm. Hắc hắc, nếu so về thù đoạn, Tiểu Yên ta đây xin cam bái hạ phong với con hồ ly kia a! Nếu là bình thường Tiểu Yên chắc chắn sẽ kêu trời gọi đất than bất bình nhưng hôm nay thì lại vui vẻ thừa nhận, không làm nhưng được hưởng là như vậy đó.

Nguyệt Tương Dao nàng chưa bao giờ thừa nhận mình là người tốt, nếu có kẻ nào đánh chủ ý lên người nàng thì nàng nhất định sẽ chinh hấn đến chết đi sống lại, huống chi Thanh Long Vương này lại đã thương nàng nặng như vậy! Nội thương này phải dưỡng bao lâu đây? Ai ui!

Không biết thủ đoạn của hai người được nhắc đến là như thế nào nhưng thông qua nụ cười thương hại của Hòa Phụng, tâm của Thanh Long Vương như rơi vào đáy cốc không có chút tia sáng. Quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm mà!

Dưới sức ép của Tiểu Yên, Thanh Long Vương đành phải hóa thành một tiểu xà bị Nguyệt Tương Dao nắm trong tay chơi đùa nhưng lại không dám kêu ca một câu.

Bởi vì thân mang trọng thương, Nguyệt Tương Dao không thể trở về khách điểm với tình trạng này được đành phải nhờ Tiểu Hắc mang Băng Vũ Quỳnh trở về Băng gia, còn mình thì đi vào trong Long Quyền đường thương.

"Hòa Phụng, lúc trước ngươi chính là kẻ kiên quyết không chịu ký kết ước với nhân loại mà. Tại sao bây giờ?" Nguyệt Tương Dao đi ngấm âm tri để hỏi phục, Vì Hồ đi phối được giúp nàng. Tiểu Hắc mang Băng Vũ Quỳnh về Băng gia, Tiểu Kim không có ở nơi này, trong Long Quyền hiện tại chỉ có hai thần thú ngồi nói chuyện với nhau. Thanh Long Vương quần thân hình bé xíu bằng đầu đũa thành mấy vòng xếp chồng lên nhau.

"Nói ra phải kẻ tới ngàn năm trước. Sau khi ta bị thương buộc phải tìm một cái hang để điều trị, nào biết trong hang có một quyển sách. Lúc đó vô tình máu của ta đã rơi lên quyển sách này thế là đánh thức một lão hồ đầu, lão ta liền bắt ép ta vào cái nơi này. Bởi vì nơi này nguyên khí sung túc nên ta ở lại trị thương, ta định sau khi vết thương khỏi hẳn liền quyết chiến với lão rồi rời đi. Ai ngờ ngủ một mạch liền một ngàn năm sau. Lúc ta thức dậy, mọi thứ đều tối thui, dù ta có đốt bao nhiêu lửa cũng không thể thắp sáng liền bay lung tung để tìm đường ra. Khi thấy tia sáng lóe lên ta liền bay tới, ai biết có một tiểu oa nhi đứng đó, mở cửa ta vô tình mở vào mi tâm của nàng. Thành ra chúng ta ký kết ước." Nhớ lại tình huống đó, Tiểu Yên cảm thấy như mình bị lừa gạt, từ lúc đầu lão hồ đầu đã sắp xếp mọi thứ đầu vào đây, từ lúc nó quyết định ở nơi này trị thương đến lúc ký kết ước với nàng, mọi thứ đều nằm trong tầm tay lão ta.

Thanh Long Vương "... Chuyện câu huyết như vậy cũng rơi vào trên đầu Hòa Phụng?! Ngàn năm trước Hòa Phụng là kẻ may mắn nhất trong bốn thần thú, không ngờ hẳn ta cũng có kết cục dở khóc dở cười như vậy. Thanh Long Vương trong lòng cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều.

"Ngươi có tin tức gì của Bạch Hồ và Huyền Vũ không?" Tiểu Yên hỏi. Sau trận chiến nó chìm vào giấc ngủ liền hồi không giống như Thanh Long Vương trăm năm thức tỉnh một lần.

"Bạch Hồ thì đôi khi ta nhận được khí tức của hắn nhưng mà mỗi lần đều vị trí khác nhau. Còn Huyền Vũ, hẳn ta giận chúng ta mấy ngàn năm rồi, muốn tìm hắn nào có dễ." Thanh Long Vương thở dài. Thiên địa sinh ra Tứ Đại Thần Thú: Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ. Chu Tước tộc nhân đã sớm mất tích, thay vào đó là Phụng Hoàng. Tứ thú đại diện cho tứ trụ chống đỡ thiên hạ, nhưng là ba ngàn năm trước, Huyền Vũ lại bị bọn họ chọc giận bỏ đi đến bây giờ không rõ tung tích. Bởi thế trận Đại càn khôn ngàn năm trước chỉ có Tam Đại Thần Thú chứ không phải là Tứ Đại Thần Thú.

"Haizz, tên Huyền Vũ đó giận thật dai. Chúng ta chỉ đem cái áo khoác của hắn ra làm thảm ngồi thôi mà bỏ đi biệt lập ba ngàn năm." Tiểu Yên bất bình than thở.

"Đó còn không phải chủ ý của ngươi?" Thanh Long Vương liếc mắt xem thường.

"Được rồi! Là chủ ý của ta. Nhưng là kẻ nào chèn ép đất bản, cái bệnh thích phiền của ai đó ngay giờ đó lại phát tác!" Tiểu Yên quệt mồ cấn trả, ánh mắt giễu cợt.

Thanh Long Vương bị chọc vào nỗi đau thì đỏ mặt tức giận, đang muốn rống lên cãi lại thì thân thể bé xíu bị người khác nâng lên. Bên tai vang lên âm thanh bén nhọn của tiểu oa nhi.

"Gà móng đỏ, con rắn này là kẻ đầu sỏ làm chủ nhân bị thương?" Hai tai hồ ly đầy lông, chín cái đuôi tròn sau lưng không ngừng ve vẩy, đôi mắt đen hip lại thành một đường nguy hiểm, chỉ trước dùng móng vuốt cấp Thanh Long Vương lên.

"Đứng! Chính hắn!" Nhắc tới Nguyệt Tương Dao, Tiểu Yên thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, quay về đáng vẻ tức giận muốn xù lông.

Đáng thương cho Thanh Long Vương bị cấp lên mà chẳng thể nói câu nào, thân hình thon dài dù có vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được những cái vuốt sắc nhọn. Hai mắt hắn đầm lệ, hết bị Tiểu Yên mắng chửi lại đến nữ nhân kia ngoan tâm, bây giờ rơi vào tay kẻ này, với bộ dạng ai muốn ức hiếp thì ức hiếp của hắn hiện tại thì đừng mong thoát nạn.

"Tốt lắm! Chủ nhân đang thiếu một vị thuốc là xác rắn, lấy hắn ta thay thế cũng không tệ. Tuy không qua phơi khô nhưng chỉ cần đặt dưới mấy sậy vài phút chắc cũng ổn." Mắt đen lóe lên tia nguy hiểm, Vì Hồ nâng Thanh Long Vương toan muốn rời đi.

"Đừng a! Ta giao ra long huyết là được, không cần phải phơi khô a!!!" Nghe được ý trong lời nói của Vì Hồ, Thanh Long Vương uốn éo thân hình nhỏ xíu la hét mặc cho mất hết thể diện.

"Long huyết? A! Là quên mất! Nhưng không sao, muốn phơi khô nhanh thì rút hết máu ra cũng được." Vì Hồ không cho Thanh Long Vương có đường lui, bước chân ngăn ngừa cũng chưa bao giờ chùn một giây.

"Đừng a! Không chỉ long huyết, ta còn giao ra bảo vật dưới đáy vực cho nàng! Đừng đem ta đi!" Đứng trước lựa chọn sẽ trở thành khô rắn, Thanh Long Vương khóc rống đồng ý giao nộp tài sản tích góp ngàn năm nay.

"Không cần, sau khi chủ nhân hồi phục thì đi xuống dưới lấy là được. Có cần ngươi cho phép hay không là không quan trọng." Thái độ Vì Hồ vẫn dừng dừng như cũ giống như toàn bộ điều kiện mà Thanh Long Vương nói ra đều vô nghĩa.

"Ta, ta đồng ý ký khế ước với nàng mà!" Rốt cuộc kẻ chịu thua là Thanh Long Vương phải nói ra điều cuối cùng, hai mắt đã nhắm lại. Tình hình này của hắn còn mất mặt hơn cả Hòa Phụng, quả nhiên gieo gió gặt bão mà!!!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Bình chọn cho truyện để mình có thêm động lực nà!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Ký khế ước với Thanh Long Vương

Nhỏ một giọt máu lên mi tâm của Thanh Long Vương, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Một quang sáng màu đỏ quen thuộc bao phủ lấy hai người. Trong đầu Nguyệt Tương Dao như vừa mới khai mở một cái gì đó, mọi thứ xung quanh dường như trở nên thông suốt hơn. Cái cảm giác thiếu hụt cũng rõ ràng hơn nhưng vẫn cố tình không thể cho nàng biết là thiếu hụt thứ gì.

Vết thương trên người nhờ có những ánh sáng màu đỏ này chữa trị dưới mắt thường có thể thấy miệng vết thương đang kéo da non. Chỉ là thời gian để ánh sáng khế ước tồn tại quá ngắn, không thể hoàn toàn khôi phục vết thương chỉ có thể đảm bảo không bị rách miệng vết thương và cánh tay có thể hoạt động một chút. Nhưng là như vậy cũng tốt hơn nhiều so với trước. Nội thương trong người tuy có thuyên giảm đáng kể nhưng vẫn không thể vận nội công tùy ý. Tóm lại, ký khế ước với Thanh Long Vương trăm tốt không một hại.

Thanh Long Vương hiện tại là bộ dáng của một con rắn không lớn không nhỏ bằng hai ngón tay. Bộ vảy trong suốt màu lam băng điểm chút màu trắng bóng loáng, thân hình thon dài cũng với cái đầu tam giác, mắt rắn màu vàng kim như Tiểu Hắc, đường thẳng trong mắt mang màu lục nguy hiểm. Giữa mi tâm là một viên hồng ngọc đỏ như máu, lúc cái đầu tam giác ngẩng lên cao, viên hồng ngọc đối diện với bầu trời Long Quyển phát ra tia sáng âm u.

Không biết mây đen từ đâu kéo đến, Long Quyển qua ngàn ấy năm không có một giọt mưa lần đầu tiên có mưa rào đi ngang như mang thêm một lớp áo xanh ngắt đầy sức sống. Mưa không kéo dài, chỉ vền vện vài phút nhưng cũng đủ làm cho mọi thứ trở nên mát mẻ dễ chịu.

Mưa tạnh, Nguyệt Tương Dao mới ngưng mắt nhìn Thanh Long Vương. Thanh Long Vương ngẩng cao đầu như chờ đợi khen ngợi nào ngờ lại bị hai chữ khắc ra từ miệng của nàng mà yếu xui.

"Ngu ngốc!"

"Quả thật ngu ngốc!" Vì Hồ nhe răng nhọn, hai mắt to tròn tỏ ý khinh thường. Long Quyển qua bao nhiêu năm đã sớm hình thành trạng thái cân bằng, không có mưa nhưng nước vẫn chảy. Bây giờ khi không lại xảy ra một trận mưa rào, mặc dù không hề có chút tác dụng lớn nào với cây cối nhưng lại phá hủy thế cân bằng vốn có, hậu quả chính là...

Ầm! Ầm!

Dòng nước vốn trong xanh bỗng nhiên nổi sóng, từng trận nước lũ đục ngầu kéo từ thượng nguồn đến hồ nước, nước nhanh chóng dâng lên, chỉ nháy mắt đã dâng tới mắt cá chân Nguyệt Tương Dao.

"Nhìn xem! Hậu quả của người đó!" Tiểu Yên bay trên không trung trừng mắt, sau đó cả người bay thẳng lên trên cao, bộ lông màu đỏ như bị lửa bao lấy, ánh sáng nhàn nhạt phủ xuống khắp Long Quyển. Thanh Long Vương có khả năng hô mưa gọi gió, Hòa Phụng Hoàng lại có khả năng kêu gọi hán hán, hai người tự cân bằng lẫn nhau. Nước hồ cuộn cuộn nhanh chóng rút đi trả lại một mảnh thanh bình cho Long Quyển.

"Ách! Ta... Ta không biết, ta chỉ muốn nàng vui vẻ một chút, nào ngờ..." Âm thanh của Thanh Long Vương ngày càng nhỏ cuối cùng là biến mất, đầu tam giác cuối xuống gần như muốn chôn vùi trong những vòng tròn. Khi thu nhỏ lại, giọng của Thanh Long Vương trở nên khác biệt, trong trẻo non nớt của một đứa trẻ.

"Hừ!" Tiểu Yên hừ lạnh, phun ra một tia lửa rồi đậu trên vai Nguyệt Tương Dao. Bộ lông chim bị nước thấm vào vô cùng khó chịu, cả người liên tục xù lông vẩy nước.

Thanh Long Vương thấy ba người tức giận khinh thường mình thì khóc không ra nước mắt, hần thân là thần thú vạn người mơ ước, kiêu ngạo mấy ngàn năm nay, cuối cùng rơi vào tay nữ nhân này thì một chút giá trị cũng không có. Ô ô! Hắn có muốn đâu!

"Được rồi! Thanh Long người đem bộ dáng tiểu tức phụ đó cho ai xem!" Tiểu Yên trợn mắt mắng mỏ.

"Long? Ta còn nhớ vó kẻ nào đó thề rằng nếu như không giết được ta thì sẽ không thừa nhận mình là rồng. Tiểu Yên, sau này nên gọi hắn là Tiểu Xà hay Tiểu Châu thì hơn. Nếu không lại khiến hắn cảm thấy xấu hổ vì đi ngược lời thề." Nguyệt Tương Dao nở nụ cười gian thành công chọc cho Thanh Long Vương xám mặt.

Hắn mới không có xấu hổ! Bị nàng gọi là Tiểu Xà hay Tiểu Châu mới xấu hổ đó! Toàn bộ mặt mũi của hắn đều vút hết sau hôm nay rồi!!! A! Lão thiên

gia, có phải trước kia ta đem cái quần đùi nhà ông đi đốt không nên bây giờ ông mới trả thù ta như vậy hả?!!

Ông trời trên cao nếu nghe được tiếng lòng của Thanh Long Vương thì nhất định cũng sẽ ai oán kêu gào. "Tại sao các người cứ thích lấy cái quần đùi của ta ra để mặc hả?!! Ta có làm gì sai, đều là do cái nữ nhân này gây họa, cuối cùng người gánh chịu lại là ta! Đúng là đầu năm nay làm ông trời cũng khó!"

"Đúng vậy a! Tiểu Xà hay Tiểu Châu, hồ ly, người chọn cái nào?" Tiểu Yên nhăn tình sáng lên, hưng phấn hỏi ý kiến Vĩ Hồ không thèm quan tâm bộ dáng đau khổ như ngập phải ruồi của Thanh Long Vương.

"Ta thấy Tiểu Châu hay hơn." Suy tư hồi lâu, Vĩ Hồ mới đưa ra ý kiến. Ánh mắt nguy hiểm như có như không liếc nhìn Thanh Long Vương.

"Không được! Ta là Thanh Long Vương, lý nào lại lấy cái tên thiếu oai phong như vậy!" Thanh Long Vương kêu gào nhưng vô hiệu ngay lập tức bị Vĩ Hồ chớp lấy đưa lên trước mặt uy hiếp.

"Nếu người không phải Thanh Long Vương, người nghĩ bây giờ người có thể bình an vô sự ngồi ở đây? Chỉ cần người có sát tâm đối với chủ nhân thì đã đáng tội chết trăm ngàn lần, huống chi nội thương của chủ nhân là do người gây ra. Tốt nhất người nên ngoan ngoãn chịu đựng, còn không? Ta không ngại rút gân lột da người!" Con người đen lấy thâm trầm như vực sâu không đáy, Vĩ Hồ không hề che giấu sát khí lạnh lẽo.

Uy hiếp trong mắt quá khủng bố dọa cho Thanh Long Vương nuốt một ngụm nước bọt thật lớn. Vừa nãy hắn cảm thấy linh hồn bị bàn tay ai đó bóp chặt, giống như chỉ cần hắn phản kháng nhẹ một cái thì sẽ bị bàn tay đó bóp nát linh hồn, sợ hãi từ tận đáy lòng dâng lên. Cái đầu tam giác gật liên tục như gà mổ thóc, trong lòng đã sớm nước mắt rơi như mưa. Quanh người nữ nhân này đều là nhân vật nguy hiểm không a! Đến cả Hồ tộc biến mất hơn vạn năm cũng bị nàng khế ước, rốt cuộc thì nàng gặp phải cái vận chó gì thế?!!

"Vậy thì lấy tên Tiểu Châu. Dù sau này ta cũng ngầm không biết bao nhiêu viên Linh Lung Hải Châu rồi." Nguyệt Tương Dao gật đầu tán thành, hoàn toàn xem cảnh hai thú uy hiếp Thanh Long Vương thành không khí.

Thanh Long Vương xui lợ trên mặt đất. Thì ra là do hắn ăn nhiều Linh Lung Hải Châu nên mới bị gọi là Tiểu Châu. Nhưng đây là cái lý luận gì hả?!! Chẳng lẽ ăn nhiều cái gì thì kêu là cái đó, nhân loại ăn nhiều cơm gạo như vậy tại sao không gọi là Tiểu Phạn (phạn = cơm) hả?!! Nhưng hắn chỉ dám kêu gào trong lòng nào có dám la hét trước mặt ba người vô tâm vô phể này.

"Tên đã quyết định xong, Tiểu Yên, Tiểu Châu, bắt đầu công việc thôi." Mọi vấn đề về Thanh Long Vương đã xong, nàng cũng nên bắt đầu luyện chế thuốc giải cho Mặc Thần Dực rồi. Có Tiểu Yên và Thanh Long Vương ở đây, lòng nàng trở nên nhẹ nhõm đi nhiều. Chỉ không nghe giọng hắn mới hai ngày nhưng nàng lại thấy có chút nhớ rồi. Thói quen quả là một điều đáng sợ.

"Hử? Công việc? Công việc gì?" Tiểu Yên có vẻ đã quên mất chuyện quan trọng, nghiêng đầu hỏi ngược lại.

"Thuốc giải cho nam nhân kia." Vĩ Hồ chép miệng liếc mắt khinh thường. "Tiểu Châu, theo ta."

"Hả? Làm gì?" Bị trận uy hiếp lúc nãy ám ảnh, Thanh Long Vương bây giờ là Tiểu Châu vẫn còn sợ hãi, thân hình co rút nuốt nước bọt lui về sau.

"Đương nhiên là đi lấy long huyết rồi!" Nói xong không để cho Tiểu Châu chạy kịp đã nắm đuôi kéo lê thân thể hắn rồi đi mặc kệ cho Tiểu Châu giãy giụa, hai mắt lưng tròng nhìn Tiểu Yên cầu cứu nhưng vô dụng, Tiểu Yên còn chưa kịp nhìn hắn thì hắn đã bị Vĩ Hồ kéo ra sau lùm cây.

"A!!!!!! Không a!!!!!! Cứu mạng!!!!!!"

Không lâu sau đó trong Long Quyển liền vang lên âm thanh như heo bị chọc tiết của Tiểu Châu.

Tiểu Yên bịn tai lại, ánh mắt mang theo run sợ lâu lâu lại liếc nhìn về phía sau lùm cây. "Chủ nhân à... Như vậy, như vậy có quá tàn nhẫn hay không hả?"

"Không dùng kim tiêm rút máu hẳn chẳng lẽ chặt đôi hắn ra để lấy máu?" Nguyệt Tương Dao khoanh tay chờ đợi. Nào ngờ nàng thật sự nói đúng tâm tư Vĩ Hồ bây giờ. Nó đâu có ngón tay vậy thì làm sao mà sử dụng kim tiêm, vì thế đành phải chặt đôi Tiểu Châu ra mà lấy máu thôi.

"Ồ, cũng đúng. Mà..." Tiểu Yên sau khi gật đầu thì bắt đầu do dự không biết có nên nói hay không, hai mắt lâu lâu lại liếc nhìn Nguyệt Tương Dao như kẻ trộm.

"Chuyện gì?"

"Ta không...không thể tự chảy nước mắt được. Phải có cái gì đó khiến ta xúc động mới khóc được." Tiểu Yên cuối gằm mặt xuống, học lấy bộ dáng lúc nãy của Tiểu Châu mà làm.

"Ồi!" Nguyệt Tương Dao gác tay lên trán bó tay với Tiểu Yên nhưng lại không hề mắng trách. Tính tình tên này vô cùng vô tư, kêu hắn tự dung khóc làm sao hắn làm được. Thờ dài một hồi, cũng may nàng còn nhiều cách khiến tên này khóc. Vung tay, một quyển sách rơi trên tay nàng.

"Đọc cho ta, sau một canh giờ ta sẽ kiểm tra nội dung của nó, nếu không trả lời được, ta nhất định biến người thành gà quay." Nói xong liền giống như Vĩ Hồ xoay lưng rồi đi nhưng là không hề kéo theo cái đuôi nào. Để lại Tiểu Yên một mình ở không kịp phản bác.

Lát sau Nguyệt Tương Dao quay trở lại, còn chưa kịp hỏi tình hình ra sao thì đã thấy Tiểu Yên ôm một cái bát thật lớn ngồi khóc như mưa. Những giọt nước mắt như hạt trân châu từng giọt từng giọt rơi xuống bát lớn, trong bát đã có một lượng lớn nước mắt sóng sánh. Trên trán Nguyệt Tương Dao chảy xuống ba đường hắc tuyến, cái này hiệu quả hơn nàng nghĩ. Đúng là kiệt tác của nhân loại, vở kịch Romeo và Juliet đã lấy không biết bao nhiêu nước mắt

của khán giả, quyển sách mà nàng đưa cho Tiểu Yên chính là cuốn tiểu thuyết Romeo và Juliet kể về chuyện tình bi đát của hai người. Nhưng không ngờ hiệu quả lại vượt sức mong đợi.

"Hức hức! Chủ nhân à, hức, cuốn sách này xúc động quá! Hức hức!" Tiểu Yên hai mắt chưa từng ngừng rơi nước mắt, giọng nói cũng lạc hẳn đi.

Nguyệt Tương Dao ôm trán thở dài một hơi, tên này quá dễ lừa gạt. Cúi người nâng một bát lớn nước mắt lên quan sát. Nước mắt Phụng Hoàng có khả năng trị mọi vết thương, dù là tổn thương tim nếu nhỏ một giọt này vào thì ngay tức khắc sẽ lành ngay. Nhưng là bây giờ Phụng Hoàng đã không dễ kiếm, nước mắt Phụng Hoàng càng không, vì thế bát nước này còn trân quý hơn cả một toà cung điện bằng vàng nữa.

"Chủ nhân, long huyết đây." Từ xa Vĩ Hồ lao tới, trong miệng ngậm một bình máu nhỏ, bộ lông trắng như tuyết điểm xuyết một chút chấm đỏ nổi bật.

"Sao nhiều vậy?" Cầm bình máu nhỏ, Nguyệt Tương Dao nghi hoặc, nàng bảo Vĩ Hồ dùng kim tiêm loại nhỏ, chỉ cần lấy 1ml máu mà được rồi mà.

"Bởi vì ta phải cắt đôi hẳn ra thì mới lấy máu được." Vĩ Hồ rất thành thật trả lời nào biết câu nói này đã làm cho Tiểu Yên và Nguyệt Tương Dao biến sắc.

"Cắt đôi?! Trời đất, hồ ly người tính giết người?" Tiểu Yên kinh ngạc hô lên, hèn gì tên đó lại hét như heo bị chọc tiết, à mà chính hắn cũng đang bị chọc tiết nên phải hét như heo thôi.

"Ta chỉ dùng vuốt gạch lên da hắn một đường. Ai bảo tên này lại yếu ớt đến vậy, bị ta cắt một đường liền bất tỉnh." Vĩ Hồ hất cái mũi đen khinh thường.

"Người còn nói! Vuốt của người chém sắt như chém bùn, da của Tiểu Châu có dày cách mấy cũng bị người đâm thủng, không đau mới là lạ đó!" Tiểu Yên hung hăng tròn mắt.

"Được rồi. Bây giờ Tiểu Châu đâu?" Rốt cuộc Nguyệt Tương Dao cũng phải ngăn lại, lấy tay xoa trán. Bây giờ thì nàng hiểu vì sao Tiểu Hắc vẫn thường ai oán với nàng và Tiểu Kim luôn trốn tránh hai kẻ này. Người khác có thú sủng thấu hiểu lòng người, còn nàng chỉ toàn thú sủng thấu hiểu lòng trời thôi. Chỉ có mà nghĩ cách làm hại lẫn nhau.

"Băng bó và nằm trong phòng rồi. Cũng đừng mong xuống giường ít nhất mười bữa nửa tháng." Vĩ Hồ cười hắc hắc nói. Cái này không thể trách nó lấy việc công trả thù riêng nhà, ai bảo tên này lại dám ức hiếp chủ nhân yêu quý của nó chứ!

"Có thể dùng nước mắt của Tiểu Yên để chữa trị không?" Nói thật thì nàng không nỡ để một con rắn co mình tủi thân trong một góc.

Vĩ Hồ cùng Tiểu Yên liếc mắt nhau thấy rõ trong mắt đôi phương tia tính kế liên trăm miệng một lời. "Không có tác dụng!"

"Nước mắt của ta chỉ có tác dụng với hắn khi hắn ở dạng bản thể, bây giờ bị rút máu như thể hắn ta không thể trở về dạng bản thể nên ta không thể giúp gì được cho hắn." Tiểu Yên với bộ dáng chính nghĩa nói dối không chớp mắt. Thật ra chẳng có gì khó, chỉ cần một giọt thôi cũng đủ cho Tiểu Châu sinh long hoạt hổ, nhưng mà có trách thì trách người nhân phẩm có vấn đề nên ta không thể giúp. Hắc hắc!

"Đành vậy! Vĩ Hồ giúp ta phối được, Tiểu Yên người chờ Tiểu Hắc trở về rồi báo với ta." Nguyệt Tương Dao quay lưng đi. Đáng thương cho Tiểu Châu không hay biết bị hai kẻ vô tâm chen ép, nếu không phải Nguyệt Tương Dao có việc cần tới hắn thì hắn phải nằm liên tục suốt một tháng trời mà vẫn không hay biết gì.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Khách điểm

"A! Không được! Miếng thịt cuối cùng của ta!" Nguyệt Tinh Bảo phòng má vuron tay muốn gấp phần thịt cuối cùng trên đĩa nhưng cánh tay ngăn ngừa không cho phép cậu gấp nhanh được.

"He he! Ta gấp trước nên nó là của ta. Ta ăn đây ~" Áo bào màu đỏ lòe loẹt chói mắt, gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn câu lên nụ cười gian, kết quả lúc Phong Ly há miệng cắn xuống chỉ có tiếng răng đau đớn va chạm vào nhau. Đôi đũa trên không trung vốn gấp miếng thịt bây giờ đã trống trơn.

"Cộp! A! Răng của ta! Gừ... Mặc Ngọc Hân!" Phong Ly che miệng kêu gào, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn miếng thịt cuối cùng rơi vào miệng của người nào đó.

"Hắc hắc! Măm măm! Quả nhiên miếng cuối cùng luôn là miếng ăn ngon nhất, sư huynh à, cảm ơn huynh nhiều lắm ha!" Người nào đó chẳng những không biết sống chết vừa ăn vừa khen ngon còn không quên cảm ơn Phong Ly đang chuẩn bị bốc hỏa.

Người ngồi chung bàn ăn với ba người là Nguyệt Hồng Thiên, Hoa Ân Ân và Lê Phí Nhã đều nghe được âm thanh ken két của răng va chạm vào nhau khiến họ nhin cười cực khổ. Còn riêng với Nguyệt Tinh Bảo thì không thêm nhìn mặt ai đã nhe răng cười lớn.

"Ta nói Phong Ly đại ca, người xưa có câu đêm ba mươi chưa phải là tết, thức ăn đến miệng chưa chắc đã vào bụng đâu! Ha ha!"

"Mặc Ngọc Hân, muội biết tay ta! Đứng lại!"

"Huynh nghĩ ta ngốc chắc! Hắc hắc!" Mặc Ngọc Hân nhanh chóng cong chân bỏ chạy. Khách điểm bị hai người xáo trộn khiến cho mọi thứ trở nên náo nhiệt, mọi người theo dõi cuộc đuổi bắt lại có được một trận cười sáng khoái.

Àm!

Uỳnh uỳnh!

Đột nhiên xảy ra một tiếng nổ lớn, theo đó một con chấn động kéo tới làm cho mọi thứ trở nên yên tĩnh lạ thường, ai nấy cũng đều nín thở chờ đợi con chấn động qua đi. Cũng may trận động đất này khá nhẹ không gây thiệt hại gì, chỉ làm cho bụi bặm cùng tuyết thì nhau rơi xuống.

"Vừa rồi là gì vậy? Động đất sao?" Có người còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Nguy hiểm quá! Nếu động đất lớn một chút thì nguy rồi!" Có người ôm ngực thở phào.

"Nhưng là chuyện gì đã xảy ra? Lão bản, ông có biết gì không?" Có người nghi ngờ hỏi.

"Ha ha! Không sao! Không sao! Trước kia Băng La Đảo thường xảy ra động đất lắm. Với độ chấn động lúc này thì không là gì!" Lão bản cười ha ha, không cho là con động đất này quá nghiêm trọng. Sau đó lão bản tiếp tục thao thao bất tuyệt về các truyền thuyết trên Băng La Đảo mà đâu có ngờ trong khi mình ở đây vui vẻ ăn uống, ở bên kia ngọn núi đang diễn ra một trận chiến không kém phần gay cấn.

Qua giờ ăn, Nguyệt Tinh Bảo, Mặc Ngọc Hân và Phong Ly đứng trước cửa căn phòng bị đóng kín suốt bốn ngày. Ba người nhìn nhau do dự không biết có nên mở cửa hay không nhưng càng lo lắng hơn khi tiếng gõ cửa đưa thức ăn không nghe thấy ai trả lời. Tuy vậy nhưng không ai dám tự ý xông vào dù là Nguyệt Hồng Thiên cũng phải chân chừ, lý do? Đơn giản thôi, người trong căn phòng này không phải ai cũng trêu chọc được.

"Tiểu Nhật, đệ là đệ đệ của nàng ấy, đệ gõ cửa đi!" Mặc Ngọc Hân đẩy vai của Nguyệt Tinh Bảo về phía trước, cái miệng nhỏ nhắn liên tục trốn tránh trách nhiệm.

"Cái gì?! Dù là đệ đệ nhưng đệ đâu có gấp tý ấy sớm như Phong Ly đại ca! Phong Ly đại ca, không phải ca nói hai người thân như huynh muội hay sao, thân là huynh trưởng phải gõ cửa đi chứ!" Nguyệt Tinh Bảo tròn mắt phui bỏ quan hệ, thân hình thấp bé chạy ra phía sau đẩy Phong Ly đi về phía cánh cửa.

"Đúng đúng! Tiểu Nhật nói đúng! Huynh thân là trưởng nhóm thì phải lãnh trách nhiệm cao cả này. Gõ cửa đi!" Mặc Ngọc Hân liên tục gật đầu phụ họa.

Sắc mặt Phong Ly đen như đáy nồi, hai người này kẻ tung người hứng đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu hắn mà còn vô tư gật đầu khen phải như thế. Không biết là kẻ nào sống chết đòi làm trưởng nhóm, lại không nhớ rõ kẻ nào đã từng hận bản thân không sinh ra sớm hơn để gặp nàng. Bây giờ hai kẻ này mới lộ rõ nguyên hình là con hồ ly chính đuôi gian xảo, à khoan, không phải là hồ ly chính đuôi, chỉ có một đuôi thôi, còn con hồ ly một bụng đen tối kia mới thật chất là chính đuôi. Phong Ly xì mũi coi thường.

"Đúng cái gì mà đúng! Gặp nàng sớm nhất đầu phải ta, là tên mặt cười đại ca nhà muội á! Ta chỉ đến sau ăn thịt nướng thôi." Lại nhớ tới bản thân chỉ ăn có một sấu thịt nướng mà phải trả gần một nửa khối tài sản, Phong Ly âm thầm roi huyết lệ, tiền của hắn sau bao năm vẫn bay theo gió. Còn tên mặt cười mà bụng một bồ dao găm chỉ đưa cho nàng một khối ngọc bài nàng đã cho qua, mà hắn phải đưa thật nhiều hoàng kim mới được tha, thật không công bằng!

"A! Nói ra mới nhớ, Đại ca bỗng nhiên mất tích, sau đó thì Dao Dao mới trở nên kỳ lạ như vậy!" Mặc Ngọc Hân nhớ lại vị Đại ca mà quý đột nhiên mất tích, sau đó thì Nguyệt Tương Dao mới thay đổi, nàng tin chắc hai người này nhất định có liên quan tới nhau.

Nhắc tới hai người này, trong lòng Phong Ly bỗng nhiên khó chịu một trận, hần nhủu mày khó chịu, cộc cằn nói. "Mặc kệ, Ngọc Hân người thân là tỷ muội thân nhất của nàng thì mau gõ cửa đi!"

"Cái đó... Bởi vì ta là nữ bằng hữu duy nhất của nàng nên mới... A! Mà tại sao ta phải nói cho huynh biết! Tiểu Nhật mau mở cửa!" Mặc Ngọc Hân tức giận trừng mắt, gương mặt trở nên đỏ hồng vô cùng đáng yêu.

"Ồ! Cái gì liên quan tới đệ! Đệ không biết, Phong Ly đại ca mau gõ cửa!"

"Cái đệ! Liên quan gì ta!"

Ba người thì nhau tranh cãi xô đẩy lẫn nhau, làm âm ỹ cả một tầng trên khách điểm. Chợt Mặc Ngọc Hân vấp phải làn váy, cả người ngã về phía trước. Nguyệt Tinh Bảo thì còn quá nhỏ, chiều cao chưa tới thất lưng nên hoàn toàn tránh khỏi một trận lâm đậm thịt. Mà Phong Ly, ngược lại hứng chịu toàn bộ thân hình của Mặc Ngọc Hân nhào tới.

Um!

Trên môi truyền tới cảm giác mềm mịn ngọt ngào, hai mắt Phong Ly trừng lớn, cả người trở nên cứng ngắc. Mà hai mắt Mặc Ngọc Hân cũng trừng to không kém, con ngươi đen láy trong suốt phản chiếu hình ảnh ngược lại của đôi mắt tà mị.

Năm giây.

Mười giây.

Hai người như hai bức tượng gỗ bị đặc chồng lên nhau, môi chạm môi, mắt đối mắt, cực kỳ kích thích mắt người nhìn.

Nguyệt Tinh Bảo lấy hai tay che mắt lại nhưng thỉnh thoảng vẫn thông qua khe hở của ngón tay mà nhìn lên, trong lòng liên tục chặc lưỡi. Chắc chắn, hai người này còn hôn nhau đến bao giờ. Nhưng mà động tác này, biểu cảm này rõ ràng đến từng ly từng tý nha, xem chính mắt vẫn thích thú hơn nhìn đồng cung đồ nhiều. Hắc hắc!

Nếu để cho Nguyệt Hồng Thiên biết thằng nhóc này lại dám lén lén đi theo mấy lão ngoan đồng học bậy học bạ những thứ này chắc chắn hắn sẽ không ngại mà đánh cho mông thẳng nghịch tử này nở thành hoa!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Bình chọn đề ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Huyền? Là ai? (1)

"A!!!"

Cùng lúc hai tiếng thét vang lên làm cho người xung quanh phải chú ý.

Nguyệt Tinh Bảo bịt tai cố gắng không cho hai tiếng thét này phá hỏng màng nhĩ của mình. Trong đầu suy nghĩ lung tung, hai người này quả nhiên có duyên tiền định, nếu không thì làm sao có thể không hẹn mà cùng kêu thất thanh như vậy được?

Mặc Ngọc Hân che miệng, hai mắt trừng to, thân hình hoảng sợ bật lùi về sau. Gương mặt khả ái thoáng chốc đỏ bừng lên. Nụ hôn đầu tiên của nàng bị... bị cái tên bán nam bán nữ này đoạt mất?!! A!

Bây giờ đầu óc của Mặc Ngọc Hân cực kỳ loạn, ngay cả tư tưởng giết người cũng có. Trái lại với Mặc Ngọc Hân lâm vào hỗn độn thì tâm trạng của Phong Ly có vẻ bình tĩnh lạ thường.

Tà nhãn mị như tơ, cảm nhận hương hoa mai còn vờn quanh chớp mũi, chính hắn cũng không biết bây giờ mình có tâm tình gì. Hắn nên bất ngờ như nàng nhưng không hiểu sao Phong Ly lại cảm thấy việc này có chút bình thường, trong lòng không hề có một tia hỗn loạn. Nhưng chính điều này lại làm Phong Ly hoảng sợ, hắn lần đầu tiên hôn phải nữ nhân, theo lý mà nói thì phải kinh ngạc hoặc có cảm giác thỏa mãn, đằng này ngược lại hắn không có chút rung động nào. Chẳng lẽ đối với nữ nhân hắn không có hứng thú?!! Không đời nào! Tuyệt đối không thể! Tuy bề ngoài hắn có bộ dáng mị hoặc, xinh đẹp như nữ nhân nhưng hắn tự nhận chính mình là nam tử hán, tuyệt không có loại tư tưởng bại hoại biến thái! Vậy thì tại sao hôm nay một chút phản ứng nên có lại không có?!!

Phong Ly ôm đầu kêu gào tự hỏi bản thân đã mắc phải bệnh gì. Lại nghĩ tới gần đây chính hắn lại thích choàng vai cặp cổ với tên tiểu nhị tiểu bạch kiểm. Nghĩ tới liền rung mình, không lẽ hắn thích nam nhân?!! Còn là nam nhân một con gió thổi qua là bay như chiếc lá mỏng manh?! Càng nghĩ càng suy lung tung, thậm chí Phong Ly còn tưởng tượng đến ngày sau khi hắn thành thân ai sẽ làm tân nương, có khi nào vì mặc hi phục mà tranh nhau đến máu đổ đầu rơi? Hoặc khi ở trên giường ai sẽ thụ ai sẽ công? Nghĩ tới tương lại một màu đen tối như vậy, Phong Ly ớn lạnh xoa hai đầu vai, mọi tình lực đều dồn về não, tự chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân.

Mọi người nghe tiếng thét đều tập trung lại nơi này, bao nhiêu ánh mắt hiếu kỳ đổ dồn vào hai người, một người thì hoảng sợ ôm mặt, một kẻ thì như người mất hồn, tâm trí treo ngược cành cây. Nhìn Mặc Ngọc Hân ôm miệng rồi tới Phong Ly thất thần, Nguyệt Tinh Bảo che mắt cười khúc khích, lâu lâu lại phát ra âm thanh "chặc chặc" tiếu nố, mọi người sơ sơ cũng đoán được tình hình là như thế nào rồi.

Ảnh vệ của Ma Cung trong bóng tối hai mắt nhìn nhau, bọn họ có trách nhiệm là luôn theo dõi chủ tử từng phút từng giây, một giây cũng không được dờn mắt, chỉ là tình huống lúc này ai cũng không dự đoán được nên chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người hôn nhau. Vì thế toàn bộ cảnh tượng vừa rồi đều bị bọn họ nhìn thấy không thiếu một động tác nào. Trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ chủ tử không bị tổn thương dù là một sợi tóc, nhưng lại ngăn không được chủ tử bị kẻ khác phi lễ, khù, là chủ tử phi lễ người khác. Không bảo vệ được sự trong sạch của chủ tử là bọn họ thất trách. Nếu chuyện này rơi vào tai của Thiếu chủ hay Cung chủ thì không biết kết quả của bọn họ sẽ ra sao đây, nghĩ tới liền lạnh toát sống lưng.

Ngược lại ảnh vệ của Ly Nam Vương Phủ thì ngồi trong bóng tối huyết sát, hai mắt tỏa sáng nhìn Mặc Ngọc Hân như nhìn trân bảo hiếm có của thế gian. Định rồi, người này nhất định là vương phi tương lai của bọn họ! Không phải vì hai người có mối quan hệ không tề mà là mẫu hậu của Ly Nam Vương gia cũng tức là Thái Hậu đương nhiệm vô cùng coi trọng danh dự của nữ tử. Nếu bà biết được trên chuyến đi nhĩ tử bà phi lễ người khác thì nhất định bắt Phong Ly mang trăm dặm hồng trang, sinh lễ đầy đủ đến trước cửa Ma Cung cầu hôn Đại tiểu thư, tuyệt đối không để cho người ta cảm thấy nữ nhi mình bị uất ức. Diễn hình là vị hoàng hậu hiện tại của hoàng đế Lăng Thiên Quốc chính do bà ép lấy khi hay tin nhĩ hoàng tử vô tình ôm eo nàng, có thể thấy vị Thái Hậu này cực kỳ trọng danh của nữ tử theo một kiểu thiên vị nữ nhân.

"Này? Có chuyện gì?" Lệ Phí Nhã mở cửa phòng, tay ôm một ấm lò nhỏ nghi hoặc hỏi.

Hoa Ân Ân đi từ ngoài vào vừa hay còn nhìn kịp đoạn cuối của cảnh hôn, hai mắt phát sáng tinh thần phấn khởi ghé vào tai của Lệ Phí Nhã nói nhỏ.

Lúc đầu có vẻ như Lê Phí Nhã bình tĩnh, về sau thì hướng ánh mắt kỳ quái nhìn Phong Ly, cuối cùng là ý vị thâm thường nhìn lướt qua cặp đôi trẻ còn ngồi bỡ ngỡ trên sàn gỗ. Hóa ra không chỉ có Dao Dao nhà nàng tình nồng ý mật, mà hai đứa trẻ này cũng không chịu thua kém.

Nếu Phong Ly biết được suy nghĩ trong lòng của vị cô cô này nhất định sẽ phát khóc. Cái gì mà không chịu thua kém, là tai nạn thôi có được không? Tại sao người lớn như thế này lại không nhìn ra hai người chỉ xem nhau là bằng hữu, hoàn toàn đều vô tình với nhau vậy!/? Phong Ly khóc ròng như mưa.

"Cái đó? Khụ! Hai đứa đứng dậy trước đi." Nguyệt Hồng Thiên ho một tiếng che đi gương mặt xấu hổ bảo hai người đứng dậy. Lúc này mới đặt chú ý vào nhi tử còn đang cười nham nhở một bên. "Tiểu tử thôi! Cười cái gì? Chuyện của người lớn không được nhìn!"

"Sao cơ? Ta cũng có nhìn đâu!" Nguyệt Tinh Bảo bất mãn kháng nghị chu môi nhỏ, hai má phồng lên cực kỳ đáng yêu phối hợp với động tác che mặt trông qua vừa mạnh mẽ vừa buồn cười. Sau đó quay qua một bên lăm bằm. "Cùng lắm là lên xem hai người hôn nhau là được." Tuy câu này cậu nói vô cùng nhỏ nhưng ở đây ai không là người luyện võ có thính lực cực nhạy, vì thế dù Nguyệt Tinh Bảo có đè ép âm thanh nhỏ cỡ nào đi nữa đều bị người khác nghe không sót một chữ.

Mặt của Lê Phí Nhã và Nguyệt Hồng Thiên cùng lúc đỏ lên. Lê Phí Nhã xấu hổ chôn đầu vào vai phụ quân, còn Nguyệt Hồng Thiên thì vừa xấu hổ vừa tức giận, hóa ra thằng quý nhỏ này dám nhìn hai người làm chuyện cấm trẻ em nhìn. Được lắm! Phen này không dạy dỗ đến mông tiểu tử thôi nhà người nờ hoa nhất định không dám xưng là Đại ma đầu trăm họ run sợ!

"Tiểu tử thôi! Không ăn đòn nên mông người ngựa rồi có phải không? Hử?" Nguyệt Hồng Thiên nhấn mạnh chữ "hử" cuối cùng, gương mặt anh tuấn đen như đáy nồi kéo lên nụ cười thập phần co rút.

Nguyệt Tinh Bảo cảm thấy một trận gió lạnh lùa qua sống lưng, lúc bấy giờ mới nhận thức được nguy hiểm đang đến gần. Gương mặt nhỏ nhắn thu lại nụ cười nham nhở, cố gắng nặn ra một nụ cười nhưng còn khó coi hơn khóc. "Nào có! Tiểu Nhật hiện tại rất ngoan, rất rất không muốn ăn đòn!" Con người đảo qua muốn tìm một lý do để chạy khỏi đây. "Biểu ca bảo con phải luyện võ nghiêm túc, dù là tuyết rơi cũng phải chăm chỉ luyện tập. Vừa hay bây giờ mới sau bữa cơm, con ra sân tập võ một chút cho tiêu thực." Nói xong, chân như bôi dầu chạy nhanh xuống lầu nhưng được nửa đoạn đã bị Nguyệt Hồng Thiên xách lên như xách một con gà.

"Nào dễ như vậy? Không phải con từng hỏi vị phụ một vài thế võ hay sao? Hôm nay sẵn tiện vị phụ dạy cho con. Đi xuống sân thôi!" Nói xong không thèm nghe Nguyệt Tinh Bảo phản bác liền ôm ngang hông hất đi xuống lầu, vừa đi vừa nói về những thế võ giống như thật sự sẽ dạy cho Nguyệt Tinh Bảo vài bài quyền nhưng mà ai cũng biết bài học thực sự đằng sau là gì.

Hai phụ tử âm ỉ cuối cùng cũng rời đi trong tầm mắt của người khác, lúc hai người khuất bóng thì mọi ánh mắt lại đổ dồn về hai nhân vật chính của câu chuyện.

Mặc Ngọc Hân che miệng, mặt đỏ như quả cà chua chín, hai mắt trừng lớn như không tin được, lại chịu đựng ánh mắt ái muội của mọi người, thiếu nữ lần đầu tiên rơi vào tình trạng xấu hổ như vậy liền cảm thấy toàn bộ mặt mũi đều mất hết, cuối cùng Mặc Ngọc Hân phải ôm gương mặt đỏ bừng chạy về phòng bỏ lại Phong Ly còn ngơ ngác như con nai vàng.

Rầm!

Tiếng đóng cửa vừa lúc đánh thức Phong Ly khỏi suy nghĩ của mình. Lúc đầu hắn còn chưa hiểu chuyện, mãi đến khi Hoa Ân Ân chặc chặc hai tiếng than đáng tiếc thì mới giật mình nhận ra tình huống trở trêu hiện tại, gương mặt dần đỏ lên vì xấu hổ, tay giờ ra giữa không trung như muốn gọi thiếu nữ quay lại nhưng không nói được gì.

Rốt cuộc hắn đã bị gì thế này?!! Mọi chuyện dường như đi quá giới hạn, thậm chí là vượt qua mọi tính toán của hắn! Rõ ràng lúc đầu chỉ muốn tìm Nguyệt Tương Dao nói chuyện, nào ngờ phát sinh ra tình huống như thế! Mỗi lần tìm đến nàng đều gặp phải xui xẻo! Quả nhiên là sự phụ nói không sai, bên cạnh hắn luôn có một kẻ mang đến xui xẻo cho hắn mà hắn lại đối với nàng không thể ra tay! Sau hôm nay nhất định phải đi tìm sự phụ để hắn giúp mình giải quyết cái hạn này a!

Phong Ly tức tốc ngồi dậy rồi phóng đi về hướng ngược lại bỏ lại một bóng lưng hấp tấp khiến cho những người đang xem kịch vui khó hiểu. Đương sự cũng đã rời đi, nơi này không còn kịch vui nên ai nấy bĩu môi quay đầu rời đi mà quên mất một vấn đề quan trọng. Xảy ra chuyện ồn ào như vậy trước cửa phòng mà vị chủ nhân trong căn phòng ấy lại không hề bước ra, vậy mà những người ở đây một chút cũng không quan tâm.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Sóng biển thì nhau vỗ lên vách đá, tiếng va chạm giữa đá và nước vang đi rồi vọng lại thật rùng rợn, đặc biệt là vào một đêm không trăng. Bầu trời đầy sao thấp thoáng vài đám mây bay nhanh, những ngôi sao liên tục nhấp nháy như những con mắt luôn săn soi việc làm trong bóng tối của những kẻ xấu xa.

Vách đá bạc cao vút hiên ngang đối mặt với con sóng dữ tợn, từng trận bọt biển văng lên đỉnh vách núi. Phía dưới những tảng đá ngầm như nhe răng nguy hiểm với vách núi bạc, gió rít rào lên lời qua những cái răng nhỏ cao như tiếng kêu gào đòi mạng.

"Đến! Quảng xuống nơi này!" Trong bóng tối đi ra hai bóng đen, trên tay bọn họ là một cái túi đen dài. Một người trong đó nói.

"Gió đêm nay thật lạnh!" Người còn lại đặt túi đen xuống đất, dùng tay đầm vài cái lên vai sau đó nhìn mặt biển dao động mà cảm thán.

Người kia có vẻ khinh thường, hắn cười "xuy" một tiếng rồi nói với cái giọng hời hợt. "Đừng cần nhần nữa, mau làm nhanh rồi về bẩm báo với chủ tử!"

Ngươi còn lè mề nữa là ta mặc kệ ngươi tự xử lý nó đấy!" Hiển nhiên đây là một kẻ ngày thường hay lên mặt kẻ khác để lập uy.

Người nọ nghe vậy thì liên tục gật đầu, lúc nâng túi đen lên có ý định muốn vứt túi đen này xuống vách đá thì hiếu kỳ hỏi. "Kỳ lạ thật! Tại sao nửa đêm mà chủ tử còn sai chúng ta đi vứt cái thứ đen thui này chứ? Hại ta mất một đêm với Tiểu Mị Mị!"

"Làm sao ta biết! Chuyện của chủ tử thì tốt nhất không nên hỏi nhiều kẻo mất mạng mà không hay! Nhanh nhanh nào!" Người kia bực dọc nói. Không ngờ lúc hai người nâng túi đen lên thì hần ta đột nhiên kêu lên đau đớn. "Á! Chân... Chân của ta!"

"Ngươi bị sao vậy?" Người nọ nghe tiếng là thì hốt hoảng hỏi, vội buông chiếc túi đen xuống cuối đầu nhìn chân người kia. Bởi vì hai người đi không mang theo đèn nên không nhìn rõ phía dưới chân là cái gì chỉ có thể mơ hồ nhận biết thông qua xúc giác.

"Rắn... Là rắn!" Trên chân truyền tới cảm giác lạnh lẽo, một hồi sau thì như có một sợi dây quấn lấy chân hần, sợi dây này không ngừng bò lên cao mang theo những tiếng "xi xi" nhỏ.

"Rắn! Nhất định là Ngân Xà!" Người nọ nghe vậy liền sợ sệt lùi về sau. Ngân Xà toàn thân một màu bạc, tuy rằng độc không mạnh nhưng nổi tiếng hung hăng, một khi tấn công thì nhất định sẽ không buông tha con mồi, nhất là khi nó bị chọc giận. Người họ hàng của hần cũng bị một con Ngân Xà tấn công, tuy con rắn chỉ bằng đầu ngón tay nhưng kết quả là người họ hàng đó phải cắt đi một chân vì bị rắn cắn quá nhiều vết suýt nữa thì mất mạng. Vì thế khi nghe tới Ngân Xà thì người ta sẽ không tự ý được mà tránh xa, không phải chọc tới nó thì tuyệt đối sẽ không chọc. Vào mùa tuyết như thế này thì chỉ có thể bắt gặp được Ngân Xà mà thôi nên hần mới có thể không do dự mà gọi ra tên của kẻ sát thủ.

"Ngân... Ngân xà... Cứu ta với! Ta... Ta không muốn chết! Mau bắt nó ra!" Người kia nghe tới Ngân Xà thì trắng bệch mặt, hai chân run rẩy kêu cứu nhưng càng nhúc nhích thì Ngân Xà càng bò lên cao. Cơ thể lập tức cứng ngắt, thở cũng không dám thở mạnh, đầu ngoái về sau nhờ người nọ giúp đỡ.

Tuy nhiên người còn lại đã sớm chạy thục mạng, bỏ một mình kẻ bị rắn cắn ở lại. Hần và người này vốn không thân thiết gì, bình thường còn hay bị hần ta lên mặt dạy đời, oán khí tích tụ lâu ngày sinh ra hận. Bây giờ hần ta gặp cảnh khốn cùng chưa chắc gì mình cứu được, vậy thì đại gì đâm đầu vào chỗ chết. Ngay lúc này không chạy thì còn chờ tới bao giờ, chờ lúc báo lại với chủ tử thì nói rằng cái đồ vật kia đã được ném đi, còn người đi chung thì đau bụng xin lui trước. Như vậy chẳng những hần được chủ tử khen ngợi mà còn được hưởng trọn phần thưởng của tên này. Người nọ nhất thời tâm tình tốt lên, hoàn toàn không có một chút cảm giác tội lỗi nào vì vừa mới bỏ rơi một mạng người.

Con người là vậy, có một số người sau khi thấy cái lợi trước mắt thì ngay lập tức sẽ quên đi chuyện đau buồn cách đó không lâu, dù là chuyện đó do một tay mình thúc đẩy mà thành. Cũng có một số người ngày thường kiêu ngạo hống hách đã quen, khi gặp hoạn nạn thì mới hiểu được kiêu ngạo hống hách không giúp cho hần trở nên cao quý hơn người khác, mà là đang âm thầm chặt đứt hết tất cả đường sống của chính mình.

Người kia không ngờ được kẻ đi chung với mình sẽ bỏ chạy, sau khi ngó người vài dây thì tuyệt vọng kêu lớn, hy vọng sẽ có người đi ngang cứu hần một mạng. Nhưng mà nơi này là rừng sâu núi hiểm, lại cách thị trấn không gần, ngày thường sẽ không có ai tới đây huống chi bây giờ là nửa đêm lạnh lẽo.

Gần như rơi vào tuyệt vọng, người đó liền nhắm mắt lại chờ chết nhưng từ đầu tới cuối, hần ta chưa từng suy nghĩ tới sẽ tự tay bắt lấy con rắn đang bò trên người mình. Đôi khi ngay giờ lúc cận kề cái chết, con người cũng không nhận ra rằng tự cứu lấy mình mới là phương pháp tối ưu nhất, sẽ không phụ thuộc vào ai cũng như không cần phải hy vọng rồi thất vọng.

Phốc xít!

Trong đêm đen lóe lên tia sáng, một thanh đao nhỏ từ tán cây phóng tới đầu con rắn. Chỉ vài giây trước Ngân Xà còn kiêu ngạo ngẩng đầu, vài giây sau thì đã trở thành cái xác không đầu.

Thấy con rắn đã chết, người nọ mừng lớn con mắt, niềm vui sướng khi được cứu sống dâng lên nhưng còn chưa kịp rõ con rắn chết như thế nào thì đã bị một thanh đao khác cắm vào tim từ phía sau. Hần ta dần rút xuống, đôi mắt trừng lớn như không tin được, mà trong con ngươi vẫn không che dấu được vẻ kinh hi vì được cứu sống.

"Thật đẹp! Quả là một xác chết tuyệt đẹp. Vừa bước ra từ trong tuyệt vọng, đôi mắt vẫn còn lóe lên kinh hi. Khoảnh khắc này thật đáng ghi nhớ." Trong bóng tối đi ra một bóng đen, men theo ánh sáng mờ mờ có thể thấy người này một thân hắc y bao phủ, mái tóc đen xõa dài che đi nửa gương mặt, mà nửa gương mặt còn lại bị bao phủ bởi những vết sẹo chằng chịt. Hần ta liếm liếm đầu môi khát máu, bàn tay giấu trong bóng đêm vẫn còn run rẩy vì kích động khi thấy một tác phẩm tuyệt đẹp.

"Ngươi là kẻ có vinh hạnh nằm trong bộ sưu tập của ta, hãy lấy đó mà tự hào khi đi xuống địa ngục. Nhưng yên tâm, không chỉ có ngươi mà bằng hữu của ngươi cũng đang chờ ngươi ở dưới địa ngục, sẽ không cô đơn đâu." Hần ta tựa như than thở lại tựa như oán trách, lời nói đầm máu như thế lại đi ra từ trong miệng hần như hần đang nói đến thời tiết hôm nay thật đẹp. Nếu có ai thấy được cảnh này nhất định cũng sẽ bị dọa đến chết, một nam nhân xõa tóc gương mặt đáng sợ rùng rợn thương trước xác chết nhưng nụ cười khát máu trên môi chưa từng buông xuống khiến người khác lạnh toát sống lưng, và nếu người đó có thời gian nhìn lại sẽ thấy một góc áo của kẻ đã bỏ chạy lúc này thấp thoáng dưới chân hần.

"Hả? Vẫn còn một người khác? Lại là nữ nhân, mùi hương thật nồng nặc, không hứng thú." Mặc dù hần không đến gần chiếc túi đen nhưng lại có thể chắc chắn người nằm trong đó là nữ. Nếu hần không phải là kẻ sát nhân vô độ biến thái thì chắc sẽ trở thành một bậc thầy vô nghệ nhiều người theo học hỏi, thủ pháp phóng đao cực kỳ sắc bén làm cho con mồi không rơi một giọt máu, còn có giác quan nhạy bén không thua một con dã thú săn mồi. Người như thế này trời sinh luôn là nỗi sợ hãi của người khác.

Hần ta quay đi bỏ mặc túi đen nằm lơ lửng trên vách đá. Bóng lưng lạnh lẽo dần đi sâu vào bóng tối cùng hai xác chết bị kéo lê theo bỏ lại những tiếng cười ghê gợn khiến người lạnh gáy.

Sáng hôm sau.

"Nghe nói là Đại tiểu thư Băng gia đã tìm được ở vách núi phía bắc, không biết có thật không?" Một đám người chụm đầu vào nhau bàn tán tin tức mới vừa nhận được, một người trong đó hỏi.

"Đương nhiên là thật! Chính mắt ta nhìn thấy binh lính Băng gia cùng Băng gia chủ chạy tới đó, nếu không phải Đại tiểu thư được tìm thấy thì còn có ai có khả năng làm cho Băng gia chủ phải hốt hải như thế chứ?" Người khác nhanh chóng trả lời.

"Tin tức xác nhận đây! Đại tiểu thư Băng gia đã được tìm thấy! Nhưng là..." Bỗng nhiên có một thiếu niên ăn mặc như một tên tiểu nhị trong quán trà chạy tới hô lớn khiến cho một đám ngay lập tức tập trung về phía hắn.

"Nhưng cái gì? Mau nói, đừng làm cho chúng ta tò mò!" Có người thúc giục.

"Nhưng là được tìm thấy trong tình trạng hôn mê nguy kịch! Đại tiểu thư bị một cái túi đen trùm kín, xung quanh còn có mấy dấu vết kéo lê vật nặng cùng xác chết của một con Ngân Xà! Kỳ lạ là đầu Ngân Xà bị chặt đứt khỏi cơ thể bằng một thanh đao nhỏ thần bí không biết từ đâu tới!" Bị những người này nhao nhao đòi kể ra tường tận sự việc, thiếu niên mới thần thần bí bí kể ra.

"Có gì kỳ lạ, bây giờ đang là thời điểm có nhiều môn phái lớn ở đây, lỡ như có cao thủ đi ngang thuận tay cứu giúp thì sao. Thanh đao như thế ở đâu tìm chẳng ra mà có gì thần bí!" Có người khác nhanh chóng phủ nhận ngay, không tin là có gì thần bí chỗ này.

"Là người không biết đó thôi! Trên thanh đao có khắc một chữ Huyền mà trên giang hồ không có nhân vật nổi danh nào có một chữ Huyền." Thiếu niên ngay lập tức phản bác.

"Lỡ như... Lỡ như của một người qua đường không nổi danh thì sao?" Bị thiếu niên nói người này có chút lúng túng nhưng vẫn cố gắng tìm cách lý giải.

"Làm sao có thể! Thủ pháp phóng đao cực kỳ sắc bén, một đao chỉ mạng đến máu của Ngân Xà còn chưa kịp phóng ra thì đã chết rồi." Thiếu niên chi tiết rên sức không thành thép nói, tựa như lời mình nói chính là sự thật không thể phủ nhận.

"Cái này đúng là chỉ có thể là cao thủ!" Người xung quanh đồng ý gật đầu.

"Nhưng làm sao người lại biết rõ mọi chuyện như vậy?" Người lúc này vẫn không chịu thua hỏi lại.

"Cái đó... Là ta lén nhìn xem đó!" Lúc này đến lượt thiếu niên lúng túng rồi tìm một cái cớ nói.

"Hóa ra là như vậy." Những người khác nghe vậy liền gật đầu bỏ qua không tiếp tục truy cứu nữa. Nhưng không ai nghĩ vấn đề tại sao thiếu niên này có thể biết rõ một cách chi tiết đến thế mặc dù chỉ có thể nghe lén ở đằng xa.

Thiếu niên thấy những người này vẫn đang không ngừng bàn tán thông tin mình vừa đưa ra thì nhếch môi cười lạnh. Những con người ngu ngốc đôi khi vẫn có giá trị của nó, đó chính là trở thành công cụ để những người cao quý như hắn truyền bá lời đồn. Nhân lúc không ai để ý thì thiếu niên cuối đầu đi ra ngoài mà không chú ý ở một cái bàn gần đó có một người luôn chăm chú nhìn hắn, ngay cả nụ cười lạnh của hắn cũng không thoát khỏi cặp mắt sắc bén của người đó.

Thấy thiếu niên xoay người có ý định rời đi, Phong Ly cấp tốc tính tiền rồi âm thầm đuổi theo. Âm thầm theo dõi thiếu niên này, Phong Ly khẳng định có người cố ý thả ra tin tức này bằng việc thiếu niên này nếu thấy một đám người tụ tập buôn dưa lê bán dưa chuột thì sẽ tấp vào nói đến chuyện của Đại tiểu thư Băng gia, cuối cùng thì dẫn câu chuyện đến chữ Huyền trên thanh đao. Không rõ hắn ta có ý đồ gì nên Phong Ly quyết định vẫn tiếp tục theo dõi để xem kẻ sau lưng là ai.

Bám đuôi chưa được nửa canh giờ thì thấy thiếu niên đi vào một hẻm nhỏ, hai mắt Phong Ly lóe lên, thân thủ ảo diệu núp vào trong một tán cây rậm rạp. Nào ngờ bên cạnh bỗng vang lên một tiếng kính hô.

"Ai?!"

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Câu động lực! Câu bình chọn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Huyền? Là ai? (2)

Căn phòng hiện đại lấy màu xám trắng làm chủ đạo, không quá chói mắt cũng không quá tối. Trên chiếc giường hiện đại cùng tông màu với tường, Mặc Thần Dực lẳng lặng nằm đó. Nếu không phải Nguyệt Tương Dao tận mắt thấy hắn ngã xuống trên tay nạng thì nàng còn nghĩ rằng hắn đang ngủ không

chùng.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng ngắm nhìn hấn thật kỹ. Phải thừa nhận rằng gương mặt này của Mặc Thần Dực rất có sức công phá dù là ở góc độ nào. Làn da trắng không tỳ vết nhưng là màu trắng khỏe mạnh, cặp chân mày đen rậm sắc bén dù là khi ngủ cũng mang đến cho người khác cảm giác nghiêm nghị lạnh lùng. Cánh mũi cao thẳng như điêu khắc kết hợp với từng nhịp thở đều đều nhìn cũng vui mắt vui tai, bạc môi mỏng hồng nhuận. Lúc này thì Nguyệt Tương Dao mới hiểu vì sao lại có nhiều nữ nhân tự đâm đầu vào hấn như thế. Không chỉ có thân phận vạn người mơ mà còn có một gương mặt cùng vóc dáng khiến cho người khác phải thềm nhỏ dãi. Gương mặt yêu nghiệt như thế kia làm sao không có vận hoa đào cho được?

Rõ ràng là một nam nhân lại có làn da đẹp khiến cho người khác phải ghen tỵ. Nàng cũng rất tự tin với gương mặt của mình, nhưng khi so sánh với hấn, Nguyệt Tương Dao vẫn ngậm ngùi tự nhận không bằng. Đúng là nam nhân họa thủy!

Lại nhìn đến y phục của hấn, Nguyệt Tương Dao đắm chiêu suy nghĩ. Không biết dưới lớp áo này thì cơ bụng của hấn như thế nào, là sáu múi săn chắc hay một cơ thể khỏe mạnh như người bình thường? Hấn có làn da bánh mật hay sẽ giống như da mặt đều trắng bóc? Càng nghĩ Nguyệt Tương Dao càng tò mò, gương mặt cũng vì vậy mà nóng lên, thử tượng tượng tới nam nhân yêu nghiệt bất này bán khóa thân thử xem, dù không có cơ bụng rắn chắc nhưng cũng đủ làm cho máu của bao nhiêu tỷ muội phun trào rồi a. Đột nhiên một ý nghĩ táo bạo lóe lên, Nguyệt Tương Dao hai mắt nhìn chằm chằm vào đai lưng Mặc Thần Dực, trong đầu thì có hai giọng nói luân phiên nhau.

"Mau cởi ra đi! Chỉ xem thôi không mất miếng thịt nào đâu!" Nghe lời này thì Nguyệt Tương Dao giờ móng vuốt đến eo hấn có ý định tháo đai lưng ra.

"Không được! Ngươi không thể làm vậy, trời làm vậy có thể sống, người tự làm vậy không thể sống! Câu này ngươi không hiểu sao? Lỡ như hấn tỉnh lại biết y phục của mình bị ngươi cởi ra thì bắt ngươi chịu trách nhiệm thì sao?" Trong đầu Nguyệt Tương Dao lại liên tưởng tới cảnh hấn vô sỉ ôm chân nàng đòi chịu trách nhiệm thì rùng mình. Không được, không thể làm vậy, dù tò mò đến nấy cũng không thể tự chặt đường lui của mình. Quyết định như vậy nhưng tay nàng vẫn không chịu buông rời đai lưng của hấn.

Kết quả lúc này Vi Hồ đi vào liền nhìn thấy cảnh tượng mà sau này nó sẽ không bao giờ quên. Nguyệt Tương Dao đỏ mặt cầm đai lưng của Mặc Thần Dực, còn có hiểu cảm trên gương mặt nàng thì vô cùng đặc sắc. Vi Hồ như chết chân tại chỗ, nó cảm thấy như có cái gì đó đang sụp đổ ầm ầm xuống. Chủ nhân của nó đang làm gì a...

Vi Hồ theo Nguyệt Tương Dao mười mấy năm, nó tự nhận không ai hiểu tính tình của nàng bằng nó. Nhưng hôm nay nó chứng kiến một mặt đen tối của nàng, bao nhiêu sự hiểu biết về nàng mà nó lấy làm kiêu ngạo đều sụp đổ ầm ầm. Nhất thời Vi Hồ không chấp nhận được sự thật cay đắng này, hau mắt hồ dại ra ngo ngắc nhìn Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tương Dao "..."

Tại sao ngay giờ phút này Vi Hồ lại đi vào!? Ngoài mặt nàng bình tĩnh buông tay thu lại biểu cảm nhưng trong lòng thì gào thét thấu trời xanh. Làn này thì dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội! Rốt cuộc thì nàng đã làm cái quái gì thế này! Aaaaa!!! Quá nhiên tự làm bảm thì không thể sống mà!

"Khụ! Khụ!" Cố gắng không để cho mình biểu hiện ra một chút ngưng ngừng nào còn càng phải không được giải thích vì càng giải thích thì càng chứng minh trong lòng mình có quỷ, Nguyệt Tương Dao không ngu ngốc tới nỗi tự bê đá đập chân mình.

"Thuốc đã xong?"

Vi Hồ máy móc gật đầu, nội tâm như sóng dữ kêu gào tự hỏi tại sao nàng không giải thích một chữ! Chẳng lẽ nàng thừa nhận mối quan hệ với nam nhân này, nhưng mà hai người... Vi Hồ ngây ngốc phát hiện mọi chuyện dường như đi quá xa với hiểu biết của mình rồi.

Buồn cười là hai chủ tớ lại có suy nghĩ khác nhau. Một người cho rằng giải thích là hành động biện hộ, giấu đầu hở đuôi. Bên còn lại thì chờ mong người kia cho một lời giải thích thỏa đáng. Kết quả cả hai trong lúc nhất thời tự hiểu lầm nhau, quả thật là dở khóc dở cười.

"Đem cho ta." Nguyệt Tương Dao đưa tay nhận lấy bình thuốc từ Vi Hồ. Mọi tâm tư phút chốc đều tập trung vào chất lỏng đặc sánh trong bình.

Sau khi dung hợp nước mắt Phượng Hoàng và long huyết, kết quả thu được một chất lỏng màu đỏ như rượu vang, không mùi không vị.

Bên tai còn văng vẳng lời nói của Tiểu Yên: "Chất thuốc này dù có thần kỳ tới đâu cũng không có khả năng thập toàn thập mỹ, nhưng giúp hấn tỉnh lại thì không có vấn đề gì. Chỉ là sau khi tỉnh lại sẽ phát sinh chuyện gì thì nó không nắm chắc được."

Đương nhiên nàng biết việc đó, khó có một vật hoàn mỹ trên đời, nhưng là bảo nàng tiếp tục nhìn hấn nằm yên một chỗ như một xác chết không có sự sống thì nàng không làm được. Thêm nữa cơ thể hấn vẫn là người thường, có thể cảm cực được nhiều lắm là bảy ngày không ăn không uống nhưng không thể kéo dài mãi mãi. Long Quyển dù có thần kỳ tới mấy thì vẫn không thể khống chế được tuổi thọ của con người, chết thì có thể bảo tồn xác nguyên vẹn nhưng sống ở nơi này thì vẫn phải chết, đó là quy luật bất biến.

Nàng cho hấn uống thuốc giải cũng đồng thời đánh cược một ván bài mà thắng hay thua thì người lãnh hậu quả vẫn là hấn, nghĩ như vậy nàng liền không thể xuống tay nổi. Nàng cũng đã hỏi có cách khác an toàn hơn không nhưng không có kết quả, tìm trong những quyển sách cổ cũng không có ghi chép về loại độc này khiến cho nàng chỉ có thể lựa chọn cách giải độc đầy rủi ro.

Nguyệt Tương Dao trầm lặng quan sát gương mặt lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh suốt mấy tháng qua, tâm tư lại trôi về những ký ức khi còn ở cùng với sư phụ.

"Dao Nhi, ta từng dạy con như thế nào?" Nam tử bạch y phiêu dật đứng trên cao nhìn cô bé toàn thân là máu run rẩy trước bày sói trắng hung ác tuyệt nhiên lại không có chút dao động. Lời nói lạnh lùng như một cây kiếm sắc bén đâm vào lòng cô bé.

"Sự phụ dạy...học, không được sợ hãi...trước kẻ thù..." Cô bé ôm một cánh tay bất động, thân hình nhỏ nhắn run rẩy, hai chân dường như muốn khụy xuống bất cứ lúc nào. Lúc này hít thở cũng trở nên khó khăn đối với cô, một câu nói ngắn lại phải ngắt quãng nhiều lần, âm thanh vô lực yếu ớt đến đáng thương. Chỉ là con người màu nâu lại không che giấu được tia mệt mỏi cùng sợ hãi.

Nếu nhìn lại dưới chân cô bé thì sẽ thấy hàng loạt xác chết của sói, máu tươi không biết là của cô bé hay của sói đã kết thành một dòng chảy nhỏ chói mắt. Đây chính là lúc Nguyệt Tương Dao mười tuổi bị sự phụ mang tới một cánh đồng hoang đầy sói, nàng phải chiến đấu liên tục ba ngày, chịu đói chịu khát chống lại sự tấn công hung mãnh của bày sói hoang. Một cánh tay của nàng vì vùng dao quá nhiều và bị thương nặng đã trở nên tê liệt hoàn toàn, cơ thể cũng vì đói mà trở nên nặng nề, sức lực toàn thân dần bị rút đi hết.

"Vậy bây giờ người đang làm gì?" Giọng của nam tử bạch y ngày càng lạnh, trong con người là sự rét lạnh thấu xương, lúc nhìn đến cánh tay của Nguyệt Tương Dao thì càng không có một tia đau lòng chỉ có quyết tuyệt và sát ý nồng đậm.

"Con..." Lần đầu tiên bị sự phụ quát, Nguyệt Tương Dao cuối đầu che đi sự yếu ớt dưới đáy mắt. Thấy con mỗi chân chửi, bày sói hoang bị máu làm tăng hưng phấn bước từng bước lại gần đe dọa làm cho Nguyệt Tương Dao phải lùi về sau một bước. Ba ngày trôi qua đối với nàng giống như địa ngục trần gian, khắp nơi đều là máu, phải liên tục chạy trốn, liên tục chém giết, mỗi vết cắn như đâm vào tinh thần nàng một vết dao, dần dần bào mòn lý trí của nàng khiến nàng thống khổ giãy giụa trong cái địa ngục này nhưng không thể thoát ra mà còn lún sâu hơn. Chỉ cần nghĩ tới bản thân sẽ phải tiếp tục sống trong cái địa ngục này hết quãng đời còn lại, Nguyệt Tương Dao nhìn không được sẽ hoảng sợ điên cuồng.

"Dao Nhi, ngay từ lúc chúng ta gặp nhau, ta hỏi con có muốn mạnh mẽ hay không, con đã không ngần ngại gật đầu, chẳng lẽ con quên? Ta cũng đã nói, bắt đầu từ cái gật đầu đó, con đã bắt đầu một vận cuộc với vận mệnh, đánh cược với chính mạng sống của con." Giọng điệu của nam tử bạch y dịu lại, y nhắc lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. "Hôm nay con buông tay thì đồng nghĩa với cái chết, đồng nghĩa với con đã chịu thua trước vòng xoáy vận mệnh. Dao Nhi, ta cho con cơ hội cuối cùng. Có tiếp tục đánh cược hay không?" Gió thổi tung tà áo, nam tử bạch y chăm chú nhìn cô bé vẫn còn trầm mặc, trong mắt không còn sát tuyệt như trước, toàn bộ một mảnh nhu hòa chờ đợi câu trả lời từ Nguyệt Tương Dao.

Thua? Khi nào Nguyệt Tương Dao nàng phải chịu thua! Chết có gì đáng sợ, đáng sợ là chết trong yếu đuối, chết trong chính sự ngu ngốc của mình! Nguyệt Tương Dao nàng không yếu đuối, nàng tự nói phải mạnh mẽ phải đi ngược với vận mệnh, chỉ mới có chút này thì làm sao bắt nàng chùn bước được. Cái gì do dự? Cái gì sợ hãi? Một lần không được thì nhiều lần! Một đao không giết được thì mười đao, trăm đao cũng phải giết được! Mạng sống của nàng chỉ do nàng quyết định, không ai có thể nắm bắt nó! Chỉ một vận cuộc không làm khó được nàng! Dù là trăm, là vạn cũng không! Vậy thì có gì phải sợ? Mất cánh tay này nàng còn cánh tay khác, nhưng mất cái mạng này thì sẽ không có cơ hội lần hai, vì thế nàng phải yêu quý, trân trọng nó.

Môi nhếch lên, nháy mắt khi thể quanh thân Nguyệt Tương Dao thay đổi, từng từng u ám bị gió thổi tan đi lộ ra một cổ khí vương cao ngạo. Ngược mặt tặng cho nam nhân bạch y một nụ cười tự tin. "Có! Nguyệt Tương Dao con không yếu đuối đến nỗi bị một đàn chó con này uy hiếp! Mạng con, con nắm trong tay, dù có là trời cũng đừng hòng lấy nó từ tay con!!!"

Nguyệt Tương Dao bỗng nhiên bừng tỉnh, môi cong lên một độ cong nhẹ. Có gì phải do dự? Đúng vậy, Nguyệt Tương Dao nàng chưa bao giờ cùng một lỗi lại mắc phải hai lần. Hai mươi năm trước nàng từng sợ hãi, nhưng hai mươi năm sau chỉ có một Nguyệt Tương Dao không sợ trời không sợ đất, sẽ không vì chút rủi ro mà chùn chân. Huống chi hẳn nói hẳn tin tưởng nàng, dù là nàng bảo hẳn uống thuốc độc hẳn cũng uống mà. Dù có rủi ro đi nữa thì nàng không có khả năng buông tay, sau này hẳn có là phế nhân đi nữa thì cả cuộc đời này nàng cũng không rời hẳn. Không phải là bù đắp mà thật sự yêu hẳn mất rồi.

Lần này tới lượt Tiểu Yên đi vào thì không có biểu cảm thái quá như Vĩ Hồ, thấy Nguyệt Tương Dao trầm mặc suy tư thì cho rằng chủ nhân còn đang bận tâm chuyện rủi ro thì thờ dài. Liếc nhìn qua bên cạnh thì phát hiện con hồ ly một bụng đen tối hằng ngày chăm chọc nó đang bị đóng băng thì cười hắc hắc, vùng cánh bay lên kéo tăng băng lạc lỏng này đi ra ngoài không làm phiền nàng suy nghĩ. Nó còn có việc bận, sẽ không phiền nàng bận lòng nhưng con hồ ly chết tiết này thì chết chắc rồi, hôm nay không đem hồ ly chết tiết nhúng nước soi thì nó không phải Hỏa Phượng Hoàng, nhưng đừng có suy nghĩ nó ác, chẳng qua chỉ giúp hồ ly này tan băng thôi mà. Hắc hắc!

Trong phòng chỉ còn lại Nguyệt Tương Dao và Mặc Thần Dực nằm đó. Nhưng suy nghĩ tiêu cực đều bị nàng vứt ra sau đầu, cảm bình thuốc độc vào miệng rồi cuối người áp lên miệng hẳn. Thuốc từ trong miệng nàng dần truyền sang miệng hẳn, cổ họng hẳn khẽ động, từng chút từng chút nuốt hết phần thuốc còn lại đến khi trong miệng chỉ còn hương vị của nàng.

Thì ra cảm giác áp đảo là thế này. Trước giờ vẫn do hẳn cưỡng hôn nàng hết lần này tới lần khác, chỉ có một lần nàng tự dâng môi ở trên thuyền nhưng đó chỉ là môi chạm môi. Bây giờ môi lưỡi quấn quýt lẫn nhau mà người chủ động lại là nàng thì tư vị có chút vui vẻ đạt được thành tựu.

Lúc Nguyệt Tương Dao muốn dời môi kết thúc nụ hôn chỉ một bên công kích thì sau ót bị một bàn tay giữ lấy. Mắt Nguyệt Tương Dao tròn lớn, theo thói quen đánh lên ngực người bên dưới, đột nhiên bên eo cũng bị một bàn tay ôm lấy, sức lực không nặng không nhẹ đủ cho Nguyệt Tương Dao không thể chạy được, thân thể hai người càng khít lại với nhau.

Mặc Thần Dực nhanh chóng đảo khách thành chủ, liên tục ép sát khiến cho Nguyệt Tương Dao không cách nào chống trả. Tay đặt trên eo tăng thêm sức lực phối hợp với cơ thể chuyển động, chỉ qua hai giây đã áp đảo nàng dưới thân.

Môi lưỡi quấn quýt cùng một chỗ, trong miệng đều là hương vị của đối phương. Mãi đến khi Nguyệt Tương Dao cứng rần cắn vào đầu lưỡi hẳn, hẳn mới chịu buông tha. Tờ bạc theo môi của hai người tách ra, còn có chút tơ máu trên môi Mặc Thần Dực, gương mặt đã yêu nghiệt nay còn dùng máu tô thêm vài nét, tăng thêm ba phần tà mị, bảy phần ngoan cuồng.

"Nương tử, buổi sáng hảo!" Giọng nói khàn khàn hơi khó nghe nhưng không hề làm mất đi phong phạm của một yêu nghiệt mà còn tăng thêm sức quyến

rủ người khác phạm tội, ít nhất đó là trong suy nghĩ của Nguyệt Tương Dao bây giờ.

"Mặc. Thần. Dật!" Mỗi chữ như phát ra từ trong kẽ răng, Nguyệt Tương Dao đỏ mặt trừng mắt tức giận nhìn nam nhân nằm trên người mình. "Cút!" Chân nâng lên có ý định đá người này xuống giường nào ngờ còn chưa kịp làm thì đã bị người ta bắt lấy.

"Nương tử, quân tử động khẩu không động thủ! Nếu vì phu trên giường không tốt thì nàng cũng không nên đá ta xuống đất nha." Gương mặt yêu nghiệt thuần thực tỏ vẻ ủy khuất, giọng nói khàn khàn khề dụ lại như đang oán trách nàng ra tay nặng nề. Tuy nhiên trong lòng Mặc Thần Dực thì đang đen mặt, nếu nàng thật sự đá chỗ đó thì sau này đừng mong có con nối dõi! Nàng luôn ra tay khiến cho người khác vừa hận vừa yêu mà.

Nguyệt Tương Dao cắn răng trợn mắt. Tại sao trong lời nói của hắn nàng lại nghe ra mùi vị đen tối thế kia!? Rõ ràng nam nhân đều không có ý tốt!

"Cút xuống cho ta! Người nặng quá!"

Mặc Thần Dực cũng không muốn chọc giận nàng thêm, ngoan ngoãn lăn qua một bên.

Hừ lạnh một tiếng liền nhanh chóng ngồi dậy, mặt Nguyệt Tương Dao vẫn còn lưu lại dấu vết đỏ rực khiến cho hai mắt Mặc Thần Dực nóng lên, nàng luôn luôn khiến hắn phải đau đầu, phải làm cách nào để luôn buộc nàng bên mình không cho kẻ khác nhìn thấy một chút biểu cảm đáng yêu này của nàng.

"Cảm thấy thế nào?" Thu lại biểu cảm ngượng ngùng, Nguyệt Tương Dao nhàn nhạt hỏi nhưng hai mắt vẫn cố né tránh ánh nhìn của Mặc Thần Dực bởi vì ánh mắt của hắn quá nóng bỏng khiến cho nàng đỏ mặt.

"Rất ngọt! Còn thơm nữa!" Mặc Thần Dực hí hai mắt lại, thỏa mãn nói. Ngay lập tức liền ăn ngay cái gỏi vào mặt.

"Nói tiếng người!" Nguyệt Tương Dao đỏ mặt quát, trong lòng thì thầm oán hận phức hắc tìm đánh nhưng vẫn không nhịn được mà nơi nào đó đập mạnh thêm.

"Đừng giận! Cơ thể không quá thoải mái, không có sức lực. Tay chân đều tê cứng không hoạt động được." Mỗi nam nào đó mở mắt nói dối, trong lòng không có cảm giác xấu hổ tí nào.

Cặp mắt sắc bén ngay lập tức tập trung lên hai tay của hắn, khoe môi co giật. Không cử động được mà ôm nàng lăn lộn được? Quả nhiên đều là trợn mắt nói dối!

"Đưa tay!"

Mặc Thần Dực ngoan ngoan đưa cánh tay hữu lực ra ngăm thừa nhận lời vừa nói đều là dối trá.

Năm ngón tay thành thực tìm đúng vị trí bắt mạch, ngay lúc này tim Nguyệt Tương Dao bỗng nhiên đập loạn xạ sợ hắn sẽ gặp phải cái gì đó không mong muốn, trên mặt cũng hiện lên tia nghiễm túc. Sau khi dò xét kinh mạch hắn ba lần, Nguyệt Tương Dao mới chắc chắn hắn không có việc gì, chỉ là kinh mạch đang trong giai đoạn hồi phục nên không thể vận công, ít nhất là một tháng kế tiếp không được dụng võ nếu không muốn bị tàn phế suốt đời. Trái tim treo lơ lửng cũng được hạ xuống, sắc mặt nhẹ nhõm bọc lộ ra bên ngoài.

"Không có gì ngoài ý muốn, chỉ là kinh mạch cần phục hồi, trong một tháng tới không được động võ."

"Ừ."

Bầu không khí bỗng nhiên vô cùng ngượng ngập, Nguyệt Tương Dao cuối đầu, Mặc Thần Dực vẫn chăm chú nhìn nàng, từ mẫu bình thân dễ dàng tiếp nhận việc tạm mất võ công trong vòng một tháng. Nếu đối lại là người khác, có lẽ bây giờ họ đang hỗn loạn hoặc ít nhất là lo lắng cho an nguy của mình. Mà hắn lại vô thể bình thân tiếp nhận giống như việc đó không quan trọng khiến cho Nguyệt Tương Dao càng không biết nói gì hơn ngoài im lặng.

"Xin lỗi." Thật lâu Nguyệt Tương Dao mới tìm lại được giọng nói của mình. Ngay lúc này bỗng nhiên trong lòng nàng nảy sinh ra một cỗ lo lắng sợ hãi, bàn tay dần nắm chặt lại. Nàng tự hỏi tại sao mình lại lo lắng, là lo lắng hắn trách nàng hay lo lắng hắn rời bỏ nàng, nàng cũng không rõ. Chỉ biết cứ nghĩ tới hắn có thể vì vậy mà oán hận nàng thì Nguyệt Tương Dao liền trở nên vô lực yếu ớt. Nhưng nàng đợi thật lâu mà đối phương vẫn không trả lời. Đợi đến lúc Nguyệt Tương Dao hết kiên nhẫn ngẩng đầu lên thì đụng ngay môi của đối phương.

"Ừm!"

Nụ hôn lần này không bá đạo mà nhẹ nhàng rồi nhanh chóng kết thúc.

"Đây là trừng phạt của ta!" Nam nhân bá đạo kéo nàng vào lòng, cánh tay ghi thật chặt không cho phép nàng chống cự.

Áp tai vào ngực hắn, Nguyệt Tương Dao cảm nhận được rõ ràng từng nhịp đập mạnh mẽ của tim hắn, những tiếng thỉnh thỉnh đó nào ngờ lại là liều thuốc trấn an tốt nhất lúc này, chóng nhanh chóng làm cho Nguyệt Tương Dao tĩnh tâm lại. Con buồn ngủ từ đầu kéo đến, từng trận nhức mỏi từ cơ thể truyền về não bộ, ngay lúc này Nguyệt Tương Dao thật muốn khép mí mắt lại ngủ một giấc thật ngon.

Cảm nhận cơ thể mềm mại trong ngực dần không còn bài xích, lúc Mặc Thần Dực cuối đầu xem nàng ra sao thì phát hiện đối phương đã ngủ từ lúc nào. Đau lòng vuốt ve gò má hơi hóp lại của nàng, mí mắt nàng thâm quầng như thế chứng tỏ nàng đã không chịu ngủ nghỉ suốt mấy ngày nay.

Tuy hấn làm vào hôn mê nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo, hấn không thể nhìn thấy nàng nhưng vẫn cảm nhận được nàng vẫn thường xuyên ngồi bên cạnh hấn gần người. Nhưng hấn không thể mở mắt hay nói bất cứ cái gì, giống như toàn bộ ý thức đều bị giam cầm trong bóng tối. Mãi đến khi có một chất lỏng xuôi theo cổ họng chảy dọc xuống, đó như nguồn ánh sáng mang ý thức của hấn về với cơ thể.

Bây giờ nhìn giai nhân ngủ ngon trong ngực, Mặc Thần Dực có cảm giác thỏa mãn. Nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống cạnh mình rồi nhắm mắt lại, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Mặc Thần Dực vui vẻ khẳng định nàng không phải không có tình cảm với hấn, mà là nàng chôn giấu quá sâu, sâu đến nỗi ngay cả nàng cũng không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Huyền? Là ai? (3)

Vừa mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt tuấn lãng đến thiên địa cũng phải ghen tỵ khiến cho người khác trầm mê. Nguyệt Tương Dao thầm oán, tại sao lại có nam nhân còn hoàn mỹ hơn nữ nhân như vậy, đúng là trời sinh hại nước hại dân mà.

"Nương tử buổi sáng hảo." Mặc Thần Dực cong môi mỉm cười, khóe mắt còn mang theo ý cười nồng đậm. Bàn tay cũng không chịu nằm yên, vô cùng không an phận đặt lên eo nàng.

Trong mắt lóe tia nguy hiểm, nam nhân này lại giờ trò với nàng, không dạy dỗ lại ngứa da đây mà! Hừ nhẹ trong lòng, gương mặt bỗng nhiên nhăn lại, đưa bàn tay lên bịt mũi lại, giọng nói lộ rõ chán ghét. "Thật thú! Mấy ngày rồi ngươi không tắm, mau lăn xuống cho ta!"

Thấy gương mặt nhỏ nhắn thành một đoàn giống như hấn thật sự bốc mùi thì Mặc Thần Dực nhú mày, đúng là mấy ngày liên tục nằm một chỗ không được tắm rửa nên cả người cứ bứt rứt khó chịu. Không thể không nói bệnh thích phiền của hấn rất nặng, có thể nhịn được đến giờ đã là kỳ tích rồi.

"Đi đi! Lăn xuống mau! Phòng tắm bên kia, cắt qua bên đó ngay! Cầm đừng vào ta!" Thấy hấn nhú mày, Nguyệt Tương Dao hả hê trong lòng. Người này cứ thích bắt nạt cường hôn nàng làm nàng không có cách nào trị hấn, hôm nay nhất quyết không tha cho hấn, nếu không làm hấn chịu thua nàng không lấy tên Nguyệt Tương Dao!

"Được, chờ ta!" Mặc Thần Dực nghe lời ngoan ngoãn đi vào căn phòng kỳ lạ mà nàng chỉ.

Vừa bước vào đã thấy hình ảnh phản chiếu của mình qua gương khiến hấn thoáng kinh ngạc. Chiếc gương này bóng loáng, hình ảnh trong gương cũng không mờ hồ như những loại gương đồng kia. Nếu không phải được nàng nói qua, không chừng Mặc Thần Dực có thể rút kiếm ra chém ngay cái ảnh phản thân không biết từ đâu chui ra. Mặc dù biết trong tay nàng có nhiều thứ kỳ lạ nhưng vẫn không tài nào giữ nổi bình tĩnh khi mỗi ngày đối mặt với chúng, Mặc Thần Dực thờ dài.

Lần trước nàng đã nói qua những thứ cơ bản như "vòi nước" nên lần này khi đối mặt với những thứ kỳ lạ này Mặc Thần Dực cũng không có lúng túng như lúc mới đầu nhưng vẫn bị vòi sen phun nước ngay vào mặt mà chẳng kịp né.

Nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, Nguyệt Tương Dao cười nham hiểm, vớ tay lấy một thứ mà mấy năm nay không có dịp sử dụng - chiếc điện thoại thông minh do chính tổ chức đặc chế riêng cho nàng. Chi tiết, nơi này không có sóng phủ nên không thể sử dụng chức năng truyền thông tin, chỉ có thể dùng để chụp hình hay xem giờ.

Nếu mà người chế tạo ra chiếc điện thoại này nghe được tiếng lòng của nàng thì nhất định sẽ nghiêng răng nghiêng lợi đến mòn cả hàm răng cho xem, uổng công hấn phí bao nhiêu chất xám đổ dồn vào chiếc điện thoại này, hơn nữa chỉ có một cái duy nhất, người ta tranh còn không kịp lại bị nàng xem như chiếc máy ảnh rẻ tiền cùng với cái đồng hồ rách. Cả công trình chất xám của hấn cứ vậy mà đổ sông đổ biển khi rơi vào tay đại ác ma này.

Haiz, nói mới nhớ, bây giờ mở chiếc điện thoại này ra xem, gần mười năm không sử dụng tới các thứ tiên tiến, Nguyệt Tương Dao cũng muốn quên luôn mấy cái thao tác nâng cao hết rồi.

Mặc Thần Dực chỉ nghe những tiếng tách tách nhỏ, cứ cho rằng là tiếng của vòi nước nên không để tâm, đến sau khi hấn biết được âm mưu của nàng thì chỉ có thể đen mặt, cắn răng ngậm bồ hòn làm ngọt mà không thể phát tác một chút nào ra bên ngoài.

Ngón tay nhanh nhẹn nhấn vào "lưu", Nguyệt Tương Dao nhìn không được mà cười khúc khích. Lật lại tấm hình vừa mới chụp, hai mắt nàng tỏa sáng. Không thể không khen thân hình của Mặc Thần Dực rất tốt, thậm chí là so với những diễn viên điện ảnh còn hơn xa. Làn da mặc dù không phải màu lúa mạch khỏe mạnh như nàng mong đợi, nhưng lại không hề làm nàng thất vọng tí nào. Làn da trắng như ngọc kết hợp với cơ bụng săn chắc, cứ tưởng sự phối hợp như thế sẽ làm mất đi vẻ đẹp của nó, nhưng không hiểu sao rất có sức hút khiến cho người nhìn phải chảy nước miếng, ít nhất là đối với Nguyệt Tương Dao bây giờ. Tóc Mặc Thần Dực rất dài, một màu đen bóng, bởi vì ướt nên phủ xuống vừa đúng che đi cặp mông hoàn hảo, những giọt nước lăn tăn rơi trên cơ ngực phập phồng, chậm rãi trượt xuống dưới, vô cùng có sức quyến rũ. Đặc biệt là góc nàng chụp vừa đúng nửa gương mặt của hấn, không nhiều cũng không ít, chụp ngay khoảnh khắc mỹ nam hưởng thụ càng làm tăng giá trị thẩm mỹ lên một tầng cao mới. Mắt hấn khép hờ mặc cho từng dòng nước chảy qua, môi cong lên nụ cười thoải mái không có tí lạnh lùng thường ngày, mũi cao thẳng, mà góc chụp này càng tôn rõ sóng mũi cao của hấn. Gương mặt hoàn mỹ, thân hình hoàn mỹ, thần sắc hoàn mỹ, góc chụp hoàn mỹ, độ phân giải sắc nét, mọi thứ đều tập hợp vào trong một bức

ảnh như thế này. A! Cũng may Nguyệt Tương Dao nàng không phải là sắc nữ, nếu không sẽ phải đổ máu vì bức ảnh này mất. Nhưng mà, nàng tình nguyện đổ máu vì nó a!

Lúc này bên trong phòng tắm vang lên tiếng nói mang theo vẻ xấu hổ của người nào đó, cũng đồng thời đánh thức Nguyệt Tương Dao khỏi mộng mỹ nam tắm

"Khụ! Y phục ta bị ướt hết rồi. Giúp ta lấy một bộ!" Tuy chỉ nói có một câu nhưng gương mặt của Mặc Thần Dực cũng đã tái chính đỏ lên. Thật xấu hổ! Hắn thề đây là lần duy nhất trong đời hắn cảm thấy xấu hổ như thế, còn là trước mặt nàng nữa. Bỗng dưng trong đầu chợt lóe tới nụ cười nham hiểm của nàng khi hắn quay lưng thì đen mặt. Nói không chừng đây là cái bẫy nàng bày cho hắn nhảy vào để chinh ác hắn đây mà! Biết rõ hắn có tính yêu thích sạch sẽ, lại dám trước mặt hắn chê bai, sau đó đẩy hắn vào nơi này, rồi giả vờ quên như không nhắc nhở hắn y phục. Nàng lừa gạt hắn từng bước, mà hắn cũng tự nguyện đi vào từng bước sắp xếp của nàng. Sau một hồi nghiền răng nghiền lợi, Mặc Thần Dực hoàn toàn chắc chắn mình đã rơi vào bẫy của người nào đó rồi.

Nàng đã dám gài bẫy thì phải dám nhận lấy hậu quả! Ánh mắt chớp lóe, người nào đó đẹp tan mọi sự xấu hổ, dùng khăn tắm quấn ngang hông rồi mở cửa bước ra trong ánh mắt kinh ngạc của Nguyệt Tương Dao.

"Cái..." Hai mắt Nguyệt Tương Dao trừng lớn hết cỡ, chiếc điện thoại trên tay cũng bị rơi xuống hồi nào không hay biết, cả cơ thể như bị hóa đá thật lâu cũng không tỉnh lại.

"Người... Người..." Miệng lắp bắp không nói ra được câu nào, đầu óc Nguyệt Tương Dao như muốn nổ tung, gò má hiện lên hai găng mây hồng khả nghi, ngón tay run run chỉ Mặc Thần Dực mà không nói ra được lời nào. Nam nhân này, nam nhân này quá bạo! Hắn rõ ràng là người cổ đại tại sao lại phóng khoáng hơn cả người hiện đại vậy?!! Trong đầu có thiên ngôn vạn ngữ chạy ngang, Nguyệt Tương Dao bị một màn mỹ nam xích-lỏa oanh tạc đến không còn manh giáp.

"Thế nào?" Nhướn đôi mày anh tuấn, Mặc Thần Dực khiêu khích hỏi lại. Nhìn nàng xấu hổ mà không nói được, trong lòng hắn được người ngoại phản nào. Nàng có gan lớn dám trêu chọc hắn thì cũng phải chuẩn bị tinh thần để lãnh hậu quả chứ, đúng không?

"A!" Đột nhiên Nguyệt Tương Dao bừng tỉnh chợt gười này đang trêu chọc nàng?! Nàng còn chơi chưa đã mà hắn đã phản kích! Không được, Nguyệt Tương Dao nàng không dễ thủ bại như vậy đâu. Nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, từ cứng ngắc chuyển sang bình tĩnh ứng phó. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nàng không tin so về độ dày da mặt thì nàng thua hắn!

"Không có gì, chỉ là có chút kinh ngạc thôi. Nhưng mà quả thật đáng rất đẹp, cơ bắp như thế này thì dù là mấy cô nải nải bảy mươi tuổi cũng nhào vào nữa a! Chắc chắn, Mặc Thần Dực, nếu sau này Ma Cung phá sản không còn một xu thì ngươi cũng có thể dùng sắc để kiếm tiền đó!"

Tuy không biết hai từ "phá sản" trong miệng nàng là thế nào nhưng khi nó nằm chung với cụm "không còn một xu" thì hắn đại khái đã hiểu được ý nghĩa của nó. Sắc mặt Mặc Thần Dực đen như đáy nồi, hai mắt lóe lên tia lửa. Nàng vậy mà dám kêu hắn đi bán sắc sao? Còn dám nói đến mấy cô nải nải bảy mươi cũng nhào vào? Nàng xem hắn là gì hả? Gan to lắm!

Ngay lúc Nguyệt Tương Dao còn đang luyên thuyên không ngừng nghỉ thì bị một bóng đen lớn đè lên, cả người bị đẩy xuống giường, hai tay ngay tức khắc bị nắm lại đặt lên trên đầu, môi lập tức bị chặn. Mặc Thần Dực tức giận gặm cắn môi nàng, đầu lưỡi lấy khí thế không kíp bụng tai chen vào miệng nhỏ quần lấy chiếc lưỡi đinh hương của nàng. Từng chút rút dần không khí trong miệng Nguyệt Tương Dao mặc nàng kháng cự, vị ngọt từ đầu lưỡi làm cho Mặc Thần Dực càng thêm điên cuồng khoáy đảo. Sau khi thành công công thành đoạt đất, Mặc Thần Dực lúc này mới chịu lui binh về, thỏa mãn liếm môi dưới, tà ác nhìn gương mặt đỏ như máu của Nguyệt Tương Dao.

"Còn dám kêu ta đi bán sắc không hả?" Giọng nói Mặc Thần Dực khàn khàn nhưng đầy tính uy hiếp khiến Nguyệt Tương Dao run lên.

"Không nói nữa! Cùng lắm là ngươi ở phía sau màn đêm tiền, để cho mấy ánh vệ kiếm tiền là được!" Nguyệt Tương Dao nhắm mắt la lớn nhưng có đánh chết cũng không buông tha trêu chọc hắn. Giỏi thì hôn tiếp đi, nàng cũng không tin hắn dám làm chuyện lớn hơn. Hôn thì hôn, không phải mới lần đầu, nàng cóc thêm sợ!

Nghiến răng trừng mắt, rốt cuộc nàng vẫn cứng đầu găng cho hắn cái mác ông chủ thanh lâu, khác nào nói hắn giống như mấy vị tú bà hoa hòe lòe loẹt? Nhưng hắn lại vô kế trừng phạt nàng, hắn sợ nếu như cứ tiếp tục hôn thì sẽ không thể kiểm chế bản thân ăn sạch nàng mất. Bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng một cái như cảnh cáo lời nói lúc này.

Giống như thông qua vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn mà Nguyệt Tương Dao có thể đọc được nội tâm của hắn, nàng lúc tỏ vẻ tội nghiệp như con thỏ nhỏ, trên mặt ghi một hàng chữ chói mắt "Ta còn nhỏ" làm cho Mặc Thần Dực chỉ có thể hận không thể ăn nàng nhưng lại buộc phải buông ra.

Thờ dài, rốt cuộc hắn vẫn không đủ nhẫn tâm làm nàng tổn thương. Đối với bình thường, nữ tử mười lăm đã có thể gả cho người khác, nhưng bọn họ là người giang hồ, không nặng những lễ tiết thường tình, thường thì bọn họ đến hai mươi vẫn còn xem là trẻ tuổi. Mười lăm tuổi đối với một nữ tử giang hồ chỉ là mới bắt đầu, vẫn còn đang ở độ tuổi ngay thơ hoạt bát. Huống chi nàng vẫn còn chưa thật sự chấp nhận hắn thì làm sao có thể đồng ý chuyện đó được.

Nghĩ lại thì cũng buồn cười, vốn hắn tức giận vì nàng trêu chọc hắn, ai ngờ cuối cùng người chịu thỏa hiệp vẫn là hắn. Cuộc đời của hắn thật sự không thể thoát khỏi nàng sao? (Kiếp thê nô của ca bắt đầu từ đây ٩ 3 ٩)

"Được rồi, ta thua." Mặc Thần Dực rốt cuộc đã hiểu tại sao mình lại không thể cứng rắn được. Nữ tử này đã sớm như một hạt giống nảy mầm lớn lên trong lòng hắn, bây giờ hạt mầm đã lớn giống như đại thụ, có chặt đứt thân cây to lớn cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt được nó bởi vì rễ cây đã chôn thật sâu vào lòng hắn rồi, có đào cũng không đào ra hết.

Người trước mắt thân hình thiếu nữ nhỏ nhắn, y phục hơi mất trật tự nhưng không có chút chật vật nào mà càng tăng thêm đáng vẻ tự nhiên thoải mái. Ba ngàn tóc đen bởi vì mới ngủ dậy mà rối loạn, cánh tay mảnh khảnh chống trước ngực. Da mặt trắng nõn khẽ ửng hồng, môi anh đào không son nhưng vẫn đỏ hơi sưng tấy tổ cáo tội ác hần chà đạp lúc nãy, cánh mũi nhỏ xinh xinh ửng hồng liên tục hít thở những hơi thật sâu. Đặc biệt là đôi mắt hoa đào tình ngịch lúc nào cũng khiến hần không tự chủ bị nó cuốn hút, con ngươi màu nâu tỏ ra vô hạn ủy khuất, vô tội chộc cho hần một trận hỏa khí. Bộ dáng bị ức hiếp của tiểu bạch thỏ làm cho Mặc Thần Dực cảm thấy hai mắt nóng lên, cả người khô khốc khó chịu, muốn đề nàng ra ăn sạch sẽ không chừa một móng nào.

Con ngươi tối tăm lóe lên tia đục hỏa, Mặc Thần Dực thở dài buông Nguyệt Tương Dao ra rồi trở về căn phòng lúc nãy.

Lúc tiếng nước ào ào truyền tới, môi Nguyệt Tương Dao cong lên một vòng cung nhỏ. Có người luôn vì mình suy nghĩ thì còn gì hơn.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Cánh cửa đóng mấy ngày cuối cùng cũng mở, bạch y thiếu nữ tinh thần thoải mái bước ra, đi sau là hắc y nam tử sắc mặt không tốt, ả nhân còn thấy tia chịu đựng trong mắt hần.

Nguyệt Tương Dao còn chưa kịp quan sát xung quanh thì một bóng dáng màu vàng đã nhào vào lòng khiến cho nàng chao đảo phải lùi về sau. Bên tai vang lên âm thanh non nớt nũng nịu của Nguyệt Tinh Bảo khiến cho nàng mềm lòng.

"Tỷ tỷ! Tiểu Nhật thật nhớ tỷ!"

"Được, được! Tỷ xin lỗi Tiểu Nhật nha!" Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một chút mà Nguyệt Tương Dao đã muốn phì cười. Nam nhân kẻ bên mặt đen như đáy nồi, khí tràng phát ra như muốn ép người quý xuống, sắc mặt khó coi cực điểm như muốn giết người. Thâm nghĩ, nếu nàng ôm Nguyệt Tinh Bảo thêm mấy phút nữa thì chắc chắn nam nhân này sẽ không nề mặt tình cảm mà ném Nguyệt Tinh Bảo đi thật xa.

"Đại ca, mặt của ca thật thú!" Mặc Ngọc Hân tuy kích động nhưng vẫn còn kiềm chế được, nhỏ giọng nói bên tai Mặc Thần Dực nhưng vừa nói xong thì đón lấy ánh mắt giết người của hần, sau lưng mồ hôi lạnh chảy cuồn cuộn. Mặc Ngọc Hân mếu máo, nàng thân là muội muội lại không có tí phân lượng nào trong lòng đại ca, nếu có thì cũng bằng một phần chân ái của hần mà thôi. Đôi lúc Mặc Ngọc Hân thật ghen tỵ, tại sao đại ca yêu thương nàng không bằng một góc của Tương Dao chứ. Nhưng nghĩ tới đối phương là Tương Dao, lòng ghen tỵ của nàng nhanh chóng hóa thành hờn.

Dỗ Nguyệt Tinh Bảo một hồi hần mới chịu nguôi ngoai, Nguyệt Tương Dao cũng thở một hơi mệt mỏi. Lại liếc nam nhân mặt than kẻ bên, trong lòng lại nổi giận. Hần nhân mặt cái gì? Tiểu Nhật là đệ đệ nàng hần cũng ghen tỵ, lòng chiếm hữu của hần cũng vừa vừa thôi chứ!

Không hiểu sao tự dưng nàng giận, Mặc Thần Dực lúng túng muốn dỗ dành nhưng lại không nói ra được chữ nào, cuối cùng im lặng thu hồi khí thế, ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng. Lâu lâu lại cùng với Nguyệt Tinh Bảo mắt to trừng mắt nhỏ.

"Mấy hôm nay có xảy ra chuyện gì lớn không?" Mặc kệ hai người trừng nhau, Nguyệt Tương Dao ôm Nguyệt Tinh Bảo đi xuống dưới đại sảnh ngồi.

"Thật ra thì nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Băng Ngọc Khiết sáng hôm nay đã được tìm thấy trong tình trạng hôn mê, bên cạnh còn có một thanh đao nhỏ khắc chữ "huyền". À, sáng nay có người từ cảng biển tới nói băng trên biển có dấu hiệu tan, mấy ngày nữa có thể cho thuyền rời neo được rồi. Một đám người cũng lục tục huyền nào đòi rời khỏi đảo, xem chừng trong nhà đã xảy ra không ít chuyện a!" Mặc Ngọc Hân suy nghĩ một chút rồi nói tình hình mấy hôm nay.

Băng tan?

Nhìn loại bên ngoài trời đầy nắng, Nguyệt Tương Dao không suy nghĩ nhiều. Có thể vấn đề của đảo đã được giải quyết rồi sau khi nàng thu phục Thanh Long Vương. Vậy Đại hội Võ lâm cũng không cần chờ lâu nữa. Sớm ngày thực hiện để kịp trở về đại lục để ăn Tết a.

Bên này Mặc Thần Dực không chú ý tới Nguyệt Tương Dao, bản thân đang suy nghĩ xoay quanh chữ "huyền". "Huyền sao?" Hần thấp giọng nói thầm nhưng vẫn bị Nguyệt Tương Dao nghe thấy.

"Huyền? Là ai?"

Lắc đầu không biết, hần chỉ cảm thấy quen tai một chút.

"Có cần điều tra không?" Mặc Ngọc Hân dò hỏi.

"Không cần, những đại môn phái đã sớm cho người đi thăm dò rồi. Chúng ta cứ ngồi hưởng lợi là được." Nguyệt Tương Dao lắc đầu. Bây giờ nơi này tập trung phần lớn những thế lực trên lục địa, tuy không đưa hết người đến đây nhưng người thăm dò vẫn có. Nếu ai cũng đi điều tra để bị kẻ sau lưng thao túng tin tức, càng tìm sau càng dễ rơi vào bẫy của hần. Quay lại vấn đề lúc nãy, Băng Ngọc Khiết đã tìm được trong tình trạng hôn mê?

"Mẫu thân cùng phụ thân đâu?"

"Hai người cùng với Ân di lên đi gặp Chiến thúc thúc rồi." Nguyệt Tinh Bảo bĩu môi nói.

"Cảm giác hôm nay hơi thiếu thứ gì đó, một thứ rất ồ ồ?" Nguyệt Tương Dao nhìn xung quanh, xoa cằm nói. Mơ hồ nhớ ra một bóng dáng màu đỏ nhưng mãi không nhớ nổi đó là thứ gì.

Yên lặng bao trùm, mọi người ai cũng cố gắng nhớ ra đang thiếu thứ gì.

"Là thiếu ta." Giọng nói uất nghẹn vang lên từ phía sau, Phong Ly gần như không muốn trả lời khi nhìn thấy bốn người suy tư. Hắn tự hỏi chẳng lẽ hắn mờ nhạt như vậy sao? Chỉ đi có một ngày mà đã bị lãng quên? Không nói hai người Nguyệt Tương Dao và Mặc Thần Dực, chỉ riêng Mặc Ngọc Hân thôi, hôm qua mới cướp nộ hôn đầu của hắn hôm nay đã quên mất tiêu. Trong lòng Phong Ly một cô ủy khuất không nói nên lời.

Nhưng mà lời nói của Phong Ly giống như chìm sâu dưới đáy biển không một ai quan tâm không một ai để ý. Bốn người vẫn tập trung suy nghĩ thiếu thứ gì đó.

"Ừm, một thứ màu đỏ lờ lợt?" Mặc Ngọc Hân không chắc chắn nói. Phong Ly phía sau nghe được chỉ thiếu chút nữa đập bàn đứng dậy. Hắn ở phía sau, là ở phía sau đó có được hay không hả? Còn nữa hắn không lờ lợt, là điểm lệ. Điểm trong kiêu điểm, lệ trong hoa lệ! Chẳng lẽ bình thường hắn mặc y phục rất chói mắt sao?

"Hình như thứ đó nói rất nhiều vậy?" Nguyệt Tinh Bảo cẩn thận nói.

"Con gà?" Ngay lập tức Nguyệt Tương Dao nói một câu khiến cho ba người còn lại kinh ngạc. Còn Phong Ly sau lưng đã tức muốn phun máu. Gà? Gà! Nàng dám nói hắn là gà! Nếu không phải lão gia hỏa Lưu Hải Ưu gác đao kề cổ cùng với lão Dược Y Vương gì gì đó uy hiếp hắn từ mọi phía thì hắn đã nhào lên dạy nàng một bài học cho ra trò rồi! Hai mắt Phong Ly trợn ngược trong lòng thầm mắng Nguyệt Tương Dao mấy trăm lần cũng không hả giận, gương mặt tà mị thoát chốc xanh ròn. Nhưng hắn cũng có chút khó hiểu, nói nhiều và màu đỏ thì có liên quan gì tới con gà?

Nguyệt Tương Dao cười hắc hắc, chắc có lẽ nghe Vì Hồ thường gọi Tiểu Yên là gà nên khi nghĩ tới màu đỏ lờ lợt và nói nhiều, nàng sẽ tự nghĩ tới con gà.

Bên cạnh Mặc Thần Dực cũng thâm gật đầu. "Có chút giống." Hắn cũng thấy qua Tiểu Yên, đúng là màu đỏ lại nói nhiều.

Phong Ly đã khóc không ra nước mắt, bốn người này thật quá đáng! Nếu nói xấu thì nên lựa chỗ kín mà nói, nơi này đông người qua lại bộ bọn họ không sợ người khác nghe thấy sao? Lúc này ai cũng nhìn hắn mà bật miệng nhin cười, hiếm khi có dịp mà vương đầy dọa bọn họ lâu nay mất mặt, không cười lúc này thì cười lúc nào, nhưng ngại thân phận mà vương cao quý nên ai cũng cố nén cười nhưng khổ nỗi không ngăn được nước mắt, chứng tỏ bọn họ bị chọc cười không nhẹ, cười ra nước mắt cơ mà. Dù da mặt Phong Ly có dày như tường thành thì cũng phải xấu hổ trừng mắt, quyết định gây sự chú ý để bốn người còn chụm đầu nói xấu hắn biết hắn ở đây.

"Khụ khụ! Tiểu Nhật, tỷ tỷ đệ ra khỏi phòng rồi..."

"A! Đúng rồi! Đệ biết thiếu ai rồi! Là Phong Ly đại ca!" Không biết có phải do câu nói của Phong Ly làm thức tỉnh hay không, Nguyệt Tinh Bảo nhàn tỉnh sáng lên vui vẻ nói. Bị câu này của Nguyệt Tinh Bảo, kết hợp với câu nói gây chú ý của Phong Ly vừa hay tạo ra tình huống Nguyệt Tinh Bảo cố ý phớt lờ Phong Ly ra một bên vui mừng nói khiến cho ai nấy không thể nhịn được cười, cả khách điếm phút chốc tiếng cười rôm rả.

Phong Ly lần này chảy ra huyết lệ. Được rồi, hắn thừa nhận mình không có khả năng cùng bốn người này sánh vai. Cố tình phớt lờ hắn, cố tình xem hắn là một thứ đồ vật! Quá đáng hơn là so sánh hắn với con gà cục ta cục tác! Rốt cuộc hắn đắc tội với bọn họ điểm nào vậy hả?! Có cần trả thù nặng vậy không? Lần này thì mặt mũi của hắn đều bị quét sạch cả rồi! Lão thiên gia! Chắc chắc kiếp trước ta lấy mất cái quần đùi của ông nên bây giờ ông phạt ta, đúng không? Nhưng ông phạt cũng quá nặng đi, cứ một người thôi cũng đã đủ hành hắn chết đi sống lại rồi, đằng này lão thiên ông cử lặn bốn âm binh này xuống cùng nhau hiệp lực hành hạ hắn, còn ngại hắn chưa đủ mệt sao? Nếu có cơ hội, kiếp này ta không chỉ lấy cái quần đùi không thôi, ta nhất định sẽ bắt cóc luôn bà vợ của ông cho xem, lão thiên chờ đó!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Tiểu kịch trường: Vụ án trộm cái quần đùi (hồi 1)

Phiên tòa: Bị cáo có gì biện hộ?

Bị cáo (Phong Ly) *cấn răng*: Tôi vô tội!

Phiên tòa: Bị cáo có bằng chứng chứng minh mình vô tội không? Luật sư bên bị cáo có gì xin mời nói.

Luật sư (Sự phụ bất nhân còn đang là ẩn số) *ngoáy mũi*: Ta chỉ muốn hỏi chừng nào kết thúc ta cùng ông uống vài chén rượu, thế nào?

Phiên tòa tức giận đến vênh râu liên tục gõ búa: Nơi này là công đường, Luật sư không được vô lễ!

(Người qua đường: Công đường? Lại rơi vào thời nào đây? Bao Thanh Thiên hà trời?!)

Phiên tòa: Bên nguyên cáo có chuyện gì nói.

Nguyên cáo (Thiên gia): Ta kiện hắn vì hắn dám trộm cái quần đùi yêu thích của ta!

Luật sư (Sự phụ bất nhân còn đang là ẩn số) *thuận tay đánh vào đầu Phong Ly một cái*: Hối hận! Lão tử dạy ngươi thế nào? Có trộm cũng phải trộm vàng trộm bạc, đá quý kim cương chất đầy ra đó không trộm, lại đi lén trộm cái quần đùi hồng chấm bi của hắn làm gì! Ngươi không biết lão tử đã rình lén hắn tám bao lâu không hả? Lão tử còn đang lên kế hoạch trộm thì đã bị ngươi hắt tay trên! Đẹp! Đẹp hết! Sau này không làm thầy trò gì hết! Uống

công cho lão tử còn tới đây giúp người ra mặt, có đồ tốt lại không nhớ đến lão tử! Đi hết đi!

Bị cáo (Phong Ly):... Rõ ràng hần tìm người đến giúp mình biện hộ, lại không ngờ người đến còn hơn hần, tự thừa nhận chính mình rình lên một lão già tám để tìm thời cơ trộm đi chiếc quần đùi màu hồng chấm bi! Mất mặt! Quá mất mặt!

Phiên tòa:...

Nguyên cáo (Thiên gia):...

Người qua đường:...

Kịch trường còn kéo dài, hãy chờ xem hồi 2 Phong Ly sẽ đối mặt như thế nào khi có các nhân chứng chứng minh hần thật sự có tội! Dự tính chương 67 ra vào ngày 1/9.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chết vắn

Bên ngoài, bất cứ nơi đâu đều thấp thoáng có bóng dáng của ám vệ từ khắp các thế lực, sự việc tối hôm qua đã làm cho Băng La Đảo lần nữa nổi sóng ngầm, bất cứ ai cũng có thể bị nghi ngờ là "Huyền". Bây giờ là thời điểm không tiện hành động, bởi vì có đến hàng trăm con mắt đang chăm chú nhìn vào người, chỉ cần người để lộ một sơ hở, tức khắc trở thành mục tiêu truy lùng của nhiều môn phái.

Mặc cho bên ngoài sóng ngầm tranh đấu, khách điểm nơi người Nguyệt Phủ ở vẫn nhộn nhịp tiếng cười.

"Ta kháo! Lại thua! Chơi ván mới!"

"Ha ha! Lão đệ à, ván này là ván thứ năm người thua rồi đấy! Nếu ván sau người không thắng thì vừa tròn một năm canh gác cửa Đông đó nha!"

"Ta không tin vận may của ta không đến! Chơi thêm ván nữa!"

Hiển nhiên những người này đây đang chơi bạc, tiền đặc cược mỗi ván là hai tháng canh gác cửa Đông của Nguyệt Phủ. Mà người liên tục thua này giờ đang vò tai bứt tóc đặt cược. Không bao lâu sắc mặt người này tức giận đến đỏ cả mặt, hần lại thua thêm một ván nữa rồi!

"Hắc hắc! Lão đệ, đừng buồn. Tuy cửa Đông là nơi heo lánh ít người nhưng không thiếu mấy con ruồi cho lão đệ đếm đâu! Ha ha!" Một hán tử lưng hùng vai gấu vỗ vai người thua cười ha ha chọc cho người thua tức xì khói.

Trái ngược không khí thoải mái, ở một góc trong khách điểm, bầu không khí kỳ lạ bao trùm. Trên bàn là năm món ăn đủ sắc màu mùi thơm phưng phức hấp dẫn không ít ánh nhìn nhưng ai ai cũng không dám đánh chủ ý tới. Vậy mà ngoài trừ đĩa trê liên tục gấp đồ ăn ngon lành thì bốn người còn lại không ai động đũa, hai người quay lưng với nhau, hai người khác bị kẹp chính giữa sắc mặt bất đắc dĩ thờ dãi.

Đây là lần thứ tư Mặc Ngọc Hân và Phong Ly cãi nhau từ hôm qua tới bây giờ đã là buổi trưa hôm sau, mà Nguyệt Tương Dao và Mặc Thần Dực lại bị kẹp chính giữa giống như bánh mì kẹp thịt.

Bản thân không phải người trong cuộc, càng không phải người chứng kiến nên Nguyệt Tương Dao bị đẩy vô tình thế có thể nói là tiền thoái lưỡng nan, khuyên cũng khuyên không được, mà trách mắng thì cũng không xong. Cả một buổi chiều chỉ có thể liên tục ngăn cản không cho hai người lao vào đánh nhau thôi.

Lại liếc qua tên kẻ bên, sắc mặt hần nhàn nhã như không có chuyện gì xảy ra khiến cho nàng nghiêng răng nghiêng lợi. Tại sao khi xảy ra chuyện thì người luôn bị kéo theo là nàng mà không phải là hần? Còn nữa, chuyện xảy ra trên người muội muội hần mà hần vẫn như thường, trấn tĩnh ở đó chuyên tâm gỡ xương cá cho nàng. Rốt cuộc trong lòng hần có vị muội muội này không?

Mặc Thần Dực chăm chú tập trung vào miếng cá trong chén, dường như tập trung toàn bộ tinh thần vào miếng cá, tí mĩ lấy từng cái xương mỏng như sợi chỉ ra khỏi thịt. Sắc mặt hần như thường, vẫn là nụ cười nhẹ trên môi khiến người khác không có cách nào nhìn ra tâm tình của hần.

Thật ra thì tâm tình hiện tại của Mặc Thần Dực phải nói là vô cùng tốt. Đương nhiên hần có nghe nói qua về vị Thái Hậu đương triều Lăng Thiên Quốc, người này cực kỳ sùng ái nữ nhi và nhi tử (con dâu) tuyệt đối không để cho người bà yêu thương chịu chút ủy khuất nào. Hần đã nghe qua nụ hôn trong lúc vô tình của hai người, phải nói là hần cực kỳ vừa lòng. Có thể bây giờ Nguyệt Tương Dao đã quên nhưng hần vô cùng để ý câu nói của Phong Ly khi gặp nhau ở trong viện của nàng, lẽ đâu mấy lão gia hỏa ép hôn nàng thì sao, hần tuyệt đối không cho phép. Đúng lúc này Phong Ly cùng Mặc Ngọc Hân xảy ra chuyện ám muội vừa lúc giúp hần giải quyết mối hậu họa này. Bây giờ Phong Ly không có khả năng đeo bám Nguyệt Tương Dao, thời gian sắp tới hần ta phải giải quyết cái vấn đề trước mắt sẽ không quấy rầy hai người bồi đắp tình cảm. Còn về muội muội hần, bớt đi một kẻ phá rối đã vô cùng tốt rồi.

Nếu Mặc Ngọc Hân nghe được câu này chắc chắn sẽ khóc ròng, quả nhiên người muội muội này không có chút phản lực nào trong lòng đại ca mà.

Còn Mặc Ngọc Hân và Phong Ly giận nhau xuất phát từ một lý do vốn chẳng thể coi là lý do để tức giận được. Chỉ vì Phong Ly đi trước Mặc Ngọc Hân một bước lại dẫn tới cãi nhau, không biết thế nào lại lôi ra chuyện nộ hôn hôn qua, thế là cả hai người đỏ mặt tức giận không thềm để ý tới nhau. Thời thế thay đổi, ngay cả một bước chân nhanh chậm cũng tranh chấp lẫn nhau, haiz.

Đúng lúc này trước cửa khách điểm vang lên tiếng ho nhẹ, sẽ không là gì trước cảnh tượng ồn ào náo nhiệt nhưng người này lại cố tình sử dụng nội lực truyền âm vào tai mọi người. Vì thế chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hàng chục con mắt cảnh giác đã chuyển lên người vừa tới, ai ai cũng không che giấu tính đề phòng cao độ. Đứng nhìn thấy họ cười âm ỉ mà khinh thường, thật ra bất cứ ai trong đây cũng đều là cao thủ, chỉ cần vài giây ngắn ngủi cũng đủ ép kẻ địch vào đường cùng.

Người mới đến sau khi thấy ai cũng nhìn mình thì có chút xấu hổ cùng run sợ, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà hắn cảm thấy như đang ở dưới tầng đá nặng ngàn cân, bị nó đè ép không sao chịu nổi. Cũng may hắn không nào động gây loạn, nếu không hậu quả không sao gánh nổi.

Nam nhân trước cửa tuổi chừng hai mươi, tóc đen trên đầu được một cây trâm ngọc cổ định gọn gàng, thanh y nhẹ nhàng thanh nhã, gương mặt tuy không thể so với yêu nghiệt như Mặc Thần Dực hay tà mị như Phong Ly, nhưng lại có nét đẹp riêng, không quá hoàn mỹ cũng không quá xấu xí, ngược lại tạo cảm giác thoải mái cho người đối diện. Vóc dáng hắn không quá cao, chỉ là quá gầy gò nên khi nhìn hắn thì sẽ nghĩ hắn khá cao. Thấy người tới có bộ dáng thư sinh yếu đuối, thần sắc bên ngoài cũng không có ý định xấu nên sự đề phòng của những người trong khách điểm vội đi một chút.

"Tiểu tử, ngươi tìm ai?" Hắn từ lưng hùng vai gấu quay gương mặt đầy sẹo ra hỏi, dọa cho người thư sinh một trận sợ hãi.

"Tại hạ họ...họ Tiêu, đến...đến đây để tìm Nguyệt Đại tiểu thư...xin giúp đỡ..." Tiêu Hữu Sanh lắp bắp trả lời, lời nói lúc được lúc không làm cho nhưng người quen hào sảng thoải mái khó chịu, bực dọc quát lên mấy lần.

"Tiểu tử nhà ngươi hôm nay chưa ăn cơm sao? Đến cả khí lực để nói cũng không có!"

"Nói lớn một chút, ta đây nghe không rõ!"

"Dài dòng! Nói ngắn gọn!"

Liên tục bị quát lớn, Tiêu Hữu Sanh sợ hãi lùi về sau, bên tai lại vang lên đoạn đối thoại lúc chiều với người nọ, hắn ta nói chỉ có nữ tử tên Nguyệt Tương Dao mới có thể cứu mẫu thân hắn nên Tiêu Hữu Sanh mới dốc hết lòng gan dạ đến đây cầu y. Nhưng hắn không nghĩ tới những người này lại hung hăng như vậy, mặc dù hắn có võ công nhưng trong mắt những cao thủ ở đây, hắn chỉ có thể như con khỉ nhảy qua nhảy lại trước mặt mà thôi. Cố gắng lấy hết dũng cảm của hai mươi năm qua, Tiêu Hữu Sanh nhắm mắt rống lớn.

"Tại hạ họ Tiêu, tìm Nguyệt Tương Dao tiểu thư cầu y!"

Nháy mắt khách điểm trở nên yên lặng, lúc Tiêu Hữu Sanh mở mắt ra thì thấy những người ở đây nhìn hắn với con mắt quái dị. Bọn họ ở đây cả tháng còn chưa nghe nói có ai dám đến gõ cửa cầu y, hôm nay lại có người cả gan tới thật, trong lòng có chút tán thưởng lòng gan dạ của hắn. Nhưng dù sao thì bọn họ vẫn là người Nguyệt Phủ, tính cảnh giác hơn người thường rất nhiều, nghe Tiêu Hữu Sanh nói như vậy không những không đồng tình mà còn nghi ngờ đủ thứ.

"Ngươi tìm ta?" Giọng nói thanh thúy truyền ra từ góc khuất đại sảnh, hồng y thiếu nữ nâng bước chân đi tới, dung nhan tuyệt mỹ như phủ một lớp sương lạnh mờ mịt. Nguyệt Tương Dao nâng con ngươi trong tròng nhìn vị tự xưng họ Tiêu này. Không nghi ngờ là giả, bên ngoài tuy biết nàng là đại phu nhưng không thể nào biết tên của nàng ngoại trừ những người tham gia buổi tiệc lần đó. Nhưng qua nửa tháng vẫn không có thông tin của nàng truyền ra bên ngoài, vậy thì nam nhân họ Tiêu này làm sao biết được tên nàng. Nam nhân này một là có người thế lực sau lưng, hai là bị lợi dụng, còn vì sao thì hắn là muốn đối phó với Nguyệt Phủ rồi.

"Đúng... Đúng vậy." Tiêu Hữu Sanh nuốt một ngụm nước miếng, người kia nói nữ tử này nhất định sẽ trị bệnh mẫu thân hắn nên hắn mới không do dự chạy tới nơi này cầu y. Chỉ là nhìn thấy nữ tử còn phong hoa tuyệt đại hơn so với lời đồn thì vô cùng ngạc nhiên, nữ tử trước mắt còn quá trẻ, chỉ mới mười lăm mười sáu mà đã khí thế bức người như vậy. Đúng là hậu sinh khả úy (thế hệ sau hơn thế hệ trước)!

"Tại hạ họ Tiêu tên Hữu Sanh, nghe đồn Đại tiểu thư y thuật cao minh nên cả gan đến đây cầu xin Đại tiểu thư ra tay tương trợ." Thu lại tâm tư, Tiêu Hữu Sanh chấp tay cuối đầu nói. Con ngươi một mảnh kiên định trong sạch không có tí tâm tư nào khiến cho những người ở đây nhìn hắn với con mắt khác. Tiêu Hữu Sanh biết nữ tử này không phải là thứ mình có thể ao ước, còn nữa, trước mặt hàng chục con mắt hắn không có lá gan có tâm tư với nàng. Thân phận và địa vị của hai người như trời với vực, sinh ra đã không thể đứng gần nhau rồi, có thể nói chuyện với người như vậy cũng là vinh hạnh cho hắn.

Nguyệt Tương Dao nhíu mày, nam nhân này quả thật là lá gan rất lớn, nếu hắn biết bản thân có thể đã bị lợi dụng thì sẽ có biểu tình như thế nào. Hắn là có người thổi gió bên tai cho hắn biết là nàng có thể cứu giúp nên mới chạy tới đây cầu y. Người đó cố ý nói cho Tiêu Hữu Sanh biết tên của nàng cũng là vì muốn nàng nghi ngờ, sau đó nàng sẽ đi theo Tiêu Hữu Sanh đến chỗ của hắn. Còn người phía sau không chừng đã sắp bày sẵn chờ nàng lọt lưới rồi. Người này dùng phép khích tướng, lừa gạt Tiêu Hữu Sanh chạy tới đây cầu xin giúp đỡ, nếu là người thông minh sẽ nhận ra điểm đáng nghi, vô cùng tò mò chuyện gì đang xảy ra, kết quả là đi theo người cầu y, đồng thời bước vào cái bẫy đã giăng sẵn. Thật ra kế hoạch này không quá hoàn mỹ, đâu đâu cũng là sơ hở nhưng rất dễ dẫn dụ người khác tiến vào, nhìn sơ qua liền thấu suốt kế hoạch của đối phương nhưng lại không nhìn được mà bước vào, muốn biết kẻ hại mình tiếp theo sẽ ra tay như thế nào.

"Dựa vào cái gì ta phải giúp ngươi?" Nguyệt Tương Dao cong khóe miệng, con ngươi lạnh lùng lóe tia sáng lạnh.

Không nghĩ tới bị từ chối, Tiêu Hữu Sanh có chút kinh ngạc. Theo lý mà nói, thanh danh của nàng đang rất tốt, nếu giúp hắn, danh tiếng của nàng nhất định vang xa, còn nếu từ chối sẽ bị gán mác danh lòng dạ hẹp hòi ác độc. Không nghĩ tới nàng vậy mà không quan tâm tới danh tiếng của mình nên trong giây lát, Tiêu Hữu Sanh cảm giác không biết nói gì.

Thật ra suy nghĩ của Tiêu Hữu Sanh này cũng có điểm đúng, nhưng đó là đối với những kẻ trọng thanh danh tham lợi, còn đối với những người xưa nay coi thường miếng lười đời người như Nguyệt Phủ thì hoàn toàn sai lầm. Phải nói là kể từ khi bắt đầu, Nguyệt Trương Dao hay Nguyệt Hồng Thiên đều không quan tâm danh tiếng mình tốt hay xấu, chỉ cần tâm không phiền là được, cần gì phải tỏ ra đạo đức để đổi lại cái thanh danh tốt không ăn được. Nguyệt Trương Dao vốn là thuộc loại người thực tế một chút, những việc mua chuộc thanh danh thế này nàng thường liếc mắt bỏ qua.

"Cái này..." Tiêu Hữu Sanh có chút nói không ra hơi, lần đầu thấy có người không quan tâm danh tiếng của mình đến như vậy, những lời muốn nói cứ nghẹn ngang cổ họng không thốt ra được một chữ. Trong đầu liền nhớ lại đoạn đối thoại của mình với nam nhân áo đen, hắn liền lấy lại bình tĩnh, lập lại lời nói của nam nhân áo đen không sót một chữ chỉ cố tình thay đổi xưng hô.

"Nguyệt Đại tiểu thư, đúng là tại hạ không có tư cách cầu xin tiểu thư giúp đỡ. Nhưng cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, chẳng lẽ ngài thấy chết mà không cứu? Nương thân của tại hạ bệnh tình nguy kịch nên tại hạ mới cả gan đến đây cầu y, xin tiểu thư niệm tình giúp đỡ, ân này về sau không sao trả hết, Tiêu Hữu Sanh thề làm trâu làm ngựa trọn đời để mong được báo đáp ân tình." Hắn nói xong liền quỳ xuống, đầu cúi xuống đến đụng cả nền gạch lạnh lẽo. Lời nói hắn nghĩa khí mười phần cộng thêm hành động bá đạo làm cho người dân hai bên đường bị thu hút, chỉ chỉ trỏ trỏ hết lòng ca ngợi nhi tử có hiếu, một bên xia xói Nguyệt Trương Dao ác độc, lòng dạ nhỏ nhen, thân là thần y lại thấy chết không cứu.

Sắc mặt người Nguyệt Phủ hết sức khó coi. Đây là công khai phi báng Đại tiểu thư bọn họ xem mạng người như cỏ rác sao? Lúc này còn thấy tiểu tử này vừa mất, thoáng chốc đã cảm thấy mặt mình đúng là bị mù, có thể nhìn cái tên vô liêm sỉ này là người tốt! Về sau nhất định phải học theo tiểu thư, dù là ai cũng chẳng cần quan tâm mặt mũi, trực tiếp lấy mặt nóng dãn móng lạnh, dù có nói gì cũng không cần quan tâm!

Hai người Mặc Ngọc Hân và Phong Ly khoanh tay xem kịch vui. Trong lòng không biết đã cười đến dạng nào rồi. Thật sự rất buồn cười, nam nhân tên Tiêu Hữu Sanh này lại quá tự cho là đúng rồi, Nguyệt Trương Dao là nữ nhi của Đại ma đầu khát máu lại có lý nào xem cứu người là thiên mệnh, nếu nàng thật sự nghĩ vậy thì ngay từ đầu đã không lựa chọn đi theo bọn họ đến nơi này nhìn xem Đại hội Vô lâm máu chảy thành sông rồi.

Gương mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Trương Dao tức giận phồng đỏ lên, suýt nữa là nhin không được mà lao ra đánh cho tên nam nhân tự cho là đúng kia một trận nên thân. Dám ức hiếp tỷ tỷ của gia, gia không cho phép! Nếu không phải có nam nhân mặt than này cản gia, gia nhất định phải lăng trì, chém người làm trăm mảnh mới hả dạ!

Sắc mặt Mặc Thần Dực tuy âm trầm nhưng không hề mở miệng, hắn chắc chắn nàng có kế hoạch của nàng nếu không sẽ không mặc kệ như thế. Hắn chỉ cần làm công tác thủ hộ phía sau là được, ít nhất đảm bảo cho nàng không có gánh nặng làm phiền.

"Vậy thì sao? Nương thân ngươi liên qua gì tới ta?" Nguyệt Trương Dao trước sau vẫn hờ hững giống như chưa từng xem những lời lên án của người dân vào mắt. Đáy mắt trong tròng không chứa một hạt bụi dãn nâng lên ý cười lạnh. "Thật nực cười! Trước mặt tá phái bọn ta lại nói đến sinh sinh mệnh mệnh, Tiêu Hữu Sanh, nên nói ngươi quá ngây thơ hay quá ngu xuẩn đây? Hắn ngươi cũng nên biết, phụ thân ta là Đại ma đầu, nữ nhi của người làm sao lại là cái dạng bạch liên hoa thấy ai cũng muốn cứu?"

Nếu như nàng thật sợ hãi sinh mạng thì đã không lựa chọn cái nghề sát thủ đầy máu tươi như vậy rồi. Càng không biết là người chết trên tay nàng đã bao nhiêu rồi, có lẽ chính nàng cũng chẳng nhớ nổi nữa. Nhìn lại những người mới hôm qua còn khen nàng là tiên tử hiền lành, hôm nay đã mắng nàng ác độc thì bị hẹp hòi, đối với những người gió chiều nào theo chiều nấy thì nàng chẳng cần bận tâm hướng chỉ những lời nói đó một chút cũng không ảnh hưởng tới nàng.

Bị nói là ngây thơ, ngu xuẩn sắc mặt của Tiêu Hữu Sanh đỏ lên, trong lòng vừa tức vừa xấu hổ nhưng vẫn cắn chặt răng mà nói. "Đại tiểu thư làm sao có thể nói như vậy? Đại tiểu thư cũng là người, người với người chẳng lẽ lại không có tý nhân tính nào? Với tài y thuật của tiểu thư thì bệnh của mẫu thân ta chẳng là gì, tại sao người vẫn chấp nhất không giúp?" Tiêu Hữu Sanh ngừng một chút, thấy những người dân xung quanh đều lên tiếng bênh vực hắn thì lá gan càng lớn, lớn giọng chỉ trích nàng.

"Thần Môn khắp nơi tạo phúc cho bá tánh nhưng họ có kêu ca gì! Đại tiểu thư chỉ cần thi châm một chút đã cứu được mạng người nhưng cũng không chịu ra tay! Thánh nữ Hoa Dung Như dù có thân phận tôn quý bao nhiêu nhưng cũng đối xử tốt với những người thân phận thấp kém như chúng ta, thế nhưng Đại tiểu thư Nguyệt Phủ, mọi người nhìn xem, dù nàng ta xinh đẹp thì như thế nào, tâm tư lại như rắn rết! Ý vào Nguyệt Phủ thì rất tốt sao, không biết là nàng có thật biết y thuật không! Mạng người quan trọng như vậy lại bị nàng xem như rẻ mạt, còn không sợ dân chúng phi nhổ đến chết hay sao! Nữ tử ác độc như thế thì có nam nhân nào chịu lấy, sau này nhất định sẽ chết không được nhắm mắt!" Tiêu Hữu Sanh như bị kích thích lộ ra con người mục rữa bên trong, sắc mặt hắn tức giận lên án giống như là người đại diện cho chính nghĩa đến đây trừng trị bọn ác quỷ là nàng đây.

Xung quanh ai ai cũng bàn tán sôi nổi, người thì lên án, người thì vỗ tay khen nói hay, người thì căm ghét cầm đồ ném vào Nguyệt Trương Dao nhưng còn chưa qua cửa khách điểm thì đã bị đao kiếm ngăn lại, người Nguyệt Phủ sắc mặt khó coi chắn trước Nguyệt Trương Dao, hung trọn vung đao dọa cho đám người sợ hãi lùi về phía sau.

"Lui ra!" Giọng nói lạnh lùng từ phía sau vang lên, người Nguyệt Phủ không cam lòng lui xuống như ánh mắt gắt gao vẫn nhìn chăm chăm người dân, chỉ sợ bọn họ có một chút động thì nhất định sẽ không ngần ngại vung đao kết liễu mạng sống của đám người không biết sống chết này.

Từng bước đến gần Tiêu Hữu Sanh, khí thế như dùi non lấp bễ tỏa ra, hàn khí lạnh lẽo toát ra bức hấn lùi về sau mấy bước. Gương mặt tuyệt mỹ phủ một tầng băng lạnh lẽo, hồng y kiêu diễm hoa lệ chói mắt từng bước ép sát, trong con ngươi băng hàn lóe sát khí lạnh thấu xương. Nàng cười lạnh lẽo.

"Hay cho câu chấp nhất không giúp! Đúng! Ta không giúp thì thế nào! Tiêu Hữu Sanh, chẳng phải ngươi sùng bái Thần Môn lắm sao? Tại sao không đi đến đó cầu y, lại chạy tới nơi này tự cho là đúng nào loạn? Hừ? Ngươi nói nhân tính với ta, đáng tiếc ngươi chọn lầm người rồi. Giang hồ phân chia chính

tà, ta là tà, mà đã là tà thì cần gì phải nói đến chuyện nhân tính, càng đừng nói đến sinh mạng quan trọng hay không. Thế gian này ai không biết năm xưa Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên khắp nơi giết chóc, người chết trên tay hần không đếm xuể, bao nhiêu người than khóc, nhưng như vậy thì sao? Nếu các ngươi có khả năng thì bắt hần trả lại những sinh mạng kia đi. Mà ta, bắt đầu từ mười năm trước đã tuyên bố rằng, sau này đường ta đi chính là xác của các ngươi!" Từng bước ép sát, nội lực cũng không kiêng nể gì truyền vào tai tất cả những người ở trên Băng La Đảo này. Dưới bầu trời, giọng nói khí thế lạnh lẽo của thiếu nữ âm vang liên tục bên tai người Băng La Đảo, không ai không nghe thấy, không ai không run sợ.

"Sinh mệnh của các ngươi tại sao lại bắt bọn ta phải quan tâm? Các ngươi luôn miệng nói chính nghĩa tiêu diệt tà phái, đã muốn tiêu diệt bọn ta thì tại sao đến giờ phút sống chết lại chạy đến bên chân bọn ta cầu xin cứu mạng! Bọn ta không phải Phật cũng chẳng phải thần tiên lại ngu xuẩn đi giúp đỡ những kẻ luôn tâm tâm niệm niệm muốn tiêu diệt bọn ta. Chuyện bọn ta làm chỉ cần bọn ta vui, bọn ta không hổ thẹn với lương tâm mình là được, cần gì quan tâm đến cái nhìn của các ngươi? Các ngươi tự cho mình là thứ gì? Là người nắm quyền quyết định đúng sai trên đại lục này?"

"Còn ta có biết y thuật hay không thì không phải Băng gia chủ các ngươi biết rõ sao? Cứ đi mà hỏi hần! Thần Môn có tạo bao nhiêu phúc đi nữa thì có liên quan gì ta, các ngươi có thờ cúng bọn chúng cũng không làm cho ta suy yếu. Bọn chúng thân phận tôn quý thế nào thì cũng chỉ có thể ở trong thế giới bọn chúng ngang ngược, nếu đã phạm đến ta, Nguyệt Tương Dao ta cũng không ngại cùng bọn họ đối đầu! Hoặc là một lần huyết tẩy đại lục!"

Nàng cuồng ngạo!

Nàng khí phách!

Nàng lãnh diễm!

Nàng không ngại đối đầu cùng cả đại lục này!

Mỗi một lời nói của nàng đều làm cho người khác run động! Khống! Phải là run sợ! Mỗi một câu đều là khí phách ngang ngược, là kiêu ngạo mà một bậc nữ không nên có. Nếu là lời này do nam nhân nói bọn họ không động tâm đến vậy, nhưng là những lời đi ngược với cả đại lục lại từ miệng của một nữ tử trẻ tuổi phát ra thật sự khiến cho người ta phải run sợ. Càng kỳ lạ hơn đó là không ai cảm thấy nữ tử này nói dối, chỉ một mực tin rằng nếu như có người phạm phải nàng thì nàng chắn chắn sẽ huyết tẩy Long Phượng Giới này!

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVôHon** _____

_____ **Tiểu kịch trường: Vụ án trộm cái quần đùi (hồi 2)** _____

Ở hồi 1, vụ án đi vào bế tắc khi chính luật sư bào chữa của bị cáo tố cáo ngược lại bị cáo khiến cho phiên tòa không biết xử lý thế nào bởi vì luật sư không đi theo kịch bản.

Kết quả là vị sư phụ bất nhân và chủ tòa bị đuổi việc. Vụ án chuyển sang giai đoạn mới, giai đoạn này hứa hẹn càng ngày càng bế tắc hơn khi vụ án được giao cho Phủ Khai Phong với đội ngũ bao gồm: Bao Thanh Thiên, Triển Chiêu, Công Tôn Sách và 4 anh chàng hộ vệ Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ.

Vụ án bắt đầu! - tập 1

Phong Ly bị Trương Long và Triệu Hổ kéo lê trên mặt đất, gương mặt khóc lóc vang xin thăm thiết: "Hai vị ca ca diễn trai tài đức, làm ơn thả Tiểu Ly ra có được không! Tiểu Ly thật sự bị oan mà! Cái quần đùi màu hồng chấm bi của Lão già Thiên gia không phải do Tiểu Ly lấy mà! Tiểu Ly dù có biến thái tới đâu thì cũng không có khẩu vị tới sự nuốt trôi cái loại người như lão ta đâu! Hai vị đại ca hãy suy xét a~" Bây giờ là thời khắc sống chết, quan tâm cái khi gió gì khi tiết, cái gì tự trọng! Đều không đáng bằng mạng sống a!

Trương Long + Triệu Hổ: "... " Có ai đó hãy nói với bọn họ kẻ này không phải, là bọn họ bắt lầm người có được không?

Rầm!

"Ồn ào!" Bao Thanh Thiên mặt than tức giận vênh râu đập bàn. "Phong Ly! Nếu nhà ngươi không ngoan ngoãn yên tĩnh thì ngay lập tức đem ra ngọc môn lột đồ phơi nắng cho ta!"

Phong Ly nghe vậy lập tức bịt miệng im lặng nhưng hai mắt lại đầm nước, ủy ủy khuất khuất nhìn Bao Thanh Thiên.

Lúc này Lão Thiên gia chống gậy đi tới, da mặt nhăn nheo héo rũ, giọng nói ừ ừ cạc cạc tố cáo: "Đại nhân làm chủ! Cái quần đùi yêu thích của lão phu bị tên trộm biến thái này lấy mất. Không có nó lão phu như mất đi người thân yêu quý nhất. Địa phương kia cũng lỏng lẻo rồi rạc vô cùng."

"Lão Thiên gia, ông yên tâm! Bỏ quan nhất định giúp ông đòi một cái công đạo thật công bằng! Nhưng mà Lão Thiên gia, địa phương mà ông nói tới là nơi nào vậy, có thể giúp cho việc điều tra không?" Bao Thanh Thiên khó hiểu hỏi. Trả lời ông là gương mặt hồng hồng đỏ đỏ của Lão Thiên gia.

"Đại nhân thật biết nói đùa. Địa phương đó... Địa phương đó chỉ có thể cho lão bà của lão phu xem được thôi! Nhưng mà nếu như đại nhân muốn xem, thì cũng không phải không được, chỉ là trình tiết của ta..." Lão Thiên gia do dự trả lời.

"Khụ! Khụ!" Bao Thanh Thiên nghe xong gương mặt đen cũng đỏ lên vội vàng ho khan để xua tan xấu hổ.

Phong Ly một bên bịt miệng nhưng cũng muốn ngoái người. Trình tiết muội muội nhà ngươi! Lão Thiên gia ngẩn áy tuổi còn chưa có lão bà hay sao mà còn trình tiết! Phòng chừng chờ khi ngươi có lão bà thì lão bà ngươi cũng không thêm nhìn cái địa phương không được việc của ngươi!

"Bỏ qua chuyện đó, Phong Ly ngươi có biết tội của ngươi chưa?" Bao Thanh Thiên phát tay quay về vụ án chưa giải quyết được gì.

"Phong Ly ta không có tội! Nhất quyết không thừa nhận tội!" Phong Ly cương quyết không nhận tội. Giờ đây trên gương mặt tà mị là nét cương nghị thấy chết không sờn khó có được.

"Được! Để ta cho ngươi thấy tâm phục khẩu phục! Vương Triều, Mã Hán, mang nhân chứng vào!" Bao Thanh Thiên đập bàn tức giận.

"Mời nhân chứng vào!" Một bóng dáng thấp bé đi vào.

Đến khi Phong Ly nhìn thấy chân diện của người đi vào thì hóa đá. Thằng nhóc con này tới đây làm gì? Trong lòng dâng lên dự cảm xấu!

Quả nhiên, vừa bước vào cổng đường Nguyệt Tinh Bảo đã khóc sụt sùi: "Phong Ly đại ca! Ngươi thật là khổ mà! Ô ô! Số của ca tại sao lại đen như chó mực như thế chứ? Ô ô! Đệ biết ca không phải là người như vậy nhưng, ô ô, Phong Ly đại ca! Ca hãy nhận tội đi! Đệ nhất định hứa với ca sẽ không đem chuyện ca mang cái quần đùi hồng chấm bi đó giấu dưới gầm giường đâu! Ô ô!"

Phong Ly: "... Con mẹ nó! Con mẹ nó! Con mẹ nó! Phong Ly bây giờ thật sự muốn khóc. Đây là huynh đệ cùng sinh ra từ với hân, vậy mà chớp nhoáng đã bán đứng hân cho giặc rồi! Hay, hay lắm! Lão tử mà thoát ra khỏi đây nhất định sẽ đem người huynh đệ này băm thay cho hân giặc! Còn bây giờ thì, chạy trước tính sau!!!"

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Chương 68 sẽ có vào ngày 7/9 nhé! Chương này 5,1 ngàn chữ. Đau mắt quá các nàng ơi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Hân có tiềm chất cầm thú?

Lời nói của Nguyệt Tương Dao như một tảng đá ngàn cân ném vào mặt bể tĩnh lặng, phút chốc dấy lên những trận sóng dữ dội. Người dân xung quanh cầm nín, run sợ trước khí thế bức người của nàng, Tiêu Hữu Sanh cũng bị dọa cho ngã ngồi dưới đất, như vậy cũng đủ thấy nội tâm hân ta run sợ như thế nào.

Tiêu Hữu Sanh chỉ đơn thuần nghĩ, tuy bản thân hân không có danh phận thực lực gì đến cầu y thì khó mà có được cơ hội. Nhưng nếu hân lựa chọn đứng trước mặt nhiều người đưa ra thỉnh cầu thì nàng sẽ vì mặt mũi mà đồng ý giúp hân một phen. Thật không ngờ, nữ tử này lại từ chối, lúc nhất thời tức giận mới nói ra những lời xằng bậy, bây giờ hân hối hận đến xanh mặt. Không những đắc tội với người Nguyệt Phủ mà những đại phu khác cũng không dám chữa bệnh cho mẫu thân hân vì e ngại thế lực của Nguyệt Phủ. Tình thế bây giờ của Tiêu Hữu Sanh khác nào trộm gà không được còn mất nắm gạo.

"Nói hay lắm! Ha ha! Không hổ danh là nữ nhi của Nguyệt Hồng Thiên ta! Đi ngược với đại lực thôi mà, có gì phải sợ! Chẳng sợ bọn họ liều chết với con, chỉ cần có phụ thân và thúc thúc của con ở đây thì đừng mong chạm vào một sợi tóc của con!" Nguyệt Hồng Thiên vừa bước ra khỏi hẻm tối thì nghe thấy giọng nói tự tin của nữ nhi vang lên khắp nơi thì kinh ngạc vội chạy về. Qua lời nói của nàng cùng với đám đông tụ tập ở đây thì hân cũng đã nắm được vấn đề rồi.

"Phụ thân!"

"Ha ha! Không hổ là nữ nhi Nguyệt Hồng Thiên, khẩu khí khá lắm! Dù là xét về khí thế hay tâm tư, Khiết Nhi cũng không thể bì được một phần!" Băng Vũ Quỳnh dẫn theo một nhóm người đạp gió đi tới. Sau khi tìm được Băng Ngọc Khiết nhưng nàng lại hôn mê bất tỉnh suốt một ngày nên Băng Vũ Quỳnh liền gấp gấp chạy tới đây cầu y lần nữa, nhưng không ngờ vừa tới đã nhìn thấy được một màn run sợ này.

"Băng gia chủ!" Lần này tới Nguyệt Tương Dao kinh ngạc thật không ngờ vị đại nhân này cũng tới. Lại nhớ tới hôm đó để Tiểu Hắc mang hân một thân trọng thương trở về Băng gia thì có phần chột dạ.

"Băng gia chủ quá khen!" Nguyệt Hồng Thiên đắc ý cười cười, tay ôm quyền chào hỏi. Mặc kệ nàng là nghĩa nữ, chỉ cần Nguyệt Hồng Thiên hân nhận định thì dù có trời sập cũng không thay đổi được! Tuy vậy cũng có chút chua chát trong bụng, tại sao hân lại không gặp nàng sớm hơn, hoặc là nàng là nữ nhi ruột của hân thì có phải hơn không? Càng hận hơn là không biết là ai đã bỏ nàng lại trong rừng khiến cho một đứa trẻ bốn tuổi tự sinh tự diệt trong khu rừng u ám, nếu hân biết kẻ đó là ai, mặc kệ có phải là phụ mẫu ruột thịt hay có khổ mà không thể nói thì đều phải nhận lấy một phần thịnh nộ của hân!

"Nguyệt phủ chủ, không quá khen chút nào! Nếu như ta có nhi tử, chắc chắn sẽ không chịu buông tha nàng làm nhi tử của ta đâu!" Chợt sau lưng cảm thấy một trận hàn khí, Băng Vũ Quỳnh rung mình, liếc thấy nam nhân hắc y một thân tỏa ra khí lạnh, đặc biệt là khi hân nói tới "nhi tử" thì khí tức càng thêm khủng bố âm trầm. Băng Vũ Quỳnh e ngại thu lại tầm nhìn, bỏ qua ánh mắt giết người liên tục cười cười nói với Nguyệt Hồng Thiên nhưng nếu để ý sẽ thấy khúc môi Băng Vũ Quỳnh thường xuyên run rẩy vì sợ hãi.

Nguyệt Hồng Thiên chỉ cười gượng. Dù Băng gia chủ này có nhi tử cũng không có khả năng, nam nhân mang tên Mặc Thần Dực này giống như một khối ngọc hoàn mỹ không tìm ra khuyết điểm, một khi hấn nguyện ý thì đừng mong tìm được một kẻ hở chui vào, cũng giống như đối với Dao Dao nhà mình, đừng hy vọng có nam nhân nào có thể thành công đào góc tường nhà hấn được. Điểm này coi như Nguyệt Hồng Thiên thấy rõ, tình cảm mà Mặc Thần Dực dành cho nữ nhi nhà mình không đơn giản chỉ là biểu ca biểu muội đâu.

Mặc Thần Dực cất từng bước đến trước mặt Tiêu Hữu Sanh, dung nhan tuấn mỹ âm trầm một mảnh, ánh mắt hờ hững như nhìn kẻ chết, con ngươi màu tím nhìn như không nhìn hấn, giọng nói lạnh lẽo kéo Tiêu Hữu Sanh từ trong hàn băng ra ngoài. "Nói! Kẻ nào sai ngươi tới đây?"

Tiêu Hữu Sanh vốn ngã ngồi trên mặt đất nay bị khí thế của Mặc Thần Dực dọa cho sắc mặt trắng bệch, ngược mắt nhìn lên khuôn mặt điều khắc lạnh như băng, trong lòng sinh ra cảm giác sùng bái khó nói lên lời, nam nhân này như thần phật cao cao tại thượng lại tựa như tu la bước ra từ trong địa ngục huyết tinh tanh nhiễm, ánh mắt chết chóc nhìn những con kiến hèn mọn như hấn. Nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Hữu Sanh sợ hãi nói. "Không có ai sai ta tới, là ta tự mình tới!"

Bỗng nhiên một cước đạp qua khiến Tiêu Hữu Sanh văng ra thêm vài mét, hấn phun ra từng ngụm máu tươi, sắc mặt đã trắng nay cắt không còn giọt máu, hô hấp cuồng loạn như người bị bệnh lâu năm.

"Không ai sai khiến? Vậy thì làm sao ngươi biết được tên nàng?" Mặc Thần Dực khí định thần nhàn thu hồi chân, có hơi chán ghét nhìn vết máu còn lưu lại trên đôi giày trắng.

"Ta..." Muốn nói nhưng lại phát hiện ra cái gì đó, hai mắt Tiêu Hữu Sanh trừng lớn. "Không! Nhất định không phải! Lục thúc không bao giờ gạt ta! Hấn nói đến đây tìm Nguyệt Tương Dao..." Tiêu Hữu Sanh lăm bầm rồi như hóa điên ôm lấy chân Mặc Thần Dực. "Công tử! Công tử đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân một mạng! Tiểu nhân là bị lừa gạt! Là Lục Hùng nói với ta ở đây có người biết y thuật, nhất định sẽ cứu mẫu thân ta! Còn nói chỉ cần ta nói tên nàng thì nàng sẽ đi theo! Công tử! Tiểu nhân bị oan!" Còn đâu bộ dáng thư sinh yếu đuối chính trực, Tiêu Hữu Sanh bây giờ mới lộ bản chất tham sống sợ chết của mình, quý xuồng như một con vật nuôi hầu hạ bên chân chủ nhân.

"Cút!" Đá một phát khiến cho Tiêu Hữu Sanh lăn qua một bên, Mặc Thần Dực chau mày, có chút ủy khuất nhìn Nguyệt Tương Dao như muốn nói không phải hấn chủ động, là tên đó tự mình lao tới.

Nguyệt Tương Dao co rút khóe miệng, nàng có nói gì sao? Tên nam nhân này thật là...

"Bất người tới!" Lạnh giọng nói vào không trung, Mặc Thần Dực lúc này mới chuyển ánh mắt lên những dân chúng xung quanh, trong mắt không hề che đi một chút xú sát khí nào.

"Dạ!" Ảnh vệ trong bóng tối nhận lệnh nhanh chóng phi thân thi hành nhiệm vụ. Một nhóm người rời đi, có hai bóng đen mang Tiêu Hữu Sanh đi.

Người dân xung quanh bị khí thế của hai người bức lui từng bước về sau, sợ hãi rên rỉ, chỉ sợ mình nói một câu nào thì sẽ bị người nam nhân lạnh lẽo này giết chết.

"Được rồi, nể mặt ta mà tha cho bọn họ được không? Dù sao đây cũng là dân ở Băng La Đảo, bọn họ không thể nào hiểu được giang hồ là gì đâu. Mặc Thiếu..., khụ, Mặc công tử hấn sẽ không tính toán so đo chứ?" Băng Vũ Quỳnh ho khụ vài tiếng, thần thái xấu hổ nói nhưng trong lời nói rõ ràng không có ý định cho phép cự tuyệt. Đây là Băng La Đảo, không phải chỗ của ngươi, ngươi vẫn nên nhượng bộ một chút chứ?

"Nếu ta tính toán thì sao?" Mặc Thần Dực sắc mặt đậm bạc nói, hiển nhiên câu nói này hoàn toàn không thêm nhìn mặt Băng gia chủ tí nào. Trước giờ chưa có ai dám uy hiếp hấn, một gia chủ nhỏ nhoi thì làm được cái gì? Nghĩ hấn là kẻ có danh không phận trách, Tiểu Diện Diêm Vương cũng không phải hư danh. Huống chi một Băng La Đảo không hề có chút uy hiếp nào thì làm sao hấn đr vào mắt được.

Mặt Băng Vũ Quỳnh cứng ngắc, hấn cũng không nghĩ tới nam nhân này lại không chừa mặt mũi của mình như thế, nhất thời không biết nói sao. Khẽ liếc ánh mắt qua thiếu nữ thân nhiên đứng bên cạnh, ý tứ cầu cứu không hề che giấu.

"Tha cho bọn họ đi." Cố gắng nhịn cười, Nguyệt Tương Dao nhẹ nhàng nói. Thật ra thì nàng không hề để tâm đến lời của những người này nói nhưng hình như Mặc Thần Dực rất dễ tâm nha.

"Được, theo ý nàng." Thấy gương mặt hồng hồng mê hoặc của nàng, tâm Mặc Thần Dực mềm nhũn ra, giọng nói tỏ ra cung chiều vô hạn. Vậy là một đám người được thả đi.

Nhìn từng nhóm người đi còn nhanh hơn chạy, khóe môi Băng Vũ Quỳnh co quắp. Từ khi gặp hai người này, hấn cảm thấy lời nói của mình trở nên vô tác dụng, ngay cả mặt mũi cũng nhiều lần mất hết chỉ vì vài câu nói của người ta. Haiz, đầu năm nay làm gia chủ cũng khó nữa!

Qua ngày hôm đó, toàn bộ những thế lực lớn nhỏ đều biết đến cái tên Nguyệt Tương Dao, ít nhiều thì sẽ có kiên kỵ Nguyệt Phủ nên không ai dám ngoài sáng thăm dò, chỉ có thể âm thầm mua tin từ người khác, nhưng đáng tiếc, ngoài những tin tức đã bị công bố thì một chút tin tức mới cũng không có. "Huyền" vừa mới xuất hiện gây huyền náo ngay lập tức bị cái tên Nguyệt Tương Dao đè bẹp, qua ngày hôm sao không còn ai nhắc đến cái tên này, mọi vấn đề bàn tán đều tập trung lên người của Đại tiểu thư Nguyệt Phủ Nguyệt Tương Dao.

Tuy hôm đó Nguyệt Tương Dao gây oanh động lớn như vậy nhưng những thế lực lớn lại không có lộ diện, nếu không sẽ gây ra một trận rối loạn cực lớn không dễ dàng đè ép xuống. Dù vậy, chuyện này cũng làm oanh động không ít người cao tầng trong mấy thế lực lớn, suốt mấy ngày liền bọn họ đều điên đầu thương lượng xem nên dùng thái độ nào đối với Nguyệt Tương Dao, là kẻ thù hay giao hảo, bên nào sẽ có lợi ích hơn. Nhưng tất cả những chuyện đó đều không liên quan tới chính chủ, bây giờ chính chủ còn đang trị bệnh cho Băng Đại tiểu thư.

"Thật không ngờ nàng ta lại cuồng ngạo như thế! Cũng tốt! Như vậy thì đám người ngu xuẩn càng thêm sùng kính chúng ta! Chỉ hơi tiếc một chút, nếu nàng ta theo tên phở vật đó đi thì nhất định có kịch hay để xem." Họa Dung Như nhấp một ngụm trà, vị trà thanh nhuận thấm vào cổ họng, mi mắt khép hờ tận hưởng từng mùi vị thơm mát.

"Không gấp. Tuy lần này có tính toán sai nhưng ít nhất vẫn có tác dụng. Lam gia và Tây Môn gia sẽ phòng bị với Nguyệt Phủ, có bọn họ cản đường, Đại hội Võ lâm lần này chưa chắc Nguyệt Phủ tham gia được." Trúc Huyền Tông tự rót cho mình một tách trà, nước trà màu lục nhạt tinh khiết chứng tỏ nó không phải loại hàng thượng hạng bình thường. Đáy mắt Trúc Huyền Tông thâm thúy một phần, Đại hội Võ lâm lần này rất quan trọng, nếu có được "hó", trên đời này không gì là không đạt được.

"Từ khi nàng ta xuất hiện, mọi kế hoạch của chúng ta đều thất bại! Nhất định phải tìm cơ hội giết chết nàng ta, giải con hận trong lòng muội!" Họa Dung Như thần tình tức giận bóp nát tách trà, chỉ thấy tách trà dần hóa thành bột phấn bay phiêu tán trong không khí.

Ba lần! Nàng ta đã thất bại ba lần! Lần đầu là Xích Hồ ở Thanh Phong Sơn, Họa Dung Như còn xem thường, coi đó chỉ là may mắn. Lần thứ hai là thoát khỏi Giao Long trên biển, hai bọn họ mất đi một tay trong quan trọng, còn chặt đứt kế hoạch mà bọn họ đã âm thầm thực hiện lâu như vậy. Lần thứ ba, chính là lần này! Qua hai lần, Họa Dung Như không ngu ngốc đến nỗi cho đây là do Nguyệt Tương Dao tùy hứng nổi tính tình đại tiểu thư. Họa Dung Như thừa nhận, Nguyệt Tương Dao thật sự thông minh, có lá gan liên tiếp làm bọn họ thất bại! Từ lúc nàng và đại ca nắm quyền thì chưa từng thất bại một lần nào, chỉ có khi liên quan đến Nguyệt Tương Dao thì tất cả đều bị thất bại trong gan tấc! Họa Dung Như tức giận, hận không thể bầm thây nàng ta thành vạn đoạn để xả cơn tức này.

"Dung Như, bình tĩnh một chút. Thắng bại thật sự vẫn còn chưa phân mả. Muội không cảm thấy có nàng ta nên trò chơi này mới thú vị thêm sao? Thật ra huynh cũng rất hứng thú với nữ tử này, thật muốn gặp nàng một lần để mở mang tầm mắt. Xem kẻ đã phá hủy kế hoạch của chúng ta là cái dạng gì!" Vân về tách trà, Trúc Huyền Tông từ từ xoa dịu cơn giận của Họa Dung Như, trông mắt đen thâm thúy nở nụ cười thú vị.

"Hừ! Còn là cái dạng gì nữa! Nàng ta cùng với Mặc Thần Dực cấu kết với nhau, chuyện này đã rõ như ban ngày. Ca, Nguyệt Phủ và Ma Cung nếu hợp lực với nhau thì e là sẽ khó khăn hơn. Tuy Thần Môn vững mạnh nhưng Ma Cung cũng không kém, cộng thêm Nguyệt Phủ khắp nơi đi ngược với chúng ta, nếu bọn chúng hợp lực thì khó mà đối phó." Họa Dung Như chau mày, có chút đau đầu nói.

"Ừm. Còn Ly Nam Vương phủ, Phong Ly giáo hoạt như hồ ly chắc chắn biết chúng ta ra tay. Sau khi trở về đại lục thì càng khó đối phó hơn. Về sau sẽ không dễ dàng gì mà ra tay với Lăng Thiên Quốc được." Trúc Huyền Tông trầm tư nói. Tuy nói Thần Môn vững mạnh nhưng nội tình vẫn còn non nớt, không thể so với Ma Cung tồn tại mấy trăm năm, lại càng không nói đến bây giờ Thần Môn vẫn chưa biết tổng bộ Ma Cung nằm ở đâu, khó mà phòng bị sau lưng. Nguyệt Phủ phủ khả địch quốc (giàu nhất nước) cộng thêm thế lực quân sự hùng hậu của Lăng Thiên Quốc, gần như là một bức tường không gì phá nổi.

"Bọn họ có ba, chúng ta chỉ một, xét về phương diện nào thì Thần Môn cũng khó mà địch lại. Tạm thời chỉ có thể lôi kéo những môn phái khác mà thôi." Họa Dung Như nói. Trên giang hồ lôi kéo lẫn nhau không có gì hiếm lạ, thậm chí là thất thường khi một môn phái mạnh mà dưới chân lại không có tiểu thế lực lâu la đi cùng. Thần Môn thân đứng đầu, đại diện cho chính phái tự nhiên bên cạnh cũng không thiếu mấy tiểu lâu la, nhưng đối thủ của Thần Môn không phải thuộc loại tiểu tốt vô danh, bất cứ cái nào cũng đều có thể làm cho Lăng Thiên Quốc rung chuyển.

"Đúng vậy. Dung Như, muội có nghĩ giống ta không? Vạn Hoa Đào có lẽ nên bước ra khỏi thế giới của bọn họ rồi." Trúc Huyền Tông nhếch mi cười nhạt. Xét thấy trên giang hồ, tuy Nguyệt Phủ chỉ mới bước vào hàng ngũ Thập đại môn phái, còn kém Thần Môn rất xa, Ly Nam Vương phủ không giao tiếp với chốn giang hồ, tự nhiên sẽ không lớn mạnh, duy chỉ có Ma Cung ngang hàng với bọn họ, nhưng là dù mình thương hay ám tiễn thì Thần Môn chưa từng chiếm được một lần lợi thế nào. Ba cái cộng lại, thực lực hơn hẳn Thần Môn một bậc. Muốn để cho hai bên cân bằng, buộc Thần Môn phải có một đồng minh vững mạnh có danh tiếng trên giang hồ. Mà Vạn Hoa Đào là cái tên hàng đầu trong danh sách lôi kéo.

Không lâu về sau giang hồ dậy lên mưa máu, thế chân vạc ở Long Phượng Giới tồn tại trăm năm bị phá vỡ, Vạn Hoa Đào cùng Thần Môn đứng cùng chí tuyến, mà Ma Cung cùng với Nguyệt Phủ cùng chung kẻ thù. Kết quả không ai ngờ tới, cứ tưởng những đóa hoa đào tàn rụi dưới cơn sóng dữ, ai ngờ sau một buổi sáng lại trùng sinh mang theo uy vũ quét ngang đại lục.

Phong Ly không ngờ rằng chỉ vì một lúc đa nghi mà hắn đã phát hiện ra một sự thật. Hôm đó hắn lén theo dõi một tên khả nghi, nào ngờ vô tình lại phát hiện một bí mật. Băng Ngọc Khiết mà Băng gia chủ đưa về là giả, còn người thật thì vẫn tung tăng bên ngoài.

Hôm đó sau khi hắn nhảy lên cây để lẩn trốn thì vô tình chạm mặt với Băng Ngọc Khiết thật, nàng ta mặt áo bó, gương mặt bị dịch dung thành một gương mặt xa lạ. Hỏi tại sao hắn biết là nàng dịch dung, đơn giản là vì thủ pháp dịch dung quá kém cỏi, có thể lừa được mấy người nhưng tuyệt không lừa được hắn. Lúc đầu hắn không nhận ra nàng là Băng Ngọc Khiết, chỉ là khi nhìn thấy cây trầm gỗ trên đầu nàng hắn liền nhận ra, kỳ thật cây trầm gỗ đó là do hắn tự tay làm để tặng cho Băng Ngọc Khiết khi hắn mười ba tuổi. Nói ra thì hai người cũng có một đoạn nhân duyên ngắn ngủi, chỉ là mau chóng quên nhau thôi, cũng không đáng nhắc tới làm gì.

Phong Ly đi theo Băng Ngọc Khiết tới một nơi, chính là nơi nàng ta trú ẩn một tháng này. Theo như nàng ta nói, trong một lần nàng ta đi đến nhà ngoại công (Lam gia) thì bị bắt cóc, nô tỳ bên cạnh mới lấy mình thế thân cho chủ để cho Băng Ngọc Khiết chạy trốn. Vốn định chạy tới Lam gia mau chóng báo tin cho ngoại tổ phụ, nào ngờ lại nhìn thấy kẻ cầm đầu bọn bắt cóc đang nói chuyện cùng ông ấy. Lúc đó Băng Ngọc Khiết như cảm thấy mọi thứ đều vỡ vụn, nàng hốt hoảng lẩn trốn, muốn trở về Băng gia nhưng lại bị phát hiện, bị truy sát khắp nơi. Trong một lần tình cờ thì được một cao nhân cứu, đưa tới một hang động để trị thương. Nàng ta không dám về Băng gia, những kẻ đó vẫn âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Băng gia, còn luân quần quanh đó để chờ nàng ta sa lưới. Nên một tháng này, ngoại trừ tìm cách liên lạc với phụ thân thì chính là nghe ngóng tin tức.

Lúc hay tin Băng gia chủ ngã bệnh, suýt nữa thì nàng ta đã không nhìn được mà lao ra nhưng nhờ có vị cao nhân đó ngăn cản mà lui lại. Hôm đó cũng như ngày thường đi nghe ngóng tin tức, không ngờ lại gặp cổ nhân. Còn là vị cổ nhân trong quá khứ có khúc mắc, chỉ là tình thế bây giờ không cho phép Băng Ngọc Khiết lựa chọn, nàng ta không hy vọng mọi thứ làm trong một tháng đều trở về với con số không.

Nghe xong Phong Ly chỉ cảm thấy thật vi diệu. Nhà ngoại mất đi nhân tính đến cháu mình cũng ra tay, nếu không có nô tỳ trung thành thì hôm nay người đang hôn mê chính là nàng ta. Băng Ngọc Khiết yêu cầu hắc giữ bí mật, nàng không hy vọng phụ thân ngay lúc này trở mặt với Lam gia.

Bây giờ Phong Ly vẫn còn đang rối rắm, không biết có nên nói hay không. Với nhân lực hiện tại của hắc thì không giúp gì được, huống chi nơi này chỉ cần một cử động sẽ bị nhìn thấy, đặc biệt là hai kẻ có hỏa nhãn kim tinh như Mặc Thần Dực và Nguyệt Tương Dao, Phong Ly không tự tin đến nỗi có thể lừa gạt được hai người này. Nhưng nếu không giúp đỡ, cứ duy trì tình trạng này thì không biết bao giờ mới có thể giải quyết được, nếu để càng lâu, Lam gia càng có nhiều thời gian để phản kích. Rốt cuộc là trái không được mà phải cũng không xong.

Bởi thế cứ quanh đi quẩn lại ba ngày mà Phong Ly vẫn còn đang do dự không biết nói hay không, sắc mặt trong ba ngày luôn nặng nề trầm lắng.

Ngược lại, Mặc Ngọc Hân trong ba ngày thì vui vẻ ngất trời, tốt bụng không đi trêu chọc Phong Ly. Bởi vì mỗi khi nhìn thấy gương mặt như đưa đám của Phong Ly thì Mặc Ngọc Hân không tự chủ mà cảm thấy sáng khoái, tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên, cũng không thèm chấp nhặt người ta có quát tháo mình hay không. Nên ba ngày này thường thường là đi sau đuôi người ta để nhìn cười, thật không hiểu sau Mặc Ngọc Hân vẫn cứ thích tìm ngược, dù là nhìn cười đến chảy nước mắt cũng đỏ cả lên mà vẫn ngoan cố đi theo, cứ giống như gà mẹ đi tới đâu cũng dẫn theo một đàn con sau lưng khiến cho Phong Ly phiền không chịu nổi.

Rốt cuộc nhìn không được, cuối cùng cũng phát tát, Phong Ly tức giận kéo cánh tay Mặc Ngọc Hân, hai mắt tóe lửa, nhắm tới môi nhỏ mà trả thù.

Tê!

Đầu óc hai người như nổ tung cùng lúc, lần này Phong Ly càng quần bách, rốt cuộc mình bị cái gì mà chủ động đi hôn người ta rồi? Chẳng lẽ, trong máu của hắc có tiềm chất của cảm thú, chuyên đi bắt nạt nữ tử thanh thuần ngu ngốc như Mặc Ngọc Hân sao? Hắc thật không biết nữa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chỉ Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ai là người tiếp theo? Gia chấp hết! (1)

Só ri các nàng vì một thời gian dài không đăng chương, bây giờ ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Có thể trong quá trình beta không sửa hết lỗi được nên nàng nào phát hiện lỗi thì bình luận cho mình biết nhé!

Còn nữa nhớ nhấn bình chọn để cho mình thêm tí động lực nha! Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ!

Đầu óc như vướng phải lớp keo nhày nhụa, nháy mắt Mặc Ngọc Hân hóa đá. Một màn hôn vô tình ở trước cửa phòng bỗng nhiên hiện ra trước mắt, trên môi còn vương lại mùi vị xa lạ, hai gò má phồng chốc nóng bừng.

Con người Mặc Ngọc Hân rất đơn giản, trước đây trong Ma Cung sống một cuộc sống vô ưu vô lo, dưới một người nhưng trên vạn người, tính tình vừa ngay thơ vừa tinh quái cũng từ đó sinh ra. Từ nhỏ tới lớn đều là hòn ngọc ngâm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ vỡ của Ma Cung, chưa từng một lần chịu qua uất ức.

Gặp được Nguyệt Tương Dao có thể nói là ngoài ý muốn, nàng đối xử với nàng (MNH) không hề cung kính hay một chút kiêng dè nào, thậm chí là còn ngang nhiên ném nàng ra khỏi phòng, nhưng bởi vì vậy mà Mặc Ngọc Hân mới nhận định Nguyệt Tương Dao là bằng hữu. Ở bên cạnh Nguyệt Tương Dao, Mặc Ngọc Hân không có cảm giác chán ghét, rất thoải mái tự do tự tại, không như ở Ma Cung, mỗi một bước đi đều có hàng trăm con mắt nhìn vào khiến nàng khó chịu. Vì vậy cũng chẳng cần ai nói, Mặc Ngọc Hân tự giác không đi gây chuyện với bên ngoài, một phần vì không muốn đem lại phiền phức cho nàng, một phần cũng hiểu được với tính cách của Nguyệt Tương Dao thì nhất định sẽ không để nàng bị một chút tổn thương nào.

Nên một tháng trên Băng La Đảo đều chạy theo Phong Ly chơi đùa vì Mặc Ngọc Hân biết đến nơi này, không đơn giản chỉ là một trận so tài cao thấp mà nàng thì cũng chỉ làm vương chân bọn họ. Vì vậy cố gắng đem sự tồn tại của mình trở thành không ai dám trêu chọc, mỗi một ngày đều trải qua trong sự đùa cợt.

Lúc đó nàng còn xem Phong Ly như một bằng hữu xuất phát từ sở thích chung. Hoặc thân thiết hơn là sư huynh sư muội đồng môn. Nhưng bởi vì một vụ hôn mà quan hệ cả hai trở nên gay gắt lạ thường. Nàng cố tình tìm cớ gây chuyện bởi vì không chịu được sự xấu hổ trong im lặng, nhiều lần muốn nói xin lỗi nhưng lời đến miệng liền nuốt vào. Mặc Ngọc Hân do dự, sau khi nàng xin lỗi rồi thì sẽ đối mặt với hắc như thế nào? Nàng dùng một tảng thù địch để ngăn cách, nay tảng thù địch này vỡ nát thì giữa nàng và hắc chỉ còn lại sự xấu hổ khó nói. Vậy chi bằng không nói để cả hai thoải mái hơn.

Từ hôm đó, Mặc Ngọc Hân suy nghĩ rất nhiều, cố gắng đem vụ hôn đó thành vô tình đụng chạm, chỉ thoáng là quên ngay. Nhưng càng muốn thay đổi thì càng nhớ rõ, trong lòng cũng không được yên, chỉ cần đối mặt với Phong Ly thì sẽ nhớ đến một màn hôn đó. Tâm tình phiền muộn vô cùng. Nhưng trời sinh Mặc Ngọc Hân có vẻ ngoài vô sầu vô cảm nên khi nàng có ưu sầu cách mấy thì trên gương mặt vẫn treo nụ cười rạng rỡ khiến người ta khó mà

đoán ra tâm tình nàng.

Khó khăn lắm mới đè ép đoạn trí nhớ về nụ hôn đầu đó, còn chưa kịp xoay người thì lại bị người ta chủ động hôn một lần nữa. Dù Mặc Ngọc Hân có già vờ ngây thơ đến đâu cũng không thể cho rằng đây chỉ là sự tình cờ được, gương mặt nóng lên đồng thời tâm cũng nhảy loạn như con nai nhỏ.

Phong Ly che mặt, trong lòng tự mắng tám trăm lần. Tự hỏi đầu óc có bị úng nước hay không mà lại đi chủ động hôn người ta. Phong Ly trước sau như một vẫn không thể hiểu nổi hành vi của mình. Hắn lớn lên, một nửa thời gian là theo sư phụ học võ, một phần tư còn lại trở về gốc trong vương phủ rộng lớn, còn một phần cuối cùng dành cho sa trường lập nên chiến công hiển hách. Từ nhỏ tới lớn, nữ nhân bên cạnh hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay càng không nói đến những hành động thân mật chưa từng có lần nào. Vậy mà, chưa đầy mấy ngày đã đi phi lễ người khác hai lần, Phong Ly hoài nghi chính bản thân hắn có bệnh.

Coi như Nguyệt Tương Dao là nữ tử xa lạ đầu tiên hắn tiếp xúc, cảm giác đối với nàng đã vượt qua hai từ bằng hữu, nhưng chỉ dừng lại ở đơn thuần thích đùa chọc, tìm tòi cái cảm giác mới mẻ. Còn đối với Mặc Ngọc Hân, Phong Ly không biết cảm giác của mình đối với nàng như thế nào. Mới mấy ngày hôm trước hai người vẫn còn chụm đầu vào nhau chỉnh ác người khác, vậy mà hôm nay cả hai bị đẩy vô tình thế hết sức ngược ngùng, lại còn là do hắn chủ động tự đẩy mình vào. Chỉ là hắn không cảm thấy chán ghét khi thân cận với nàng, thậm chí tận sâu trong lòng còn mang theo một tia rung động nhỏ. Mâu thuẫn trong lòng không sao kể xiết, gương mặt Phong Ly quần bách không thôi.

Lách cách!

Đây là âm thanh đánh rơi đĩa.

Bang!

Đây là âm thanh đánh rơi chén.

Tiếp theo là hàng loạt âm thanh hỗn loạn, một đám người vẫn còn ngây dại chưa kịp phục hồi sau màng kích thích vừa rồi. Ai trong lòng cũng ai oán, bọn họ còn chưa kịp ăn cơm đã bị một cú sốc to đùng nhét đầy miệng, không ai ứ ớ được gì.

Bọn họ vừa nhìn thấy gì? Là Phong Ly chủ động hôn Mặc Ngọc Hân? Nhưng cái gương mặt quần bách như mắc phải bọ đó của Phong Ly có ý nghĩa gì hả?! Ai đó hãy nói cho bọn họ biết, chuyện gì đã xảy ra? Hai người này...nhất định là có gian tình!

Nguyệt Tương Dao đáy mắt nhiễm một tầng ý cười nồng đậm. Tuy hai người này gần như không có bất kỳ một điểm chung nào ngoài chỉnh ác người nhưng lại hòa hợp vô đối. Với con mắt của Nguyệt Tương Dao đương nhiên dễ dàng nhìn ra tâm tình của Mặc Ngọc Hân, tuy vậy nàng vẫn im lặng bởi vì chờ đến một ngày này.

Mặc Thần Dực chỉ nhường nhẹ mày kiếm, ánh sáng trong mắt càng tăng, nhưng động tác trên tay thì chưa từng dừng lại, thuần thục tách từng cái xương cá rồi đem thịt cá đưa đến miệng Nguyệt Tương Dao. Đương nhiên Nguyệt Tương Dao không ngu dại gì từ chối, rất tự giác há miệng cắn đầu đĩa đem miếng cá ăn vào.

Mặc Thần Dực hài lòng, đem đầu đĩa đưa lên môi, chậm rãi thưởng thức. Nguyệt Tương Dao đá xéo hắn, nam nhân này lại nổi lên tâm tư gì đây? Chưa từng thấy vị đại ca nào như hắn, muối muối mình bị phi lễ trước mặt mà chẳng tỏ ra thái độ, thậm chí là hết sức vừa lòng? Chẳng phải trong mấy tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết thì mấy vị đại ca anh minh thần võ đều bị mắc chung căn bệnh muối không (bệnh cuồng muối muối) ư? Tại sao đến lượt Mặc Thần Dực thì bị bẻ cong! Đúng là tiểu thuyết và đời thực khác xa một trời một vực!

"Ta nói Phong Ly đại ca, ca phải biết kiềm chế một chút, nếu không dọa cho mất của Tiểu Nhật giật mình đấy!" Nguyệt Tinh Bảo che hai mắt trêu chọc, gương mặt tròn mồm mồm cùng với giọng nói a ui đáng đánh đòn chọc cho Phong Ly tức một trận xì khói.

Kiểm chế muối muối nhà người!

Phong Ly rất muốn mở miệng mắng to nhưng kết cục chỉ trừng mắt rồi hậm hực bỏ qua. Dù không muốn nhưng Phong Ly phải thừa nhận, hắn của một phút trước là mất kiềm chế, mất kiềm chế đi hôn người ta trước mặt bao nhiêu con mắt như hổ đói rình mò! Bây giờ Phong Ly hối hận xanh ruột.

"Đúng đấy! Đúng đấy! Phải kiềm chế!"

"Dù là vương gia thì cũng phải chú ý nơi đông người, không thể cứ cùng với nữ nhi nhà người ta tú ân ái cho một đám độc thân này xem a!"

"..."

Mọi người ta một câu người một câu, kẻ tung người hứng biến không thành có, từ hai người vô tình biến thành hai người lưỡng tình tương duyệt, kéo theo vô số âm thanh xì xào.

Phong Ly mặt đen như đáy nồi, thầm phi nhỏ một đám "ông tám bà tám" tức giận sứt phun ra một ngụm máu. Ánh mắt lâu lâu lại lên nhìn Mặc Ngọc Hân đang cúi gầm mặt, không biết sao lại cảm thấy nàng đáng yêu vô cùng, đặc biệt là đôi mắt ngơ ngác khiến cho tim Phong Ly đập loạn một nhịp. Hắn cảm thấy mình điên rồi, muốn tự đánh vào mặt mình nhưng cuối cùng lại không nỡ tự tay phá hủy dung nhan của mình. Lỡ như hắn thật sự bị hủy dung thì ai tới gả cho hắn đây? Hắn còn muốn rước nương tử về nhà!

Bị nhiều người trêu chọc như vậy, mặt Mặc Ngọc Hân đã nhuộm thành màu máu, xấu hổ nâng váy chạy đi. Mà Phong Ly thấy nàng rời đi thì trong lòng hoảng hốt, không thèm nghĩ nhiều đã đạp gió chạy theo. Người ở đại sảnh hai mặt nhìn nhau rồi đồng loạt cười vang. Ở xa xa Phong Ly nghe trang cười

vang ra từ từ điểm thì suốt chút nữa đã ngã sấp mặt, cũng may là phản ứng kịp không thôi thì đã trao nhằm nụ hôn cho đất mẹ rồi.

Đúng lúc này một tiếng đập cửa vang dội thu hút sự chú ý của mọi người.

"CMN! Nếu để lão nương bắt được tên sát thủ đó, lão nương nhất định không để tên đó thấy được mùa xuân năm sau! Phải ném hắn vào hầm băng, lăng trì, xử tử, sau đó cất cái công cụ của hắn thành trăm mảnh, phải để cho tên đó nhìn thật kỹ cái nỗi đau tông đường nhà hắn từng mảnh bị cắt rời ra! Dám bày kế tước công lão nương! Lão nương nhất định thiên người!" Hoa Ân Ân hùng hổ đập cửa xông vào tiện tay còn ném một cục bụi nhùi màu đen ra đất, lời nói thô tục phối hợp với bộ dạng la sát dọa cho không ít người nuốt nước bọt. Đặc biệt là nội dung câu mắng chửi của nàng khiến cho không ít nam tử không nhìn được mà che hạ bộ, liên tục co rút khóe miệng.

Nguyệt Tương Dao khóe mắt run rẩy, công phu mắng người của Hoa Ân Ân nhiều năm không những không suy giảm mà có nguy cơ tăng thêm một bậc.

Nguyệt Hồng Thiên dẫn Lệ Phí Nhã đi từ cửa vào, sắc mặt hai người không ai tốt, đặc biệt là Nguyệt Hồng Thiên dường như vừa mới trải qua một hồi tranh cãi gay gắt, trên mặt còn chưa rút đi hỏa khí.

"Phụ thân, mẫu thân, hai người sắc mặt không được tốt lắm?" Nguyệt Tương Dao cau mày hỏi. Ba ngày nay nàng vẫn chuyên tâm chữa trị cho Băng Ngọc Khiết không có tâm tư cho những chuyện ngoài lề, hôm nay hiếm có được một ngày rảnh rỗi nhưng dường như đã xảy ra nhiều chuyện hơn nàng nghĩ.

Nguyệt Hồng Thiên không nói, con người bốc hỏa từ từ nhu hòa lại nhưng khí tràng trên người thì chưa nguôi ngoai phần nào.

Lệ Phí Nhã thờ dãi nói. "Đồng Đào chủ gấp ám sát nên bị thương, bây giờ vẫn còn hôn mê không rõ. Chiến thúc thúc con bị hoài nghi là hung thủ, đám người kia không cho thúc con rời đi nửa bước đến khi nào tìm ra hung thủ mới chịu thả người. Chúng ta lên đến gặp hắn, khuyên hắn rời đi. Mà con biết đó, với tính tình của hắn đời nào chịu..." Nói tới đây Lệ Phí Nhã chỉ lắc đầu.

Tính tình Lưu Phi Chiến trước giờ thẳng thắn cương trực, khinh thường mấy việc ném đá giấu tay như thế này. Nhưng cũng bởi vậy mà ngoan cố không chịu rời đi mặc cho người ta muốn tra thì tra, muốn xét thì xét. Nói rằng khi nào Đồng Đào Phiến không trả cho hắn mọi công đạo tuyệt không rời đi, nhất định chứng minh bản thân mình. Bởi vậy ba người mới tức giận ngất trời thầm mắng Lưu Phi Chiến trúng bẫy của kẻ khác, rõ ràng người khác đào cái hố to như vậy mà vẫn muốn nhảy vào, không ngu ngốc thì là gì!

"Tức chết lão nương! Lão nương ăn nằm với hắn gần mười năm lại không bằng lời nói vu oan của một thằng nhóc mười tuổi! Sau khi về nhà nhất định hưu hắn, dẫn Tiểu Tiên Tiên ngoạn du thiên hạ! Mặc kệ hắn có muốn làm quân tử tay đội trời chân đạp đất hay không, lão nương chịu hết nỗi hắn rồi!" Hoa Ân Ân tức giận thờ phỉ phò, ngay cả hưu phu cũng nói ra đủ thấy lần này nàng tức giận đến nhường nào. Lại nghĩ tới cảnh mình dẫn con gái chu du khắp nơi mặc cho hắn ta ai oán cầu xin thì Hoa Ân Ân không nhìn được cười to ba tiếng sáng khoái. Mọi người bị dọa cho một trận đổ mồ hôi, chuyện như thế nàng còn nói ra được thì có chuyện gì mà nàng còn không sợ hãi?!

Khóe miệng Mặc Thần Dực khẽ co rút, nghĩ tới tính tình Nguyệt Tương Dao cũng không thua gì với nữ nhân đang điên cuồng cười này, đột nhiên hắn sợ, sợ có một ngày nàng sẽ ôm tiểu bảo bảo ném cho hắn hưu thư rồi phui mông bỏ chạy. Không biết khi đấy hắn sẽ có sắc mặt gì. Nếu như có ngày đó, chán chán hắn sẽ không bình tĩnh như bây giờ chỉ ngồi co rút khóe miệng! Không biết nên nói Mặc Thần Dực quá lo xa hay quá tự tin với chính mình, Nguyệt Tương Dao có gả cho hắn hay không thì khó mà nói trước được.

"Ân di à, người ta nói họa từ miệng gây ra. Nếu Chiến thúc thúc nghe thấy thì làm sao bây giờ?" Nguyệt Tinh Bảo chớp hai mắt tinh nghịch, nội tâm không hề lo lắng cho Lưu Phi Chiến một chút nào.

"Hừ! Hắn muốn nghe ta nói cho hắn nghe! Ta đây cóc sợ hắn!" Hoa Ân Ân hừ lạnh lại không biết bóng đen to lớn đang đến gần, vẫn còn không sợ trời không sợ đất mắng Lưu Phi Chiến, càng mắng càng hăng say thiếu chút nữa đã viết thành một bài ca ba ngàn chữ phân phát cho mỗi người một bản.

"Hừm? Ta muốn nghe cái gì?" Đột nhiên một trận da gà kéo tới, lại nghe sau lưng là giọng nói trầm trầm quen thuộc, thân thể của Hoa Ân Ân cứng ngắc, khóe mắt co rút nhìn người nam nhân mặt đen hơn than. Thấy Lưu Phi Chiến, Hoa Ân Ân thiếu chút nữa đã đem tìm ném ra ngoài, bao nhiêu lời mắng chửi đều cố nuốt vào bụng, miệng kéo ra một nụ cười khó coi còn hơn khóc. Nhưng còn không đợi Hoa Ân Ân bảo chữa, Lưu Phi Chiến đã vác nàng ngang vai nghênh ngang rời đi, lúc đi còn không quên bỏ lại một câu. "Đại ca, đệ bận mấy ngày, phiền ca xử lý giúp đệ mấy chuyện vặt vãnh!"

Giỏi lắm! Lưu Phi Chiến hắn chỉ mới không canh chừng nàng mấy tháng mà đã lộng quyền như vậy, dám đòi hưu hắn?! Ai cho nàng lá gan thế! Nếu không phải sau khi ba người rời đi, hắn thấy lo lắng nên mới âm thầm chạy theo thì đã không nghe được một tràng mắng chửi từ nàng. Tốt lắm! Nuông chiều khiến nàng sinh hư rồi, lần này nhất định phải dạy dỗ nàng thật tốt mới được! Xem sau này còn dám mắng phu quân mình nữa hay không!!!

Mọi người "..."

Nguyệt Hồng Thiên tròn mắt nhìn "...". Chuyện hai phu thê các người tại sao lại ném lên đầu hắn! Nằm không cũng dính đạn là sao!

Ai mà ngờ Lưu Phi Chiến lại bất thành linh xuất hiện như vậy, xem ra phen này Hoa Ân Ân không mất chín trâu hai hổ thì không xoa dịu được lửa giận của hắn rồi. Quả nhiên quả quyết dày có móng tay nhọn! Khoan, trong trường hợp này thì câu này hợp hơn: trời gây nghiệt có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống!

"Tiểu tử, có phải con có tình không hả?" Nguyệt Hồng Thiên xoay người, âm dương quái khí cười gằn một cái. Nếu không phải tên tiểu tử này thì hắn đâu cần phải đi ôm đống chuyện này vào người. Nhất định phải khiến tiểu tử này kêu cha gọi mẹ!

"Con có làm gì đâu? Tất cả đều do Ân di tự nói mà!" Đùa nghịch ném qua một cái cười ngây ngô, Nguyệt Tinh Bảo tự nhận không thẹn với lòng nói. Đùa

à, nếu thật sự thừa nhận thì còn không phải mông nở hoa hay sao? Nguyệt Tinh Bảo ta không ngu ngốc đến nỗi tự mang lửa vào người.

"Hừ! Con chờ đó cho ta!" Nguyệt Hồng Thiên tức giận mắng. "Ngày mai chúng ta bắt đầu học bài mới, tiểu tử thú nhà ngươi chuốt bị tinh thần đi!" Nguyệt Hồng Thiên đắc ý đảo dạt. Nhượng mi, thế nào? Ngươi muốn phản kích? Tốt, tôi đây!

"!" Nguyệt Tinh Bảo muốn lật bàn kháng nghị. Đây là lấy việc công trả tư thù! Gian manh! Vô liêm sỉ! Tiểu nhân ti bỉ! Bi ối! Còn bảo hấn chuẩn bị tinh thần? Là chuẩn bị tinh thần để bị lão cha hấn ngược đãi đúng không?! Kháng nghị ngược đãi trẻ em a!

"Tiểu tử, con còn non lắm! Ha ha ha!" Nguyệt Hồng Thiên nhìn mặt Nguyệt Tinh Bảo liên tục biến màu thì đắc ý cười to, bao nhiêu bức bối vừa rồi đều bị ném ra sau đầu.

Lệ Phí Nhã chỉ cười cười. Cảnh này đã lặp đi lặp lại mấy năm nay, nhìn thêm cũng chỉ buồn cười. Đây là cách hai cha con chung đụng nhiều năm, không hề có chút cổ kỳ nào. Vui thì đắc ý cười to, tức thì trừng mắt báo thù sau, Lệ Phí Nhã cũng đã som luyện thành thói quen.

"Phụ thân vẫn là lo cho việc trước mắt đi." Ngược lại ở một bên Nguyệt Tương Dao tạt một gáo nước lạnh đập tắt niềm kiêu hãnh vừa mới bùng phát của Nguyệt Hồng Thiên. Nguyệt Tinh Bảo lại được nước cười nhạo hai tiếng, thậm chí vui vẻ trong lòng. Vẫn là tỷ tỷ tốt nhất!

"Vậy ngày mai hãy để ta thay bá phụ dạy đệ đệ một chút, cũng không tốn mấy thời gian." Một bên Mặc Thần Dực nhìn không được mà cười nhẹ một tiếng, ý tứ trong mắt rõ ràng không che giấu.

Gương mặt Nguyệt Tinh Bảo khề cứng, cầu cứu tỷ tỷ. Nhưng Nguyệt Tương Dao đành tỏ ra bất lực lắc đầu. Nguyệt Tinh Bảo chỉ cảm thấy băng phong réo rít bên tai mình. Đúng là tránh vô dựa gập vô dựa!

Nguyệt Hồng Thiên tuy đắc ý nhưng không dám bộc lộ ra bên ngoài sợ Nguyệt Tương Dao một lần nữa tạt nước lạnh, đồng thời hương ánh mắt 'hào mưu kế' qua Mặc Thần Dực, thậm chí khen ngợi cùng chung chí hướng.

Nguyệt Tương Dao "..."

Nguyệt Tinh Bảo "..."

Mọi người "..."

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Đông Đảo Phiến nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, nhưng lại là dạng khó chơi nhất. Tuy không lớn mạnh như Nguyệt Phủ nhưng lại được lòng dân, dân chúng sống xung quanh đều rất tôn sùng người Đông Đảo. Giang hồ có luật bất thành văn, có thể tranh đấu sống chết nhưng tuyệt đối không được đụng chạm tới dân chúng vô tội.

Thái độ của đệ tử Đông Đảo luôn được khen ngợi là thuận mắt dễ nhìn tìm không ra khuyết điểm, đến cả Lưu Phi Chiến chạy tới đó hô to gọi nhỏ muốn xin Từ Diễm San Hồ cũng chưa một lần tỏ thái độ. Cũng giống như lần này, dù bị nghi là sát thủ nhưng người Đông Đảo ngoài đứa con trai bảy tuổi không hiểu chuyện thì ai cũng đối với Lưu Phi Chiến hòa nhã, chưa từng một lần ra sắc mặt. Còn rất biết phối hợp với Nguyệt Hồng Thiên điều tra kẻ đằng sau là ai, tuyệt không để ai chịu oan khuất nửa phần.

Mà Nguyệt Hồng Thiên cũng bị chuyện này mà đau đầu mấy ngày, cứ mỗi lần có cảm giác đã đến gần sự thật thì sẽ bị một cái gì đó ngăn cản, bắt buộc phải quay về con số không. Cứ như là bị ai đó trong bóng tối thao túng khiến cho không ngày nào hấn được ngủ yên.

Chuyện này bên ngoài cũng chưa từng lộ một chút da lông nào, duy chỉ có cái này an ủi được phần nào trong Nguyệt Hồng Thiên.

Ngay lúc này, Băng gia tuyên bố Đại hội Võ lâm chính thức tổ chức vào ba ngày tới đây lên một trận sôi trào ở Băng La Đảo. Rốt cuộc thì cũng tới, nguyên nhân dẫn tới hàng ngàn nhân sĩ giang hồ tập trung về đây.

"Phụ thân dự định không tham gia?" Nguyệt Tương Dao nghi ngờ nói. Nàng có một linh cảm, đằng sau Đại hội Võ lâm này còn có một bí mật kinh người nữa, nhưng trước tiên đó chính là phải tham gia vào Đại hội. Mà nàng thì không có ý định tham gia, nguyên nhân thì chỉ có nàng biết, bây giờ bên ngoài biết nàng giỏi y thuật đã đủ gây chấn động, nếu biết nàng có võ công thì càng kéo theo không ít phiền toái. Mà Mặc Thần Dực càng không thể, kinh mạch hấn chưa hồi phục, nếu bước ra thì đấu còn không phải đâm đầu vào chết. Phong Ly là người của triều đình, đừng nói tham gia, xuất hiện nơi này cũng là một kỳ tích rồi, Mặc Ngọc Hân thì không cần nói, với võ công của nàng tuy được xem là xuất chúng nhưng chỉ đối với những lứa tuổi như nàng, nếu so sánh với độ tuổi hơn hai mươi, Mặc Ngọc Hân quả thật không thể so sánh.

Tính đi tính lại, Ma Cung không có ai đủ khả năng đại diện cho cả một môn phái, coi như bị loại ngay vòng đầu. Đáng lý Nguyệt Phủ còn có Nguyệt Hồng Thiên và Lưu Phi Chiến, nhưng ngay lúc này hai người lại bị cuốn vào vòng tròn khác. Tuy có mấy người khác đi cùng nhưng suy cho cùng thì không có địa vị để ăn nói ngang hàng với những kẻ máu mặt ở đây. Loại trừ hết những người này, trước mắt chỉ còn lại nàng, Nguyệt Tinh Bảo và Hoa Ân Ân. Nhưng là Hoa Ân Ân còn có thể xuống giuông được hay không là một vấn đề khó. Vì vậy chỉ còn hai tỷ đệ Nguyệt Tương Dao mà thôi. Xem ra nàng đành phải dùng tới cách cuối cùng rồi.

Nguyệt Tương Dao xoa người muốn đi chuẩn bị một số thứ, nào ngờ lúc này vang lên giọng nói trong trẻo của Tiểu Châu.

"Chủ nhân có cần ta giúp không?" Dưỡng thương một tuần lễ, Tiểu Châu đã sớm chán muốn chết nhưng lại không dám bước ra khỏi tổ ấm chút nào, chỉ sợ vừa mới bò ra được một phần thì đã bị Vĩ Hồ cấp đem đi ngâm rượu. Vừa hay nó thông qua khe ước nhìn thấu được đẳng đo của nàng nên mới lên

tiếng hy vọng lấy công chuộc tội.

"Người vẫn đang bị thương thì làm sao giúp được ta?" Nguyệt Tương Dao hỏi lại. Nàng vẫn nhớ Tiểu Châu có thể biến lớn nhỏ tùy ý, tới lúc đó chỉ cần một chút kỹ xảo là được.

"Không đáng ngại, chỉ cần vài gốc thảo dược thì có thể hồi phục được sáu, bảy phần. Bao nhiêu đó cũng đủ đối phó với đám phế vật đó rồi!" Giọng của Tiểu Châu thập phần tự tin. Điều này khiến Nguyệt Tương Dao hơi nhúm mi không thích nhưng cũng không trách. Vốn là Thần thú kiêu ngạo nay bị nàng lập khế ước đã là quá ừy khuất, nàng cũng không nên ngăn cản hẳn tự phụ một chút. Nhưng quả thật, Tiểu Châu có cái vốn đề kiêu ngạo mà.

"Được, ta giúp người trị thương!" Nguyệt Tương Dao xoay người nhếch môi, thân ảnh như một đạo ánh sáng mờ dần trong không khí, trước khi biến mất, đáy mắt Nguyệt Tương Dao nhìn qua ngọn núi cao lớn đỉnh đầy tuyết trắng. Nơi đó ba ngày sau sẽ là một cuộc đọ sức đầy máu tanh.

_____ **Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon** _____

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ai là người tiếp theo? Gia chấp hết! (2)

Đảo mất lại trôi qua ba ngày, sáng sớm dưới chân núi tuyết, nhân sĩ giang hồ đã sớm tụ tập chờ Băng gia chủ đến tuyên bố Đại hội bắt đầu. Đáng lý một Đại hội Võ lâm lớn như thế này thì phải có đến vạn người tham gia, nhưng địa điểm tổ chức lại ngay giữa biển xung quanh bốn bề đều là băng giá, hướng chỉ một hòn đảo như Băng La Đảo không thể chứa quá nhiều người. Nên khi từ nửa tháng trước khi Nguyệt Tương Dao đến, Băng La Đảo đã đưa ra lệnh cấm đối với tàu thuyền của những kẻ vô danh tiểu tốt rồi. Vấn nên một đại hội lớn như thế này chỉ có hơn hai ngàn người tham gia.

Vốn không khí buổi sáng mát lạnh thoải mái, lại bị một đám người ồn ào tụ tập không khí mát lạnh cũng bị trở nên náo nhiệt nóng bức.

Điểm lại một số gương mặt nơi này, có Thần Môn và Ma Cung - hai trong ba môn phái đứng đầu Long Phượng Giới, sau là Thập đại môn phái cùng một nhóm đệ tử cao thấp, cuối cùng là một đám người đến xem náo nhiệt có cũng được mà không có cũng không sao.

Từ vị trí đứng có thể nhìn rõ hai thế cực đang âm thầm tranh đấu, một bên Thần Môn cùng bảy trong mười đại môn phái, bên này Ma Cung, Nguyệt Phủ và ba môn phái còn lại đứng chung một chỗ. Rõ là bị áp đảo về số lượng nhưng khí thế của Ma Cung chưa bao giờ chịu lép vế. Hai bên tranh đấu gay gắt, người xem thì càng hào hứng bàn tán.

Thần Môn cùng một đám người bộ dáng thanh cao đứng trên một mảnh cỏ sạch sẽ khinh thường nhìn đoàn người nhốn nháo kêu ca, trong mắt ai cũng không che khinh bỉ nồng đậm, giống như chỉ nhìn thôi cũng làm bẩn mắt họ.

Từ đằng xa, người Nguyệt Phủ cùng Ma Cung cười đùa náo nhiệt nào có bộ dáng hồi hộp đáng có. Hôm nay ba người Nguyệt Hồng Thiên, Lệ Phí Nhã và Hoa Ân Ân vì bận chuyện của Lưu Phi Chiến nên không tới, chỉ đành phải để Nguyệt Tương Dao mang Nguyệt Tinh Bảo đến nơi này. Mà Ma Cung cũng đồng dạng Mặc Thần Dực một mình đi tới, nguyên nhân hiển nhiên là vì muội muội đã bị một vị khác quần thân không cho đi. Tuy vậy khí thế không hề giảm mà còn tăng đáng kể.

Đến khi mặt trời lộ rõ hình dáng là một vòng tròn sáng thì Băng Vũ Quỳnh dẫn theo hai gia chủ của Lam gia và Tây Môn gia đạp tuyết trắng đi đến. Băng Vũ Quỳnh độ tuổi vừa qua bốn mươi, là độ tuổi khí định thần nhân, giờ tay nhất chân đều mang theo một tư vị thành thực, cộng thêm thời trẻ cũng là tuần nam khó gặp nên làm không ít nữ nhân lẫn trong đám người phát sáng hai mắt. Người ta là gia chủ thế lực một phượng, lại nghe nói phu nhân trong nhà mất sớm, nếu như các nàng có thể lọt vào mắt xanh của hắn thì mộng chim sẽ hóa phượng hoàng cũng không xa vời! Nhất thời những nữ nhân này rục rịch không thôi.

Còn Lam gia chủ và Tây Môn gia chủ thì đã qua độ tuổi lục tuần, gương mặt già dặn tuy chưa nhiều nếp nhăn nhưng cũng không che giấu được sự bào mòn của thời gian. Hai người đi song song với nhau, có lúc nói với nhau đôi câu rồi bật cười, nhìn qua đáng vẻ như vô cùng hòa hợp. Lam gia chủ một thân bạch y tiên cốt, râu dài phất phơ trong gió, cặp mắt cong cong toát ý cười làm cho người đối diện có cảm giác tiên phong đạo cốt, thân thiện, thoải mái. Ngược lại Tây Môn gia khoác một thân trầm y thêu chỉ vàng chói mắt, vành mắt khẽ nhếch, đôi mắt xéch cùng với nụ cười gian xảo trên môi như một con cáo già lúc nào cũng chờ bẫy người khác. Hai người hai cực đối lập lại đi song song với nhau, cười đùa như thật sự là bạn già lâu năm khiến người ta khó mà dò được tâm tư.

"Băng gia chủ. Lam gia chủ. Tây Môn gia chủ." Trúc Huyền Tông nhân cơ hội ôm quyền theo đúng tiêu chuẩn chào hỏi. Lúc ánh mắt hắn nhìn qua Lam gia chủ, đáy mắt hơi lóe một tý nhưng rất nhanh rút đi khi chưa ai phát hiện ra kịp.

"Môn chủ khách khí. Tuổi trẻ tài cao, tuổi còn nhỏ mà đã có khí thế bậc này quả thật là nhân trung long phượng!" Băng Vũ Quỳnh chỉ cười, nụ cười không nhạt cũng không mặn làm cho người ta không đoán được suy nghĩ của ông.

"Nào đám Huyền Tông thân là tiểu bối, đâu dám trước mặt các vị tiền bối đây kiêu ngạo. Huống chi Huyền Tông còn phải học hỏi nhiều ở ba vị." Trúc Huyền Tông nâng lên nụ cười khiêm tốn, tuần nhan ôn hòa lễ phép nói.

"Khách khí! Khách khí!" Hai lão gia chủ liên tục cười khách khách khí khí, trong mắt không che được tán thưởng rồi lại âm thầm nhìn Băng Vũ Quỳnh. Nhìn xem người ta đi, tuổi còn nhỏ nhưng đã biết kính trên nhường dưới, người một nam nhân tuổi còn nhỏ hơn bọn ta nửa đời người (ba mươi năm) mà không biết một chút kính lão đắc thọ! Còn không mau nhường vị trí đứng đầu cho bọn ta!

Băng Vũ Quỳnh vờ như không thấy ánh mắt đầy ẩn ý của hai lão, cố ý nói lảng sang chuyện khác. Cứ như vậy, Băng Vũ Quỳnh sau khi đến cũng phải mất hơn nửa canh giờ chào hỏi hết những quý nhân ở nơi này.

Phải đợi đến lúc bụng Nguyệt Tinh Bảo kêu to thì mấy người này mới kết thúc. Gương mặt trẻ con tức giận bất bình nói. "Đáng ghét! Rõ ràng chúng ta chữa bệnh cho hần cùng con gái hần vậy mà chỉ đến chào hỏi chúng ta qua loa rồi đi, trong khi nói chuyện với đám người đó gần nửa canh giờ!" Không trách được Nguyệt Tinh Bảo nôn nóng, với tính khí của trẻ con thì tự đứng sau khi nhìn thấy cảnh này sẽ khó chịu bất bình, điều này không có gì lạ.

"Không cần, như vậy càng phiền phức. Nhìn hai lão gia hóa luôn đi theo đuôi hần ta xem, chỉ sợ đã hận hần thấu xương, càng sợ rằng Băng gia sẽ mượn lực của ai đó để chen ép bọn họ nên mới lúc nào cũng không rời mắt hần. Nếu Băng gia chủ lại đây nói chuyện quá năm câu, để nghỉ chúng ta có phải rơi vào tranh đấu của ba nhà hay không?" Nguyệt Tương Dao cũng không trách cứ Nguyệt Tinh Bảo một câu, chỉ xoa đầu cậu nhóc rồi từ từ phân tích cho cậu hiểu.

"Vậy những người đó có bị cuốn vào không?" Ngắm một chút Nguyệt Tinh Bảo lại chỉ về phía Thần Môn và mấy người của đại thế lực.

"Sẽ không." Mặc Thần Dực lắc đầu chắc chắn nói.

"Tại sao?" Nguyệt Tinh Bảo không thể hiểu nổi suy nghĩ của người lớn, tại sao nói chuyện với Nguyệt Phủ thì Nguyệt Phủ sẽ bị cuốn vào còn bọn họ thì không?

"Bởi vì trước đó Nguyệt Phủ và Băng gia đã có giao tình, càng là cơ hội để Băng gia dựa vào khi có thể. Còn đối với những thế lực khác, hai lão gia hóa này hiểu rõ tính tình của Băng gia chủ tuyệt không đi mượn lực của người ngoài." Hoặc là hai kẻ đó chắc chắn sẽ không có thể lực nào ngoài Nguyệt Phủ đồng ý trợ lực cho Băng gia. Chỉ là điều này hần không nói, mới nhếch lên một độ cong nhẹ, đáy mắt là một mảnh bình tĩnh.

Nguyệt Tinh Bảo có cái hiểu có cái không gật gù không hỏi nữa, cậu sợ còn hỏi nữa sẽ bị mấy cái suy nghĩ phức tạp này đè bẹp mất.

Bên này nói đôi câu, bên kia Băng gia đã nói xong một đoạn, dẫn đầu đoàn người bước từng bước đi lên cầu thang bằng đá. Mục tiêu là võ đài nằm sâu trên đỉnh núi tuyết.

Như mọi khi, Thần Môn lấy Họa Dung Như và Trúc Huyền Tông làm dẫn đầu, kiêu ngạo hống hách đi sau Băng Vũ Quỳnh. Đám người còn lại dù không hài lòng nhưng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt đi phía sau. Một hàng dài người chỉ chút lực đi lên núi tuyết.

Hồ hấp trần trọc nhả ra từng ngum khí lạnh, những người bước lên đầu tiên đều bị cảnh tượng một màu trắng xóa đâm vào mắt làm cho thất thần trong vài giây. Cả đỉnh núi bị bao phủ một lớp tuyết dày, đỉnh núi một mảnh bằng phẳng rộng lớn chỉ có tuyết và tuyết không có một bóng cây ngọn cỏ, đứng cả ngàn người đông nghìn nghịt cũng không thấy chật.

Giữa sân tuyết lạnh là một lối đi bằng đá đen hình lục giác khắc hoa văn cổ xưa không nhiễm một hạt tuyết trắng, hai bên lối đi đều có một đài tượng cao hơn, hẳn là nơi để quan sát. Đài tượng không lớn không nhỏ, phía trên chỉ sắp xếp đúng số ghế cho những thế lực lớn, không thừa cũng không thiếu một cái.

Đệ tử Băng gia nhìn thấy gia chủ tiến tới thì thi hành lễ rồi quay lại vị trí, mỗi một góc lối đi đứng một người, khí thế trang nghiêm bức người cùng đôi mắt sắc bén quan sát xung quanh, mặc kệ cho cái lạnh cắt da cũng chưa từng nhả mảy một cái.

Những người đi lên nhìn thấy một cảnh này thì ngầm hiểu, mỗi người tự chọn cho mình một chỗ đứng rồi bắt đầu bàn luận sôi nổi.

Nguyệt Tương Dao là những người đi lên cuối cùng, mặt không đỏ tim không đập đi thẳng đến vị trí dành cho Nguyệt Phủ, lúc đi ngang qua Họa Dung Như thì dừng một nhịp rồi tiếp tục bước đi. Mà chỉ bởi một nhịp này cũng làm cho một đám người nín lặng.

Vốn ai cũng cho rằng, Họa Dung Như đã là mỹ nhân thiên hạ thì khó có ai bì kịp với nàng nhưng khi những người này nhìn thấy Nguyệt Tương Dao thì không nhìn được mà so sánh hai người. Thiếu nữ bạch y đạp gió tuyết đi đến, trên người là hơi thở lạnh lùng tà mị, thần sắc lười biếng, môi nâng lên một nụ cười nhạt không rõ ý tứ. Làn da sáng như trắng rằm, ba ngàn tóc đen như thác đổ sau lưng, mắt hoa đào tà mị che lấp ánh sáng trong mắt, môi không son mà đỏ kiêu diễm trước ánh mặt trời. Thân hình thiếu nữ xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh ngạo kiều trong gió. Gương mặt xinh đẹp như thế hoàn mỹ như thế, dù có lật tìm bao nhiêu lần cũng tìm không ra khuyết điểm. Chỉ mỗi một gương mặt nhưng cũng đủ làm mê hoặc bao nhiêu người.

Hôm nay cả hai người đều lựa chọn bạch y, dù vậy lại khác xa một trời một vực. Họa Dung Như vốn là đại mỹ nhân vang danh thiên hạ, không ai không biết tới dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của nàng ta. Trên người Họa Dung Như luôn toát ra một cỗ khí chất thanh thuần bạch nhược cộng thêm màu trắng tinh khiết yếu ớt tựa như một đóa hoa dễ dàng bị vùi dập chọc người che chở.

Ngược lại, Nguyệt Tương Dao tuy một thân bạch y nhưng khí chất trên người thì hoàn toàn bỏ Họa Dung Như một bước xa. Trên người nàng là lười biếng kiêu ngạo, cao quý trời sinh toát ra từ trong xương tủy. Nàng là hùng ung tung cánh trên bầu trời chứ không phải loại cỏ dại mềm yếu núp dưới cánh người khác. Màu trắng giống như sinh ra là dành cho riêng nàng, chỉ có ở trên người nàng nó mới có thể bộc bạch được toàn bộ khí chất kiêu ngạo của riêng nó.

Khi đối mặt với Họa Dung Như, người ta sẽ cảm thấy như nằm trong ôn nhu hương, nàng ta tựa như trích tiên lạc đến phàm trần, sinh ra là để sùng chứ không phải đánh. Còn đối với Nguyệt Tương Dao, khí chất trên người nàng làm cho người ta không thể nhắm mắt nhắm mũi với một ai khác, nàng tuyên cáo

với người khác, nàng không cần bảo vệ, thứ nàng muốn nàng tự giành lấy. Ở nơi này cũng không ít người trải sự đời có đôi mắt tinh tường đã bỏ qua thú vui ái ố, ở Nguyệt Tương Dao họ thật sự tán thưởng, còn đối với Họa Dung Như giống như là một loại trách nhiệm phải bảo vệ nàng nữa. Bên nào nặng nhẹ tự dung họ thấu hiểu. Vì vậy, một lần so tài này ai thắng ai thua đã rõ.

Chỉ một lần dùng nhíp, thắng bại đã phân.

Họa Dung Như nắm chặt bàn tay muốn bạc máu, đáy mắt nổi sát khí nồng đậm. Nàng ta vừa rồi nhận ra ý tứ khiêu khích trong ánh mắt của Nguyệt Tương Dao, dù chỉ là lướt qua nhưng Họa Dung Như dám khẳng định. Nữ nhân kia dám cùng nàng ta khiêu khích! Chỉ một điều này, nữ nhân đó đáng chết vạn lần!

Trúc Huyền Tông nhú mày kiểm, ánh sáng lạnh chạy qua đôi mắt. Nữ nhân này... mang tới cho hắn cảm giác cực kỳ không thoải mái! Tiềm thức nói cho hắn biết không nên trêu chọc nàng, nếu không chịu thua thiệt là bọn hắn. Thật không ngờ, một nữ tử nho nhỏ lại có khí thế bạt này, khó trách những mưu kế dụng phải nàng đều thất bại. Đến hắn cũng phải mất vài giây mới định thần được, không trách được đám thuộc hạ của hắn không thắng được nàng, một nữ tử như vậy, dù là hắn cũng phải e ngại ba phần. Nhưng nói gì thì nói, chuyện gây thù với nhau thì cũng đã thành, bây giờ trước mắt là phải ngăn cản nàng ta xen vào chuyện của bọn hắn, nếu không kế hoạch lại thất bại trong gang tấc.

Nhìn những ánh mắt mơ tưởng của đám người, sắc mặt của Mặc Thần Dực âm trầm, muốn đem những con mắt nhìn nàng chém thành trăm mảnh. Cũng không quan tâm đến ánh mắt người khác, đi nhanh thêm một bước đẩy Nguyệt Tinh Bảo từ trong tay Nguyệt Tương Dao qua ghế của Ma Cung, còn mình thì tự nhiên tự tại ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Tương Dao.

Nguyệt Tinh Bảo "..."

Băng Vũ Quỳnh "..."

Nguyệt Phủ, Ma Cung "..."

Đây là đang tuyên bố chủ quyền? Có cần ấu trĩ như thế không? Người Ma Cung dờ khóc dờ cười, thật không ngờ chủ tử cũng có một mặt như thế. Nguyệt Tinh Bảo nghiêng răng, nếu không phải tỷ tỷ không cho cậu cần quấy thì cậu đã đập bay tên nam nhân này ra khỏi đó rồi! Tỷ tỷ là của cậu! Còn Băng Vũ Quỳnh sau khi nhìn một màn này thì lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ may mắn vì những cái ghế đều giống nhau từ chất liệu đến kích cỡ, nếu không Thiếu chủ Ma Cung lại ngồi trên một cái ghế trẻ con thì Băng gia của hắn không biết chui đầu vào đâu cho bớt xấu hổ. Đúng là may mắn.

Đội Nguyệt Tương Dao ngồi lên vị trí của mình thì những người khác đã ổn định lại, ánh mắt nhìn Nguyệt Tương Dao cũng thêm một phần thâm thúy. Đặc biệt là một số người có tâm tư riêng, ánh mắt nhìn nàng càng thêm tính toán, nói to nói nhỏ với đệ tử đặc ý, nội dung đại khái là tìm cách tiếp cận Nguyệt Tương Dao, nam tử thì hai mắt sáng lên, nữ tử thì tối mặt ghen tuông, không cần nghe cũng biết là nói gì.

Bên này Nguyệt Tương Dao được hoan nghênh, bên cạnh Mặc Thần Dực tối mặt, ánh mắt âm trầm liếc qua từng người. Đám người nọ chỉ cảm thấy một trận lạnh gáy, rằng mình một cái liền không dám bộc lộ tâm tư ra mặt, nếu không có vài ba người chết cũng không lạ.

"Khụ khụ! Như các vị đã biết, Băng La Đảo lần này tổ chức Đại hội Võ lâm, triệu tập quần hùng là để chọn ra người đứng đầu ứng cho chức vị Minh chủ võ lâm! Vốn Đại hội nên được tổ chức từ hai tháng trước. Nhưng bởi vì bốn đảo có nhiều chuyện xảy ra nên mới làm kéo dài thời gian của mọi người nên thay mặt cho Băng La Đảo, Băng Vũ Quỳnh tôi thật sự xin lỗi." Băng Vũ Quỳnh bước lên lời dài, giọng nói xen lẫn nội lực truyền khắp tai những người nơi này.

"Quy tắc rất đơn giản, ai là người đứng vững sau cùng người đó thắng! Chẳng cần quan tâm các ngươi dùng cách gì, phương thức gì, âm mưu cũng được, tình thương cũng được, giết hoặc ném đối thủ xuống lời dài thì sẽ thắng. Chỉ cần bước lên lời dài này sinh tử bốn đảo không quan tâm!"

Nghĩa là nắm đấm ai mạnh người đó thắng! Một khi đánh sống chết do mệnh!

Một câu nói khiến cho toàn trường yên lặng, dù biết rõ kết quả là vậy nhưng cũng có không ít người thầm thối chí. Mỗi lần xảy ra đại hội tranh tài đều không ít người bỏ mạng, dù vậy cũng không ngăn được tham vọng muốn vang danh thiên hạ, nhưng mấy ai làm được? Cái đó chỉ có thể một phần dựa vào vận may, một phần dựa vào bản lĩnh mà thôi.

"Như các vị đã biết, thắng làm vua thua làm giặc. Đúng vậy, ai thắng người đó làm Minh chủ võ lâm, người thua không có tư cách dị nghị. Còn nữa, chỉ có Minh chủ võ lâm mới có tư cách bước vào Vô Tận Hư Không. Vì vậy, bốn đảo hy vọng Đại hội Võ lâm lần này sẽ tìm được một vị anh hùng xứng với vị trí Minh chủ này!" Lời này kết thúc làm cho bên dưới sôi trào mãnh liệt.

Ai không tham lam? Không tham danh cũng tham lợi! Huống chi địa danh Vô Tận Hư Không đối với những người này là sự cám dỗ chết người. Truyền thuyết nói trong Vô Tận Hư Không chứa vô số bảo vật, gọi là hư không, thực chất là một cung điện nằm ẩn sâu dưới hải vực, mệnh mong vô hạn không điểm cuối. Không ai rõ tòa cung điện đó nằm ở đâu, cũng không biết hải vực kia là nơi nào, chỉ biết trên đời có tồn tại một thứ được gọi là Chia Khóa. Chia Khóa có khả năng mở ra con đường để đi tới hải vực, nhưng khi tới đó có tìm được tòa cung điện hay không thì không ai biết được. Truyền thuyết cũng có nói, Vô Tận Hư Không không chỉ có bảo vật mà còn có hàng vạn con quái vật canh giữ, chỉ cần sa chân một phút liền bỏ mạng. Nhưng mà điều đó cũng không ngăn được lòng tham vô đáy của con người, thậm chí lại càng kéo theo hàng ngàn người tò mò vì nó mà đâm đầu lao tới, cuối cùng chôn thây dưới đáy biển.

Từ nhiều năm nay, Chia Khóa đã đi chung với danh hiệu Minh chủ võ lâm, mỗi một lần đại hội lại là một lần mưa tanh gió máu. Nhưng là lấy được Chia Khóa thì chưa chắc đã mở được con đường thần bí dẫn tới Vô Tận Hư Không, vì vậy trải qua hàng trăm năm, chiếc Chia Khóa qua tay hàng trăm người cũng chưa từng có dị động. Tuy vậy vẫn có người tiếp tục ôm giấc mộng hảo huyền, chờ đợi một ngày Chia Khóa tìm được người có cơ duyên mở ra con đường thần bí.

Nguyệt Tương Dao nhú nhú mi, nàng chưa từng nghe qua Vô Tận Hư Không, thậm chí hỏi Vi Hồ nhưng ngay cả Vi Hồ cũng không biết thì đành buông tha. Có lẽ nơi này nằm ngoài tầm hiểu biết của nhân loại, đến nay chỉ có một chiếc Chìa Khóa thần bí bí ẩn vẫn chưa chứng minh được Vô Tận Hư Không tồn tại. Đột nhiên cảm nhận được một sự dao động nhỏ thật sâu trong linh hồn. Tâm niệm khẽ động, ý thức liền đi sâu vào Long Quyển.

Người bên ngoài chỉ thấy Nguyệt Tương Dao nhắm mắt dưỡng thần nhưng lại không biết Nguyệt Tương Dao đang đứng trước một lựa chọn ngoài ý muốn.

Cánh cửa thứ năm đã liên tục mấy năm không có động tĩnh, lúc ký khế ước với Tiểu Châu cũng không có dị động, hôm nay vừa nghe tới Vô Tận Hư Không thì liền rung động. Nói không liên quan có quỷ mới tin!

Đọc theo lời mòn quen thuộc, ý thức của Nguyệt Tương Dao trôi dạt đến trước cánh cửa thứ năm. Như một thói quen, Nguyệt Tương Dao quan sát xung quanh cánh cửa nhưng làm nàng thất vọng là không có bất cứ cái gì khác thường giống như dao động do nàng cảm nhận lúc này là giả vậy. Nhưng nàng khẳng định lúc này khi nghe tới Vô Tận Hư Không, rõ ràng cánh cửa thứ năm dao động. Kỳ lạ là nó lại không có bất cứ dấu vết gì cho nàng lần mò, thật sự rất khó hiểu. Xem ra nàng phải tới Vô Tận Hư Không một lần để xác định chuyện gì đã xảy ra.

Lần nữa mở mắt ra, đại hội đã trôi qua hơn canh giờ, không khí đang sôi trào cuồng nhiệt, tiếng hoan hô cổ vũ, tiếng cười lạnh khinh thường, tiếng đánh giá, âm thanh cảm thán của đám người ồn ào xô đẩy. Một mảnh người đông nghịt nhìn trên lôi đài giống như cơn đại náo tới thời cơ của mình.

Bây giờ trên lôi đài, nam nhân trù mủ đầu với một thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi, dường như trận này là đơn phương độc chiến, thiếu niên trẻ tuổi liên tục bị nam nhân trù mủ tấn công dồn dập, khí thế yếu ớt chống trả. Cuối cùng, trước trường xích của nam nhân trù mủ, thiếu niên bị đánh thương nghiêm trọng quăng ra khỏi lôi đài.

"Đa tạ!" Chật vật đứng dậy, thiếu niên ôm quyền đa tạ rồi khập khiễng rời đi không một câu oán hận. Không ai dám chê cười một tiếng, mở ra hai bên cho thiếu niên một con đường. Trận vừa rồi họ nhìn trong mắt, thiếu niên này tuy tuổi nhỏ nhưng thành tựu võ công đã cao, thuộc dạng xuất chúng trong đám bạn cùng lứa. Thiếu niên này đã đánh rớt ba người, có thể coi như một thành tích đáng ghi nhớ. Dù hôm nay hắn thất bại nhưng danh tiếng trên giang hồ đã có, sẽ không ít người tìm tới chiêu dụ hắn đâu.

Nguyệt Tương Dao cũng không quan tâm ai thắng ai thua, gọi Nguyệt Tương Dao lại gần rồi nói nhỏ mấy câu. Lập tức hai mắt Nguyệt Tinh Bảo sáng lên, liên tục gật đầu như gà mổ thóc.

Nhìn thấy biểu tình hưng phấn của Nguyệt Tinh Bảo, Nguyệt Tương Dao chỉ có thể lắc đầu, từ tay áo lấy ra một cái vòng màu xanh đeo vào tay Nguyệt Tinh Bảo rồi nói thầm với hắn vài câu. Nguyệt Tinh Bảo chỉ chờ giây phút này, hai chân cong lên chạy về chỗ ngồi vuốt ve chiếc vòng trên tay.

Hắc hắc! Đồ vật của tỷ tỷ luôn tốt! Lát nữa ta xem đám người các người có tức đến phun ra khói hay không?! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ai là người tiếp theo? Gia chấp hết! (3)

Lúc đầu Nguyệt Tương Dao không nghĩ sẽ để Nguyệt Tinh Bảo lên lôi đài, nàng định sử dụng con rối làm người đại diện tham gia. Tuy nguy cơ bị phát hiện khá cao nhưng nếu không làm thì thật uổng phí một chuyến đi này. Bây giờ thì không cần nữa, Tiểu Châu biến thành chiếc vòng nhỏ thay nàng chiêu cổ Nguyệt Tinh Bảo, nàng cũng không còn lo lắng gì.

Ngồi trên ghế, Nguyệt Tinh Bảo vui vẻ vuốt ve chiếc vòng nhỏ màu xanh lục trên tay, cười hắc hắc. Nghĩ đến một đám người mặt mũi chỉ có thể cắn răng đứng đó, Nguyệt Tinh Bảo thật muốn cười to. Các người không phải là thánh nhân hay sao? Lần này để Nguyệt Tinh Bảo ta diễn một vở kịch cho các người xem, xem xong liệu có học máu hay không a!

Trước đây, Đại hội Võ lâm tuy là nói của toàn võ lâm nhưng những thế lực như Ma Cung thì chưa từng ngó mắt đến, nên chỉ có mấy môn phái chính đạo tranh giành, dần dà tự hình thành một quy luật ngầm, bọn họ tự chia nhau chức vị Minh chủ này. Mà lần này cũng không ngoại lệ, không cần ai nói đám người này cũng tự cho là Ma Cung không tham dự nên ai ai cũng không xem một màn giữa hai tỷ muội Nguyệt Phủ vào mắt. Đợi đến khi họ hối hận thì đã không kịp.

Trên lôi đài, người của đại môn phái đã xuất chiêu, chiêu chiêu đều đem đối phương áp sát, tốc độ nhanh lẹ đã đem đối phương quăng xuống đài. Người xem "ò" lên, điên cuồng cổ vũ, cũng tự hiểu với nhau nơi này đã hết việc của bọn họ, có lên nữa cũng chỉ đem một thân thể thương tích đầy mình trở về.

Qua thêm ba hiệp đấu, người của đại môn phái thần sắc kêu ngoạc lướt qua đám người, môi nhếch lên nụ cười khinh miệt. Đúng là một lũ vô dụng! Còn không làm cho hắn đánh đã tay thì đã lăn xuống rồi!

Mấy người lão đại nhú mày, mặc dù bọn họ chia nhau chức vị này nhưng thái độ kiêu ngạo của người này thật sự quá khinh thường người khác. Đừng quên so với những lão đại như bọn họ, người này chẳng qua chỉ là con kiến hôi, dùng một ngón tay cũng đủ giết hắn.

Nam nhân trên lời đài kiêu ngạo mà quên đi địa vị của mình, hẳn đã quên là, hẳn có một màn này là do những cao thủ không ra tay chứ không phải hẳn là cao thủ, tính tình kiêu ngạo như vậy sau này khó mà thăng tiến trong môn phái. Lúc này những người có mắt nhìn sắc đầu thờ dài một cái, tiếc cho một tuổi trẻ tài cao, nhưng bị tính khí lại đập đổ con đường danh lợi sau này.

Có lẽ bởi vì quá gai mắt với thái độ của nam nhân này, một nữ võ sĩ đi ra từ đám người đập lên bậc thang đi tới. Dung mạo nàng bình thường, nhưng thắng ở chỗ khí chất hào phóng tự do không gò bó. Thần sắc trên mặt nàng ta tức giận, không nói nhiều lời liền rút kiếm ra cùng nam nhân kiêu ngạo đọ sức. Nam nhân ánh mắt khinh miệt, vung đao tiếp chiến.

Đao quang kiếm ảnh chớp loáng, chỉ thoáng qua vài cái hít thở, hai người trên lời đài đã đánh qua mấy trăm chiêu, tốc độ trong mắt người thường nhanh không kịp đoán. Còn đối với những cao thủ như Mặc Thần Dực, những chiêu này chẳng khác gì trò hề, không cần nhìn cũng biết diễn yếu ở đâu. Đó là sự khác biệt giữa hai đẳng cấp, là một ranh giới không bao giờ vượt qua.

Keng! Oanh!

Đao kiếm va chạm vang lên âm thanh chói tai, bốn bề người người hoan hô náo nhiệt. Những lão đại của mấy môn phái lại được dịp bàn tán, không ít lời khen ngợi đối với nữ võ sĩ. Còn Tông Sơn chủ mà nam nhân đi theo thì sắc mặt xám xịt, ánh mắt lạnh lẽo theo từng động tác của hai người.

"Hự! Phụt!" Trúng một chưởng vào vai trái, lại thêm một kiếm xuyên tim, nam nhân vừa nãy kiêu ngạo bây giờ như không tin vào mắt mình, thần sắc không thể tin nổi nhìn mũi kiếm đâm vào tim mình.

Mặc kể nam nhân dần rút xuống, nữ võ sĩ lau máu bắn lên má, thờ dốc đứng nhìn xác của nam nhân mà kích động. Rốt cuộc thì nàng cũng báo được thù! Nàng chờ cái ngày này đã thật lâu, lâu đến nỗi chẳng nhớ bản thân đã trải qua những gì để chờ được đâm một kiếm vào tim hắn! Cái tên vong ân bội nghĩa, lòng lang dạ thú! Cuối cùng thì người cũng gặp báo ứng! Ha ha! Nữ tử cười chưa sót, có ai biết được nàng ta đã phải trải qua những gì, không nhà không người thân, thân là nữ tử lại không nơi nương tựa, ở chốn giang hồ máu tanh này có thể dễ sống sao? Mỗi đêm nàng ta đều giặt mình trong ác mộng, mỗi lần như vậy đều khắc lên tay mình một nhát dao, phải nhắc nhở mỗi thù không đội trời chung.

Hiển nhiên qua quan sát, ai cũng nhìn rõ hai người này có tư thù, tuy nữ tử này võ công không cao bằng nam nhân kia, nàng thắng đều là do tên kia khinh thường đối thủ nên mới buông thả bị nàng ta đâm chết bằng một nhát kiếm. Nếu như nam nhân kia tinh táo một chút, không chừng người nằm trong vùng máu lúc này chính là nữ võ sĩ chứ không phải hắn.

Tông Sơn chủ tức giận đỏ mặt. Mặc dù trên lời đài sinh tử do mệnh, nhưng phải biết trước mặt hắn mà giết người của hắn, quả thật chưa ai làm như vậy qua một lần. Nữ nhân này cư nhiên không nhìn thân phận mình là ai mà dám giết người của Tông Sơn, cho dù là một tên quét rác của Tông Sơn cũng quý hơn cái mạng hèn của nàng ta! Nàng ta làm như vậy, bảo mặt mũi Tông Sơn hắn vứt đi đâu đây?!!

"Lão Sơn a! Chuyện sinh tử thường tình đâu gì phải tức!"

"Chẳng qua mệnh hắn đã cụt người cũng không nên trách người ta!"

"Do tài nghệ không bằng người, chết cũng đáng!"

Những người này quan tâm thì ít mà châm chọc thì nhiều. Ai cũng hả hê khi người gặp họa, đặc biệt tâm tình cực tốt. Ai biểu ngày thường người kiêu ngạo. Để bọn ta xem, người còn dám ngẩng đầu lên hay không a! Ha ha ha!

Tông Sơn chủ đã muốn nổi cơn thịnh nộ nhưng nhờ có một đám hư tình giả ý mà trực tiếp phát bạo, khí thế như chẻ tre hướng tới nữ tử chụp.

"Tiện nhân! Ta giết người!!!" Thấy Tông Sơn chủ lao ra nhưng ai cũng không ngăn cản mà chỉ ngồi xem cuộc vui. Mặt Nguyệt Tương Dao khẽ trầm. Hay cho một đám thanh cao giả dối! Hay cho khẩu Phật tâm xà! Một đám người quân tử!

Oanh!

Đứng trước khí thế như chẻ tre, nữ tử suýt nữa đã muốn quỳ xuống nhưng vẫn cố can rằng không cho phép mình run sợ. Nữ võ sĩ cứ ngỡ là mình chết nào ngờ khi chưởng chụp còn cách nàng ta một gang thì dừng lại. Nàng ta tròn mắt nhìn Tông Sơn chủ đông cứng trước mặt mình.

"Cái gì?!" Tông Sơn chủ kinh ngạc, sắc mặt xám trắng nói. Động tác nửa chừng trên tay bị đình chỉ, cơ thể tựa như đá đông cứng không nhúc nhích nổi. Tông Sơn chủ muốn rút về nhưng giống như bả vai và cổ tay thích đối nghịch nhau, bả vai càng rút về thì cổ tay càng kéo căng ra khiến cho Tông Sơn chủ đau điếng.

"Kẻ nào?!!" Thấy Tông Sơn chủ bị đông cứng, mấy người ngồi trên ghế đồng loạt đứng lên, sắc mặt không tốt nhìn bốn phía nhưng tuyệt nhiên không ai trả lời bọn họ. Đám người sắc mặt hoang mang, cư nhiên ra tay trước mặt họ vậy mà một chút khí tức họ cũng không nhận ra, không hề phòng là lạ đó.

Bốn bề hít khí lạnh, yên tĩnh như tờ. Sợ chỉ cần động một cái sẽ bị gán tội danh hành thích Tông Sơn chủ lên cổ, đến khi ấy, không chỉ có bản thân mà tam tộc nhà mình cũng khó thoát. Vậy nên ai cũng cố gắng thu hẹp sự tồn tại của bản thân mình xuống thấp nhất có thể để tránh họa sát thân vào người.

Từ đầu đến cuối hai huynh muội Thần Môn luôn chú ý nhất cử nhất động ở chỗ Nguyệt Tương Dao, hai người cũng thập phần nghi ngờ chuyện này là do bọn họ bày trò nhưng lại không có bằng chứng. Nguyệt Tương Dao ngoài buồn chán lúc cổ một chút cũng chưa từng nhìn lên lời đài một khắc. Nguyệt Tinh Bảo thì khỏi nói, vốn dĩ đối với đao kiếm này không hứng thú. Còn Mặc Thần Dực, dù hai người có chú tâm đến mấy cũng không phát hiện một chút khác thường nào trên người hắn, tựa như hoàn mỹ vô khuyết.

Ba người tựa như không có chuyện gì xảy ra lại là đáng nghi ngờ nhất. Nếu nói chuyện này không liên qua đến ba người có quý mới tin. Trúc Huyền Tông và Họa Dung Như chắc chắn trong lòng.

Trúc Huyền Tông và Họa Dung Như nghi ngờ không và sai, quả thật lần này do Nguyệt Tương Dao âm thầm ra tay, chỉ cần nàng muốn, đừng nói là tổ sư của ám khí cũng không phát hiện ra. Nàng đơn giản chỉ cách không điểm vài huyệt vị của Tông Sơn chủ mà thôi, qua nửa canh giờ sẽ tự động được giải, bây giờ thì hắn ta phải chịu giày vò đôi chút rồi.

Lôi đài, Tông Sơn chủ đau đến nhe răng, càng muốn rút tay về càng đau khiến cho Tông Sơn chủ đi cũng không được mà lùi cũng không xong, hắn nhảy mất ra hiệu. Tức khắc có bốn đệ tử bên người nhảy tới nâng hắn đi xuống núi tìm y sư. Sắc mặt Tông Sơn chủ âm trầm, nếu hắn biết ai ra tay nhất định sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết! Còn có tiện nhân không biết sống chết dám giết người Tông Sơn chủ, thù này không trả không phải Tông Sơn ta!

Sự kiện trôi qua như khúc nhạc đệm, đến nhanh mà kết thúc cũng nhanh. Lôi đài nháy mắt lại khôi phục bình thường. Mà nữ tử trên lôi đài lúc này cũng hồi phục tinh thần từ trong khiếp sợ, thân thể run run khủng hoảng. Khẳng định bây giờ bất kỳ ai lên dù là một lão già bước nửa chân vào trong quan tài cũng đủ sức hạ gục nàng. Cho nên một đám người xông xáo đòi lên lôi đài nhưng tất cả đều bị hạ nhân của Băng gai ngăn cản.

"Buông ta ra! Ta muốn lên lôi đài thi đấu!"

"Ngươi mau mau lên!"

"Hỗn đản!"

Sắc mặt hạ nhân Băng gia đôi cũng chưa từng đổi, mặt lạnh còn hơn băng, thân thể kiên cố vững như tường thành, chạm vào đều dội ra. Vì thế, một đám người chen nhau nhào lên cũng không có ai vượt qua được sáu cây cột đứng sừng sững như tượng đồng.

Đúng lúc này một thân hình nhỏ nhắn rời khỏi ghế lô leo từng nấc thang lên lôi đài trong ánh mắt ngỡ ngàng của ngàn người.

"Đại tỷ tỷ à, hay tỷ nhường cho tiểu đệ hiệp này đi! Đệ đảm bảo với tỷ đệ lấy giải nhất mang về!" Nguyệt Tinh Bảo cười cười cong hai vành mắt, gương mặt phúng phính đáng yêu cùng với giọng nói ngọt ngào chọc cho lòng người một trận ngứa ngáy khó nhịn. Thật muốn nhào lên chà đạp tiểu tử này một trận a!

Đương nhiên nữ võ sĩ cũng nằm trong nhóm người dính đạn, hai mắt si mê nhìn Nguyệt Tinh Bảo. Nàng ta vốn có một tiểu đệ đệ cũng trạc tuổi Nguyệt Tinh Bảo nhưng là bị kẻ vong ân bội nghĩa hóa thiêu chết cháy. Bây giờ nhìn tiểu tử khá ái đứng trước mặt mà không nhìn được mềm lòng.

"Được, tỷ tỷ nhường cho đệ. Trọng tài, tôi tuyên bố bỏ cuộc!" Không do dự liền tin tưởng đứa nhỏ này nói được làm được, nữ võ sĩ lau máu trên mặt rồi đi xuống lôi đài. Lần quay đầu cuối cùng lưu luyến nhìn Nguyệt Tinh Bảo một cái rồi mạnh mẽ quay lưng đi.

"Đại tỷ tỷ! Khi nào rảnh đến Nguyệt Phủ tìm đệ nhá! Đệ sẽ chờ ngày đó!" Nguyệt Tinh Bảo nhìn theo rồi hô to mặc dù biết cơ hội để hai người gặp nhau lần nữa là rất mong manh nhưng vẫn không do dự mà buông ra một lời hứa hẹn. Trong biển người nghìn nghịt loại người khác nhau, gặp được nhau là duyên, hợp nhau lại là phận. Một lời hứa cũng không mất mát gì. Nữ tử đi xa chỉ giờ tay chào rồi biết mất dưới bậc tầng cấp.

Hi!

Người xem đồng loạt hít ngup ác khí. Cát công bọn họ tranh giành thế mà bị một đứa trẻ sáu bảy tuổi chiếm mất, còn là quan minh chính đại nói lời đại nghĩa, mà nữ tử kia thật là... Nói nhường liền nhường, thật không biết đầu óc được cấu tạo từ cái gì.

Lôi đài một mảnh kêu gào.

"Gào cái gì mà gào! Các ngươi không làm được như gia thì ghen tỵ chứ gì? Không cần phải biểu hiện ra mặt thế đâu!" Nguyệt Tinh Bảo thu lại nụ cười ngoan hiền, nháy mắt nụ cười tiểu ma vương thiếu đòn xuất hiện trên mặt, đặc ý nhìn nhóm người tức xù lông.

Ghen tỵ cái muội muội nhà ngươi!

Mất nào của ngươi thấy bọn ta ghen tỵ hả?!!

"A ui! Các ngươi đừng đồ mắt trừng gia nha! Bản thiếu gia không nhiều thịt, nhìn thêm mấy cái sẽ mất vài cân thịt đó!" Nguyệt Tinh Bảo che mặt nói.

Nguyệt Tương Dao "..."

Ngươi chứng kiến "..."

Hãy nói cho bọn họ biết trên người tiểu tử này chỗ nào không có thịt! Toàn bộ đều là thịt mỡ dư thừa!

Nguyệt Tương Dao có rút khóe miệng, hiếm thấy giờ ngón tay cái lên với Nguyệt Tinh Bảo. Trình độ tán dương bản thân qua mấy tháng theo Phong Ly và Mặc Ngọc Hân học hỏi đã lên cao vùn vút. Quả nhiên có trường lớp đào tạo, trình độ khác hẳn.

"Haiz, khó trách các ngươi, bản thiếu gia đáng yêu khá ái, hoa gặp hoa nở, người gặp người thích như vậy, các ngươi cứ lưu luyến nhìn là phải rồi."

Nguyệt Tinh Bảo lắc đầu thờ dài, ngao ngán nói. Phải nói trình độ tự luyện của Nguyệt Tinh Bảo đã vượt qua mức giới hạn của những người ở đây, có lẽ chỉ có Phong Ly mới có thể đánh ngang đầu với cậu.

Người gặp người thích?!! Khi nào? Tại sao bọn họ gặp lại không thích mà còn hận cay hận đắng?! Không chờ đám người bạo phát, Nguyệt Tinh Bảo lại một lần nữa lắc đầu.

"Các ngươi hận ta như vậy thì chắc chắn không phải người cũng chẳng phải hoa rồi! Lẽ nào các ngươi là cầm thú sao?" Nguyệt Tinh Bảo lại lần nữa "nghĩ vẩn". Lần này trực tiếp khiến cho một đám người phun máu.

Mẹ nó! Từ đâu ra lại có cực phẩm kiểu này?!! Nếu không phải tiểu tử này là Thiếu gia Nguyệt Phủ thì đám người này đã tràn lên đánh cho một trận nhõa đời. Đáng tiếc, nếu vẫn là nếu, mãi không có thật.

Nhìn sắc mặt của đám người từ đen sang trắng rồi từ trắng sang xanh như tắc kè đổi màu, Nguyệt Tinh Bảo âm thầm cười lăn lộn. Tức chết đám người các ngươi! Hôm nay bản thiếu gia không đùa chết các ngươi, bản thiếu gia không mang họ Nguyệt!

"Uy uy! Các ngươi có đầu hay không hả? Bản thiếu gia đói rồi! Còn đánh lẹ để cho gia ăn cơm!" Nguyệt Tinh Bảo phát phát tay, một bộ dáng lười biếng bọc lẹ ra hoàn chỉnh.

Lúc này một đám người lớn mới chợt giật mình, hóa ra nãy giờ mình bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa đùa cợt! Suy nghĩ này làm phần đông đám người nổi bạo, không đợi Nguyệt Tinh Bảo nói lần thứ hai đã nhảy phốc lên lôi đài.

"Tiểu tử thú! Hôm nay lão tử không đánh cho mông ngươi nở hoa, lão tử về quên cây ruộng!" Một đại hán lưng hùm vai gấu quát lớn, đại đao vác lên vai không tiếc sức vùng khắp nơi.

"Đại hán đại thúc, chẳng lẽ thúc không nghe qua kính lão yêu trẻ hay sao? Dù hôm nay đại thúc có trở thành Minh chủ thì người đời chỉ biết tới cái vị Minh chủ già trẻ không tha, đời đời bị thóa mạ!" Nguyệt Tinh Bảo lật mặt như lật bánh trăn, dùng một cái liềm nghiêm túc phê phán làm cho đại hán đứng đối diện phải đỏ mồm hôi.

"Đừng vậy! Dù gì hán ta cũng đã gần ba chục còn dám vác mặt lên lôi đài tỷ thí với một đứa trẻ! Quả nhiên không có da mặt!"

"Đúng là loại nam nhân ta ghét nhất! Già trẻ đều không tha!"

"Nên loại hán ta ra khỏi giang hồ, nếu không sau này hại nước hại dân!"

Đây cũng chính là lí do mà các đại môn phái yên lặng không ra tay, bởi vì từ khi Nguyệt Tinh Bảo lên đài, bọn họ biết chiến thắng đã vượt qua khỏi tay. Nếu bọn họ đi lên, không cần đánh cũng thắng, nhưng như vậy mất nhiều hơn được, danh tiếng bọn họ xây dựng mấy mươi năm một giây đổ sông đổ bể giống Nguyệt Hồng Thiên tình huống của đại hán. Mà không kên, vậy chức vị Minh chủ này đừng mơ tới nơi. Nhưng suy cho cùng, bên nào nặng nhẹ ai cũng rõ, chға chắc người Nguyệt Phủ lại có cơ duyên cùng Chia Khóa, nếu gặp không đúng người thì năm năm sau Nguyệt Phủ phải giao nộp Chia Khóa lại lần nữa. Đến lúc đó tranh giành cũng chưa muộn. Đáng tiếc cho một đám người "hình xa trông rộng", đúng là Chia Khóa không gặp được người có cơ duyên nhưng nó gặp được bảo vật thiên địa là Long Quyển, vậy chẳng khác nào gặp được người cơ duyên cả.

Mới khác trước còn cùng nhau đứng một chiến tuyến, khác sau đã tung cước đập hán quay lưng đi. Đại hán dường như không tin vào mắt mình, nhìn lại một tràng người đen ngịt buông lời thóa mạ hán. Lập tức, con giận dồn đến đỉnh điểm, cũng không xem lại tình huống, đâm đầu lao ngay vào chết.

Đại đao vung lên tạo ra tiếng gió, từng đao như muốn bỏ đôi ngọn núi giáng xuống Nguyệt Tinh Bảo. Mắt thấy đại đao lao xuống đầu Nguyệt Tinh Bảo, đại hán trong mắt nhem một tia máu, hưng phấn cùng cười nhạo, giống như hán đã thấy cảnh tiểu tử này đầu lia khỏi xác. Nhưng lúc này, một cỗ kinh lực đánh thẳng vào linh hồn hán làm hán hoảng sợ ngừng trong giây lát. Mà một giây này cũng đủ để cho nhiều việc xảy ra.

Ầm!

Leng keng leng keng!

Toàn trường hít ngum khí lạnh nhìn thân thể của đại hán như diu đứt dây bị đá ra ngoài. Mà đại hán rơi xuống liền bất tỉnh làm ai cũng không đoán ra được cái gì. Bốn phía tĩnh lặng. Bọn họ chỉ thấy đại hán giờ đao lên còn chưa kịp chạm vào người tiểu tử đó thì đã bị đá bay, thậm chí bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy tiểu tử đó ra chiều như thế nào. Lúc nhất thời toàn trường nhìn Nguyệt Tinh Bảo bằng cặp mắt khác.

Hai mắt Nguyệt Tinh Bảo lóe sáng. Đúng là đồ vật của tỷ tỷ có khác! Uy lực hơn người!

Tiểu Châu hóa thành chiếc vòng trên tay hừ nhẹ, một đám người ngu xuẩn để ta cho các ngươi biết thế nào là uy ám của thần thú! Lúc này nó chỉ phun ra một phần hơi nhỏ đã đánh bay tên đó, nếu như nó phun ra cả ngum thì cho dù có hơn ngàn người cũng bị thổi bay!

"Khụ khụ!" Bấy giờ Băng Vũ Quỳnh mới ho nhẹ một cái gây chú ý, sắc mặt điềm nhiên giống như biết trước chuyện này. Trọng tài nghe vậy liền giật mình, thu hồi tinh thần, lực chú ý lại rơi vào người vừa mới "đá" bay đại hán đi.

"Trận này, Nguyệt Thiếu chủ thắng!" Một câu này không chỉ thông báo cho đám người kết quả mà còn giáng tiếp nói ra thân phận của Nguyệt Tinh Bảo.

Ở đây có ai không biết trên giang hồ chỉ duy nhất một nơi có chữ Nguyệt trong tên - Nguyệt Phủ. Có lẽ lúc đầu không ai biết tới gương mặt của Nguyệt Tinh Bảo, nhưng danh tiếng ái tử của Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên đã sớm truyền lan xa. Vì vậy, một đám người bị lượng thông tin này đè bẹp trong

nháy mắt.

Trên ghế lô, sắc mặt đám người cực kỳ âm trầm hận không thể lao xuống đem Nguyệt Tinh Bảo đá đi. Nhưng khổ nỗi, bọn họ không dám vứt hết mặt mũi của mình để đi dạy dỗ một thằng nhóc, càng tức hơn là cho dù có đệ tử cũng không thể để bọn chúng xuống, trừ phi có một tiểu tử trạc tuổi Nguyệt Tinh Bảo xuống lời dài mới ổn thỏa. Nhưng nói thì dễ làm thì khó, nơi khi ho cò gáy này thì lấy đâu ra một đứa trẻ đủ khả năng "đá" Nguyệt Tinh Bảo xuống, họa may có mấy đứa trẻ được nuông chiều được dắt đi theo, nhưng đám nhóc đó là đối thủ của Nguyệt Tinh Bảo sao? Không cần nói cũng biết kết quả như thế nào.

"Nếu như không có ai thách đấu thì người thắng sẽ là Nguyệt thiếu chủ. Ai không phục đó thể lên lời dài!" Trọng tài lán nửa tuyên bố.

Có kinh nghiệm từ lần trước, rất nhiều người e ngại nên không nhúc nhích.

Con người nghịch ngợm khê đảo, đám người này thật không thú vị. Cứ tiếp tục thế này thì trò đấu vui nữa. Vì thế Nguyệt Tinh Bảo không ngần ngại trực tiếp ngồi bẹp xuống nền đất lạnh. Giương mặt tròn tròn hướng trọng tài nói, trong giọng nói chứa nòng đậm khinh bỉ cùng tức giận.

"Nếu không có ai lên thì tuyên bố bốn thiếu gia chiến thắng! Hừ! Một đám người lớn mà sợ một đứa trẻ sáu tuổi như ta! Đúng là mất mặt!"

Oanh!

Toàn bộ võ trường đều bị lời nói của Nguyệt Tinh Bảo chọc giận, sắc mặt ai này đều xanh mét. Hay cho một tên tiểu tử ăn gan hùm mật gấu! Cho dù là Nguyệt Hồng Thiên đứng trước mặt bọn họ cũng chưa dám mạnh miệng như vậy! Đám người này cũng thật tự đề cao mình, nếu Nguyệt Hồng Thiên đứng đây, không chừng ngay cả Thập đại môn phái cũng không dè vào mắt, nói gì một đám người chỉ có chức năng làm cảnh.

"Lên! Lên dạy dỗ cho tiểu tử này một bài học!"

"Mặc kệ hắn có phải là tiên gia hay phật tử, lão tử cũng đánh cho cha mẹ hắn nhận không ra!"

"Ta đánh! Đánh chết cái loại mất cao hơn đầu! Ý vào Nguyệt Phủ muốn làm gì thì làm sao? Nếu không phải có chỗ dựa sau lưng thì tiểu tử nhà ngươi chẳng là cái thá gì cả!" Lời này nói được nhiều người đồng ý, nhanh chóng cùng nhau mắng Nguyệt Phủ.

Nguyệt Tương Dao ngồi trên ghế nâng mắt, ánh mắt sắc bén lướt qua một đám người ồn ào, rồi lại nhìn tới Nguyệt Tinh Bảo đang cao hứng trên lời dài, trong mắt không giấu chút nào cùng kiêu ngạo. Đó là đệ đệ nàng a! Đúng là có cốt khí, không làm mất mặt nàng!

Thấy Nguyệt Tương Dao nhìn Nguyệt Tinh Bảo cùng chiều, Mặc Thần Dực lại một hồi ghen tỵ. Trong đầu lại không biết nghĩ ra cái mưu kế gì chinh phục người ta, chỉ biết mỗi lần câu lên nụ cười thập phần tà khí, Nguyệt Tương Dao ngồi cạnh nhưng vẫn ngửi được mùi âm mưu đâu đây. Nàng tự hỏi, là ai lại bị nam nhân phúc hắc này tính kế đây, thật thâm thương cho người đó.

Nguyệt Tinh Bảo nghe lời bốn phía kêu gào cũng không tức giận, ngược lại càng phấn khích. Mắng a! Mắng nữa đi! Bốn thiếu gia đã chuẩn bị từ ngữ để mắng người đây!

Tiểu Châu hóa thành chiếc vòng đeo trên tay Nguyệt Tinh Bảo dễ dàng nhận ra Nguyệt Tinh Bảo đang hưng phấn, nó liền cảm lạnh. Thật không hiểu sao Nguyệt Hồng Thiên tâm lý bình thường lại có hai nhĩ tử bất bình thường như thế? Thật không biết hai tỷ đệ này có tố chất tâm lý mạnh như thế nào? Đều là một cái cực phẩm trong cực phẩm! Đều là chất lượng trong chất lượng! Chỉ sợ trong thiên hạ không có lấy một người có thể khiến cho hai người này khuaht nhục đi!

Nhưng mà nhìn lại bên cạnh Nguyệt Tương Dao, Tiểu Châu càng khóc không ra nước mắt. Những nhân vật bên cạnh nàng đều thuộc loại không chọc nổi, chưa nói tới nam nhân hắc bào, chỉ nói tới con hồ ly chín đuôi thù dai trong Long Quyển là đủ rồi! Cộng thêm một con gả rừng lông đỏ đầu óc bị bẻ cong và một con vật vốn ở chốn rừng sâu lại bỏ vương vị chạy theo làm thú cười. Tô hợp này đủ... quái thai!

"Người nói ta dựa vào gia thế sao?" Hồi lâu Nguyệt Tinh Bảo "mới" ghé mắt, hai mắt mơ hồ còn mang theo tia lười biếng.

Người là to lúc này thế kẻ khích tướng của mình có tác dụng thì cười lạnh. Dẫu chi đây cũng chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, làm sao có thể chịu được phép khích tướng của hắn chứ!

"Đúng vậy! Ta chính là nói người dựa vào gia thế đó! Thế nào? Làm gì được ta!" Hắn ta cao ngạo hất cằm. Thông thường trong trường hợp này, mấy vị công tử thế gia sẽ tức giận mà thề thốt rằng không cần gia thế sau lưng để đối chọi với ngàn người. Cảnh này hắn gặp nhiều rồi, chưa ai có thể thoát ra khỏi cái bẫy này cả. Ngay lúc nam nhân cho là Nguyệt Tinh Bảo sẽ mắc bẫy nào ngờ câu nói tiếp theo của Nguyệt Tinh Bảo làm cho hắn cứng họng.

"Đừng vậy! Bốn thiếu gia là dựa vào gia thế đó! Thế nào? Người làm gì được ta?" Nguyệt Tinh Bảo quăng lại một câu giống y chang hắn ta, khoe môi non nở cười lạnh. Ai nói Nguyệt Tinh Bảo cậu là quan tử? Cậu chỉ là trẻ con, mà trẻ con thì sẽ dựa vào gia thế! Mà các người thì sao? Không có gỏi tựa thì đừng ghen ghét a!

"Nha nha! Thời gian bốn thiếu gia có hạn, các người không lên thì đừng trách!" Nhếch mép cười lạnh, Nguyệt Tinh Bảo định xoay người đi. Rõ ràng điệu bộ này, thần thái này đều là học ở Nguyệt Tương Dao, từ phiên bản gốc sang phiên bản mới có một sự thay đổi không hề nhẹ. Coi như Nguyệt Tương Dao xoay người, cũng là khí phách kiêu ngạo, mà Nguyệt Tinh Bảo xoay người vừa buồn cười vừa đáng yêu. Sự khác nhau giữa hai phiên bản không phải chỉ đơn giản là giữa số một và số hai thôi đâu. Nói chung là một lời không nói hết.

"Buồn cười! Để bốn tiểu thư đây dạy dỗ lại tiểu tử không phép tắc như ngươi!" Một thân áo đỏ xanh tím lòe loẹt xuất hiện, trên mặt trát thêm một tầng

son phấn thật dày, mùi hương hoa nồng nặc như muốn ngộp thở.

Nguyệt Tinh Bảo lùi về sau mấy bước, sắc mặt xám xịt nhẵn mày, tay không nhịn được che mũi. Sau đó không nói hai lời liền thực hiện một loạt động tác xoay người. Mà Tiểu Châu rất phối hợp thả ra một tia khí tức đập nữ nhân như không tước bay xa.

"Phù! Ngộp chết gia! Nữ nhân xấu như vậy mà còn dám ra đường, không sợ dọa người khác sao? Thật không biết nàng ta lấy đâu ra tự tin mà dám phóng lên lời đài, nếu là bốn thiếu gia có nhan sắc xấu vạn người chê như thế nhất định sẽ tự đóng cửa niệm kinh mỗi ngày xám hối một trăm tám mươi mốt lần rồi!" Nguyệt Tinh Bảo che che cái mũi nhỏ, hai mày đã chau lại thành một đường thẳng, ghé tòm người thử lên áo mình, chỉ sợ trên áo còn lưu lại mùi hương hỗn tạp đó.

Bị một màn chấn động như vậy, tinh thần sôi sục của đám người đã giảm xuống, trong lòng ai cũng thầm gợn ngón tay cái lên đối với Nguyệt Tinh Bảo, biểu dương cho hành động sáng suốt nhất của Nguyệt Tinh Bảo từ lúc bắt đầu cho tới giờ.

Mà Nguyệt Tinh Bảo cũng vì vậy mà tuột tinh thần, ừ ừ như nắm móc meo, hừ cũng chẳng thèm hừ liền ngồi bẹp xuống nói một câu xanh rờn.

"Ai là người tiếp theo, gia chấp hết!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ai là người kế tiếp? Gia chấp hết! (4)

"Ai là người kế tiếp? Gia chấp hết!"

Một câu này trực tiếp chọc giận đám người xanh mặt kể cả mấy môn phái lớn cũng không buông tha. Vốn đã tức giận người Nguyệt Phủ dùng thủ đoạn ép bọn họ không thể ra mặt, lúc này lại bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa khinh thường, có mấy người lão đại suất chút nữa nhịn không được mà lao xuống lời đài phan thấy Nguyệt Tinh Bảo ra cho hả giận. Nhưng cũng may là có mấy người giữ được bình tĩnh ngăn lại, nếu không, hậu quả khó lường.

Sắc mặt ai nấy khó coi nhìn về phía thân thể nhỏ bé trên lời đài, trong lòng nghiêng rằng ken két. Nếu không phải vì mặt mũi thì tên nhãi ranh này đâu có thể nhảy nhót trên đó được! Quả nhiên cùng với phụ thân hần một dạng, đều là thứ khiến người người căm ghét!

"Hiaz, đúng là phụ thân nói không sai. Giang hồ nhiều nghĩa hiệp, thấy một đứa con nít như gia nên ai cũng không muốn ra tay. Nhưng là nơi này là sàn đấu, không đấu tức nhận thua. Chẳng lẽ các nghĩa hiệp thật sự "hành hiệp vì nghĩa"?" Chờ lâu, Nguyệt Tinh Bảo cười tình nghịch cố ý nhấn mạnh hai chữ nghĩa hiệp. Khinh thường và châm biếm trong lời nói ai không hiểu thì đúng là đồ ngu. Một mặt nâng bọn họ thành nghĩa hiệp, một mặt khinh thường bọn họ âm hiểm dối trá, ngay cả đứa con nít cũng không bằng. Điều này làm cho một đám người xanh mặt. Lời nói non nớt vừa cười vừa chọc y như việc dùng xăng đập lửa, chẳng những lửa không tắt mà còn bùng lên dữ dội.

Lật đật, có một người đi lên. Hần ta cầm hung đao, thần sắc dữ tợn dọa người, y phục tóc tai hỗn loạn cũng không đủ diễn tả người này. Bên dưới không ít người bàn tán, hiển nhiên người lên lời đài khá là có tiếng tăm.

"A! Là Đao Diên Loạn kìa! Sao hần ở đây?!" Có người thất thanh kêu lớn.

"Có hần ta ra tay, dù không chết cũng mất nửa cái mạng! Ha ha! Quả nhiên ông trời có mắt! Phen này tiểu tử này thua chắc!!!" Có người hả hê khi người gặp họa.

Những lời nghị luận đó một chữ cũng không thoát khỏi tai Nguyệt Tương Dao. Nguyệt Tương Dao nhướng mày, Đao Diên Loạn nàng cũng có nghe qua. Vốn người Cô Thực Phái nhưng tông môn bị diệt, trong một đêm nam nhân này liền hóa điên, từ đó chém giết trở thành thú tiêu khiển của hần, vì vậy có cái tên Đao Diên Loạn. Đối với nam nhân này, Nguyệt Tương Dao cũng không biết nên nói gì hơn, là quá trung tâm với cổ phái hay quá dễ bị sa ngã đây? Nếu không, năm đó Cô Thực phái nổi danh trên giang hồ là hòa nhã không giao tranh lấy đạo giúp dân truyền cho đệ tử lại có một đệ tử lấy giết người làm thú vui cơ chứ? Nhưng nàng cũng không lo lắng, đối với mấy tên cuồng sát, hần ta càng tức giận càng dễ đối phó, mà Tiểu Châu thì thừa sức thổi bay hần ta.

"Nhãi ranh! Ngươi có gan chọc giận lão tử thì cũng phải có gan hứng chịu đại đao của lão tử!!!" Không đợi Nguyệt Tinh Bảo chào hỏi xong, Đao Diên Loạn liền vung đao, một đường chém xuống.

Trong mắt Nguyệt Tinh Bảo chớp lóe ánh sáng, thân thủ trải qua mấy tháng được Mặc Thần Dực huấn luyện ma quỷ đã trở nên linh hoạt hơn, chỉ qua vài nhịp thở đã ổn định lại phía sau lưng Đao Diên Loạn.

"Đại thúc, gia ở phía sau! Không nên bị tức giận che mờ mắt a!" Nguyệt Tinh Bảo hô to, thân thủ lại liên tục di chuyển tới địa điểm khác, mỗi lần di chuyển cố ý hay vô tình đều đá vào gót chân của Đao Diên Loạn một cái.

Liên tục bị xoay như chong chóng, lại bị Nguyệt Tinh Bảo đá vào điểm yếu là gót chân, Đao Diên Loạn gần như không thể kiềm chế, tay trái vung đao, tay phải hạ, một nhát lại một nhát chém xuống nhưng Nguyệt Tinh Bảo chẳng những không trúng một nhát đao nào mà còn nhe răng cười một tiếng

ngịch ngợm.

"Đại thúc có phải sáng nay chưa ăn cơm đúng không? Tại sao mắt lại mờ thế! Gia đứng bên này mà!"

"Hụt rồi! Là bên trái đó!"

"Bên phải! Coi chừng gót chân a!"

"Đại thúc! Đứng sau! Gia ở đằng sau!"

Cứ như vậy qua lại, hiệp đấu qua gần ba mươi phút cũng không phân thắng bại, mà Đào Diên Loạn có xu hướng bị Nguyệt Tinh Bảo làm cho tức chết.

Nguyệt Tinh Bảo cũng mệt không kém suốt mấy lần bị vô được, dù sao cậu cũng chỉ là một đứa trẻ sức chịu đựng đâu thể so với người lớn. Nhưng mà mỗi khi chân cậu không nhắc nổi thì có một dòng chân khí chạy dọc theo kinh mạch xóa dần mệt mỏi trong cậu, vì thế mà Nguyệt Tinh Bảo mới có thể kiên trì được lâu như vậy.

Nguyệt Tinh Bảo không biết, chân khí mà cậu nghĩ thật ra là do Tiểu Châu mà ra. Quanh thân Thần thú thường có một lớp thần khí yếu ớt tựa như nội lực để bảo vệ Thần thú, đồng thời cũng là một nguồn cung cấp năng lượng cho Thần thú khi cấp bách. Khi Nguyệt Tinh Bảo cạn kiệt sức lực, lớp thần khí bên ngoài của Tiểu Châu được kích thích, tự động truyền vào cơ thể Nguyệt Tinh Bảo như một mô típ lặp lại nhiều lần. Cứ như vậy, cậu lại được hồi hồi xong lại cậu, dù cơ thể không mệt mỏi nhưng tinh thần lại chịu ảnh hưởng nặng nề.

Cảm thấy bản thân mình cũng không thể cầm cự lâu, Nguyệt Tinh Bảo nắm chặt nắm đấm nhỏ, thái độ cộc nhễ trên mặt cũng tiêu tan, thay vào đó là dáng vẻ nghiêm túc chưa từng có làm cho đám người bên dưới nín thở dõi theo từng động tác của Nguyệt Tinh Bảo.

Một bước. Hai bước.

Khoảng cách giữa Nguyệt Tinh Bảo và Đào Diên Loạn ngày càng rút ngắn, đám người phía dưới một khắc cũng không dời mắt nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đi chậm chạp trên lối dài. Có trời mới biết mỗi một bước chân của Nguyệt Tinh Bảo đều làm cho bọn họ hồi hộp chết khiếp, đáng giận hơn là tiểu tử này giống như cố ý bước đi thật chậm khiến cho tim bọn họ như muốn nhảy ra ngoài.

Lúc này Đào Diên Loạn muốn giơ tay chém một lần nữa nhưng đột nhiên hắn khựng lại, sắc mặt tái mét nhìn chằm chằm vào Nguyệt Tinh Bảo, hay nói đúng hơn là chiếc vòng trên tay Nguyệt Tinh Bảo. Nếu hắn không nhìn lầm thì chiếc vòng đó vừa động, còn không ngừng phát ra sát khí hướng về hắn. Nội tâm Đào Diên Loạn run sợ, sát khí dày đặc như muốn nhấn chìm hắn lại phát ra từ một đứa trẻ, không, là phát ra từ một cái vòng! Đáy mắt vừa xẹt qua tia tham lam thì đã bị hoảng sợ thay thế, Đào Diên Loạn trợn to mắt liên tục lui về phía sau, thân hình cao to run rẩy miệng không ngừng van xin tha mạng.

Oanh!

Còn không để đám người hiểu chuyện, Nguyệt Tinh Bảo một lần nữa "đá" bay Đào Diên Loạn xuống lối dài, rồi hừ lạnh. Làm như cậu không thấy tham lam trong mắt hắn vậy đó! Vốn muốn để cho tên này ra khỏi lối dài nhẹ nhàng nhưng hắn ta lại dám đánh chủ ý lên đồ vật do tỷ tỷ tặng, cái này tội không thể tha!

Tiểu Châu nội tâm hừ lạnh. Chỉ một tên phế vật cũng dám nhìn nó với ánh mắt đó, nó chưa mọc mắt hắn là may rồi! Hai mắt lóe lên sát khí nồng nặc, lúc này khi ra chiêu, nó cố ý tăng thêm một phần lực đạo và nhắm vào chỗ kia, sau này tên đó đừng mong duy trì nổi giống!

Tĩnh.

Lại một lần nữa tĩnh lặng, đám người phía dưới trợn to mắt nhìn Nguyệt Tinh Bảo. Trong hàng tá người giang hồ, Đào Diên Loạn cũng coi như một cao thủ chém giết vô tình, vậy mà khi đánh với tên nhóc thì lại dễ dàng bị đá bay! Nhiều người vẫn nhìn không được mà hít khí lạnh, lùi về sau một bước. Lúc này đám người mới ý thức được rằng, dù đang đứng dưới trời tuyết lạnh băng thì sau lưng họ vẫn bị một tảng mồ hôi thấm ướt áo.

"Các ngươi còn đánh thì lên! Không đánh thì biến!" Nguyệt Tinh Bảo lau qua mồ hôi trên trán, gương mặt non nớt khinh thường đám người còn đang chết chôn nhìn cậu.

Phút chốc một trận âm ỉ vang lên.

"Nếu không phải ngươi dùng thủ đoạn thì ngươi nghĩ bọn ta sợ ngươi chắc!"

"Chẳng qua là có Nguyệt Phù sau lưng! Có giỏi thì đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ rồi trở lại đây đánh với lão tử!"

Nguyệt Tinh Bảo nghe vậy thì nhảy lên tức giận nói. "Phi phi! Có quy định nào cấm bản thiếu gia dùng thủ đoạn, các ngươi đánh không lại thì đồ hết lên đầu gia, quả nhiên đám người đạo mạo các ngươi cũng chỉ có vậy! Còn nữa gia có người chống lưng thì thế nào? Có giỏi ngươi đi tìm người chống lưng cho ngươi cao hơn Nguyệt Phù đi! Phi! Mà ta cũng hiểu kỳ không biết cặp phu thê nào lại có đứa con trời đánh như thế? Khi hắn muốn quang minh chính đại làm việc đều một lần đoạn tuyệt quan hệ với họ. Chắc, chắc! Hắn là lúc này hai người hận ngươi đến chết đi sống lại rồi!"

Đại hán nghe lời này đều tức tái mặt nhưng vì sợ hãi nên cũng không dám lên, duy chỉ có đôi mắt âm ngoan nhìn Nguyệt Tinh Bảo như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nguyệt Tương Dao nghe một lời này thì phì cười, bỏ qua sắc mặt xám như tro tàn của đám người chính phái, giọng nói lười biếng xen lẫn tia mỉa mai hoặc truyền vào tai đám người. "Tiểu Nhật, trể rồi. Đánh nhanh đi, chúng ta trở về ăn lẩu."

Nghe tới đồ ăn lạ, hai mắt Nguyệt Tinh Bảo sáng như bóng đèn, tư thái vốn đã kiêu ngạo liền kiêu ngạo hơn, học một bộ dáng bắt cần đòi của Phong Ly đem ra phô bày toàn diện.

Đám người: "..."

Thật CMN muốn lao lên đánh cho tên tiểu tử này một trận!

Phong Ly thì không cần nói, quần áo trên dưới màu đỏ, tư thái lười biếng muốn ăn đòn, có bao nhiêu khiêu khích thì bấy nhiêu khiêu khích. Mà Nguyệt Tinh Bảo, thân là "truyền nhân" thì càng lợi hại hơn. Không cần một thân quần áo lụa là chói mắt, chỉ cần một cái nhìn nhàn nhạt cùng nụ cười bán nguyệt đã đủ làm cho một đám người giật gờ chân chỉ kém cùng kéo nhau lên lối đài sống chết với Nguyệt Tinh Bảo.

Mặc Thần Dực buồn bực nhìn lối đài, ánh mắt rét lạnh quét qua đám người rồi dừng trên người Nguyệt Tinh Bảo, không biết hấn cố ý hay vô tình nhưng Nguyệt Tinh Bảo rõ ràng cảm nhận được một trận hàn khí chạy dọc theo bàn chân.

Ôi thôi thôi! Quên mất còn có nam nhân xấu xa keo kiệt này ngồi đây! Chỉ sợ cậu kéo dài thêm một tý thì người chịu trận không phải là đám người này mà là cậu! Mấy bài huấn luyện ma quỷ đó chỉ cần nhớ lại thôi Nguyệt Tinh Bảo đã rùng mình, tự thề đọc trong lòng nhất định không được trêu chọc tới nam nhân này! Hừm, vẫn tốt hơn là đi theo Hân tỷ tỷ chơi vui hơn.

"Trọng tài, thời gian giới hạn này giờ đã qua lâu rồi, có nên tuyên bố kết quả không?" Nguyệt Tinh Bảo không muốn kéo dài thời gian, có trời mới biết trong lòng cậu hiện tại muốn khóc đến chừng nào rồi. A a! Cái nam nhân chết tiệt! Ánh mắt đó, cho rằng Nguyệt Tinh Bảo ta đồ ngu chắc, còn không biết người muốn âm mưu chuyện gì sao?!! Đồ nam nhân xấu xa bi ôi!

"Khụ khụ!" Trọng tài lấy lại tinh thần, đảo mắt nhìn quanh đám người muốn bùng nổ cuối cùng gờ tay tuyên bố. "Nếu không có ai dị nghị vậy chức Minh chủ lần này thuộc về Nguyệt Tinh Bảo - Thiếu chủ Nguyệt Phủ!"

"Ta không phục!"

"Không phục! Làm sao có thể để một tiểu tử chỉ mới bảy tuổi là Minh chủ! Trọng tài mau xem xét lại!"

"Đúng vậy! Ta tuyệt đối không thừa nhận hấn là Minh chủ!"

Nhìn một đám người náo loạn đòi đá cậu xuống, Nguyệt Tinh Bảo cười nhạt, tay nâng kèn, giọng nói non nớt mang theo sát ý nhàn nhạt lướt qua tai đám người.

"Các ngươi không phục? Được bản thiếu gia đây cũng không ngại bỏ chút thời gian đánh cho các ngươi tới khi nào phục mới thôi! Ai không phục thì lăn kèn đây cho bản thiếu gia!" Dù gì cũng là nhi tử của Đại ma đầu Nguyệt Hồng Thiên, khích phách vương giả ngạo thị quần hùng được di truyền từ trong máu, hôm nay khó có được một lần Nguyệt Tinh Bảo dùng đến nó.

Ào ào!

Giờ phút này cũng không có ai nhìn lại mặt mũi, hơn năm người lần lượt phòng kèn lối đài. Nhưng còn chưa đợi họ nói, Nguyệt Tinh Bảo đã phát tay ngang, một cái phát tay này mang theo kinh lực cực mạnh hất đám người bay xuống lối đài.

"..."

Đám người trực tiếp cảm lạnh, lúc này mới có chút sợ hãi đối với Nguyệt Tinh Bảo. Nhưng là người khâm phục thì ít mà tức giận thì nhiều, một đám người nổi điên nhau lên lối đài. Cũng như những người đi trước, lần này Nguyệt Tinh Bảo không đợi đám người này đứng vững, chỉ cần bước qua ranh mức chia lối đài liền phát tay qua, thế là một đám lại bay khỏi lối đài.

Đám người: "..."

Chính phái: "..."

Tà phái: "..."

Lần này đủ trực tiếp! Một đám người không ai phát ra nổi một chữ nào. Nay, quá trâu bò!

Không còn ai dị nghị, Nguyệt Tinh Bảo luận lý thành chương trở thành Minh chủ kế nhiệm trẻ tuổi nhất trong lịch sử giang hồ. Kế tiếp cũng không có lễ nghi quái quỷ gì, Băng Vũ Quỳnh dẫn đầu Băng La Đào tuyên bố lại lần nữa rồi giao ấn tình Minh chủ cho Nguyệt Tinh Bảo, đồng thời cũng không quên đưa ra Chìa Khóa làm cho đám người đỏ mắt ganh tỵ.

Trở về khách điểm cũng là chuyện của ba canh giờ sau.

Lúc Nguyệt Tương Dao vừa bước vào cửa liền sững lại, tự hỏi bản thân có đi nhầm nhà hay không. Thế quái nào nàng chỉ đi có nửa ngày, khách điểm đã trở thành nơi hoan tàn đồ nát chỉ thiếu cái nóc nhà còn chưa có sập mà thôi.

Khách điểm như vừa bị một con bão khủng khiếp quét qua, bàn ghế bị chém đôi bừa bãi, trên tường và cột đều là vết tích của đao kiếm. Mà lão bản với tiểu nhị thì không nói, mặt ai cũng trắng bệch khó coi, thấy nàng như thấy Bồ Tát sống, chỉ thiếu quỳ xuống bái lạy ba lần để tỏ lòng thành kính. Cảnh tượng hỗn loạn như vậy khó mà liên tưởng tới khách điểm trang hoàng mới ban sáng.

Lão bản mặt chảy hai dòng lệ, khuôn mặt già méo mào tìm Nguyệt Tương Dao kể khổ. Tất cả chuyện này đều do cặp đôi ma vương làm ra. Không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi Nguyệt Tương Dao dẫn đơn người rời đi, Mặc Ngọc Hân liền tức giận xách kiếm đuổi theo Phong Ly thế sống thế chết phải đánh Phong Ly thành bã đậu. Cứ thế hai người chơi trò Tom and Jerry, hậu quả là cả khách điểm chỉ còn một đống bừa bộn không ra hồn.

Nguyệt Tương Dao: "..."

Còn gì để nói nữa không? Lần này thì Phong Ly chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ngoài ý muốn

Ám ngục âm u lạnh lẽo, ngọn lửa treo trên tường bập bùng lúc tối lúc sáng làm cho nơi này thêm rùng rợn tĩnh mịch. Nhưng sự yên lặng không kéo dài, âm thanh va chạm lạnh lẽo của khôi giáp thấp thoáng truyền tới phá tan sự yên lặng đến quỹ dị của ám ngục.

Brùm... Brùm...

Cửa đá theo động tác của nam nhân chậm rãi mở ra, lộ ra bên trong một con đường chạy thẳng xuống dưới lòng đất. Bên trong thỉnh thoảng lại vọng tới âm thanh quấy đạp của nước và tiếng gào thét chói tai làm cho không gian càng thêm quỷ dị rùng rợn, nhưng là điều này lại làm cho nam nhân nhếch miệng cười lạnh.

"Ha ha. Gào lên đi! Mi gào khản cả họng cũng không ai tới cứu mi đâu! Ha ha!"

Nam nhân đứng trước ngục thất ngập nước cười cuồng vọng, ánh mắt hắn ta hung ác nhìn cái bóng đen không ngừng vùng vẫy trong nước.

Dường như cái bóng đen trong nước càng tức giận, càng ra sức vùng vẫy làm cho nước bắn lên tung tóe văng lên áo bào của người nam nhân khiến hắn ta tức giận, hung ác giật phất cây roi trong tay thủ hạ điên cuồng quát về phía mặt nước. Nháy mắt máu nhiễm đỏ cả ô nước nhỏ xíu, tiếng gào thét càng thêm thê lương thống hận.

"Ha! Súc sinh vẫn hoài súc sinh mãi mãi không thể sánh với con người được!" Nam nhân sau khi xả giận liền ném cái roi còn nhỏ tí tách máu tươi cho thủ hạ, ung dung dùng khăn sạch lau tay mình thật kỹ giống như vật hắn vừa chạm vô cùng dơ bẩn. Mà thủ hạ phía sau lưng hắn cũng chỉ cung kính phục vụ hắn, lúc ánh mắt nhìn về phía ngục thất ngoài vô cảm ra thì cũng chỉ có lạnh nhạt không chút dao động, hiển nhiên cảnh này bọn họ nhìn thấy không phải lần một lần hai.

Chỉ thấy bóng đen trong nước lấy hết hơi tàn thét lên một tiếng chói tai rồi im bật.

Đám người nhìn mặt nước loang lổ máu dần yên lặng, bên tai còn quanh quẩn âm thanh gào thét như tiếng quỷ tru đòi mạng thì bất tri bất giác rùng mình. Nam nhân âm thầm rùng mình, trong mắt lóe lên tia hoảng hốt. Nhiệm vụ của hắn là chỉ đi kiểm tra, chẳng qua nhìn thấy con quái vật này bây giờ chẳng khác nào một thanh đao cùn không còn sắc bén nên mới tra tấn nó một chút.

Mà theo như suy nghĩ của hắn ta, thứ được coi là quái vật chắc chắn sẽ không yếu ớt đến nỗi bị quát vài ba roi liền chết. Vì vậy liền tự cho là đúng ổn định tâm tình rồi phát tay rồi đi.

Nhưng hắn ta không ngờ, dù là một thanh đao cùn thì bản chất của nó vẫn là đao, trước khi hóa thành phế vụn thì vẫn còn vùng lên giết người được, mà nạn nhân chết dưới nó chính là toàn bộ Lam gia.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Nguyệt Tinh Bảo trở thành Minh chủ là cái kết mà không ai ngờ tới. Thử hỏi ai có thể dự đoán được trước sự công kích của toàn bộ giang hồ, một đứa trẻ chưa tròn bảy tuổi lại có thể ngang nhiên ngồi trên cái ngai vị đó, bộ không sợ những người đó ra tay ám sát ư?

Nếu Nguyệt Tinh Bảo nghe được lời này chắc chắn sẽ xì mũi khinh thường. Ám sát ư? Từ nhỏ tới lớn cậu đã không biết bị ám sát bao nhiêu lần, nhiều thêm đi nữa cũng chẳng có thay đổi gì. Đám người ám sát đến rồi đi, đi một đám lại tới một đám, cậu đã ngăn chặn bọn họ đâu nào, cao thủ ở Nguyệt Phủ đâu ít chẳng lẽ chỉ đứng làm cảnh thôi sao.

Dù vậy cũng không ít người thầm đoán, mang tâm tình xem kịch mỗi ngày dạo quanh trước khách điểm Nguyệt Tương Dao mấy lần. Nhưng đáng tiếc, người mà bọn họ mong chờ suốt mấy ngày cũng chưa từng xuất hiện, mà Nguyệt Phủ cũng không thấy bóng dáng đâu, cứ như bốc hơi khỏi Băng La

Đào vậy.

Bên ngoài dân chúng tò mò, bên trong mấy đại môn phái thì tức muốn học máu. Uống công cho bọn còn tính toán để ai làm Minh chủ, kết quả lại rơi trên đầu một đứa trẻ bảy tuổi, bảo sao không tức. Càng đáng giận hơn ngay lúc này lại bị một đám người nhân dịp bỏ đá xuống giếng, đám đại môn phái còn giữ được bình tĩnh để không đi tìm Nguyệt Tinh Bảo gây chuyện đã là tốt rồi.

Còn đối với mấy người đứng cùng chiều với Nguyệt Phủ thì không sao cả. Đối với họ, ai làm Minh chủ cũng vậy thôi, nhưng là nhìn một đám người thái mặt mũi thì ai trong lòng chẳng hả dạ? Vì vậy cũng có người thử đi tìm Nguyệt Phủ nhưng cũng vô dụng, một móng tin tức cũng không có.

"Về? Sớm như vậy làm gì?"

Ở đâu đó trên Băng La Đảo, Mặc Ngọc Hân nghiêng đầu khó hiểu nhìn Phong Ly một thân hồng bào nhàn nhúm, trong mắt không che giấu vẻ mờ mịt.

"Đương nhiên là Thiên Lăng Quốc có chuyện rồi! Ta đi lâu như thế, đám gian thần bây giờ chắc chắn đang cùng Hoàng huynh ta đấu đến hăng say. Nếu không về sẽ không có kịch xem!" Phong Ly tỏ vẻ nghiêm túc nói nhưng câu cuối cùng lại làm cho người ta sặc cả nước, mà cũng chỉ có hai loại người tránh được loại sặc sụa này. Một là cùng chung chí hướng với hắn, hai chính là gốc gác nói cái gì liền tin cái đó. Hiển nhiên, Mặc Ngọc Hân thuộc dạng thứ hai.

Phía xa, xám y lão giả vừa mới hóp một ngụm trà nghe được câu này của Phong Ly liền họ sặc sụa, trà mà lão quý như trân bảo cũng phun ra hết. Hai mắt tròn trừng, lão giả phun một cái. Còn tưởng hắn là lo cho Hoàng huynh đấu không lại, hóa ra là cái dạng ngồi cắn hạt dưa xem kịch! Hai lão lúc này còn nghĩ đồ đệ mình có phải chạm trúng dây thần kinh nào không mà lại vì cái đấu đá tranh quyền đoạt lợi mà đau đầu. Haiz, có đôi lúc đừng nên suy nghĩ quá nhiều, cũng đừng trông chờ vào hai cái đồ đệ dở hơi của lão làm gì. Thật hối hận khi nhận hai người này làm đệ tử mà!

"Hai các ngươi còn ngồi chồm hổm chọc tổ kiến đến khi nào nữa hả?! Đợi đến khi mặt trời nướng cháy móng mới chịu vác xác chạy theo à?!" Tức giận phỉ phật một ngụm trà quý, xám y lão giả rống lên với một đồ một vàng đang chụm đầu vào nhau nói chuyện to nhỏ ở góc đường.

Hai người "oh" một tiếng rồi chạy theo. Sư phụ này của bọn họ rất kì quái. Muốn giận liền giận, muốn cười liền cười. Thật khó đoán!

Buồn cười ở đây là hai kẻ vốn kì quái lại đi nói một người vốn bình thường bị hai người chọc tức đến trở thành kì quái. Quả nhiên chỉ có kì quái đi chung với kì quái.

Vốn mối quan hệ này ngay từ đầu đã kì quái. Kì quái ngay từ lúc gặp nhau rồi. Ngươi đã gặp qua một lão già có bộ dáng thần côn* thần thần bí bí bắt người bái sư chưa? Chứ Phong Ly và Mặc Ngọc Hân thì có rồi đấy.

* Đại loại là những người chuyên dùng bói toán để lừa gạt.

Hôm đó hai người vô tình đi vào một con phố, một lão già nhảy ra tự xưng cái gì mà thần thông quảng đại. Sau đó là một hời nước miếng tứ tung, kết quả hai người trở thành đồ đệ của người ta mà không hay biết. Nghĩ lại Phong Ly với Mặc Ngọc Hân liền cảm thấy ủy khuất hết sức. Người ta cầu hai người làm đồ đệ nhiều không kể xiết, vậy mà hai người lại bị ép trở thành đồ đệ của một lão già thần côn lừa gạt! Nói ra còn không sợ mất hết mặt mũi hay sao?

"Sư phụ, chúng ta đi đâu vậy?" Từ sáng tinh mơ, khi cái con gà còn chưa kịp gáy đã bị gọi dậy, phải nói Mặc Ngọc Hân còn chưa trải qua cái đãi ngộ này đâu.

"Ha ha! Chúng ta đi tìm một người. Sẵn tiện ta mang hai đứa đi gặp vài vị bằng hữu của ta!" Xám y lão giả thu lửa giận vuốt vuốt chòm râu chỉ có mấy cọng.

"Sẽ không phải đám hồ bằng cầu hữu của sư phụ chứ?" Không phải Phong Ly vô lễ, mà thật sự, bằng hữu của sư phụ mình đúng là một đám hồ hồ cầu cầu loạn thất bát tao.

"Hừ! Bằng hữu của ta chưa tới mức ngang hàng với đám thú vật đó!" Xám y lão giả tức giận phát tay.

Mặc Ngọc Hân và Phong Ly nhìn xám y lão giả, khỏe môi co rút. Thật không rõ ngày hôm qua là ai cặp cổ quàng vai với một đám thú vật uống rượu đến say mướt thế kia? Vậy mà hôm nay lại phũ phàng phui bỏ quan hệ như thế. Nếu để cho đám hồ bằng cầu hữu nghe được, chắc chắn sẽ lột người mất một lớp da đó!

Ánh sáng xuyên qua lớp lá dày đặc, chiếu lên nền đất những bông hoa li ti xinh đẹp. Con gạch nhỏ uốn khúc chảy róc rách nước, một cái cầu trúc nhỏ bắc qua. Ngôi nhà ba gian lợp lá đằng sau rừng trúc xanh um. Xung quanh là những đóa hoa thất sắc điểm lẹ. Khung cảnh này sẽ rất tuyệt nếu không phải cứ có người thích phá hoại cảnh quan môi trường.

"Lão đầu! Ta đến rồi này! Ngươi mà không ra ta sẽ vặt trụi cái vườn thuốc của ngươi a!"

Xám y lão giả hung hăng kêu gào, đầu ngẩng cao nâng chân bước vào mặc kệ dưới chân là cái gì. Đến lúc hắn ý thức được thì đã vấp té chống vó, cả gương mặt ôm hôn đất mẹ nồng nhiệt.

Đi phía sau, Phong Ly và Mặc Ngọc Hân như muốn tìm cái hố mà chui vào. Mất mặt! Quá mất mặt! Bọn họ tuyệt đối không nhận người té gờ bốn cẳng lên trời kia là sư phụ mình đâu!!

"Đáng đời!" Một giọng nói trong trẻo vọng ra, âm thanh sột soạt cùng mùi thuốc nhàn nhạt truyền tới.

Phong Ly nhủ mảy, giọng nói này... Trong lòng có dự cảm không hay, ánh mắt hơi liếc nhìn về người đứng bên cạnh mình, tâm tình không biết sao nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Băng Ngọc Khiết

Tiếng bước chân ngày càng gần, một thanh y nữ từ đi ra từ sau dãy trúc. Dung mạo nữ tử không tuyệt mỹ như Nguyệt Tương Dao, không đơn thuần hoạt bát như Mặc Ngọc Hân, mà thanh tú dễ nhìn. Khí chất trên người nàng có chút đặc biệt, là một loại vừa thanh nhã vừa bướng bỉnh khiến cho người khác phải ghé mắt nhìn.

Xám y lão giả ôm mũi, hai mắt tròn trừng. "Nha đầu thú! Dám mắng lão tử!"

"Thi thế nào?! Ngươi thân một lão ngoan đầu dám làm gì ta chắc!" Nữ tử hất cằm cười khiêu khích.

"Ngươi... Ngươi..." Xám y lão giả run run cơ mặt, hiển nhiên không ngờ nha đầu thú trong miệng lão lại dám mắng lão là lão ngoan đồng!

"Khiết Nhi."

Một âm thanh nhàn nhạt từ trong gian nhà truyền ra, nhưng là hồi lâu cũng không có người bước ra.

"Dạ, sư phụ." Thanh y nữ tử lè lưỡi vâng lời sư phụ, không đi trêu chọc xám y lão giả. Mà theo lời của nàng, không chấp nhất với lão ngoan đồng.

"Trung Nhạc, ngươi vào đây." Trong gian nhà lại truyền ra âm thanh nhàn nhạt như có như không. Mà nghe lời này, xám y lão giả thu lại vẻ mặt không đứng đắn, một bộ dạng nghiêm túc hiếm có đi vào bên trong gian nhà.

"Băng Ngọc Khiết, sao muội ở đây?" Nãy giờ vẫn luôn giữ im lặng, bất thành linh Phong Ly lên tiếng. Trong giọng nói có chút khản trương khó nhận ra.

Mặc Ngọc Hân lập tức nhìn qua, trong mắt toàn là kinh ngạc. Không ngờ tên nam nhân này lại quen biết với Băng Ngọc Khiết, hình như quan hệ cũng không tệ.

"Lúc trước ta có nói ta được một cao nhân cứu đúng không? Sau đó ta nhận hấn làm sư phụ. Lần trước ta dẫn ngươi đến nơi đó không phải gạt ngươi, mà thật sự ta mới đến nơi này ở được ba ngày." Không khó chịu trước câu chất vấn của Phong Ly, Băng Ngọc Khiết nhẹ nhàng trả lời. Đây là nàng nhắc đến chuyện lần trước khi hai người vô tình gặp nhau ngoài phố, nàng dẫn Phong Ly tới nơi nàng ở. Bây giờ gặp ở chỗ này, Băng Ngọc Khiết sợ Phong Ly hiểu lầm.

"Ừ." Phong Ly cụp mắt, không nói lời nào. Xung quanh chỉ còn tiếng xào xạc của lá trúc. Mặc Ngọc Hân biết đây không phải là lúc nàng mở miệng, vẫn tốt hơn là để cho hai người tự giải quyết.

Im lặng hồi lâu, Phong Ly mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào nữ tử thanh y đối diện. "Muội trở về đi, nếu muội còn lẩn tránh, bằng hữu ta sẽ bị cuốn và tranh phong nơi này."

Băng Ngọc Khiết hơi thu lại nụ cười. Trong lòng nàng ta biết rõ chuyện này nên kết thúc càng sớm càng tốt, nhưng là... Đối mặt với kẻ thù đồng thời là gia gia vẫn luôn yêu thương mình thì bất kỳ ai cũng sẽ không muốn đối mặt. Vì thế, nàng ta vẫn luôn tránh né không dám đối diện với sự thật khiến cho lòng người nguội lạnh này.

"Ta mặc kệ muội có lý do gì, chuyện này vốn không liên quan đến Dao Dao, đừng kéo nàng vào." Âm thanh trầm thấp kiên quyết không cho Băng Ngọc Khiết cự tuyệt, Phong Ly cũng thật sự hạ quyết tâm. Hấn cũng không muốn nhần tâm với nàng ta, nhưng là hiện tại, tình cảm thuở bé theo thời gian cũng đã tan biến.

Băng Ngọc Khiết như không tin đương vào tai mình, nàng nhìn Phong Ly với tuyệt vọng dưới đáy mắt. Nàng ta cười khổ một tiếng. "Được."

Dù thế nào đi nữa thì chuyện này cũng đã không thể挽 hồi, có chạy trốn cũng vô ích. Mà nam nhân trước mặt này cũng như tận sâu trong đáy lòng nàng không cho phép nàng chạy trốn. Thân phận nàng còn đó, còn có phụ thân vẫn luôn yêu thương che chở cho mình, nàng sẽ không để chuyện gì xảy ra với Băng gia.

"Chúng ta quay về." Phong Ly xoay người nhưng không ý thức được đã nắm tay ai đó còn ngơ ngẩn rồi đi.

Mặc Ngọc Hân nhìn chăm chú vào chỗ tiếp xúc của hai người cũng không đẩy ra, nội tâm không biết vì sao lại vui vẻ, trái tim vừa rồi còn hồi hộp bây giờ đã yên ắng. Bất giác môi câu lên một nụ cười nhẹ, tà áo vàng phấp phới biến mất sau cánh cửa.

Trong trạch viện, một bàn năm người cùng nhau quay quần bên một cái bếp lạ. Trên bàn là đủ thứ thức ăn tươi từ rau xanh đến thịt bò đang khan hiếm, không thiếu một thứ.

Bốn người cùng chụm đầu nhìn từng động tác chậm rãi của Nguyệt Tương Dao mà kinh ngạc.

"Oa! Thơm quá! Ăn được chưa tỷ? Đệ đói bụng lắm rồi!"

"Ta chưa từng ngửi được mùi vị nào như thế này."

"Đây là 'lẩu' mà nàng nói sao?"

Bốn người tò mò nhìn nồi lẩu bắt đầu sôi từng cái bong bóng nhỏ. Thật sự rất thần kỳ! Một vật dụng kỳ lạ màu bạc lại có thể phát ra lửa, còn có một cái nồi màu bạc mỏng dính nhưng lại rất tốt, còn có vân vân và mây mây. Ngay cả Mặc Thần Dực dù biết trong tay nàng có nhiều bí mật cũng không khỏi kinh ngạc, từ đầu đến cuối cũng chưa từng rời mắt khỏi nồi lẩu.

Mùi hương cay cay ngọt ngọt khiến cho bụng năm người liên tục kháng nghị đòi ăn kẻ cả Nguyệt Tương Dao vẫn bận nấu lẩu.

"Nữ nhi à! Con dạy cho ta món này đi! Sau khi trở về ta nấu cho mẫu thân con." Nguyệt Hồng Thiên hai mắt tỏa sáng liên tục nuốt nước bọt nói.

"Được a! Ta cảm thấy món này rất ngon. Khi trở về chàng phải nấu cho ta và Tiểu Nhật ăn đó!" Vị mẫu thân nào đó vẫn rất hưởng thụ gật gật đầu.

"Đúng đó! Phụ thân người phải học thật tốt thì con và mẫu thân mới hưởng được nhiều phúc lợi." Bởi vì bàn quá cao nên Nguyệt Tinh Bảo phá lệ lùn hơn những người khác đến một cái đầu dù đã được ngồi riêng trên một cái ghế cao.

Nguyệt Tương Dao phì cười, trong lòng lại âm i. Nàng biết mình không thể ở Nguyệt Phủ mãi, ắt sẽ có một ngày rời đi. Còn có bí ẩn đằng sau những giấc chiêm bao đang chờ nàng giải đáp. Và quan trọng là khoản thời gian trước khi nàng xuyên không đã xảy ra chuyện gì, mọi thứ đều trở nên mơ hồ dù nàng đã ghi chép lại nhưng mỗi khi đọc lại đều không có một chút ấn tượng nào.

Dù Nguyệt Tương Dao có cố che giấu tia buồn bã dưới đáy mắt nhưng làm sao thoát khỏi đôi mắt mưu mô vẫn luôn quan sát nàng này giờ.

Mặc Thần Dực cup mắt, bàn tay dưới tay áo hơi nắm lại nhưng cuối cùng thì vẫn mở ra. Hắn nhìn nồi lẩu một lần nữa rồi thở dài. Quả nhiên những phương pháp trong sách vẫn là không thể áp dụng được với nàng - một con người khó đoán. Cái gì mà nấu ăn, quên đi. Hắn không đốt cháy nhà bếp là may rồi.

Có câu đợi chờ là hạnh phúc, sau một hồi đồ mắt chờ thì thức ăn đã dâng tới miệng. Một bàn năm người vui vẻ ăn trong tiếng hít hà khen ngon.

Nguyệt Tinh Bảo với cái miệng nhỏ nhắn sưng phồng, gương mặt bụ bẫm đỏ bừng nhưng vẫn liên tục thổi phì phì miếng thịt rồi nhét vào mồm, chỉ sợ lâu hơn chút nữa sẽ có người cướp mất.

Cũng may là Nguyệt Tương Dao đã thêm ớt nhẹ tay, chứ một nồi lẩu cay đúng nghĩa thì ngay cả nàng còn ăn phải hít hà chứ đừng nói Nguyệt Tinh Bảo chỉ cần ngửi mùi thôi đã chạy rồi. Nhưng dù gì Nguyệt Tinh Bảo vẫn là một đứa bé bảy tuổi, có thể ăn cay đến mấy chứ. Chỉ mới có mấy đứa đã sưng tấy miệng lên hết rồi.

Trong khi đó, trong Long Quyển chứng thú cắn răng gào khóc nói chủ nhân độc ác. Thông qua khế ước giữa Nguyệt Tương Dao và Long Quyển, chứng thú cũng có thể thấy được cảnh tượng vui vẻ bên ngoài. Nếu chỉ như vậy thì không có gì, bọn chúng còn có thể nhắm mắt không thấy. Vấn đề ở đây là Nguyệt Tương Dao chơi xấu, đem một phần lẩu đặt vào trong Long Quyển mà không cho phép đụng tới hại một đám thú kêu gào thảm thiết.

Nếu hỏi mười năm qua Nguyệt Tương Dao làm cái gì thành công nhất thì đó chính là nuôi thành công bao tử một đám thú, ngoài thức ăn của Nguyệt Tương Dao, trong mắt đám thú, những thứ khác chỉ là cặn bã. Ai bảo tài nấu nướng của Nguyệt Tương Dao đã sớm đạt được cấp độ thượng thừa sánh ngang với các đầu bếp năm sao nổi tiếng thế giới chứ.

Nói ra cũng phải nói lại, ban đầu Nguyệt Tương Dao học nấu ăn chỉ đơn giản là lấp đầy cái bao tử. Về sau phát hiện sư mẫu thích ăn mấy món này nọ liền học làm cho sư mẫu ăn nhằm nịnh bợ đề...trón! Ai ngờ, học một lần liền học được bản lĩnh, thành công lọt vào "mắt xanh" của sư mẫu. Thế là lại bắt đầu một cuộc sống, phải nói là đầy đủ bốn từ - khoái lạc nhân gian!

Quay lại bên ngoài, năm người ăn uống no nê đang cười nói vui vẻ thì từ trên trời lao xuống hai đạo vàng đỏ.

Ầm!

"Á!"

Phía dưới mái nhà, hai màu sắc chồng lên nhau, mà gương mặt của hai người có thể nói là vô cùng đặc sắc.

"Đã nói là đừng có chạy! Bây giờ té rồi, đau chết eo ta!" Mặc Ngọc Hân lồm cồm bò dậy xoa xoa eo, cái mũi nhỏ nhăn hít hít ai oán. Có ai như hai người, người ta phi thân trên nóc nhà như chim bay, còn hai người thì chẳng khác gì hai con vịt bầu lạch bả lạch bạch. Đã vậy đến phút cuối cùng còn

trượt chân lăn từ trên nóc nhà xuống. Ôi! Cái mặt này thì giấu ở đâu cho hết xấu hổ a!

"Nếu không phải muội giấu phải chân ta thì ta đâu có vấp té, còn ở đó đồ lỗi?!" Phong Ly phui bụi trên áo, hai mắt trợn trừng lên. Cái gì cũng đổ cho hắn, rõ ràng là hai người cùng té, mà hắn còn phải làm đệm thịt cho nàng vậy mà lại mắng hắn. Phong Ly uất nghẹn vô cùng.

"Hu hu! Eo ta bị trật rồi! Làm sau đây? Ngươi mau mang ta đi tìm Dao Dao! Đau chết ta rồi!" Hai mắt ngấn nước, Mặc Ngọc Hân ôm eo run rẩy nói.

"Sao rồi? Để ta xem!" Nghe vậy, trong con ngươi của Phong Ly xẹt qua tia hốt hoảng cùng lo lắng, chân tay cuống cuống lên định lật áo nàng lên xem Chát!

"Biến thái!!!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tổ hợp chủ tứ cực phẩm (1)

Phong Ly muốn trở về, không ai phản đối liền định ngày xuất phát là hai ngày sau.

Khoảng thời gian sau khi Nguyệt Tinh Bảo giành được ngôi vị Minh chủ, đoàn người Nguyệt Phủ đã chuyển tới một biệt viện riêng của Băng gia nên những ngày gần đây vô cùng an phận.

Có quyết định trở về của "thuyền trưởng", đám người vui vẻ tới tung hoa. Ha ha! Bọn đi cũng đã hơn bốn tháng, nếu như không trở về đám lưu manh ở nhà khẳng định sắp quên bọn họ luôn rồi.

Đối với Nguyệt Tương Dao, về sớm hay muộn đều không quan trọng. Việc của Băng gia vốn không liên quan tới nàng, huống chi có đám người ngoại lai như bọn nàng ở đây thì càng khó giải quyết. Vì vậy liền nhất trí trở về. Nhưng trước mắt còn có một việc khiến cho Nguyệt Tương Dao bận tâm.

Đó là đi "hốt bạc" của Thanh Long Vương, à không, bây giờ là Tiểu Châu chứ!

Đấy vực.

"Chủ nhân! Tên này cất giấu bảo vật thật nhiều nha!" Hai mắt Tiểu Yên phát sáng nhìn "đồng" trên bảo lấp lánh. Còn tại sao nói là "đồng" ư? Bởi vì những bảo vật này đã chất cao như núi rồi.

"Nói! Có phải mấy trăm năm qua ngươi lên đi trộm vặt phải không?" Sau một hồi cảm thán, Tiểu Yên mới hưng thần sát ý hướng Tiểu Châu trợn mắt.

Tiểu Châu lắc cái đầu nhỏ, có cảm giác tự hào: "Đây là cống phẩm của ngư tộc mấy trăm năm qua a!"

Nguyệt Tương Dao co rút khóe miệng. Cống phẩm? Đây cũng quá chiếm tiện nghi đi! Bất quá, Thanh Long Vương xứng đáng nhận những thứ này.

"Mà cũng lạ. Bình thường vẫn hay có nhân ngư ở đây canh gác, sao hôm nay không có?" Tiểu Châu nghiêng cái đầu nhỏ, bảo thạch trên đầu sáng lấp lánh. Nghe vậy Nguyệt Tương Dao hơi trầm ngâm.

"Ngươi ngủ say như chết mà cũng biết có nhân ngư canh gác cho ngươi?" Vì Hồ kinh ngạc.

"Ta không có ngủ say như chết!" Tiểu Châu phản bác lại ngay nhưng vẫn không kịp che tia chột dạ dưới đáy mắt. Ờ thì,...cũng không có, chẳng qua chỉ là lúc nhất thời mà thôi. Ha ha.

"Có lẽ đã bị bắt rồi." Giữa lúc này Nguyệt Tương Dao mới buông một câu có vẻ như không dính dáng gì nhưng rơi vào tai của Tiểu Châu thì lại có ý nghĩa khác.

"Ai dám?!" Ngay lập tức Tiểu Châu thay đổi thái độ, con ngươi vàng kim vô cùng tức giận, đường thẳng trong con mắt lóe tia nguy hiểm. Đây là công khai khiêu chiến uy nghiêm của nó! Dám dưới mắt nó bắt nô tộc của nó, có câu đánh chó phải nhìn mặt chủ, rõ ràng nhân loại không hề đem nó để vào mắt! Có lẽ nó ngủ quá lâu nên nhân loại đã quên "thần bảo hộ" của bọn chúng là ai rồi!

"Đi! Chủ nhân, chúng ta đi diệt đám nhân loại dám bắt nô tộc của ta!"

"Ngươi biết ai bắt chắc?" Ngay lập tức Vì Hồ tạt cho một gáo nước lạnh. Lửa giận mới bùng lên của Tiểu Châu ngay lập tức tắt ngấm.

"Thì còn ai vào đây nữa! Ngoài đám hỗn đản Băng La Đào kia thì có ai dám khiêu chiến giới hạn của ta." Tiểu Châu lí nhí nói.

"Ngu ngốc! Ngươi nghĩ ai cũng biết tới sự tồn tại của ngươi? Hiện tại trên Băng La Đảo không phải chỉ có ba nhà Băng, Lam và Tây Môn mới có khả năng bắt nỏ tộc của ngươi đâu." Tiểu Yên đặt trên vai Nguyệt Tương Dao nói.

"Quả thật là vậy." Nguyệt Tương Dao không phản bác lời phân tích của Tiểu Yên, chỉ là chung quy vẫn cảm thấy do ba nhà này gây nên mà thôi.

"Một đoạn thời gian trước, có tin tức lan truyền rằng có người nhìn thấy mỹ nhân ngư, hẳn là nô tộc của ngươi đi." Lấy đoạn thời gian đó mà nói, tới bây giờ Tiểu Châu mới phát hiện thì có chút muộn màng. "Nhưng là về sau thì không còn tin tức gì nữa. Hẳn là có người cố tình chèn ép nó xuống."

Nghe vậy, Tiểu Châu hơi suy nghĩ. Một hồi sau, nó ngẩng mặt lên, hai mắt long lanh nhìn nàng: "Chủ nhân, người có thể kéo dài thêm cho ta chút thời gian hay không? Dù gì thì nhân ngư tộc cũng theo ta mấy ngàn năm, không có công lao cũng có khổ lao, huống chi đồng bảo vật này hơn nữa là do bọn họ cống nạp."

Trầm ngâm một chút, Nguyệt Tương Dao gật đầu: "Được, ta cho ngươi ba ngày, coi như là nể mặt đồng bảo vật này đi." Nói rồi, Nguyệt Tương Dao vung tay lên thế là toàn bộ một toàn núi cao lấp lánh ánh sáng đều bị Nguyệt Tương Dao thu vào Long Quyển hết.

"Chủ nhân yên tâm! Không quá một ngày đâu!" Tiểu Châu thề son sắt.

Dưới chân bỗng nhiên trống rỗng, Vĩ Hồ mất thăng bằng mà té trên mặt đất một cái, trên đầu đầy sao bay. Trong lòng oán thán, rõ ràng là mềm lòng mà cứ thích lấy lý do. Chủ nhân nguy hiểm!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Lấy năng lực của Tiểu Châu, không tới hai canh giờ sau đã tìm ra vị trí của nhân ngư. Nói ra thì có chút hổ thẹn, thân là vương nhưng phải luồn lách khắp nơi để cảm nhận khí tức của nhân ngư, Tiểu Châu vô cùng ủy khuất. Nhưng biết làm sao được, tự thân năng lực của nó chưa phục hồi, làm sao có thể sánh ngang với tốc độ khôi phục của Tiểu Yên. Huống chi, nó còn bị mất một sừng, khó lại càng khó. Vì vậy quá trình tìm kiếm, Tiểu Châu thật sự không muốn nhắc đến.

Có được vị trí mong muốn, một nhóm một người ba thú lặng lẽ tiến vào Lam gia.

"Chính là phía sau tầng đá đó!" Tiểu Châu vẫy cái đuôi chỉ một tầng đá lớn ở vách núi nhìn qua vô cùng bình thường.

"Không ngờ Lam gia vậy mà giấu không ít thứ." Một đường đi vào, Nguyệt Tương Dao phát hiện vài thứ không mấy hay ho gì ở Lam gia, vô tình còn nghe được cả kế hoạch muốn soái vị Băng gia để lên làm gia tộc đứng đầu. Cứ tưởng Tây Môn gia mới là kẻ chống đối, nhưng sự thật kẻ chống đối đáng sau lại là Lam gia. Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

"Hừ! Bọn nhân loại ti tiện thủ đoạn vô biên!" Bị ánh mắt sắc bén của Nguyệt Tương Dao nhìn tới, Tiểu Yên hơi khựng một cái, nịt nọt: "Khụ, tất nhiên là trừ chủ nhân! Chủ nhân xinh đẹp uy vũ như thế làm sao có thể cùng loại người ngu xuẩn này so sánh! Chủ nhân là vân vân và mây mây." (lượt bớt 1800 chữ)

"Bớt vượt mong ngửa đi!" Vĩ Hồ gõ một cái lên đầu Tiểu Yên, hai mắt hồ to tròn tập trung nhìn xung quanh.

Nguyệt Tương Dao liếc chúng thú một cái rồi cả người tung lên. Thân ảnh quý dị chớp nhoáng đã mở xong cửa đá, lên vào bên trong.

Rầm!

Cánh cửa trở về vị trí vốn có.

Vĩ Hồ: "..."

Tiểu Yên: "..."

Tiểu Châu: "..."

Đồng loạt kêu gào: Chủ nhân, người bỏ quên chúng ta rồi!!!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Men theo lối đi chật hẹp âm u, Nguyệt Tương Dao đi ngang qua từng hầm ngục. Bên trong những phòng ngục hoặc là quái thú dị dạng hoặc là quái nhân dị hình máu thịt be bét, vô cùng ghê tởm. Ánh mắt của bọn chúng nhìn chăm chăm Nguyệt Tương Dao như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, cái nhìn khiến cho người ta lạnh buốt.

Cố gắng dời sự chú ý của mình, nhưng Nguyệt Tương Dao vẫn nhìn không được muốn nôn ra một trận. Nàng thề, mười năm làm sát thủ, bao nhiêu cái ghê tởm nàng đều đi qua, còn chưa có cái nào ghê tởm như cái này.

Nương nhờ ánh sáng mờ mờ của mấy ngọn đuốc treo trên tường, Nguyệt Tương Dao lần mò đi sâu vào bên trong. Nàng không dám sử dụng đèn pin, sợ làm cho đám dị thú này nổi điên, đến lúc đó chỉ sợ độ khó còn tăng gấp trăm lần.

Dần dần, tiếng nước chảy bên tai ngày càng lớn, tốc độ dưới chân Nguyệt Tương Dao ngày càng nhanh. Nếu có Vĩ Hồ ở đây, chắc chắn nó sẽ nói: "Đừng nghĩ nàng đi nhanh là vì mỹ nhân ngư đang chờ cứu, thật ra nàng đang cố không nhìn một đám khiến nàng buồn nôn thôi".

Căn ngục nhốt mỹ nhân ngư nằm ở cuối đường hầm, đồng thời cũng là nơi u ám nhất.

Bốn phía là song sắt đen ngòm, mà đối với Nguyệt Tương Dao, song sắt này không xa lạ. Là huyền thiết, cùng một dạng với cái cũi nhốt Xích Hổ. Bên trong là một cái hồ, đúng hơn là một ô nước nhỏ. Một bóng đen trôi nổi trên mặt nước, mùi tanh tưởi của máu tràn ngập. Bóng đen thoai thóp nâng con ngưoi màu xanh biếc nhìn Nguyệt Tương Dao một cái trước khi thật sự chìm vào trong bóng tối.

Nguyệt Tương Dao nhướng mày nhìn bóng đen ngất đi, sẽ không nhầm lẫn đi? Gọi là "mỹ nhân ngư", thì ít nhất phải xứng với từ "mỹ" chứ. Đằng này... Xấu không nỡ nhìn...

Đưa "mỹ nhân ngư" vào trong Long Quyển, Nguyệt Tương Dao toan trở ra thì nhìn lướt qua đám thú dị dạng. Cuối cùng thờ dài một tiếng, lật tay, một thanh kiếm xuất hiện.

Kiếm vừa xuất hiện, sát khí tỏa ra bốn phía.

Trời sinh những "thứ này" nhạy cảm với sát khí, Nguyệt Tương Dao vừa lấy kiếm ra thì điên cuồng kêu gào.

"Trật tự nào, từ từ rồi sẽ tới lượt các ngươi!" Nguyệt Tương Dao nâng môi cười nhẹ, tự cảm thấy đám "thứ này" cũng không ghê tởm như vừa rồi, ít nhất là ngay lúc này. Nguyệt Tương Dao bắt đầu vung kiếm, nụ cười ở khóe môi ngày càng sâu. Coi như đây là món quà ta tặng cho Lam gia các người a! Nhớ "hường thụ" thật tốt!

Bên ngoài.

"Nàng bỏ chúng ta lại rồi..." Ngơ ngác No.1.

"Chúng ta chỉ vừa nói chuyện..." Ngơ ngác No.2.

"Nàng lên vào không ai hay..." Ngơ ngác No.3.

Ba con thú ngồi trên cành cây nghe gió thổi ngơ ngác lăm lăm. Một trắng, một đỏ, một xanh. Một tổ hộp bị chủ nhân bỏ rơi.

Bỗng nhiên...

Oanh!!!

Ầm! Ầm! Ầm!

"CMN! Nàng ở trong đó phá cái gì vậy?!!!" Đây là âm thanh đồng loạt của ba thú trước khi cửa đá hoàn toàn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tổ hợp chủ tớ cực phẩm (2)

"Chạy!" Không đợi ba thú hồi phục tinh thần, thân ảnh Nguyệt Tương Dao đã xuất hiện sau cửa đá, không nói nhiều lời đã kéo ba thú chạy đi.

Chạy đến một đoạn khá xa, Nguyệt Tương Dao mới dừng chân, nàng đưa ánh mắt nhìn về Lam gia, trong mắt không hề có tia thương hại dù biết sau hôm nay, Lam gia khó mà đứng vững gót chân ở đây. Bọn họ nên biết trước sẽ có ngày này, trên đời này không có gì là thập toàn thập mỹ cả đâu.

Quay lại Lam gia, nơi đó hiện tại đã sớm náo loạn thành một đoàn, những thứ kinh hãi thế tục kia từ trong ám ngục lao ra như ông vờ tổ. Gặp người nào giết kẻ đó, máu nhiễm đỏ mặt đất, tiếng la hét hoảng sợ vang thấu trời xanh. Nhưng giữu cột thay, đám nhân sĩ võ lâm còn chưa kịp rời đi chỉ đứng trên bờ tường nhìn cảnh máu chảy thành sông chứ không hề nhúng tay vào, bất quá là ngăn không cho những thứ kinh tởm kia chạy loạn ra bên ngoài, còn Lam gia, đã sớm thành chiến trường máu rồi. Đợi đến khi những thứ đó chém giết no nê, một mối lửa đã thêu rụi sạch sẽ, Lam gia cũng chôn cùng ngọn lửa hung tàn.

Đương nhiên chuyện đó thì Nguyệt Tương Dao không biết cũng không muốn biết, đợi đến lúc nàng trở về phòng thì đã chiều tà, gió đêm thổi qua cộng thêm phải chạy qua chạy lại khiến cho Nguyệt Tương Dao khẽ rùng mình.

Lúc này một bóng đen đứng trong sân đưa ánh nhìn về phía nàng. Bóng hắt cao ngạo lạnh lùng đứng trong gió mang lại cho người ta cảm giác giống như hán đã đứng ở nơi này thật lâu rồi, chỉ để chờ nàng vậy.

Trái tim khẽ đập mạnh, trong lòng ảm áp, Nguyệt Tương Dao nâng lên một nụ cười nhẹ. Quanh người cũng ít đi mấy phần lạnh nhạt. Tung người một cái đã tiếp xúc trực diện với gương mặt yêu nghiệt của người nào đó.

"Sau này không cho phép đi tới mấy nơi dơ bẩn như vậy." Không cần nói, Mặc Thần Dực đã đoán được mười mười là do nàng làm. Thử hỏi trên Băng La Đảo này có ai còn đủ gan đi trêu chọc Lam gia như nàng. Đem áo choàng khoác lên vai Nguyệt Tương Dao, Mặc Thần Dực mới vừa lòng thu tay nhưng vẫn không nhịn được nghiêm túc ngăn cấm nàng.

"Không đi thì không đi!" Có lẽ bị Mặc Thần Dực làm cho đã động, hiếm khi Nguyệt Tương Dao mới bộc lộ ra dáng vẻ bướng bỉnh của một đứa trẻ. Cũng tiện tay đem áo choàng lông chồn ôm vào lòng.

Sực nhớ đến "mỹ nhân ngư" còn chờ cứu trong Long Quyển, Nguyệt Tương Dao liền kéo Mặc Thần Dực cùng vào trong.

Tổ hợp ba con thú bị bỏ quên này giờ: "..."

Chủ nhân trọng sắc khinh bạn!

Bất quá, "sắc" này đúng là đủ khả năng câu dẫn chủ nhân a. Huống chi, hai người đã sớm không minh bạch rồi.

Tiểu Châu: "Vậy bị bỏ rơi là đáng, đúng không?"

Vì Hồ và Tiểu Yên hai mặt nhìn nhau rồi đồng loạt hô to: "Phi chết người con rắn ngu xuẩn!!!"

Điều quan trọng ở đây là bọn chúng bị nhốt bên ngoài có được không hả?!!

Đột nhiên bị kéo đến một nơi không mấy quen thuộc, Mặc Thần Dực có chút ngạc nhiên sau đó mới khôi phục lại tinh thần. Nhìn lại cảnh vật không có gì khác so với lúc trước, Mặc Thần Dực chỉ nhướn nhẹ mày. Chợt bàn tay vô tình bị ai đó kéo đi.

"Đi thôi!"

Nhìn thứ được gọi là "mỹ nhân ngư", môi Mặc Thần Dực khẽ co rút. Hắn hay muốn hỏi, thứ này thật sự là Mỹ nhân ngư trong truyền thuyết sao? Nếu giống, hẳn là giống nhau ở cái đuôi màu xanh lam lấp lánh vậy bạc đi. Ngoài ra, nửa thân trên hoàn toàn khác một trời một vực.

Nếu nói trong tưởng tượng của loài người, nhân ngư là sinh vật đại diện cho sắc đẹp của biển cả. Thì hôm nay, coi như hắn mở rộng tầm mắt được chứng kiến "vẻ đẹp của biển cả" là như thế nào.

Khụ, không có lời miêu tả.

Nhìn phản ứng của Mặc Thần Dực, Nguyệt Tương Dao nhìn cười. Đến sát thần cũng động dung thì hẳn mọi người đã hiểu thứ này "xinh đẹp" tới cỡ nào rồi.

"Trị như thế nào?" Khó khăn lắm mới tìm lại giọng nói, Mặc Thần Dực ôm trán hỏi.

"Không khó, một giọt máu của Tiểu Châu là được!" Nếu là chuyện xảy ra nửa tháng trước, có lẽ Nguyệt Tương Dao sẽ hết cách, nhưng sau khi có thần thú Thanh Long trong tay, mọi thứ đều trở nên dễ dàng, bảo vật thu vào tay cũng khá "bộn" à nha.

"Tiểu Châu?" Một lần nữa được thưởng thức trình độ đặt tên siêu việt của nàng, Mặc Thần Dực chỉ biết lắc đầu thương hại cho con vật được gọi là Tiểu Châu. Sẽ không phải là một con vật gì đó suốt ngày ăn hạt châu đi?

"Đúng a! Quên mất, ta để bọn chúng ở ngoài rồi!" Lẽ lười một cái, Nguyệt Tương Dao mới đưa ba thú đang ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn trở về Long Quyển.

Chỉ vào con vật thân hình thon dài màu xanh lam nằm cuộn tròn trên mặt đất: "Nó là Tiểu Châu."

Mặc Thần Dực quan sát con rắn nhỏ đồng thời con rắn nhỏ cũng quan sát hắn.

"Hắn là nam nhân của chủ nhân?" Lần đầu tiên đối diện với đôi đồng tử màu tím, Tiểu Châu có cảm giác như vừa người nhìn thấu không chút che đậy. Mà nam nhân này, rất rất rất nguy hiểm! Giác quan thứ sáu nói cho nó biết, đặc tội với nam nhân này là sai lầm nhất cuộc đời của một con người. Hắn ta còn khó đối phó hơn chủ nhân nữa a!

Nhìn con rắn rụt cổ sợ hãi, Mặc Thần Dực hài lòng gật đầu. Chợt kinh ngạc phát hiện, hình như...hắn hiểu được lời của con rắn này vừa nói nha.

"Xi! Nếu không phải bốn đại gia bị cái nơi này nhốt lại, nói không chừng bây giờ đã có thể hóa hình vui vẻ bên chủ nhân rồi!" Tiểu Yên kêu ngao vỗ ngực một cái.

Mà lời này nháy mắt làm gương mặt tuấn mỹ đen kịt. "Vui vẻ bên nàng?" Giọng nói nhàn nhạt không biểu tình nhưng lại làm sóng lưng Tiểu Yên lạnh lẽo.

"Cái đó... Người hiểu được lời ta nói sao?" Quay cái đầu cứng ngắt lại, Tiểu Yên run rẩy hỏi. Trước đó Tiểu Yên ý vào Mặc Thần Dực không hiểu thú ngữ nên mới ba hoa, nếu biết hắn hiểu, có cho nó tiền nó cũng không dám! Vì sao? Vì tên này là một bình gốm chứa nguyên chất!!!

"Thật sao? Người hiểu được Tiểu Yên nói gì à?" Một bên yên lặng nhìn, hai mắt Nguyệt Tương Dao phát sáng nhìn Mặc Thần Dực đồng thời cũng cắt

ngang ngòi nõ của bình giấm chua, thành công làm hấn đòi lực chú ý qua chỗ khác. Nhưng trước đó hấn không hề hiểu gì nha?

"Mới đây thôi, kể cả... Tiểu Châu cũng hiểu." Cái tên này thật sự quá khó nói, do dự một hồi lâu Mặc Thần Dực mới có thể thoải mái gọi ra. Mà một lần gọi này, mặt Tiểu Châu đen thui. Người khác gọi nó không cảm thấy gì, nhưng nà nam nhân này gọi, nó bắt giác cảm thấy quý dị vô cùng.

Nguyệt Tương Dao cũng không ngoại lệ, nghe Mặc Thần Dực gọi Tiểu Châu một tiếng vô cùng "yếu đuối" như vậy có chút không hợp hình tượng. Cuối cùng vì suy nghĩ cho hấn, Nguyệt Tương Dao để cho Mặc Thần Dực tự chọn lựa tên cho nó.

Tiểu Châu: "...". Khác nào tránh vô đưa gặp vô dùa a!

Vĩ Hồ: Đáng đời!

Suy cho cùng, Mặc Thần Dực cũng không thật sự muốn kéo dài vấn đề này nên gọi Tiểu Châu bằng cái tên nguyên thủy, Thanh Long. Nghe được cái tên cũ, Tiểu Châu suýt nữa mừng phát khóc. Ô ô, cuối cùng thì cũng có người thừa nhận nó!

Tiểu Châu không biết, thật ra là do Mặc Thần Dực vừa ý với câu nói trước đó của nó, nếu không, tình cảnh của nó còn bi thảm hơn cái tên Tiểu Châu này nhiều.

"Nhưng lý do?" Quay lại cần đề cũ, Nguyệt Tương Dao tự hỏi có phải hấn đã lên đi học thú ngữ hay không.

Trầm mặt.

"Có lẽ do bình thuốc giải đó?" Ngẫm nghĩ một hồi, ngoài nguyên nhân này ra thì Nguyệt Tương Dao thật sự không thể nghĩ ra nguyên nhân thứ hai.

"Cũng có thể! Như đã nói, thuốc giải có thể để lại di chứng. Hấn đây là di chứng." Vậy mà Vĩ Hồ cứ nghĩ do nam nhân này quá may mắn, tình lại mà không có xảy ra điều gì. Nhưng không ngờ là phản ứng đến chậm chứ không phải không có, mà di chứng này hình như cũng không xấu lắm, ít nhất thì nó tiện dụng.

"Tiểu Hắc!" Tiểu Yên bỗng nhiên hô một tiếng. Từ trong rừng đào vuron ra cái đầu đen thui lù lúi biếng của Tiểu Hắc, nó ngáp một cái rồi chậm chạp đi ra.

Tiểu Hắc vừa xuất hiện, hai mắt Nguyệt Tương Dao sáng lên, không trở ngại liền nhảy qua ôm lấy thân hình béo ú của Tiểu Hắc. "Hắc hắc! Ngươi lại mập lên rồi, lớp lông này thật ấm!"

Nghe vậy hai tai Tiểu Hắc dựng đứng, lông toàn thân xù lên rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, mà cơ thể đã lui về phía sau chục bước. Hai mắt vàng kim tròn xoe chớp chớp nhìn Nguyệt Tương Dao đầy đề phòng, giống như Nguyệt Tương Dao mà bước thêm một bước, Tiểu Hắc nó sẵn sàng chạy khỏi đây.

"Ngao!" Lông của ta không ấm, chủ nhân người cắt lông của Vĩ Hồ kia!

"CMN! Ngươi con báo kia không được dẫn lừa qua ta!" Vĩ Hồ nhin không được thô tục một câu, cả người vo tròn thành một cục bông nhỏ, hai mắt như hai viên đạn nhìn chằm chằm vào Tiểu Hắc. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Tiểu Hắc bây giờ đã là cái bia trăm lỗ thủng rồi.

Buông Tiểu Hắc ra, Nguyệt Tương Dao quay lại nhìn Mặc Thần Dực như hỏi hấn có hiểu Tiểu Hắc nói gì không. Và như ý, Mặc Thần Dực gật đầu. Nguyệt Tương Dao vui vẻ nhưng nội tâm thì kêu gào. Nàng dắt theo Tiểu Hắc ra khỏi U Âm Sâm Lâm hơn mười năm mà chỉ mới hiểu được đôi chút hành động của nó. Vậy mà hấn, một sớm một chiều đã hiểu được Tiểu Hắc. Tại sao giữa người với người lại chênh lệch đến như thế chứ!

Còn muốn nói cái gì đó thì Nguyệt Tương Dao bị cắt ngang bởi tiếng ho của Tiểu Yên bị bỏ quên ở góc xó nào.

"Chủ nhân, vẫn còn thứ đợi người."

"Nhắc mới nhớ, trước đó chúng ta phải xử lý cái "mỹ nhân ngư" này đã!"

Mỹ nhân ngư nằm im ở một bên muốn kêu gào: Ta cứ ngỡ phải đến Tết năm sau thì mới tới lượt ta chứ?!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Mỹ nhân ngư

Mất một ngày một đêm thì "mỹ nhân ngư" mới tỉnh lại. Vết thương trên người dù đã được chữa lành nhưng vết thương tinh thần thì không thể. Bằng chứng là khi nó nhìn thấy Nguyệt Tương Dao và Mặc Thần Dực thì vô cùng thù hận, nếu không phải có Tiểu Châu ở bên trấn áp, có lẽ "mỹ nhân ngư" đã xông lên tấn công hai người.

Mà chuyện này thì Nguyệt Tương Dao không trách. Nhìn những vết thương chi chít trên người "mỹ nhân ngư", tức giận trong con ngưoi màu nâu càng nồng đậm. Da của Nhân ngư tộc vô cùng mỏng manh và nhạy cảm, chỉ một vết cắt nhỏ cũng đủ khiến nhân ngư hít khí lạnh. Huống chi trên thân của "mỹ nhân ngư" này có đến hàng trăm vết thương lớn nhỏ do roi tạo ra, thử hỏi nó đã phải chịu đau đớn như thế nào. Nếu không thống hận con người, Nguyệt Tương Dao mới cảm thấy lạ.

"Nó thật sự là 'mỹ nhân ngư'?" Tiểu Yên nhìn con vật nửa thân cá hỏi, nếu chú ý sẽ nhìn thấy được khéo mắt Tiểu Yên hơi run run.

"Tất nhiên!" Tiểu Châu kiêu ngạo trả lời. "Trong vạn loài thủy tộc, Nhân ngư tộc được xếp hạng đầu về diện mạo và tiếng hát! Hơn nữa, tộc Nhân ngư có thói quen sống tận vùng biển sâu, thấy được nó là ngưoi rất may mắn đấy!"

Đúng vậy. Nếu nói như Tiểu Châu cũng không sai. Tiểu Yên thân là Hóa Phượng Hoàng, vương của trăm loài điều, lại nói địa bàn là ở vùng núi cao thì làm gì có cơ hội nhìn thấy Nhân ngư tộc ở đáy biển sâu. Được quan sát gần như vậy, đúng là may mắn.

"Hạng đầu?" Vĩ Hồ co rút khóe miệng. Với nhan sắc của con nhân ngư này mà đòi làm "hoa hậu đại dương", thật không hiểu thẩm mỹ của thủy tộc như thế nào.

"Ta thề ta thà không may mắn chứ không muốn nhìn thấy nó tận mắt đâu!" Tiểu Yên đau lòng gào thét. Nếu trước kia, khi còn chưa biết dung mạo thật của con vật được gọi là "mỹ nhân ngư", nó sẽ tự hình dung đó là một nàng tiên cá với cái đuôi màu lam óng ánh, nửa thân trên là hình hài của một cô gái xinh đẹp quyến rũ. Còn bây giờ, vỡ mộng rồi... Nhìn thứ được gọi là "mỹ nhân ngư", Tiểu Yên chỉ muốn đem toàn bộ gương mặt của nó đập đi xây lại cho vừa lòng.

Xấu không nổi nhìn!

"Khụ! Khụ!" Bỗng nhiên âm thanh ho yếu ớt phá vỡ bầu không khí gượng ép kia. Sinh vật nửa người dưới là cái đuôi cá to lớn, những cái vẩy màu lam am đậm màu sắc phản chiếu lại ánh sáng yếu ớt. Nửa người trên bao phủ một lớp da màu xanh rêu, không phải bóng nhẫy như trong tưởng tượng, mà là sần sùi, thấp thoáng còn có gai nhọn ẩn hiện dưới da. Hai cánh tay gầy ốm như bị suy dinh dưỡng nặng, cặp gai nhọn trong suốt phía sau hai khuỷu tay phản phát như muốn biến mất. Giữa những ngón tay là lớp màng da màu lam, móng tay nhọn hoắt có thể cắt đứt cả sắt. Gương mặt nhọn hóp lại, hai mắt cá to dài lòi ra bên ngoài, miệng rộng nổi bật là hàm răng nhọn hoắt như muốn xé xác con mồi ngay tức khắc. Đôi tai nhọn hoắt ẩn sau mái tóc bù xù như rong biển. Nhìn dung mạo bên ngoài, không ai có thể liên tưởng đây là loài sinh vật được mang cái tên mỹ miều, mỹ nhân ngư.

"Tĩnh rồi à?" Tiểu Châu quan tâm hỏi. Dù sao thì đây cũng là nô tộc của nó, Nhân ngư tộc trước giờ tận tụy với nó nhiều năm như vậy, một lần cứu giúp này còn chưa đủ trả công cho bọn họ đâu.

Hai mắt "mỹ nhân ngư" mơ màng, tới khi cảm nhận được áp bức từ trong huyết mạch mới hoảng hốt bái lạy. "Thanh Long Đại nhân... Nô bộc... Xin bái kiến!" Âm thanh yếu ớt nhưng rất thanh thúy, đúng là không hổ danh thủy tộc hát hay nhất đáy biển.

"Mỹ nhân ngư" từ hoảng hốt bình tâm lại rồi ngạc nhiên đến kinh hi. Không ngờ được gặp Thanh Long Đại nhân trong truyền thuyết, vận may của hắn không phải dạng vừa. Nhưng, tại sao Đại nhân lại trong hình dạng con rắn bé xíu này?

"Đừng nhúc nhích, vết thương ngưoi chưa khỏi hẳn. Không cần nghĩ nhiều, đây là chuyện riêng của ta." Làm sao Tiểu Châu không nhìn ra được tâm tư của sinh vật trước mắt này, nếu không nhìn thấu thì thật uổng phí mấy ngàn năm làm Thanh Long Vương rồi.

Bên cạnh Vĩ Hồ và Tiểu Yên bĩu môi. Từ ngoài nhìn vào, Tiểu Châu đây là tỏ thái độ uy nghi của bậc bề trên, âm thầm lên mặt với chúng nó đây mà. Hừ! Đừng quên án treo ngưoi vẫn còn đó! Đợi nam nhân kia biết ngưoi từng gây thương tích cho chủ nhân, thế nào hắn cũng lột ngưoi một lớp da, đặt biệt là từ khi hắn ta hiểu được tiếng của chúng nó.

Nói đến Mặc Thần Dực, Vĩ Hồ và Tiểu Yên thật sự phục sát đất trình độ may mắn của hắn. Trúng độc không những không chết mà còn mèo mù vớ phải cá rán được khả năng thông hiểu thú ngữ. Trên đời này thì có mấy cái may mắn mới sánh bằng được chứ!

"Đợi sức khỏe phục hồi, ngưoi trở về với đồng tộc đi. Sau này không cần canh gác nữa." Tiểu Châu nâng cao cái đầu nhỏ, con ngưoi vàng kim uy nghiêm.

"Tại, tại sao?" Đối với tộc Nhân ngư mà nói, canh gác cho Thanh Long Đại nhân là một điều hết sức vinh dự. Bao thế hệ đều tranh giành vì nó. Bây giờ Tiểu Châu bảo không cần canh gác, tất nhiên "mỹ nhân ngư" này trong lòng sinh ra sợ hãi. Sợ Tiểu Châu bắt mất gì với nó nên mới từ chối tộc Nhân ngư, nếu là như vậy thì từ nay về sau nó khỏi mong được sống. Bởi vì do nó mà Nhân ngư tộc bị "thất sủng".

"Không phải tại ngưoi. Là do ta sẽ đi theo ch... đi tìm đồng bạn của ta. Sẽ mất một khoảng thời gian dài, vì vậy các ngưoi không cần phải phí sức." Vốn định nói đi theo chủ nhân nhưng Tiểu Châu sức nhớ lại trước khi rời khỏi Nguyệt Tương Dao từng nói không được để cho "mỹ nhân ngư" này biết nàng đã cứu hắn. Bớt đi một phiền phức vẫn là ưu tiên hàng đầu.

"Vậy... Nô bộc sẽ trở về báo cáo với trưởng lão!" Biết nguyên nhân không phải do mình nên "mỹ nhân ngư" cũng thờ phào nhẹ nhõm nhưng vẫn có chút tiếc nuối. Dù sao để có được vị trí này, hắn đã phải tranh đấu rất nhiều bây giờ bảo bỏ thì khó nà không tiếc nuối.

"Ta sẽ tìm cơ hội đưa ngưoi ra tới biển, trước hết cứ nghỉ ngơi trước đi. Còn đám người đã tra tấn ngưoi, đảm bảo không một ai sống sót!" Tiểu Châu đậm bạc nói, sau đó viên ngọc đỏ trên đầu phát ra tia sáng nhẹ, cơ thể của "mỹ nhân ngư" được nâng lên rồi đưa tới bờ hồ.

Lúc "mỹ nhân ngư" xoay người, không ai nhìn thấy gương mặt dữ tợn của hắn. Khi nhắc đến đám người Lam gia, trong con ngưoi to dài hiện lên tia ác

liệt cùng thống hận. Nhân loại ti tiện dám tra tấn hân, lần tới hân trở lại sẽ là ngày các người làm mồi cho đại dương!

Đừng thấy khi đối diện với Tiểu Châu thì Nhân ngư tộc hòa nhã dễ gần, thật chất, Nhân ngư tộc là một trong những thủy tộc hiếu chiến cũng như hung dữ nhất biển sâu. Chẳng hạn như con Giao Long vì nuốt Linh Lung Hải Châu nên mới biến dị hung tàn, nhưng khi đứng trước tộc Nhân ngư, con quái vật đó cũng chỉ là con kiến trong mắt kẻ lớn mạnh hơn. Dù thấy bản tính hung hăng của Nhân ngư tộc là như thế nào.

Bên cạnh, động dạng Vĩ Hồ và Tiểu Yên liếc Tiểu Châu làm bộ mặt khinh thường: "Đồ làm màu!"

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Lam gia bị diệt gây nên sóng gió không nhỏ ở Băng La Đảo, cộng thêm gần đây luôn xảy ra chuyện khắp nơi vì vậy lòng dân nơi này trở nên bất ổn. Có người nói là do đám người ngoại lai mang đến xui xẻo, hoặc là do đám người này có âm mưu thôn tính Băng La Đảo, thậm chí còn ám chỉ những tà giáo đang âm thầm gây loạn, vân vân và mây mây. Cũng do đó mà thái độ của dân chúng vô cùng gắt gỏng.

Ở sâu trong rừng, nơi một căn nhà trúc tọa lạc. Băng Ngọc Khiết ngăn người khi nghe tin Lam gia bị diệt. Mặc dù biết sớm muộn gì cũng sẽ có lúc mặt đối mặt, nhưng nàng không ngờ điều này lại xảy ra. Từ sâu trong nội tâm, Băng Ngọc Khiết không hề muốn hai nhà Băng - Lam tranh đấu, nếu bắt buộc phải chọn một trong hai, khó tránh khỏi đau đớn. Nàng muốn tìm cách giải quyết chuyện này trong ôn hòa rồi sau đó tìm một nơi nào đó ẩn cư cùng sư phụ, không ngờ cuối cùng Lam gia bị diệt, cho dù chuyện này không liên quan đến nàng nhưng tâm vẫn kịch liệt đau đớn cùng tự trách. Nếu như nàng tìm ra cách sớm hơn, thì có phải sẽ không có chuyện này xảy ra?

"Khiết Nhi."

"Sư phụ!" Đột nhiên bị gọi, Băng Ngọc Khiết giật mình.

Nam nhân áo bào trắng, mái tóc che đi dung mạo nhưng vẫn thoáng nhìn thấy vết sẹo dữ tợn ở cằm. Trên người hân toát ra hương thơm thảo được dễ ngửi. Khí chất tựa như trích tiên ngấm vào lòng người. Nếu nhìn từ đằng sau, bất cứ ai cũng có thể bị khí chất này thu hút, đáng tiếc, một nam nhân như vậy thế nhưng toàn bộ diện mạo đã bị hủy.

"Mọi việc đều có cái nguyên do và hậu quả. Lam gia, cũng xứng bị diệt." Nam nhân không nói nhiều chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu rồi xoay người đi. Không ai thấy lúc hân xoay người, trong mắt nam nhân lóe tia thù hận.

Nam nhân rồi đi bỏ lại Băng Ngọc Khiết còn ngờ ngác vì câu nói của hân. Sư phụ nói Lam gia đáng chết, chẳng lẽ còn có chuyện gì nàng vẫn chưa biết sao? Không lẽ, sư phụ và Lam gia đã có thù oán gì? Không được! Nàng phải hỏi, nàng tin chắc trong chuyện này còn có uẩn khúc! Đứng rồi! Lão ngoan đông! Lão ta biết rất nhiều chuyện của sư phụ, chỉ bằng đi hỏi lão xem sao.

Đến một ngày nào đó, khi băng quơ nghĩ lại, Băng Ngọc Khiết lại thấy vô cùng hối hận. Phải chi lúc đó mình không bướng bỉnh đi tìm sự thật. Thì có lẽ, mọi chuyện đâu xảy ra như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Bí mật Lam gia

Trước khi đọc hãy nhấn bình chọn để ủng hộ mình nha! Chúc các bạn đọc vui vẻ ^^.

Nói là đưa về biển, thực chất là tìm một bãi biển vắng rồi "phóng sinh". Lúc bơi xa bờ, "mỹ nhân ngư" quay đầu, trong mắt chỉ có rét lạnh cùng thù hận. Đứng phía xa, Nguyệt Tương Dao cùng Mặc Thần Dực nhìn không xót một chút dữ tợn nào trên mặt "mỹ nhân ngư".

Mặc Thần Dực cười nhạt: "Băng La Đảo có lẽ sắp nhận được một hồi trả thù của Nhân ngư tộc."

"Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn!" Nguyệt Tương Dao khoanh tay trước ngực nhìn về phía đám mây đen tít tụ nơi chân trời như một điềm báo. Một cơn mưa máu sắp đổ bộ.

Mặc Thần Dực không nói gì, khi nhìn thiếu nữ bên cạnh trong mắt là vô hạn cưng chiều cùng ôn nhu.

"Thuyền cũng sắp rời cảng rồi. Trở về thôi." Xoay người đem toàn bộ chuyện nơi này vứt bỏ, từ nay về sau, Băng La Đảo là Băng La Đảo, nàng là nàng!

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Phong Ly do dự không biết có nên kể tất cả mọi chuyện về Băng Ngọc Khiết hay không. Nhưng khi thấy Nguyệt Tương Dao cùng Mặc Thần Dực đi tới thì mọi do dự đều như gió thổi bay. Ào một cái đã chạy đến trước mặt hai người lôi kéo đến một nơi nói chuyện.

Cứ ngỡ nói ra sự thật Nguyệt Tương Dao sẽ kinh ngạc, Phong Ly không ngờ rằng người trước mặt mình lại bình tĩnh như đã biết trước.

"Người không kinh ngạc?" Dù là hắn cũng phải ngạc nhiên, vậy mà nàng, còn có tên đáng ghét bên cạnh lại không chút động dung. Điều này làm Phong Ly có chút bất bình.

"Tại sao phải kinh ngạc? Đừng quên, y sư chữa trị cho "Băng Ngọc Khiết" ở Băng gia là ta." Nguyệt Tương Dao nhún vai nói. Ngay từ đầu nàng đã biết người được đưa về không phải hàng thật, tuy nhiên lại không hề nói một tiếng nào cho Băng gia chủ biết. Đó là chuyện của bọn họ, đâu liên quan gì nàng, chức trách của nàng là trị cho người tỉnh lại, thật hay giả thì có làm sao.

Phong Ly cầm nín, hắn quên mất nữ tử trước mắt này nhìn như vô hại nhưng năng lực lại không hề tầm thường, so ra còn nguy hiểm hơn rất nhiều bọn nữ nhân trong thâm cung đấu đá lẫn nhau a. Còn có nam nhân bên cạnh nàng, đồng dạng với hắn cũng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, vậy thì làm sao không biết người ở Băng gia là giả cho được.

Ừa, mà nói vậy có nghĩa là từ đầu tới cuối chỉ có hắn giống như tên ngốc, cứ nghĩ mình che giấu sự thật, ai ngờ, người ra đã biết trước từ lâu rồi! Phong Ly xụ mặt ngồi góc phòng về vòng tròn túi thần.

Nguyệt Tương Dao buồn cười nhìn Phong Ly túi thần nhưng lại không nói một lời an ủi nào.

Đúng giờ, mọi người lên thuyền rời cảng, lên đường trở về nhà. Trước khi đi Nguyệt Tương Dao nhắc nhở Băng Vũ Quỳnh vài câu, hãy cẩn thận người bên cạnh, còn có đại nạn sắp tới, qua khỏi hay không là tùy thuộc vào người.

Thuyền lớn rẽ nước lướt trên mặt biển, mặc cho sóng biển xô vào vẫn thẳng tắp hướng về đại lục mà đi. Ở nơi đó, sóng gió lớn hơn còn đang chờ họ.

Truyện được đăng tải bởi QuyVoHon

Quay lại Băng La Đảo.

Băng Ngọc Khiết vì muốn truy tận cùng sự thật, vì vậy nhân lúc sự phụ bận hàn huyên cùng lão bằng hữu liền lên rời đi. Đích đến chính là đóng tro tàn của Lam gia.

Lam gia bị thiêu rụi đồng nghĩa bí mật về ám ngục cũng bị chôn vùi, vì vậy bên ngoài người dân không ai biết gì về nguyên nhân bị cháy của Lam gia. Họ cho rằng Lam gia đã chọc giận Thần thủ hộ cho nên bị diệt lại hoàn toàn không biết, kẻ trực tiếp thiêu rụi Lam gia là đám nhân sĩ giang hồ, mà gián tiếp chính là Nguyệt Tương Dao đang vui vẻ ngồi trên thuyền kia.

Quanh khu vực Lam gia đã bị cách li, lí do ngoài mặt là không được nhúng chân vào quyết định của Thần, còn lí do bên trong e là chỉ có đám người giang hồ hôm đó mới biết được.

Bởi vì không muốn bị vạ lây nên người dân xung quanh đều dọn đi nơi khác. Cũng nhờ đó Băng Ngọc Khiết dễ dàng đi vào phế tích Lam gia.

Một đường đi vào đã khiến cho Băng Ngọc Khiết sợ hãi, dù ngọn lửa có lớn tới đâu thì cũng không thể thiêu rụi tất cả thành tro tàn, đặc biệt là xác của những dị nhân. Vì vậy, trên đường đi la liệt đầy rẫy xác chết cháy đen nhưng vẫn không khó nhìn ra đây không phải là con người bình thường.

Càng đi sâu vào trong, nỗi kinh hoàng trong mắt Băng Ngọc Khiết ngày càng tăng. Nơi trung tâm Lam gia là nơi tập trung nhiều người, cùng vì vậy xác chết nơi này cũng nhiều vô số. Có cái vẫn còn nguyên vẹn vì bị chôn vùi dưới hàng chục cái xác khác đè lên, chỉ lộ ra khi những cái xác ở trên đã bị thiêu thành tro bụi.

Từng là nơi quen thuộc với mình nhất lại trở thành địa ngục ám u như vậy, lòng của Băng Ngọc Khiết như bị đao cắt từng mảnh. Nuốt ngược nước mắt vào trong, Băng Ngọc Khiết tự đánh mình để tỉnh táo. Bây giờ nàng đang đi tìm bí mật giữa sự phụ và Lam gia, không phải lúc để mềm lòng thương xót.

Thư phòng Lam gia chủ.

Thân là chất nữ duy nhất của Lam gia chủ, dĩ nhiên Băng Ngọc Khiết thường xuyên ra vào nơi này. Cũng vì vậy mà trong lúc vô tình còn khám phá ra được một mật đạo, nhưng khi đó nàng không để ý nên về sau không có đến gần nơi đó nữa. Hiện tại suy nghĩ lần nữa, Băng Ngọc Khiết quyết định đi xuống mật đạo đó.

Căn phòng gần như bị thiêu cháy, mọi đồ vật trong phòng đều không tránh khỏi một trận lửa lớn. Cũng may, mật đạo được xây dựng vô cùng công phu, cửa ra vào nằm dưới một viên gạch lớn vì vậy không bị lửa lan xuống.

Đáng tiếc là qua nhiều năm như vậy, Băng Ngọc Khiết không dám chắc mật mã vô tình có được còn tác dụng hay không nhưng vẫn thử trước một lần.

Crắc!

Tiếng rung lắc dữ dội truyền từ dưới mật đạo truyền ra, bụi đất bay mù mịt. Đợi tro bụi tan, mật đạo tối đen hiện ra trước mắt Băng Ngọc Khiết. Không khí nóng ẩm phả vào mặt cùng một mùi đất truyền vào mũi khiến cho nàng lùi về sau một bước. Hít sâu một hơi đem nỗi sợ hãi thu lại, Băng Ngọc Khiết đi vào bên trong.

Đường hầm nhỏ hẹp, sâu và tối không một tia sáng. Dần dà nhiệt độ giảm mạnh, hô hấp của Băng Ngọc Khiết trở nên nặng nề. Mồ hôi trên trán chảy dọc theo gò má thanh tú rơi xuống tà áo, mùi vị đất ngày càng đậm đặc khó ngửi.

"Không được bỏ cuộc!" Tự cổ vũ bản thân như thế, Băng Ngọc Khiết tiếp tục đi sâu hơn.

Kết~

Tay mò vào bóng tối chạm phải vật lạnh như băng. Nuốt một ngụm nước bọt, Băng Ngọc Khiết đẩy mạnh cánh cửa sắt đi vào.

Phùng!

Cánh cửa vừa mở, ngọn đuốc từ bốn phía đột nhiên bùng sáng khiến cho Băng Ngọc Khiết không kịp thích ứng. Một hồi lâu, nàng mới hé đôi mắt ra quan sát bốn phía. Trái ngược với những gì nàng tưởng tượng, bên trong căn phòng đá đơn giản chỉ bày sách và một ít thư từ.

Nội tâm lộp độp, Băng Ngọc Khiết nhanh chóng cầm một bức thư lên xem

Oanh!

Đầu óc nổ tung một cái, bao nhiêu hy vọng nháy mắt tan vỡ không còn một mảnh. Đây, đây chính là mật thư trao đổi giữa Lam gia và các thế lực bên ngoài Băng La Đảo, trong đó còn có cả Thần Môn danh chấn giang hồ. Còn nội dung trao đổi chính là làm sao lật đổ hai nhà Băng - Tây Môn để Lam gia trở thành độc nhất. Ngay cả việc gả tiểu nữ Lam Hi cho Băng Vũ Quỳnh cũng được nhắc tới. Mà Lam Hi, chính là mẫu thân nàng!

Băng Ngọc Khiết không ngờ kế hoạch này đã được sắp xếp gần hai mươi năm trước, khi đó phụ thân nàng còn chưa lên làm gia chủ! Mà nàng, chẳng qua chỉ là công cụ giúp cho Lam gia lên nắm quyền! Băng Ngọc Khiết đỏ mặt lạnh, nếu như nàng không chạy thoát được, vậy kết cục của Lam gia ngày hôm nay sẽ là dấu chấm hết của Băng gia và Tây Môn gia!

Trong dóng thư từ đó còn rất nhiều thông tin nhưng đối với Băng Ngọc Khiết đã không còn gì có thể đã động đến nàng. Bỗng dưng nàng hỏi hận, hỏi hận vì đến nơi này, hỏi hận vì biết những thứ này. Nếu có cơ hội, nàng thà cả đời ngu muội cũng không muốn biết sự thật đằng sau nụ cười dối trá của gia gia!

Lách cách!

Bỗng nhiên có tiếng động lạ làm cho Băng Ngọc Khiết giật mình, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch vội vàng quan sát nơi phát ra tiếng động.

"Chít chít!" Một con chuột bị dọa sợ chạy qua làm rơi bức tranh treo trên tường.

Băng Ngọc Khiết thờ dốc, nghiêng mắt nhìn bức tranh rơi trên đất lạnh. Nàng có linh cảm, bức tranh đó là câu trả lời cho mục đích của nàng ngày hôm nay. Bí mật giữa sư phụ và Lam gia!

Bức tranh có vẻ đã treo ở chỗ này rất lâu rồi, trên giấy lốm đốm những vết ố vàng nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hình vẽ trong bức tranh.

Lách cách!

Lần này không phải là chuột mà là do Băng Ngọc Khiết đánh rơi bức tranh, nàng che miệng không thể tin được, nước mắt dồn nén bấy lâu thi nhau rơi xuống.

Không, không thể nào!

Sư phụ lại là...

Nhưng tại sao? Thù hận giữa sư phụ và Lam gia không phải giả vờ, điều này càng mâu thuẫn. Rõ ràng, gia gia là...

"Con đã biết." Bất chợt một giọng nói lạnh nhạt xen lẫn chút thờ dãi vang lên.

"Sư phụ!" Băng Ngọc Khiết quay lại, trước mặt nàng, nam tử toàn thân y phục trắng như mây không nhiễm chút bụi trần, tựa như trích tiên lạc lòng giữa nhân gian.

"Khiết Nhi, ta đã nói Lam gia đáng chết!" Nam nhân cười gằn từng tiếng, giờ đây hắn không còn là trích tiên mà là quỷ sai từ địa ngục, quanh thân quanh quần sát khí đậm đặc như muốn nuốt trôi mọi thứ.

"Nhưng tại sao?" Lùi về sau một bước, Băng Ngọc Khiết sợ hãi hỏi. Không phải! Người trước mặt không phải là sư phụ ôn nhu của nàng! Tuyệt đối không phải!!!

"Ha ha. Có vẻ như con vẫn chưa đọc những thứ này đúng không?" Nam nhân cầm một quyển sách cũ kỹ trên giá sách, ánh mắt buông lơ lửng xuống những trang giấy cũ. Trong mắt hắn là nồng đậm chán ghét cùng khinh thường chỉ là bị mái tóc đen che đậy.

Không do dự, Băng Ngọc Khiết cầm lấy một quyển khác mở ra đọc. Thời gian lặng lẽ trôi qua, Băng Ngọc Khiết như bị rút hết sức, ngã bệt trên nền đất.

Trong sách, nếu Nguyệt Tương Dao ở đây sẽ nhận ra được đó là những hình vẽ của những dị nhân mà nàng đã nhìn thấy trong ám ngục, bên cạnh còn có thông tin của bọn chúng.

"Lam gia nghiên cứu thứ này đã không phải ngày một ngày hai, mà là truyền từ đời này sang đời khác! Không biết bao nhiêu mạng người đã chết trên tay Lam gia." Nam nhân từ trên cao nhìn xuống thiếu nữ suy sụp trên mặt đất.

"Đến đời của gia gia ngươi, à, cũng chính là phụ thân ta, lão ta vì muốn có một đội quân dị nhân không tiết thủ nghiệm lên chính con trai của lão! Ha ha! Ngươi biết không, Khiết Nhi? Ta đã phải chịu biết bao dày vò, cuối cùng cũng nhất về được cái mạng này. Nhưng cuối cùng thì sao? Lão ta bỏ mạng ta, ném ta đi nhưng xua đuổi một con quái vật!" Nam nhân cười điên cuồng, ánh mắt đằng sau mái tóc đỏ lên, gương mặt lộ ra vết sẹo dữ tợn. Mỗi một lời của hắn cứ như một ngọn đao đục khoét trái tim nàng.

"Sư phụ..."

"Ha ha... Ta quên mất, trong người ngươi đang chảy dòng máu của Lam gia, chỉ cần là người Lam gia đều phải chết!!!" Đột nhiên nam nhân lăm bắm rồi lao tới, trong lúc tia sáng bạc, một thanh đoản đao khắc chữ "Huyền" tuyệt đẹp xẹt ngang qua mặt Băng Ngọc Khiết để lại tia máu nhỏ.

"Sư phụ... Ngươi điên rồi!" Bên má đau rát, nháy mắt đã dón vào đường cùng, Băng Ngọc Khiết hét lên hi vọng nam nhân này tỉnh táo lại. Lúc vô tình, ánh mắt của nàng lướt qua thanh đoản đao kia. Ngay giây phút đó, đồng tử trong con ngươi co rút lại. Sư phụ chính là "Huyền" mà mọi người đồn đại?!!

"Khiết Nhi, con yên tâm. Con nhất định sẽ trở thành tác phẩm đẹp nhất trong bộ sưu tập của ta. Ngoan, đến đây với sư phụ nào!" Liếm vết máu dính trên đoản đao, "Huyền" cười ghê gớm.

Không đợi Băng Ngọc Khiết phản ứng, thân hình của "Huyền" đã biến mất, nhanh như cát đã xuất hiện trước mắt nàng, đoản đao chỉ cách gương mặt thanh tú vài cen-ti-met mà thôi.

"Phốc xuy!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Quyết Chí Làm Ma Nữ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.